

Giới thiệu Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng

Mơ tưởng em ấy cũng vô dụng – đang tiến hành – Giai Nhân

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Tô Thành, đại thiếu gia của nhà họ Tô. Gia tộc mà ở Bắc Kinh được xem là những người có tài năng trong giới kinh doanh bất động sản, còn có mối quan hệ liên quan đến chính trị. Vì vậy, anh từ khi sinh ra đã ở trên cao, do thể tính tình luôn kiêu ngạo.

Ngoại hình cũng vô cùng đẹp, đến nỗi tạo cảm giác khó thở cho đối phương mỗi khi nhìn vào, toàn thân toát lên khí chất vương giả.

Đồ Du Du đã tốt nghiệp đại học, năm nay 22 tuổi. Cuộc đời của cậu khi chấm dứt quãng đời đi học đã xảy ra một vấn đề, chính là người bạn gái nói lời chia tay khiến cho bản thân Du Du dù được đứng ở bậc trên cao vẫn không thấy vui vẻ.

Sau đó cậu quyết định đi chơi khắp thế giới. Ba tháng sau trở lại nước, bắt đầu một cuộc sống mới cũng như tìm kiếm việc làm để trang trải. Cậu đã xin vào dạy một trường tư nhân.

Ngày đi phỏng vấn, cũng là lần gặp mặt đầu tiên mà cậu nhìn thấy anh. Khi đó người con trai ấy với dáng vẻ lạnh lùng, bức ép người khác ngồi trên vị trí ghế ở phòng hiệu trưởng, khiến cho Du Du hiểu lầm rằng Tô Thành là người phỏng vấn mình.

Nhưng lần gặp mặt ấy lại thành công cho anh được nhận vào làm việc, cũng như bắt đầu quá trình làm giáo viên tại ngôi trường dành cho cô ấm cậu chiều này.

Tô Thành trời sinh tính kiêu căng nhưng lại nảy sinh hứng thú với Đồ Du Du, liệu hai người sẽ như thế nào đối với mọi chuyện trong tương lai?

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hiệu Trưởng Trẻ Tuổi

Đồ Du Du tốt nghiệp đại học tại một trường sư phạm tầm trung, thành tích trong trường vô cùng tốt, là thủ khoa tốt nghiệp được vinh danh trên bục cao, đáng tiếc vào ngày cậu tốt nghiệp thì bạn gái lại nói lời chia tay, cô ấy có một cơ hội đi du học ở nước ngoài, điều kiện ở bên đó tốt hơn ở bên đây rất nhiều, đến cuối cùng vẫn là ở trong lễ tốt nghiệp của cậu mà chính thức cắt đứt đoạn tình cảm kia.

Đồ Du Du mất ba tháng để lấy lại trạng thái thăng bằng, ba tháng đó cậu đã làm cái gì? Chỉ đơn giản là một mình đi du lịch, sống cuộc sống mới mẻ mà trước đây chưa từng có. Ba tháng trở lại cậu nhận ra rằng mình phải có một công việc, đương nhiên thì sống ở cái xã hội này không thể nào là không có tiền được.

Đồ Du Du chỉ tốt nghiệp tại một trường sư phạm tầm trung nhưng quá trình học tập lại tu dưỡng vô cùng tốt, hồ sơ đi xin việc là một bảng điểm số cao chói vót, cái danh thủ khoa của trường này cũng không phải hữu danh vô thực. Loay hoay tìm chỗ làm việc một hồi cuối cùng vẫn là quyết định nộp đơn vào một trường tư nhân có vốn đầu tư của nước ngoài. Đồ Du Du vốn là muốn xin vào một trường công lập nhưng do mức lương ở đó không được tốt cho lắm, tính tiền thuê nhà rồi tiền linh tinh các thứ thì một tháng cũng không thừa ra được mấy đồng. Trường tư nhân tuy rằng sẽ có áp lực rất lớn, cạnh tranh nhau cũng rất nhiều, nhưng phúc lợi cùng mức lương đôi lại cũng không phải là ít, đúng như câu nói thiên hạ vẫn thường đề cập tới: có làm thì mới có ăn.

Trường quốc tế Vương Phủ là trường nổi tiếng giàu có dành cho các cậu ấm cô chiêu, con của nhà chính trị gia. Đồ Du Du đương nhiên là không tự tin rằng mình sẽ được nhận, nhưng dù sao phía bên Vương Phủ cũng đã đặt lịch hẹn phỏng vấn với cậu, Đồ Du Du vẫn là thật đúng hẹn mà đi đến. Hôm nay Đồ Du Du mặc một chiếc quần âu đen cùng áo sơ mi trắng, bình thường thì cậu sẽ không ăn mặc trang trọng như vậy, tính đi tính lại thì hiện tại cậu mới chỉ hai mươi hai tuổi mà thôi, cũng chẳng thể nào quen cách ăn mặc của nam tính anh lúc nào cũng áo sơ mi quần âu đồng thung cùng một cặp kính trắng đeo trước mắt được. Bình thường Đồ Du Du sẽ mặc quần jean áo thun đơn giản, đi ở ngoài đường đều khiến cho người ta nghĩ rằng bản thân cậu mới chỉ là một học sinh cao trung mà thôi.

Trường quốc tế Vương Phủ cực kỳ rộng lớn, đào tạo từ bậc tiểu học đến trung học, đối với bậc tiểu học mức học phí chi trả cũng phải tới sáu bảy nghìn tệ một năm, càng lên cao thì mức học phí càng tăng đến đáng sợ, cao trung mức học phí sẽ theo đó mà tăng lên hơn hai mươi lần, mà Đồ Du Du lần này ứng tuyển chính là thầy giáo dạy hóa học cho một lớp cao tam, dĩ nhiên thì mức lương khởi điểm cũng không phải là ít, điều mà cậu thích nhất chính là còn được ở tại ký túc xá dành cho giáo viên, tiết kiệm chi phí thuê nhà bên ngoài rất nhiều.

Đồ Du Du được hẹn tới phỏng vấn lúc mười giờ, cho dù cậu ý thức được đây là một cơ hội tốt cho nên đã đi tới đây sớm hơn ba mươi phút, nhưng mà chật vật vòng quanh một hồi mới có thể tìm tới được phòng hiệu trưởng. Đồ Du Du đánh giá cả đây nhà một hồi, nơi đây rất rộng mang phong cách châu Âu, cảm giác được hơi hướng quý tộc toát ra ngay từ trên những sàn gạch bóng loáng. Đồ Du Du cẩn thận nhìn cả người mình một lượt từ trên xuống

dưới, một tay cậu cầm hồ sơ chứa giấy tờ quan trọng trong suốt bốn năm học đại học, một tay còn lại đưa lên chỉnh cổ áo sơ mi, cậu hít một hơi thật sâu, mắt thấy đồng hồ trên tay điểm đúng mười giờ rồi mới đưa tay xuống gõ cửa.

Cánh cửa phòng chỉ khép hờ cho nên khi Đồ Du Du vừa đưa tay gõ cửa một cái thì cánh cửa cao quý kia đã tự động bị bật ra. Đồ Du Du theo đó ngó đầu vào phía bên trong nhìn thử, phát hiện ra bên trong phòng sơn tường cùng gạch men đều trắng toát đến lạnh lẽo, giá sách lớn làm bằng gỗ cao chạm trần nhà dựng ở một bên, bên trong đều đặt những cuốn sách dày cộp được xếp rất ngay ngắn thẳng hàng, nhưng mà những thứ đó không quan trọng, quan trọng là ở tại vị trí bàn hiệu trưởng kia của một người đàn ông nhìn rất trẻ.

Bỏ qua vấn đề tuổi tác của hiệu trưởng, dù sao thì vấn đề tuổi trẻ tài cao gì đó cũng là chuyện có thật ở xã hội này, nhưng mà hiệu trưởng trẻ tuổi kia lại cứ nhử mảy nhìn chăm chăm cậu có vẻ như rất không vừa lòng, Đồ Du Du ngăn người một chút, trong giây phút đó cậu vẫn không thể nào biết nên phản ứng ra sao, ánh mắt kia giống như có một loại áp bức bá đạo rất cường đại, có phải là cậu ngay lần đầu tiên tới liền để lại cho đối phương một ấn tượng không tốt hay không.

"Vào đi"

Người đàn ông trẻ tuổi hai tay đặt ở trên thành ghế, ánh mắt không hề mang theo một tia dễ chịu nào cả, ngay cả giọng nói kia cũng lười biếng nhàn nhạt đầy hàn khí.

Đồ Du Du giật mình, trong giây phút đó cả người liền tự động cảm thấy rét lạnh vô hình, yểu hầu không tự giác được mà trơn trượt một nhịp, đến cuối cùng mới nâng bước tiến vào trong phòng:

"Tôi là Đồ Du Du, tôi đến phòng bạn"

Người đàn ông đang ngồi trên ghế bành đen ngược mắt nhìn Đồ Du Du đánh giá một lượt, Đồ Du Du theo đó cũng từ trên cao nhìn xuống, cảm giác của cậu lúc này đáng lẽ ra nên là phải nghĩ rằng mình là kẻ trên đang liếc nhìn xuống dưới, nhưng hiện tại cậu lại có cảm giác giống như bản thân là một món hàng đang được địa chủ xem xét vậy, ánh mắt kia cực kỳ khiến cho cậu cảm thấy ngột ngạt bức bối, còn có một chút cảm giác không dám đối diện.

Không gian rơi vào trầm mặc, người đàn ông kia không nói cậu ngồi xuống, trong phòng ngoài chiếc ghế bành hắt đang ngồi thì chỉ có một bộ ghế sofa màu đen đặt ở trong góc phòng phía xa, chính vì thế Đồ Du Du không còn cách nào khác chỉ đành đứng như vậy một lúc, sau đó mới chợt nhớ ra rằng mình phải đưa hồ sơ cho người đàn ông kia nhìn xem:

"Đây là hồ sơ của tôi"

Người đàn ông kia cũng không lên tiếng, đôi mắt một mí hẹp dài cường ngạo đánh giá cậu một lúc rồi mới cúi đầu nhìn xuống hồ sơ của cậu trên bàn, có điều hẳn vẫn không hề cử động gì cả, cả người giống như một pho tượng tuyết mỹ, nếu như không phải cánh môi mỏng kia nhấp máy phát ra tiếng nói thì cậu còn nghĩ rằng hẳn không phải là con người mà là một kiệt tác được một nghệ nhân giỏi điêu khắc ra:

"Tên là gì?"

Đồ Du Du có điểm khấn trương, thái độ của ông chủ tương lai như vậy hình như cũng quá không được đúng cho lắm, ngẫm lại có lẽ người giàu vẫn là luôn có cái thái độ này, dù sao thì đây cũng là cơ hội việc làm tốt, nếu như không phải chủ cậu thì cho dù có lạnh lùng đối với cậu như thế nào thì cậu vẫn có thể đứng nói chuyện được:

"Tôi là Đồ Du Du, năm nay hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp loại giỏi trường..."

Đồ Du Du đang giới thiệu bản thân thì người đàn ông kia liền trầm giọng lên tiếng:

"Biết dạy môn gì?"

Đồ Du Du trong lòng có điểm không vui, giọng nói cũng hạ xuống một chút:

"Tiếng anh của tôi có thể giao tiếp thông thạo, môn chính là hóa học"

Người đàn ông kia vẫn không tỏ rõ thái độ gì khác cả, từ đầu đến cuối đều toát ra vẻ lười biếng của bậc vương giả cao ngạo:

"Toán học có biết hay không?"

Phòng vẫn như vậy là lần đầu tiên Đồ Du Du gặp phải, người đàn ông kia mang thái độ bất cần giống như là cảm thấy phiền toái khi nói chuyện với cậu vậy, xem thái độ của đối phương như vậy là cậu biết hôm nay mình tới đây phí công rồi, thế cho nên cậu liền đáp lại thế này:

"Toán học có biết, trong hồ sơ có bảng điểm rõ ràng anh có thể mở ra nhìn xem"

Người nọ đáp lại:

"Tại sao tôi phải xem, tôi hỏi gì thì thầy cứ trả lời là được"

Đồ Du Du á khẩu, trong đầu bắt đầu đấu tranh tư tưởng có hay không nên lập tức mang theo hồ sơ trở về nhà, nhưng mà chẳng hiểu sao cậu lúc này lại không có dũng khí tiến lên một bước, lời nói kia của người đàn ông đó giống như mệnh lệnh vô hình vậy, khiến cho cậu cứ như thế mà rơi vào trạng thái

nhất nhất tuân theo.

"Từ thứ hai đến thứ năm tôi không rảnh, thứ sáu còn trống vào buổi chiều, thứ bảy tùy lúc có thể rảnh có thể không, chủ nhật tôi muốn nghỉ ngơi, năm trăm một tiếng, thầy cảm thấy thế nào? Nếu như thầy không nhiều lời nói với ba tôi điều gì đó, mỗi tháng tôi sẽ thưởng cho thầy bảy trăm nữa"

Đồ Du Du cảm thấy lời nói phát ra từ trong miệng người đàn ông này rất khó hiểu:

"Ý của anh là sao?"

Người đàn ông kia liếc nhử mày không vừa lòng:

"Ý của tôi đơn giản là như thế, thầy cảm thấy được tôi và thầy liên ký hợp đồng"

Đồ Du Du giật mình, con số năm trăm kia tuy không phải là lớn, nhưng mà năm trăm một tiếng thì thật sự là quá lớn, một ngày nếu như cậu lên lớp thường xuyên vậy chẳng phải một tháng hai mươi sáu ngày có rất rất nhiều năm trăm hay sao, cũng chẳng thể ngờ được cứ như vậy đối phương liền đề cập tới chuyện ký hợp đồng lao động luôn rồi:

"Nghĩa là tôi được nhận rồi hay sao?"

Người nọ nhìn chằm chằm Đồ Du Du, trong đôi mắt hẹp dài có một tia đánh giá kỹ càng, nhưng mà Đồ Du Du lại không biết hấn rút cuộc đánh giá mình cái gì, có phải là trên mặt cậu dính cái gì rồi hay không. Đồ Du Du có điểm mắt tự nhiên đưa tay chạm lên mặt mình:

"Mặt tôi có dính cái gì sao?"

Người đàn ông kia nhử mày:

"Thầy cảm thấy sao?"

Đồ Du Du ngăn người một chút:

"Như vậy còn có phúc lợi gì đó, ví như chế độ bảo hiểm, ví như chuyện một tháng được nghỉ mấy ngày không lương, rồi quá trình thăng tiến, hay là mấy tháng xét duyệt tăng lương thì thế nào?"

Người kia nhử mày hỏi:

"Thầy còn muốn thăng tiến làm cái gì?"

Đồ Du Du há một tiếng, sau đó nghĩ lại mình hình như có hơi gấp gáp hỏi vấn đề này, dù sao thì đối phương cũng nói một lát nữa mang hợp đồng tới cho cậu ký kết, đến lúc đó cậu ngồi đọc kỹ lại một chút rồi xem xét sau cũng được:

"Như vậy một lát nữa anh mang hợp đồng tới đi, tôi đọc qua cảm thấy hợp lý sẽ ký"

Người đàn ông kia rất trẻ tuổi, hấn mặc áo thun trắng cùng quần jean xanh, chiếc áo thun kia ôm sát cơ thể khiến cho cơ ngực nở nang của hấn cũng lộ ra rõ ràng, xem dáng người của hấn cũng không tệ, khẳng định là bình thường rất chú trọng việc tập luyện thể hình. Cánh tay rắn chắc to lớn, cảm giác nếu như ăn một đám của hấn thì đối phương sẽ bị knock out ngay tại chỗ, dáng người tốt như vậy khẳng định chính là mẫu người lý tưởng của các chị em rồi:

"Thầy tên là gì?"

Lúc đầu Đồ Du Du đã nói tên rồi, hiện tại người đàn ông này lại hỏi một lần nữa, Đồ Du Du thật chậm rãi đồng ý mà đáp rằng:

"Tôi là Đồ Du Du"

Đồ Du Du vừa rồi đi vào phòng không có đóng cửa lại, lúc này ở phía sau liền có tiếng nói của một người đàn ông trung niên, Đồ Du Du theo phản xạ quay lại nhìn thì nhận ra một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi mập mạp, chiều cao hấn chưa tới một mét sáu, ông ta mặc một bộ vest kẻ caro xanh tối, trên cổ áo sơ mi trắng thắt một chiếc nơ đỏ, dáng vẻ này khiến cho cậu có cảm giác người này so với người đàn ông đang ngồi ở trên ghế bành đối diện cậu đây giống hiệu trưởng của trường này hơn.

"Học sinh Tô, đây là giáo viên dạy toán mà tôi nói"

Đồ Du Du giật mình quay lại nhìn "hiệu trưởng trẻ tuổi", càng nhìn lại càng cảm thấy không đúng, lại nhìn về phía người đàn ông trung niên kia, càng nhìn lại càng cảm thấy đúng. Phía sau người đàn ông trung niên còn có một cô gái rất trẻ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng chân váy bút chì màu đen, mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ để xổa tự nhiên trên vai, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú dịu dàng.

Cô gái trước mặt có xinh đẹp bao nhiêu thì Đồ Du Du lúc này cũng không muốn quan tâm, điều mà cậu quan tâm đến lúc này là mình có phải hay không bị cái người gọi là học sinh Tô này trêu đùa. Nếu như không phải trêu đùa cậu thì tại sao hấn ta lại đề cập đến chuyện ký hợp đồng chứ, ngấm lại mình đúng là thật ngu ngốc mà, thế nhưng lại bị một học sinh lừa gạt.

Người nọ là Tô Thành, là đại thiếu gia của Tô gia, ở Bắc Kinh có rất nhiều người họ Tô, Tô gia đương nhiên cũng nhiều vô kể, nhưng chỉ có duy nhất một Tô gia nổi tiếng trong giới kinh doanh bất động sản, lại có quan hệ với người trong giới chính trị, đó là lý do tại sao Tô Thành lại có thể bình thản mà ngồi ở trong phòng hiệu trưởng như vậy, hơn nữa xem thái độ cao ngạo giống như vương tử kia của hắn còn chẳng để hiệu trưởng trường Vương Phủ vào trong mắt nữa.

"Người này là ai?" Tô Thành nhíu mày nhìn về phía Đồ Du Du

Đồ Du Du giật mình ngăn người, thái độ này của hắn là gì đây, rõ ràng là hắn đóng giả hiệu trưởng lừa gạt cậu. Hiệu trưởng chân chính cùng cô gái xinh đẹp kia bước vào trong phòng, hiệu trưởng cũng nhìn chăm chăm cậu hỏi:

"Cậu là ai?"

Đồ Du Du có một chút lúng túng:

"Tôi đến để phỏng vấn"

Hiệu trưởng dùng ánh mắt dò xét đánh giá nhìn Đồ Du Du một lượt từ đầu tới chân, cuối cùng lãnh đạm nói thế này:

"Cậu ra ngoài trước đi"

Đồ Du Du gật đầu cứ như vậy bước ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại. Đồ Du Du ở bên ngoài cảm thấy có điểm căng thẳng, mới lần đầu đến phòng vẫn liền bị một học sinh dất mũi trêu chọc, cũng chẳng biết tại sao lúc đó cậu lại nghĩ hắn ta là hiệu trưởng nữa, rõ ràng cái cách ăn mặc kia không đúng rồi. Đồ Du Du tính muốn trở về không cần phỏng vấn nữa, nhưng mà hồ sơ quan trọng của cậu lại để ở bên trong, vừa mới rồi đi ra không có cầm theo, thế cho nên chẳng còn cách nào khác nữa liền ở bên ngoài đợi.

Không rõ trong phòng rốt cuộc bàn bạc chuyện gì quan trọng mà đến hơn hai mươi phút sau mới thấy cánh cửa phòng đó mở ra. Lúc này Đồ Du Du mới có thể nhìn rõ được dáng người nam sinh vừa mới rồi lừa gạt cậu, hắn rất cao, cơ thể cường tráng, bắp tay săn chắc, mái tóc màu đen undercut thời thượng càng khiến cho gương mặt góc cạnh đường nét kia thêm phần lạnh lùng bất cần. Nam sinh kia mở cửa bước ra ngoài, ánh mắt của hắn đều một đường nhìn thẳng về phía trước, ngay cả một giây liếc nhìn hai bên cũng không hề có, phảng phất trong thế giới của hắn không có bất cứ ai tồn tại, hắn khiến cho cậu cảm thấy không dám tới gần, mặc dù vừa mới rồi ở trong lòng cậu đã nghĩ lát nữa hắn ra phải truy hỏi hắn một hồi cho ra lẽ.

Tô Thành là một kiệt tác, hắn đẹp đến mức khiến cho người khác nếu như ở quá gần hắn sẽ khiến cho bản thân tự mình cảm thấy khó thở, đẹp đến mức khiến cho người khác cũng phải thất thần mà ngắm nhìn. Giây phút hắn từ trong phòng hiệu trưởng bước ra ngoài, cái thần thái khí chất vương giả đó không thể nào lẫn đi đâu được, hắn giống như một khối băng lạnh khiến cho người ta trong một trưa hè oi bức giác cảm thấy lạnh lẽo theo.

Một khoảng thời gian sau đó, Đồ Du Du mới phát hiện ra suy nghĩ của mình hiện tại là hoàn toàn sai lầm, Tô Thành không phải là một khối băng lạnh mà chính là một biển lửa nóng, nóng đến mức khiến cho cậu cũng sợ hãi bản thân mình sẽ bị hắn thiêu đốt mất mạng, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Chiếc Giường Này Tôi Muốn

Cô gái mặc sơ mi trắng cùng chân váy bút chì bước ra ngay sau đó, cô ấy tiến về phía Đồ Du Du mỉm cười lịch sự nói cậu có thể vào trong. Đồ Du Du không quá kỳ vọng vào lần phỏng vấn này, lại cộng thêm việc bản thân vừa tới liền bị học sinh dất mũi lừa gạt đã xui xẻo lắm rồi, quả nhiên buổi phỏng vấn diễn ra rất chóng vánh, hiệu trưởng nọ nói cậu cứ trở về nếu như cậu trúng tuyển thì sẽ tự động liên lạc với cậu sau.

Thường thì nhận được câu này khi phỏng vấn thì đến tám mươi phần trăm là không trúng tuyển rồi, nhưng hai tuần sau đó Đồ Du Du lại nhận được một cuộc điện thoại, người gọi tới tự xưng là thầy giáo ở trường Vương Phủ, anh ta nói cậu ba ngày nữa có thể đến trường thử việc. Đồ Du Du không nghĩ mình sẽ có cơ hội này, lúc nhận điện thoại còn hỏi đi hỏi lại hai lần để xác minh, xác minh xem đối phương có thật sự là thầy giáo ở trường Vương Phủ hay không, từ sau lần phỏng vấn khi đó bị nam sinh kia lừa gạt thì Đồ Du Du đối với người lạ luôn cảnh giác rất nhiều.

Vương Phủ là một cơ hội tốt của Đồ Du Du, thế cho nên cậu không cần đắn đo gì cả mà trực tiếp xin thôi việc ở một trường cấp hai mà cậu mới đi làm được một tuần, dĩ nhiên thì số tiền lương trong một tuần đó cậu sẽ không được nhận, Đồ Du Du tuy rằng có luyến tiếc nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác, kết quả đành phải tự ép buộc chi tiêu của bản thân hà tiện nhất mức có thể.

Vương Phủ là trường quốc tế, bản thân đến dạy học cũng không thể nào để cho đám học sinh con nhà giàu kia chế cười được. Đồ Du Du trực tiếp cầm thẻ ngân hàng đi rút tiền, trong tài khoản của cậu có tiền tiết kiệm, không ít cũng không nhiều, tóm lại vẫn có thể đủ tiền để mua một bộ quần áo hàng hiệu tầm trung. Áo sơ mi trắng cùng quần âu là lựa chọn duy nhất của Đồ Du Du, bỏ tiền ra mua hai món đồ này cũng khiến cho cậu cảm thấy vô cùng đau lòng, bởi vì trước này Đồ Du Du cậu không thường mặc trang phục như vậy, nhưng bây giờ cậu là thầy giáo rồi cũng chẳng thể nào ăn mặc tùy tiện quần jean áo thun được.

Trung tâm mua sắm cách khu nhà ở của Đồ Du Du một đoạn đường, bắt xe bus đi đến nơi là mười giờ trưa, hôm nay thời tiết vô cùng nắng nóng, nhiệt độ đo được ở ngoài đường lúc này phải tới bốn mươi độ xê. Đồ Du Du nhanh chóng chạy vào trung tâm thương mại, cảm giác mát lạnh ở phía trong so với nắng nóng bên ngoài đúng là một sự khác biệt vô cùng lớn, bản thân Đồ Du Du hiện tại cảm thấy thích siêu thị lớn này hơn là nhà của mình rồi, lý do bởi vì sao?... bởi vì nhà cậu cũng vô cùng nóng.

Đồ Du Du đi đến khu bán đồ quần áo nam, bấm bụng chọn mua một bộ quần áo đắt nhất từ trước đến nay mà cậu mua, những mấy nghìn tệ thật sự là khiến cho cậu lòng đau như cắt. Đồ Du Du đi dạo trong trung tâm mua sắm này một vòng, cậu muốn đợi đến khi trời giảm nắng một chút mới trở về, dù sao thì trong đây điều hòa đều là miễn phí, cậu vẫn nên phải tận dụng triệt để thì hơn.

Đồ Du Du đi hết tầng này đến tầng khác, cuối cùng dừng lại ở một khu bán giường, nữ nhân viên vô cùng nhiệt tình hỏi cậu muốn chọn loại giường thế nào. Đồ Du Du không có ý định mua giường nhưng lại có hứng thú muốn xem, chính vì thế liền đóng giả một người mua hàng mà đưa ra những điều kiện của mình:

"Tôi muốn một chiếc giường lớn vừa đủ, êm ái, màu sắc trang nhã một chút là được rồi, còn có giá cả cũng đừng quá cao"

Nữ nhân viên nhìn qua cũng chỉ khoảng cỡ tuổi cậu, có lẽ cũng là sinh viên vừa mới ra trường, cô ấy nở nụ cười thân thiện nói cậu đi đến phía trước:

"Phía bên chúng tôi có loại giường đúng với yêu cầu của anh, giá cả cũng rất tốt, anh xem có được hay không?"

Nữ nhân viên kia đưa Đồ Du Du đến xem giường, vừa vặn lại đúng là kiểu giường mà cậu yêu thích nhất. Giường gỗ màu bạc được trạm trổ hoa văn nhìn đơn giản nhưng lại cực kỳ tỉ mỉ, phía trên thành giường có một tấm đệm tựa vô cùng lớn màu tím nhạt nhìn rất sang trọng, nhìn tổng thể chính là có cảm giác hơi hướng quý tộc châu Âu, nằm trên đó cũng có thể cảm thấy bản thân giống một hoàng tử Dubai.

"Anh xem có cảm thấy vừa ý hay không?"

Đồ Du Du đưa mắt nhìn về phía bảng giá liền biết bản thân vẫn chưa có khả năng mua:

"Có thể nằm thử hay không?"

Nữ nhân viên mỉm cười gật đầu:

"Có thể"

Đồ Du Du tay xách túi quần áo hiệu Guess xoay người sang bên cạnh nói với nữ nhân viên kia:

"Như vậy cô có việc gì cứ đi làm đi, tôi không quen có người đứng ở bên cạnh lúc tôi nằm xuống"

Nữ nhân viên từ lúc đầu đã tia được trên tay Đồ Du Du xách túi quần áo của hãng thời trang nam Guess nổi tiếng, nghĩ rằng lần này sẽ bán được đồ tốt cho nên vô cùng thân thiện với cậu, hiện tại nghe cậu đề nghị như vậy liền nghe theo mà gật đầu rồi đi. Đồ Du Du thấy cô gái kia đi rồi thì ngồi xuống giường lớn, quả nhiên giường lớn cao cấp thật khác biệt, đệm phủ phía trên êm đến mức cậu cũng luyến tiếc không muốn rời. Đồ Du Du chậm rãi nằm nửa người xuống giường, một ngày đi dạo trong trung tâm mua sắm rộng lớn này đã sớm mệt mỏi, bây giờ được nằm vào chiếc giường thoải mái như vậy tránh không được thờ ơ ngủ quên một hồi, hai mắt cũng theo trạng thái muốn được nghỉ ngơi mà chậm chậm nhắm lại.

Giường lớn cao cấp, điều hòa mát lạnh, Đồ Du Du ước gì thời gian dừng lại ở giây phút này là được rồi, bạn gái cũ nói Đồ Du Du là một người đơn giản, thậm chí cô ấy có lúc nói thẳng ra với cậu rằng cậu là người không có chí tiến thủ, rất dễ hài lòng với những gì trước mắt, đó cũng chính là lý do tại vì sao bạn gái lại lựa chọn chia tay cậu, quá rõ ràng rằng hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Thật ra thì cơ hội đi ra nước ngoài học tập kia là dành cho Đồ Du Du, nhưng bởi vì Đồ Du Du không muốn chia tay với bạn gái cho nên đã từ chối, sau đó cơ hội đó liền được đưa tới cho bạn gái cậu, không nghĩ tới bạn gái cậu lại đồng ý, hai người đến cuối cùng lại vì chuyện này mà chia tay.

Tô Thành là đại thiếu gia Tô gia, hiện tại là người xếp vị trí đầu tiên trong việc thừa kế gia tài, có điều đại thiếu gia của Tô gia trời sinh buông thả bất cần, đối với việc học tập điều hành kinh doanh lại không hề có ham muốn gì. Có người nói Tô Thành hiện tại cứ chậm rãi như vậy là bởi vì trong số những người được đưa vào danh sách thừa kế không có ai được coi là trưởng thành cả, người lớn nhất trong số đó cũng chỉ có mười bốn tuổi mà thôi, thế cho nên đại thiếu gia Tô Thành đều không có nửa điểm gấp gáp, hàng ngày trải qua những năm tháng xa hoa vui chơi.

Hôm nay Tô Thành bị ba mình bắt đến trung tâm mua sắm này học hỏi việc kinh doanh, trung tâm mua sắm này chính là một trong những bất động sản mà Tô gia đứng tên, đáng tiếc Tô đại thiếu gia một chút hứng thú cũng không muốn nghe giám đốc ở đây giới thiệu qua về phương thức hoạt động ở chỗ này, mà lại một mực trốn đến phòng an ninh ngồi nhìn một loạt màn hình tivi rồi mắt liền nhìn lên thông qua camera ở tầng gác gác trong khu trung tâm mua sắm này.

Cuối cùng Tô đại thiếu gia liền bắt được hình ảnh hứng thú ở camera số 27, thật ra nếu như để bảo an ngồi ở đây kiểm soát an ninh thì anh ta nhất định sẽ không cảm thấy hình ảnh kia có một chút hứng thú nào, nhưng đối với Tô đại thiếu gia thì khác, hần nhanh chóng mang toàn bộ hình ảnh trên mấy chục chiếc tivi kia trở thành hình ảnh của camera số 27. Cả một phòng giám sát đều là hình ảnh của cậu thanh niên mặc một chiếc quần jean xanh cùng áo thun trắng đang nằm thoải mái trên giường lớn xa hoa, mái tóc đen được cắt tỉa gọn gàng đơn giản, là một kiểu vô cùng thông dụng của thanh niên thời đại, đặt trên giường còn có một túi đồ mang thương hiệu nhìn không rõ ràng cho lắm, người nọ nhắm lại hai mắt giống như là đang chìm vào giấc ngủ, ở góc độ này đôi phương liền khiến cho Tô Thành không thể nào rời mắt, cảm giác vô cùng đơn thuần thoải mái.

Cậu thanh niên kia nằm thật lâu không cử động, ngay cả hai mắt cũng không hề có ý định muốn mở ra, Tô Thành ở sau màn hình luôn nghiêm túc quan sát người nọ, trong đầu liên tục muốn lục tìm lại ký ức thất lạc, đến cuối cùng cũng có thể nhớ ra người kia chính là người lần đó xuất hiện ở trong phòng

hiệu trưởng của Vương Phủ.

- Thầy tên là gì?

- Tôi là Đồ Du Du

Từ trước đến nay sẽ không có một ai khiến cho Tô Thành phải nghiền ngẫm mà nhớ lại sự hiện diện của người đó, vẫn là nói Tô Thành luôn rất thờ ơ không hề để ý quan tâm đến bất cứ một ai, hẳn cũng chẳng biết tại sao bản thân lại muốn cố nhớ ra Đồ Du Du, có điều nhớ thì cũng nhớ ra rồi cho nên hẳn cũng không có ý định phải đi tìm đáp án luân quần kia.

Ở góc độ camera xa như thế này sẽ không có cách nào có thể nhìn được rõ ràng gương mặt của Đồ Du Du, chỉ có thể nhận định được rằng dáng người của cậu cũng không tệ, là kiểu người cao cao gầy gầy, cơ bắp không lộ ra ngoài rõ ràng giống như hắn. Lại nhớ tới lần nói chuyện khi đó ở phòng hiệu trưởng, khoe miệng Tô Thành liền nhếch lên cao, nếu như Đồ Du Du thật sự trở thành thầy giáo ở Vương Phủ, như vậy hẳn là sẽ có cơ hội gặp mặt nhiều hơn.

Ngay tại lúc này đây Tô Thành chỉ là có một chút hứng thú mới mẻ, cũng không có ý định ham muốn chiếm giữ gì cả. Nếu như số phận không sắp đặt để Đồ Du Du trở thành thầy giáo ở trường Vương Phủ, vậy thì tương lai sau này Đồ Du Du cũng sẽ không bị cuốn vào sự táo bạo điên cuồng của hồn thể đại ma vương nào đó.

Trên màn hình xuất hiện thêm một cô gái khác, người nọ đứng ở bên giường nói cái gì đó khiến cho Đồ Du Du tỉnh dậy rồi đi, trong giây phút đó Tô Thành còn nhìn thấy được trên khoe miệng người kia có nụ cười ngượng ngùng, rốt cuộc là ngượng ngùng cái gì cũng đều khiến cho đôi mắt hẹp dài kia của Tô Thành híp lại âm trầm. Hẳn mạng chân đang vắt ở trên bàn thu xuống, kẻ đó liền nhanh chóng đứng dậy mở cửa phòng rồi khỏi đây, chuẩn xác tìm đường đi tới chỗ gian hàng bán chiếc giường kia, vừa vặn lại đứng là cô gái nọ đi ra hỏi:

"Anh muốn chọn giường sao?"

Tô Thành ừ một tiếng rồi bước về phía trước, cô gái kia nhanh chóng bước theo sau:

"Anh là muốn chọn kiểu như thế nào?"

Tô Thành đứng trước chiếc giường vừa mới rồi Đồ Du Du nằm rồi nhìn chăm chăm một hồi mới nói:

"Chờ chiếc giường này về nhà cho tôi"

Nữ nhân viên lần đầu tiên gặp được một người khách quyết định mua hàng nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cho cô cũng phải nghi ngờ dò hỏi lại:

"Chiếc giường này có giá..."

Lời còn chưa nói xong thì Tô Thành ở bên cạnh đã cắt ngang:

"Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Chiếc giường này, tôi muốn!"

Cô gái kia giật mình, người đàn ông trước mặt nhìn qua còn rất trẻ tuổi nhưng khí độ lại vô cùng cường đại, hẳn chỉ vừa nghiêm giọng một cái liền khiến cho cô cũng phải hoảng hốt lắp bắp theo:

"Hả, được... vậy mời anh theo tôi đến quầy thu ngân tính tiền"

Tô Thành từ trong túi quần lấy ra một thẻ tín dụng màu vàng đưa cho nữ phục vụ kia, giọng nói của hắn vừa có phần bất cần lại như ra lệnh:

"Giúp tôi đi thanh toán, sau đó nói người tới tháo chiếc giường này ra"

Lý do mà Tô Thành mua chiếc giường này không phải là vì hắn yêu thích kiểu cách châu Âu kia, thật ra thì chiếc giường này đối với hắn rất bình thường, căn bản là không thể so được chiếc giường ở nhà hắn. Cái Tô Thành muốn chính là chiếc giường này, chiếc giường mà Đồ Du Du đã nằm, cho nên hắn mới đặc biệt nói nữ nhân viên kia gọi người đến tháo chiếc giường này ra chuyển về nhà cho hắn.

Nữ nhân viên vẫn chưa hiểu được ý muốn của Tô Thành, chiếc giường này chỉ là chiếc giường mẫu được trưng bày mà thôi, nếu như có khách hàng nào muốn mua sẽ lấy từ trong kho những linh kiện cần thiết đến tận nhà để lắp cho họ:

"Anh cứ yên tâm, nếu như anh thích giường kiểu như vậy thì chúng tôi sẽ nói người đến nhà lắp đặt cho anh, đây là chiếc giường mẫu cho nên..."

Lại không đợi nữ nhân viên kia nói xong thì Tô Thành đã lên tiếng cắt ngang lời cô ấy:

"Là chiếc giường này, tôi muốn chính là chiếc giường này"

Bản tính đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất này đã sớm ngấm vào trong máu của Tô Thành, những thứ mà hắn muốn có hắn đều không muốn phải nhắc lại đến lần thứ hai, để cho hắn phải nhắc đến lần thứ hai thì hắn liền trở nên không vừa ý. Một khoảng thời gian sau đó Tô Thành cuối cùng cũng gặp được một người khiến cho hắn phải nhắc lại những lời mình từng nói rất nhiều lần, nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần nhưng người đó đều không bỏ vào tai, hắn tức giận nhưng lại không thể nào đánh mặt người đó, cũng không thể nào mặc kệ người đó không quan tâm tới, kết quả chỉ có thể hàng ngày nhắc lại

lời của mình cho người đó nghe, chuyện này dĩ nhiên vẫn là để nói sau đi.

Nữ nhân viên ú ớ không nói ra lời, chỉ còn biết đứng ngơ người nhìn Tô Thành, sau đó có một người đàn ông trung niên không biết từ đâu tới đi đến, giọng nói của ông ta mang theo ngữ điệu nịnh nọt thái quá:

"Tô đại thiếu gia cuối cùng cũng tìm được cậu, nghe Tô tổng nói hôm nay cậu sẽ đến chỗ này khảo sát một chút, tôi đây đợi cậu cả buổi sáng mà không thấy, hóa ra là cậu ở chỗ này"

Tô Thành xoay người lại phía sau nhìn, người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp chậm chạp, cái bụng bia lớn nhô cao, cảm giác như áo sơ mi trắng trước bụng ông ta có thể bung cúc bất cứ lúc nào. Tô Thành trước nay đều không để người nào trong mắt, cho nên việc ghi nhớ đối phương cũng lười không quan tâm, chính vì thế người đàn ông này hắn không hề cảm thấy quen. Tô Thành từ nhỏ đến lớn sớm đã đối diện với tình huống này, người khác biết hắn, tò về thân thiết với hắn nhưng hắn là không hề nhận ra đối phương, chính vì thế ngay tại lúc này đây rất thân nhiên mà mang một bộ dáng không quan tâm muốn tìm hiểu đối phương là ai mà trực tiếp nói ra mong muốn của mình:

"Gọi người tới giúp tôi tháo chiếc giường này mang về nhà"

Người đàn ông vừa tới là Trương Minh giám đốc khu trung tâm thương mại này, Trương Minh nở nụ cười ha ha:

"Tô đại thiếu gia là thích chiếc giường này sao, cậu cứ yên tâm tôi sẽ nói người đến đưa loại giường này về nhà giúp cậu"

Tô Thành nhíu mày, hắn muốn những người khác phải nghe được hiểu chi tiết từng từ ngữ mà hắn nói ra:

"Không phải là loại giường này mà chính là chiếc giường này, tôi muốn phải là chiếc giường này"

Trương Minh hơi giật mình một chút, vốn biết đại thiếu gia Tô gia không coi ai ra gì, bây giờ gặp mặt trong lòng ông cũng có điểm khó chịu, nói gì thì nói ông cũng đáng tuổi chú của Tô Thành, thế mà hắn ta lại dám ăn nói không lịch sự như vậy với ông trước mặt nhân viên. Trương Minh không biểu lộ cái gì ra ngoài mặt, cả một quá trình đều nở nụ cười nịnh nọt lấy lòng:

"Ha ha Tô đại thiếu gia, được được, cậu cứ yên tâm tôi sẽ nói người đến tháo chiếc giường này ra đưa về nhà cho cậu, phải là chiếc giường này"

Nói rồi Trương Minh liền đưa mắt nhìn sang nữ phục vụ vẫn yên lặng đứng ở bên này giờ:

"Cô nói nhân viên lắp đặt đến tháo chiếc giường này ra đi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tướng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Lăn Đầu Lên Lốp

Ba ngày sau đó Đồ Du Du liền một thân quần áo sơ mi trắng lịch sự đứng ở trước cổng trường quốc tế Vương Phủ, thời tiết hôm nay vẫn nắng nóng đến bức người, nhiệt độ tăng cao khiến cho cậu cảm nhận rõ ràng được phía sau lưng mình không ngừng tiết ra từng giọt mồ hôi tinh mịn. Đồ Du Du hít một hơi thật sâu, mặt trời đỏ rực lơ lửng trên tầng mây trắng, trong không gian còn nghe thấy được tiếng chim hót lạnh lạnh, đây chính là một báo hiệu tốt. Nhưng mà đúng lúc này ở phía sau liền truyền tới tiếng động cơ xe mô tô rồ rồ rất lớn, Đồ Du Du theo phản xạ quay đầu lại nhìn, cả người mới chỉ hơi nghiêng một chút mà thôi đã cảm nhận được bên cạnh có một đợt gió rất mạnh lướt qua, trong không khí thoáng thoảng mùi động cơ máy móc rõ rệt. Đồ Du Du trợn trắng hai mắt, chỉ nhìn thấy một chiếc xe mô tô phân phối lớn được điều khiển bởi một nam sinh mặc đồng phục, trên đầu đội một chiếc mũ bảo hiểm có hãm sắc sỡ, chớp mắt một cái cả người và xe đã biến mất trong trường.

Phải mất một khoảng thời gian thì Đồ Du Du mới có thể bình ổn trở lại, sau đó cậu giống như nhớ ra điều gì liền vội vã bước sang một bên vệ đường. Vừa mới rồi suýt chút nữa là cậu bị xe đụng trúng rồi, xem vận tốc lái xe của nam sinh kia nếu như thật sự bị xe cậu ta lao vào thì chỉ sợ người tách làm đôi mất. Đồ Du Du cẩn trọng bước, bước được ba bước thì phía sau liền có tiếng còi ô tô, cả thân hình nhỏ nhắn theo đó cũng giật mình một cái, cậu xoay đầu lại nhìn phát hiện ra ở ngay phía sau mình có một chiếc ô tô sang trọng bóng loáng không rõ là hiệu gì, từ trong xe có một người đàn ông thò đầu ra ngoài mỉm cười hỏi cậu:

"Là thầy giáo mới phải không?"

Đồ Du Du không biết người này là ai, cậu ngăn người nhìn người đàn ông kia một chút sau đó thầm nghĩ hắn ta hẳn là một thầy giáo trong trường, xem quần áo mặc trên người không phải là đồng phục nam sinh, lại nghĩ nếu như thật sự là nam sinh hẳn cũng sẽ không thân nhiên mà lái xe ô tô trên đường như vậy. Đồng nghiệp chủ động chào hỏi, Đồ Du Du xem như là vui vẻ mà đáp lại:

"Đúng vậy"

Người đàn ông kia cười cười nói tiếp:

"Lên xe đi, tôi đưa thầy vào trong trường, từ đây vào trong văn phòng cũng phải đi mất một đoạn nữa"

Đồ Du Du do dự một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý, cậu xoay người bước về phía chiếc xe kia mở cửa ra rồi ngồi vào trong:

"Cảm ơn anh, anh tên gì?"

Người nọ chậm rãi điều khiển xe ô tô:

"Tôi tên Vu Phóng"

Đồ Du Du cũng theo phép lịch sự mà đáp lại:

"Tôi là Đồ Du Du, vừa mới rồi tôi ở chỗ này suýt chút nữa bị một nam sinh điều khiển xe mô tô lao vào, nam sinh trường này đều liều mạng như vậy sao?"

Vu Phóng chỉ cười nhẹ mà không nói, người đàn ông này hẳn là biết mình cười sẽ rất đẹp cho nên rất hay cười nhẹ như vậy, Đồ Du Du lúc này mới phát hiện ra có điểm gì không đúng cho lắm bởi vì từ nãy tới giờ chiếc xe này di chuyển rất chậm, chính xác là còn chậm hơn cả khi cậu đi bộ:

"Xe của anh gặp vấn đề gì sao?"

Vu Phóng quay sang nhìn Đồ Du Du lắc đầu, trong đôi mắt lóe lên ý cười quý dị:

"Không có, tôi sợ bị phục kích, nếu như lát nữa có người đột nhiên từ trong góc khuất đi ra thì không hay"

Đồ Du Du lo lắng nếu như cứ đi xe chậm như vậy sẽ muộn giờ, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của cậu, cậu thật sự không muốn tới trễ một chút nào:

"Nhưng mà đi như vậy có hơi chậm, có khi nào sẽ bị muộn giờ hay không?"

Vu Phóng bình tĩnh hỏi Đồ Du Du:

"Thầy thấy chậm sao?"

Đồ Du Du cảm thấy người này rất kỳ quái nhưng lại không biết được hẳn ta rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào:

"Đúng vậy"

Đồ Du Du vừa nói xong câu kia thì gáy cậu liền bị đập thật mạnh vào thành ghế phía sau, giây tiếp theo nhận ra được cảnh vật xung quanh thay đổi đến chóng mặt, người bên cạnh lái xe giống như là không cần mạng nữa vậy, bên ngoài còn có thể nghe được tiếng la hét của nữ sinh:

"A Vu Phóng quá đẹp trai"

"Vu Phóng, em thích anh"

Chớp mắt một cái chiếc xe kia liền dừng lại, bởi vì phanh rất gấp cho nên Đồ Du Du lại một lần nữa chưa kịp phòng bị, đầu nhỏ lao về phía trước đập mạnh vào kính xe, ngay cả cặp kính cận trên mắt cậu cũng vì sự va chạm mạnh bất ngờ này mà rơi xuống dưới:

"Á"

Đồ Du Du mặt mũi trắng bệch không có chút huyết sắc, trái ngược với vẻ kinh hãi kia của cậu thì Vu Phóng lại rất thoải mái, hắn mỉm cười nhẹ nhàng nói với cậu một câu:

"Xuống xe"

Đồ Du Du hai chân run rẩy, cả người mất đi toàn bộ sức lực, ngay cả muốn mở miệng nói cái gì đó cũng không được. Vu Phóng nhào người sang phía cậu, một tay chuẩn xác giúp cậu mở cửa xe, Đồ Du Du hai chân run rẩy tiếp đất, loạng choạng hai ba bước liền phát hiện ra xung quanh cậu có rất nhiều nam sinh cùng nữ sinh đứng vây quanh, bọn họ nhìn cậu lớn tiếng cười ha ha. Khi Đồ Du Du còn chưa kịp hiểu gì cả thì Vu Phóng ở phía sau cậu thản nhiên nói ra một câu thể này:

"Thầy ơi, em là Vu Phóng ở lớp cao tam"

Vu Phóng chỉ nói một câu rồi rời đi, một nửa nữ sinh ở chỗ này cũng nói gót đi theo cậu ta, một nửa còn lại thì đứng đó trêu chọc cậu.

"Thầy ơi, ngay cả học sinh thầy cũng không biết, như vậy thầy có dạy chúng em nhầm hay không?"

"Thầy ơi, hay là thầy tự mình nộp đơn từ chức đi"

"Nói bậy, thầy mới vừa tới còn chưa kịp đứng lớp, như thế nào lại nhắc đến chuyện thôi việc rồi"

Đồ Du Du tức giận vô cùng, nhưng mà đám học sinh này lại là cậu ấm cô chiêu, con của nhà chính trị gia, hơn nữa cậu cũng là một thầy giáo cũng chẳng thể nào ở trước mặt bọn họ mà buông lời chửi bới, Đồ Du Du một tay tự giác siết chặt cặp da im lặng rời khỏi đám đông.

Lần này Đồ Du Du không hề giao tiếp với bất cứ một ai trên đường nữa, mắt thấy người mặc đồng phục học sinh liền giống như nâng cao cảnh giác hơn, ngôi trường này quả đúng là không giống như cậu nghĩ lúc ở nhà.

Một thầy giáo thấy Đồ Du Du đi về phía văn phòng liền ra đón cậu, mắt thấy cậu một bộ dạng chật vật liền cười khở đi đến chỗ cậu vỗ vỗ vai:

"Có phải là thầy lại bị đám ngửa hoang kia trêu chọc đúng hay không?"

Đồ Du Du nhìn người đàn ông trước mặt, người nọ nhìn qua cũng phải ba mươi tuổi rồi, trong trường không có đào tạo bậc đại học cho nên không thể nào có khả năng anh ta là học sinh muốn lừa gạt cậu. Đồ Du Du hơi buông lỏng cảnh giác một chút, sau đó liền nhíu mày hỏi:

"Học sinh ở đây đều nghịch ngợm như vậy sao?"

Người đàn ông kia gật đầu mỉm cười rồi xoay người bước vào trong phòng, anh ta vừa đi vừa nói:

"Đúng vậy, đều là con nhà giàu cho nên giáo viên cũng không dám đắc tội, lần trước cũng có vài người tới ứng tuyển làm giáo viên, có người nhanh nhất liền chưa kịp đến văn phòng đã gọi điện nói không muốn làm nữa, có người trụ được lâu nhất thì chính là vào ngày lên lớp đầu tiên đã bỏ chạy"

Đồ Du Du có điểm giật mình, chuyện này thật sự có thể xảy ra ở ngoài đời hay sao:

"Khùng bố như vậy?"

Người đàn ông kia quay lại nhìn Đồ Du Du mỉm cười:

"Cho nên mức lương tốt như vậy, yêu cầu nhà trường đặt ra cũng phải quá cao gì mà vẫn chưa tìm được người chính là lý do đó đó, thầy cảm thấy thế nào, có muốn thử lên lớp hay không?"

Lúc trước Đồ Du Du học cao trung, trong trường cũng có vài thành phần đàn anh đàn chị gì đó, nhưng mà cũng chưa ai là không để giáo viên vào trong mắt cả, có thể do cậu là giáo viên mới cho nên mới bị đám học sinh kia bắt nạt, chờ cậu trụ ở trong trường này lâu một chút, đến lúc đó xem xem còn có ai dám bắt nạt cậu nữa hay không, dù sao thì mức lương ở đây cũng rất cao lại còn có khu nhà ở dành cho giáo viên nữa:

"Ngày hôm nay tôi có tiết đầu đúng không?"

Người đàn ông kia nhìn thấy Đồ Du Du quyết tâm như vậy cũng vui vẻ, mấy tháng nay vẫn là đi tìm giáo viên dạy học đã cực khổ lắm rồi, có người chịu thử dạy học cũng coi như là có cơ hội:

"Đúng thế, lát nữa tôi sẽ đưa thầy lên lớp giới thiệu, thầy cứ ngồi nghỉ ngơi một chút đi"

Ngồi một lúc cuối cùng cũng đến giờ lên lớp, Đồ Du Du cùng thầy giáo kia rời khỏi văn phòng. Bước lên ba tầng thang bộ, lớp học mà Đồ Du Du được chỉ định dạy là khu cao tam phòng 307. Người đàn ông đưa cậu đi tới lớp học tên Mao Nho Nhạc, năm nay ba mươi hai là giáo viên chủ nhiệm của lớp này, trên đường đi anh ta có nói cho cậu một vài thông tin liên quan đến các học sinh trong lớp:

"Lớp trưởng là Khâu Đình Đình, là con gái độc nhất của tập đoàn kinh doanh thực phẩm Khâu thị, em ấy sẽ không lấy thế lực ra mà dọa nạt cậu cho nên cậu cứ yên tâm, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi em ấy"

Đồ Du Du vừa bước đi vừa chăm chú nghe lời Mao Nho Nhạc nói, vẫn còn may trong trường cũng không phải là không có học sinh bình thường.

"Trong lớp có nhóm ba nam sinh là Vu Phóng, Chung Tử Tuấn, Lâu Vũ Ninh là học sinh cá biệt, cậu nên lưu ý ba nam sinh này, bọn họ cho dù có làm cái gì cậu đi chẳng nữa nếu cậu nhận được thì nên nhận, dù sao đắc tội với bọn họ thì cũng không được yên ổn"

Đồ Du Du nghe tên Vu Phóng liền nhớ tới vụ đi xe nhanh buổi sáng hôm nay, trong lòng lại càng thêm tức giận hơn rất nhiều, nếu như quả thật Vu Phóng này là Vu Phóng buổi sáng chạm mặt cậu, vậy thì cậu cũng quyết định phải dạy dỗ cậu ta một phen. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nháy mắt một cái liền đứng ở trước cửa phòng 307, Đồ Du Du không hề nghe thấy bất cứ một tiếng động gì phát ra trong phòng học cả, cả một dãy hành lang đều là những phòng học đóng kín cửa im ắng đến lạ thường, Mao Nho Nhạc dừng bước quay sang bên cạnh hỏi cậu:

"Đã sẵn sàng hay chưa?"

Đồ Du Du bị bộ dạng nghiêm túc kia của Mao Nho Nhạc làm cho giật mình một chút, cũng chỉ là đứng lớp dạy học mà thôi, không đến mức giống như phải trải qua một kỳ thi căng thẳng như vậy chứ:

"Hả? Rồi, chúng ta vào thôi"

Mao Nho Nhạc đẩy cửa phòng học, Đồ Du đứng bên ngoài đánh giá lớp học phía bên trong, bên trong bài trí vô cùng đẹp mắt mang phong cách quý tộc châu âu nhưng lại không hề rườm rà rối mắt. Đồ Du Du chậm rãi bước vào bên trong, mọi người đều mặc đồng phục màu trắng ngăn tay nhìn vô cùng đẹp mắt, Đồ Du Du lơ đãng liếc nhìn về phía cuối lớp liền bắt gặp được một nhóm nam sinh ăn mặc khác biệt, thật ra cũng không phải là quá khác biệt chỉ là ba hàng cúc áo phía trên của bọn họ không đóng lại mà mở ra, nhìn chính xác là phong cách của học sinh lưu manh cá biệt trong lớp, trong số

đó còn có cả Vu Phong cũng đang nhìn cậu cười cười không rõ ý tứ. Đồ Du Du tự động không nhìn loạn nữa, tập trung nhìn thẳng về phía trước không nhìn riêng bất cứ một ai, cậu đứng nghiêm túc ở giữa bục giảng chờ Mao Nho Nhạc giới thiệu mình:

"Đây là thầy dạy hóa học mới tới, thầy ấy sẽ dạy thay cho thầy Lâm, các em sau này hãy giúp đỡ thầy"

Phía bên dưới lớp đồng loạt im lặng, Đồ Du Du trong lòng không sao có thể buông xuống cảnh giác được, cho dù chưa từng tiếp xúc với đám học sinh ở đây nhưng cậu luôn có một dự cảm rằng bọn họ không hề đơn giản.

Mao Nho Nhạc nói qua loa vài câu rồi cũng rời đi, Đồ Du Du đứng ở trên bục giảng nhìn xuống dưới quan sát một hồi, đám người phía dưới cũng im lặng nhìn chằm chằm cậu, mãi cho đến khi một nữ sinh ngồi ở bàn đầu tiên đối diện đứng dậy nói:

"Em là Khâu Đình Đình, là lớp trưởng, thầy giới thiệu bản thân đi"

Bởi vì luôn cảnh giác cao độ cho nên Đồ Du Du cũng quên mất việc mình phải giới thiệu bản thân, hiện tại được nhắc nhở thì cậu mới ngẩn ra rồi nhanh chóng lên tiếng:

"Chào các em, thầy là Đồ Du Du, mọi người có thể gọi thầy là thầy Đồ, thầy sau này sẽ dạy môn hóa học cho lớp"

Đồ Du Du vừa nói xong thì một nam sinh ở cuối góc lớp liền lên tiếng, xem bộ dạng kia cậu ta hẳn là thuộc dạng lưu manh trong lớp, tóc nhuộm màu đỏ rực, bên trong mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, bên ngoài khoác đồng phục trường không cài khuy:

"Thầy ơi, em từ đó đến giờ vẫn không hiểu rõ cuộc học hóa học để làm gì?"

Đồ Du Du theo thói quen khẽ đẩy cặp kính trắng lên một chút, thật nghiêm túc mà nói với nam sinh kia:

"Hóa học rất có ích, nó giúp cho em biết được phương pháp tạo ra một lợi ích gì đó, hoặc có thể giúp em tránh được nguy hiểm. Thầy lấy đơn giản như việc tại sao sử dụng nhiều hạt nê-mi, bột ngọt sẽ gây hại cho não và nội tạng..."

Nam sinh kia cắt lời:

"Thầy ơi, nhà em có đầu bếp riêng, việc lên chế độ dinh dưỡng hay nấu món ăn nào đều là do đầu bếp đó phụ trách, mười tám năm nay em vẫn ăn đồ ăn do người ấy nấu, mỗi tháng em có đến bệnh viện kiểm tra định kỳ cho thấy sức khỏe em hòa toàn bình thường thầy ạ"

Lời nói kia của nam sinh liền làm cho cả lớp bật cười vui vẻ, Đồ Du Du cảm thấy nếu như dùng những lý thuyết máy móc kia quả thật sẽ không thuyết phục được đám học sinh cứng đầu này, thế cho nên cậu liền chậm rãi đưa ngón tay chỉ chỉ lên tóc mình:

"Em có biết trong thuốc nhuộm tóc mà em nhuộm có chứa thành phần của thuốc trừ sâu hay không, nếu như nhẹ có thể mắc phải chứng bệnh hôi đầu, rối loạn nội tiết, nặng thì có thể gây ra ung thư chết người. Cho nên học hóa học chính là như vậy, trước hết chính là muốn bản thân mỗi người tự bảo vệ sức khỏe cho mình"

Một nam sinh khác nói xem miệng vào:

"Thầy ơi, nhà em có bác sĩ riêng, vấn đề sức khỏe đều tin tưởng giao cho ông ta. Em cảm thấy mình vẫn là không cần thiết phải học môn hóa học này"

Một người khác hòa theo tán thành:

"Hơn nữa sau này em sẽ tiếp quản việc công ty của gia đình, ba em nói chỉ cần chú trọng học kinh doanh là được rồi, những môn khác thì thôi đi"

Thế là trong lớp đều nhao nhao nói thêm vào:

"Nhà em nhiều tiền như vậy, em cho dù không cần học cũng nhất định tốt nghiệp loại giỏi ra trường"

Đồ Du Du nhìn một đám loi nhoi tóc xanh tóc đỏ phía dưới, lúc trước đi học trong lớp cũng sẽ có một vài thành phần lưu manh như vậy, nhưng mà mở miệng không biết kính trọng thầy giáo như thế này đây là lần đầu tiên cậu gặp phải. Đồ Du Du hít một hơi thật sâu, cố gắng nhẫn nhịn nhẹ nhàng mở miệng cắt ngang sự ồn ào náo loạn phía dưới:

"Blaise Pascal đã từng nói con người chỉ là một cây sậy yếu ớt nhất trong thiên nhiên, nhưng nó là một cây sậy biết suy nghĩ. Các em có hiểu ý nghĩa của câu nói là gì hay không, chính là con người chúng ta yếu ớt như những cây sậy, một tác động nhỏ của vũ trụ cũng đủ để hủy diệt nó, nhưng mà nó thông minh hơn cái hủy diệt nó ở điều nó biết nó sẽ chết và nó ý thức được cái vũ trụ hơn nó, còn vũ trụ thì lại không biết tí gì về điều ấy cả. Thầy không cảm thấy có vấn đề gì nếu như tương lai các em được ba mẹ nâng đỡ, tốt nghiệp xuất sắc ra trường, hay cho dù sự nghiệp học hành của các em sau này có đi xuống đáy vực đi chăng nữa thì thầy cũng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng nếu các em vì thiếu hiểu biết để bị dắt như một con bò thì nó mới là vấn đề đúng hay không?"

Lời này của Đồ Du Du nói ra có điểm dài, có điểm khó hiểu nhưng cũng đủ làm cho lớp học im lặng một hồi, không rõ là đám học sinh kia có thể hiểu được lời cậu nói hay là bọn họ cần thời gian để suy ngẫm mà không ai lên tiếng nữa cả.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Văn Nhã Bại Hoại

Đĩ nhiên thì cho dù lời của Đồ Du Du nói có bao nhiêu đạo lý đi chăng nữa cũng chẳng thể nào làm lay chuyển được suy nghĩ của đám cậu ấm cô chiêu kia, khi cậu ở trên bảng chậm rãi viết ra tên bài học thật ngay ngắn thì phía sau liền có tiếng đập bàn phẫn nộ truyền tới:

"Thầy nói ai là bò?"

Đồ Du Du trong lòng cũng hơi hoảng một chút, nhưng hiện tại chẳng thể nào tỏ ra yếu thế được, cậu cố gắng bình tĩnh xoay người lại chậm rãi đáp:

"Đương nhiên trong số tất cả các em ở đây, tôi không hy vọng ai là bò cả"

Nam sinh kia là Trần Lập Sách, là con trai út của Trần thị chuyên buôn bán đồ gỗ rất có tiếng tại Bắc Kinh. Trần Lập Sách tính tình bộp chộp, coi như là nằm trong nhóm lưu manh của lớp, chuyện Trần Lập Sách đánh Đồ Du Du ngay tại chỗ này là chuyện có thể xảy ra bởi vì hiện tại cậu ta đã đứng sững ở trên bàn học rồi:

"Họ Đồ kia, còn không xin lỗi tôi liền cho ông biết tay"

Đồ Du Du dánh người gầy yếu, so với Trần Lập Sách cao lớn vạm vỡ kia quả thật không thể so được. Đồ Du Du tự cảm thấy trong lòng khiếp sợ, trái tim trong lồng ngực cũng như muốn nhảy ra, nếu như bị đánh ở chỗ này, không những bị đau mà còn xấu mặt nữa hơn thế còn khẳng định mất việc, cũng chưa biết Trần Lập Sách kia có phải là người dễ bụng mà lấy thế lực nhà cậu ta gây khó khăn cho công việc của cậu sau này hay không.

"Lập Sách, ngồi xuống đi"

Giọng nói của một nam sinh phát ra vô cùng bình thản, hơn nữa còn mang theo ý cười, cảm giác cũng không hề có một chút trọng lượng nào thế nhưng Trần Lập Sách lại nghe theo cậu ta mà ngồi xuống ghế. Đồ Du Du liếc nhìn về phía nam sinh kia, phát hiện ra hắn ta là Vu Phóng, chính là cái người coi thường tính mạng lái xe ô tô chạy nhanh ở trong trường. Đồ Du Du cũng không rõ Vu Phóng đang tính toán cái gì, nhưng mà cậu biết hắn ta khẳng định không có gì tốt đẹp cả. Vu Phóng đứng dậy thân nhiên bước ra khỏi lớp học, theo sau đó là một nhóm nam nữ sinh lưu manh cũng đi theo cậu ta, dần dần trong lớp cũng chỉ còn chưa đến mười người. Đồ Du Du cảm thấy như vậy cũng tốt, đám cậu ấm cô chiêu kia không muốn học, cậu cũng không muốn phải nhìn sắc mặt bọn họ mà dạy học, bọn họ đi rồi cậu cảm thấy càng khỏe.

"Được rồi, mọi người tiếp tục học thôi" Đồ Du Du tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra lên tiếng nói với các học sinh còn lại đang ngồi phía dưới.

Trường quốc tế Vương Phủ có hai loại học sinh, loại thứ nhất lưu manh không lo học hành, loại thứ hai chính là chăm chỉ học hành cực kỳ tốt, mà nhóm học sinh chưa đến mười người ở trong lớp đây chính là loại thứ hai, loại mà dạy học cảm thấy vô cùng sung sướng, đều là những người học một biết mười khiến cho Đồ Du Du không phải phí công giảng giải quá nhiều.

Chuông reo hết tiết, công việc của Đồ Du Du ngày hôm nay coi như là hoàn thành, nếu như ngày nào đám học sinh lưu manh kia cũng không ở lớp thì cậu cảm thấy công việc dạy học này của mình quá mỹ mãn rồi. Đồ Du Du thu dọn sách vở bỏ vào cặp da, nghiêm trang đứng ở trên bục giảng chào cả lớp rồi rời khỏi đây. Trên hành lang tầng ba có rất nhiều nam sinh cùng nữ sinh đứng ở bên ngoài, Đồ Du Du cũng không quá quan tâm cho lắm dù sao thì cũng là giờ ra chơi rồi, nhưng mà đến khi cậu phát hiện ra được có điều gì đó không ổn thì đã có một nhóm nam sinh đứng ra chặn đường cậu. Đồ Du Du nhíu mày ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra kẻ đứng đầu chính là Trần Lập Sách sáng nay muốn đánh cậu. Đồ Du Du thử né tránh bước sang một bên, quả nhiên Trần Lập Sách liền cố tình chặn cậu lại, cậu hơi khản trương một chút nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra cả:

"Có chuyện gì sao?"

Trần Lập Sách không có nhiều lời, trực tiếp túm lấy cổ áo của Đồ Du Du kéo cậu vào nhà vệ sinh gần nhất. Đồ Du Du trước nay chưa từng giao du với lưu manh bao giờ, cũng là lần đầu tiên bị lôi vào phòng vệ sinh tính sổ, không nghĩ tới quãng thời gian học sinh không gặp phải, bây giờ làm thầy giáo rồi lại dính phải vụ này, thật đúng là khiến cho cậu không biết nên xử lý ra sao.

Một đám nam sinh sáu bảy người đứng kín cả một khoảng nhà vệ sinh nam, Đồ Du Du áo sơ mi hơi xộc xệch, cậu đưa tay khẽ đẩy gọng kính nghiêm chỉnh một chút:

"Các cậu muốn cái gì?"

Trần Lập Sách từ trong góc lấy ra một cây gậy bóng chày màu đen bóng loáng, Đồ Du Du theo đó hoảng hốt tự động lùi lại phía sau một bước, đám cậu ấm này vốn dĩ đã coi thường sinh mạng của người khác, chắc không phải quả thật điên rồ có thể đánh chết cậu ngay ở chỗ này chứ, dù sao thì nhà bọn họ giàu có như vậy đánh chết cậu chưa chắc phải là chuyện lớn gì.

Trần Lập Sách gương mặt ác liệt đưa cây gậy bóng chày bóng loáng kia chỉ về phía Đồ Du Du nói:

"Họ Đồ kia, nếu như còn không ở chỗ này quỳ xuống xin tôi tha thứ, sau đó ngay lập tức đến phòng hiệu trưởng nộp đơn xin thôi việc thì hôm nay đừng hòng rời khỏi đây"

Này cũng là quá hỗn láo không coi ai ra gì rồi, lý nào lại có chuyện bắt người khác quỳ xuống đây, hơn nữa cậu cũng không có làm sai gì cả:

"Nếu như cậu biết nhận lỗi với tôi, tôi còn có thể xem xét không nói chuyện này với hiệu trưởng"

Lời này của Đồ Du Du vừa nói ra thì đám nam sinh kia liền bật cười, một người trong số đó có nói thế này:

"Anh rề cậu ấy là công an thành phố, thầy nghĩ nói với hiệu trưởng liền có thể giải quyết cái gì hay sao?"

Đồ Du Du nhủ mày, không lẽ hôm nay cậu thật sự bị đánh ở tại chỗ này hay sao. Đúng lúc này ở phía phòng vệ sinh cuối cùng truyền tới một tiếng động nhẹ, tiếng động này chính là biểu hiện cho việc cánh cửa kia được một người từ phía trong mở ra. Người nọ bộ dáng giống hệt như lưu manh trong trường, mái tóc đen undercut nghịch ngợm, bên trong mặc áo thun màu trắng đơn giản, bên ngoài khoác áo đồng phục học sinh. gương mặt người kia từ đầu đến cuối đều không có một chút gì gọi là bất ngờ cả, giống như là một đám nam sinh lưu manh tập hợp ở chỗ này chỉ là không khí, ngay cả ánh mắt cũng thật lười biếng không muốn nhìn đến bọn họ.

"Đi thôi"

Lời nói phát ra từ trong miệng của người nọ, ngữ điệu cũng thật là bình thản đến ngạc nhiên, chẳng biết hẳn nói ai đi nhưng Đồ Du Du mất thấy hẳn cả một quá trình đều không có ý định dừng lại thì cũng vội vã nâng bước đi theo. Đồ Du Du không biết người đó nói ai đi, nhưng trong cái đầu nhỏ của cậu lúc này suy nghĩ đây chính là cơ hội tốt để cậu thoát khỏi mọi chuyện rắc rối này.

Đám nam sinh kia tự động nhường đường cho hắn, nhưng lại chặn lại Đồ Du Du, là nam sinh tóc đỏ trong lớp chặn lại cậu, Đồ Du Du vẫn còn chưa biết nên phải làm thế nào thì người kia không biết bị làm sao đã vung tay đám thẳng vào mặt của cậu ta, cả một đám nam sinh đều lùi hết sang một bên, Đồ Du Du giạt mình ngay ngốc nhìn nam sinh tóc đỏ kia ôm khố miệng vẫn còn đang chảy máu.

Tô Thành chính là người mà không ai muốn dây vào, không chỉ bởi vì thế lực nhà hắn vô cùng lớn mạnh mà ngay cả vì tính cách ngông cuồng liều chết của hắn. Hắn giống như một vương tử trong trường được nhiều người nịnh nọt ao ước, cũng được nhiều người nể sợ mà tránh xa, vui buồn thất thường khiến cho không có bất cứ một ai có thể đoán được hắn đang nghĩ cái gì, biết được hắn khi nào thì vui mà chạy đến chọc cười, khi nào thì tức giận mà tự động tránh xa. Nam sinh trong trường e ngại muốn cách càng xa Tô Thành càng tốt, nữ sinh lại then thùng đỏ mặt mỗi khi nhìn thấy hắn, đại ca trong trường gia thế vô cùng tốt, thành tích học tập đứng bét bảng cũng đã có sao, dù sao thì có lẽ đám nữ sinh kia luôn có suy nghĩ đàn ông chỉ cần giỏi đánh nhau như hắn là ngẫu nhất, căn bản là không cần đề ý đến thành tích học tập gì. Tô Thành giống như một kiệt tác được một nghệ sĩ tài năng chế tạo ra, ánh mắt hẹp dài nguy hiểm giống như mắt chim ưng, sườn nhan gương mặt góc cạnh nam tính, hắn có lúc sẽ cười nhưng không phải là thường xuyên, đa số thời gian sẽ là gương mặt lạnh nhạt không gọn một chút cảm xúc gì. Hắn có lúc sẽ nói chuyện cùng với vài nam sinh lưu manh trong lớp, cũng có lúc sẽ tùy hứng trêu chọc một nữ sinh mặc váy ngắn xinh đẹp, nhưng ai cũng có thể nhận ra được rằng hắn căn bản không có hứng thú làm mấy việc này chỉ đơn giản là giương ép tạo trò tiêu khiển mà thôi.

Tô Thành không thích phải nhắc lại ý muốn của mình, lại càng không thích được người khác ngu ngốc không đoán biết được ý muốn của hắn, hắn rất dễ nổi nóng tức giận, mà hề tức giận liền sẽ vung tay đánh người. Đại thiếu gia Tô Thành cuồng ngạo như đã thú, trong trường đánh không ít nam sinh, bất kể là thế lực thế nào cũng đều không quan, nếu như trường mất liên sẽ đánh, thế cho nên cũng không có ít người trường mất hắn từ lâu, nhưng mà ai nói hắn là đại thiếu gia Tô gia có hậu thuẫn cực kỳ lớn mạnh cơ chứ, những ba mẹ nam sinh bị hắn đánh còn có thể vin vào chuyện này mà chạy đến Tô gia đòi một chút công đạo tiện thể lấn lướt muốn hớp tác làm ăn.

Tô Thành ở trường quốc tế Vương Phủ là một học sinh cá biệt nhất, ngay cả giáo viên cũng sẽ không dám có ý kiến gì với hắn, hắn muốn làm cái gì đều sẽ thân nhiên mà làm, ngay cả chuyện đánh người cũng không dám có bảo vệ chạy đến can ngăn. Nhưng mà Đồ Du Du lại không hề biết chuyện này, lúc nam sinh tóc đỏ kia bị Tô Thành đánh thì cậu còn ngây người mất ba giây rồi luống cuống chân tay chạy về phía nam sinh tóc đỏ kia chăm chú nhìn một lượt hồi:

"Có sao không?"

Chuyện này khiến cho đại thiếu gia Tô gia càng thêm giận giữ, giống như trời có bão rất lớn ập đến, một luồng gió mạnh mang theo lực đạo bất ngờ tập kích lấy cổ tay mảnh khảnh của Đồ Du Du, khi cậu còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã bị kéo mạnh về phía sau, lưng chạm tới cánh cửa, phía trước mặt có một trời sao khiến cho tầm mắt cậu trong vài giây ngắn ngủi mờ đi. Đồ Du Du bị Tô Thành đẩy mạnh vào cánh cửa đến rầm một tiếng, một đám nam sinh đến gần kia cũng tự động lùi lại phía sau hai ba bước, Đồ Du Du không rõ người kia sao lại đẩy mình nhưng cũng bị sự giận dữ trong đáy mắt hắn làm cho ngậm miệng, lời vốn dĩ định bật ra khỏi miệng lúc này cũng phải kiềm chế lại.

Không gian bên trong rơi vào im lặng, Tô Thành không nói chuyện, mọi người hiển nhiên giống như bị đè nén không hề mở miệng ra, chỉ nghe thấy được tiếng hít thở nhẹ cố gắng kiềm chế. Đồ Du Du hai chân tự động mềm nhũn, vừa mới rồi nhìn thấy cây gậy bóng chày trong tay Trần Lập Sách cũng không sợ đến như vậy, ánh mắt của Tô Thành cứ nhìn chăm chăm về phía cậu mang theo tia nghiền ngẫm giận dữ, khiến cho yết hầu cậu cũng không tự động được mà tron trượt một nhịp.

Tô Thành mười tám tuổi liền có thể khiến cho đối phương cảm nhận được uy quyền mà sợ đến run lấy bầy, Đồ Du Du nhiều hơn hắn bốn tuổi trong nhất thời cũng không biết phản ứng làm sao trước cái nhìn chăm chú kia. Thời gian giống như dừng lại ở trong đáy mắt của Tô Thành, ngưng đọng tạo nên một chất keo cứng trong không khí, mọi người không ai cử động, dường như ngay cả hít thở cũng quên, Đồ Du Du hai mắt mở lớn chưa từng chớp động lấy một cái, cặp kính trắng vừa vặn che đi được phần nào đôi mắt xinh đẹp.

Tô Thành thích nhất là kiểu như thế này, hắn muốn nhìn ai người đó liền đứng yên cho hắn nhìn, Đồ Du Du không còn bộ dáng thanh cao chính chu như lúc đầu nữa, áo sơ mi trắng vì bị lôi lôi kéo kéo này giờ cũng hơi xộc xệch, tay phải xé rách da màu đen, mái tóc ngắn tùy ý hơi bị rối lên một chút, đôi mắt bị cặp kính trắng che đi khiến cho hắn không thể nào nhìn kỹ được, sống mũi thon gọn, đôi môi hồng hồng nhỏ nhắn, dáng người thanh mảnh thư

sinh, là thầy giáo thuộc dạng thành phần tri thức đứng đắn nhưng lúc này trong suy nghĩ của Tô Thành lại có bốn từ để miêu tả cậu _ văn nhả bại hoại.

Cái gì gọi là văn nhả bại hoại, chính là sói đội lột cừu, là lưu manh lại đi giả danh tri thức, là bộ dáng nhìn giống như vô cùng đứng đắn nhưng thực chất lại trái ngược, trong đầu không biết có bao nhiêu suy nghĩ đen tối xấu xa. Thầy giáo trong mắt học sinh lại được hình dung thành như vậy, nếu để cho Đồ Du Du biết cậu khẳng định sẽ đổ mặt mà tức giận, trước giờ vẫn chưa có ai nghĩ cậu mang một bộ dáng văn nhả bại hoại như thế, bản thân cậu cũng không nghĩ mình là như vậy, Tô Thành rút cuộc từ đâu lại mang theo cái cảm nhận đó, hẳn không phải trong lòng hắn sớm có quỷ rồi đi, nếu không tại vì sao lần đó ở trung tâm mua sắm lại nhất quyết phải mang về chiếc giường kia, nếu không tại vì sao lại giận dữ khi cậu quan tâm nam sinh khác, nếu không tại vì sao cứ đứng ở chỗ này nhìn người ta chăm chăm như thế.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt khoảng không tĩnh lặng, là điện thoại của một nam sinh trong nhóm lưu manh, cậu ta biết là điện thoại của mình liên run rẩy tìm kiếm, sợ hãi Tô Thành giống như là sợ mảnh hồ đang ngủ say thức giấc. Nam sinh nọ tắt nguồn điện thoại, không khí tiếp theo lại rơi vào trầm mặc, Đồ Du Du cảm thấy mình là thầy giáo, là người lớn tuổi nhất trong đây, đứng trước học sinh cũng không thể đánh mất thể diện như thế được, cậu khẽ ho một tiếng rồi nói:

"Hay là đưa cậu ta đến phòng y tế nhìn thử đi"

Giọng nói danh thép trầm khàn của Tô Thành đánh gãy lời nói nhẹ nhàng do dự của Đồ Du Du:

"Không được"

Tô Thành nói không được liền không ai dám đi, Đồ Du Du hơi hơi hoảng hốt trong lòng, cậu cũng chẳng biết là Tô Thành muốn cái gì ở mình nữa bởi vì ánh mắt kia từ đầu đến cuối đều mang ngụ ý dò xét đánh giá dán chặt trên người cậu. Đồ Du Du hắng giọng cố muốn lấy lại thái độ vốn có của một thầy giáo, dù sao đám cậu ấm ở đây cũng chỉ là học sinh của cậu mà thôi:

"Cậu là học sinh lớp nào, tại sao lại nói chuyện với thầy giáo không biết lễ phép như thế hả?"

Tô Thành im lặng, đám nam sinh lưu manh kia cũng tự động hít một ngụm khí lạnh, trong lòng bọn họ thầm nghĩ Đồ Du Du lần này chết chắc, chết trong tay bọn họ còn toàn thân, nếu như chết trong tay Tô Thành khẳng định không nguyên vẹn. Nhưng mà Tô Thành đến cuối cùng lại mở miệng đáp rất bình tĩnh:

"Tôi là Tô Thành, nhớ kỹ tên của tôi"

Đồ Du Du nghe ngữ điệu ra lệnh của Tô Thành liền thẹn quá hóa giận, tuy rằng trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng ngoài miệng vẫn còn cứng được:

"Học sinh Tô..."

Lời còn chưa nói xong thì Tô Thành đã nhanh hơn một bước lạnh giọng gọi tên cậu, phải nói giọng điệu vững như bàn thạch, so sánh với quân lệnh ở thời đại học mà cậu học quân sự không khác biệt nhau là mấy:

"Đồ Du Du"

Đồ Du Du giống như theo phản xạ có điều kiện lớn giọng:

"Có"

Một tiếng đáp này của Đồ Du Du vừa bật ra, bản thân liền muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình:

"Học sinh Tô, tôi là thầy giáo không được gọi thẳng tên của tôi như vậy"

Tô Thành liếc mắt nhìn Đồ Du Du một lượt từ đầu tới chân, cuối cùng liền nhàn nhạt đáp thế này:

"Văn nhả bại hoại, không giống thầy giáo".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5: Đến Xem Chỗ Ở

Bị người khác nói bản thân là một bộ dáng văn nhả bại hoại không giống thầy giáo, Đồ Du Du phản ứng đầu tiên chính là cúi đầu nhìn xuống mình một lượt, kể đó thật là gấp gáp mà chỉnh trang lại quần áo trên người, cuối cùng nhận ra được một điều rằng học sinh Tô kia thật sự là không biết tôn trọng giáo viên gì cả, dù gì thì hắn cũng nhỏ hơn cậu chừng bốn tuổi sao có thể thần nhiên mà buông ra lời lẽ kia được:

"Học sinh Tô, tôi chỗ nào thì không giống thầy giáo chứ, ngược lại cậu vốn là học sinh lại giống như một tên lưu manh vậy"

Tô Thành trước nay chưa từng bình thường khi đối diện với một người lớn tiếng với hắn, ngược lại hiện tại trong đôi mắt chim ưng hẹp dài kia còn có tia hứng thú cùng Đồ Du Du nói chuyện:

"Toàn thân đều không giống"

Đồ Du Du bị lời lẽ thần nhiên kia của Tô Thành làm cho cứng họng, cậu lại mắt tự nhiên đưa tay chỉnh lại áo sơ mi một chút, đẩy gọng kính trắng nghiêm trang một chút, tay phải siết chặt cạp da một chút, cuối cùng hắng giọng một chút nói thế này:

"Học sinh Tô, cậu là học sinh lớp nào lại không biết phép tắc như vậy, tôi sẽ đến trao đổi với giáo viên chủ nhiệm của cậu"

Trước giờ vẫn chưa có ai thoải mái mà nói chuyện qua lại với Tô Thành như vậy, cho dù là đám bạn thân của hắn cũng có lúc kiêng kỵ ít nhiều. Giống như là một chất xúc tác kỳ diệu xuất hiện trong cuộc sống của Tô Thành, có một Đồ Du Du mới mẻ trước nay chưa từng giống ai dám lớn giọng nói chuyện với hắn, việc này khiến cho Tô Thành dễ dàng nảy sinh hứng thú mà cùng nhau nói chuyện nhiều hơn với cậu:

"Đồ Du Du, tôi là Tô Thành"

Tô Thành giọng nói trầm thấp từ tốn, một lời nói ra liền rõ ràng vô cùng, ngay cả ngữ điệu cũng thật là hiển nhiên, giống như câu nói hắn nói với cậu rằng cậu không giống thầy giáo, hiện tại liền có thể ngay lập tức không coi cậu là thầy giáo rồi:

"Học sinh Tô, tôi không muốn ở đây đối co với cậu, đến giờ vào lớp rồi mọi người đừng tụ tập ở chỗ này nữa"

Đồ Du Du không cần đợi Tô Thành đồng ý đã nhanh chóng mở cánh cửa kia mà vội vã rời đi, thật ra thì không phải cậu vô cùng tức giận không muốn nói chuyện với Tô Thành mà là cậu căn bản không nói lại hắn, nếu như cứ đứng ở chỗ này dây dưa với hắn không biết chừng còn bị hắn cho ăn một gậy trọng thương, vừa mới rồi nam sinh tóc đỏ kia bị hắn đâm một phát hình như cũng gây một cái răng rồi.

Đồ Du Du rời đi, Tô Thành cũng không còn lý do gì ở lại, đám nam sinh lưu manh kia này giờ luôn căng như dây đàn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tô Thành trước nay vẫn luôn khó gặp mặt, một khi chạm mặt người khác thì chính là đi tìm người đó đánh cho một trận, chẳng biết là do một trong số những nam sinh chỗ này đặc biệt hận hắn hay là do thầy giáo mới chuyển tới kia cùng hắn có quen biết mà lại trùng hợp gặp hắn ở chỗ này, ngấm đi ngấm lại Tô Thành là vì Đồ Du Du mà vùng tay đánh người cho nên trường hợp thứ hai kia có khả năng xảy ra nhiều hơn, nhưng mà nghe qua cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người bọn họ thì hai người bọn họ cũng đâu có quen biết gì từ trước.

Vào lớp học, Trần Lập Sách liền mang chuyện này kể cho Vu Phóng nghe, Vu Phóng nghe xong cũng có một chút bất ngờ nhưng không có nói gì cả. Trường quốc tế Vương Phủ có hai hồn thể đại ma vương, một là Vu Phóng, một là Tô Thành, có điều hai tính cách của hai người lại có điểm khác biệt, Vu Phóng có vẻ bề ngoài âm áp giống như ánh bình minh, nếu như không phải hắn mỗi lần đánh nhau liền trở thành máu lạnh điên cuồng thì người trong trường cũng sẽ không mang hắn đặt chung ở vị trí hồn thể đại ma vương kia giống Tô Thành. Nếu như Vu Phóng dương quang âm áp, thì Tô Thành chính là lưu manh liều mạng, hắn cho dù cười hay không cười, cho dù gương mặt không có biểu cảm hay có biểu cảm thì nữ sinh trong trường cũng là si mê về lưu manh này của hắn, có lẽ đúng như người ta nói đàn ông không xấu thì phụ nữ không yêu.

Tô Thành và Vu Phóng không bao giờ nói chuyện với nhau, có lẽ là bởi vì trong một ngôi trường sẽ không tồn tại cùng lúc hai vương tử, cho dù là vậy nhưng xem bọn họ dường như là không có thù oán gì cả, chỉ đơn giản là không muốn ở chung một chỗ với nhau mà thôi.

Đồ Du Du kết thúc tiết học là lúc 9 giờ sáng, thời gian còn lại chính là lúc cậu đi chuyển đồ đạc đến ký túc xá. Mao Nho Nhạc khá bất ngờ khi nhận được mong muốn muốn tiếp tục ở đây công tác của Đồ Du Du, lại còn muốn ngay ngày hôm nay chuyển chỗ ở, Mao Nho Nhạc nhìn Đồ Du Du một lượt không có gì khuyết thiếu thì càng bất ngờ hơn, anh ta còn đặc biệt hỏi một câu thế này:

"Hôm nay không có ai gây khó dễ cho cậu chứ?"

Đồ Du Du không có ý định kể cho Mao Nho Nhạc chuyện cậu bị đám nam sinh lưu manh trong lớp kéo vào phòng vệ sinh suýt thì bị đánh, sau đó lại có một Tô Thành nhảy ra đánh người, còn nói cậu bại hoại không giống thầy giáo, thế cho nên Đồ Du Du liền lắc đầu:

"Mọi chuyện đều ổn cả"

Đồ Du Du tiếp nhận chìa khóa phòng 310, phòng ở dành cho giáo viên thừa rất nhiều, đa số giáo viên được vào dạy học trong ngôi trường này đều là người trong gia đình có điều kiện cho nên không đăng ký ở lại khu nhà ở dành cho giáo viên, tính đi tính lại khu nhà ba tầng này cũng chỉ có chưa đến hai mươi giáo viên ở lại. Khu nhà ở giáo viên còn đẹp hơn cả phòng trọ trước đây của cậu, phòng tuy rằng không lớn nhưng lại đầy đủ tiện nghi, nhà bếp xây theo cấu trúc mở có thể nhìn thẳng ra phòng khách, phòng vệ sinh được xây riêng biệt, bên trong còn có buồng tắm bằng kính trong suốt nhìn vô cùng hiện đại. Phòng ngủ có một chiếc tủ ba buồng làm bằng gỗ màu trắng, cửa sổ lớn treo rèm xanh in hình mây trắng, Đồ Du Du kéo rèm sang một bên ngay lập tức liền thấy được quang cảnh sân trường bên dưới.

Trường quốc tế Vương Phủ vốn dĩ rất đẹp, đa số khắp nơi đều trồng cây xanh, một khoảng sân trường rộng lớn lúc này vắng bóng người vì học sinh vẫn còn đang trong tiết học. Đồ Du Du cảm giác giống như có người nào đó đang quan sát mình, cúi đầu nhìn tới phía một góc sân trường có một nam sinh ăn mặc giống như lưu manh cá biệt đứng ở trong gió, vạt áo học sinh của hắn bởi vì chỉ khoác bên ngoài không cài khuy mà cũng khẽ tung bay. Khung cảnh đẹp, người cũng đẹp, nam sinh tuyệt mỹ gương mặt hoàn hảo giống như được nghệ nhân điêu khắc ra đang nhìn chăm chăm về phía này, Đồ Du Du trong giây phút tự động cảm thấy sống lưng lạnh buốt, vốn tưởng rằng là mà hoa mắt rồi nhưng mà người ở dưới sân trường kia lại nâng bước tiến về phía này, Đồ Du Du hoảng hốt vội vàng vàng xoay người bước vào trong, một lần nữa mang cả cửa sổ cùng rèm kia kéo kín lại.

Đồ Du Du khẽ lắc lắc đầu, cậu mang đồ đạc trong thùng bỏ ra ngoài chuẩn bị sắp xếp lại mọi thứ, khi đang xếp quần áo vào tủ thì bên ngoài có tiếng

chuông cửa truyền tới, Đồ Du Du tạm đặt quần áo xuống giường rồi bước nhanh ra ngoài mở cửa. Đồ Du Du tưởng rằng là người quản lý khu nhà ở này đến nói cậu ký một vài giấy tờ bàn giao, nhưng người đứng ngoài cửa lúc này lại là người ở dưới sân trường nhìn cậu vừa rồi, ngăn người vài giây Đồ Du Du liền nhận ra rằng mình phải hỏi đối phương:

"Có chuyện gì sao?"

Đối phương ăn mặc tùy ý, áo đồng phục vốn nên cài khuy cẩn thận lúc này liền lười biếng khoác ở bên ngoài, mái tóc undercut hợp thời càng làm cho hắn giống như một nam người mẫu trên bìa tạp chí, không nghĩ tới mặc đồng phục học sinh không chỉnh tề cũng có thể có được phong thái nam thần như vậy:

"Đến xem chỗ ở thế nào"

Đồ Du Du nhử mảy nhìn chăm chăm Tô Thành, nam sinh này rốt cuộc là muốn cái gì đây, muốn cậu tự động nộp đơn xin thôi việc thì nói thẳng ra là được cứ vòng vo mãi:

"Này học sinh Tô, tôi là thầy giáo đây, cậu ăn nói cho lễ phép vào. Cậu có phải là muốn tôi rời khỏi trường hay không, nếu là muốn tôi rời khỏi trường thì đừng tốn công vô ích nữa, tôi sẽ không rời đi đâu"

Tô Thành nhếch nhếch môi, lưu manh thì ngay cả đến cái nhếch môi kia cũng lưu manh vô cùng:

"Tôi đến xem chỗ này có thích hợp hay không, sau này tính toán học thêm ở chỗ này, lần trước nói đợi ký hợp đồng, lúc tôi nói người đưa hợp đồng tới liền không tìm thấy thầy đâu"

Đồ Du Du trước tiên là giật mình một chút, sau đó nghĩ lại cảm thấy nên cảnh giác với Tô Thành, đám cậu ấm trong trường Vương Phủ này không có ai là có ý tốt cả, hơn nữa cậu còn chính mắt nhìn thấy hắn vừa rồi ở trong phòng vệ sinh đánh cậu nam sinh tóc đỏ kia khủng bố đến thế nào:

"Bây giờ vẫn còn đang trong giờ học, cậu đáng lý ra nên ở trong lớp mới đúng"

Tô Thành thân nhiên đẩy Đồ Du Du sang một bên rồi chậm rãi bước vào trong, mọi hành động đều vô cùng tự nhiên giống như là đang ở nhà mình vậy. Đồ Du Du có điểm bức bối bước đi phía sau Tô Thành mà hỏi:

"Này, cậu định làm gì thế?"

Tô Thành đi về phía phòng ngủ, ánh mắt nhìn tới đồng quần áo ở trên giường đang đợi treo vào tủ một lượt, sau đó lại đi về phía cửa sổ mở rèm sang hai bên rồi đứng ở vị trí vừa rồi Đồ Du Du đứng nhìn xuống dưới, hắn muốn xác định xem vừa mới rồi là Đồ Du Du đã nhìn thấy hắn mà cố tình xoay người vào hay là cậu không nhìn thấy. Đồ Du Du khó hiểu đứng bên cạnh Tô Thành hơi lớn tiếng một chút:

"Học sinh Tô, tôi đang hỏi cậu đây, cậu đến đây làm gì?"

Tô Thành đột nhiên quay sang bên cạnh nhìn Đồ Du Du, trong ánh mắt chìm ung hạp dài kia có tia không được hài lòng:

"Vừa rồi tại sao lại đóng cửa?"

Tô Thành giống như một vương tử, hắn giống một vương tử không phải chỉ là vì vẻ bề ngoài, mà còn ngay cả đến ngữ điệu cho đến khí độ từ con người hắn phát ra đều cường đại bá đạo như nhau. Lấy một người không quen không biết, lại còn là học sinh của mình, đáng lý ra Tô Thành không nên hỏi Đồ Du Du như vậy, đáng lý ra Đồ Du Du phải ý thức ngay được việc này mà không cần quan tâm đến câu hỏi vô lý kia của hắn, nhưng lúc này Đồ Du Du lại ấp úng mãi không thôi. Tô Thành thấy đối phương không trả lời thì có điểm thiếu kiên nhẫn hỏi thêm:

"Không nhìn thấy tôi ở dưới đó hay sao?"

Đồ Du Du cái miệng nhanh hơn cả suy nghĩ đã đáp thế này:

"Không!"

Nói xong mới phát hiện ra mình rốt cuộc tại vì sao phải nói dối, cứ việc nói rằng đây là phòng của cậu, cậu thích đóng cửa thì đóng, thích mở cửa thì mở không liên quan gì tới hắn cả là được rồi.

Tô Thành nhìn chăm chăm Đồ Du Du, Đồ Du Du lúc này không mang kính trắng nữa, đôi mắt to đen linh động có tia gấp gáp mắt tự nhiên, nhưng mà sự gấp gáp mắt tự nhiên này hắn là vì hắn, bởi vì hắn phát hiện ra trong đôi con ngươi kia chỉ có duy nhất hình ảnh của hắn thu nhỏ khiến cho hắn thật sự rất hài lòng. Giương mặt của Đồ Du Du có một điểm đặc biệt, lúc trước có thể là do đứng quá xa, hoặc có thể là do khi hắn gặp cậu là lúc cậu luôn mang một cặp kính cận, cho nên hắn cho đến bây giờ mới nhận ra được rằng cậu có một lệ chí nhỏ nhỏ ngay dưới khóe mắt trái. Đồ Du Du thuộc dạng thư sinh hơi gầy, chiều cao cũng thấp hơn hắn, lúc này cùng hắn nói chuyện lại phải hơi nhọc một chút mà ngẩng đầu lên, nhưng mà cậu ngẩng đầu lên như thế lại có thể khiến cho hắn nhìn thấy được từng đường nét nhu hòa từ cằm kéo xuống đến cổ, yết hầu mềm mại chỉ hơi hiện lên một chút, nếu như không để ý kỹ căn bản là sẽ không nhận ra được.

Đồ Du Du bỗng nhiên cảm thấy thật mất tự nhiên, mỗi lần đối diện với Tô Thành là y như rằng hắn cứ im lặng chăm chú quan sát cậu như thế, cậu cũng không biết hắn rốt cuộc có ý muốn gì, cũng chẳng biết được hắn có bị ngốc hoặc là thỉnh thoảng gặp chứng chậm phản ứng hay không, cậu chỉ biết là hắn cứ nhìn cậu như vậy khiến cho cậu rất là không thoải mái, trong phút chốc bị tên bệnh này làm cho luống cuống không biết nên làm sao:

"Này, nếu như không còn chuyện gì nữa thì cậu về lớp mà học đi"

Tô Thành đầy mắt có ý cười khê nhếch môi gọi tên của người đối diện:

"Đồ Du Du"

Đồ Du Du nhú mày tức giận:

"Học sinh Tô, tôi là thầy giáo, không được gọi thẳng tên của tôi ra như thế"

Tô Thành nhàn nhạt đáp lời:

"Nếu như muốn là một thầy giáo yên ổn thì đối với tôi lễ phép một chút đi"

Nói rồi Tô Thành lại xoay người tỏ ý muốn rời khỏi phòng ngủ đi thăm quan chỗ khác trong căn phòng, Đồ Du Du nghe thấy lời nói kia liền cảm thấy mình giống như là bị Tô Thành sỉ nhục, cho dù hắn có giàu thì đã sao chứ, có giàu cũng là gia đình hân giàu, hân rớt cuộc còn không biết thể diện mà uy hiếp cậu:

"Này, học sinh Tô ý cậu là sao chứ, cậu uy hiếp tôi hả?"

Tô Thành tùy ý ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách:

"Vậy thầy có muốn yên ổn hay không, nếu không mỗi ngày thầy đến lớp liền sẽ bị đám học sinh kia gây khó dễ"

Đồ Du Du im lặng, Tô Thành khê cười nhẹ rồi nói tiếp:

"Rất là đơn giản thôi, ở trường không có chỗ ngủ thoải mái cho tôi, lúc nào tôi muốn ngủ liền sẽ đến đây ngủ, đến giờ tan học sẽ tự động ra về, thỉnh thoảng muốn ăn cái gì đó thì thầy đi mua cho tôi là được, tôi đảm bảo sau này sẽ không có ai gây khó dễ cho thầy nữa"

Thật ra thì Đồ Du Du rất là thích chỗ làm việc này, bởi vì mức lương khá là cao, lại có nhà dành cho giáo viên không tốn tiền mấy, hôm nay tiếp xúc với đám học sinh trong trường rồi liền cảm thấy đám cậu ấm cô chiêu kia là khó đối phó nhất, bọn họ dường như không có khái niệm nể mặt thầy giáo gì cả, nếu như không có biện pháp giải quyết không sớm thì muộn cậu cũng bị đám ngựa hoang kia quấy nhiễu đến không làm được việc. Đồ Du Du nhìn Tô Thành, ngoài việc biết hắn tên Tô Thành ra thì cậu không hề biết gì về hắn nữa cả, chỉ biết được lưu manh hôm nay kéo cậu vào nhà vệ sinh có vẻ như rất sợ hắn, nhưng mà đám lưu manh đó sợ hắn không có nghĩa là cả trường này đều sợ hắn, hắn cũng chẳng có gì lấy làm đảm bảo cả thể cho nên Đồ Du Du liền hỏi thế này:

"Cậu lấy gì là đảm bảo chứ, học sinh trong trường này đều rất ngông cuồng"

Tô Thành tựa lưng vào ghế sofa, mang hai chân vắt chéo đặt ở trên bàn, bộ dạng lưu manh bá đạo đáp:

"Đồ Du Du, người ngông cuồng nhất trường này đang ngồi ở trước mặt thầy rồi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Đi Tắm Cũng Bại Hoại

Đồ Du Du đứng ở bên cạnh Tô Thành từ trên cao nhìn xuống, cậu đánh giá một hồi vẫn chưa thể nào hoàn toàn tin tưởng được lời nói kia của hắn, nhưng mà điều kiện mà Tô Thành đưa ra rất là tốt, cậu chỉ cần cho hắn ngủ ở tại chỗ này, hắn liền có thể đảm bảo được cho cậu chuyện sau này ở trên lớp dạy học sẽ không có ai quấy rầy nữa,غمغم lại mình mất ít nhưng lại được nhiều. Rất nhanh sau đó Đồ Du Du mới ngả ngửa phát hiện ra được một chuyện rằng, để cho Tô Thành ở tại nhà mình ngủ chẳng khác nào chuyện dẫn sói vào nhà, mình mất nhiều nhưng được chẳng là bao, đến mức muốn đuổi sói đi cũng không kịp nữa, dĩ nhiên chuyện này vẫn là đợi đến lúc đó rồi nói sau.

"Cậu định làm thế nào để cho bọn họ không gây khó dễ cho tôi lúc tôi đứng lớp?"

Tô Thành đuôi mắt khê cong cong, trong đôi con ngươi tinh tường mang theo ý cười mờ ám:

"Chuyện này thầy không cần phải biết, nếu như có ai gây khó dễ cho thầy thì cứ về nói lại cho tôi là được"

Đồ Du Du không cần nghĩ nhiều cũng biết tên điên cuồng này sẽ đánh người, tuy rằng cậu không thích bị gây khó dễ nhưng mà cậu cũng không muốn đám nam sinh kia bị đánh, dù sao đánh nhau thì sẽ to chuyện, đến lúc đó bị tìm ra thì khẳng định cũng liên lụy tới cậu ít nhiều:

"Cậu nếu như muốn đánh bọn họ thì thôi đi"

Tô Thành cười ha ha:

"Thầy cũng hiểu tôi đây"

Đồ Du Du lúc đầu chỉ là đoán thôi, không nghĩ tới thật sự đúng thế:

"Cậu định đánh bọn họ thật hả? Tôi nói cậu đánh nhau không giải quyết được vấn đề đâu, chỉ có những người không có đầu óc mới sử dụng nắm đấm để nói chuyện"

Tô Thành không tức giận khi bị đối phương nói rằng mình không có đầu óc, có điều nụ cười trong đáy mắt hắn cũng đã biến đi không còn vương lại chút nào, hắn hỏi cậu:

"Thầy có đầu óc thì thầy nói xem giải quyết chuyện này thế nào, nếu như hôm nay thầy không may mắn gặp được tôi thì thầy hiện tại không còn nguyên vẹn đứng ở chỗ này rồi"

Tô Thành nói cũng không phải là sai, nhưng đánh được một người lại thêm một người, hắn chẳng thể nào đánh hết được người trong trường học này:

"Cậu nói tôi chỉ cần đảm bảo chỗ ngủ cho cậu, cậu sẽ đảm bảo bình ổn cho tôi, cái này cậu lại đi hỏi ngược lại tôi là sao chứ, dù sao thì tôi là một thầy giáo, tôi không thể nào ủng hộ việc học sinh đánh nhau được"

Tô Thành không cần phải suy nghĩ nhiều mà hỏi lại luôn:

"Thế thầy ủng hộ học sinh bỏ tiết hả, đúng là một bụng chính kinh hàm hồ linh tinh, bộ dạng văn nhả bại hoại không giống thầy giáo"

Đồ Du Du bị Tô Thành chọc tức, tên lưu manh này luôn không biết tôn trọng thầy giáo là cái gì cả, chỉ là lời hắn nói từ đầu đến cuối đều có lý lẽ dẫn chứng rõ ràng, nhưng mà cho dù có rõ ràng đi chăng nữa cũng không thể xé toạc mặt nhau ra nói như vậy, hắn không tôn trọng cậu là thầy giáo thì thôi, cũng phải lên xem xét lại độ tuổi của cậu lớn hơn hắn mà lẽ phép một chút chứ:

"Học sinh Tô, cậu sao lại không biết kính trên nhường dưới, lẽ phép với người lớn tuổi một chút, nói cho cậu biết cậu gọi tôi một tiếng thầy thì một ngày là thầy cả đời cũng là thầy cậu có hiểu hay không hả"

Tô Thành đứng dậy chuyển hướng đi tới phòng ngủ, hắn thân nhiên đáp vọng lại:

"Tôi dù sao cũng không coi thầy là thầy, chỉ là cái xưng hô bình thường thôi sau này trực tiếp gọi thẳng tên là được rồi, không cần phiền phức"

Đồ Du Du bước nhanh ngay sau đó, lúc vào trong phòng ngủ liền thấy quần áo của mình đang để trên giường bị ném hết xuống dưới, trên giường lúc này có một người đàn ông to xác nằm đó, hơn nữa hắn ta còn không thèm cởi giày thể thao của mình ra nữa. Đồ Du Du vốn là một người thích sạch sẽ, căn phòng này cũng là hôm nay cậu mới chuyển tới, chiếc giường kia cậu còn chưa nằm đâu thế mà ai đó không những tranh giành việc ngủ lưng trước cậu còn không chịu tháo giày ra:

"Học sinh Tô, cậu có tháo giày ra không hả, làm gì có ai mang giày lên giường ngủ như thế chứ"

Tô Thành nhắm lại hai mắt làm như đã ngủ, hắn nghe thấy được tiếng dậm chân cùng giọng điệu rít gào kia của Đồ Du Du nhưng không hề có phản ứng gì, trong lòng tự nhiên có chút vui vẻ không nói thành lời. Đồ Du Du đi tới nhanh chóng cúi người nhặt quần áo của mình từ dưới sàn nhà lên để ở trong tủ, sau đó lại bực tức quát:

"Học sinh Tô, học sinh Tô..."

Người nằm trên giường không có ý định nhúc nhích, ngay cả một cái nhíu mày cũng không có, Đồ Du Du vốn định cứ như thế đi ra khỏi phòng nhưng mà giường của cậu, chăn của cậu, nếu như hắn ở trên giường đạp loạn chẳng phải sẽ bẩn mất hay sao, kết quả vẫn là con cừu nâu nào đó ảm ức cúi người cởi giày của sói xám ra vứt mạnh xuống sàn.

Tô Thành xác định Đồ Du Du đi rồi mới chậm rãi mở mắt ra nhìn, nhìn tới đôi giày thể thao nike hàng hiệu được đặt có nề nếp ở dưới sàn, lại nhìn trần nhà trống rỗng bên trên, khóe miệng không tự động nhếch lên nụ cười nhẹ, sau đó hắn tiếp tục nhắm mắt đi ngủ.

Đồ Du Du mất ba tiếng đồng hồ sắp xếp, dọn dẹp lại căn phòng nhỏ, phòng ngủ trước khi Tô Thành đến cũng đã dọn dẹp xong, hiện tại cả nhà đều muốn bóng loáng mát lạnh, mấy thứ đồ gia dụng trong nhà vẫn còn mới cho nên chỉ cần được lau rửa sạch sẽ liền sẽ trở về hình dáng giống như là vừa được mua về từ trung tâm thương mại. Đồ Du Du đi vào trong phòng ngủ, mở tủ lấy quần áo đi tắm, lúc lấy quần áo còn đưa mắt chán ghét liếc nhìn sang người đang nằm ngủ trên giường của mình, sau đó bĩu môi mong đi ra ngoài tìm đến phòng tắm.

Lại nói phòng tắm trong nhà khiến cho Đồ Du Du vô cùng hài lòng, có vòi sen hiện đại không giống như nhà trọ trước đây của cậu phải múc từng thùng nước mới có thể tắm, còn cả ba bức vách tường làm bằng kính kết hợp với tấm gương lớn làm bức vách thứ tư tạo cảm giác vô cùng hiện đại, ở trong cái lồng kính này có thể nhìn thấy được bản thân khi mình đang tắm có bộ dạng ra sao nhờ gương lớn là bức vách thứ tư kia. Đồ Du Du khi tắm còn hơi ngại ngùng một chút, dù sao thì trước giờ vẫn chưa quen vừa soi gương vừa tắm, nhưng sau đó giả bộ liếc mắt qua nhìn mấy lần, cứ giả bộ như vậy rồi lại tự nhiên vừa tắm vừa nhìn, nói gì thì nói cũng là thân thể mình, mình nhìn thân thể mình thì có gì phạm pháp. Nhưng mà lúc Đồ Du Du vừa đưa mắt nhìn vào tấm gương kia liền phát hiện ra được phản chiếu trong tấm gương đó là một hình bóng khác, người nọ chẳng biết đứng ở trước cửa phòng tắm từ lúc

nào cứ như thế còn không biết mình rất mất lịch sự mà nhìn cậu tắm:

"A, đi ra ngoài ngay"

Đồ Du Du chẳng biết mình rốt cuộc che cái gì nữa, chỉ biết được có người tới xem mình tắm liền che che chắn chắn phía dưới của mình. Vừa mới rồi Tô Thành tỉnh dậy liền muốn đi vệ sinh, cho nên hắn liền đi vào trong phòng tắm, không nghĩ tới vào trong phòng tắm rồi liền nhìn thấy có người không mặc quần áo, khi tắm lại làm ra hành động lén lút lút lút như kẻ trộm. Thật ra thì bức tường kính kia vốn cũng không phải trong suốt hoàn toàn, có vạch kính làm mờ ở phần trước ngực lẫn phía dưới, hắn nhìn cũng chỉ nhìn thấy được phần từ đầu đến vai, phần eo nhỏ, rồi phần chân mảnh khảnh kia mà thôi, nhưng mà càng nhìn lại càng cảm thấy cuốn hút lạ thường, đôi chân kia so với mấy nữ sinh mặc váy ngắn mà hắn hay trêu chọc còn đẹp hơn gấp vạn lần, thế cho nên muốn thần nhiên đứng ở lại quan sát lâu hơn nữa.

"Đi tắm cũng bại hoại, còn lén lén nhìn bản thân" Tô Thành mang theo giọng cười châm chọc

Đồ Du Du nghe vậy thì thẹn quá hóa giận quát lớn:

"Ra ngoài đi, cậu không biết xấu hổ hả, tôi đang tắm đấy"

Tô Thành vẫn không có ý định đi ra, hắn chưa nhìn xong muốn ở lại nhìn thêm một chút nữa. Đồ Du Du mắt thấy Tô Thành tiến vào trong liền hoảng hơn:

"Này làm gì, đi ra ngoài ngay"

Tô Thành dừng bước, từ trong túi quần lấy ra một chiếc điện thoại lớn hiện đại đưa lên phía trước chụp hình, Đồ Du Du giật mình vội vã xoay người lại thì nhận được câu nói thế này:

"Rồi, vừa hay nhìn thấy được hình ảnh trong gương phản chiếu lại"

Đồ Du Du luống cuống, kết quả là ngồi thụp xuống một góc tức giận quát:

"Cái thằng thần kinh này, đi ra ngoài ngay đi"

Tô Thành vừa mới rồi không nhìn thấy mộng Đồ Du Du vì bị góc mờ trên kính che đi mất, nhưng hiện tại cậu vừa ngồi xuống liền có thể nhìn ra được một nửa cặp mộng tròn tròn kia. Sau đó Tô Thành không chụp hình nữa, hắn đưa điện thoại cất vào trong túi quần, lặng lẽ đi ra ngoài đóng cửa lại không nói một lời. Đồ Du Du nghe thấy tiếng đóng cửa thì vội vội vàng vàng mở ra tấm kính kia bước ra ngoài mặc quần áo lại, đến lúc mở cửa phòng tắm chạy ra rồi thì không thấy Tô Thành đâu. Thế là cả buổi tối hôm ấy Đồ Du Du nằm trên giường trần trọc đau khổ, cuộc đời cậu thế là hết rồi, chưa biết chừng sáng ngày mai hình ảnh kia còn được dán kín khắp trường, cậu đáng lý ra không thể tin tưởng được đám học sinh trường này, lại dễ dàng để cho Tô Thành vào nhà mình ngủ như thế.

Đồ Du Du không có cách nào liên lạc với Tô Thành, cũng chẳng biết được sáng ngày mai hắn sẽ làm ra sự việc long trọng gì nữa, cậu còn suy nghĩ mình có nên bây giờ rời khỏi đây luôn hay không, trực tiếp đón chuyển xe sớm trở về quê. Nếu mà bây giờ Tô Thành nói cậu trực tiếp nộp đơn thôi việc rời khỏi đây thì cậu cũng đồng ý, chỉ cần hắn đừng mang mấy tấm hình chụp hôm nay công bố ra bên ngoài là được. Đang suy nghĩ miên man thì bên ngoài liền truyền tới tiếng chuông cửa, bây giờ là mười một giờ rồi, không rõ là người nào tìm đến vào giờ này, không thể nào là một trong những giáo viên trong khu nhà được, hôm nay cậu mới chuyển tới lại gặp sự việc đau đầu kia cho nên chưa kịp đi chào hỏi mọi người, mà nếu như là một trong số người đó muốn đi chào hỏi cậu hắn cũng không lựa chọn giờ này đâu. Đồ Du Du nghĩ mãi không đoán ra được ai, tiếng chuông cửa bên ngoài cứ hồi thúc liên tục càng làm cho cậu thêm dối dấm, cậu nhanh chóng bước xuống giường bật điện rồi chạy ra ngoài mở cửa.

"Tại sao lâu như vậy mới ra mở cửa?" Người nọ nhủu mày chất vấn

Đồ Du Du giật mình, người nữa đêm tới bấm chuông cửa là Tô Thành, hắn mặc trên người một chiếc quần jean xanh có điểm te tua, cùng với một chiếc áo thun đen hình con vật gì đó rất cổ quái, trên cổ đeo một chiếc vòng bạc sáng bóng nhìn rất đắt giá. Đồ Du Du trước là ngăn người bắt ngờ một chút, sau đó giống như là nhớ ra điều gì đó vội vã kéo lấy tay hắn vào trong nhà:

"Cậu rốt cuộc muốn cái gì thì cứ nói thẳng đi"

Đồ Du Du hôm nay mặc một bộ pijama dài tay màu tím than, trên áo còn in một loạt hình con cừu nhỏ rất đáng yêu. Tô Thành trước nay chưa từng mặc thể loại quần áo như vậy, ngay cả những bạn bè mà hắn quen biết bất kể là nam hay nữ cũng chưa từng mặc, hắn quan sát một hồi cảm thấy rất vừa mắt, không nghĩ tới loại quần áo này mặc trên người cậu lại đẹp đến như thế:

"Đi nấu cho tôi cái gì ăn đi"

Hôm nay Đồ Du Du không nấu ăn, trong nhà lại không có tủ lạnh cho nên cậu cũng không mua cái gì ăn mà để lại cả:

"Nhà tôi không có gì ăn cả"

Tô Thành nhủu mày, hắn vừa mới đi chơi về chỉ ăn qua loa mà thôi, hiện tại có điểm đói lại muốn đi tới nhà của Đồ Du Du ăn, vừa mới rồi bảo vệ khu nhà nhìn thấy hắn lái mô tô đi vào còn chạy ra ngăn cản, đến khi thấy hắn bỏ mũ bảo hiểm ra mới giật mình hoảng sợ vội vã nói xin lỗi. Tô Thành thần nhiên đi vào trong phòng ngủ của Đồ Du Du, không có gì ăn thì đại thiếu gia liền đi ngủ, dù sao hôm nay đi chơi cũng cảm thấy mệt mỏi hiện tại chỉ muốn nằm nghỉ ngơi thôi.

Đồ Du Du theo Tô Thành vào bên trong phòng ngủ, lần này cậu không tức giận vì việc hắn mang giày lên giường ngủ nữa mà ở bên cạnh lo lắng hỏi:

"Cậu muốn gì cứ nói, nếu như cậu muốn tôi nộp đơn xin thôi việc thì tôi ngày mai sẽ làm, chỉ xin cậu đừng mang tấm hình hôm nay ra ngoài!"

Tô Thành nhìn xuống chân mình rồi lại nhìn lên Đồ Du Du, Đồ Du Du hiểu ý, tuy rằng tức giận đến muốn nổ tung nhưng vẫn là khom người cúi gầy ra cho Tô Thành. Tô Thành được hầu hạ tận tình như thế đương nhiên rất mãn nguyện, hắn chỉ tay về phía công tắc điện:

"Tắt điện đi ngủ!"

Đồ Du Du răm rắp nghe theo, trong lòng chỉ cầu xin con sói xám này đừng mang hình ảnh cậu trần truồng công khai ra ngoài là được. Tắt điện rồi vẫn không hoàn toàn tối đen, Đồ Du Du không kéo rèm cửa sổ, bên ngoài có trăng sao tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ hắt vào trong. Tô Thành giọng nói chuyển trầm khàn lên tiếng:

"Lên giường ngủ đi!"

Đồ Du Du chân chừ một chút, cuối cùng vẫn là leo lên giường, chuyển bức ảnh vẫn còn chưa nói xong, cậu muốn cùng hắn nói xong để còn tìm hướng giải quyết. Tô Thành đang nằm ở ngoài cho nên Đồ Du Du chỉ còn biết trèo vào bên trong, giường đệm lún xuống, trong không gian tĩnh lặng còn nghe thấy được tiếng nâng chân:

"Chuyện tấm ảnh kia cậu muốn thế nào?"

Giọng nói của Đồ Du Du không còn oai phong như lúc sáng nữa, không rõ là bây giờ đã khuya rồi hay là do cừu nâu đang muốn nịnh nọt sói xám mà lúc này cũng tự giác mỏng nhẹ hơn rất nhiều.

"Bức ảnh nào?" Tô Thành biết rồi vẫn còn hỏi

Đồ Du Du kiên nhẫn nhắc lại:

"Là bức ảnh sáng nay cậu chụp tôi ở trong phòng tắm!"

Tô Thành mờ mắt, thông qua ánh sáng dịu nhẹ ở ngoài trời có thể nhìn thấy được đường nét gương mặt nhu hòa của Đồ Du Du:

"Là bức ảnh đi tắm vẫn bại hoại đó hả?"

Đồ Du Du tức giận: "Cậu..." nhưng mà mới chỉ định buông lời mắng chửi thì Đồ Du Du lại giống như nhớ đến chuyện gì đó đánh kim nén lại một chút: "Cậu muốn như thế nào thì cứ nói thẳng!"

Tô Thành bất chợt vòng tay qua đặt lên eo của Đồ Du Du, cả người hắn cũng tự động dính sát lấy cậu hơn một chút. Hôm nay vừa nhìn thấy ai đó ở trong trạng thái không mặc đồ kia liền khiến cho lòng Tô Thành trở nên xao động, hoặc có thể là hắn bị Đồ Du Du thu hút ngay từ trước đó rồi. Thật ra muốn Tô Thành đặt sự chú ý lên một người cũng không phải là khó, chỉ cần có người dũng cảm dám đi lại đối nghịch với hắn là có thể rồi, mà Đồ Du Du này chính là người đầu tiên đối với hắn như vậy cho nên mới có thể dễ dàng khơi dậy được hứng thú trên người hắn như thế.

Đột nhiên cảm thấy người bên cạnh động tay động chân ôm mình, cả lông tơ trên người Đồ Du Du đều dựng thẳng hết cả lên, cậu giật mình vội vã đẩy tay Tô Thành ra muốn ngồi dậy:

"Này, làm cái gì thế hả?"

Tô Thành dùng lực ghi chặt Đồ Du Du xuống giường, giọng nói cũng có điểm khàn đặc hơn rất nhiều:

"Đang nói chuyện bức ảnh đó!"

Đồ Du Du cũng không phải ngốc đến độ không hiểu người nằm bên cạnh điên rồ đến cỡ nào, cũng suy đoán đến việc hắn thích đàn ông. Cõi lòng Đồ Du Du bắt đầu phát hoảng, trước giờ vẫn chưa từng quen biết kiểu người như vậy, hơn nữa người đó hiện tại còn động tay động chân với mình nữa:

"Này, tôi không thích đàn ông!"

Tô Thành nghe thấy câu nói này thì giật mình, hắn cũng không thích đàn ông, nhưng mà bàn tay lại như ma xui quỷ khiến thế nào mà ôm lấy eo con cừu nâu này.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7: Kẻ Thức Thời Mới Là Trang Tuấn Kiệt

Không gian rơi vào trầm mặc, Tô Thành không nói chuyện cũng không có ý định buông tay rời khỏi eo của Đồ Du Du, hẳn không nói chuyện liền khiến cho cậu cảm thấy căng cứng thẳng theo, một lúc sau đó trong không gian tĩnh lặng liền bật lên tiếng cười ha ha:

"Nghĩ cái gì, nghĩ tôi thích thầy hả?"

Tô Thành buông Đồ Du Du ra, hẳn xoay người nằm thẳng lại, trong lòng bắt đầu xôn xao lạ thường, như thế nào trái tim lại đập nhanh đến như thế, hơn nữa còn thấy có cảm giác ôm Đồ Du Du thật là tốt. Đồ Du Du trong phút chốc không biết nên đối diện với Tô Thành ra sao, lúc đầu vẫn còn e ngại hẳn, nhưng sau đó cậu liền nghĩ rằng Tô Thành vốn là kẻ thần kinh, hẳn luôn thích dọa nạt người khác như vậy, chính vì thế Đồ Du Du cũng không nghĩ đến chuyện kia nữa mà chuyển hướng đến chuyện bức ảnh sáng hôm nay:

"Chuyện bức ảnh... cậu sẽ không mang bức ảnh đó ra ngoài chứ?"

Tô Thành nhắm mắt khẽ ừ một tiếng, Đồ Du Du nghe thấy thì sung sướng trong lòng, có điều vẫn không thể nào chỉ nghe thấy hẳn nói không công khai tấm ảnh kia liền tin tưởng hẳn ngay được:

"Cậu có thể xóa tấm ảnh đó đi được không?"

Tô Thành thật sự là không muốn nhớ đến hình ảnh buổi sáng hôm nay, bởi vì hẳn càng nhớ đến thì trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu bức rứt không rõ lý do, nhưng mà con cừu nâu nào đó lại cứ lựa chọn thời điểm đêm khuya tịch mịch thế này mà nằm bên cạnh hẳn nhỏ nhẹ khơi lên:

"Tôi còn phải suy nghĩ, xem xem thái độ của thầy thế nào đã"

Đồ Du Du trong lòng chửi thầm Tô Thành một vạn tám nghìn lần, quả nhiên hẳn không có dễ dàng mà chịu xóa tấm ảnh kia đi mà, có điều tức giận thì tức giận nhưng ngoài mặt Đồ Du Du vẫn tỏ ra thật là bình tĩnh mà nhẹ giọng hỏi:

"Cậu muốn thế nào?"

Tô Thành mở mắt nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, vừa vặn đúng lúc Đồ Du Du cũng đang đưa mặt sát về phía hẳn. Đồ Du Du thì không cảm thấy làm sao cả, khoảng cách cũng không phải quá mức gần gũi, nhưng mà bởi vì Tô Thành trong lòng có quỷ cho nên hiện tại khi đối diện với gương mặt nhỏ nhắn kia còn lơ mơ cảm nhận được hơi thở mềm mại phủ trên mặt mình, lửa nóng trong phút chốc bùng lên, có thứ gì đó ở phía dưới cũng rục rịch thay đổi. Tô Thành bất chợt dừng sức đưa tay đẩy mạnh Đồ Du Du nằm cách xa mình, Đồ Du Du không kịp phản ứng, sức lực của Tô Thành rất mạnh liền khiến cho cậu bị dính sát vào bức tường bên trong. Đồ Du Du không hiểu tại sao Tô Thành lại như thế, bản thân vô lý bị đau liền sẽ tức giận, cậu này giờ nhẩn nhai nhiều lắm rồi nhưng hẳn không biết điều, cậu càng nhẩn nhai thì hẳn càng tỏ vẻ, kết quả nhẩn nhai không được nữa liền ngồi thẳng dậy chỉ tay vào mặt Tô Thành quát:

"Cái thằng thần kinh này!"

Tô Thành cũng hơi cảm thấy có lỗi, lúc mới rồi nghe thấy tiếng va chạm rõ ràng của cơ thể Đồ Du Du với bức tường bên trong, còn nghe thấy được tiếng kêu đau khe khẽ của cậu liền hơi gấp một chút, nhưng mà bây giờ con cừu nâu nào đó vẫn có thể có đủ sức lớn tiếng quát người như vậy rồi hẳn là không có vấn đề gì nghiêm trọng cả:

"Đồ Du Du, đừng để ngày mai tôi mang tấm ảnh đó công khai"

Tô Thành chẳng qua chỉ là muốn dọa Đồ Du Du mà thôi, cảm giác khi chọc tức cậu khiến cho hẳn rất thoải mái. Đồ Du Du chỉ muốn táng chết Tô Thành, nhưng mà luận về sức lực khẳng định không địch nổi hẳn, nếu như đánh lén cũng khẳng định thê thảm, bây giờ cũng chẳng thể nào ở đó chết vinh còn hơn sống nhục với loại người này, chính vì thế Đồ Du Du liền lựa chọn sáng suốt bước qua người Tô Thành nhảy xuống giường rồi khỏi phòng ngủ.

Cánh cửa phòng ngủ đóng lại đến rầm một tiếng, nháy mắt liền cắt đứt không khí trầm mặc, nháy mắt lại trở về sự yên tĩnh của màn đêm. Tô Thành cảm thấy Đồ Du Du ra ngoài rồi cũng tốt, nếu như cậu còn nằm cạnh hẳn nữa thì không biết cá tính nóng nảy bất chấp kia của hẳn sẽ còn gây ra chuyện gì. Buổi tối hôm ấy Tô Thành không thể ngủ bởi vì hình ảnh sáng nay cứ không ngừng quanh quẩn trong đầu hẳn, khiến cho hẳn không ngừng mang cơ thể kia so sánh với những người mà hẳn từng quen biết, đến cuối cùng liền kết luận rằng đáng người của Đồ Du Du so với bất cứ ai đều quyền rũ hơn. Tô Thành bắt giác khẽ mỉm cười, cánh tay vừa mới rồi vẫn còn cảm nhận được y nguyên độ ấm cùng sự mềm mại trên eo của Đồ Du Du, cảm giác ôm cậu ở trong lòng cũng rất tốt, chỉ có điều tính cách kia lại khiến hẳn đau đầu, trước kia hẳn chọn đối tượng luôn là những em gái ngoan ngoãn nghe lời hẳn, bây giờ gặp phải một người nóng nảy như vậy lại phải mất thời gian thuần phục.

Đồ Du Du lựa chọn ngủ ở sofa ngoài phòng khách, nhưng mà khi nằm ở bên ngoài lại cảm thấy hối hận vì vừa rồi nổi cáu với Tô Thành, cậu to tiếng với hẳn như thế, hẳn có khi nào sẽ mang tấm ảnh kia của cậu công khai ra ngoài hay không, hay là bây giờ bình tĩnh đi vào trong nói phải trái đúng sai với hẳn, tấm ảnh kia nếu như bị bại lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của cậu rất nhiều. Đồ Du Du nghĩ nghĩ cuối cùng liền nặng nề ngồi dậy đi vào bên trong phòng ngủ, cậu đứng trước giường nhìn chằm chằm người to xác nằm ở đó, người nọ hình như đã ngủ rồi, dưới ánh trăng chiếu vào một nửa gương mặt Đồ Du Du khiến cho gương mặt cậu lúc này có phần u ám, Đồ Du Du nhạy cảm người được trong không khí có mùi vị không đúng, lại nhìn thấy quần áo của Tô Thành vứt la liệt dưới sàn, chân chỉ che đậy nơi cần che, một bên chân bại lộ ra bên ngoài. Bản thân là đàn ông dĩ nhiên biết được tình cảnh này là sao, cũng biết được mùi vị kia là cái gì, độ tuổi 18 chuyện mộng tưởng xuất hiện là chuyện bình thường ở nam giới, nhưng mà cho dù đây có là tình trạng sinh lý bình thường đi chăng nữa thì ít ra hẳn cũng nên ý thức được đây là nhà của cậu, là giường của cậu, chăn của cậu, như thế nào lại có thể thân nhiên cởi quần áo mà làm cái chuyện đồi bại này ngay trên giường của cậu cơ chứ.

Đồ Du Du xúc động đến mức muốn giết người, sự giận dữ trong lòng cũng biểu hiện ra ngoài đến mức run rẩy hai chân, may mắn ở chỗ này không có cây gậy nào nếu không thì cậu nhất định sẽ cầm lấy nó mà đánh mạnh vào đầu tên biến thái này. Đồ Du Du không thể làm gì, cậu không thể đánh mắng hẳn, cũng không thể ngay lúc này đuổi hẳn ra khỏi nhà mình, so với việc gọi hẳn tỉnh dậy để cãi nhau với hẳn thì việc để hẳn ngủ một chỗ có lẽ sẽ không

khiến cậu phải cảm thấy mệt mỏi phì phò khi nói lí lẽ với người này.

Buổi sáng ngày hôm sau Đồ Du Du có tiết, Tô Thành cũng dậy từ sớm, thói quen xuống giường không cần gấp chăn màn gọn gàng để vào một chỗ đã sớm hình thành từ lâu trong hắn, thế cho nên lúc này Tô Thành chỉ lấy quần áo ở dưới sàn mặc vào người rồi mở cửa đi ra ngoài. Mùi sữa thơm thoang thoảng hòa lẫn trong không khí, Đồ Du Du đang ở trong bếp cúi người làm cái gì đó, Tô Thành đứng ở trước cửa phòng ngủ nói vọng ra:

"Đã mua bàn chải đánh răng cho tôi chưa?"

Đồ Du Du đang chăm chú đổ sữa đậu nành nóng ra cốc, nghe thấy Tô Thành bất chợt lên tiếng cũng giật mình đổ một ít sữa ra ngoài. Đồ Du Du quay lại phía sau nhìn Tô Thành, mắt thấy người nào vừa dậy liền đã nhúm mày như là có chứng gắt gỏng thì càng cảm thấy khó chịu hơn, kẻ này là đang ăn nhờ ở đậu nhà cậu, buổi sáng dậy rồi không biết nói tiếng cảm ơn còn tỏ thái độ như thế, cái gì mà bàn chải đánh răng đã mua hay chưa, chẳng lẽ bây giờ chuyện chăm sóc răng miệng của hắn cũng phải là do cậu phụ trách sao, lại nghĩ đến đồng chăn đệm bên trong càng thêm sinh khí ngút trời, nhưng mà con cừu nâu nào đó cho dù có tức giận đến đâu cũng không dám biểu lộ ra ngoài mặt bởi vì sói xám có trong tay mấy tấm hình đáng xấu hổ kia của cừu nâu:

"Tôi còn một chiếc bàn chải, để tôi đi lấy giúp cho cậu"

Tô Thành im lặng không nói, Đồ Du Du để sữa xuống dưới bàn rồi xoay người đi vào trong phòng ngủ tìm bàn chải đánh răng, lúc đi vào phòng ngủ liền nhìn thấy đồng chăn lộn xộn không gấp gọn lại thì Đồ Du Du càng nóng mặt hơn. Buổi sáng đã bị chọc tức, trong không khí có mùi mà ai cũng biết đó là cái gì vô cùng nồng đậm, Tô Thành đứng ở ngoài đều thu hết tất cả biểu cảm kia của Đồ Du Du vào đáy mắt, cũng biết được rằng cậu đã phát hiện ra cái gì đó, người bình thường đối với chuyện bị người khác phát hiện ra mình làm chuyện đó thì khẳng định sẽ xấu hổ, nhưng mà Tô Thành lại không phải người bình thường, hắn thế nhưng không biết hai từ xấu hổ viết như thế nào, ngược lại còn thần nhiên khề nhếch môi quan sát nhất cử nhất động của Đồ Du Du.

Đồ Du Du lấy được bàn chải đánh răng mới liền đưa cho Tô Thành:

"Của cậu đây"

Tô Thành tiếp nhận lấy bàn chải kia rồi xoay người, trước khi xoay người còn không quên bỏ lại một câu:

"Đợi tôi ăn sáng"

Đồ Du Du liếc nhìn bóng lưng của Tô Thành thâm ghét bỏ, chỉ ước hiện tại có một thanh bảo đao bỏ đời hắn ra luôn tại chỗ. Tô Thành đánh răng rửa mặt xong, mái tóc tùy ý không chải chuốt càng khiến cho bộ dáng lúc này của hắn thêm nghịch ngợm ngẫu nhiên, áo sơ mi trắng có một chút nhăn nhưng vẫn không giảm bớt đi được khí chất trên người hắn, so với nam người mẫu trên bìa tạp chí quả đúng là không khác biệt là mấy. Tô Thành ngồi vào bàn, bữa sáng truyền thống có phần qua loa, sữa đậu nành nóng cùng quẩy chiên, đối với bữa sáng tiêu chuẩn mà hắn vẫn thường ăn kém xa rất nhiều.

Đồ Du Du đợi Tô Thành ra mới ăn, cũng cố tình mua cho hắn một phần ăn sáng, vốn định mua thịnh soạn một chút nhưng bản thân cậu hiện tại tài chính eo hẹp, sau đó liền nghĩ đại thiếu gia ăn mấy thứ này sẽ không được, thật muốn nhìn thấy bộ dáng nhăn nhó khó chịu của hắn, chỉ có điều Tô Thành đã làm cho Đồ Du Du phật lòng, hắn chậm rãi ngồi xuống cảm thụ sữa uống một ngụm rồi lại cảm quẩy chiên cắn một miếng, cả một quá trình đều không tỏ vẻ khó ăn gì.

Đồ Du Du hơi bất ngờ một chút nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chuyện cần suy nghĩ nhiều bây giờ là chuyện khác:

"Chuyện tấm ảnh, cậu định sẽ làm sao?"

Tô Thành nâng mắt nhìn Đồ Du Du, nhìn một chút lại cúi đầu ăn uống:

"Còn tùy, xem xem thái độ của thầy thế nào rồi tính tiếp"

Đồ Du Du không cầu gì, chỉ cầu Tô Thành nói ra ý muốn của hắn, hắn cứ úp úp mở mở thế kia càng khiến cho cậu thêm sôi máu:

"Cậu muốn cái gì thì nói thẳng đi, nếu tấm ảnh đó bị lộ ra ngoài tôi nhất định sẽ bị mất việc, mất việc ở chỗ này cũng không có gì đáng nói nhưng tôi là một thầy giáo, nếu như để cho người khác thấy những tấm ảnh đó khẳng định sau này không có ngôi trường nào nhận tôi làm thầy giáo nữa. Là con người thì vẫn có lòng lương thiện, cậu hẳn là sẽ không tuyệt đường sống của tôi chứ?"

Tô Thành đặt ly sữa xuống bàn, lưng tựa vào thành ghế phía sau đáp thế này:

"Vốn dĩ không thích hợp làm thầy giáo, bộ dạng văn nhả bại hoại đã không giống rồi"

Đồ Du Du hít một hơi thật sâu kiềm chế cơn tức này:

"Nói đi nói lại cậu vốn là muốn tôi thôi việc ở trường này đúng không, tôi hôm nay sẽ đến tìm hiệu trưởng nộp đơn xin thôi việc, mong cậu sẽ xóa tấm ảnh kia đi"

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du:

"Nói đi nói lại thì thầy vốn là muốn tôi công bố tấm hình đó ra đúng hay không, tôi từ đầu đến giờ chưa khi nào nói sẽ công bố ra ngoài, là thầy cứ luôn

đề cập đến chuyện này, đúng là văn nhả bại hoại không giống thầy giáo"

Cái câu văn nhả bại hoại không giống thầy giáo kia Đồ Du Du nhin đủ rồi:

"Tô Thành..."

Đồ Du Du còn chưa kịp nói hết những điều trong lòng mình ra thì Tô Thành đã trực tiếp đánh gãy lời cậu:

"Đồ Du Du, đối với tôi lẽ độ một chút nếu không thì không chỉ là tấm ảnh đó đâu"

Đồ Du Du mím chặt môi, đến cuối cùng vẫn là hết âm lên:

"Biết rồi"

Đồ Du Du biết Tô Thành không nói chơi, nhưng trước mắt hắn nói hắn sẽ không mang tấm ảnh kia ra ngoài, còn nói có thể làm hơn chuyện mang tấm ảnh kia công khai nữa, Đồ Du Du tin tưởng tên lưu manh này có thể làm ra những chuyện mà cậu không ngờ tới. Quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, đại trượng phu có được duỗi được, hắn là tiểu nhân, cậu là quân tử cho nên chuyện này cậu nhin, sẽ chờ thời điểm thích hợp mang hình chụp trong điện thoại của hắn xóa đi, dù sao thì hắn nói lúc đi học sẽ đến chỗ này ngủ, thời gian còn dài cậu sẽ từ từ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Ấn sáng xong Tô Thành theo Đồ Du Du đến lớp học, thực chất Tô Thành học ở phòng học 301, giáo viên dạy hóa học cho hắn không phải Đồ Du Du mà là một người nào đó, là nam hay nữ hắn cũng không có ấn tượng lắm vì đa số thời gian học hắn đều không tới lớp. Đồ Du Du cũng không biết Tô Thành là học sinh lớp nào, nhưng lần đó xem danh sách học sinh lớp cậu dạy không có tên hắn cho nên cậu chắc chắn hắn không phải là học sinh lớp mình. Mất thấy sắp tới phòng học 307 rồi, Đồ Du Du xoay người vẫn thấy cái đuôi nào đó chậm rì rì theo sau liền khó hiểu đứng lại hỏi:

"Cậu là học sinh lớp nào, hắn không phải là lớp của tôi đâu nhĩ?"

Tô Thành không trả lời mình học lớp nào mà nói thế này:

"Thầy không muốn tôi đánh người cho nên tôi chỉ còn cách này thôi, ngồi trong lớp giúp thầy quản bọn họ"

Đồ Du Du do dự, cậu dù sao cũng là giáo viên, cậu không muốn trễ nải thời gian học tập của học sinh mình, nếu mà Tô Thành vì việc này mà không thể vào lớp học thì cậu cũng có phần áy náy:

"Cậu không vào lớp học có sao không?"

Tô Thành nhàn nhạt đáp:

"Tôi không vào lớp học thì không sao, nhưng nếu thầy một mình vào trong thì có sao đấy"

Đồ Du Du nghĩ tới nam sinh tóc đỏ kia bị Tô Thành đánh, lấy tính khí ngông cuồng giống như ngựa hoang của học sinh trường này thì chuyện giận chó đánh mèo là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra:

"Như vậy môn học ngày hôm nay cậu bỏ lỡ nếu như có chỗ nào không hiểu có thể mang đến hỏi tôi, tôi sẽ giúp cậu giảng lại"

Tô Thành khàn giọng:

"Được rồi đừng lời thôi nữa vào thôi"

Tô Thành là đại nhân vật trong trường được nữ sinh ái mộ không ngớt, hiện tại đột nhiên xuất hiện ở trước cửa phòng học liền khiến cho nữ sinh bên trong gấp gáp la hét ầm ĩ, nam sinh thì một trạng thái đông cứng, ma vương trong trường đến tận lớp học chỉ có hai khả năng, một là nhắm trúng nữ sinh nào đó, hai chính là đến tìm người đánh nhau.

Đồ Du Du bước vào ngay theo phía sau Tô Thành, nghe thấy lớp ồn ào ầm ĩ liền lên tiếng nhắc nhở:

"Các em vào chỗ ngồi ổn định đi, đến giờ học rồi"

Tô Thành liếc nhìn một lượt rồi đi tới phía cuối góc lớp, nơi đó trùng hợp lại chính là chỗ ngồi của cậu nam sinh tóc đỏ kia. Nam sinh tóc đỏ tên Lâm Cảnh Tân, là con trai của Lâm thị chuyên kinh doanh thời trang trong nước, Lâm Cảnh Tân vừa nhìn thấy Tô Thành đi về phía mình thì hoảng sợ đứng dậy co rúm lại, Tô Thành dừng bước nhìn Lâm Cảnh Tân đưa mắt ra hiệu nói:

"Ra ngoài"

Lâm Cảnh Tân lo lắng bước ra ngoài, Tô Thành theo đó ngồi xuống vị trí đó, Đồ Du Du ở phía trên mang sách vở mở ra rồi liền ngẩng đầu nhắc nhở:

"Học sinh Lâm ngồi vào chỗ đi"

Lâm Cảnh Tân không để ý đến Đồ Du Du, cậu ta còn đang lo lắng không biết Tô Thành muốn cái gì, Tô Thành lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng:

"Tìm chỗ khác ngồi xuống đi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8: Đánh Nhau

Lâm Cảnh Tân nhanh chóng tìm một vị trí khác ngồi xuống, lớp học giống như là vì sự hiện diện của Tô Thành mà trở nên im ắng lạ thường. Đồ Du Du rất thích bầu không khí này, nhìn xuống lớp học học sinh đều im phăng phắc thật sự là thời điểm thích hợp để giảng bài. Đồ Du Du hòa nhã hỏi Khâu Đình Đình:

"Lớp trưởng, hôm nay có thiếu bạn học nào hay không?"

Khâu Đình Đình lễ độ đứng lên đáp:

"Thưa thầy hôm nay lớp đủ ạ"

Đồ Du Du gật đầu cảm lấy phần quay lại phía sau chuẩn bị viết tên bài học lên bảng, đúng lúc này trong lớp liền có tiếng nhạc chuông điện thoại cất ngang, là nhạc bình thường thì không sao có điều nhạc chuông điện thoại kia lại cực kỳ quái dị, nghe giống như là giọng rên rỉ của đàn ông cùng với tiếng va chạm phát ra thật kỳ quái. Đồ Du Du quay xuống lớp học khó xử nhìn một lượt, nhìn qua liền phát hiện ra ở vị trí gần cuối lớp có một nhóm học sinh khả nghi, bọn họ nhìn cậu cười khiêu khích không hề có ý định che giấu gì cả. Đồ Du Du không cần nghĩ nhiều cũng biết đám người kia là muốn trêu tức cậu, khi cậu còn đang định lên tiếng nhắc nhở thì đã có tiếng đập bàn thật lớn phát ra:

"Là điện thoại của người nào?"

Không khí rơi vào trạng thái cực lạnh, giống như là tất cả đang trôi nổi trên một tảng băng mỏng vậy, chỉ cần băng đó tan thì tất cả mọi người liền sẽ ngã xuống nước. Điện thoại tự động tắt không còn tiếng âm thanh quái dị kia truyền ra nữa, cũng không có ai đứng lên trả lời Tô Thành. Tô Thành đứng dậy chuẩn xác nhìn về phía góc bên kia của lớp học, quả nhiên rất nhanh sau đó liền có một cậu nam sinh đứng lên run rẩy nói:

"Là của tôi"

Mọi người trong lớp âm thầm hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Đồ Du Du là thầy giáo căn bản là người có quyền hạn lớn nhất trong lớp học này cũng phải căng thẳng đông cứng theo. Trong lớp vốn dĩ căng thẳng lạ thường, lúc này lại có một giọng nói khác xen vào làm cho mọi người trong lớp cũng phải âm thầm sợ hãi:

"Tô Thành, cậu hình như không phải ở lớp chúng tôi thì phải"

Hai vương tử vốn dĩ không bao giờ cùng nhau nói chuyện, lúc này lại phá lệ mà đối đáp qua lại, người mở miệng nói chuyện là Vu Phóng, hắn vẫn ngồi ở vị trí cách Tô Thành một chiếc bàn, bộ dáng vô cùng thần nhiên mà lên tiếng, nhưng trong giọng nói có ngữ điệu không vừa lòng.

Đáng lẽ ra Tô Thành sẽ là người đuối lý, bởi vì dù sao lớp học này cũng không phải là lớp của hắn, hắn vừa vào lớp liền vô lý bá đạo như vậy, nhưng mà Tô Thành là ai chứ, hắn vốn chẳng quan tâm lý lẽ gì cả mà trực tiếp dùng nắm đấm để nói chuyện luôn. Cá tính này của Tô Thành sớm đã được duy trì 18 năm nay rồi, phạm là những người khiến cho hắn không vừa ý hắn liền sẽ đánh bọn họ, huống chi đối phương lại là Vu Phóng. Một khoảng thời gian sau đó đại thiếu gia Tô gia ngang ngược hống hách rất nhanh liền sẽ đi vào khuôn khổ, đối với mọi chuyện không hờ một chút là kích động nữa bởi vì hắn có một con cừu nâu luôn ở bên cạnh khắc chế, dĩ nhiên thì chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Chẳng biết bằng cách nào đó Tô Thành rất nhanh đã đi tới trước mặt của Vu Phóng, cũng chẳng đợi mọi người kịp phản ứng thì hai người đã đánh nhau ở trong lớp học rồi. Đồ Du Du không biết là người nào ra tay trước, tiếng bàn ghế xô đẩy cùng tiếng náo loạn của học sinh chạy ra một góc tránh bị đụng phải.

"Này, không được đánh nhau, các em dừng lại đi"

Đồ Du Du giật mình chạy xuống phía dưới, vừa chạy vừa nói thêm:

"Mau ngăn hai người đó lại đi"

Không có bất cứ một ai muốn xen vào chuyện này, giống như là sao hỏa và trái đất lao vào nhau liền sẽ tạo ra một vụ nổ lớn đáng sợ, mọi người muốn tránh còn không kịp hà cớ gì lại tự động tìm đường chết. Đồ Du Du chẳng biết lúc đó lấy dũng khí từ đâu nữa, cậu dũng cảm lao vào giữa hai người muốn ngăn lại, nhưng mà trong cả hai đều không có ai quan tâm cậu, cậu cứ như vậy bị bọn họ gạt sang một bên:

"Này, dừng lại đi, có gì từ từ giải quyết"

Tô Thành vung nắm đấm đầm đẫm về phía mặt của Vu Phóng. Vu Phóng phản ứng kịp thời nhanh chóng né tránh, đánh đến một hồi bàn ghế xung quanh cũng bị xô gạt không còn ngay ngắn, đánh đến mức quần áo trên người cũng xộc xệch, trên mặt hai người ít nhiều xuất hiện thâm tím cùng vết máu. Đồ Du Du sợ hai người này cứ đánh nhau như vậy sẽ chết người mất, trong phút chốc luống cuống không biết phải làm sao:

"Học sinh Tô, học sinh Vu dừng lại đi, đừng đánh nhau nữa"

Cách một tiếng, một chiếc ghế bị gãy nằm lộn lóc dưới sàn nhà, là Tô Thành đẩy Vu Phóng ngã vào đó cho nên chiếc ghế mới không chịu được lực mạnh kia mà gãy vỡ. Vu Phóng cũng không chịu thua, hấn ta đứng dậy cầm lấy thanh gỗ dài từ chân ghế bị gãy kia đánh về phía Tô Thành, Tô Thành đưa tay lên đỡ, thanh gỗ vẫn còn có đinh sắt ngay lập tức cắm vào bắp tay hấn, Đồ Du Du chính mắt nhìn thấy cảnh này liền sợ hết hồn, chỉ sợ hai người này thật sự muốn đánh đến kẻ chết ta sống thì mới chịu dừng tay:

"Tô Thành, Vu Phóng dừng lại đi"

Một nam sinh vừa mới rồi nói đi gọi bảo vệ tới hiện tại đã có một nhóm người xuất hiện ở cửa lớp, nhưng mà nhóm người kia không phải là bảo vệ mà chính là một nhóm nam sinh lớp khác, bọn họ hấn là bạn của Tô Thành cho nên lúc này liền xông tới kéo lấy hấn cách xa Vu Phóng. Đồ Du Du thấy vậy thì vội vã chạy tới đẩy Vu Phóng lại, sức lực của hấn ta rất lớn chỉ vung tay một cái liền suýt chút nữa hất văng cả cậu, một nhóm nam sinh trong lớp thấy vậy cũng chạy tới giữ chặt Vu Phóng, Đồ Du Du âm thầm thở phào một hơi, còn tưởng là không ai tính ngăn cản hai người bọn họ đánh nhau ngoài cậu nữa:

"Học sinh Vu dừng lại đi"

Thật ra thì Vu Phóng là học sinh trong lớp của Đồ Du Du cho nên cậu hiển nhiên là thiên vị hấn hơn một chút, hơn thế nữa chỗ Tô Thành cũng có đám bạn của hấn ngăn cả rồi, xem một nhóm năm sáu người kia hấn là hấn không thể thoát ra khỏi, chính vì thế cậu lúc này mới đứng về phía Vu Phóng mà ngăn chặn hấn ta:

"Hay là đưa hai người đến phòng y tế đi"

Một tiếng hét lớn vang vọng trong lớp học lộn xộn cắt đứt lời nói kia của Đồ Du Du, tiếng hét kia phi thường chói tai, nghe ra được sự giận dữ đến cực độ của người nọ:

"Đồ Du Du"

Đồ Du Du giật mình quay lại phía sau nhìn, vừa nhìn liền trùng hợp chạm tới ánh mắt đại ma vương bốc hỏa kia của Tô Thành rất là đáng sợ, chỉ một ánh mắt liền có thể tạo ra nguy hiểm nồng đậm, còn nguy hiểm hơn là cuộc ẩu đả lúc mới rồi nữa. Đồ Du Du không phản ứng kịp, ập ứng mồm miệng đáp:

"Hả... sao..."

Tô Thành mạnh tay gạt những người đang ngăn cản mình ra:

"Mau qua đây"

Tô Thành quát lớn không chỉ có một mình Đồ Du Du hoảng sợ mà ngay cả học sinh trong lớp cũng một phen hít một ngụm khí lạnh, đôi chân của Đồ Du Du giống như bị dẫm phải vũng bùn càng ngày càng chìm xuống không cách nào nhúc nhích cả, nghe Tô Thành nói vậy cứ ngăn người ra luống cuống.

"Thầy cứ mặc kệ cậu ta đi" Vu Phóng ở phía sau lên tiếng nói

Khi Đồ Du Du còn chưa kịp biết sẽ giải quyết vụ việc này thế nào thì Tô Thành đã nhanh chóng tiến đến nắm lấy cổ tay cậu rời khỏi lớp học. Tô Thành một đường kéo Đồ Du Du đi trên hành lang tĩnh lặng, trong đầu cậu lúc này có một suy nghĩ hấn muốn giết cậu cho nên dùng toàn bộ sức lực muốn thoát ra:

"Này, buông ra, cậu muốn đưa tôi đi đâu, học sinh Tô..."

Tô Thành dùng chân đá cánh cửa phòng vệ sinh, chính là phòng vệ sinh lần đó cậu bị đám nam sinh trong lớp kéo vào. Rầm một tiếng, cánh cửa phòng vệ sinh bật mở rồi lại ngay lập tức đóng vào, Đồ Du Du bị Tô Thành đẩy mạnh vào bên trong, cậu lao đảo một hồi mới đứng vững lại được:

"Học sinh Tô..."

Tô Thành dùng chân đá vào cánh cửa phòng vệ sinh rất mạnh quát:

"Im miệng"

Đồ Du Du cảm thấy nguy hiểm tràn ngập trong không khí, lại nhìn thấy máu ở cánh tay hấn vẫn đang chảy, bộ dạng này thật sự rất giống một tên biến thái giết người, hơn nữa hấn hiện tại còn đang rất giận dữ nữa:

"Đám ở trước mặt tôi bệnh vực người khác, thầy có phải là không muốn sống nữa rồi hay không hả?"

Đồ Du Du sợ đến mức hai chân run rẩy mềm nhũn, trong đầu vốn dĩ nghĩ rằng Tô Thành giống tên biến thái giết người, bây giờ hấn lại hỏi có muốn sống nữa hay không khiến cho cậu càng hoảng hơn. Ai cũng biết Tô Thành là con nhà giàu, là đại thiếu gia, hấn muốn làm gì liền có người giúp đỡ, gây ra

chuyện gì nghiêm trọng thì cũng là việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không mà thôi:

"Muốn... tôi còn muốn sống"

Tô Thành tức giận bởi vì Đồ Du Du dám ở trước mặt hấn quan tâm đến nam sinh khác, hấn chính là vì cậu mà đánh nhau với Vu Phóng, cậu thể nhưng không biết lo lắng hấn còn đứng về phía người kia, việc này khiến cho hấn có muốn kiềm chế tức giận cũng không được chứ đừng nói đến chuyện hấn từ trước đến nay chưa bao giờ kiềm chế cái gì:

"Đồ Du Du, nếu còn biết quý trọng mạng sống liền ngoan ngoãn cho tôi"

Đồ Du Du vội vàng gật đầu:

"Được được"

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, Tô Thành đứng chặn ở trước cửa phòng vệ sinh không biết đang suy nghĩ cái gì, giây phút trôi qua thật chậm chạp khiến cho Đồ Du Du càng thêm bất an. Lối ra duy nhất đã bị Tô Thành chặn lại, nếu như lát nữa Tô Thành đột nhiên muốn lao tới giết cậu vậy cậu có nên chạy trốn vào trong một phòng vệ sinh khóa cửa lại, nhưng mà sức lực của Tô Thành rất ghê gớm, hấn chỉ dùng sức một cái khằng định cánh cửa kia sẽ mở ra mà thôi. Đồ Du Du gấp gấp suy nghĩ, kết quả nhìn thấy vết máu trên tay Tô Thành vẫn đang chảy, vài giọt máu theo ngón tay rơi xuống sàn nhà liền do dự nhẹ giọng nói:

"Hay là đến phòng y tế để họ băng bó lại vết thương cho cậu..."

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du một lát, lúc sau mới lạnh giọng ra lệnh:

"Trở về băng bó cho tôi, tôi không muốn đến phòng y tế"

Đồ Du Du gật đầu đáp ứng, trước vẫn là nên rời khỏi nơi này, cũng không nên làm trái ý vị ma vương trước mặt. Tô Thành mở cửa bước ra, Đồ Du Du theo đó cũng đi phía sau hấn ra ngoài, hấn đi trước cậu đi sau, cả một quá trình không ai nói gì cả, lúc đi ra khỏi khu phòng học thì Đồ Du Du chợt nhớ ra nhà mình không có bông băng mới gặt mình dừng lại:

"Tôi đến phòng y tế lấy bông băng"

Tô Thành ở trước phòng y tế đợi Đồ Du Du đi vào, Đồ Du Du có nói Tô Thành về nhà cậu trước, cậu lấy đồ xong sẽ về ngay nhưng mà hấn không đáp chỉ đứng tại chỗ đợi cậu. Đồ Du Du không muốn đắc tội với Tô Thành lúc này, hấn muốn cái gì thì cứ để hấn làm đi, cậu đi vào trong phòng y tế, y tá trẻ tuổi có lẽ đã nghe được vụ việc đánh nhau kia cho nên lúc này thấy cậu vào liền hỏi:

"Thầy Đồ, vừa mới rồi nghe nói Tô Thành và Vu Phóng lớp thầy đánh nhau phải không?"

Đồ Du Du gật đầu:

"Đúng vậy, tôi đến muốn lấy một chút bông băng cùng thuốc sát trùng vết thương"

Y tá không ngay lập tức đi lấy mà đứng lại nhìn Đồ Du Du một lượt:

"Thầy bị thương hả, có phải là bị hai người đó đánh trúng không?"

Đồ Du Du lắc đầu:

"Không phải"

Y tá kia khó hiểu:

"Không phải? như vậy thầy lấy mấy thứ đó làm gì?"

Đồ Du Du không muốn nói rằng mình lấy mấy thứ đó để băng bó cho Tô Thành, chuyện này có biết bao nhiêu khủng bố, ai cũng biết Tô Thành là học sinh cá biệt ra sao, xem thái độ của y tá này có vẻ cũng rất sợ Tô Thành, nếu như để cho cô ấy biết chuyện này thì khẳng định sẽ rất nhanh lan rộng trong trường, đến lúc đó cho dù là học sinh hay giáo viên nhất định cũng nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái mà muốn tránh xa:

"Tôi tới lấy giúp một em học sinh thôi, vừa mới rồi bị hai người kia đánh phải"

Y tá kia gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cô ấy lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi đến tủ thuốc:

"Thì ra là vậy, tôi nói cho thầy biết này..."

Nhưng mà lời của y tá còn chưa kịp nói hết thì bên ngoài đã có tiếng quát của Tô Thành:

"Đồ Du Du, tại sao lâu như vậy hả?"

Hai người trong phòng lập tức giật thót, y tá luống cuống vội vã đi lấy đồ, Đồ Du Du nhanh chóng đáp lại:

"Cậu đợi một chút, tôi xong ngay đây"

Tiếp nhận lấy đồ y tá đưa cho, Đồ Du Du ngay lập tức bước ra ngoài, Tô Thành nhú mày nhìn chăm chăm cậu, cậu theo đó giật mình liếc mắt sang một bên né tránh giải thích:

"Y tá cô ấy hỏi tình trạng vết thương cho nên hơi lâu một chút"

Tô Thành không nói gì xoay người rời đi, Đồ Du Du thở phào một hơi đi ở phía sau Tô Thành. Lúc về đến nhà, Tô Thành thân nhiên đi cả giày vào bên trong. Đồ Du Du thì đứng ở phía bên ngoài cởi giày ra để ngay ngắn trên kệ rồi mới nhanh chóng cầm theo túi thuốc đi vào bên trong. Đồ Du Du để túi thuốc xuống bàn, cậu lúng túng không biết nên làm cái gì tiếp theo cả, mang túi bông bỏ ra rồi lại đặt xuống bàn, loay hoay tìm thuốc sát trùng mở ra rồi lại đóng lại. Không phải Đồ Du Du không biết sát trùng vết thương rồi băng bó mà là cậu sợ cái người tính tình nóng nảy thất thường kia đột nhiên nổi giận, hấn chưa nói cho nên cậu cũng chưa muốn làm, ai mà biết được trong đầu hấn đang nghĩ cái gì. Tô Thành thoải mái tựa lưng vào ghế sofa, cánh tay bị đau đặt ở trên thành ghế, Đồ Du Du cuối cùng cũng mang thuốc sát trùng đổ ra miếng bông lau đi vệt máu đã sắp khô lại thành đường kia. Đồ Du Du sợ Tô Thành bị đau mà vung tay đánh mình cho nên cẩn trọng nhắc nhở hấn:

"Cậu nhịn một chút, sẽ hơi đau"

Tô Thành nhắm mắt không nói, Đồ Du Du lau sạch vết máu ở chỗ không bị thương, đến khi lau đến chỗ bị thương kia thì âm thầm hít một ngụm khí lạnh, vừa mới rồi cũng không để ý không nghĩ tới vết thương lại sâu như vậy:

"Sau này không nên đánh nhau, không thể cứ hờ một tí là đánh nhau được"

Tô Thành mở mắt nhìn chăm chăm Đồ Du Du, Đồ Du Du cảm giác da đầu của mình gai gai liền đưa mắt lên nhìn thử, đến cuối cùng bất gặp đúng ánh mắt âm trầm kia của hấn thì ngậm miệng cúi đầu không nói nữa.

"Không phải tôi vì thầy mà mới đánh nhau sao, thầy quả thật không nghĩ bản thân mình có lỗi à?"

Đồ Du Du trong lòng thầm nghĩ Tô Thành mới là người như vậy, hấn tự coi mình là không có lỗi, mọi lỗi lầm đều do cậu mà ra, cậu lúc đầu rõ ràng có nói không được đánh nhau, thế mà hấn hôm nay lại đột nhiên cùng nam sinh đánh nhau, nếu như không phải hấn quá mức hống hách thì cũng không đến mức phải xảy ra xô xát rồi, chính mắt cậu nhìn thấy Tô Thành đột nhiên nhảy sang chỗ Vu Phóng, hấn không phải là người khơi mào trước thì còn là ai vào đây nữa. Nhưng mà nói gì thì nói đại thiếu gia hiện tại cũng đang nóng nảy, cho dù hấn có ở trong trạng thái bình thường giảng giải cho hấn hiểu hấn cũng chưa chắc đã chịu hiểu, lấy bản tính ngông cuồng tự coi mình là đúng kia của hấn, Đồ Du Du nghĩ bản thân không nên tranh luận với hấn nhiều thì hơn:

"Được rồi, một lát nữa có cần phải để tôi đưa cậu về nhà hay không?"

Đồ Du Du là thầy giáo, quan tâm học sinh cũng là chuyện nên làm, học sinh đánh nhau bị thương đương nhiên là cậu có trách nhiệm đưa học sinh của mình về nhà an toàn trao trả cho phụ huynh.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9: Bị Dọa

Không gian rơi vào trầm mặc, Đồ Du Du cẩn trọng giúp Tô Thành băng bó vết thương, mắt thấy hấn ngồi ở trên ghế nhắm lại hai mắt không có ý định cử động cậu liền do dự một hồi mới dám lên tiếng thông báo:

"Làm xong rồi..."

Tô Thành vẫn im lặng, Đồ Du Du lại càng căng thẳng hơn, cậu chỉ mong hiện tại đại thiếu gia này trở về nhà đi, người này tính khí thất thường không biết khi nào hấn tức giận mà còn biết cách đối đãi cho phải:

"Học sinh Tô, hay là tôi gọi taxi đưa cậu về nhà có được không?"

Tô Thành mở mắt, hấn liếc nhìn Đồ Du Du một cái rồi đứng dậy thân nhiên bước về phía phòng ngủ, Đồ Du Du ở phía sau nhìn theo bóng dáng Tô Thành, thất thần một hồi liền thở dài nói trong lòng xem ra đại thiếu gia không có ý định trở về rồi. Đồ Du Du đứng dậy đi vào trong phòng ngủ định lấy đồ thay ra thì thấy chân của mình bị vút xuống dưới sàn nhà, người nọ nằm ở trên giường vẫn không chịu bỏ giày. Đồ Du Du nhìn Tô Thành, tuy rằng trong lòng có điểm e ngại hấn nhưng mà cậu cũng không phải là người giúp việc cho hấn, hơn nữa thời buổi này người giúp việc cũng sẽ không làm công việc giúp ông chủ cởi giày, chuyện đơn giản là lên giường phải tháo giày thì hấn ai cũng phải biết:

"Học sinh Tô, tôi không phải là người giúp việc của cậu, nếu như cậu muốn ngủ thì không có vấn đề gì, chỉ là sau này lên giường hãy cởi giày ra"

Tô Thành vẫn nhắm mắt làm như không nghe thấy, Đờ Du Du nhủ mảy im lặng đợi phản ứng của ai kia, đến cuối cùng vẫn là thở dài cúi người tháo giày của Tô Thành ra để ngay ngắn xuống bên dưới. Tô Thành chính là thích cảm giác Đờ Du Du giúp mình làm những việc nhỏ nhặt như thế, thích cách mỗi lần cậu bắt lực thở dài mà phục tùng. Đờ Du Du có chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế, nhà cửa phải là sạch sẽ ngăn nắp mới có thể cảm thấy thoải mái, ngay cả mỗi lần cậu về nhà dù có vội hay mệt đến đâu cũng là phải cởi giày mang nó lên đặt ngay ngắn trên kệ.

Cởi giày xong cho Tô Thành, Đờ Du Du lại cúi người nhặt chiếc chăn ở dưới sàn kia rồi đi, nhà của cậu không có máy giặt, mà tiệm giặt là lại cách khá xa chỗ này, đến cuối cùng Đờ Du Du đành phải tự mình giặt chăn. Thật ra thì nếu như chăn bị đáp xuống sàn như vậy cũng không cần giặt ngay, nhưng mà chiếc chăn này ngày hôm qua Tô Thành dùng nó làm bẫy, cậu lại tiếc rẻ không muốn vứt chiếc chăn mới này đi, chính vì thế đành phải tự mình động tay.

Đờ Du Du thay quần áo mặc ở nhà, mang hai cái chậu lớn hứng đầy nước vào đó rồi lại bỏ chăn cùng bộ giặt vào theo, tiếng xả nước khá lớn cho nên cậu không hề nghe thấy được tiếng mở cửa. Khi Tô Thành tiến vào trong phòng tắm liền nhìn thấy con cừu nâu nào đó đang cúi người gồng sức giặt chăn, nước bắn lên quần áo khiến cho quần áo cậu cũng có điểm ẩm ướt, tóc mái trước trán theo đó cũng bị dính nước. Đờ Du Du cúi người giặt chăn, Tô Thành ở phía sau vừa vặn nhìn thấy cái mông cong vênh của ai đó chống lên trời, lần trước sớm đã nhìn thấy cái mông này trong phòng tắm rồi, hiện tại lại muốn đối diện hẳn như vậy càng khiến cho Tô Thành thêm một hồi kích động trong lòng.

Đờ Du Du cảm thấy phía sau giống như có ánh mắt nào đó nhìn mình liền xoay người quay lại, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền bị dọa sợ chết khiếp. Tô Thành cúi trần, tay cầm áo đồng phục màu trắng đang đứng ở trước cửa phòng tắm dùng ánh mắt âm trầm nhìn cậu, Đờ Du Du giật mình đưa tay tắt vòi nước rồi đứng thẳng lên:

"Có chuyện gì thế?"

Tô Thành dùng lực ném áo trên tay mình về phía Đờ Du Du:

"Giặt áo"

Đờ Du Du theo phản xạ đỡ lấy, sau khi đỡ lấy rồi mới nhận ra rằng mình không phải người giúp việc của Tô Thành, hẳn dùng lời lẽ nhờ vả cậu thì cậu còn có thể xem xét giặt giúp hẳn, nhưng mà hẳn lại không biết điều dùng giọng điệu kia mà ra lệnh cho cậu:

"Học sinh Tô, tôi nhắc lại một lần nữa là tôi không phải người giúp việc cho cậu, áo này của cậu tự mang về nhà giặt đi"

Tô Thành tiến về phía trước vài bước, phải nói dáng người của hắn cực kỳ đẹp, cơ bắp săn chắc không có một chút mỡ thừa, đếm đi đếm lại quả đúng là sáu múi trước bụng, hai cánh tay kia xem ra là rất thường xuyên luyện tập cho nên mới cuộn cuộn như vậy. Đờ Du Du nhìn người trước mặt âm thầm cảm thấy ghen tị, dáng người này hiện tại chính là hình mẫu chuẩn của chị em thời nay, cậu cũng mong muốn có dáng người như thế cho nên lúc trước cũng đến phòng tập tập luyện, nhưng mà đến cuối cùng vẫn không thể kiên trì nổi, thân thể mảnh khảnh không thể cải thiện được.

"Thầy dám không giặt?"

Tô Thành bình thản hỏi một câu như vậy, Đờ Du Du quả nhiên không thể nào bình thản giống hắn được, vừa mới rồi còn có một chút khí thế nhưng hiện tại ngay cả thể diện cũng không quản trực tiếp ngồi xổm xuống bỏ chiếc áo kia của Tô Thành chìm vào trong chậu nước. Không phải là Đờ Du Du sợ ánh mắt áp chế bá đạo kia của Tô Thành, mà là cậu sợ trong tay hắn có giữ tấm ảnh kia của cậu, nếu như lấy cứng đối cứng với hắn kết quả chẳng biết sẽ bùng nổ đến thế nào, tới khi ấy người thiệt thòi chỉ có mình cậu mà thôi.

Tô Thành nhếch khóe môi cười xấu xa, xem ra vẫn là có thể dạy dỗ được, cũng chỉ là có điểm bướng bỉnh một chút mà thôi:

"Nhà không có máy giặt sao?"

Đờ Du Du dùng lực chà áo của Tô Thành, chà đến mức nó cũng phải nhăn lại khó coi:

"Không"

Tô Thành nghe thấy giọng điệu khó chịu kia của Đờ Du Du liền lên tiếng nói thế này:

"Cũng tốt, tôi bình thường không thích người khác bỏ quần áo của mình vào máy giặt, vẫn là thích giặt tay hơn"

Đờ Du Du ngẩng đầu oán hận nhìn Tô Thành, trong bụng thầm nghĩ nếu như hắn thích giặt tay thì hẳn cứ giặt tay, là bản thân hắn giặt đưa cho cậu làm cái gì, hơn nữa hẳn cũng chỉ nghĩ tạm ở nhà cậu buổi trưa mà thôi, cậu không có trách nhiệm phải giặt đồ cho hắn:

"Cậu không về hả? Hôm nay tôi giúp cậu giặt đồ thôi, từ sau trở đi tự mang về mà giặt. Còn nữa..." Đờ Du Du nói đến đây thì đỏ mặt ngưng lại một chút, sau đó mới hạ giọng xuống nói tiếp: "Cậu là ngủ ở nhà tôi cho nên phải biết giữ vệ sinh một chút, không thể nào cứ đi cả giày vào trong nhà được, bên ngoài có kệ để giày dép lúc vào nhà liền phải cởi giày để lên đó. Tôi biết ở độ tuổi của cậu vấn đề tâm sinh lý là chuyện hết bình thường, nhưng mà cậu cũng phải ý thức được đây là nhà của người khác, không phải nhà của cậu cho nên cậu không thể tùy ý như thế"

Đờ Du Du dùng giọng điệu anh trai lớn mà nhẹ nhàng giảng giải cho Tô Thành hiểu, giọng điệu không trách móc hẳn bất cứ điều gì cả chỉ là muốn nói cho hắn hiểu để ý thức hơn mà thôi, nhưng mà đến cuối cùng Tô Thành lại mở miệng nói một câu thế này:

"Thầy cởi giày cho tôi không phải làm rất tốt hay sao, thầy cũng biết một khi nổi hứng liền không thể kiềm chế được mà, thầy cũng là đàn ông vấn đề này"

thầy chẳng lẽ không biết"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành, chuyện này không phải là do cậu làm ra nhưng khi cậu nói cũng cảm thấy phải ngượng ngùng do dự, thế mà Tô Thành bản thân gây ra chuyện lại có thể không biết xấu hổ như thế mà mặt dày đứng trước mặt cậu dùng giọng điệu mình luôn đúng mà nói ra:

"Học sinh Tô, làm sai phải biết sửa, bây giờ là thời buổi nào rồi còn bắt người khác phải cời giày cho cậu nữa, cậu không cảm thấy mình quá đáng hay sao. Chuyện sinh lý của cậu tôi không phải nói cậu nhin, nhưng mà đây là nhà tôi, cậu ở trên giường của tôi, chăn của tôi mà bắn ra mấy cái thứ ô uế kia, cậu không cảm thấy rất mất mặt hay sao? Cậu có thể vào phòng tắm giải quyết được cơ mà!"

Tô Thành đứng khoanh tay trước ngực, gương mặt mang theo tiểu ý nồng đậm càng khiến cho Đồ Du Du thêm phần nóng mặt:

"Đến lúc đó rồi thì tôi không nghĩ được cái gì khác cả, hay là thế này đi đến khi ấy tôi vừa làm vừa kêu lớn tên Đồ Du Du, khi đó thầy nghe được liền chạy vào nhắc nhở tôi phải vào phòng tắm có được hay chưa?"

Đồ Du Du tròn lớn hai mắt, cậu không có biểu thái giống như Tô Thành, hẳn là phụ nữ thì có thể đi đàng này hẳn lại là đàn ông, hẳn khi làm cái chuyện đó mà kêu lớn tên của cậu làm cái gì, cứ nghĩ đến việc khi hẳn vừa làm vừa gọi tên cậu là cậu đã lạnh buốt sống lưng rồi:

"Biểu thái, cậu là học sinh đấy, học sinh có thể nghĩ ra được những chuyện như vậy hả, còn có thể nói ra miệng được"

Tô Thành thần nhiên đáp lại:

"Học sinh hay thầy giáo thì cũng đều là đàn ông cả mà, thầy có chắc khi thầy còn là học sinh thầy không làm chuyện này hay không đấy"

Đồ Du Du đỏ mặt, hai má ửng hồng càng khiến cho Tô Thành nhìn không muốn rời mắt, cậu đúng là thời học sinh có xuất hiện tình trạng như vậy, nhưng mà cậu làm rất kín đáo có được không, còn nhớ lần ấy ở trên giường xem phim đen liền tự mình động thủ, làm đến mức cao trào còn có lý trí ý thức được không thể làm bản đrap giường mà chạy vào trong phòng tắm giải quyết:

"Tôi không muốn cùng người không biết liêm sỉ như cậu đối đáp, nếu như cậu không chịu sửa đổi thì lần sau đừng đến nhà tôi nữa"

Tô Thành nhẹ giọng, vừa lên tiếng vừa mang điện thoại từ trong túi quần ra làm một vài thao tác, rất nhanh tấm ảnh của Đồ Du Du liền xuất hiện trên màn hình điện thoại cảm ứng thời thượng của hẳn:

"Thật sao?"

Đồ Du Du ngẩng đầu, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền đỏ ửng cả hai má, còn cảm giác được rõ ràng nhiệt độ trên mặt đang tăng cao ngứa ngáy nóng rát. Đồ Du Du vội đứng dậy đi về phía Tô Thành, Tô Thành theo đó thu điện thoại lại:

"Phải làm thế nào thì cậu mới chịu xóa tấm hình đó đi?"

Đồ Du Du không rõ Tô Thành tại sao có thể biến thái như thế, hẳn là đàn ông, cậu cũng là đàn ông, có thằng đàn ông bình thường nào mà lại giữ hình thằng đàn ông không mặc đồ lưu trong máy điện thoại hay không cơ chứ. Tô Thành bật cười ha ha:

"Không phải đã nói rồi sao, chuyện này phải xem thái độ của thầy, thái độ tốt thì người khác vĩnh viễn sẽ không thấy được hình ảnh này, nhưng thái độ không tốt thì tôi không chắc đâu"

Đồ Du Du cảm thấy nói lý lẽ với Tô Thành chẳng khác gì nước đổ đầu vịt cho nên liền chuyển sang chiêu khích tướng:

"Học sinh Tô, cậu có phải là tính hướng không bình thường hay không, thời kỳ dậy thì tính hướng sai lệch rất dễ hình thành, cậu giữ hình không mặc đồ của tôi trong máy như vậy chẳng lẽ không sợ sau này sẽ thích đàn ông hay sao?"

Đồ Du Du quả thật chỉ là muốn khích Tô Thành xóa tấm hình kia của cậu đi mà thôi, không nghĩ tới lúc này liền có một lực đạo siết chặt lấy eo cậu kéo cậu về phía trước, hoàn cảnh hiện tại chính là cùng hẳn tiếp xúc tương đối gần gũi, có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của hẳn lướt qua gương mặt cậu, cảm nhận được cánh tay rắn chắc đang vòng qua eo cậu, nhìn thấy được rõ ràng da mặt của hẳn không hề có lỗ chân lông tương đối mịn màng, cũng nhìn thấy được nụ cười xấu xa cùng lưu manh trong đáy mắt hẳn:

"Không sợ, tôi đây thích mới mẻ, thầy nói đến chuyện này tôi đột nhiên nảy ra một ý định, có nên vào lúc đó gọi thầy đến giúp tôi hay không"

Đồ Du Du giật mình đỏ mặt, cậu nhanh chóng dùng sức đẩy Tô Thành cách thật xa mình rồi lùi lại, bởi vì bị dọa đến ngốc hơn nữa sàn nhà cũng có nước nên rất trơn, Đồ Du Du không cẩn thận bị trượt chân té ngã:

"Á"

Đồ Du Du ngã chống tay xuống sàn cho nên tay phải liền truyền tới cảm giác đau đến mức tê rân, Tô Thành mắt thấy con cừu nâu ngốc nào kia bị dọa đến cuống quýt như vậy thì buồn cười. Đồ Du Du thử cử động tay phải nhưng rất đau, sau đó dựa vào hiểu biết của mình liền đoán ra được cổ tay nhất định bị gãy hoặc bong gân rồi.

Tô Thành không biết tay của Đồ Du Du bị thương, chỉ nhìn thấy gương mặt nhăn nhó cùng cả người dính nước kia của cậu, hẳn điềm tĩnh đứng trên cao nhìn xuống trêu chọc:

"Giặt áo của tôi sạch vào"

Đồ Du Du đưa tay trái đỡ lấy cổ tay phải của mình khó khăn đứng dậy, Tô Thành lúc này mới phát hiện ra có điểm không đúng thì nhú mảy tiến lên phía trước, Đồ Du Du theo đó phòng vệ lùi lại phía sau:

"Tay bị làm sao?"

Đồ Du Du tức giận trừng lớn hai mắt:

"Không biết, tránh ra đi"

Đồ Du Du định bước qua Tô Thành nhưng không được, đến cuối cùng vẫn là bị hấn mạnh mẽ túm lấy cổ áo lôi ngược lại phía sau. Đồ Du Du vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát, đành hết cách mở miệng quát ầm lên:

"Tay tôi bị thương rồi, cậu muốn cái gì đây hả?"

Tô Thành nhìn xuống phía dưới cổ tay bên phải của Đồ Du Du, nơi đó hơi hơi sưng đỏ một chút, hấn thường xuyên luyện tập thể thao cùng đánh nhau cho nên vừa nhìn một cái liền có thể xác định cổ tay Đồ Du Du bị bong gân. Tô Thành buông cổ áo Đồ Du Du ra, Đồ Du Du đi ra bên ngoài, lúc này thật sự bị chọc tức đến một mủi rồi chỉ muốn ngồi nghỉ mà thôi, nhưng mà quần áo của cậu bị ướt không thể ngồi lên ghế sofa được, Đồ Du Du cuối cùng đành thở phò ngồi ngay xuống sàn rồi tựa lưng vào tường, Tô Thành nhú mảy đi vào trong phòng bếp, ánh mắt dò xét bên trong một hồi lại không hài lòng:

"Tủ lạnh để ở chỗ nào?"

Đồ Du Du làm gì có tủ lạnh, lúc mới chuyển tới trong phòng cũng không có trang bị sẵn. Đồ Du Du tưởng Tô Thành muốn uống nước lạnh cho nên càng bức tức hấn hơn, cậu đang bị đau tay hấn còn muốn uống nước lạnh, hấn đúng là không có tính người, nếu không phải hấn nói ra lời kia thì cậu cũng không bị dọa sợ thành thế này.

Tô Thành không thấy Đồ Du Du trả lời liền đi ra nhìn chăm chăm cậu hỏi:

"Tủ lạnh để chỗ nào?"

Đồ Du Du lạnh giọng:

"Không có tủ lạnh"

Tô Thành không nói một lời trực tiếp đi vào phòng ngủ lấy ra áo thun từ hôm qua của hấn mặc vào người rồi mở cửa rồi khỏi nhà Đồ Du Du, Đồ Du Du mất thấy Tô Thành gây chuyện cho mình rồi bỏ đi không nói một lời như thế thì càng tức giận hơn, trong lòng không ngừng mắng chửi hấn, chửi hấn là đồ không có tính người.

Đồ Du Du nặng nề đứng dậy, tay như vậy cũng không biết có nghiêm trọng hay không, vẫn là phải đến phòng y tế của trường nhờ cô y tá xem xét hộ. Đồ Du Du mặc đồ ướt không thể ra ngoài, tay lại đau như vậy chỉ cử động một cái liền sẽ nhói lên, việc thay quần áo bằng một tay tương đối lâu cùng khó khăn, loay hoay một hồi mới có thể cởi ra được áo ướt trên người rồi mặc được vào một cái áo khô khác. Vấn đề cởi áo mặc áo thì có hơi khó khăn, nhưng vấn đề cởi quần mặc quần lại dễ dàng hơn một chút, có điều khi Đồ Du Du vừa mang quần đùi cùng quần lót cởi xuống rồi thì cạch một tiếng cửa phòng lại mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10: Tặng Đồ Gia Dụng

Đồ Du Du không biết có phải Tô Thành cô ý hay không, tại sao hấn mỗi lần đều không phát ra bất cứ tiếng động gì mà đứng ngay phía sau cậu lúc cậu mất cảnh giác. Tô Thành đi tìm đá lạnh chườm cho Đồ Du Du, lúc vào nhà không tìm thấy cậu đầu liền trực tiếp đi đến phòng ngủ tìm người, có điều người thì tìm thấy rồi nhưng mà lại xảy ra một sự cố nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ là chuyện nhìn thấy đối phương thân dưới trần trụi không mặc quần mà thôi. Cảnh đẹp trước mắt mới chỉ xuất hiện có vài giây thì một chiếc quần liền rơi xuống đầu hấn, ánh sáng trong phút chốc mất đi kéo theo đó là tiếng hét lớn:

"Đi ra ngoài ngay"

Tô Thành cũng hơi giật mình, hấn tuy rằng thường ngày không biết xấu hổ, có thể cùng Đồ Du Du nói ra mấy lời vô liêm sỉ, nhưng hiện tại thật sự nhìn thấy nửa thân dưới kia của cậu có muốn bình tĩnh cũng không thể bình tĩnh được nữa, rầm một tiếng Tô Thành liền mang cánh cửa đóng mạnh lại.

Đồ Du Du tức đến run rẩy cả người, kẻ biến thái kia có phải luôn rình trộm lúc cậu không mặc đồ hay không, hắn vừa nói hắn thích mới mà không sợ bản thân yếu đàn ông, có phải hay không kẻ này tính hướng không bình thường rồi. Đồ Du Du lập tức chạy đến chỗ cửa phòng nhấn nút khóa lại ở bên trong rồi nhanh chóng đi về phía tủ quần áo của mình tìm quần mặc vào.

Lại nói đến Tô Thành, vừa mới rời thứ không nên nhìn thấy của Đồ Du Du thì hắn đã nhìn thấy sạch, cho dù chỉ là hình ảnh chớp nhoáng trong vài giây nhưng hắn chẳng hiểu sao lại ghi nhớ rõ ràng như thế, hiện tại ở ngoài tim cũng đập thình thịch, trong đầu toàn là hình ảnh nửa thân dưới của Đồ Du Du mà thôi. Lần trước nhìn thấy vốn nghĩ rằng chân của Đồ Du Du đã rất đẹp rồi, hắn còn khẳng định rằng đẹp hơn hắn mấy em gái mặc váy ngắn mà hắn thường trêu chọc, hôm nay được nhìn trực tiếp quả thật đúng là mở mang tầm mắt, đôi chân kia vừa dài vừa thon, thẳng tắp lại không nhìn thấy một sợi lông nào, còn nghĩ ngờ không biết có phải cậu tẩy lông hay không. Sau đó nhìn thấy được điểm quan trọng ở giữa hai bắp đùi thon gọn kia, điểm quan trọng này vừa nghĩ tới thôi liền khiến cho đại thiếu gia trước nay chưa từng đỏ mặt cũng phải đỏ mặt. Thật ra chỗ đó so với hắn còn kém xa, vốn dĩ bản thân nên phải tự cảm thấy kiêu ngạo, lát nữa đợi Đồ Du Du đi ra phải chăm chọc một chút, nhưng mà Tô Thành hiện tại chẳng có tâm trạng đâu mà làm chuyện đó, chỉ cảm thấy được cả người nóng nảy khó nhịn.

"Râm râm..."

Đồ Du Du đang khó khăn kéo quần lên thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị người ta đập ròn rập như vậy cũng phải giật mình dựng thẳng sống lưng cảnh giác:

"Có chuyện gì?"

Tô Thành ở bên ngoài không mở được cửa phòng liền có điểm hấp tấp, hắn thấy cậu lâu như vậy vẫn chưa chịu ra ngoài thì lo lắng không biết cậu có chuyện gì xảy ra hay không:

"Có sao không?"

Đồ Du Du lạnh buốt sống lưng, có cái gì mà sao không, tên biến thái kia còn không biết tự rồi đi còn muốn cậu ra bên ngoài làm cái gì nữa, là muốn giờ trò biến thái với cậu hay sao:

"Cậu về đi"

Tô Thành không muốn về, hắn muốn nhìn thấy vết thương ở tay của Đồ Du Du có sao hay không:

"Mau ra đây"

Tô Thành giọng điệu trầm khàn gấp gáp, Đồ Du Du ở bên trong giống như ngồi trên đống lửa, lúc chân tay cử động bình thường thì sức lực đã không bằng hẳn rồi, hiện tại một tay lại bị thương làm sao còn có thể là đối thủ của hắn, bây giờ mà cậu ra ngoài liệu có bị kẻ biến thái nào kia giờ trò đòi bại hay không, hắn nói cậu ra ngoài là cậu phải ra chắc, cậu mới không phải nghe theo lời của hắn đâu:

"Cậu về đi, tôi mệt muốn đi ngủ"

Tô Thành nhú mày không hài lòng:

"Không ra tôi liền phá cánh cửa này"

Đồ Du Du im lặng, Tô Thành ở bên ngoài nhẫn nhịn ba giây liền trực tiếp dùng chân đạp cửa, dĩ nhiên thì cánh cửa phòng ngủ nhà Đồ Du Du cũng không phải hàng mã, nói đạp một cái liền mở ra được. Nhưng mà tiếng đạp cửa ở bên ngoài kia quả thật nghe rất là khủng bố, lại nói tâm trạng của Đồ Du Du hiện tại thấp thỏm không yên như thế, càng nghe thấy tiếng động lớn kia càng cảm thấy hoang mang hơn rất nhiều. Chuyện Tô Thành phá được cánh cửa kia chỉ là chuyện sớm hay muộn, để hắn phá cửa xông vào chỉ bằng đề cậu tự mình mở cửa, đến lúc đó cậu sẽ tự mình ứng phó, nhân cơ hội chạy ra ngoài là được.

Tô Thành vừa đưa chân lên cao định đạp cửa thì cánh cửa đã mở ra, hắn phanh lại kịp thời thu chân xuống, Đồ Du Du gương mặt ửng hồng, ánh mắt kia có điểm né tránh:

"Cậu muốn phá nhà mới chịu hả, có chuyện gì?"

Tô Thành xoay người đi ra ngoài phòng khách:

"Qua đây"

Đồ Du Du đi theo Tô Thành, ánh mắt nhìn đến phía cửa ra vào, bước chân cũng tự động hướng đến nơi đó muốn chạy đến nhưng mà còn chưa kịp chạy thì Tô Thành lại ngẩng đầu lên nhú mày nhìn cậu hỏi:

"Đi đâu? Qua đây!"

Đồ Du Du do dự, nhưng mà xem sắc mặt của Tô Thành có điểm khó coi liền hít một hơi lùi lại đi tới chỗ ghế sofa ngồi xuống:

"Có chuyện gì?"

Tô Thành bất chợt vươn tay nắm lấy tay của Đồ Du Du kéo về phía mình, Đồ Du Du theo phản xạ muốn thu tay lại, bởi vì dùng sức quá liền ảnh hưởng đến vết thương ở tay đau đến trợn mắt há miệng suýt xoa một tiếng. Tô Thành đưa mắt nhìn Đồ Du Du rồi lại cầm lấy đá chườm đặt lên cổ tay cậu:

"Bị bong gân, chườm đá một chút sẽ đỡ"

Đồ Du Du híп mắt nhìn Tô Thành, trong lòng đang ngập tràn nghi ngờ, Tô Thành nhất định là có ý đồ xấu với cậu, tại sao lại đột nhiên quan tâm cậu như thế, nói không biết chừng một lát nữa cậu buông lỏng cảnh giác hẳn liền sẽ nhào qua mà làm gì cậu cũng nên. Tô Thành có ý tốt, một lòng lo lắng cho Đồ Du Du, đáng tiếc cừu nân ngốc lại nghi ngờ hẳn, còn phòng hẳn như phòng biến thái. Tô Thành ngẩng đầu nhìn Đồ Du Du, vừa vặn lại bắt gặp ánh mắt cảnh giác kia của cậu, sau đó hẳn ngăn người ra một chút không biết vì cái gì người nọ lại mang ánh mắt như thế.

Đồ Du Du giật mình né tránh Tô Thành ho nhẹ một tiếng:

"Cảm ơn, để đó tôi tự làm là được rồi, cậu về đi"

Nói rồi Đồ Du Du liền tự động cầm lấy túi đá chườm từ tay Tô Thành, tay phải cũng thu lại thoát khỏi bàn tay của hẳn. Tô Thành không tiếp tục gây khó dễ cho Đồ Du Du nữa, ngồi một lúc liền tự động đứng dậy ra về.

Tô Thành vừa về, Đồ Du Du liền ngay lập tức chạy đến chỗ cửa ra vào khóa lại thật cẩn thận, làm xong xuôi mọi việc rồi mới coi như yên tâm một chút. Sau đó Đồ Du Du có thời gian bình tĩnh ngẫm lại mọi việc, càng ngẫm lại càng cảm thấy sợ hãi, cũng có thể coi là bị tự bản thân dọa sợ. Trước nay Tô Thành vẫn luôn không coi ai ra gì, tại sao hôm nay lại chịu ra ngoài tìm đá lạnh về chườm tay cho cậu như thế, nghĩ đến cuộc nói chuyện buổi sáng hôm nay, cũng bởi vì lời nói đó của hẳn mới làm cho cậu hốt hoảng té ngã bị thương cổ tay như thế, còn có hẳn vì sao lại tự nhiên ôm eo của cậu, ôm eo của cậu xong còn nói không sợ việc hẳn sẽ yêu đàn ông, hẳn còn lưu hình cậu tắm ở trong điện của hẳn nữa, lại còn nói lúc làm chuyện đó sẽ gọi tên cậu, a thật sự là muốn làm cho cậu phát điên lên mất thôi.

Đồ Du Du vật lộn một hồi mới có thể mang được chăn nặng trĩu nước phơi lên, lại vật lộn tắm một hồi rồi mới lên giường đi ngủ một giấc, ngủ đến tận 4 giờ chiều liền bị tiếng chuông cửa đánh thức. Đồ Du Du mơ mơ màng màng ra mở cửa, bên ngoài là một nhóm người dường như là nhân viên đưa hàng, một người đàn ông khoảng gần ba mươi tuổi mỉm cười chào cậu:

"Xin chào, xin hỏi có phải là Đồ Du Du tiên sinh hay không?"

Đồ Du Du ngơ ngác gật đầu:

"Đúng vậy, xin hỏi anh là?"

Nam nhân viên nọ đồng đặc đáp:

"Tôi đến giao hàng, anh có hẹn là 4 giờ ngày hôm nay đưa hàng tới?"

Đồ Du Du chắc chắn là mình không có đặt hàng gì cả:

"Có sao? Tôi không có đặt cái gì mà"

Nam nhân viên kia mở một cuốn sổ đưa ra cho Đồ Du Du nhìn:

"Đây, trong đây có ghi anh đặt một tủ lạnh Mitsubishi 3 cánh, một máy giặt Electrolux, một smart TV samsung 43 inch, một giường hoàng gia đệm tím, một bộ salon da nhập khẩu màu trắng"

Đồ Du Du choáng váng vừa nghe nam nhân viên kia nói vừa nhìn đến giá tiền của từng món đồ, tất cả đều được định giá bằng tiền đô, trong phút chốc khiến cho cậu không thể nào quy đổi ra được giá trị tiền trong nước, nhưng mà không cần phải đổi Đồ Du Du cũng biết được bản thân ngay cả một món đồ cũng không thể mua:

"Có nhầm lẫn gì không thể, tôi không có đặt những thứ này"

Nam nhân viên nọ vẫn giữ nụ cười thân thiện:

"Xin lỗi nhưng ở đây ghi rõ ràng tên người nhận là Đồ Du Du tiên sinh, hơn nữa còn có cả địa chỉ nhà cụ thể"

Đồ Du Du không biết là người nào chơi xấu mình như thế, cậu cho dù có mê sáng đi chăng nữa cũng không có khả năng đặt hàng nhiều tiền như vậy:

"Thành thật xin lỗi hẳn là có sự nhầm lẫn gì đó ở đây, phiền anh chuyển hàng về giúp tôi, tôi không đặt mấy thứ này"

Nam nhân viên kia cũng không cười được nữa, anh ta hơi hơi nhú mày:

"Tiên sinh như vậy không được, chúng tôi đã đóng hàng mang đến tận đây cho anh, nếu như hiện tại mang hàng về thì chúng tôi nhất định sẽ bị công ty khiển trách"

Đồ Du Du khổ sở:

"Nhưng mà tôi không có tiền trả đâu, tôi cũng hết cách, thành thật xin lỗi các anh"

Nam nhân viên kia kiên trì hòa hoãn:

"Tiên sinh, trong đây ghi là anh đã thanh toán đủ cả rồi"

Đồ Du Du nghe vậy càng bất ngờ hơn, giọng nói cũng tự động nâng cao:

"Đã thanh toán rồi?"

Nam nhân viên gật đầu:

"Đúng vậy tiên sinh, đã thanh toán đầy đủ cả rồi, hiện tại có thể để chúng tôi đưa đồ vào bên trong được không?"

Đồ Du Du ngẩn ngơ, nhất định là có sự nhầm lẫn gì đó ở đây, cậu nhớ rằng mình không có quen người nào giàu có đến mức mua cho cậu nhiều đồ như vậy:

"Xin lỗi, phiền anh xác nhận lại một chút có phải chính xác người nhận là Đồ Du Du hay không?"

Nam nhân viên đáp:

"Đúng vậy, tên người nhận là Đồ Du Du, địa chỉ là phòng 310 khu nhà ở của giáo viên trong khuôn viên trường quốc tế Vương Phủ"

Đồ Du Du vẫn khó hiểu, này đúng là tên của cậu, đúng là địa chỉ chỗ ở của cậu, nhưng mà cậu không có đặt số đồ này, rốt cuộc là người nào lại mua cho cậu nhiều đồ như thế, nhưng mà đồ cũng đến rồi, tiền cũng trả rồi, nói nhân viên đưa hàng rằng không nhận cũng không được, chính vì thế Đồ Du Du liền mở rộng cửa lớn để cho bọn họ tiến vào nhà:

"Như vậy phiền các anh đưa đồ vào giúp tôi"

Nhân viên lắp đặt nhanh chóng chuyển đồ vào bên trong, bởi vì nhìn thấy tay Đồ Du Du cử động bất tiện cho nên bọn họ rất là nhiệt tình, mang tủ lạnh đặt vào một góc hợp lý trong phòng bếp, lại mang ti vi để trên kệ trong phòng khách, còn máy giặt thì mang ra ngoài ban công để ở một chỗ khô ráo. Bởi vì chỗ ở của Đồ Du Du diện tích cũng hạn chế mà thôi, trong nhà không có nhà kho, mà phòng khách nếu như để cùng một lúc hai bộ ghế sofa sẽ không có lối mà đi, huống chi bộ ghế sofa mới này lại to gấp đôi bộ cũ. Giường ngủ hoàng gia kia phải thuộc dạng giường lớn hai mét vì thế phòng ngủ cũng không thể nào để cùng một lúc hai chiếc giường được, kết quả Đồ Du Du đành phải làm phiền nhóm nhân viên này giúp cậu tháo giường ra rồi chuyển chiếc giường cũ cùng bộ ghế sofa cũ xuống phía dưới nhà kho của khu nhà ở giáo viên này, sau đó làm thủ tục với quản lý khu nhà ký gửi số đồ này ở đó.

Làm xong xuôi mọi chuyện Đồ Du Du lại trở về phòng, nhìn căn phòng được trang bị máy vật gia dụng mới toanh liền cảm thấy vui vẻ không thôi, giống như là chỉ ngủ một giấc thức dậy liền nhận được thông báo trúng thưởng vậy, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Đồ Du Du nghĩ mãi cũng không biết là ai tặng cho cậu mấy món đồ này, nghĩ trong lòng hẳn là đợi đến tối người đó sẽ gọi điện cho cậu hoặc là đến chỗ cậu, dù sao thì tặng cho cậu nhiều đồ như thế mà không để lại danh tính cũng không thể nào đâu. Nhưng mà Đồ Du Du đợi đến tối cũng không thấy có ai đến hay gọi điện thoại cả, cậu vẫn là muốn biết đối phương là ai để còn nói cảm ơn với người ta, hoặc có thể là mời người ta một bữa, hoặc là có thể trả tiền lại cho họ dù cho cậu căn bản hiện giờ không có nhiều tiền trong người, nhưng mà khả năng đó nhất định là không xảy ra đâu, đã tặng đồ cho cậu rồi còn muốn cậu trả tiền thì không hay cho lắm.

Đồ Du Du thích nhất là giường ngủ hoàng gia này, đây chính là chiếc giường mà lần đó cậu đến trung tâm mua sắm nằm thử, lúc đó đã thật thích rồi nhưng không có tiền mua, hiện tại giường đó lại giống như là từ trên trời rơi xuống cho cậu nằm. Giường ngủ hoàng gia có khác, cảm giác vô cùng tốt, lăn qua lăn lại mãi mà không biết chán.

Đồ Du Du hôm nay bởi vì vui vẻ mà phá lệ mua nhiều đồ hơn một chút về nấu ăn, bình thường chỉ ăn thịt heo thôi nhưng hôm nay lại mua thịt bò, còn có cả cá trứng nhỏ trong bụng toàn là trứng khá đắt về ăn, đầu tây bình thường không dám mua hôm nay cũng đặc cách mua nửa cân. Khi Đồ Du Du đang rửa rau bằng một tay trong bếp thì bên ngoài có tiếng chuông cửa, Đồ Du Du tắt vòi nước đi ra bên ngoài, trong bụng nghĩ có phải hay không là người mua đồ cho cậu tới, người đó tới cũng tốt cậu nhất định sẽ làm một bữa để cảm ơn.

Đồ Du Du mở cửa, người bên ngoài là Tô Thành, Đồ Du Du vừa nhìn thấy Tô Thành thì hồi hận rồi, biết trước là hẳn thì nhất định sẽ không mở cửa. Đồ Du Du đứng chặn trước cửa không có ý định cho Tô Thành vào bên trong:

"Cậu tới làm gì thế?"

Mấy ngày hôm nay Tô Thành cùng ba mình cãi nhau cho nên hẳn không muốn về nhà, hẳn có thể ở bên ngoài khách sạn ngủ, cũng có thể ở nhà của bạn bè nhưng mà hẳn lại muốn trở về nhà của Đồ Du Du hơn, hẳn chính là thích không khí trong căn nhà nhỏ này. Tô Thành đứng tựa vào một bên mỉm cười đáp:

"Hôm nay tôi ngủ ở chỗ này"

Giọng điệu kia của Tô Thành chính là thông báo chứ không hề có ý định nhờ vả gì cả, điều này khiến cho cừu nâu ngốc không thể nào vừa ý được liền xoay môn tính đóng cửa lại từ chối:

"Không được"

Sói xám lưu manh đưa tay chặn cửa lại:

"Dám nói không được, vậy tôi sẽ mang tấm ảnh kia cho mọi người xem"

Đồ Du Du tâm trạng buổi chiều khá tốt, lúc này lại bị một câu nói của Tô Thành phá hỏng, cậu không thèm nói một lời xoay người mặc kệ Tô Thành, Tô Thành theo đó bước vào bên trong xấu xa hỏi:

"Đang nấu cơm?"

Đồ Du Du không đáp, Tô Thành lần này bỏ giày ra trước khi vào trong nhà, có điều vẫn là quen thói tùy tiện không chịu để lên tủ giày:

"Tôi cũng chưa ăn, nấu cho tôi"

Đồ Du Du vẫn không lên tiếng, Tô Thành đến cậu liền không muốn nấu đồ ngon cho hắn, âm thầm bỏ cá trứng nhỏ vào trong tủ lạnh, dầu tây cũng bọc kín bỏ vào theo, chỉ định nấu mỗi thịt bò cùng cải bắp. Tô Thành cầm lấy điều khiển mở ti vi lên xem thử, vừa chọn kênh vừa nói thế này:

"Giường ngủ có vừa ý hay không?"

Chiếc giường chuyển tới lần này là chiếc giường lần trước Tô Thành nhìn thấy Đồ Du Du nằm thử ở trung tâm thương mại mà mua về, hắn nói người đến tháo chiếc giường đó từ nhà hắn ra chuyển tới cho Đồ Du Du. Đồ Du Du ở trong bếp nghe thấy câu hỏi kia của Tô Thành thì giật mình ngừng lại động tác:

"Là do cậu mua hả?"

Tô Thành bình thản đáp:

"Tôi thường xuyên nghỉ ngơi ở chỗ này cho nên phải mua những vật dụng cần thiết rồi, nhà của thầy cái gì cũng không có rất là bất tiện"

Đồ Du Du im lặng nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng lại mang cá trứng nhỏ cùng dầu tây trong tủ lạnh bỏ ra ngoài rửa sạch, lát nữa sẽ nấu cho Tô Thành ăn, hắn là người mua những thứ này dù cho hắn mua để phục vụ bản thân hắn nhưng mà cậu cũng được dùng ké, vì vậy bữa cơm này cũng phải nấu cho hắn ăn:

"Cậu chỉ ở chỗ này vài tiếng cho nên không cần mua những thứ đắt tiền như thế làm gì rất là tốn kém"

Tô Thành nghe thấy giọng nói của Đồ Du Du hạ xuống nhẹ nhàng hơn lúc vừa rồi rồi liền khẽ mỉm cười hài lòng không đáp lại nữa, hắn là mua cho con cừu nâu ngọc này hắn đương nhiên một chút cũng không cảm thấy tốn kém, nếu không mua ngược lại lại cảm thấy có chút đau lòng đây.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11: Tương Đồng

Đồ Du Du nấu ăn cũng tạm được, thức ăn nấu xong không phải là thuộc dạng vừa nhìn đã thèm chảy nước miếng, nhưng mà cũng xem như là không tệ. Tô Thành vốn đã quen ăn sơn hào hải vị, mấy món sang trọng đắt tiền ngày nào cũng ăn, hôm nay nhìn tới trên bàn ăn có ba món mặn một canh bình thường liền đột nhiên nảy sinh hứng thú, cũng chẳng biết là miệng hắn quen ăn đồ ăn sang cho nên hôm nay nhìn thấy mấy món giản dị thế này liền thích, hay là do Tô đại thiếu gia thích người nấu ăn nữa.

Đối với Đồ Du Du mà nói hôm nay trên bàn ăn đã đặc biệt hơn ngày thường, canh bắp cải cà chua, cá trứng rán, thịt bò xào nấm, đậu hũ trắng. Lúc trước một mình cậu chỉ có hai món một canh một thịt, hôm nay nhiều hơn gấp đôi hai món bởi vì muốn ăn mừng chuyện trong nhà có thêm đồ gia dụng mới. Đồ Du Du nấu ăn bằng tay trái thì không có vấn đề gì lắm, nhưng cầm đũa ăn cơm lại đặc biệt khó khăn, cậu vốn không phải là người thuận tay trái, hiện tại tay phải cử động không tiện đành phải đổi sang dùng thìa ăn cơm. Tô Thành ngồi bên cạnh ăn để ý thấy chuyện này cũng không có ý định giúp đỡ, thật ra thì hắn muốn giúp đỡ Đồ Du Du, nhưng mà nếu như hắn tự mình đút cậu ăn thì không khí nhất định sẽ càng trở nên ám muội, cừu nâu ngọc nào đó khẳng định sẽ càng dễ phòng hán hơn, hắn không muốn thời gian tốt đẹp này bị phá hỏng nhanh như vậy.

Tô Thành cảm thấy món ăn coi như tạm được, nhưng ở bên cạnh Đồ Du Du dùng bữa liền ăn nhiều hơn một chút, hắn chẳng biết tại sao món ăn cậu nấu không ngon bằng những món hắn từng ăn nhưng hôm nay hắn lại ăn nhiều như thế, cứ như vậy bất giác lấy cơm vào bát cho đến khi mở nồi cơm điện ra thì bên trong trống rỗng rồi. Đồ Du Du thấy Tô Thành ăn nhiều như vậy liền nghĩ tài nghệ nấu ăn của mình rất được, tự giác cảm thấy hạnh diện vui vẻ mở miệng hỏi một câu:

"Tài nghệ nấu ăn của tôi so với người nấu ăn ở nhà cậu như thế nào?"

Tô Thành cười xấu xa đáp:

"Thầy vốn không hợp làm thầy giáo, chỉ bằng đến nhà tôi làm đầu bếp đi"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành, cậu không thích nghe hắn nói như vậy, may mắn hắn không nói cậu bộ dáng vẫn nhã bại hoại nếu không cậu nhất định sẽ đá hắn ra khỏi cửa:

"Nếu ăn xong rồi thì về đi, cậu ngày hôm qua không về nhà, hôm nay cũng không về, ba mẹ cậu nhất định sẽ lo lắng"

Tô Thành nghe thấy Đồ Du Du nhắc đến ba mẹ hắn thì ánh mắt vốn dĩ mang theo nét cười này giờ liền trầm xuống, thật ra mẹ hắn đã mất từ năm hắn 7 tuổi, lý do bởi vì ba hắn có người phụ nữ khác ở bên ngoài, trong một lần mẹ hắn đi tìm ba hắn liền xảy ra tai nạn giao thông, hắn còn nhớ rõ lần ấy ở trong đám tang mẹ hắn, người phụ nữ kia mang theo con trai tới làm loạn, nói cái gì mà bà ta chính là Tô phu nhân. Nhà ngoại Tô Thành cũng không phải tầm thường, ông ngoại hắn làm trong bộ quốc phòng, cậu của hắn có một ghế trong quốc hội, thế cho nên đến tận bây giờ cho dù nhà ngoại hắn với Tô gia hầu như không còn quan hệ gì nữa nhưng mà ba hắn vẫn không có cách nào để cho người phụ nữ kia có một danh phận, ngay cả con trai bà ta cũng không hề được mang họ Tô.

Vu Tú Uyên chẳng qua chỉ là một người phụ nữ nhà quê, lúc lên thành phố xin vào một khách sạn làm phục vụ phòng, ba của Tô Thành là Tô Thánh tình cờ gặp gỡ bà ta. Tô Thánh ở trong giới thượng lưu vốn được mệnh danh là hoa hoa công tử, ngoài mẹ của Tô Thành là Bạch Tư Nhiên là vợ hợp pháp ra thì Tô Thánh ở bên ngoài có rất nhiều tình nhân. Vu Tú Uyên là một trong số những tình nhân của Tô Thánh, có điều bà ta lại cực kỳ khôn ngoan, khi Bạch Tư Nhiên dùng phương thức giải quyết đưa tiền giống như bao tình nhân khác của Tô Thánh để bà ta rời đi, nhưng bà ta vẫn ngoan cố không chịu, đến cuối cùng Bạch Tư Nhiên trong một lần đến hẹn gặp Vu Tú Uyên liền xảy ra tai nạn giao thông. Vu Tú Uyên cùng con trai hiện tại đã ở trong biệt thự Tô gia được bảy năm rồi, đó lý do tại vì sao Tô Thành không muốn trở về căn nhà đó nữa, lại cộng thêm chuyện Tô Thành ở trong trường đánh nhau với Vu Phóng liền cãi nhau với Tô Thánh một trận, đến cuối cùng hắn liền càng có lý do không phải trở về căn nhà đó.

"Đêm nay tôi ngủ ở đây"

Đồ Du Du nghe giọng điệu không một chút thành ý kia của Tô Thành dĩ nhiên không cần suy nghĩ nhiều mà trực tiếp từ chối:

"Không được, tôi không đồng ý!"

Tô Thành đặt đĩa xuống bàn rồi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đồ Du Du, hắn vốn là định mang chuyện tầm ảnh kia ra uy hiếp cậu, nhưng không biết hắn cuối cùng nghĩ lại cái gì mà hạ giọng xuống thấp một chút hỏi:

"Đêm nay cho tôi ngủ lại có thể không?"

Đồ Du Du ngây người bất ngờ, giọng điệu của Tô đại thiếu gia đột nhiên thay đổi như vậy, tuy rằng không giống giọng điệu người bình thường tỏ rõ thành ý muốn nhờ vả, nhưng mà Tô đại thiếu gia trước giờ một là trong miệng phát ra toàn những lời lẽ lưu manh không thể chấp nhận nổi, hai là trực tiếp lớn giọng thông báo, chứ chưa bao giờ hỏi qua người khác như thế này. Đồ Du Du im lặng thất thần một hồi, cuối cùng vẫn là từ chối:

"Không thể..."

Lời còn chưa nói xong thì Tô Thành đã có điểm không hài lòng nâng giọng hỏi:

"Tại sao?"

Đồ Du Du hả một tiếng, cậu trong nhất thời cũng không thể trả lời lý do tại sao. Thật ra Đồ Du Du chỉ cần nói rằng cậu không thích Tô Thành cho nên không muốn cho hắn ở lại, nhưng mà đến cuối cùng vẫn không nói ra được lời đó, có thể là do hắn là học sinh của cậu, đêm nay lại không có chỗ ngủ, cậu nếu không chấp nhận hắn liền sẽ rất đáng thương, hoặc có thể là Đồ Du Du không biết phải từ chối Tô Thành như thế nào:

"Hả... thì là không được là không được thôi, cậu về nhà đi"

Tô Thành trầm giọng:

"Tôi không muốn về nhà, tôi và ba tôi cãi nhau"

Đồ Du Du im lặng một hồi rồi đưa tay về phía trước:

"Hay là cậu đưa số điện thoại của ba cậu cho tôi, tôi sẽ gọi điện nói chuyện với ông ấy"

Tô Thành gạt tay Đồ Du Du ra:

"Không cần, thầy nếu như không cho tôi ở lại thì tôi tìm chỗ khác"

Nói rồi Tô Thành liền đứng dậy đi về phía cửa chính, Đồ Du Du nhìn theo bóng lưng của Tô Thành, vốn lúc này nên là đốt pháo tiễn người đi để ăn mừng, nhưng mà Đồ Du Du lại cảm thấy có điểm không đành lòng, có lẽ là do hôm nay Tô Thành mang đến nhiều đồ gia dụng như thế, ngay cả giường ngủ cũng mua tới, nếu như hôm nay cậu để cho hắn rời khỏi đây vậy thì khi nằm trên giường hắn mua cũng có điểm áy náy đi thế cho nên liền gấp gấp gọi hắn lại:

"Khoan đã..."

Tô Thành dừng bước xoay đầu lại nhìn, Đồ Du Du ho nhẹ một tiếng:

"Trời cũng đã tối rồi, tôi cho phép cậu ở lại tối nay, nhưng mà ngày mai phải trở về nhà đi, ba của cậu nhất định sẽ rất lo lắng cho cậu đấy"

Tô Thành mỉm cười, hần vốn nghĩ rằng Đồ Du Du sẽ không gọi hần quay lại, nhưng hiện tại cậu lại gọi hần liền khiến cho hần cũng phải cảm thấy vui mừng.

Đồ Du Du nói nếu như Tô Thành không tắm rửa thì cậu sẽ không cho hần lên giường, quần áo của Đồ Du Du nhỏ hơn Tô Thành một size, Tô Thành lại không mang quần áo tới đây, đến cuối cùng hần ở trên mạng đặt mua mười bộ quần áo. Đồ Du Du thấy Tô Thành mua nhiều đồ như vậy liền hỏi:

"Mua nhiều như vậy hả?"

Tô Thành tùy ý lấy ra một bộ đồ:

"Mấy bộ quần áo này để ở đây, sau này tôi đến còn có cái để mặc, thầy để vào trong tủ đi"

Đồ Du Du nghe thấy giọng điệu ra lệnh kia của Tô Thành cũng không chấp nhất hần nữa, hần vào trong phòng tắm rồi thì Đồ Du Du cũng mang số đồ kia gấp lại ngay ngắn bỏ vào một góc trong tủ quần áo của cậu. Đồ Du Du ngày mai phải lên lớp, lúc này phải ngồi chuẩn bị giáo án, trong phòng ngủ có một bàn học nhỏ để ở gần cửa sổ, Đồ Du Du mang kính cận ngồi ở trước màn hình máy tính chăm chú soạn bài, bởi vì tay phải của cậu không tiện cử động cho nên lúc này tốc độ đánh máy có chút chậm chạp. Tô Thành tắm xong đi vào liền nhìn thấy Đồ Du Du đã thay đồ ngủ, hần nghĩ có lẽ ai kia rất thích mặc mấy bộ pijama đáng yêu, hôm nay cừu nâu ngốc mặc một bộ pijama đồ kẻ sọc, trên áo còn thêu mấy hình mặt trăng mặt trời nho nhỏ.

Không rõ là Tô Thành cố ý không tạo ra tiếng động hay là do Đồ Du Du đang tập trung soạn bài giảng, mà cho đến khi hần đứng ngay ở sau lưng rất gần rồi thì cậu mới giật mình quay lại:

"A... cậu làm cái gì mà đi không tiếng động thế hả?"

Tô Thành cười xấu xa, mái tóc ngắn vẫn còn ẩm ướt lộn xộn ở trên đầu càng khiến cho hần thêm phần cuồng ngao hơn:

"Tôi nhìn xem thầy có xem phim đen hay không"

Đồ Du Du đỏ mặt, đều là đàn ông đến tuổi này mà không xem loại phim đó thì chi có thể là hòa thượng mà thôi, nhưng mà cậu xem rất điều độ không phải ngày nào cũng xem, nhất là bây giờ đang trong khoảng thời gian soạn bài giảng thì cậu sẽ không nghĩ đến thứ đó:

"Có cậu mới xem, tôi đang soạn bài giảng"

Tô Thành ngồi xuống giường, hôm nay hần mặc một bộ đồ ngủ thoải mái, Đồ Du Du trước nay vẫn chưa từng nhìn thấy hần mặc đồ ở nhà bao giờ, chỉ đơn giản là một chiếc quần soóc đen cùng áo ba lỗ màu trắng, hần mặc áo ba lỗ liền có thể khoe được rõ ràng bắp tay cuộn cuộn như rồng cuộn kia của hần, ở vị trí ngồi của cậu hiện tại còn chứng kiến hết được cơ ngực săn chắc thật lớn kia. Đồ Du Du thất thần một hồi, chẳng biết trong đầu nghĩ cái gì mà da mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng lại bĩu môi quay đi nói thế này:

"Khoe khoe"

Tô Thành có nghe thấy Đồ Du Du nói nhưng lại nghe không rõ:

"Thầy nói cái gì?"

Đồ Du Du không nhìn Tô Thành nữa, cũng không nói thêm bất cứ điều gì, không gian tiếp theo chỉ có tiếng lách cách đơn điệu chậm rãi phát ra từ bàn phím máy tính. Chiếc giường hoàng gia kia Đồ Du Du vốn tưởng rằng mình nằm lên liền giống hoàng tử Dubai rồi, nưng mà bây giờ nhìn thấy Tô Thành nằm đó cậu liền không thể không nói thầm trong lòng hần mới là vương tử chính hiệu, bộ dáng kia cùng với chiếc giường đó quả thật tương xứng, bây giờ Đồ Du Du mới có thể ghi nhận một câu nói trước đây cậu không công nhận, chính là người đẹp thì mặc cái gì, dùng cái gì cũng đẹp hết.

Tô Thành nằm trên giường, chiếc giường được kê ngay sau bàn học nhỏ, hần cả một quá trình đều ở phía sau lưng Đồ Du Du nhìn ngắm cậu, Đồ Du Du dáng người thật nhỏ, ngay cả khi cậu đang mặc một bộ pijama rộng cũng không thể che giấu được. Lưng của Đồ Du Du không ngắn cũng không dài, cái gáy phía sau thon thon thuận mắt, ngay cả mái tóc cũng thật là chỉnh tề không lộn xộn. Dáng ngồi kia thật sự đúng là chuẩn học sinh gương mẫu, sống lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao hơi hơi cúi xuống, hai chân quy củ để đầu gối song song phía trước. Ghế ngồi của Đồ Du Du không có chỗ tựa, thế cho nên Tô Thành liền có thể xem xét hết được dáng ngồi kia, không rõ là do cái mông của Đồ Du Du lớn, hay là do dáng ngồi tiêu chuẩn của cậu phải như thế mà lúc này Tô Thành có thể mơ hồ tưởng tượng được cái eo nhỏ sâu trong lớp áo kia căn bản là không được thẳng tắp như hần đang thấy, mà chính là khẽ cong cong, mông thì đẩy về phía sau tạo thành một dáng ngồi hình chữ S. Tô Thành chỉ nghĩ đến thôi liền tự động cười phản kích, Đồ Du Du nghe thấy liền quay lại nhìn, tưởng rằng là hần ở trên mạng đọc được cái gì hay ho, nhưng khi quay lại liền nhìn thấy điện thoại hần để ở dưới chân, còn ánh mắt kia rõ ràng là đang nhìn cậu:

"Cậu cười cái gì?"

Tô Thành xấu xa nhìn Đồ Du Du hỏi:

"Thầy muốn nghe sao?"

Đồ Du Du trực tiếp từ chối xoay người lại tiếp tục làm việc:

"Không muốn nghe"

Sau đó Đồ Du Du có cảm giác như sống lưng mình ngứa ngáy lạ thường, có lẽ là do cậu phát hiện Tô Thành nhìn mình cho nên không thể tập trung được nữa, cuối cùng Đồ Du Du liền đóng máy tính rồi đứng dậy tắt đèn đi ngủ. Bây giờ mới chỉ gần 9 giờ mà thôi, Tô Thành vẫn là muốn nhìn thêm một chút nhưng hiện tại trong phòng tối đen rồi:

"Đi ngủ sớm vậy sao?"

Đồ Du Du leo vào phía bên trong góc giường, lần này giường ngủ lớn hơn rồi nằm hai người sẽ không cảm thấy chật chội nữa, nhưng mà cậu vẫn mang tấm chăn đặt ở giữa làm ranh rới, sống lưng cũng tựa sát vào bức tường mới chịu buông lỏng một chút:

"Cậu không ngủ thì ra ngoài mà xem ti vi"

Trăng hôm nay không tròn, một nửa vàng trắng khuyết nhưng vẫn có thể phát ra thứ ánh sáng nhẹ dịu dàng, một bầu trời tối đen lưu thừa điểm trên đó là mấy ngôi sao nhỏ, Tô Thành rất nhanh thích nghi được với bóng tối trong căn phòng, hắn đưa mắt nhìn sang liền có thể thấy được Đồ Du Du một thế ngủ phòng ngự ôm lấy chăn bên cạnh:

"Đồ Du Du"

Đồ Du Du nhú mồm khẽ nhắc nhở, đôi mắt kia vẫn lười biếng không muốn mở ra:

"Tôi là thầy giáo, không được gọi thẳng tên của tôi như vậy"

Tô Thành thấy gương mặt nhỏ của Đồ Du Du nhìn rất thuận mắt, cũng ý thức được mấy ngày nay trong lòng luôn nảy sinh suy nghĩ không đứng đắn với thầy giáo của mình. Lần trước Đồ Du Du có nói trong độ tuổi của hắn rất dễ dàng hình thành tính hướng sai lệch, hắn cũng không biết mấy ngày nay mình sao lại hành động kỳ quái như thế, sau đó Tô Thành liền nghĩ có phải là do gương mặt người đối diện này rất thanh tú, hắn thích người có nét gương mặt giống như vậy phải hay không:

"Quê của thầy ở đâu?"

Đồ Du Du thần nhiên bỏ lại một chữ:

"Thiên Tân"

Tô Thành nằm nghiêng người quan sát Đồ Du Du, cái miệng nhỏ có đôi môi đỏ thắm mỗi lần nói sẽ mấp máy vô cùng đáng yêu:

"Nhà thầy có chị gái, em gái hay không?"

Đồ Du Du vẫn không mở mắt, có lẽ đã buồn ngủ cho nên giọng nói cũng nhỏ hơn:

"Cậu hỏi làm gì?"

Tô Thành nửa đùa nửa thật đáp:

"Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về thầy giáo của mình thôi"

Đồ Du Du giống như đang suy nghĩ cho nên lâu thật lâu mới nhả ra một chữ:

"Có"

Tô Thành muốn tới xem xem chị gái hay em gái kia của Đồ Du Du có nét giống cậu hay không, sau đó hắn liền sẽ thử một chút xem cảm giác thế nào, muốn tìm ra được kết quả hắn rất cuộc thích Đồ Du Du hay là thích kiểu đường nét gương mặt giống cậu:

"Có giống thầy không?"

Đồ Du Du xoay lưng lại với Tô Thành nhàn nhạt đáp:

"Tôi giống mẹ tôi, em gái tôi là cùng cha khác mẹ"

Tô Thành có điểm bất ngờ, tình cảnh này có một chút tương đồng với hắn:

"Như vậy ba thầy hiện tại là ở với mẹ thầy hay là người kia?"

Đồ Du Du nhàn nhạt đáp:

"Năm tôi lên 11 tuổi thì mẹ tôi đã không còn"

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Tô Thành cũng là như thế, năm hấn lên 7 tuổi mẹ hấn cũng ra đi, chỉ có điều lý do ra đi của mẹ hấn và mẹ Đồ Du Du có lẽ là khác nhau, hấn không muốn đề cập đến chuyện này nữa nên không hỏi tiếp. Sau đó sự im lặng trong căn phòng liền bị phá vỡ bởi tiếng khóc nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Cầm Thú

Tô Thành gạt mình mở mắt nhìn sang bên cạnh, mắt thấy vẫn là tấm lưng nhỏ kia đối diện với mình nhưng đang khẽ run rẩy, Tô Thành im lặng một chút mới trầm giọng hỏi:

"Thầy khóc hả?"

Đồ Du Du dùng giọng mũi đáp lại:

"Không, tôi bị ngạt mũi"

Tô Thành biết Đồ Du Du đang khóc, bởi vì hấn lúc còn nhỏ cũng sẽ một mình khóc như thế, sau đó ông ngoại hỏi hấn có phải hấn khóc không, hấn sẽ trả lời là do hấn bị bệnh nên trong người khó chịu:

"Năm tôi lên 7 tuổi mẹ tôi cũng qua đời, hiện tại ba tôi đang ở với mẹ con bà ta, dù sao thì thầy vẫn còn tốt hơn tôi, thầy ở cùng với mẹ nhiều hơn tôi 4 năm"

Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành lạnh nhạt nói ra những lời kia liền đưa tay lau nước mắt rồi xoay người lại nhìn hấn, hấn mạnh mẽ hơn cậu, gương mặt góc cạnh kia vẫn luôn lạnh nhạt không biểu hiện cảm xúc như thế, có lẽ hấn giỏi hơn cậu ở chỗ che giấu cảm xúc rất tốt, hoặc là hấn quả thật không cảm thấy đau lòng. Đồ Du Du lúc trước rất hận ba của mình, cũng có một khoảng thời gian mang đau lòng hóa thành thù hận, cũng có một khoảng thời gian mang sắc thái gương mặt giống như Tô Thành hiện giờ, nhưng sau đó cậu liền thông suốt, cậu nghĩ rằng mình lớn lên phải trở thành thật tài giỏi, chỉ có tài giỏi mới là cú đánh trả mạnh mẽ nhất đối với ba của mình, chỉ có tài giỏi thì mẹ cậu mới cảm thấy hạnh diện. Đối diện với Tô Thành hiện tại đang rơi vào tình trạng cực đoan trước kia của cậu, Đồ Du Du dĩ nhiên liền sẽ không thể nhắm mắt làm ngơ, cậu khe khẽ nói:

"Cậu đừng hận ba của cậu, đừng cố làm trái ý của ông ta, nếu như cậu trở nên thật tài giỏi thì ông ta sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác, mẹ cậu ở trên trời cũng sẽ mỉm cười mãi ngàn năm"

Một câu nói này của Đồ Du Du cho đến thời điểm hiện tại Tô Thành không thể nào lĩnh hội được hết, hấn liền sẽ để ngoài tai không suy nghĩ, nhưng cho đến một khoảng thời gian rất lâu sau đó Tô Thành từ một học sinh chỉ biết phá phách ngông cuồng trở thành một người tài giỏi, thế lực lớn mạnh một tay che cả bầu trời, không phải là vì ra oai với ba hấn, cũng không bởi vì để mẹ hấn mãn nguyện, mà là bởi vì chứng minh với một người nào đó, chứng minh câu nói đó của hấn khi nói trước đông đảo mọi người: "Chuyện lời cho nhau, mơ tưởng em ấy cũng vô dụng" dĩ nhiên thì chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Tô Thành im lặng không lên tiếng, Đồ Du Du cứ như vậy nhắm mắt bất giác ngủ lúc nào không hay, khi Đồ Du Du ngủ liền sẽ mang bộ dáng vô hại đáng yêu không giống khi tỉnh táo lúc nào cũng phòng vệ lớn tiếng với hấn. Tô Thành cười nhẹ, hấn đưa tay chạm vào gương mặt của Đồ Du Du, gương mặt thật nhỏ vô cùng mềm mại, hấn không dám chạm quá mạnh sợ đối phương tỉnh giấc. Ngón tay của Tô Thành nhẹ nhàng di chuyển theo từng đường nét gương mặt của Đồ Du Du, hấn không rõ là hấn rất thích đường nét gương mặt kiểu như này hay là do hấn thích chính là Đồ Du Du. Đồ Du Du hít thở chậm rãi, khuôn ngực phập phồng chậm chậm, Tô Thành thu tay lại, hấn nhìn chằm chằm Đồ Du Du một lúc giống như suy nghĩ cái gì đó, cuối cùng liền đưa mặt về phía cậu gần thật gần, sống mũi hấn chạm vào cánh mũi cậu, môi hấn chạm vào môi của cậu, cảm giác đầu tiên chính là rất mềm mại, cảm giác tiếp theo chính là mát mẻ, cảm giác tiếp theo nữa chính là ấm áp. Tô Thành chẳng qua chỉ là muốn thử một chút, thử xem hấn có phải là thật sự có cảm tình với Đồ Du Du hay không, thật ra vốn chẳng cần phép thử này cũng đủ để chứng minh, chứng minh hấn thật sự để ý tới cậu, cái hôn trộm này chẳng qua chỉ là hấn đột nhiên muốn hôn đối phương mà thôi.

Tô Thành vuốt nhẹ mái tóc của Đồ Du Du, tóc rất mềm, rất ngắn cho nên sẽ không có cảm giác từng lọn tóc ôm vào ngón tay giống như tóc của mấy em nữ sinh hấn quen. Tô Thành có một thói quen chính là thích nghịch tóc của người khác, mỗi lần cùng một cô gái nào đó hẹn hò sẽ khẽ nghịch mái tóc của cô ấy, thế cho nên những đối tượng hấn lựa chọn làm bạn gái đều có một điểm chung chính là mang mái tóc dài mềm mượt. Thực chất mấy cô gái kia không cho hấn có cảm giác muốn bảo vệ che chở, không phải là bởi vì bọn họ quá mạnh mẽ mà là hấn chính là không muốn làm công việc kia, chính vì vậy bạn gái hấn quen biết luôn có hai dạng, thứ nhất là mạnh mẽ không cần ai phải bảo vệ, dạng này khi quen biết thường cảm thấy giống như huynh đệ ở bên cạnh khá thoải mái. Dạng thứ hai chính là kiểu đối lập, là một tiểu công chúa luôn thích dựa dẫm cần được người khác bảo vệ, thường thì dạng này rất dính người cho nên hấn sẽ không thường xuyên lựa chọn bởi vì hấn cảm thấy như vậy thật phiền phức. Nhưng mà Tô Thành đối với Đồ Du Du lại có cảm giác lẫn lộn đan xen, chính là kiểu ở bên cạnh vừa thoải mái lại vừa phiền phức, vừa không cần bảo vệ lại vừa muốn bảo vệ, sau đó Tô Thành liền mang chuyện này ném lại phía sau không suy nghĩ đến nữa, hấn nhắm mắt chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng hôm sau Đồ Du Du có tiết lúc 10 giờ sáng nhưng mà đến 7 giờ sáng đã có người đánh thức, bên ngoài có tiếng chuông cửa liên tục truyền đến,

Đồ Du Du nhìn sang bên cạnh liền thấy Tô Thành nhú mảy kéo chắn của cậu phủ kín lên đầu, một bộ dáng đang ngủ không muốn bị làm phiền. Đồ Du Du bước qua Tô Thành nhảy xuống giường, nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa xem là ai tới, người tới là một người đàn trung niên nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, một thân vest đen sang trọng, dáng người cũng rất tốt, ông ta nhìn cậu một lượt rồi hỏi:

"Xin hỏi Tô đại thiếu gia có ở đây hay không?"

Đồ Du Du bất ngờ, thì ra là đến tìm Tô Thành:

"Anh là?"

Người đàn ông kia nhàn nhạt đáp;

"Tôi đến để đưa Tô đại thiếu gia về nhà"

Đồ Du Du nghiêng người sang một bên để cho ông ta vào:

"Học sinh Tô còn đang ngủ ở bên trong"

Người đàn ông nọ theo chỉ dẫn của Đồ Du Du đi tới trước cửa phòng ngủ, phòng ngủ vừa mới rồi Đồ Du Du đi ra vẫn chưa đóng lại, nhưng mà người đàn ông kia lại không dám tiến vào, chỉ dám đứng ở bên ngoài gõ vào cánh cửa lên tiếng gọi:

"Đại thiếu gia..."

Trong phòng không có tiếng trả lời chỉ thấy người đang nằm trên giường chuyển động, mảy kéo lên trên đầu thật kín. Người đàn ông nọ kiên trì gõ cửa gọi tiếp:

"Đại thiếu gia, lão gia nói tôi đến đón cậu về nhà"

Đồ Du Du ở một bên quan sát, rõ ràng cửa phòng mở rồi, ông ta tại vì sao không trực tiếp tiến vào mà gọi Tô Thành dậy cho nhanh.

"Đại thiếu gia..."

Người trong phòng có chứng gắt ngủ rất đáng sợ, việc Tô Thành không thích nhất là bị người khác gọi dậy lúc sáng sớm như thế, thế cho nên hiện tại liền lớn tiếng đuổi người:

"Tôi muốn ngủ!"

Tiếng quát này có lẽ sớm đã trong suy nghĩ của người đàn ông nọ, chính vì vậy khi bất ngờ bị quát lên như thế ông ta không hề có một chút phản ứng nào gọi là hốt hoảng cả, ngược lại Đồ Du Du lại giật mình đến mức hai vai run lên. Đồ Du Du thân là một thầy giáo, đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ khi học sinh của mình không lễ phép với người lớn tuổi như thế, không cần suy nghĩ gì nhiều liền trực tiếp đi qua người đàn ông kia tiến vào trong phòng kéo chắn của Tô Thành ra. Tô Thành bị một lực đạo kéo mạnh chắn, ánh sáng bên ngoài liền chiếu thẳng vào mắt vô cùng khó chịu, hấn lúc đầu không cần xem người tới là ai đã tức giận kéo lấy tấm chắn kia chồm ngược lại lên đầu Đồ Du Du rồi kéo cậu ngã xuống giường, thân thủ nhanh nhẹn đè lên người cậu vung tay đập xuống thật mạnh. Đồ Du Du lờ lờ còn chưa kịp nói đã cảm thấy dư vị chua xót trước mũi, quang cảnh vốn dĩ tối đen trong nhất thời cũng phải hiện lên sao trời, may mắn cho Đồ Du Du có chắn che trước mặt nếu không đơn phương độc mã không gì bảo vệ liền sẽ không đơn giản như vậy đâu:

"Á"

Tô Thành ra tay trước nay không cần suy nghĩ, vốn tưởng rằng người tới chính là người đàn ông kia cho nên mới mạnh tay như vậy, nhưng lúc này mắt thấy người đàn ông nọ đang đứng trước cửa, lại nghe thấy tiếng hét không đúng kia, nhìn xuống phía dưới phát hiện ra bộ pijama màu đỏ quen thuộc liền hơi giật mình một chút, hấn nhanh chóng kéo chắn ra nhìn thử quả nhiên Đồ Du Du đã bị đánh bất tỉnh rồi.

Người đàn ông đến đón Tô Thành trở về chính là quản gia của Tô gia, ông ta tên Ngô Lập Châu, Ngô Lập Châu biết rõ cá tính của Tô Thành cho nên vừa mới rồi định ngăn cản Đồ Du Du vào trong, nhưng mà lời còn chưa kịp nói ra thì cậu đã vuron tay kéo chắn của Tô Thành rồi, cả một quá trình diễn ra khá nhanh cũng phải làm cho Ngô Lập Châu kinh hách, đến khi hồi thần trở lại thì cậu thanh niên kia đã bị đại thiếu gia nhà mình đánh cho bất tỉnh. Ngô Lập Châu tiến vào bên trong lo lắng muốn xem xem Đồ Du Du có sao hay không, bình thường Tô Thành toàn giao du với nhóm bạn côn đồ, lần này ông ta đến tìm Tô Thành liền phát hiện ra Đồ Du Du lại là một thầy giáo, lý do Ngô Lập Châu biết Đồ Du Du là một thầy giáo bởi vì chỉ có thầy giáo mới có thể ở trong khu nhà ở dành cho giáo viên của trường quốc tế Vương Phủ mà thôi, đại thiếu gia lần này chơi với người đứng đắn khiến cho ông cũng tự nhiên sinh ra hảo cảm với Đồ Du Du, hiện tại Đồ Du Du bị đánh cho bất tỉnh cho nên cũng khiến cho ông lo lắng phân nào, nhưng mà Ngô Lập Châu mới vừa tiến vào được hai bước liền nghe thấy giọng nói của Tô Thành ngăn lại:

"Ông về đi, lát nữa tôi sẽ về sau"

Tô Thành tuy rằng tùy tiện bất cần nhưng mà lời của hấn nói ra vẫn có thể tin tưởng được, nếu như hấn nói không về thì hấn sẽ nhất định không về, nhưng hấn nói hấn về là chắc chắn hấn sẽ về, Ngô Lập Châu ở trong Tô gia cũng đã một thời gian cho nên ông khá là hiểu rõ tính cách của Tô Thành, chính vì thế khi nghe Tô Thành nói vậy Ngô Lập Châu cũng cúi đầu rồi rời đi.

Ngô Lập Châu đi rồi Tô Thành liền nhanh chóng xuống giường đi vào trong phòng bếp mang đá lạnh đến cho Đồ Du Du, Đồ Du Du một mắt có dấu

hiệu thâm tím nếu như không chườm đá nhanh chóng khẳng định sẽ còn sưng đến khó coi hơn. Tô Thành rất am hiểu mấy cái việc chữa trị vết thương nhỏ như thế này, việc này hiển nhiên vì hắn là hồn thể đại ma vương đánh người đến trở thành rèn luyện rồi, việc tự mình xử lý vết thương đương nhiên phải học được.

Vừa mới rồi là do Tô Thành vẫn còn đang mơ màng ngủ cho nên xuất ra sức lực cũng không phải toàn bộ, nếu như thật sự để cho hắn khi tỉnh táo đánh xuống thì Đồ Du Du không chỉ đơn giản bất tỉnh như vậy đâu. Tô Thành ngồi bên cạnh Đồ Du Du ti mi chườm đá cho cậu, động tác vô cùng nhẹ nhàng giống như sợ sẽ làm đối phương bị đau, đá lạnh tan ra theo đó nước chảy xuống gương mặt nhỏ nhắn của cậu, men theo gò má lăn xuống cần cổ làm ướt đầm một mảng trên cổ áo pijama kia. Tô Thành nhủ máu mang túi đá chườm kia bỏ sang một bên, vốn định đi xuống lấy khăn lau đi giúp cho cậu nhưng lúc này trong đôi mắt của hắn lại lóe lên một tia trầm mặc nguy hiểm, kể đó liền quyết định không xuống giường nữa mà chậm rãi vươn tay khẽ chạm vào cần cổ kia.

Lần trước nhìn thấy dáng người của Đồ Du Du cũng không tệ, chỉ trong chớp mắt Tô Thành cũng có thể nhận định được dáng người người này có bao nhiêu phần cuốn hút, nếu là trước đây nhất định sẽ không có cơ hội tốt như vậy, nhân đây có nên hay không nhìn qua một chút. Đồ Du Du nói hắn là tên lưu manh, cho dù hắn có làm ra hành động quân tử đi chăng nữa thì cậu nhất định cũng sẽ không thay đổi cách nhìn về hắn, huống chi hắn đối với người mình đề ý luôn có hứng thú khác thường, thế cho nên Tô Thành quyết định nhân lúc Đồ Du Du bất tỉnh mà nhìn xem một chút, dù sao thì xem xong rồi sẽ mặc lại áo, đến lúc đó cừu nâu ngốc này nhất định sẽ không phát hiện ra có gì bất thường.

Tô Thành quyết đoán vươn tay mở ra từng cúc áo trên người Đồ Du Du, cời đến cúc áo thứ hai rồi liền nộ ra được khuôn ngực phẳng phồng. Tô Thành chột dưng lại suy nghĩ hành động này của mình hình như có hơi cảm thú một chút, hay là thôi đi, nếu như Đồ Du Du đột nhiên tỉnh dậy thì giải thích thế nào đây. Nhưng mà hắn không phải là Liễu Hạ Huệ, hắn chỉ là người bình thường mà thôi, nếu như Đồ Du Du tỉnh dậy liền tự mình đổ tội cho độ tuổi của hắn, nói là trong độ tuổi này luôn có suy nghĩ phân loạn không thể chính chắn được, mà cũng chưa chắc Đồ Du Du sẽ tỉnh dậy sớm như vậy đâu.

Tô Thành sau một hồi đấu tranh tâm lý cũng quyết định chỉ cời áo Đồ Du Du nhìn xem một chút thôi, bởi vì hắn chưa nhìn thấy phía trên của cậu, mới chỉ nhìn thấy phía dưới mà thôi, đàn ông xem đàn ông cời trần cũng không có gì to tát cả. Nhưng mà đến khi sói xám cời hết áo của cừu nâu ngốc rồi liền ngăn người phát hiện ra thật sự có chuyện to tác rồi, hai điểm nhỏ hồng hồng trước ngực tại sao lại giống như biết phát sáng lóa mắt đến như thế, da thịt thật là mềm mại trơn bóng, không phải là trắng tuyết nuốt nà mà chính là màu da nâu khỏe khoắn càng thêm có sức hút đến khó thờ. Tô Thành thế nhưng nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu trơn trượt mấy lần, đôi mắt chìm ưng hẹp dài chỉ hận không thể dán chặt vào da thịt người ta. Đã nói Tô Thành là một cảm thú chính hiệu, làm sao có thể giống như hắn ra hẹn trước là chỉ xem thôi, hắn đưa tay thử chạm vào điểm nhỏ hồng hào trước ngực kia, giống như một dòng điện xung kích truyền vào ngón tay chạm thẳng tới đại não của hắn khiến cho hắn trong nhất thời đình chỉ mọi động tác, ngay cả trong nhất thời cũng quên hít thở.

Lợi dụng lúc người ta ngủ mà giờ trò cảm thú cũng chẳng về vãng gì, nhưng mà nhà chỉ có một mình Tô Thành hắn và Đồ Du Du cậu, cậu ngủ rồi hắn liền phải về vãng với ai đây, thế cho nên Tô Thành liền tự ý muốn sờ sờ thêm một chút, càng sờ càng cảm thấy quen tay thích thú, da thịt như thế nào lại mềm mại khiến cho cái tay hắn muốn vuốt ve không ngừng như thế.

Tô Thành giống như nghĩ ra điều gì đó lại dừng lại động tác, ngày hôm qua hôn trộm Đồ Du Du rất nhanh, hắn không dám hôn lâu sợ cậu tỉnh dậy, bây giờ thời cơ đến rồi, cậu bất tỉnh chẳng phải là muốn hôn bao lâu liền có thể hay sao. Tô Thành cúi đầu chậm rãi hôn vào môi Đồ Du Du, đôi môi cực kỳ mềm mại, cực kỳ ngọt ngào, hôn cũng không phải chỉ môi chạm môi là đủ, hắn liền khẽ mở miệng ngậm lấy đôi môi kia mát nhẹ, sau đó đầu lưỡi cũng theo bản năng mà tiến vào bên trong khoang miệng kia nhẹ nhàng thăm dò một chút, hôn như vậy mới chính là nụ hôn đích thực, cũng chỉ có nụ hôn đích thực như vậy mới làm cho thần trí hắn đảo điên mà thôi.

Tô Thành chậm rãi rời khỏi đôi môi của Đồ Du Du, hắn nằm xuống bên cạnh cậu rồi ôm lấy cậu vào trong lòng, hắn chính là muốn thử cảm giác xem ôm cậu trong lòng thế này có khác với khi ôm mấy cô bạn gái lúc trước của hắn hay không, quả nhiên là cảm xúc khác hẳn, vừa ôm lấy cừu nâu ngốc này liền không muốn rời ra nữa. Tô Thành khẽ ním cười, lại chuyển ngón tay chạm lên mái tóc của cậu, ngón tay khẽ quần lấy sợi tóc ngắn kia mà treu đùa, thật ra tóc ở độ dài này vẫn có thể treu đùa được, cũng không có ảnh hưởng gì.

Ôm cũng ôm đủ, hôn cũng hôn đủ, chỉ là còn có một chút luyến tiếc không được nhìn phía dưới của ai đó, nhưng mà Tô Thành vẫn có thể ý thức được mình không thể cảm thú như vậy, cho nên lúc này hắn liền mang áo của cậu mặc lại thật ngay ngắn, lại mang cậu đặt cẩn thận trên giường, kéo lấy chăn đắp ngang ngực cậu, xem xét vết thương trên mắt chỉ còn hơi đỏ một chút, chiếu theo sự từng trải của hắn thì vết thương ở mắt kia sẽ không bám tim nữa, Tô Thành làm xong xuôi mọi chuyện đến lúc ấy mới yên tâm rời khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Thành Ý

Hôm nay Tô Thánh không đến công ty, ông có ý ở nhà đợi Tô Thành trở về nhà, Vu Tú Uyên biết kiểu gì hôm nay Tô Thành và Tô Thánh cũng cãi nhau một trận long trời lở đất, hơn nữa bà vẫn còn ghi nhớ rõ ràng chuyện Tô Thành đánh con trai bà cho nên lúc này dĩ nhiên là ôm một bụng muốn xem trò hay ngồi ở phòng khách giả bộ pha trà cho Tô Thánh.

Tô Thành trở về nhà liền nhìn thấy Tô Thánh và Vu Tú Uyên ngồi dưới phòng khách, ánh mắt hắn chỉ lướt qua ngay cả một giây ngần ngừ cũng không đặt trên người bọn họ, giống như là trong phòng khách này ngoài hắn ra đều không có ai tồn tại cả. Nếu như không phải vì Tô Thánh còn muốn dựa vào Bạch gia để thu về một chút lợi ích, thì ông cũng không phải nhẫn nhịn thằng con trai nghịch tử này, chỉ cần ông có động thái gì đó với Tô Thành là phía

bên Bạch gia liền tỏ rõ thái độ, mà hành động đầu tiên chính là gây khó dễ trong vụ làm ăn của ông.

Tô gia lớn mạnh đến như vậy cũng chẳng phải đơn phương độc mã mà làm lên, mà Bạch gia là thông gia lại làm trong giới chính trị đương nhiên nắm được ít nhiều chuyện làm ăn bất hợp pháp của Tô gia. Sau khi Bạch Tư Nhiên bị tai nạn qua đời, quan hệ hai nhà Tô Bạch cũng coi như nguội lạnh, lý do mà Bạch gia không muốn lật đổ Tô gia không phải là vì không có khả năng mà là vì nếu như Tô gia ngã ngựa thì Bạch gia cũng bị liên lụy ít nhiều, hơn thế nữa Tô Thành lại được Bạch gia đặc biệt yêu quý, đại lão gia Bạch gia sau này còn tính toán muốn phân tài sản kia của Tô gia do Tô Thành thừa hưởng.

Tô Thánh mất thấy Tô Thành không chào hỏi mình mà muốn bước lên lầu luôn liền tức giận đập mạnh xuống bàn, chén trà vốn được rót đầy cũng theo va chạm mạnh kia mà sánh ra một ít:

"Nghịch tử, mày không nhìn thấy ba mày đang ở chỗ này hả?"

Tô Thành dừng bước nhưng không quay đầu lại nhìn, giọng điệu một cường độ không lên không xuống, giống như trong đáy lòng hắn lúc này cũng không vì sự giận dữ kia của Tô Thánh mà bấp bênh:

"Trước nay chẳng phải vẫn là như vậy hay sao? Hôm nay đột nhiên lại để ý đến chuyện này, hay là gọi tôi về vốn dĩ là có chuyện muốn nhờ vả?"

Vu Tú Uyên ở bên cạnh vuốt vuốt ngực của Tô Thánh giả bộ quan tâm khẽ nói:

"Ông đừng kích động cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe thì không tốt đâu"

Tô Thánh dùng sức đẩy mạnh Vu Tú Uyên sang một bên, thật ra thì Tô Thánh ở trong thương trường lăn lộn đã nhiều năm, hơn nữa cái danh hoa hoa công tử trước đây cũng chẳng phải hữu danh vô thực, ông làm sao không biết Vu Tú Uyên chẳng qua là muốn xem kịch vui nên mới ngồi tại chỗ này. Tuy rằng Vu Phóng rất ưu tú, cũng trầm ổn rất biết nghe lời ông, đối lập hoàn toàn với Tô Thành, nhưng mà nhà ngoại Tô Thành so với Vu Phóng lại là kẻ trên trời người dưới đất, căn bản không thể nào so sánh được. Nếu như không phải vì Vu Tú Uyên lắm mưu nhiều kế, tham lam muốn vào Vu gia mà hãm hại Bạch Tư Nhiên, nếu như bà ta ngoan ngoãn là một tình nhân hữu danh vô phận hàng tháng nhận tiền trợ cấp của ông thì Tô Thánh hiện tại cũng chẳng phải chịu đựng Tô Thành, muốn làm cái gì cũng phải nể mặt hắn một chút, chỉ sợ Bạch gia lại gây khó dễ:

"Nghịch tử, mày mấy ngày nay ở chỗ nào, tao cho người tới trường tìm giáo viên nói mày không đi học, có phải mày lại giao du với nhóm lưu manh nào đó hay không?"

Mỗi lần cãi nhau Tô Thánh sẽ là người đi tìm Tô Thành trở về, rồi lại giả bộ nhắc đến chuyện hắn quan hệ với nhóm người xấu, cuối cùng chỉ có một mục đích chính là muốn hắn đến nhà ngoại nói chuyện mà thôi:

"Ông muốn cái gì thì nói nhanh đi, tôi rất bận, tôi còn có chuyện phải làm nữa"

Tô Thánh bị chọc tức đến độ gương mặt vặn vẹo, hai vai run rẩy, chân đứng không vững:

"Thằng nghịch tử này, mày thì có chuyện gì mà bận chứ, mày có biết là vì mày mà công ty mấy ngày nay đang điều đứng không hả?"

Tô Thành khẽ nhếch môi cười, hắn cuối cùng cũng quay lại phía sau nhìn về phía Tô Thánh:

"Vì tôi? Tại vì sao lại vì tôi chứ, tôi không hề có liên quan gì đến công ty cả"

Tô Thánh chỉ tay về phía Tô Thành quát lớn:

"Nếu như không phải mày ở trong trường gây sự đánh nhau với Đại Phóng thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này có biết chưa?"

Tô Thành bật cười ha ha:

"Như thế nào lại vì tôi đánh nó mà công ty xảy ra chuyện, hơn nữa tôi có đánh cũng là ở trường đánh, có liên quan đến chuyện công ty hay sao?"

Tô Thánh bước về phía Tô Thành, tuy rằng hiện tại Tô Thánh đã bước vào độ tuổi trung niên nhưng dáng người vẫn được bảo trì phong độ rất tốt, đường nét trên gương mặt so với Tô Thành cũng có điểm tương đồng, đủ để thấy hồi ông còn trẻ tuổi có biết bao nhiêu tuấn tú:

"Nghịch tử nếu như hôm nay không đến Bạch gia nói chuyện, vậy thì..."

Tô Thánh nói đến đây liền dừng lại, bởi vì căn bản sẽ không có vậy thì, nếu như Tô Thành không tới Bạch gia nói chuyện thì người lâm vào khó khăn mới chính là ông ta, nhưng mà Tô Thánh lại không có cách nào ở trước mặt Tô Thành hạ giọng lấy lòng, ông dù sao cũng vẫn có lòng tự trọng của ông, đối với việc bị nhà vợ chèn ép đã động chạm đến lòng tự trọng này rồi cho nên ông mới cố tình để cho mẹ con Vu Tú Uyên bước vào Tô gia chỉ để lấy lại một chút tự trọng, hiện tại ông thật sự không thể chấp nhận được việc phải nhún nhường chính con trai mình. Tô Thành ngay cả một chút do dự cũng không có đã trực tiếp bỏ lại Tô Thánh mà bước lên lầu, Vu Tú Uyên thấy vậy liền đi tới phía Tô Thánh nắm lấy cổ tay ông rồi đổ thêm dầu vào lửa:

"Tô Thành đúng là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, nó..."

Nhưng mà lời vẫn còn chưa nói xong Tô Thánh đã dùng sức gạt Vu Tú Uyên ra rồi giận dữ rời đi, bản thân ông một đời vẫn tự cho mình là thông minh đến cuối cùng cả cuộc đời lại bị gắn liền với một người đàn bà ngu ngốc như Vu Tú Uyên, người không hiểu chuyện không phải là Tô Thành mà chính là ba ta, ngay cả con trai bà là Vu Phóng chỉ sợ cũng hiểu rõ mọi chuyện hơn cả bà nữa.

Tô Thánh gọi Ngô Lập Châu vào phòng làm việc nói chuyện, vừa mới rồi chứng kiến cảnh Tô Thành chọc tức Tô Thánh, Ngô Lập Châu nghĩ cũng biết bản thân tiếp theo sẽ được ông chủ gọi vào phòng phân phó.

"Tìm được đại thiếu gia ở chỗ nào?"

Ngô Lập Châu chậm rãi trả lời:

"Đại thiếu gia ngủ tại nhà thầy giáo trong khu nhà ở của giáo viên trường quốc tế Vương Phủ"

Tô Thánh nghe vậy có điểm bất ngờ, cứ tưởng mình nghe nhầm rồi cho nên phải nhắc lại lời kia của Ngô Lập Châu mà hỏi lại:

"Thầy giáo, nó ở nhà của thầy giáo sao?"

Ngô Lập Châu khẽ gật đầu:

"Đúng thế, tôi cũng đã điều tra qua thầy giáo kia gọi là Đồ Du Du, gia thế cũng bình thường không có gì nổi bật, vừa mới vào trường chưa đến một tuần, lần ấy đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đánh nhau dường như cũng là do người này"

Tô Thánh không có quan tâm đến lời nói sau cùng kia của Ngô Lập Châu, ông nghĩ Tô Thành vốn không vừa mắt Vu Phóng, dù sao thì sẽ không có chuyện Tô Thành lại vì một người khác mà đánh nhau, chỉ là do hắn muốn đánh cho nên mới đánh mà thôi, bản tính này của con trai vẫn luôn duy trì suốt 18 năm nay, ông được nhiên là hiểu rõ hơn ai hết:

"Đại thiếu gia quen thầy giáo kia bao lâu rồi, quan hệ thế nào?"

Ngô Lập Châu đáp:

"Cũng vừa mới, điều tra ra được đại thiếu gia vào giờ không lên lớp thì sẽ ở tại nhà thầy giáo đó, sau đó buổi tối gần đây đều là ngủ tại nhà người này"

Tô Thánh gật gù, dù sao thì trước nay Tô Thành cũng toàn giao du với đám bạn xấu, lần này lại quen biết với một thầy giáo, mà là một thầy giáo hẳn sẽ có những tư tưởng khác biệt với nhóm bạn bè kích động kia của Tô Thành, cũng không chắc Đồ Du Du có thể khuyên bảo Tô Thành đến Bạch gia một chuyến hay không nhưng xem tình hình hiện tại cũng chỉ có người này mới có thể nói chuyện với Tô Thành, thế cho nên Tô Thánh liền phân phó Ngô Lập Châu đến gặp Đồ Du Du.

Lúc Đồ Du Du tỉnh dậy liền cảm thấy một bên mắt đau âm ỉ, nhìn tới trong gương mới phát hiện ra mình thế nhưng bị đâm vào mắt đến sưng lên một chút, lần đầu tiên bị một cú đâm mà bất tỉnh, lúc tỉnh lại còn không thấy kẻ gây chuyện đầu liên tục giận không thôi, nếu lỡ như Tô Thành đánh cậu chết thì sao, hắn không gọi bác sĩ hay đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra mà đã rời đi như thế, đợi cậu gặp lại hắn nhất định sẽ nói cho hắn một trận.

Khi Đồ Du Du tan học trở về liền nhìn thấy người đàn ông sáng nay đến tìm Tô Thành đang đứng trước cửa nhà mình, cậu có điểm hơi bất ngờ một chút không rõ ông ta đến làm gì thì người nọ đã nhìn thấy cậu mà khẽ cúi đầu mỉm cười. Đồ Du Du cũng đi tới hỏi:

"Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Ngô Lập Châu vẫn mỉm cười, cả một quá trình tỏ ra thân thiện nói:

"Tôi đến để xem thầy có bị sao hay không, hôm nay đại thiếu gia ra tay có hơi quá một chút"

Đồ Du Du nghe thấy trong lời nói có nhắc đến Tô Thành liền bức bối không thôi, làm gì có ai có thể đâm thầy giáo của mình ngất xỉu rồi bỏ đi vô lương tâm như thế cơ chứ, có điều cậu lúc này vẫn hướng Ngô Lập Châu mỉm cười làm như không có chuyện gì lớn cả:

"Tôi không sao, mời chú vào nhà"

Đồ Du Du vừa mở cửa vừa nói, Ngô Lập Châu cũng không từ chối mà bước vào luôn. Đồ Du Du đi vào trong phòng bếp lấy nước mời khách, Ngô Lập Châu ở bên ngoài quan sát căn phòng một lượt, bộ ghế mà ông đang ngồi này chính là dòng ghế da mới nhất của Italia, có tiền cũng chưa chắc đã mua được, ngay cả chiếc smart TV kia cũng thuộc dòng giới hạn, lấy điều kiện của Đồ Du Du hiện tại cũng không thể nào có khả năng mua. Lại nói đến mới nhớ giường ngủ trong phòng Đồ Du Du mà hôm nay Ngô Lập Châu nhìn thấy chính là chiếc giường trong phòng ngủ của Tô Thành, lần ấy Tô Thành đột nhiên nói người đến tháo chiếc giường đó ra chuyển đi ông lại cứ tưởng hắn nhất định là mang đi bỏ, không nghĩ tới giường ngủ này lại xuất hiện trong nhà Đồ Du Du, xem ra quan hệ giữa đại thiếu gia và người này cũng tốt.

Đồ Du Du mang ly nước đã đặt xuống trước mặt Ngô Lập Châu:

"Cảm ơn đã quan tâm, chú uống nước đi"

Ngô Lập Châu gật đầu nhưng không có ý định uống nước, ông nhanh chóng lấy ra một phong bì từ túi áo trong của mình đặt lên bàn rồi đẩy tới trước mặt Đồ Du Du:

"Đây là một ít bồi thường mà lão gia nói tôi mang đến cho cậu, coi như là chi phí thuốc men"

Đồ Du Du có điểm bất ngờ, cho dù cậu không biết là trong phong bì kia có bao nhiêu tiền nhưng mà cậu cũng không có ý định nhận, dù sao thì mình cũng không bị làm sao cả bây giờ đột nhiên lại nhận tiền của người ta thì có hơi kỳ quái, tuy rằng hiện tại cậu đúng là đang thiếu tiền:

"Không cần đâu, tôi cũng không sao"

Ngô Lập Châu nhàn nhạt đáp:

"Cái này là thành ý của lão gia mong cậu nhận lấy, đại thiếu gia trước đây giao du với nhóm bạn xấu, chỉ mong thầy sau này có thể nhắc nhở thiếu gia"

Đồ Du Du cảm thấy có cái gì đó không đúng cho lắm, nhưng lại không biết là chỗ nào không đúng cả:

"Cái này tôi không thể nhận, tôi là thầy giáo của học sinh Tô, chuyện này tôi đương nhiên là sẽ cố gắng nhắc nhở em ấy, này là chức trách của tôi rồi cho nên phiền chú nói với ba học sinh Tô là tôi cảm ơn thành ý của ông"

Ngô Lập Châu khẽ lắc đầu:

"Lão gia ở nhà đã phân phó với tôi rằng phải để thầy tiếp nhận thành ý, sau đó còn có chuyện muốn phải nhờ thầy giúp đỡ"

Đồ Du Du cứ nghĩ rằng ba của Tô Thành muốn cậu khuyên bảo hắn không được giao du với nhóm bạn xấu kia cho nên rất nhanh đáp thế này:

"Chuyện học sinh Tô chơi với nhóm bạn xấu thì tôi nhất định sẽ nói khuyên bảo em ấy..."

Ngô Lập Châu hạ giọng:

"Thật ra thì đại thiếu gia mấy ngày nay không về nhà khiến cho lão gia cùng Bạch lão gia bên nhà ngoại của thiếu gia rất lo lắng, hôm nay lão gia có nói đại thiếu gia đến tìm Bạch lão gia nói chuyện nhưng mà thiếu gia lại cố chấp không chịu đi, cho nên lão gia là muốn nhờ thầy khuyên bảo thiếu gia, Bạch lão gia rất lo lắng cho thiếu gia"

Đồ Du Du hơi nhíu mày khó hiểu một chút, Bạch lão gia là ai cậu thật không quen biết, hơn nữa lấy tính cách cùng mức độ quan hệ hiện tại giữa cậu và Tô Thành thì hẳn chịu nghe lời cậu mới lạ đó:

"Xin hỏi Bạch lão gia là ai?"

Ngô Lập Châu chậm rãi giải thích:

"Bạch lão gia là ba của cô phu nhân, cũng là ông ngoại của đại thiếu gia"

Đồ Du Du à một tiếng thì ra là ông ngoại, ông ngoại lo lắng cho cháu trai là chuyện đương nhiên, Tô Thành tại vì sao lại làm cho người lớn lo lắng như thế, chỉ là đến gặp mặt trò chuyện vài câu thôi mà. Đồ Du Du đột nhiên nghĩ khí đáng cao, lấy việc cậu là một giáo viên thì cậu không thể chấp nhận chuyện này được, chính vì vậy trước mắt đồng ý với Ngô Lập Châu:

"Chuyện này nếu như gặp học sinh Tô thì tôi sẽ nói với em ấy, nhưng mà tính cách của học sinh Tô chắc chú cũng biết, tôi không biết là tôi có thể khuyên bảo em ấy hay không thôi"

Ngô Lập Châu nghe vậy liền mỉm cười, mắt thấy thời gian cũng không còn sớm nữa liền đứng dậy ra về, Đồ Du Du nhìn thấy Ngô Lập Châu rời đi liền vội vã cầm lấy phong bì kia muốn đưa cho ông ta:

"Này khoan đã, tiền này chú cầm về đi"

Ngô Lập Châu từ chối:

"Này là thành ý của lão gia mong thầy nhận lấy, nếu không trở về tôi cũng không biết phải ăn nói với lão gia ra sao nữa"

Đồ Du Du cuối cùng vẫn là bị ép phải nhận lấy, vẫn chưa kịp từ chối thì Ngô Lập Châu đã nhanh chóng rời đi rồi, lúc cậu vào trong nhà mở ra xem thử trong phong bì là bao nhiêu liền giật mình phát hiện ra thế nhưng bên trong có thật nhiều tiền, đếm đi đếm lại những mười vạn. Việc này chẳng phải là ép cậu phải khuyên bảo Tô Thành đến Bạch gia bằng được hay sao, nếu như hắn không chịu đến thì số tiền này đến lúc đó cậu cũng không biết phải mang đi đâu trả lại nữa.

Buổi tối hôm ấy Đồ Du Du cố tình ra ngoài siêu thị mua nhiều đồ ăn một chút, cơm cũng nấu nhiều hơn một chút, nấu xong xuôi hết rồi liền mang hai cái bát cùng hai đôi đũa đặt lên bàn trầm mặc đợi người. Thật ra thì Đồ Du Du cũng không biết Tô Thành có đến hay không nữa, nhưng mà cậu vẫn cứ chuẩn bị cho hắn, nếu như hắn không tới thì làm sao cậu có thể khuyên bảo hắn được đây.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Thuộc An Thần

Ngồi đợi năm phút cánh cửa liền mở ra, quả nhiên Tô Thành có đến, Đồ Du Du theo đó liền đứng dậy nhìn hần giống như là rất mong hần tới nhà mình. Tô Thành thấy bộ dạng gấp gáp kia của Đồ Du Du, lại liếc nhìn thấy trên bàn bày nhiều hơn một bộ bát đĩa liền vui vẻ lên tiếng hỏi:

"Đợi tôi sao?"

Đồ Du Du có điểm hơi mất tự nhiên một chút rồi gật đầu:

"Ừ"

Tô Thành nhìn mắt Đồ Du Du, tuy rằng một bên mắt có hơi sưng một chút nhưng tổng thể cũng không có ảnh hưởng gì lớn, sau đó hần thấy hành động ngoan ngoãn không lớn tiếng mắng chửi của ai kia liền có điểm nghi ngờ, lấy cá tính của Đồ Du Du nhất định là phải mắng hần một trận mới đúng. Tô Thành lười biếng mang một túi dầu tây thật lớn để trên mặt bàn:

"Cái này cho thầy"

Dầu tây rất đắt, Đồ Du Du thích ăn nhưng lại chẳng dám mua, Tô Thành biết điều này liền mua tới một túi lớn cho cậu, là hàng nhập khẩu cao cấp, mỗi quả đều lớn như nhau, ăn vào khẳng định chua chua ngọt ngọt cực kỳ ngon. Đồ Du Du nhìn tới dầu tây bên trong liền biết rất đắt hơn nữa lại nhiều như vậy thì càng thêm áp lực, hôm nay bị người nhà Tô Thành mang tiền đến nói là cái gì mà thành ý, bây giờ lại đến lượt Tô Thành mang quà đến thế này, cậu chỉ bị đâm một cái vào mắt thôi thì phúc lợi mang tới đã nhiều đến mức không thể thích nghi nổi:

"Nhiều như vậy sao, cảm ơn cậu"

Tô Thành nghe thấy lời này càng cảm thấy có điểm không đúng, Đồ Du Du đáng lẽ ra phải lải nhải một hồi nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy:

"Thầy có phải bị đánh đến chấn động não rồi hay không?"

Đồ Du Du hạ một tiếng sau đó liền đưa tay chạm vào mắt bị đau của mình:

"Tôi không sao"

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du một lúc rồi liền cầm đĩa ăn cơm, Đồ Du Du ngồi đối diện Tô Thành không biết nên mở lời như thế nào, áp ứng một hồi mới dám nói:

"Cậu mấy ngày nay ngủ ở chỗ tôi không về nhà, ông ngoại cậu hẳn là sẽ lo lắng đấy"

Tô Thành vẫn thản nhiên cúi đầu ăn cơm:

"Như thế nào lại nhắc đến ông ngoại của tôi?"

Đồ Du Du giật mình giống như chuyện mình làm sai bị bắt thóp vậy:

"Hả... cái này... cái này tôi đoán thôi"

Tô Thành cười thầm:

"Là thế hả, nhưng mà tôi trước nay cũng không ở nhà của ông ngoại, việc tôi đi hay ở dường như cũng không có gì khác biệt cả"

Đồ Du Du tiếp tục nói:

"Hay là cậu về thăm ông ngoại cậu một chuyến đi, ông ngoại cậu hẳn là rất nhớ cậu"

Tô Thành ngẩng đầu nhìn Đồ Du Du:

"Đột nhiên nhắc tới ông ngoại của tôi? Tôi thời gian này rất bận cho nên không muốn tới"

Đồ Du Du biết mình có nói cái gì cũng vô ích mà thôi, chỉ bằng hiện tại mang số tiền kia đưa cho Tô Thành, nói Tô Thành giúp cậu trả lại cho ba hần. Đồ Du Du nghĩ vậy liền lấy phong bì từ trong túi quần mình ra đưa cho Tô Thành:

"Cái này hôm nay người lúc sáng đến đón cậu đưa cho tôi, nói là bồi thường cho tôi, nhưng mà tôi cảm thấy vết thương không có sao cả cho nên cậu giúp tôi đưa trả về đi"

Tô Thành đặt đĩa xuống bàn cầm lấy phong bì kia mở ra xem một chút sau đó liền thản nhiên hỏi Đồ Du Du:

"Bên trong có bao nhiêu?"

Đồ Du Du nhanh chóng đáp:

"Có mười vạn, cậu đếm lại cẩn thận đi, tôi không có giữ lại đồng nào đâu"

Tô Thành ồ một tiếng:

"Thầy còn mở ra đếm xem bên trong có bao nhiêu nữa cơ à?"

Đồ Du Du giật mình, chuyện này thật sự là rất mất mặt đi:

"Cái này, cái này... tôi..."

Tô Thành buồn cười để phong bì xuống dưới bàn tính muốn trêu chọc cừu nẫu ngốc nào đó:

"Không ngờ đấy, tôi còn tưởng thầy là một thầy giáo gương mẫu nữa"

Đồ Du Du thật sự đã làm chuyện không tốt cho nên khi Tô Thành nói như vậy cũng tự động giật mình mà gấp gáp theo:

"Không phải như vậy, tôi vốn đã từ chối không muốn nhận rồi chỉ là do người kia đi quá nhanh cho nên tôi không kịp trả lại"

Đối lập với trạng thái gấp gáp kia của Đồ Du Du, Tô Thành lại một bộ dáng chậm rãi thường thức dư vị trêu đùa ai kia:

"Là thế sao? Đi nhanh cho nên không kịp trả lại, nhưng mà thầy còn mở ra nhìn xem làm gì?"

Đồ Du Du lúc đầu đúng là không muốn nhận, nhưng bởi vì Ngô Lập Châu kiên quyết để lại phong bì kia khiến cho cậu không có cách gì từ chối cả, dù sao thì con người ít hay nhiều vẫn phải có tính tò mò, Đồ Du Du nghĩ nếu như số tiền này không nhiều thì có thể sẽ nhận, nhưng mà số tiền này lại rất nhiều, hơn nữa lúc rời đi Ngô Lập Châu còn nói muốn nhờ cậu giúp khuyên bảo Tô Thành, việc này chẳng phải là ngụ ý số tiền kia cho cậu là muốn cậu hoàn thành nhiệm vụ hay sao:

"Tôi nghĩ chỉ là một khoản tiền nhỏ thôi, không nghĩ tới lại nhiều như vậy, cho nên tôi nghĩ không thể nhận được, phiền cậu trả về giúp cho tôi"

Tô Thành cười xấu xa:

"Không được, tôi cũng không biết trong này có bao nhiêu, nếu như thầy lấy đi một chút đến lúc đó trả về cho ba tôi, ba tôi lại nói thiếu thì tôi biết phải giải thích sao đây chứ"

Đồ Du Du tức giận, cậu là thầy giáo cho nên lòng tự trọng cũng cao hơn người thường một chút, cho dù so sánh với những lão thầy giáo lâu năm tâm cao khí ngạo không bằng nhưng mà việc bị người khác nghi ngờ cậu lấy tiền là việc mà cậu không thể chấp nhận nổi:

"Tôi không hề lấy bất cứ một đồng nào trong đó cả!"

Tô Thành chẳng qua chỉ là muốn nhìn thấy bộ dáng gấp gáp bối rối của Đồ Du Du mà thôi, không nghĩ tới chọc đến con cừu nẫu này tức thành như vậy rồi:

"Được rồi, tôi chẳng qua chỉ là trêu chọc một chút mà thôi, tiền này là ba tôi cho thầy nói bồi thường vậy thì thầy cứ nhận lấy đi"

Đồ Du Du lạnh giọng, cảm giác khó chịu cứ đè nén trong lòng nãy giờ không sao bùng phát hết được:

"Không cần, cậu cầm về đi"

Tô Thành tiếp tục cầm đĩa lên ăn cơm:

"Thầy muốn trả thì tự đi mà trả, tôi không liên quan đến việc này"

Đồ Du Du nhủ mày, tiền này nếu nói thẳng ra cũng không phải là tiền bồi thường mà chính là tiền nhờ cậu làm việc, chuyện khuyên bảo Tô Thành đi gặp ông ngoại của mình cũng không phải chuyện xấu, số tiền kia thật nhiều quả thật cũng khiến cho cậu động tâm, nhưng mà nếu như muốn nhận tiền thì cũng phải hoàn thành được nhiệm vụ kia, chi bằng Đồ Du Du cậu thử khuyên bảo hần thêm một chút xem sao:

"Ba cậu nói ông ngoại cậu rất lo lắng cho cậu, tại sao cậu lại không chịu đến gặp ông ngoại chứ?"

Tô Thành cười nhạt, Bạch gia chỉ là muốn gây khó dễ với Tô gia một chút, khẳng định sẽ không đáp ứng Tô gia, việc này ai cũng rõ ràng cả nhưng mà hần lại không muốn nhanh như vậy để cho ba của mình thành thói, cứ để ông ta bận rộn ngập đầu một thời gian đến lúc ấy hần đến tìm ông ngoại cũng không muộn:

"Là thế hả? Điều ông ấy nói mà thầy cũng tin sao?"

Đồ Du Du trầm giọng:

"Đương nhiên, cậu mấy ngày không về nhà, ông ngoại lo lắng cho cậu là điều tất nhiên rồi"

Tô Thành bật cười ha ha, sau đó hần liền ngừng lại, ánh mắt cũng chuyển biến mang theo tia nghiền ngẫm đánh giá nhìn thẳng vào mắt Đồ Du Du:

"Đồ Du Du, tôi thật thích thầy"

Đồ Du Du giật mình, vốn đã không quen bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, hiện tại đối phương còn đột nhiên nói ra lời kia cũng khiến cho cậu trong nhất thời không biết phản ứng ra sao. Rất nhanh sau đó Đồ Du Du liền thông suốt, Tô Thành vốn là một tên lưu manh, mấy lời nói kia hẳn nói ra nhất định là trêu chọc cậu, cậu khó xử thì hẳn càng hả hê, cậu mới không để cho hắn được hả hê đâu:

"Học sinh Tô, cậu có phải là mắc bệnh hay không, chuyện gì cũng có thể mang ra đùa được"

Tô Thành nhún vai, so với bộ dạng lúng túng xấu hổ kia của Đồ Du Du thì hẳn lúc này không hề có một chút khó xử nào cả:

"Lời người khác nói thì thầy lại tin, lời của tôi nói thì thầy lại không tin"

Đồ Du Du hừ hừ:

"Lời mà cậu nói ra vốn dĩ không thể tin tưởng được"

Tô Thành cũng không tiếp tục đề cập vấn đề này nữa, lời vừa mới rồi nói ra chính là để thăm dò phản ứng của Đồ Du Du, cậu vừa nghe thấy lời này liền thành một bộ dáng gấp gải sợ hãi như thế, nếu như cứ tiếp tục nói tiếp chỉ e rằng cừu nẫu ngốc nào đó sẽ trốn tránh hắn:

"Được rồi, ngày mai tôi sẽ đến chỗ ông ngoại, chỗ tiền đó thầy cứ yên tâm mà nhận. Sau này ba tôi có mang cái gì đến đi chẳng nữa thì thầy cứ nhận hết đi, không cần phải suy nghĩ gì cả"

Đồ Du Du vuốt vuốt mũi, mặt có chút đỏ khi bị Tô Thành nói trúng tâm tư, cậu đúng là thích nhận số tiền kia nhưng lại không có lý do nhận, nhưng bây giờ Tô Thành nói sẽ đến chỗ ông ngoại mình, Đồ Du Du đương nhiên là có lý do nhận rồi:

"Cậu nói cái gì thế hả, tôi cũng không thể không công mà nhận được"

Tô Thành cảm thấy không vấn đề gì cả, số tiền kia đối với Tô Thánh mà nói chẳng qua chỉ là một hạt cát trên sa mạc mà thôi, mười vạn này đối lấy công ty căn bản có đáng là gì đâu:

"Cho nên sau này hầu hạ tôi thật tốt vào, đến lúc nhận tiền liền có lý do rồi"

Đồ Du Du trừng mắt quát:

"Tôi không phải là người giúp việc cho cậu"

Ăn cơm xong Đồ Du Du rửa bát, rửa bát xong liền rửa dầu tây lớn, dầu tây hình trái tim đỏ đỏ to to lại căng mọng, nhìn qua liền biết thuộc dạng dầu tây thượng hạng rồi. Đồ Du Du bắt đầu cảm thấy xót tiền, mua nhiều như vậy hai người chỉ sợ là không ăn hết, đến lúc đó không biết chừng để lâu còn bị hỏng. Đồ Du Du mang dầu tây bỏ ra một cái rổ đưa tới cho Tô Thành đang ngồi ở bên ngoài phòng khách xem ti vi:

"Cậu mua nhiều như vậy sợ là ăn không hết, lại còn tốn tiền nữa"

Tô Thành vắt chéo hai chân, hai tay đặt trên thành ghế sofa liếc nhìn rổ dầu tây kia một lúc rồi lại tiếp tục xem ti vi:

"Là có người cho tôi"

Đồ Du Du nghĩ Tô Thành là thiếu gia, chuyện có người biếu quà cho Tô Thành cũng là chuyện có thể xảy ra, thế cho nên lúc này cũng không nói gì nữa mà ngoan ngoãn ngồi ở một bên mang dầu tây cắn một miếng, kể đó nhai nhai một chút, cuối cùng yết hầu khẽ trợn trợt biểu hiện cho việc đang nuốt vào. Đồ Du Du ăn xong liền sáng mắt tám tắc khen:

"Thật ngọt"

Tô Thành này giờ luôn trộm nhìn ai đó, vừa nhìn thấy đôi môi đỏ mọng kia mấp máy liền hận không thể ngậm lấy mà dằm vò một phen, nghĩ tới chuyện buổi sáng hôm nay nhắm nháp đôi môi kia thì cả người cũng cảm thấy khó chịu nóng nảy. Tô Thành vẫn tựa lưng vào thành ghế, một tay vươn ra phía Đồ Du Du nói:

"Để tôi thử"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành, sau đó liền bấu môi thả một trái dầu tây vào trong tay hắn. Tô Thành đưa lên miệng ăn thử, cảm thấy cũng không có gì đặc biệt cả, so với đôi môi mọng nước của ai kia thua kém rất nhiều.

Đồ Du Du ngồi một lúc liền để ý đồng hồ, mắt thấy hiện tại cũng đã gần tám giờ tối rồi nhưng dường như Tô Thành không có ý định rời đi, chính vì thế cậu lúc này mới lựa lời lên tiếng nhắc nhở hắn:

"Bây giờ tám giờ rồi, hay là cậu qua nhà ông ngoại cậu đi"

Tô Thành không cần suy nghĩ nhiều mà thần nhiên đáp thế này:

"Không cần, tối nay tôi ngủ ở chỗ này"

Đồ Du Du không muốn Tô Thành ngủ ở chỗ này, lúc đầu trao đổi rõ ràng hẳn nói chỉ buổi trưa hẳn mới ngủ ở đây, tại sao hiện tại trở thành cả ngày thế này, hơn nữa cậu cũng lo lắng nếu như không thúc giục Tô Thành đến chỗ ông ngoại hẳn thì lấy tính khí thất thường của hẳn như vậy cũng chưa biết chừng ngày mai liền không vui sẽ không đến nữa:

"Lúc trước không phải đã thỏa thuận rồi hay sao, cậu nói rằng chỉ buổi trưa mới ngủ tại nhà tôi, nhưng mà thời gian gần đây lại cả buổi tối nữa"

Tô Thành đứng dậy đi vào phòng ngủ tìm quần áo của mình, hẳn muốn đi tắm một chút sau đó liền trở vào ngủ với ai kia, sau đó liền nhân lúc con cừu nâu ngốc nào đó ngủ say mà nhăm nháp đôi mồi ngọt ngào kia một chút:

"Tối nay tôi ở lại chỗ này, sáng ngày mai tôi sẽ đến chỗ ông ngoại!"

Đồ Du Du có một mục đích chính là muốn Tô Thành sẽ đến gặp mặt ông ngoại hẳn, thế cho nên khi hẳn nói ngày mai sẽ làm việc đó liền quên mất phải nghi ngờ chuyện Tô Thành tại vì sao cứ muốn ở tại nhà cậu ngủ.

Tối hôm ấy Đồ Du Du vẫn như thường lệ ngồi soạn bài giảng, ngày mai cậu không có giờ dạy nhưng hôm nay vẫn cứ chăm chỉ làm việc. Tô Thành nằm ở trên giường im lặng quan sát Đồ Du Du, năm một lúc hẳn liền ngồi dậy đi ra ngoài phòng, rất nhanh sau đó liền cầm theo một ly nước lọc đi vào trong phòng đặt lên bàn cho cậu.

Đồ Du Du đang soạn bài giảng liền thấy có một ly nước lọc đặt trên bàn của mình, ngẩng đầu nhìn liền thấy Tô Thành đã xoay người trèo lên giường ngủ, Đồ Du Du có điểm nghi ngờ không hiểu tại vì sao người này lại mang ly nước đặt ở đây, hẳn có thể tốt bụng được như thế hay sao chứ, ngẫm lại có lẽ là hẳn uống không hết liền để ở chỗ này cũng nên. Đồ Du Du nghĩ tới đó liền bĩu môi không quan tâm, Tô Thành lại nằm lại chỗ cũ tiếp tục quan sát cừu nâu ngốc của hẳn. Sau đó lâu thật lâu Đồ Du Du liền cầm lấy ly nước kia uống một ngụm, Tô Thành theo đó nụ cười khẽ nhếch lên một chút biểu hiện cho việc hẳn đang vui vẻ hài lòng.

Đồ Du Du tắt máy tính rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng ngủ, sau khoảng năm phút sau liền leo vào phía trong giường đi ngủ. Đèn điện trong phòng đã tắt, bên ngoài lại có ánh trăng lơ lửng treo cao, Tô Thành im lặng đợi Đồ Du Du chìm vào giấc ngủ, cảm giác được rất nhanh sau đó người bên cạnh đã thở đều đều, ngoan ngoãn ngủ say. Tô Thành khàn giọng gọi Đồ Du Du, hẳn muốn xem xem cừu nâu ngốc kia đã ngủ hay chưa:

"Đồ Du Du"

Không gian im lặng, Tô Thành khẽ nhếch môi cười, trong phòng mờ mịt ánh trăng sáng có một con sói xám dương móng vuốt kéo con mồi vào trong lòng. Ly nước kia có bỏ thuốc an thần liều cao, uống vào liền khiến cho người ta rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Tô Thành đưa tay lên luồn vào trong mái tóc ngắn của Đồ Du Du, cảm giác được từ sợi tóc mềm mượt như tơ kia bao lấy kẽ ngón tay của mình mát lạnh, trên người Đồ Du Du hiện tại có một mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, mùi hương kia liền khiến cho Tô Thành tham luyến không muốn rời xa.

Chuyện Tô Thành dùng thuốc an thần cho Đồ Du Du uống là do một người bạn của hẳn bày cách, cậu ta nói rằng chỉ cần hai viên liền sẽ khiến cho đối phương ngủ say không biết trời đất gì, đến lúc đó liền có thể thỏa thích muốn làm gì thì làm. Dĩ nhiên Tô Thành cũng sẽ không làm đến bước cuối cùng kia, hẳn chỉ là muốn ôm lấy cừu nâu ngốc mềm mại thơm mát này vào trong lòng, sau đó nhân tiện ăn cánh môi mộng nước kia một chút. Khi Đồ Du Du tỉnh táo, cậu nhất định sẽ không cho hẳn đến gần chứ đừng nói là động chạm thân thiết như thế này, chỉ có khi ai đó ngủ rồi mới rơi vào trạng thái vô hại ngoan ngoãn đáng yêu như vậy mà thôi.

Cừu nâu ngốc chính là cừu nâu ngốc, rơi vào miệng sói vẫn không hề phát giác ra, cả một quá trình đều nghĩ mình vẫn còn tự do trên đồng cỏ. Tô Thành cúi đầu ngẫm lấy đôi môi của Đồ Du Du, cánh môi kia tươi ngon mộng nước giống như dâu tây nhỏ hôm nay cậu ăn vậy, hẳn khẽ nhăm nháp thường thức từ đầu đến cuối trên miền không muốn tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Tiếp Cận

Một tuần nay Tô Thành không tới làm phiền Đồ Du Du nữa, Đồ Du Du cảm thấy khoảng thời gian này sống thật là thoải mái biết bao, chỉ mong hẳn cứ như vậy đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cậu tránh làm cho cậu máu huyết sôi trào. Một tuần nay Đồ Du Du lên lớp rất thuận lợi, ngay cả nhóm học sinh cá biệt trong lớp cũng không làm khó cậu, ngược lại còn lên lớp ngồi im lặng không làm loạn nữa, tuy rằng cậu biết bọn họ căn bản không tiếp thu vào đầu những lời cậu nói nhưng tình hình thế này cũng rất tốt rồi. Đồ Du Du cũng nghĩ việc này là do Tô Thành làm, cậu không biết hẳn đã dùng phương pháp nào nhưng chỉ cần là không đánh nhau gây gổ là cậu sẽ yên tâm.

Chuông reo hết tiết, Đồ Du Du như thường lệ đứng nghiêm trang trên bục giảng chào cả lớp, sau đó cậu liền thu dọn đồ đạc bước ra khỏi phòng học, đi

được vài bước liền có một nam sinh gọi cậu lại:

"Thầy ơi"

Đồ Du Du dừng bước, cậu xoay người lại phía sau nhìn liền phát hiện ra đối phương là Vu Phóng, cậu có điểm bất ngờ không rõ tại sao hắn lại gọi mình, chắc không phải là muốn đánh người nữa chứ. Đồ Du Du nghĩ vậy liền tự giác siết chặt cặp da trên tay, trong lòng âm thầm nháy nhót căng thẳng, cậu trầm giọng cảnh giác hỏi:

"Học sinh Vu có chuyện gì sao?"

Vu Phóng cười nhẹ như gió mùa xuân, cái gọi là tỏa nắng có thể hình dung như hắn hiện tại, nhìn đối phương thật ra rất giống hình dáng của một vị học trưởng xuất sắc trong trường, âm áp vô hại chứ căn bản không phải là một tên lưu manh thích gây gỗ đánh nhau:

"Thầy ơi, em có chỗ này không hiểu cho lắm, thầy có thể chỉ giúp em được hay không?"

Đồ Du Du nghi ngờ nhìn chằm chằm Vu Phóng, cậu cẩn trọng lên tiếng thăm dò:

"Là vấn đề bài học sao?"

Vu Phóng gật đầu:

"Đúng vậy"

Đồ Du Du đương nhiên là không tin tưởng Vu Phóng lại đi hỏi mình vấn đề bài học, bởi vì cậu biết hắn ở trong lớp căn bản là không nghe giảng, nhưng bản thân là thầy giáo sao có thể nói rằng mình không muốn giải đáp thắc mắc môn học cho học sinh, thế cho nên Đồ Du Du liền hỏi lại:

"Như vậy em có chỗ nào không hiểu, tôi có thể xem qua một chút giảng lại cho em"

Vu Phóng cười cười:

"Chỗ này hình như không tiện, hay là chúng ta đến thư viện đi"

Hành lang đương nhiên không tiện để giảng bài, lại cảm thấy thư viện mà Vu Phóng đề cập tới muốn đến cũng là nơi thích hợp, nơi đó có cán bộ thư viện trông coi, còn có cả bảo vệ, nếu như Vu Phóng có thật sự muốn đánh cậu hắn là sẽ có người chạy tới can ngăn:

"Vậy cũng được"

Đồ Du Du cảm thấy rất lo lắng, cậu biết Vu Phóng nhất định không chỉ đơn giản là muốn hỏi cậu vấn đề bài học, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cậu cũng không biết Vu Phóng rốt cuộc muốn làm cái gì. Dọc đường đi Vu Phóng luôn bước ở phía sau lưng Đồ Du Du, cũng đoán được cậu hình như có điểm cảnh giác không thoải mái, hắn cảm thấy người này rất buồn cười cho nên liền lên tiếng nói chuyện vài câu:

"Lần trước lúc mới vào trường đã thất lễ với thầy, mong là thầy không để ý chuyện đó"

Đồ Du Du đi ở phía trước, đôi lông mày đen khể nhủ lại với nhau, Vu Phóng đột nhiên nhắc đến chuyện lần trước, chuyện lần trước hẳn là chuyện trên xe ô tô lần đó đi, hắn rốt cuộc tại vì sao lại nhắc đến chuyện đó đây:

"Không có gì"

Tiếp theo nữa lại rơi vào im lặng, Đồ Du Du một đường chậm rãi đi đến thư viện trường, Vu Phóng ở phía sau nhìn cậu, ánh mắt khẽ lóe lên một tia dò xét, kể đến độ cong bên khoe miệng lại duy trì như thường ngày hơi hơi nhếch lên một chút.

Đến thư viện trường, bên trong có khá nhiều học sinh đang ngồi ở đó học bài, trường quốc tế Vương Phủ cũng chẳng phải là đa số học sinh đều ngỗ ngược bất cần, vẫn có những người chăm chỉ học tập. Đồ Du Du thân là một thầy giáo, vừa mới bước chân vào thư viện nhìn thấy cảnh kia trong lòng liền tự động hài lòng không thôi. Vu Phóng và Đồ Du Du chọn một chiếc bàn trống ngồi xuống, Đồ Du Du theo đó liền đưa mắt nhìn người đối diện hỏi:

"Học sinh Vu, ngày hôm nay có chỗ nào không hiểu?"

Thật ra thành tích học tập của Vu Phóng rất tốt, đừng tưởng hắn ở trong lớp không lắng nghe lời giảng của giáo viên mà nghĩ hắn không hiểu bài, những lời ghi trong sách giáo khoa hắn chỉ cần ngồi yên tĩnh một lúc liền có thể tự hiểu ra được, không giống như Tô Thành đã không chịu đến lớp mà ngay cả sách giáo khoa cũng không thèm mở ra nhìn, vừa nghe thấy những lời thao thao bất tuyệt trên bục giảng hay là những chữ viết gì đó trong sách đã tự động hoa mắt chóng mặt, miệng ngáp lớn mà chìm vào giấc ngủ rồi.

Vu Phóng tùy tiện hỏi một câu:

"Hôm nay thầy có nói qua đến vấn đề ăn mòn điện hóa, em chính là không hiểu vấn đề này"

Đồ Du Du cũng không ngờ tới Vu Phóng thật sự có thể nghĩ ra được câu hỏi gì hay ho, cậu luôn nghĩ rằng hắn gọi cậu tới đây chính là có mục đích khác:

"Em muốn hỏi vấn đề ăn mòn điện hóa sao, nói một cách ngắn gọn thì ăn mòn điện hóa chính là quá trình oxi hóa khử, trong đó kim loại bị ăn mòn do tác dụng của dung dịch chất điện li và tạo nên dòng electron chuyển rời từ cực âm đến cực dương"

Vu Phóng gật đầu, thật ra thì vấn đề này hần sớm đã hiểu, chỉ là vốn dĩ không tìm ra được câu hỏi để hỏi cho nên mới tùy tiện hỏi câu hỏi trên mà thôi:

"Như vậy thầy có thể nói cho em biết khi nào thì sẽ xảy ra tình trạng này được hay không?"

Học sinh ham học như vậy Đồ Du Du đương nhiên là nhiệt tình mà trả lời, lúc mới vào trường cậu sớm đã có cái nhìn không tốt về Vu Phóng nhưng sau ngày hôm nay có lẽ đã tăng lên một phần hảo cảm. Đồ Du Du gật đầu giảng giải:

"Có ba điều kiện để xảy ra sự ăn mòn điện hóa. Thứ nhất là các điện cực phải khác nhau về bản chất, thứ hai là các điện cực phải tiếp xúc với nhau gián tiếp hoặc trực tiếp qua dây dẫn. Cái thứ ba là các điện cực phải tiếp xúc với dung dịch của chất điện li"

Vu Phóng ngồi đối diện Đồ Du Du, mang toàn bộ đáng về tự tin chăm chú giảng giải kia của Đồ Du Du thu vào đáy mắt. Còn nhớ lần đầu tiên Đồ Du Du vào trường, cậu rất dễ bị người khác lừa gạt, hiện tại khuyết điểm kia cũng không thể thay đổi được, từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện ra hần căn bản là không có hứng thú muốn nghe. Vu Phóng khẽ mỉm cười, phối hợp đáp lại vài câu cho người phía trước cảm thấy vui vẻ:

"Như vậy là sự ăn mòn điện hóa kia thường xảy ra ở các cặp kim loại khi để ngoài không khí ẩm ướt, hoặc nhúng trong dung dịch axit, dung dịch nước muối, trong nước không nguyên chất phải không?"

Đồ Du Du mở lớn hai mắt, vấn đề này đối với học sinh bình thường không khó để phát hiện ra, nhưng cậu để ý Vu Phóng trong lớp không hề nghe giảng lại có thể biết được chuyện này, đương nhiên là tránh không được có điểm không thể tin nổi:

"Ừ, đúng thế"

Vu Phóng hôm nay gặp mặt Đồ Du Du chỉ là muốn xem cậu là người như thế nào, như thế nào nhanh như vậy liền có thể thuyết phục Tô Thành đến gặp ông ngoại hần như thế. Lấy tính khí của Tô Thành nhất định là sẽ không chịu nghe theo lời khuyên bảo của ai cả, trừ khi là đối phương đang giữ thứ gì đó quan trọng của hần mà thôi. Nhưng mà Vu Phóng cũng không nhanh như vậy trực tiếp hỏi thẳng Đồ Du Du, nếu là thứ quan trọng có thể uy hiếp được một người thì đối phương khẳng định sẽ không chịu nói ra dễ dàng như vậy, trực tiếp hỏi không biết chừng sẽ khiến cho cậu phòng ngừa hần hơn, lúc đó muốn hỏi cũng sẽ khó chi bằng cứ từ từ dẫn dắt câu chuyện thì hơn:

"Phải rồi, sắp tới nhà trường sẽ tổ chức thể vận hội thể thao, thầy chủ nhiệm lớp đột nhiên bị bệnh, thầy ấy vừa nói với em rằng nhờ thầy đốc thúc lớp lựa chọn ra những người tham gia thể vận hội"

Đồ Du Du há một tiếng, thầy chủ nhiệm của lớp tại vì sao lại nhờ cậu, cậu căn bản chỉ mới vào trường mà thôi, đối với học sinh lớp còn chưa quen biết gì nhiều, hơn nữa tại sao ông ấy không trực tiếp nói với cậu mà lại nhờ Vu Phóng nói cho cậu:

"Thầy chủ nhiệm nói với em thế sao? Tại sao thầy ấy không thấy nói gì lại với thầy nhỉ?"

Vu Phóng nhanh chóng tìm ra được một lý do để lừa gạt Đồ Du Du:

"Vừa mới rồi trên đường đến đây em có gặp thầy ấy, em nói rằng em đến tìm thầy cho nên thầy ấy liền nhờ em nói với thầy như vậy, thầy ấy còn nói xin số điện thoại của thầy để trao đổi chuyện thể vận hội lần này..." Nói đến đây Vu Phóng liền lấy điện thoại của mình ra chuẩn bị nhấn số: "Thầy đọc số đi"

Đồ Du Du ngăn người vẫn còn chưa hiểu hết được mọi chuyện, lúc đang định đọc số điện thoại thì điện thoại trong túi quần của cậu liền reo lên, bởi vì ở đây là thư viện cho nên khiến cho cậu phải giật mình gấp gấp, vội vã mang điện thoại trong túi quần lấy ra tắt đi. Vu Phóng vẫn duy trì nét mặt tươi cười nhìn Đồ Du Du nói tiếp:

"Một lát nữa em sẽ nhấn số điện thoại của thầy qua cho thầy chủ nhiệm"

Điện thoại của Đồ Du Du một lần nữa lại vang lên, cậu giật mình đưa ngón tay nhấn vào nút im lặng, là một dãy số lạ không hề tên liền nghĩ đó có thể là thầy giáo chủ nhiệm kia, chính vì thế cậu liền ngẩng đầu nhìn Vu Phóng nói hần đợi mình một chút, sau đó cậu nhanh chóng đi ra ngoài hành lang nghe điện thoại. Đồ Du Du vừa ấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi thì đầu dây bên kia đã truyền tới một giọng nam nóng nảy:

"Đồ Du Du, dám tắt cả điện thoại của tôi"

Đồ Du Du giật mình bỏ điện thoại ra nhìn lại một chút, sau đó cậu lại áp lên tai nghe định mở miệng nói, nhưng mà đối phương bên kia lại một lần nữa cướp lời cậu:

"Đang ở chỗ nào hả, hết tiết rồi còn không chịu về nhà?"

Đồ Du Du nhủ mảy, Tô Thành này lâu lắm không xuất hiện, vừa xuất hiện lại mang giọng điệu kia thật khiến cho cậu phải tức giận:

"Này, học sinh Tô cậu ăn nói cho cẩn thận đấy, tôi..."

Lại không đợi Đồ Du Du nói xong thì Tô Thành đã bực bội cắt ngang lời cậu:

"Đừng nhiều lời, tôi cho thầy ba phút để về nhà, tôi đợi ở bên ngoài này giờ rồi"

Đồ Du Du hừ hừ, đó là nhà của cậu, Tô Thành hẳn đến cũng chỉ là khách mà thôi, chủ nhà có việc không thể về, khách chỉ có thể có hai lựa chọn một là ở đó đợi tiếp, hai là trở về đi:

"Tôi hiện tại chưa về được, cậu không đợi được thì về nhà đi"

Tô Thành lớn giọng:

"Thầy đang ở chỗ nào, có việc gì? Nếu còn không về đừng trách tôi lập tức tung ảnh thầy lên mạng"

Đồ Du Du giận dữ hét lớn vào điện thoại:

"Tô Thành, cậu quá đáng vừa thôi"

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Đồ Du Du ở bên này quát xong liền cũng tự mình phát hoảng, nếu như Tô Thành thật sự tung ảnh của cậu lên mạng thật thì biết tính làm sao, hay là bây giờ xin lỗi hắn, nói hắn đừng tung ảnh cậu lên mạng, nhưng mà hắn thật sự quá đáng quá, cậu không hề sai lại phải đi xin lỗi hắn sao. Đối phương im lặng khiến cho Đồ Du Du cũng lo lắng không thôi, một lúc sau đó bên kia đầu dây liền trầm giọng hỏi:

"Thầy đang ở chỗ nào?"

Đồ Du Du nghe vậy liền hạ giọng đáp:

"Tôi đang ở thư viện trường"

Tô Thành bá đạo trả lời một câu rồi cúp máy:

"Ồ yên đó đợi tôi"

Đồ Du Du không rõ tại sao Tô Thành lại có số điện thoại của cậu, nếu như cậu biết là hắn gọi tới thì nhất định sẽ mặc kệ không nghe rồi, hắn nói hắn sẽ đến đây, hắn đến đây làm cái gì, chắc không phải muốn gây gỗ đó chứ, ở đây là thư viện không thể bù lu bù loa lên được. Đồ Du Du lo lắng không thôi, kể đó vẫn phải quay lại vào bên trong thư viện ngồi vào chỗ cũ, Vu Phóng thấy sắc mặt Đồ Du Du không tốt thì hỏi:

"Thầy có việc gì sao?"

Đồ Du Du lắc đầu nói không sao, Vu Phóng cũng không hỏi thêm nữa mà tiếp tục việc lấy số điện thoại của cậu:

"Thầy viết số điện thoại của thầy vào đây đi"

Đồ Du Du bị chuyện Tô Thành làm cho không thể nào tập trung được, chính vì thế khi Vu Phóng đưa điện của hắn cho cậu thì cậu cũng cứ như thế cầm lấy mà viết số cho hắn. Đồ Du Du không muốn nghĩ đến chuyện của Tô Thành nữa cho nên liền chuyển sang chuyện khác:

"Phải rồi, thể vận hội của trường bình thường sẽ diễn ra trong vòng bao nhiêu ngày, có các bộ môn gì thể?"

Vu Phóng trả lời:

"Sẽ diễn ra trong vòng một tuần, có các bộ môn như là bơi lội, điền kinh, khúc côn cầu, cờ vua, taekwondo, trượt băng"

Đồ Du Du gật gật đầu, đang định hỏi tiếp thì phía sau liền có người gọi cậu:

"Đồ Du Du"

Lời nói kia rất lớn, thư viện vốn là nơi yên tĩnh cho nên mọi người ngay lập tức dừng lại động tác mà đưa mắt nhìn về phía nam sinh đang đứng ở gần cửa ra vào kia. Một cô gái phụ trách phần xem thể thư viện đang định tức giận đi ra nhắc nhở, nhưng mà vừa nhìn thấy người tới là ai liền ngay lập tức ngồi lại vị trí cũ không có ý định đi ra nữa.

Đồ Du Du hơi hoảng, mắt thấy Tô Thành nhìn giống như rất giận dữ, còn cảm giác ra được ở xung quanh người hắn có lửa giận bốc lên cao. Đồ Du Du theo phản xạ đứng bật dậy, ngây ngốc nhìn Tô Thành bước về phía mình, trong phút chốc quên mất phải nên phản ứng ra sao, trong đầu chỉ có một suy nghĩ rằng hãy chạy đi.

Tô Thành bước về phía Đồ Du Du, hắn trực tiếp nắm lấy cổ tay của cậu nói lớn:

"Đang làm cái gì hả?"

Đồ Du Du cũng ngốc theo, cảm nhận được cổ tay phía dưới bị nắm sắp hồng liền dùng sức muốn thoát ra, Vu Phóng ánh mắt chuyển trầm xuống đáng sợ hắn đưa tay muốn gỡ tay Đồ Du Du ra khỏi Tô Thành vì thấy cậu đang khổ sở nhăn nhó. Tô Thành trực tiếp dùng sức đẩy mạnh Vu Phóng khiến cho hắn bị lùi về phía sau vài bước, sau đó Tô Thành liền kéo Đồ Du Du ra phía sau lưng mình. Đồ Du Du loạng choạng một chút, nhìn thấy ánh mắt của những học sinh đang nhìn về phía này liền có điểm xấu hổ, cậu nhỏ giọng nhắc nhở Tô Thành:

"Học sinh Tô..."

Nhưng mà lời còn chưa kịp nói xong thì Tô Thành đã ngay lập tức quay sang Đồ Du Du nâng giọng quát:

"Nói đến thư viện là để gặp hần có đúng không?"

Đồ Du Du bị quát liền không hiểu tại sao, nhưng mà nơi này là thư viện mà Tô Thành lại ở chỗ này lớn tiếng như vậy, thế cho nên cậu liền muốn nói hần ra ngoài rồi có gì nói sau:

"Ồ đây là thư viện, chuyện này để sau rồi nói có được hay không?"

Tô Thành không muốn Đồ Du Du ở cùng một chỗ với Vu Phóng, bởi vì hần rất không thuận mắt Vu Phóng, mà người nào hần nhìn càng không thuận mắt nhất thì hần lại càng muốn Đồ Du Du không được xuất hiện một chỗ với người đó, giống như một bức tranh đẹp liền bị rơi vào đó một giọt mực hồng vậy, vô cùng không thể chấp nhận được:

"Không được, ở ngay chỗ này nói, không nói rõ ràng thì tôi sẽ..."

Đồ Du Du này giờ vẫn luôn duy trì âm lượng trong giọng nói thật nhỏ, nhưng mà hiện tại nghe thấy lời kia của Tô Thành liền hét lên. Tô Thành rất vô lí, rõ ràng là hần tự nhiên nổi điên lên, bây giờ còn muốn mang những hình ảnh kia ra uy hiếp cậu:

"Tô Thành, cậu quá đáng vừa thôi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 16: Phụ Đạo

Đồ Du Du dùng hết sức lực thoát khỏi bàn tay của Tô Thành, cậu trừng mắt nhìn hần trầm giọng:

"Học sinh Tô, đây là thư viện đừng làm ồn lên nữa"

Tô Thành trước nay không sợ trời không sợ đất, cuối cùng lại bị Đồ Du Du lớn tiếng dọa cho thất thần một phen, trong lúc lơ đãng bàn tay nhỏ bé kia liền lập tức thoát li ra khỏi được tay hần. Đồ Du Du nhanh chóng cầm lấy cặp da của mình rồi rời khỏi thư viện, Vu Phóng ở phía sau cũng muốn rời đi theo nhưng Tô Thành liền ngay lập tức bước tới trước mặt hần ta chặn lại, không nói hai lời trực tiếp nắm lấy cổ áo của hần ta đẩy mạnh, Vu Phóng theo đó cũng loạng choạng ngã xuống dưới sàn. Bởi vì Vu Phóng ngã xuống liền gây tiếng động cùng tiếng nhón nháo của học sinh bên trong, Đồ Du Du theo đó cũng dừng bước quay lại phía sau nhìn, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền thấy một hồi hỗn loạn, chiếc ghế bị đổ ngã, Vu Phóng ngồi ở dưới sàn, tình cảnh này rõ ràng là do Tô Thành cố ý gây chuyện, cậu thân là một thầy giáo đương nhiên không thể cứ thế nhắm mắt làm ngơ mà rời đi được, thế cho nên Đồ Du Du liền quay lại muốn ngăn cản:

"Này, học sinh Tô, cậu bị làm sao thế hả?"

Đồ Du Du vừa đi vừa nói, cậu vốn là định đi về phía Vu Phóng đỡ hần lên, có điều việc kia vốn chẳng thể thực hiện được bởi vì lúc này Tô Thành đã giằng dứ nắm lấy cổ tay cậu kéo ra khỏi thư viện này rồi. Sức lực của Tô Thành không hề nhỏ, động tác dứt khoát không để ý đến đối phương, bước chân gấp rút bước nhanh trên hành lang khiến cho Đồ Du Du đi ở phía sau cũng không thể theo kịp, đến cuối cùng cậu chỉ có thể lớn tiếng quát:

"Bỏ tôi ra, cậu phát điên cái gì thế hả?"

Tô Thành vẫn như cũ không hề bước chậm hơn, cũng không hề nói lời lung lay ở tay của mình, hần vừa đi vừa khàn giọng chất vấn Đồ Du Du:

"Gặp hần làm cái gì?"

Đồ Du Du bị Tô Thành kéo đi suýt chút nữa là ngã mấy lần, nếu không phải Tô Thành là nhân vật không thể chọc vào trong trường thì lúc này khẳng định sẽ có người đến giúp đỡ cậu, bởi vì làm gì có ai hung thần ác sát vô lý kéo người đi hiền ngang thế này mà không bị chặn lại cơ chứ:

"Học sinh Vu hôm nay trên lớp có chỗ không hiểu cho nên mới hỏi tôi, cậu mau bỏ tôi ra đi"

Tô Thành kéo Đồ Du Du đi vào trong khu nhà dành cho giáo viên trong trường:

"Hỏi cái gì?"

Đồ Du Du không thể nào ngăn cản Tô Thành được chỉ có thể cố gắng bước theo hần thật nhanh:

"Hỏi bài, tôi có nói thì cậu cũng không hiểu được"

Tô Thành gằm gừ giống như là mảnh hổ đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức vậy:

"Được lắm, thầy lúc trước nói môn học nào tôi bỏ lỡ liền có thể mang đến hỏi thầy, bây giờ thầy ngay lập tức giảng lại hết cho tôi"

Đồ Du Du xiêu vẹo ở phía sau Tô Thành tức giận:

"Cậu bỏ tay tôi ra, tôi không giảng cho người như cậu"

Cuối cùng cũng đến phòng 301, Đồ Du Du vừa nói xong câu kia liền bị Tô Thành dùng sức đẩy mạnh vào cánh cửa, còn tưởng rằng mình sẽ bị hấn đánh cho đến bất tỉnh không nghĩ tới hiện tại vẫn có thể tỉnh táo chứng kiến được gương mặt đáng sợ giận dữ kia của hắn:

"Người như tôi thì sao?"

Đồ Du Du hoảng sợ, ngay cả điệu bộ lúc này cũng biểu hiện rõ ràng nhưng mà cậu vẫn cố dựng thẳng sống lưng đưa tay muốn đẩy Tô Thành cách xa mình:

"Tôi không muốn..."

Lời còn chưa kịp nói xong thì Tô Thành đã dùng sức dầm mạnh vào cánh cửa, Đồ Du Du có thể nghe thấy được rõ ràng tiếng gió xé ngay tai mình đến sắc bén, cả gương mặt cậu trắng bệch không dám cử động thêm nữa. Không gian lúc này giống như bị một chất keo đông đặc đan xen khiến cho mọi thứ xung quanh ngừng chuyển động, Đồ Du Du hai mắt tròn lớn nhìn chăm chăm Tô Thành, Tô Thành thì cứ như vậy duy trì để nắm đấm trên cánh cửa kia, không rõ qua bao lâu hắn liền thu lại nắm đấm của mình, giọng điệu có điểm thay đổi một chút tuy rằng vẫn nghe ra được sự tức giận chưa thể vãn hồi những cũng nhỏ giọng xuống đi một chút rồi:

"Người như tôi thì sao?"

Đồ Du Du là người ưa mềm mỏng, chỉ những khi bị người khác chọc điên lên mới có thể lớn tiếng không suy nghĩ cái gì, vừa mới rồi có thời gian im lặng liền đã suy nghĩ lại, dù sao hiện tại Tô Thành cũng đang nắm giữ mấy tấm hình kia của cậu, cậu cũng không thể tức nước vỡ bờ được, nhưng cũng không muốn lấy lòng hắn chính vì thế lúc này liền hạ giọng đáp:

"Tôi không muốn dạy những học sinh nóng nảy, hờ một chút là dùng nắm đấm nói chuyện như cậu"

Tô Thành đôi mắt chìm ung hạp dài hơi lại với nhau, hắn im lặng dò xét Đồ Du Du một hồi khiến cho cậu cũng phải cảm thấy mất tự nhiên. Kể đến Tô Thành vẫn không thể nào thay đổi được bản tính đại thiếu gia của mình, mang một giọng điệu vương tử ra lệnh khiến cho Đồ Du Du phải phục tùng:

"Tính cách của tôi chính là như thế, thầy phải thích nghi được đã biết hay chưa? Còn nữa ngày mai đi làm cho tôi một chiếc chìa khóa nhà, sau này tôi không muốn phải đứng ở bên ngoài đợi nữa, tôi đang đói, đồ ăn đã mua rồi thầy liệu mà nấu đi, nhanh mở cửa!"

Đồ Du Du nhìn xuống mấy túi đồ ở dưới đất, cũng không biết bên trong chứa cái gì nhưng khá là nhiều. Mặc dù biết mấy lời nói kia của Tô Thành rất vô lý nhưng bây giờ không phải là lúc lấy cứng đối cứng với hắn, cậu im lặng không nói nhanh chóng xoay người lấy chìa khóa mở cửa nhà. Tô Thành tiến vào trước, hắn không cởi giày mà trực tiếp đi thẳng vào trong phòng ngủ, Đồ Du Du nhìn thấy cũng không gọi hắn, đại thiếu gia nóng nảy như lửa cháy kia hiện tại không nên động vào hắn, hắn tốt nhất là nên tìm một chỗ mà ở đó đừng cho cậu gặp mặt nữa.

Đồ Du Du không vào trong phòng ngủ lấy đồ thay mà ở bên ngoài phòng bếp nấu cơm, Tô Thành mua rất nhiều đồ ăn tươi sống, nhìn tới bên trong có thịt bò, cá ngừ, tôm, cua, rất đa dạng, Đồ Du Du nhìn chăm chăm mấy thứ đó im lặng lâu thật lâu, cuối cùng vẫn là xắn tay áo nấu cơm.

Tô Thành ở trong phòng không ngủ, hắn bận suy nghĩ câu nói kia của Đồ Du Du, ba chữ người như hắn của cậu liền khiến cho hắn cảm thấy khó chịu không thôi. Vu Phóng và hắn đều là loại người giống như nhau cả, trong trường gây gỗ đánh nhau, trong lớp không chú ý học tập, thế nhưng tại sao Vu Phóng hỏi cậu thì cậu lại giảng bài cho hắn, còn hắn hỏi cậu thì cậu lại nói người như hắn cậu không muốn giảng. Đang suy nghĩ mông lung rất lâu rồi thì bên ngoài liền có tiếng động, Tô Thành nhắm mắt lại giả bộ như đang ngủ, đối phương giống như là phân vân điều gì đó cứ đi qua đi lại chỗ giường này, hắn có thể nghe ra được tiếng bước chân kia của cậu. Cuối cùng cổ chân của Tô Thành được Đồ Du Du hơi nâng lên một chút, sau đó hai chiếc giày được từ từ cởi ra khỏi chân, sau đó một bàn tay lẩn mò vào bên trong túi quần jean của hắn cần trọng móc ra điện thoại đời mới kia, tiếp đến có một bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón cái bên tay phải của hắn nhấn vào điện thoại, điện thoại kia rung một chút biểu hiện cho việc mở khóa không thành công, Đồ Du Du giật mình hít một ngụm khí lạnh, cậu lại vươn người sang một chút cầm lấy ngón tay cái bên trái của Tô Thành muốn lấy dấu vân tay của hắn, nhưng mà ngón tay kia còn chưa kịp chạm vào điện thoại thì cậu đã bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay của mình, cậu giật mình đánh rơi điện thoại xuống giường:

"A"

Tô Thành mở mắt, bên khoe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa hỏi:

"Muốn làm cái gì?"

Đồ Du Du dùng sức muốn thoát khỏi Tô Thành nhưng không được:

"Không làm gì cả"

Tô Thành bất chợt kéo mạnh Đồ Du Du ngã xuống giường, giãy tiếp theo cả người hấn liền nhanh chóng chuyển mình ngồi lên người cậu:

"Muốn mở khóa điện thoại của tôi sao?"

Đồ Du Du đột nhiên bị đè ở phía dưới vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, cậu hiện tại hai chân bị Tô Thành khóa chặt, ngay cả hai tay cũng bị hấn kẹp lấy không thể cử động nổi, hơn nữa hai người bọn cậu hiện tại có hơi có điểm gì đó không đúng:

"Cậu... cậu mau tránh ra!"

Tô Thành dễ dàng không chế được Đồ Du Du, hấn ngồi ở trên người cậu không có ý định đi xuống:

"Muốn mở khóa điện thoại của tôi sao?"

Đồ Du Du thử cử động nhưng không được, vừa mới cựa quậy một chút thì Tô Thành lại càng dùng sức hơn. Tuy nói là đàn ông với nhau nhưng mà từ đó đến giờ cậu và Tô Thành chưa có tiếp xúc gần gũi như vậy, thế cho nên lúc này tránh không được có điểm gương mặt đỏ ửng lên. Đồ Du Du không biết cậu và Tô Thành đã từng tiếp xúc còn gần hơn như vậy, cậu sớm đã bị ai kia ôm vào trong lòng mà ăn ăn miếng nhỏ rồi, như hiện tại đã gọi là tiếp xúc gần gũi vậy thì như lúc ấy gọi là tiếp xúc thế nào:

"Cậu tránh ra đi!"

Tô Thành buông một tay của Đồ Du Du ra, hấn với tay lấy điện thoại của mình đưa tới trước mặt cậu:

"Muốn xóa tấm ảnh đó đi trong điện thoại tôi cũng được, chỉ là tôi có một điều kiện thầy phải đáp ứng được"

Đồ Du Du nghe vậy liền ngừng cử động. Tô Thành đồng ý xóa hình ảnh kia của cậu, vậy thì cậu cũng nên nghe xem điều kiện của hấn là gì:

"Điều kiện gì?"

Tô Thành nhếch môi mỉm cười:

"Cái này thầy thừa sức làm được"

Đồ Du Du hí hóp mắt đánh giá Tô Thành một lượt:

"Trước xuống khỏi người của tôi đi, cậu nặng quá"

Tô Thành quả nhiên buông Đồ Du Du ra ngồi xuống bên giường. Đồ Du Du nhanh chóng ngồi dậy liếc mắt nhìn Tô Thành khó chịu:

"Điều kiện gì, cậu nói tôi nghe xem"

Tô Thành im lặng lâu thật lâu mới đáp thế này:

"Dạy tôi học bài"

Đồ Du Du há một tiếng, Tô Thành thản nhiên nhắc lại câu nói kia:

"Dạy tôi học bài"

Tô Thành rất dễ ý cậu nói vừa rồi của Đồ Du Du, cậu nói người như hấn thì không muốn giảng bài, nhưng người như Vu Phóng lại có thể cùng cậu đến thư viện trao đổi kiến thức trong sách, hấn tự thấy bản thân mình không hề kém cỏi hơn Vu Phóng điểm nào, chính vì thế Tô Thành mới muốn cố chấp để Đồ Du Du dạy học cho mình, cho dù hấn đối với mấy thứ trong sách giáo khoa kia vừa thấy liền muốn ngủ.

Đồ Du Du không nghĩ tới Tô Thành lại đưa ra điều kiện như thế, cậu là một thầy giáo, chuyện này đối với cậu không hề khó, nhưng cậu lại không hiểu tại vì sao Tô Thành đột nhiên lại ham học như thế, chính vì vậy trong lòng cậu liền nảy sinh nghi ngờ:

"Cậu muốn học bài? Cậu rốt cuộc có ý gì?"

Tô Thành đúng là có ý, mục đích của hấn không chỉ đơn giản là học bài mà muốn ở chung một chỗ với Đồ Du Du, nhưng trước sự ngờ vực kia của cậu liền khiến cho hấn cảm thấy không vui một chút nào:

"Không làm được? Không làm được vậy đừng nghĩ đến chuyện xóa tấm ảnh kia"

Đồ Du Du ngay lập tức đen mặt, người này luôn mang chuyện tấm ảnh ra uy hiếp cậu, cũng chẳng biết sau khi dạy hấn học xong rồi hấn có chịu xóa tấm ảnh kia thật hay không:

"Được rồi, tôi cũng có ba điều kiện với cậu"

Tô Thành nhếch môi hứng thú nhìn Đồ Du Du:

"Nói đi"

Đồ Du Du nâng giọng:

"Thứ nhất, phải tôn trọng tôi, tôi là thầy giáo của cậu cho nên cậu không thể gọi thẳng tên họ của tôi ra như vậy, phải gọi tôi là thầy giáo. Thứ hai, bởi vì tôi là thầy giáo của cậu cho nên thái độ của cậu đối với tôi phải thành khẩn một chút, không thể hờ một chút là hét vào mặt của tôi được. Thứ ba, cậu phải giữ lời hứa nếu như tôi dạy học cho cậu thì cậu sẽ xóa tấm ảnh kia của tôi đi"

Tô Thành nhìn bộ dạng thao thao bất tuyệt kia của Đồ Du Du liền buồn cười:

"Thứ nhất, nếu như thầy không muốn tôi gọi cả họ của thầy ra vậy thì tôi sẽ gọi thầy là Du Du. Thứ hai, nếu như thầy không chọc giận tôi thì tôi sẽ không lớn tiếng với thầy. Thứ ba, việc xóa đi tấm ảnh kia còn phải xem vào chất lượng giảng dạy của thầy đối với tôi, cũng chẳng thể nào chỉ dạy qua loa không tâm huyết được, tôi muốn sau giờ thầy lên lớp thì những thời gian còn lại của thầy phải toàn tâm toàn ý... dạy học cho tôi"

Đồ Du Du nghe thấy lời cuối cùng kia của Tô Thành liền cảm thấy có điểm không đúng, giọng điệu kia của hắn giống như là muốn mọi thời gian cậu có đều phải dành cho hắn vậy:

"Không được, nếu như cậu không đồng ý với điều kiện của tôi vậy thì đừng nhắc đến chuyện tôi sẽ dạy học cho cậu"

Tô Thành nhún vai:

"Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện xóa tấm ảnh kia"

Đồ Du Du trừng mắt nhìn Tô Thành, kết quả cuối cùng vẫn là cừ nầu gốc không thể nào đấu lại sói xám lưu manh.

Buổi tối hôm ấy Đồ Du Du và Tô Thành cùng nhau ngồi ăn cơm, hai người mang mọi chuyện ở thư viện buổi sáng hoàn toàn bỏ ra sau đầu. Tô Thành càng ngày càng yêu thích Đồ Du Du, việc này đối với Đồ Du Du vẫn còn chưa biết là phúc hay là họa, nhưng mà cho dù là phúc hay họa thì cừ nầu ngốc vẫn không hề phát giác ra bởi vì cậu căn bản là không biết có một nam sinh nào đó âm thầm thích mình.

Ăn cơm xong Đồ Du Du liền mang sách giáo khoa hóa học ra ngoài phòng khách đặt xuống trước mặt Tô Thành:

"Học"

Tô Thành vừa nhìn thấy sách liền mất hết hứng thú, hắn đứng dậy đi vào trong phòng ngủ muốn lấy quần áo đi tắm:

"Tôi phải tắm"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn theo Tô Thành, cậu ở bên ngoài phòng khách đợi hắn tắm xong lại thấy hắn đi vào trong phòng ngủ liền đứng dậy hỏi:

"Này, hôm nay cậu lại không định trở về à?"

Tô Thành từ trong phòng ngủ nói vọng ra:

"Không về, hôm nay ở tại đây học đến muốn nên không về nữa, thầy mang sách vào đây đi"

Đồ Du Du nghe theo lời Tô Thành ôm sách vào trong phòng ngủ, vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy ai kia đã yên vị thư thái nằm thẳng ở trên giường rồi. Đồ Du Du đương nhiên là không hài lòng, đôi lông mày nhíu chặt lại với nhau nói:

"Ngồi dậy đi, cậu nằm như thế sao mà học"

Tô Thành ngược mắt nhìn Đồ Du Du sau đó liền chỉ tay về phía bàn học mà Đồ Du Du hay ngồi nói:

"Mang chiếc ghế kia lại đây, thầy ngồi ở đó dạy tôi học"

Đồ Du Du thấy đáng vẻ không nghiêm túc học kia của Tô Thành liền nghiêm giọng:

"Cậu có muốn học hay không hả?"

Tô Thành thần nhiên đáp:

"Thầy mau lên, tôi nằm cũng có thể học, thầy cảm thấy không công bằng liền có thể nằm xuống bên cạnh tôi dạy học cũng không vấn đề gì"

Đồ Du Du im lặng cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng mình, kết quả vẫn là mang ghế đặt ở bên cạnh đầu giường mở sách ra nâng ở trước mặt Tô Thành:

"Cậu chỗ nào không hiểu"

Tô Thành đối với vấn đề mình không hiểu liền chẳng cảm thấy xấu hổ gì mà thẳng thắn đáp:

"Toàn bộ"

Đồ Du Du mỉm mỉm môi biểu hiện cho việc cố gắng kiên nhẫn đối với học sinh nào đó, cậu mở cuốn sách lại những trang đầu tiên:

"Vậy tôi sẽ dạy lại từ đầu"

Bởi vì Đồ Du Du này giờ luôn ngồi ở vị trí ngang tầm mắt của Tô Thành, cho nên mỗi lần hắn muốn ngắm ai kia liền phải ngược lên nhìn một chút rất mỏi, chính vì thế Tô đại thiếu gia nào đó lại yêu cầu thầy giáo phải ngồi lên giường đối diện tầm mắt của mình mới được, như vậy liền có thể thích ngắm bao nhiêu thì ngắm

"Đến đây ngồi, ngồi như vậy sách ở gần mặt tôi quá, tôi không nhìn được"

Đồ Du Du im lặng, hiện tại thật sự chỉ muốn đánh cho Tô Thành một trận mà thôi. Đồ Du Du ngồi vào vị trí Tô Thành chỉ điểm, sau đó mở sách ra đặt ở trước mặt hắn:

"Như vậy đã được chưa?"

Chân của Đồ Du Du chạm vào đùi Tô Thành, hơn nữa ở vị trí hiện tại có thể nhìn thấy trực diện gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của ai kia, đôi mắt mở lớn còn có một lệ chỉ đặt ở dưới khóe mắt trái vừa xinh, sống mũi thon gọn, kéo xuống chính là đôi môi anh đào thật ngon miệng, đêm nay hắn còn đang suy nghĩ có nên cho cừu nâu ngọc này uống thuốc ngủ để thỏa thích nhắm nháp đôi môi này hay không:

"Vị trí rất tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17: Không Được Đi

Đồ Du Du không hề nghi ngờ gì cả, bởi vì cậu đến nghĩ cũng không nghĩ tới chuyện Tô Thành thích mình, thế cho nên lại chăm chú mở miệng giảng giải cho Tô Thành từng chút một. Thầy giáo hết mình chuyên tâm nói cho học sinh hiểu, nhưng học sinh cả một quá trình chỉ chìm đắm trong gương mặt đáng yêu của ai kia, một chữ đều không đặt vào trong đầu mà suy nghĩ. Khi Đồ Du Du giảng xong một vấn đề sẽ ngừng đầu lên hỏi Tô Thành:

"Có hiểu không?"

Nhưng mà Tô Thành vẫn đều đáp rằng:

"Không hiểu"

Đồ Du Du từ đó đến giờ chưa gặp phải người nào nói mãi không hiểu như vậy, vấn đề đơn giản như thế mà cậu phải nói đi nói lại những năm lần rồi, thật không biết có phải Tô đại thiếu gia này đầu óc bị khiếm khuyết hay không:

"Tô Thành, cậu quả thật không hiểu một cái gì sao?"

Tô Thành ừ một tiếng, trong đáy mắt vẫn duy trì ý cười. Không phải là hắn không thể hiểu được những lời nói của Đồ Du Du, mà là hắn này giờ không hề có ý định nghe lời cậu nói, trong đầu hắn lúc này chỉ toàn là hình bóng của cậu thôi, ngay cả cậu hiện tại có đang ngồi trước mặt hắn như thế thì hắn cũng vẫn nghĩ đến cậu.

Đồ Du Du nhìn đồng hồ treo tường, mắt thấy cũng gần mười giờ tối rồi, thời điểm này học tập sẽ không vào được, hơn nữa nếu như Tô Thành còn muốn vừa nằm vừa học như vậy thì lại càng khó vào hơn:

"Được rồi, hôm nay dừng ở đây đi, ngày mai cậu còn muốn học thì phải nghiêm túc ngồi học, nếu cậu nằm như vậy thì tôi sẽ không dạy đâu"

Đồ Du Du tắt điện xong liền leo lên giường nằm vào bên trong, cậu khẽ thở dài hỏi một câu thế này:

"Tô Thành, tôi nghĩ cậu bị rối kiến thức rồi, từ khi nào thì bắt đầu không chú tâm vào việc học hành?"

Tô Thành đáp:

"Trước giờ tôi đều vậy"

Đồ Du Du có điểm lo lắng cho tương lai mù mịt phía trước của ai kia:

"Như vậy mấy phép cộng trừ nhân chia cơ bản đều sẽ biết chứ?"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Đều không muốn quan tâm!"

Đồ Du Du hỏi một câu ngớ ngẩn:

"Một cộng một sẽ biết kết quả chứ?"

Tô Thành đương nhiên không bị thiếu năng, vấn đề này không biết liên có thể là người bình thường sao, nhưng mà bởi vì muốn Đồ Du Du dành mọi sự tập trung cho mình nên Tô Thành mới trả lời thế này:

"Không biết!"

Đồ Du Du giật mình:

"Quả thật không biết?"

Tô Thành ừ một tiếng, Đồ Du Du lại thở dài một hơi không biết nên dạy người này bắt đầu từ đâu nữa:

"Như vậy môn học tự tin nhất là môn nào?"

Tô Thành đáp:

"Thể dục!"

Đồ Du Du trong lòng thầm nghĩ đúng là những người đầu óc ngu si thì tứ chi sẽ phát triển, nhưng mà có một môn học tốt vẫn còn được, ví như học tốt môn thể dục thì sau này có thể trở thành vận động viên, cũng không lo bị thất nghiệp. Đồ Du Du không nghĩ tới chuyện Tô Thành là đại thiếu gia của Tô gia, không nói đến Tô gia, Bạch gia cũng rất ưu ái hắn, sau này cho dù hắn có không muốn tiếp quản cũng không được, cho nên việc thất nghiệp căn bản là không cần lo lắng:

"Đúng rồi, sắp tới nhà trường sẽ tổ chức thể vận hội thể thao, lớp cậu đã chọn được người hay chưa?"

Tô Thành không quan tâm đến vấn đề này, những hoạt động của trường gì đó hắn trước nay chưa từng có hứng thú:

"Không hứng thú!"

Đồ Du Du nghe vậy liền nói:

"Tham gia hoạt động của trường cũng tốt, hơn nữa cậu nói cậu tự tin nhất là môn thể dục, thể vận hội thể thao sao có thể làm khó được cậu đúng không?"

Tô Thành nhếch môi cười:

"Tôi mà xuất hiện ở đó nhất định sẽ gây sự chú ý, đến lúc đó nữ sinh nhìn thấy tôi liền hận không thể ôm lấy tôi, thầy tính sao đây?"

Đồ Du Du không hiểu ngụ ý sâu xa của Tô Thành, cậu vừa nghe hắn nói vậy liền nhếch môi khinh bỉ hừ hừ:

"Tự đại cuồng!"

Lúc Đồ Du Du ngủ say, Tô Thành vẫn còn chưa ngủ, hắn nằm nghiêng người quan sát cậu, men theo thứ ánh sáng mờ nhạt của trăng sao bên ngoài cho nên lúc này hắn vẫn có thể nhìn thấy được từng đường nét mềm mại trên gương mặt kia. Tô Thành đưa tay về phía trước khẽ chạm nhẹ vào chóp mũi của Đồ Du Du, sau đó liền di chuyển xuống cánh môi mềm mại mọng nước, thật sự là muốn dằm vào nơi này một phen mà.

Sáng ngày hôm sau Đồ Du Du không có tiết dạy, nhưng theo đồng hồ sinh học vẫn là dậy từ rất sớm, mở mắt phát hiện ra đồng hồ treo tường điểm sáu giờ ba mươi phút sáng, Đồ Du Du vốn tính toán ngủ tiếp nhưng lúc này chợt nhớ ra bên cạnh mình còn có Tô Thành, thế cho nên cậu ngay lập tức gọi hắn:

"Này dạy đi, đến giờ đi học rồi!"

Tô Thành có chứng gắt gỏng, khi nghe thấy có người làm phiền hắn thì hắn liền đưa chân lên đầu che kín mặt ý muốn không dậy, Đồ Du Du định kéo chân của hắn ra nhưng lại nhớ tới lần ấy bị hắn đánh cho bất tỉnh liền rút kinh nghiệm, cuối cùng đành phải ngồi ở một góc cách xa hắn một chút rồi dùng chân đẩy lưng hắn:

"Mau thức dậy... thức dậy đi... á!"

Tô Thành bất chợt nắm lấy cổ chân của Đồ Du Du kéo mạnh khiến cho Đồ Du Du trong nhất thời không kịp phòng bị, móng cậu bị kéo về phía trước, đầu theo đó đập vào bức tường phía sau đau đến hoa mắt chóng mặt. Tô Thành lúc này mới ý thức được việc mình làm, hấn mở mắt ra nhìn người đối diện rồi buông tay đang nắm ở cổ chân Đồ Du Du ra:

"Sau này không được đánh thức tôi dậy"

Đồ Du Du ôm đầu phía sau của mình tức giận nói lớn:

"Đến giờ đi học rồi, cậu cứ bỏ tiết như vậy thì làm sao có thể tiến bộ được cơ chứ?"

Tô Thành chỉ tay về phía Đồ Du Du:

"Chẳng phải có thầy dạy phụ đạo rồi hay sao"

Đồ Du Du mở lớn hai mắt:

"Không được, cậu vẫn phải tới lớp để học, tôi dạy cũng chỉ giúp ích được phần nhỏ thôi"

Tô Thành kéo chân chùn kín mặt đáp:

"Thầy chính là phần lớn".

Thời gian tiếp sau đó, Đồ Du Du dạy học xong cũng không trở về luôn mà còn ở lại lớp bàn bạc về chuyện thể vận hội thể thao, thật sự không có ai mới vào trường như cậu liên có thể làm phó chủ nhiệm của một lớp, mà chủ nhiệm lớp đương nhiên cũng chẳng phải bị bệnh gì cả, việc này chính là do một tay Vu Phóng làm ra. Đồ Du Du cảm thấy cùng lớp trao đổi chuyện thể vận hội thể thao cũng tốt, tuy rằng có chút bận bịu nhưng có thể làm gia tăng tình cảm thầy trò, chỉ là mỗi lần cậu trở về muộn liền sẽ bắt gặp bộ mặt thối của Tô Thành đang ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách đợi cậu mà thôi. Giống như mọi ngày Tô Thành vẫn ngồi ở vị trí cũ đợi Đồ Du Du trở về, hấn thấy cậu mở cửa liền trầm giọng hỏi:

"Gần đây tại sao luôn hết tiết rồi vẫn chưa chịu trở về ngay?"

Tình cảnh có điểm giống như một người vợ ở bên ngoài rong chơi không chịu về nhà nấu cơm cho chồng, khiến cho ông chồng tức giận vậy. Đồ Du Du cũng nghĩ trong bụng như thế nhưng mà đại não rất nhanh bác bỏ suy nghĩ đó của mình:

"Gần đây lớp tôi đang họp bàn chuyện thể vận hội thể thao cho nên tôi phải ở lại lớp một chút"

Tô Thành nhủ mày, thể vận hội thể thao cái gì chứ, năm nào nhà trường cũng đều tổ chức cả, hơn nữa chuyện này cũng không quan trọng. Tô Thành nghĩ rằng là do thầy hiệu trưởng giao việc này cho Đồ Du Du, mới khiến cho cậu không có thời gian trở về nhà với hấn, chính vì thế hấn liền bực bội nói một câu thế này:

"Tôi gọi điện cho hiệu trưởng, nói việc này giao cho người khác đi"

Đồ Du Du nhanh chóng ngăn cản Tô Thành lại:

"Không cần, cậu đừng gọi"

Tô Thành đang định nhấn số điện thoại thì nghe thấy Đồ Du Du nói vậy cũng dừng lại một chút:

"Không được, thầy còn phải dạy phụ đạo cho tôi nữa, thầy cứ lo việc kia làm sao có thể toàn tâm toàn ý với tôi được"

Đồ Du Du trong lòng thầm khinh bỉ, ba ngày nay Tô Thành không hề tỏ thái độ hợp tác một chút nào, cậu nói hấn ngồi dậy học cho cẩn thận nhưng hấn luôn lấy lý do muốn nằm học, hơn nữa khi học thì cứ lơ đãng mất rõ ràng không chịu nhìn vào sách, hấn chính là không coi việc học quan trọng, bây giờ lại nghe hấn nói ra câu kia khẳng định là muốn làm khó cậu:

"Cùng lắm buổi tối tôi dạy kèm thêm cho cậu một giờ nữa, sẽ không ảnh hưởng đến việc học của cậu"

Mấy ngày nay Đồ Du Du luôn không cho Tô Thành ngủ qua đêm tại nhà cậu, hại hấn cũng bứt rứt khó chịu không thôi, bây giờ nghe thấy lời nói kia của cậu, trong đầu hấn liền nảy ra một suy nghĩ:

"Dạy thêm một giờ nữa thì đã muộn, đến lúc đó đi đường trở về rất nguy hiểm"

Đồ Du Du đi vào trong bếp liếc mắt nhìn Tô Thành, hấn nói sợ nguy hiểm cậu mới không tin đâu:

"Được rồi, cùng lắm thì hôm nào muộn rồi cậu có thể ngủ lại nhà của tôi"

Tô Thành hài lòng:

"Vậy còn được"

Đồ Du Du ở trong bếp xào nấu một hồi liền đi vào phòng ngủ muốn lấy quần áo đi tắm, Tô Thành lúc này ở bên ngoài nói vọng ra:

"Bên trong có túi đồ tôi mua cho thầy"

Đồ Du Du nhìn thấy trên giường có một túi đồ nhỏ, cậu mở túi ra nhìn liền phát hiện ra được bên trong có một chiếc áo sơ mi nam màu xám hiệu Tom Ford, Tô Thành khẳng định sẽ không mua hàng nhái, nhưng mà hôm nay chẳng phải là ngày nhà giáo mà hần lại đột nhiên mua đồ cho cậu. Đồ Du Du xách túi đồ đi ra ngoài hỏi Tô Thành:

"Cậu mua áo cho tôi sao?"

Tô Thành nhàm chán dùng điều khiển chuyển kênh liên tục:

"Không mua cho thầy thì mua cho ai"

Đồ Du Du có điểm không tin nổi:

"Nhưng mà tại sao lại mua cho tôi?"

Tô Thành liếc mắt nhìn Đồ Du Du, hần trong lòng thầm nghĩ người này thật nhiều chuyện, hần mua cho cậu thì cậu cứ nhận đi có gì phải thắc mắc đâu:

"Mua cho thầy cũng cần có lý do sao?"

Đồ Du Du đảo mắt cảnh giác:

"Hay là cậu làm gì có lỗi với tôi?"

Tô Thành nghe vậy liền buồn cười, chuyện hần có lỗi với cậu ngoài việc chuốc thuốc ngủ cậu ra thì không có việc gì khác cả:

"Cảm thấy thầy mấy ngày nay rất chuyên tâm dạy phụ đạo cho tôi, cho nên liền mua cho thầy một cái áo"

Đồ Du Du nghe vậy liền tin tưởng, cậu bĩu môi:

"Coi như còn có lương tâm, áo này cậu mua bao nhiêu?"

Tô Thành biết Đồ Du Du có tính tiết kiệm, số tiền kia đối với hần không là gì cả nhưng nói cho cậu biết thì khẳng định cậu sẽ giãy nảy lên:

"Không đáng là bao, tùy ý nhặt trong thùng đồ hàng tồn ở trung tâm thương mại thôi"

Đồ Du Du đen mặt, biết ngay là Tô Thành không tự nhiên lại đối xử tốt với cậu mà, thì ra là hàng tồn kho nên mới mua cho cậu. Đồ Du Du không biết chiếc áo kia là kiểu dáng mới nhất, mới chỉ được bày bán tại rất ít cửa hàng, giá tiền của một chiếc sơ mi đó phải bằng với mười chiếc có trong tủ quần áo của cậu hiện giờ. Sói xám đã mua đồ cho cừu nâu ngốc khẳng định phải là hàng tốt nhất, hơn nữa hần còn định mua mỗi màu một cái nhưng hần sợ ai kia lại thay hần tiếc tiền mà nói cả một ngày mất.

Đồ Du Du vào trong phòng mặc thử áo, tuy nói là áo hàng tồn kho nhưng mặc lên lại rất đẹp, chất vải cũng rất tốt, hơn nữa còn rất vừa với người cậu. Đồ Du Du coi như là thích món quà này, mang áo sơ mi cởi ra treo lại cẩn thận vào trong tủ quần áo rồi lấy đồ ngủ đi tắm. Bởi vì Tô Thành mua áo cho cậu cho nên hôm nay cậu sẽ nấu nhiều thêm một món cho hần ăn, thật ra thì đồ ăn mấy ngày hôm nay đều là do Tô Thành mua tới, mỗi món hần mua không phải là thịt bò thì chính là cá ngừ, khiến cho cậu mấy ngày nay ăn ké cũng cảm thấy có điểm xấu hổ, thế cho nên chỉ còn biết nấu thật ngon cho hần coi như là bớt phần áy náy.

Lúc đang ăn cơm thì điện thoại của Đồ Du Du chợt vang lên, Đồ Du Du đặt đĩa xuống bàn rồi ngồi ở tại chỗ nghe điện thoại, người gọi tới là Vu Phóng.

"Học sinh Vu, có chuyện gì sao?"

Tô Thành đang ăn cơm cũng phải dừng lại động tác nhú mày nhìn chăm chăm Đồ Du Du. Đồ Du Du không hề biết mình đang trong tầm nhìn của ai đó, vẫn thản nhiên nói chuyện với Vu Phóng:

"Em nói lớp đang liên hoan ở nhà hàng gần trường sao?... Là sinh nhật của Tiểu Hồng à... ừ... các em cứ tiếp tục đi, thầy đã ăn rồi... được rồi, thầy sẽ tới đó"

Đồ Du Du vừa tắt điện thoại thì người ở đối diện liền đập mạnh đôi đũa xuống dưới bàn, Đồ Du Du theo đó ngẩng đầu lên nhìn phát hiện ra gương mặt của Tô Thành biến hóa đến đáng sợ, trong ánh mắt kia có tia giận dữ không hề che giấu:

"Đi đâu?"

Đồ Du Du cũng không rõ Tô Thành tại sao lại như vậy, cậu ngăn người một chút rồi đáp:

"Cậu cứ ăn đi, hôm nay nghỉ một buổi học, tôi phải đi có việc"

Tô Thành bá đạo quát:

"Không được đi"

Đồ Du Du giật nảy cả mình:

"Cậu sao thế?"

Tô Thành nhìn chăm chăm Đồ Du Du:

"Là Vu Phóng gọi có phải không?"

Tô Thành gật đầu, cậu cảm thấy chẳng có gì phải giấu giếm cả:

"Đúng vậy, một học sinh lớp tôi đang tổ chức sinh nhật ở gần đây, cậu ta gọi tôi đến tham dự"

Tô Thành híp mắt nguy hiểm:

"Thế còn tôi thì sao? Hắn ta gọi thì thầy liền đồng ý đi luôn, tôi rõ ràng là hẹn với thầy trước, thầy cũng hứa là sẽ dạy phụ đạo cho tôi rồi"

Đồ Du Du nhủ mày, cậu muốn cùng học sinh trong lớp thiết lập mối quan hệ một chút, dù sao thì sau này sẽ dạy học lâu dài trong lớp, cũng không thể nào mà mặc kệ được, hơn nữa đây cũng là một cơ hội tốt cho nên cậu rất muốn đi:

"Hôm nay tạm nghỉ một buổi cũng được, ngày mai tôi sẽ dạy bù"

Tô Thành tức giận:

"Không được, tôi không đồng ý, hôm nay thầy phải ở nhà"

Đồ Du Du trầm mặc, im lặng một hồi rồi mới lên tiếng:

"Tôi cũng cần phải có việc riêng nữa, hơn nữa cậu cũng không có quyền gì mà nói tôi phải ở nhà, phải làm cái này, làm cái kia được"

Tô Thành thẳng thắn nói:

"Tôi không thích thầy ở cùng một chỗ với hắn, thầy nếu như còn dám làm trái ý tôi nữa thì đừng trách tôi"

Đồ Du Du tức giận không thôi:

"Cậu bị làm sao thế? Tại sao cậu lại vô lí như vậy"

Tô Thành trầm giọng, ngữ điệu trong giọng nói vô cùng rét lạnh:

"Không nói nhiều nữa, tối nay không được đi"

Tô Thành nói không cho cậu đi, cậu cũng không dám làm trái ý của hắn, thực tế thì chính là hắn không có quyền gì quản cậu cả, hơn nữa xét về tuổi tác thì cậu cũng lớn tuổi hơn hắn, nhưng mà đến cuối cùng Đồ Du Du vẫn bị hắn áp chế chỉ có thể đứng dậy đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại.

Mười phút sau đó Đồ Du Du vẫn không hề đi ra ngoài, điện thoại trên bàn ăn của cậu reo lên, Tô Thành híp mắt nhìn dây số lạ kia liền trực tiếp tắt nguồn máy, mang sim bên trong máy tháo ra rồi bỏ gãy, sau đó hắn liền đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe rời khỏi nhà.

Tô Thành mua cho Đồ Du Du một cái thẻ sim khác, lại bí mật lắp vào máy điện thoại của cậu, làm xong xuôi mọi chuyện hắn liền mang bánh ngọt cừu nhỏ đi vào trong phòng ngủ lấy lòng Đồ Du Du. Đồ Du Du đang ngồi trên bàn học giống như là soạn bài giảng, Tô Thành đặt chiếc bánh kia lên bàn hạ giọng nói:

"Xin lỗi vì đã lớn tiếng với thầy"

Đồ Du Du liếc nhìn bánh ngọt nhỏ bằng lòng bàn tay có hình con cừu ngộ nghĩnh kia một cái rồi lại im lặng làm lơ, Tô Thành ngồi ở trên giường tiếp tục mở miệng nói dối:

"Chỉ là kỳ thi sắp tới rồi, tôi vẫn luôn muốn làm cho ông ngoại tôi bất ngờ, ông ngoại của tôi nếu như thấy được thành tích học tập của tôi cải thiện khẳng định sẽ rất vui"

Đồ Du Du nghe thấy thế liền dừng lại động tác, thật ra thì cậu chính là cừu nẫu ngốc, bởi vì Tô Thành nói ra câu kia là cậu triệt để tin tưởng hắn, không hề có suy nghĩ nghi ngờ nào cả. Lấy thái độ học tập mấy ngày nay của Tô Thành cũng khiến cho người bình thường đoán được những lời hắn đang nói hiện tại đều là lừa gạt cả, nhưng mà đối với Đồ Du Du thì lại khác, đã tin tưởng không nói hơn nữa còn bị hắn làm cho có điểm bản thân tự áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Hồn Chiến Trên Đường Phố

Đồ Du Du trong lòng cảm thấy áy náy, nếu như Tô Thành quả thật suy nghĩ như vậy thì bản thân cậu đúng là đã không làm tròn trọng trách với hắn, im lặng một hồi cậu liền mím mím môi xoay đầu lại phía sau nhìn hắn:

"Nếu như cậu thật sự nghĩ như vậy thì hiện tại qua đây tôi dạy cậu học bài"

Tuy rằng Tô Thành không thích học nhưng mà lừa gạt được Đồ Du Du rồi hắn đương nhiên sẽ theo đó mà phối hợp cùng cậu. Đồ Du Du mở sách hóa học ra nói một lượt, cả một quá trình đều rất tỉ mỉ mà giảng cho Tô Thành hiểu, dĩ nhiên thì Tô Thành sẽ không thể nào mà hiểu được những lời kia nhưng mà thỉnh thoảng sẽ giả bộ nhắc lại lời của cậu. Đồ Du Du khi giảng bài đa phần đều nhìn vào sách chỉ cho hắn, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên một chút, Tô Thành cả một quá trình đều dùng ánh mắt thích thú mà quan sát Đồ Du Du, cảm thấy mỗi ngày Đồ Du Du đều sẽ đáng yêu lên một mức.

Điện thoại của Tô Thành reo vang làm kết thúc sự chìm đắm của hắn, nhìn tới trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi tới, hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều mà trực tiếp tắt máy. Đồ Du Du ngồi bên cạnh có điểm do dự hỏi:

"Cậu không nghe máy sao?"

Tô Thành lắc đầu:

"Tiếp tục đi"

Đồ Du Du cúi đầu tiếp tục giảng bài, giảng được hai ba câu thì điện thoại của Tô Thành lại reo lên:

"Hay là cậu nghe máy đi"

Tô Thành nhìn tới màn hình điện thoại vẫn hiển thị số cũ, hắn đứng dậy đi ra ngoài phòng nói chuyện, khoảng năm phút sau Tô Thành trở vào, gương mặt của hắn có điểm không được vui:

"Hôm nay đừng ở đây, tôi có việc phải ra ngoài"

Đồ Du Du nhũn mảy, tên này đúng là khó ưa, bắt cậu phải ở nhà dạy cho hắn, sau đó lại cứ thế tự mình rời đi. Tô Thành rời đi là mười phút sau đó, Đồ Du Du đi tìm điện thoại của mình, vừa mới rời quên không nhắn tin lại cho Vu Phóng hắn là hắn sẽ gọi cho cậu vài cuộc đi. Nhưng mà Đồ Du Du đi ra ngoài mở điện thoại lên kiểm tra lại không hề có bất cứ cuộc gọi tới nào cả, nghĩ nghĩ một hồi bây giờ cũng muộn rồi nên thôi không đi nữa. Đồ Du Du không biết Tô Thành đã thay đổi sim điện thoại của cậu, cũng không thể biết Vu Phóng ở bên này có điểm chờ mong cậu tới. Trở lại phòng ngủ nhìn tới bánh ngọt cừu nhỏ trên bàn, Đồ Du Du ngồi xuống thần nhiên ăn, bánh ngọt có vị trứng bơ rất thơm, lại đặc biệt mềm mại, Đồ Du Du nhanh chóng mang bánh ngọt nằm gọn ở trong bụng của mình, sau đó lại hài lòng mà chìm vào giấc ngủ.

Vừa mới rời Tô Thành nhận được điện thoại của một đàn em, người đó gây họa với một nhân vật lớn ở trong quán bar, Tô Thành vốn là định mặc kệ không muốn đi giải quyết, nhưng mà đàn em kia lại nói người mà cậu ta gây họa chính là nhóm người của Vu Phóng. Tô Thành bản tính hiếu thắng, đặc biệt là đối với người hắn luôn khó chịu là Vu Phóng kia thì hắn càng muốn so tài cao thấp hơn, chính vì thế khi nghe được tên Vu Phóng hắn liền không suy nghĩ gì cả mà tới nơi.

Quán bar gần trường hỗn loạn, bên ngoài cửa một đàn xe hơi cùng mô tô tụ tập hỗn loạn, nhìn tới toàn là những thiếu niên tóc trên đầu nhuộm xanh nhuộm đỏ, cảnh tượng này khiến cho người đi đường ngay cả đứng lại xem cũng không dám, chỉ có thể nhanh nhanh chóng chóng trở về nhà, ngay cả bảo vệ trong quán bar vốn đều là những người cao to lực lưỡng cũng không dám nhúng tay vào.

Trong đám đông có thể nhìn thấy Vu Phóng đứng đó, hắn ta hôm nay mặc một chiếc áo thun màu ghi cùng quần jean thời thượng, một bên tai trái còn mang khuyên vàng lấp lánh. Tô Thành mang mũ bảo hiểm treo ở trên kính xe mô tô, hắn giống như một vị vương giả đi đến đâu cũng khiến cho người ta phải chú ý. Ánh mắt kia lạnh lẽo không hề dừng lại quá lâu ở bất cứ người nào, ngay cả khoe mẽ cũng giống như chưa bao giờ duy trì độ cong vậy.

Một thanh niên tóc nhuộm vàng rực vừa nhìn thấy hắn liền chạy tới nở nụ cười lấy lòng:

"Đại ca, chính là nhóm người này, là hắn ta đánh Tiểu Trần phải nhập viện cấp cứu"

Vụ việc xảy ra vừa rồi là vì Thôi Tiểu Tinh, một thanh niên ở bên nhóm người của Tô Thành nhìn thấy Thôi Tiểu Tinh liền trêu chọc, Thôi Tiểu Tinh chính là bạn học của Tiểu Hồng trong lớp của Đồ Du Du, bạn trai của Thôi Tiểu Tinh cũng học cùng lớp, đương nhiên thấy bạn gái mình bị bắt nạt liền không thể nào chịu ngồi yên được, hơn nữa ở chỗ này còn có Vu Phóng, ai cũng biết Vu Phóng có thể lực như thế nào, không phải ai cũng có thể động được vào hắn ta, thế cho nên mới ra tay mạnh như vậy. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, vị bạn trai của Thôi Tiểu Tinh lại động tới người ở bên Tô Thành, mà Tô Thành là ai, chính là Tô đại thiếu gia của tập đoàn kinh doanh bất động sản lớn nhất trong nước, ở trong trường có biệt danh hồn thể đại ma vương, đánh người không cần phải do dự, một khi đã xuống tay thì khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

Tô Thành ngay cả lý do cũng không hỏi đã trực tiếp đưa ngón tay trỏ chỉ về phía cậu thanh niên đã đánh Tiểu Trần nhập viện:

"Ăn miếng trả miếng, cậu ta đánh Tiểu Trần như thế nào thì đánh lại cậu ta như thế"

Nghe câu nói này của Đồ Du Du, cậu thanh niên kia ngay lập tức giật mình run rẩy, Vu Phóng tuy rằng luôn nhìn Tô Thành một bậc nhưng hắn ta cũng không hề muốn thua kém Tô Thành, ở Tô gia mẹ con hắn luôn bị người ta khinh bỉ ghét bỏ, hơn nữa phía Bạch gia cũng ra sức muốn tìm kiếm cơ hội sỉ nhục mẹ hắn:

"Như thế nào lại gọi ăn miếng trả miếng, Trần Quang chính là đáng bị đánh như vậy"

Không khí giống như là có mùi thuốc súng, ở dưới bầu trời đêm càng thêm dư vị lạnh lẽo gai người, Tô Thành nhìn thẳng về phía trước, trong ánh mắt có tia nguy hiểm:

"Nói nghe xem"

Là Tô Thành hỏi Vu Phóng, nhưng lúc này Thôi Tiểu Tinh lại đỏ mặt đứng ra nhỏ giọng giải thích:

"Bạn học Tô..."

Nữ sinh trong trường ai cũng có một giấc mộng muốn làm bạn gái của Tô Thành, việc Thôi Tiểu Tinh vừa nhìn thấy hắn liền đỏ mặt bẽn lễn như vậy cũng là điều dễ hiểu mà thôi. Từ đó đến giờ vẫn còn chưa có cơ hội đứng ở trước mặt Tô Thành như vậy, chứ đừng nói là nói chuyện, bình thường cũng chỉ dám nhìn lén hắn mà thôi:

"Chuyện là như vậy, bạn học Trần Quang kia đối với mình không tôn trọng, Tào Thế Tùng cũng chỉ là đứng ra giúp đỡ mình mà thôi"

Việc gọi cả họ lẫn tên của bạn trai mình ra như thế thật sự khiến cho người dễ dàng hiểu nhầm rằng giữa cô và cậu ta không hề có tình cảm gì cả. Tô Thành không để ý đến chuyện này, nhìn tới cô gái mặc bộ váy trắng công chúa có mái tóc xoăn kia một lượt, tuy rằng đường nét trên gương mặt rất tinh tế, ngay cả dáng người cũng thật nhỏ nhắn, nếu là trước đây Tô Thành hẳn nhất định sẽ có thể tán tỉnh một phen, nhưng hiện tại hắn căn bản là không hề có hứng thú gì cả:

"Cậu ta không tôn trọng cô thế nào?"

Thôi Tiểu Tinh nghĩ mình bị Tô Thành trêu đùa liền đỏ mặt, trái tim thiếu nữ cũng đập loạn ở trong lòng:

"Này... này rất là khó nói"

Tô Thành quay đầu lại phía sau hỏi đám người bên mình:

"Trong số chúng mày ai biết Tiểu Trần đã chọc ghẹo cô ta như thế nào hay không, diễn lại cho tao xem thử đi"

Đám người phía sau nghe vậy liền xôn xao cười đùa:

"Đại ca, để em, để em diễn lại cho"

Thôi Tiểu Tinh nghe vậy thì hoảng sợ trợn lớn hai mắt, một thanh niên bên nhóm Tô Thành cột nhà tiến về phía trước, ai cũng biết Tô Thành chính là vương tử không thể chọc vào, hắn cho phép làm thì bọn họ cũng chẳng cần phải do dự cái gì cả.

Vu Phóng bất chợt đứng ra đẩy mạnh thanh niên kia ngã ngửa ra sau, cuộc tranh chấp chính là cần một hành động như vậy để khơi mào hai bên, Tô Thành nửa lời cũng không nói đã tiến lên phía trước muốn nắm lấy cổ áo của Vu Phóng mà hạ nắm đấm. Tô Thành vốn dĩ đã không vừa mắt Vu Phóng từ trước, lại thêm chuyện Đồ Du Du có vẻ có quan hệ rất tốt với hắn ta cho nên hắn càng tức giận hơn.

Một nhóm hai chục người hỗn loạn ở trước cửa quán bar, người đi đường ai ai cũng tự động tránh xa không muốn rước họa vào thân, quản lý trong quán hốt hoảng chạy ra hét lớn nhưng không làm được gì cả đến cuối cùng chỉ có thể nói nhóm bảo vệ dàn hàng đứng ở trước cửa ngăn không cho bọn họ phá hủy thứ gì ở quán cả.

Tô Thành chỉ muốn đánh Vu Phóng, ngoài Vu Phóng ra cũng không ai dám đánh tới Tô Thành, tiếng la hét rộn người làm nhiễu loạn cả một khu phố, người này ngã xuống người kia lại đứng lên dùng hết sức lực mà đánh. Dưới ánh đèn đường cùng xe cộ tấp nập trên phố đêm, hình ảnh hỗn loạn này rất giống với một nhóm người đang quay phim hành động. Tô Thành bị Vu Phóng đấm vào miệng, bên khóe miệng cũng bị rách đến chảy máu, Tô Thành bị chảy máu càng giống như một con thú hoang hung dữ, động tác nhanh nhẹn muốn dồn Vu Phóng vào đường cùng không một chút lương tâm. Không biết Tô Thành từ đâu lấy ra một cây gậy bóng chày nhắm thẳng Vu Phóng mà đánh xuống, Vu Phóng nhanh chóng né sang một bên liền bị đàn em của Tô Thành đánh tợp một cú vào bụng đau điếng. Chẳng biết cuộc hỗn chiến trên đường phố này diễn ra trong bao lâu, cũng chẳng biết bọn họ đã đánh như thế nào mà cuối cùng chiếc xe mô tô của Tô Thành bị ai đó va phải làm đổ xuống trúng chân của hắn. Tiếng còi xe cảnh sát đến gần, chẳng mấy chốc trước cửa quán bar có năm xe cảnh sát đèn nhấp nháy phát ra tiếng báo hiệu phong tỏa đám người kia.

Chân của Tô Thành bị thương khá nặng, chiếc xe mô tô phân phối lớn đổ xuống chân nói không sao thì chính là nói dối, Vu Phóng nhìn thấy một màn kia trong lòng cũng âm thầm lo lắng, tuy rằng hắn không phải là người đạp đổ chiếc xe kia vào chân Tô Thành, nhưng mà lần này đánh nhau cũng là do bọn họ đánh. Nếu như để cho Tô Thành cùng Bạch gia biết chuyện này khẳng định sẽ có có thể gây khó dễ với mẹ con hắn hơn, phải biết hắn sống 18 năm trong Tô gia này cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Một viên cảnh sát nhận ra Tô Thành liền giật mình, nhìn tới chỗ chân đang bị chảy máu kia của hắn thì vội vã nói người gọi xe cấp cứu, đại thiếu gia Tô gia nếu như không hầu hạ cẩn thận thì khẳng định sẽ không được sống tốt.

Xe cấp cứu nhanh chóng được điều tới, Tô Thành mái tóc ướt đầm mồ hôi, quần áo bẩn thỉu dính bùn đất, bên chân trái bị thương đến đáng sợ đang không ngừng chảy máu, hắn được y tá đỡ vào trong xe cứu thương rồi chở đến bệnh viện.

Một tiếng sau đó Vu Tú Uyên cùng Tô Thánh có mặt tại bệnh viện, Tô Thánh vừa thấy Vu Phóng nằm trong phòng bệnh liền tức giận vung tay tát một cái vào mặt hắn. Vu Tú Uyên bất ngờ ngây ngốc, Tô Thánh trừng lớn hai mắt chỉ thẳng tay vào mặt Vu Phóng:

"Ngịch tử này, tối ngày chỉ lo đánh nhau gây phiền phức cho tao, có khi nào chịu học hành chăm chỉ hay không hả?"

Đối với cái tát này của Tô Thánh, Vu Phóng không hề biểu hiện một chút cảm xúc nào, đã nói 18 năm nay hắn sống không dễ dàng, tuy rằng mẹ con hắn ở trong Tô gia nhưng lại không hề có một danh phận gì cả, ngay cả người ngoài cũng có thể ở sau lưng bọn họ mà tùy ý dị nghị. Vu Phóng cho dù có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể bằng một Tô Thành ngông cuồng lêu lổng, hắn cho dù có chống đối Tô Thánh đến đâu thì ông ta cũng chưa từng dám ra tay đánh hắn. nhưng còn Vu Phóng thì khác, mỗi lần Vu Phóng cùng Tô Thành xích mích thì người sai luôn là Vu Phóng, Tô Thành vốn dĩ vẫn là người đúng, lý do rất đơn giản bởi vì hắn ngay từ trong trứng nước đã là một vương tử chính hiệu, còn Vu Phóng chẳng qua chỉ là một thường dân mà thôi.

Vu Tú Uyên khóc lớn:

"Ông sao lại đánh con trai hả, trước nay Đại Phóng chưa từng chọc giận đến Tô Thành, đều là do nó chọc giận Đại Phóng trước, ông có muốn đánh cũng phải đánh Tô Thành mới đúng"

Tô Thánh chỉ vừa mới giải quyết xong vụ trước, bây giờ lại đến lượt vụ này nữa, hơn nữa lần này Tô Thành bị thương nặng đến như vậy Bạch gia nhất định sẽ không để ông yên ổn:

"Bà còn bệnh nó được hả, bà xem Tô Thành bị đánh đến gãy cả cổ chân, bây giờ tôi biết phải ăn nói với Bạch gia như thế nào đây?"

Vu Tú Uyên vẫn luôn e dè Bạch gia, cứ tưởng rằng Bạch Tư Nhiên chết là bà có thể đường đường chính chính trở thành bà chủ lớn của Tô gia, không nghĩ tới lại có một Bạch gia đứng ra thao túng gây khó dễ cho bà đến mấy chục năm nay rồi:

"Không phải Đại Phóng cũng bị thương hay sao, Đại Phóng bị thương mà ông không hỏi han gì cả, ông có coi nó là con ông không đấy hả, hay là nhà này chỉ có một mình Tô Thành là con trai của ông"

Tô Thánh tức đến đứng không vững, ai cũng biết Tô Thành vốn bản tính ngông cuồng, Vu Phóng chỉ cần nhịn hoặc là cách xa Tô Thành càng tốt, như thế nào hết lần này đến lần khác hai người cùng nhau gây gổ như vậy. Tô Thánh lo lắng Bạch gia biết tin cháu ngoại độc nhất bị đánh gãy chân khẳng định sẽ không để cho công ty ông được yên ổn, ở trong này lại chỉ nghe thấy tiếng khóc than của đàn bà không thể giải quyết được vấn đề gì cả, ông một lời cũng không nói nữa trực tiếp đi ra ngoài rồi khỏi nơi này. Ngô Lập Châu này giờ vẫn đứng đợi bên ngoài phòng bệnh của Vu Phóng, mắt thấy Tô Thánh đi ra ngoài liền im lặng khẽ cúi đầu, Tô Thánh trầm giọng hỏi:

"Đại thiếu gia đã làm phẫu thuật xong chưa?"

Ngô Lập Châu chậm rãi đáp:

"Đại thiếu gia vừa được chuyển ra phòng chăm sóc đặc biệt, phẫu thuật rất thành công sẽ không để lại di chứng gì cả"

Tô Thánh nhíu mày ngồi xuống ghế ở bên hành lang, ông từ đó đến giờ luôn khắc khẩu với Tô Thành, đến thăm Tô Thành hiện tại nhất định hai người sẽ lại cãi nhau nữa, chính vì thế Tô Thánh lúc này mới lựa chọn ngồi ở bên ngoài tĩnh tâm suy nghĩ tìm hướng giải quyết. Ngô Lập Châu này giờ đứng ở bên ngoài đã tìm ra được đối sách thích hợp:

"Lão gia, lần trước cũng là do vị thầy giáo kia giúp đỡ, hay là lần này lại đến tìm cậu ta thử"

Tô Thánh không nhớ Đồ Du Du:

"Thầy giáo?"

Ngô Lập Châu nhắc lại:

"Chính là thầy giáo gọi là Đồ Du Du mà trước đây đã nhờ cậu ta đi khuyên bảo đại thiếu gia đến gặp Bạch lão gia đó"

Tô Thánh nghe vậy liền có thể nhớ ra được Đồ Du Du, nhưng mà chuyện lần trước không nghiêm trọng giống như chuyện lần này, liệu Đồ Du Du có thể nào khuyên bảo Tô Thành được hay không:

"Cũng chẳng còn cách nào khác, ngày mai tới chỗ cậu ta đưa tới bệnh viện đi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19: Ngang Ngược Hay Bá Đạo

Buổi sáng ngày hôm sau Đồ Du Du có tiết, nhưng vừa mới mở cửa liền gặp ngay phải Ngô Lập Châu, lúc đầu Đồ Du Du cảm thấy người đàn ông phía trước nhìn rất quen mắt nhưng lại chẳng thể nào nhớ ra được đã gặp ở đâu, mãi cho đến khi Ngô Lập Châu nói ra tên của mình rồi thì cậu mới nhận ra được.

Ngô Lập Châu là một người điềm tĩnh có phần lạnh nhạt, nhớ đến lần đó ông ta dúi vào tay cậu khoản tiền lớn kia liền làm cho cậu cũng phải áp lực đến mức mồ hôi đầm đìa, hiện tại gặp lại cũng vẫn cảm thấy áp lực như cũ.

"Xin chào, tôi là Ngô Lập Châu, là quản gia của Tô gia, lần trước có đến đây để đón đại thiếu gia về nhà"

Đồ Du Du ngẩn ngơ, trong lòng vẫn không thể nghĩ ra được là vì sao ông ta lại tới chỗ này:

"Có chuyện gì sao? Tôi bây giờ phải lên lớp"

Ngô Lập Châu vẫn giữ thái độ bình thản:

"Tôi đã xin thầy hiệu trưởng cho cậu nghỉ ngày hôm nay rồi, cho nên cậu không cần phải lo lắng"

Đồ Du Du bất ngờ, nói gì thì nói dường như Ngô Lập Châu không có khả năng sẽ xin nghỉ cho cậu được:

"Xin cho tôi nghỉ sao?"

Ngô Lập Châu không quá khó để đọc ra được suy nghĩ hiện tại trong đầu Đồ Du Du:

"Tô gia đối với Vương Phủ có đầu tư"

Đồ Du Du im lặng đợi Ngô Lập Châu nói tiếp:

"Đại thiếu gia đang nằm viện, hôm nay tôi đến chính là muốn đón cậu đến thăm đại thiếu gia"

Đồ Du Du không hiểu cho lắm, Tô Thành nằm viện nhưng lại đón cậu tới thăm hần, cậu và hần hình như quan hệ cũng không có thân thiết lắm đâu, nhưng mà nói gì thì nói thì bọn cậu cũng là quan hệ thầy trò, nghe thấy học sinh mình bị thương thì cũng phải lo lắng một chút, không thể nào lãnh đạm được:

"Học sinh Tô có bị làm sao không?"

Ngô Lập Châu đáp:

"Đại thiếu gia bị gãy chân"

Đồ Du Du mới hôm qua còn nhìn thấy Tô Thành lành lặn, hôm nay liền nghe thấy hần bị gãy chân tránh không khỏi có điểm bất ngờ:

"Học sinh Tô bị gãy chân sao? Em ấy gặp tai nạn giao thông hả?"

Ngô Lập Châu nhìn Đồ Du Du một lượt, kể đó liền xoay người ý muốn cậu đi theo:

"Chuyện này ở trên xe tôi sẽ từ từ kể cho cậu, bây giờ chúng ta đến bệnh viện thăm đại thiếu gia thôi"

Đồ Du Du cứ như vậy bị Ngô Lập Châu đưa ra ngồi vào trong xe, lúc nào gặp Ngô Lập Châu thì ông ta cũng đều sẽ có chuyện mà nhờ vả cậu, lần này cũng không phải ngoại lệ. Ngô Lập Châu chẳng qua là muốn nhờ cậu đi khuyên bảo Tô Thành, ông ta nói Tô Thành giao du với nhóm bạn xấu xảy ra xích mích mới bị đánh gãy chân, nếu như chuyện này đến tai ông ngoại của hần thì khẳng định ông ngoại hần sẽ lo lắng đến đổ bệnh, Ngô Lập Châu muốn cậu khuyên Tô Thành đừng nói chuyện này cho ông ngoại hần, nếu như ông ngoại hần hỏi thì chỉ cần đáp bị ngã cầu thang là được rồi. Tô Thành vốn nóng cuồng không coi ai ra gì, việc muốn khuyên bảo hần chỉ sợ là có một mình ba hần mà thôi, tại sao lại nhờ một thầy giáo vốn dĩ luôn đấu khẩu với hần mà khuyên bảo, việc này khẳng định sẽ thất bại một trăm phần trăm:

"Học sinh Tô vốn không dễ nghe lời, tôi nghĩ rằng mình có nói thì em ấy cũng dễ ngoài tai mà thôi"

Ngô Lập Châu ngồi bên cạnh Đồ Du Du chậm rãi đáp:

"Lần trước cũng là nhờ cậu mà đại thiếu gia mới đến gặp Bạch lão gia, Tô lão gia ở Vương Phủ có bỏ tiền đầu tư, nếu như lần này chỉ nhờ cậu một việc còn con như vậy mà cậu không hoàn thành được thì..."

Ngô Lập Châu nói đến đây liền dừng lại, Đồ Du Du ở bên cạnh tự động nuốt một ngụm nước miếng, không cần ông ta phải nói rõ ràng thì cậu cũng đã biết về đẳng sau kia là gì, nếu như cậu lần này không khuyên được Tô Thành vậy thì lúc trở về hẳn là nên nộp đơn xin thôi việc đi:

"Việc này... tôi chỉ có thể cố gắng hết sức vậy"

Xe rất nhanh dừng lại ở trước cửa bệnh viện thành phố, Ngô Lập Châu nói cho Đồ Du Du biết số phòng mà Tô Thành đang nằm, còn chuẩn bị luôn cho cậu một giỏ hoa quả nhập khẩu được đóng gói đẹp mắt để cậu mang lên đó. Phòng chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện chia thành hai loại, một loại chính là phòng để chăm sóc cho những bệnh nhân có bệnh tình đặc biệt, còn một phòng chính là phòng VIP dành cho bệnh nhân có gia thế đặc biệt. Tô Thành nằm ở loại phòng bệnh thứ hai kia, giường bệnh không hề giống giường bệnh một chút nào, ngay cả trong phòng cũng không hề có mùi thuốc khử trùng, không khí giống như là ở trong khách sạn thì đúng hơn.

Đồ Du Du đứng ở bên ngoài gõ cửa một nhịp, bên trong không có tiếng người vọng ra, cậu thử đưa tay đẩy nhẹ cửa một chút phát hiện ra trong phòng có một thiếu niên một chân bó bột đang nằm ngủ. Đồ Du Du chậm rãi đóng cửa lại, mang giỏ hoa quả đặt lên bàn, nhìn quanh một hồi liền phát hiện ra trong giỏ hoa quả này thế nhưng có kèm luôn cả dao gọt cùng đĩa nhựa. Đồ Du Du kéo ghế ngồi xuống, tùy tiện chọn một trái táo xanh để gọt, trong đầu cậu đang bận suy nghĩ nên làm như thế nào để có thể khuyên bảo Tô Thành.

Tô Thành ngủ đủ giấc liền thức dậy, lúc mở mắt ra nhìn thấy được gương mặt trầm ngâm của Đồ Du Du thì vô cùng bất ngờ, như thế nào người này lại ở đây gọt hoa quả, hẳn còn đang định thức dậy sẽ lấy điện thoại gọi cậu vào đây chăm sóc hẳn ngay lập tức. Đại thiếu gia cuồng ngạo ngang ngược, bác sĩ y tá gì đó đều không cho phép chăm sóc mình, chỉ muốn gọi thầy giáo đến mà thôi, nếu như không phải hôm qua đã muộn rồi thì hẳn đã gọi cho Đồ Du Du vào đây ngay, lúc này lại làm ra một bộ dạng không quan tâm hỏi:

"Thấy đến làm gì?"

Đồ Du Du giật mình, cậu quay người sang bên cạnh liền phát hiện ra Tô Thành đã tỉnh, cậu bỏ trái táo đang gọt dở xuống đĩa rồi nhẹ giọng hỏi:

"Nghe nói cậu đánh nhau với người ta đến mức gãy chân phải nằm viện, tôi đến nhìn xem cậu thế nào"

Tô Thành im lặng, không cần phải suy nghĩ quá nhiều thì hẳn cũng biết người báo tin hẳn bị gãy chân cho Đồ Du Du là ai, hẳn còn biết được cả mục đích của người đó là gì:

"Thầy hôm nay không có tiết dạy hay sao mà còn đến đây?"

Đáng lý ra là có, nhưng mà ra cửa liền bị người khác áp giải lên xe trở đến đây rồi:

"Ừ, không có... Học sinh Tô này..."

Đồ Du Du do dự không dám nói, Tô Thành sớm đã biết được cậu muốn nói cái gì nhưng mà vẫn giả bộ hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Đồ Du Du định đi thẳng vào vấn đề chính luôn, có điều nếu đột nhiên mà nói rằng hẳn đừng nói chuyện hẳn gây gổ với người xấu đến mức bị thương cho ông ngoại hẳn nghe thì có điểm không được đúng cho lắm:

"Chân của cậu bác sĩ nói là bị làm sao?"

Tô Thành thân nhiên đáp:

"Không biết, một lát nữa thầy đi hỏi bác sĩ cho tôi, hỏi xem tôi khi nào thì xuất viện được"

Đồ Du Du cúi đầu nhìn một bên chân bị bó thành một cục bột thế kia liền trả lời:

"Chắc chưa thể xuất viện sớm được đâu, chân cậu bị thương có vẻ nghiêm trọng đấy"

Tô Thành chỉ tay vào trái táo đang gọt dở trên đĩa:

"Gọt táo tiếp đi, tôi đột nhiên muốn ăn"

Đồ Du Du nhanh chóng gọt táo:

"Được"

Tô Thành ăn liền một lúc cả một quả táo mà không cần phải bỏ ra từng miếng nhỏ, Đồ Du Du ở một bên thấp thỏm không biết nên mở lời nói từ đâu:

"Chuyện này ba cậu hẳn là biết rồi nhỉ?"

Tô Thành ừ một tiếng, Đồ Du Du thuận theo hỏi tiếp:

"Thế ông ngoại cậu, ông ngoại cậu đã biết hay chưa?"

Tô Thành trong lòng cười thầm, cừu nầu ngốc kia muốn gì cứ trực tiếp nói với hắn là được, cứ thích đi đường vòng với hắn:

"Chưa biết, nhưng chắc là sắp biết rồi"

Đồ Du Du có điểm căng thẳng:

"Thế cậu định giải thích với ông ngoại cậu thế nào?"

Tô Thành nhìn Đồ Du Du nhếch môi cười:

"Thì nói thật thôi, tôi cùng đám người xấu đánh nhau nên bị thương"

Đồ Du Du nghe vậy thì gấp gáp:

"Đừng nên nói như vậy, hay là cậu cứ nói rằng cậu bị ngã cầu thang đi"

Tô Thành giả bộ nghi ngờ:

"Tại sao tôi phải nói như thế?"

Đồ Du Du áp ứng:

"Thì... ông ngoại cậu lớn tuổi rồi, cậu không nên làm cho ông ngoại cậu lo lắng, đến lúc đó ảnh hưởng sức khỏe thì không hay đâu"

Tô Thành buồn cười đáp:

"Ông ngoại tôi là đại tướng đó, sức khỏe hiện tại chỉ sợ là còn mạnh hơn cả thầy"

Đồ Du Du bất ngờ nói lớn:

"Ông ngoại cậu làm đại tướng luôn hả?"

Tô Thành ừ một tiếng:

"Có gì phải bất ngờ sao?"

Đồ Du Du trong bụng nghĩ gì hiện tại liền buột miệng nói luôn:

"Ông ngoại cậu làm đại tướng, là người của bộ quốc phòng rồi, cậu lại suốt ngày giao du với nhóm bạn xấu như vậy, còn đánh nhau gây gỗ thành ra thế này, cậu đúng là..."

Đồ Du Du nói đến đây thì dừng lại, Tô Thành không nóng giận hỏi tiếp:

"Đúng là sao?"

Đồ Du Du sửa lời:

"Thì cậu đừng để ông ngoại cậu phát hiện ra cậu bị như thế này là vì đi đánh nhau gây gỗ"

Tô Thành phát tay:

"Tôi cứ thành thật mà nói thôi, tôi trước nay không muốn lừa gạt ông ngoại"

Đồ Du Du toát cả mồ hôi:

"Đừng nói như vậy, cậu đừng có mà nói thật với ông ngoại cậu có được không?"

Tô Thành nhìn Đồ Du Du:

"Việc tôi nói thật hay nói dối thì hình như cũng không ảnh hưởng đến thầy thì phải"

Không nhưng không ảnh hưởng mà ảnh hưởng rất nhiều là đằng khác, Đồ Du Du khổ sở:

"Tôi chỉ là lo lắng cho sức khỏe của ông ngoại cậu mà thôi"

Tô Thành cười thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn giả bộ:

"Muốn tôi nói theo ý thầy cũng được, nhưng mà tôi có một điều kiện này"

Đồ Du Du giống như là nắm được sợi dây cứu hộ vội hỏi luôn:

"Điều kiện gì?"

Tô Thành nhìn Đồ Du Du một hồi mới đáp:

"Thầy cũng thấy đấy, tôi hiện tại thành ra như vậy rồi cho nên cử động cũng bất tiện càng không thể theo kịp bài vở trên lớp, vì thế mà thầy phải ở lại đây chăm sóc tôi, dạy học cho tôi nữa"

Đồ Du Du há một tiếng:

"Việc chăm sóc đã có bác sĩ cùng y tá trong bệnh viện, nếu như cậu muốn thì tôi buổi tối sẽ tới đây dạy phụ đạo cho cậu một tiếng cũng được"

Tô Thành trực tiếp đánh gãy lời của Đồ Du Du:

"Không được, nếu như thầy không ở lại đây cho tới khi tôi xuất viện thì tôi sẽ nói thật với ông ngoại tôi là tôi đánh nhau với người xấu nên mới bị gãy chân"

Đồ Du Du nghe thấy thế thì vội vã đáp:

"Tôi ở đây là được chứ gì, nhưng mà tôi cũng có tiết dạy ở trường nữa cho nên không thể lúc nào cũng ở lại đây được"

Tô Thành nhàn nhạt mở miệng:

"Cho phép thầy đến trường dạy học, dạy học xong thì phải quay lại đây luôn"

Đồ Du Du cảm thấy mình giống như bị trên dưới nhà họ Tô lừa gạt rồi, mà Bạch lão gia gì đó cậu chưa hề gặp qua tại sao hết lần này đến lần khác mà cậu vì ông ta phải khổ sở thế này.

Buổi tối hôm ấy xảy ra một vấn đề nan giải, Tô đại thiếu gia tuy rằng bình thường bữa bộn nhưng lại có thói quen ngày nào cũng phải tắm rửa dù đông hay hè, dù khỏe hay bệnh, là phải tắm dội nước chứ không chịu lau người qua thôi. Đồ Du Du cũng không biết phải tắm cho hắn như thế nào nữa, kết quả liền chạy ra ngoài mượn một chiếc ghế nhỏ để cho hắn ngồi xuống, bản thân giống như một nô tài hầu hạ hắn cởi quần áo tắm rửa, dĩ nhiên thì cũng không đến mức giống như một đứa con nít cởi cả quần trong mà lau rửa chỗ đó.

Đồ Du Du xắn ống quần lên cao, tay áo cũng kéo lên cao một chút, Tô Thành duỗi thẳng chân bó bột dưới đất, ánh mắt thích thú mà quan sát ai kia. Đồ Du Du lấy khăn nhúng vào chậu nước rồi đưa lên kỳ ở sau lưng Tô Thành, Tô Thành đặc biệt biết hưởng thụ nhắm mắt lại, Đồ Du Du phát hiện ra cảnh này liền bĩu môi:

"Nhìn cậu kia, bộ dạng đó của cậu là sao chứ hả?"

Tô Thành khàn giọng, nửa đùa nửa thật đáp lại một câu:

"Là sướng!"

Đồ Du Du có biệt danh là cừu nâu ngọc cho nên hai từ kia của Tô Thành sẽ tự động hiểu theo chiều hướng rằng hắn muốn làm khổ mình. Đồ Du Du muốn tắm nhanh một chút, này giờ cứ cúi người thế này mới hết cả lưng của cậu rồi:

"Một lát nữa tắm xong cho cậu thì tôi phải về nhà một chuyến"

Tô Thành mở mắt nhú mày:

"Về làm gì?"

Đồ Du Du không để ý đến biểu hiện kia của Tô Thành:

"Tôi về tắm rửa thay đồ, ở đây thì quần áo đâu để thay chứ?"

Tô Thành nhân lúc Đồ Du Du không để ý trực tiếp múc một gáo nước hắt lên người cậu, Đồ Du Du giật mình né tránh cũng đã muộn chỉ có thể tức giận hỏi:

"Cậu bị gì thế?"

Tô Thành xấu xa đáp lời:

"Quần áo ướt như vậy có thể ra đường sao, cứ ở lại đây lát nữa tôi nói người về nhà thầy mang quần áo tới, một lát nữa tôi muốn đi dạo thầy phải đưa tôi đi"

Đồ Du Du tuy rằng tức đến độ muốn xuất huyết dạ dày, từ đó đến giờ cậu chưa từng gặp phải người ngang ngược như vậy, nhưng mà bây giờ phải nịnh nọt lấy lòng đại thiếu gia tính khí thất thường này, nếu làm như cho hấn phạt ý thì khẳng định việc làm của cậu sẽ không còn:

"Cậu thật ngang ngược"

Tô Thành cảm thấy từ này Đồ Du Du dùng không đúng từ ngữ liền muốn sửa lại:

"Không phải ngang ngược mà là bá đạo, con gái vẫn thích đàn ông bá đạo, thầy không thích hả?"

Đồ Du Du ngồi xổm xuống cẩn thận không để cho nước dính vào bên chân đang bó bột kia của Tô Thành:

"Tôi là đàn ông, cậu hỏi tôi cái này làm gì, mà tôi thấy cậu ngang ngược chứ không phải bá đạo"

Tô Thành nhìn chằm chằm đỉnh đầu của Đồ Du Du, ánh mắt nghiền ngẫm một hồi cuối cùng liền dịu dàng trở lại. Tô Thành nói muốn Đồ Du Du cởi quần lót cho mình, Đồ Du Du không muốn nên nói hấn tự mình cởi đi, Tô Thành đáp lại rằng nếu không cởi cho hấn thì hấn sẽ ngay lập tức gọi điện cho ông ngoại mình nói ra sự thật, Đồ Du Du lúc ấy chỉ có thể cắn răng mà cởi quần cho hấn.

Tô Thành mười tám tuổi nhưng mà Tiểu Thành Thành nhìn cũng phải cỡ 18cm, 18cm này chính là lúc bình thường chưa cương lên, nếu như cương lên rồi thì cũng không biết phải đáng sợ đến mức nào. Đàn ông khi nhìn thấy nơi đó của người khác liền sẽ tự động so sánh đến cái của mình, so sánh xong liền rất nhanh có kết luận của mình nhỏ đến thế thảm thì đồ mặt nạ ngượng, không muốn nhìn thấy vị trí đó của đối phương thêm một lần nữa.

Tô Thành thấy Đồ Du Du xấu hổ đỏ mặt thì trêu chọc:

"Đỏ mặt cái gì?"

Đồ Du Du nhanh nhanh chóng chóng muốn cởi quần lót của hấn ra để thay quần khô:

"Đỏ mặt cái gì, tôi không đỏ mặt"

Tô Thành cười mờ ám:

"Hay là của thầy nhỏ hơn của tôi nhiều lắm hả?"

Đồ Du Du giật mình gấp gấp phản kháng:

"Không phải"

Tô Thành giả bộ muốn đưa tay vươn về phía quần của Đồ Du Du:

"Nhân tiện ở đây so luôn đi"

Đồ Du Du nhanh chóng né tránh, cậu lùi lại phía sau một bước:

"Tự cậu mặc quần áo vào đi"

Nói rồi con cừu nâu ngốc nào đó liền tự động chạy nhanh khỏi phòng tắm, Tô Thành ở bên trong cười lớn, như thế nào lại đáng yêu vậy, càng ngày lại càng đáng yêu rồi, cái gương mặt nhỏ nhắn kia đỏ ửng, ngay cả hai tai cũng hồng hồng, bộ dạng thì xấu hổ gấp gấp chạy khỏi nơi này giống như là e then vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nghe Lờ

Đồ Du Du không phải là bệnh nhân nhưng lúc này lại phải mặc quần áo của bệnh nhân, lý do chính là vì tên ngang ngược nào đó vừa mới rồi làm ướt quần áo của cậu, Đồ Du Du cũng chẳng thể nào mặc đồ ướt đẫm Tô Thành ra ngoài hóng gió được, mà nói hấn đợi lát nữa người mang quần áo cậu tới rồi thay xong khi đó mới đưa hấn ra ngoài thì hấn lại không chịu. Thế cho nên lúc này mới có cảnh một thanh niên mặc đồ bệnh nhân đẩy xe lăn cho một thanh niên cũng mặc đồ tương tự đi dọc hành lang bệnh viện.

Bệnh viện thành phố vốn rất rộng lớn, không khí cũng trong lành vì có một khoảng vườn trồng toàn cây cỏ thụ ở phía sau, cây xanh tỏa bóng râm lớn che đi được ánh nắng chói chang của mặt trời, Đồ Du Du vừa đẩy xe lăn cho Tô Thành vừa nói:

"Vừa mới rồi tôi có nói chuyện với bác sĩ rồi, ông ấy nói chân cậu khoảng năm ngày sau là tháo bột được, lúc đó sẽ không phải ngồi xe lăn nữa"

Tô Thành im lặng không nói, thật ra thì hấn vẫn chưa đến mức phải dùng xe lăn, chỉ cần chống nạng là một mình có thể đi lại được, dù sao thì trước đây cũng đánh nhau nhiều, còn bị thương nặng hơn như vậy nữa, chỉ là hấn muốn kiểm soát để cho Đồ Du Du phải ở bên cạnh hấn, quan tâm hấn mà thôi.

Đồ Du Du đẩy Tô Thành để một gốc cây cổ thụ lớn rồi dừng lại, ở bên cạnh có một ghế đá sạch sẽ, cậu theo đó cũng ngồi xuống chiếc ghế đó. Tô đại thiếu gia chính là nhà tư bản chuyên đi bóc lột sức lao động của người khác, không giây phút nào hấn cho người ta được nghỉ ngơi:

"Bóp đùi cho tôi đi, cái chân này bị bó bột cho nên không cử động được, bắp đùi cũng tê rần rồi"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành, vốn định là nổi khùng lên chửi hấn một phen nhưng ngẫm lại lời hấn nói có lẽ cũng là đúng, vì thế lúc này liền mềm lòng vươn tay sang bóp bắp đùi của chân đang bị bó bột kia:

"Vừa mới rồi tôi nhìn thấy một người rất giống học sinh Vu... nhưng mà chắc không phải đâu"

Tô Thành nhú mày, ngay lập tức quay sang bên cạnh lớn giọng hỏi Đồ Du Du:

"Thì sao, quan tâm hấn làm gì?"

Đồ Du Du cảm thấy bắp đùi của Tô Thành cứng như đá vậy, lúc bóp bóp còn cảm nhận được cơ bắp rắn chắc kia, còn đang định cảm thán với hấn thì nghe thấy tiếng nói lớn của hấn cũng phải giật mình ngừng lại động tác:

"Cậu tự nhiên lớn tiếng như vậy làm gì?"

Tô Thành bực bội, hấn không muốn Đồ Du Du khi ở bên cạnh hấn lại nhắc tên người khác, hơn nữa còn nhắc đúng tên mà kẻ hấn không ưa nhất, ngẫm lại thời gian gần đây quan hệ của cậu và Vu Phóng hình như khá tốt, không biết chừng còn tốt hơn quan hệ giữa cậu và hấn nữa:

"Tiếp tục bóp đi"

Đồ Du Du hừ hừ tiếp tục dùng lực bóp, Tô Thành im lặng trầm ngâm suy nghĩ, có một điều hấn không thể biết được rằng trong suy nghĩ của Đồ Du Du thì mối quan hệ của cậu và hấn chưa bao giờ được coi là tốt cả. Đồ Du Du ngồi bóp bóp đến mức mỏi như cả hai cánh tay, gương mặt cũng nhăn nhó khó chịu nhưng Tô Thành lại không hề có ý định nói cậu ngừng lại:

"Đã được hay chưa, tôi mỏi tay lắm rồi đây này"

Tô Thành lúc này mới giật mình quay sang nhìn Đồ Du Du:

"Được rồi, chúng ta vào trong đi"

Đồ Du Du đứng dậy xoay xoay cánh tay mỏi như một chút rồi lại chậm rãi đẩy xe lăn cho Tô Thành. Lúc đi dọc hành lang Đồ Du Du nhìn thấy Vu Phóng cũng mặc đồ bệnh đang đứng nói chuyện với bác sĩ, cậu có điểm bất ngờ một chút liền không tiếp tục đẩy xe cho Tô Thành nữa mà đi về phía Vu Phóng định hỏi thăm. Đồ Du Du vừa bước được ba bước thì Tô Thành liền giật dử quát:

"Đồ Du Du"

Đồ Du Du giật mình, Vu Phóng theo đó cũng quay lại liền nhìn thấy được Đồ Du Du cũng đang mặc đồ bệnh nhân thì hơi giật mình một chút, hấn không nhìn thấy Tô Thành cũng ở phía sau kia mà ngay lập tức bước về phía Đồ Du Du hỏi:

"Thầy sao lại đến bệnh viện vậy?"

Đồ Du Du theo phản xạ mà quay người lại nhìn Vu Phong đáp:

"Không phải á..."

Đồ Du Du còn chưa kịp nói xong thì đã có một lực đạo kéo lấy eo của cậu khiến cho cậu cũng phải đứng không vững, khi phát hiện được chuyện gì đang xảy ra thì lúc này cậu đã thấy Tô Thành cao hơn cậu một cái đầu đứng sừng sững ôm lấy eo cậu rồi:

"Ai cho phép thầy tự ý bỏ đi hả?"

Vu Phóng bất ngờ ngăn người, Đồ Du Du cũng phải mất vài giây ngẩn ngơ mới giật mình đẩy Tô Thành ra, bởi vì Tô Thành đi lại không thuận tiện, lúc đứng lên cũng là đứng một chân, hiện tại đột nhiên bị người khác bắt chột đẩy mạnh như thế cũng không thể nào đứng nổi nữa, kết quả liền ngã xuống sàn. Đồ Du Du mở lớn hai mắt vội vã chạy tới đỡ lấy Tô Thành rồi rít xin lỗi:

"Chết rồi, tôi xin lỗi, cậu có bị sao hay không?"

Bác sĩ vừa mới rồi đứng nói chuyện với Vu Phóng nhìn thấy cảnh này liền giật mình, lúc Tô Thành xuất viện đã có người tới nói với ông rằng không được để cho Vu Phóng và Tô Thành chạm mặt, cứ để một người điều trị ở dãy nhà A, một người nghỉ ngơi ở dãy nhà D được rồi, bây giờ hai người lại đột nhiên đụng mặt ở chỗ này còn thành ra chuyện lớn như vậy, nếu để cho Tô gia biết được chuyện này thì viện trưởng ông đây e là nên phải tự động từ

chức rồi. Viện trưởng nhanh chóng bước tới phụ Đồ Du Du một tay đỡ Tô Thành ngồi lên xe lăn, Đồ Du Du cúi người phủi bụi trên quần áo của Tô Thành:

"Chân cậu có đau ở đâu không, tôi xin lỗi đã đẩy cậu, nhưng mà cậu đột nhiên làm tôi giật mình làm gì chứ..."

Tô Thành ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vu Phóng, giống như một con sư tử đang độ tuổi trưởng thành muốn đánh dấu lãnh thổ của mình vậy, hần trăm giọng nói với Đồ Du Du:

"Đi về"

Đồ Du Du sợ hãi vòng về phía sau đẩy xe lăn cho Tô Thành, lúc đi qua Vu Phóng vẫn còn không quên nói:

"Học sinh Vu, lát nữa tôi..."

Tô Thành nghe thấy Đồ Du Du nói chuyện với Vu Phóng liền quát:

"Ai nói mở miệng làm cái gì hả?"

Đồ Du Du tự động im bật, lúc đẩy Tô Thành về đến phòng bệnh rồi thì vừa sợ vừa lo hỏi hần:

"Hay là tôi đi gọi bác sĩ đến kiểm tra xem chân cậu thế nào"

Tô Thành nghĩ rằng Đồ Du Du muốn nhân cơ hội này đi gặp mặt Vu Phóng thì trực tiếp đánh gãy ý tưởng kia của cậu:

"Thầy nếu như dám rời khỏi tầm mắt tôi thì tôi sẽ nói chuyện này với ông ngoại tôi, tôi nói với ông ngoại tôi là chính Vu Phóng làm gãy chân tôi, cũng là vì cậu ta mà thầy mới đẩy tôi, đến lúc đó xem ông ngoại tôi trị tội hai người như thế nào!"

Đồ Du Du giật mình, cậu không hề biết chuyện là Vu Phóng làm gãy chân Tô Thành:

"Hả? Học sinh Vu làm gãy chân cậu sao?"

Tô Thành chẳng qua vẫn chỉ là một học sinh cấp ba mà thôi, hần đôi lúc vẫn còn có tính trẻ con:

"Đúng là thế đấy, không phải là ba tôi nhờ thầy đến khuyên bảo tôi hay sao, tôi nói cho thầy biết tôi cực kỳ căm ghét Vu Phóng cho nên lần sau thầy đừng có mà để tôi biết rằng thầy cùng hần ta nói chuyện đã biết hay chưa?"

Đồ Du Du ngây ngốc đứng yên ở một chỗ để người ta lớn tiếng quát:

"Nhưng mà sao cậu lại ghét học sinh Vu chứ, nếu như là vì chuyện đánh nhau gây gỗ thì có thể ngồi lại với nhau mà giải quyết mà"

Tô Thành quát lớn:

"Hần cướp mẹ của tôi, ba của tôi, bây giờ thầy còn muốn đứng về phía hần hay sao?"

Đồ Du Du vẫn ngây ngô không hiểu:

"Cậu nói gì thế, tôi không phải là đứng về phía ai cả chỉ là tôi cảm thấy cậu như vậy..."

Tô Thành khàn giọng:

"Hần là con của ba tôi cùng người phụ nữ mà ông ta đã ngoại tình, chính vì mẹ của hần mà mẹ tôi mới gặp tai nạn qua đời, ba tôi biết việc này nhưng vẫn nghiêm nhiên đón người phụ nữ kia vào ở trong nhà, thấy nói xem tôi nên có thái độ thế nào hả?"

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, còn nhớ lần đó Tô Thành có nói chuyện với cậu rằng mẹ của hần không còn nữa, ba của hần cũng có người vợ mới, nhưng mà cậu đến cuối cùng vẫn không thể nghĩ tới được sự việc lại trùng hợp như thế, Tô Thành và Vu Phóng thế nhưng lại có mối quan hệ đó:

"Chuyện này cũng là chuyện của người lớn rồi, hai người các cậu cũng không nên..."

Tô Thành cắt ngang lời nói của Đồ Du Du:

"Đừng nói nữa"

Đúng lúc này ngoài cửa có một nhóm người nhón nháo, Đồ Du Du quay đầu lại nhìn liền phát hiện ra một nhóm nam nữ thanh niên trong độ tuổi học sinh đang tiến vào phòng, một nam sinh đi đầu có đôi mắt một mí, mái tóc nhuộm màu nâu sáng càng khiến cho cậu ta nhìn rất giống người ngoại quốc:"Sao thế hả, lại có người làm phật ý Tô đại thiếu gia rồi sao?"

Lời nói kia mang theo ngữ điệu trêu chọc không hề có một chút nịnh nọt nào cả, nam sinh tóc nâu sáng kia tên Chung Tử Tuấn, là nhị thiếu gia của tập đoàn thực phẩm Chung thị, cũng được xem như là anh em tốt của Tô Thành.

Nhóm người tới có năm nam bốn nữ, không một ai trong số họ quan tâm đến Đồ Du Du cả, bọn họ ngay cả một câu hỏi thắc mắc rằng cậu là ai với Tô Thành cũng không có chứ đừng nói là chào hỏi lịch sự với cậu. Đồ Du Du thấy bạn bè của Tô Thành đến thăm liền tự động muốn rời khỏi phòng cho bọn họ nói chuyện, nhưng Tô Thành vừa nhìn thấy Đồ Du Du định rời đi liền sợ cậu sẽ đi gặp Vu Phóng, đến lúc đó quan hệ của hai người bọn họ ngày càng tốt đẹp lên thì sao, chính vì thế Tô Thành liền lớn tiếng gọi Đồ Du Du lại không cho cậu rời đi:

"Còn muốn đi đâu, bạn bè tôi đến rồi thì qua kia gọt cho tôi muốn đĩa hoa quả đi"

Đồ Du Du bực bội, như thế này là coi cậu làm người giúp việc cho hắn hay sao, bạn bè của hắn muốn ăn thì bọn họ tự gọt đi, cậu hầu hạ hắn đã quá sức chịu đựng rồi bây giờ còn muốn cậu hầu hạ bạn bè hắn, không có cửa như vậy đâu:

"Tôi không gọt"

Chung Tử Tuấn lúc này mới để ý tới trong phòng còn có thêm một người nữa tồn tại:

"Ái chà, đây là vị nào đây, lá gan cũng không phải là nhỏ đâu"

Một nam sinh nhuộm mái tóc đỏ rực, hai tai đeo rất nhiều khuyên, gương mặt có điểm lưu manh, ánh mắt bắn về phía cậu như muốn đánh người:

"Đại ca, có cần em lôi người này ra ngoài dạy dỗ một trận hay không?"

Đồ Du Du giật mình, nhìn nhóm người mới tới giống như một đoàn lưu manh vậy, cậu theo phản xạ mà lùi lại một bước muốn phòng vệ. Tô Thành làm sao mà nỡ để người khác đánh Đồ Du Du chứ, hắn từ đó đến giờ đám cậu một đám làm cho cậu ngất đi đã đau lòng lắm rồi:

"Không cần đâu, thầy ra chỗ kia ngồi đi"

Đồ Du Du muốn đi ra ngoài nhưng ở trước cửa lại bị một nhóm lưu manh dứ như hổ chặn rồi, nếu còn manh động khẳng định sẽ bị bọn họ đánh cho một trận, thế cho nên Đồ Du Du cuối cùng đành phải xoay người lại đi về phía ghế sofa bên cạnh cửa sổ im lặng ngồi trong một góc.

Chung Tử Tuấn buồn cười:

"Vị này chính là thầy giáo dạy kèm cho cậu đó sao, nhưng mà tại sao cũng lại phải vào bệnh viện thế này?"

Tô Thành không trả lời, Đồ Du Du cũng coi như đám người kia là không khí. Có một cô gái sở hữu mái tóc dài màu đen thẳng mượt đến ngang thắt lưng, cô ấy mặc một chiếc váy màu vàng dài đến đầu gối, nhìn qua nhìn lại cũng đúng là một dạng tiểu thư hiền lành:

"Tô Thành, nghe nói anh bị gãy chân, có nghiêm trọng lắm không?"

Một nam sinh khác ở phía sau lên tiếng nói thêm vào:

"Đại ca, chị dâu nghe nói anh bị gãy chân thì lo lắng lắm, hôm nay vốn dĩ là hẹn đi du lịch với gia đình nhưng vì anh mà ở nhà đấy"

Nữ sinh váy vàng này là học sinh trường Vương Phủ, cũng học cùng lớp với Tô Thành, là con gái độc nhất của Kỳ gia chuyên kinh doanh trang sức gọi là Kỳ Úc Ninh:

"Đừng nghe Đại Lân nói bậy, chuyến đi du lịch này cũng không phải quan trọng gì cả, lại là đi nghỉ dưỡng ở Dubai em cũng đã đi chán rồi"

Đồ Du Du nghe thấy tiếng gọi chị dâu kia, lại nghe thấy cô ấy nói đi nghỉ dưỡng ở Dubai liền hé mắt nhìn sang đánh giá một chút, hiền lành, đoan trang, xinh đẹp, đúng là điển hình một cô gái tốt rồi, tại sao lại đi yêu một tên xấu xa lưu manh như Tô Thành chứ.

Tô Thành để ý thấy Đồ Du Du đang nhìn Kỳ Úc Ninh liền chột dạ, hắn đột nhiên không muốn để cho cậu biết mối quan hệ của hắn và Kỳ Úc Ninh thế cho nên lúc này hắn liền lạnh nhạt với cô ấy rất nhiều:

"Tôi không sao, nếu như còn kịp chuyến bay thì cô cứ đi đi"

Kỳ Úc Ninh là bạn gái ba tháng nay của Tô Thành, bình thường tuy rằng hắn không thể hiện rõ ràng sự quan tâm chăm sóc thái quá nhưng mà chỉ cần những thứ Kỳ Úc Ninh muốn thì hắn chưa khi nào từ chối cả, đám đàn em dưới trướng Tô Thành vẫn luôn nghĩ rằng hắn rất yêu cô gái này, chính vì thế hiện tại hắn làm ra dáng vẻ lạnh nhạt như thế liền khiến cho không khí trong phòng cũng phải rơi vào im lặng, ngay cả Kỳ Úc Ninh cũng ngăn người không nói thêm được câu nào.

Mãi cho đến khi Chung Tử Tuấn lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề này, cậu ta nhìn thấy giỏ hoa quả để ở trên bàn chỗ Đồ Du Du đang ngồi liền nâng bước đi về phía cậu:

"Có táo xanh Mỹ sao, tôi rất thích ăn loại quả này"

Kỳ Úc Ninh có mang tới một giỏ chery rất lớn, bình thường vẫn không biết Tô Thành thích ăn nhất cái gì cho nên cô ấy cứ theo sở thích của mình mà lựa chọn:

"Tô Thành, bác sĩ có nói thì khi nào anh được xuất viện chưa?"

Tô Thành lạnh nhạt đáp:

"Chưa"

Chung Tử Tuấn ở một bên ăn táo nói:

"Nghe nói chuyện lần này là do đám người Vu Phóng làm hả?"

Tô Thành im lặng không lên tiếng, Chung Tử Tuấn chuyển sang hướng Đồ Du Du cười cười chào hỏi:

"Thầy là thầy giáo mới chuyển đến trường đó hả, em là Chung Tử Tuấn học cùng lớp với tên khó ưa kia"

Thì ra là học sinh trường Vương Phủ, học sinh chủ động chào hỏi mình rồi làm sao mình có thể làm ngo đây:

"Tô là Đồ Du Du"

Chung Tử Tuấn ăn xong táo xanh Mỹ thì đáp lại:

"VẬY HẢ, SAU NÀY RÀNH CÓ THỂ CÙNG CHÚNG EM ĐI CHƠI"

Đồ Du Du cậu trước nay chưa từng giao du với lưu manh, muốn mời cậu đi chơi thì không có cửa đâu. Một nam sinh khác trong nhóm người đến thăm hỏi nói:

"Đại ca, Vu Phóng cũng ở trong bệnh viện này đúng không, hay là để bọn em đến dạy cho hắn một trận"

Đồ Du Du giật mình, trong lòng nghĩ đúng là một đám lưu manh bốc đồng mà, vừa mới rồi cũng có người tự nhiên nói muốn dạy cho cậu một trận, bây giờ lại có người khác nói muốn dạy cho Vu Phóng một trận. Nói gì thì nói Vu Phóng cũng là học sinh lớp cậu, nghe thấy có người muốn đánh học sinh mình thì là một thầy giáo cậu đây cũng không thể làm ngo mà im lặng được:

"Này, sao các cậu cứ động một tí lại muốn đánh nhau vậy hả, học sinh Vu có đắc tội gì với các cậu sao?"

Nghe Đồ Du Du nói vậy, Tô Thành liền thản nhiên ra lệnh:

"ĐƯỢC, CỨ DẠY CHO HẠN MỘT TRẬN ĐI"

Ba nam sinh theo đó cũng xoay người muốn rời khỏi vòng, Đồ Du Du giật mình đứng dậy:

"NÀY TÔ THÀNH, SAO CẬU LẠI MUỐN ĐÁNH NHAU NỮA HẢ?"

Tô Thành quay sang nhìn Đồ Du Du lạnh giọng:

"NHỎ TIẾNG VỚI TÔI NẾU KHÔNG THÌ CẬU HỌC SINH ĐÓ CỦA LỚP THẦY KHÔNG YÊN ĐÂU"

Đồ Du Du bị ánh mắt chim ưng nguy hiểm kia của Tô Thành làm cho hoảng sợ, cậu lúng túng hạ giọng xuống:

"TÔI... TÔI NÀO CÓ LỚN TIẾNG VỚI CẬU CHỨ, CẬU ĐỪNG LÀM LOẠN TRONG BỆNH VIỆN, CẬU NÓI BA NGƯỜI KIA QUAY TRỞ VỀ ĐI"

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du một hồi rồi đưa mắt ra hiệu cho một nam sinh khác, nam sinh khác hiểu ý cũng đi ra ngoài muốn gọi ba người kia lại. Đồ Du Du thấy lại có một người nữa đi ra thì càng gấp gấp hơn nhưng lại chẳng dám lớn giọng nữa:

"NÀY, CẬU TA ĐI RA NGOÀI LÀM GÌ NỮA VẬY?"

Tô Thành đáp:

"GỌI BA NGƯỜI KIA VỀ"

Đồ Du Du nghe thấy thế mới ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, im lặng ở trong góc không lên tiếng nữa. Chung Tử Tuấn nhìn thấy cảnh này, trong đáy mắt có một tia bất ngờ sau đó liền cười lớn, Kỷ Úc Ninh cũng nghi ngờ nhưng không dám nói thêm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bị Đánh Lén

Kỷ Úc Ninh vẫn luôn quần quít ở bên cạnh Tô Thành, Tô Thành thì luôn lo lắng sẽ bị Đồ Du Du hiểu lầm, có điều đương sự hiện tại lại chẳng thèm liếc mắt nhìn về phía hắn chứ đừng nói là quan tâm hay hiểu lầm cái gì cả. Kỷ Úc Ninh định vươn tay qua vuốt lấy mái tóc của Tô Thành thì bị hắn bực mình gạt sang một bên, bởi vì cô ấy đi đôi giày cao gót 7cm, sức lực của Tô Thành cũng không phải là nhỏ thế cho nên hiện tại liền trao đảo suýt chút nữa té ngã, may mắn ở phía sau có một nam sinh nhanh tay đỡ lấy cô ấy:

"Tô Thành, anh sao thế?"

Đồ Du Du này giờ vẫn lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng nói kia của Kỷ Úc Ninh mới chịu quay lại nhìn về phía đó, Tô Thành nhũn mỳ bực bội:

"Cô về trước đi"

Kỷ Úc Ninh ngây ngốc, sau đó không biết tại vì sao khóc mắt lại đỏ hoe nhìn vô cùng đáng thương:

"Tô Thành, anh có người mới rồi hay sao?"

Đồ Du Du giống như một người không liên quan nhưng lại nhiều chuyện muốn xem kịch vui, cô gái tốt như vậy tại sao lại yêu một tên xấu xa như Tô Thành cơ chứ, càng nghĩ thì cậu lại càng cảm thán trong lòng. Tô Thành không thích nhất là bị nữ sinh dây dưa như vậy, lại còn ở trước mặt hắn chảy nước mắt thật sự là khiến cho hắn vô cùng không muốn nhìn thấy nữa:

"Đại Tự, cậu giúp tôi đưa cô ta về đi"

Kỷ Úc Ninh vội vã chạy tới chỗ giường bệnh của Tô Thành:

"Tô Thành, anh nói rõ ràng cho em biết đi"

Tô Thành mắt thấy Kỷ Úc Ninh định kéo lấy cánh tay mình liền né tránh, hắn trầm giọng:

"Tôi không muốn nói nhiều"

Kỷ Úc Ninh bị ánh mắt đáng sợ kia của Tô Thành nhìn chằm chằm liền sợ hãi đi giật lùi lại phía sau, hai nữ sinh cùng đến thấy thế liền đi tới kéo Kỷ Úc Ninh rời khỏi phòng bệnh. Rất nhanh sau đó người trong phòng giống như là phát hiện ra tâm trạng của Tô Thành không tốt thì cũng theo đó nói muốn ra về. Chung Tử Tuấn là người cuối cùng rời đi, hắn có ở lại nói chuyện vài câu với Tô Thành, kết quả bị Tô Thành liếc mắt tiển khách cũng không thể ở lại nữa. Đồ Du Du thấy mọi người đi hết rồi mới bĩu môi nói bóng gió:

"Đúng là kẻ vô tình mà"

Tô Thành hừm một tiếng, Đồ Du Du ngồi ở trên ghế nói vọng tới:

"Cô gái tốt như vậy lại yêu phải một tên xấu xa như cậu đúng là đáng tiếc"

Tô Thành nhìn đồng hồ cũng đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, hắn mang điện thoại của mình mở ra làm một vài thao tác, rất nhanh sau đó hắn liền dùng một ngón trỏ ngoắc Đồ Du Du đi ra phía mình:

"Lại đây"

Đồ Du Du dùng ánh mắt có lửa liếc nhìn Tô Thành, Tô Thành đương nhiên không có một chút run sợ nào, ngược lại còn vô cùng thưởng thức cái kiểu đánh đá của ai kia. Tô Thành mở ra một app toàn những món ăn ngon tại địa điểm gần đây đưa cho Đồ Du Du nhìn:

"Gọi món đi, đến giờ ăn rồi"

Đồ Du Du cũng giống như bao nhiêu người khác, thích nhất là ăn đồ ăn ngon, mắt thấy trên màn hình điện thoại tràn ngập những món hấp dẫn liền sáng mắt, vươn tay cầm lấy điện thoại của Tô Thành:

"Cậu muốn ăn cái gì?"

Tô Thành buồn cười:

"Thầy chọn đi"

Đồ Du Du thích nhất ăn thịt, mà những món thịt được nặn thành những viên tròn tròn lại càng thích, thịt rán lên cũng thích, thịt xào chua ngọt lại càng thích hơn, lướt màn hình điện thoại một hồi phát hiện ra toàn những món ngon mà cậu chưa từng ăn bao giờ thật sự là rất khó để lựa chọn. Đồ Du Du nghiêng ngẫm một hồi rồi cúi người để cho Tô Thành nhìn thấy hình ảnh trong điện thoại:

"Tôi gọi món này được không?"

Hình ảnh đó là món thịt bò viên sốt cà chua, giá cũng không phải là rẻ cho nên mới muốn hỏi Tô Thành, nhưng mà Tô Thành ngay cả nhìn cũng không nhìn đã trực tiếp gạt đầu đáp ứng:

"Được"

Đồ Du Du lại chỉ vào một hình ảnh nữa:

"Món này chắc cũng sẽ ngon nhỉ?"

Là món thịt rán ngũ vị hương, Đồ Du Du hỏi ý kiến Tô Thành xem hắn có thích hay không, chỉ cần là món cậu thích thì khẳng định Tô Thành hắn sẽ đồng ý:

"Vậy gọi cả món này"

Đồ Du Du nhìn thấy giá tiền của hai món cộng lại cũng khá nhiều rồi cho nên liền nói thế này:

"Như vậy đủ rồi đi"

Tô Thành biết cừu nẫu ngốc nhất định vẫn còn nhiều món thích nữa vì thế mới đáp:

"Gọi thêm đi, như vậy ít quá tôi ăn không đủ"

Đồ Du Du hào hứng chọn tiếp, sau đó còn gọi thêm thịt ba chỉ rang kim chi, cá sốt cay, rau cải xào, canh bí hầm xương, chọn xong rồi lại cười nhìn Tô Thành hỏi:

"Như vậy có nhiều quá không nhỉ?"

Tô Thành thần nhiên nói:

"Muốn ăn cái gì thì cứ gọi"

Đồ Du Du lắc đầu:

"Như vậy đủ rồi, không nên lãng phí"

Tô Thành buồn cười, có hai người thôi lại gọi nhiều như thế mà còn nói là không nên lãng phí. Đồ ăn khoảng ba mươi phút sau liền được đưa tới, Đồ Du Du phụ trách mang từng món một bày ra trên bàn, mang bát đũa để ngay ngắn xong mới chạy ra chỗ giường bệnh đỡ Tô Thành tới:

"Một lát nữa ăn xong, tôi phải đi ra ngoài có chút việc"

Tô Thành nhú mày, hôm nay Đồ Du Du không có giờ lên lớp, cậu rốt cuộc là muốn đi đâu:

"Có việc gì, hôm nay thầy không có giờ dạy cơ mà"

Đồ Du Du vươn tay gấp một viên thịt bò bỏ vào trong bát, cả một quá trình đôi mắt kia đều sáng lên, phảng phất trong đôi con ngươi xinh đẹp kia chỉ có chỗ chứa cho một mình viên thịt bò đó vậy:

"Tôi muốn mua vài cuốn sách tham khảo, vừa mới rồi để ý ở bên kia đường có hiệu sách rồi"

Tô Thành nghe vậy thì vàng trán mới chịu dẫn ra:

"Cho đi mười phút"

Đồ Du Du ngừng lại động tác, lúc này mới đưa mắt nhìn lên Tô Thành:

"Ý của cậu là sao chứ, tôi thích đi bao lâu thì đi, cái gì mà mười phút"

Tô Thành thần nhiên nói thế này:

"Là thế sao, nếu như để cho ông ngoại tôi biết chuyện tôi đánh nhau với Vu Phóng cho nên mới ra nông nổi này thì đến lúc đó ba của tôi khẳng định sẽ không để yên cho thầy đâu"

Đồ Du Du đen mặt trầm mặc:

"Ăn đi ăn đi, làm ăn mất cả ngon đây"

Tô Thành buồn cười, Đồ Du Du ương bướng như vậy nhưng lại đặc biệt ngốc nghếch, chỉ cần dọa nạt cậu một chút là khẳng định sẽ đi vào khuôn khổ

ngay:

"Yên tâm đi, tôi sẽ không để công việc của thầy gặp khó khăn đâu"

Đồ Du Du bĩu môi, nếu không phải vì Tô Thành thì cậu cũng không rơi vào tình trạng nom nớp lo sợ mất việc như thế này. Đồ Du Du tuy rằng trong lòng nghĩ như thế nhưng ngoài miệng lại không dám nói ra, cậu không nói ra không có nghĩa là Tô Thành không biết, Tô Thành khoe miệng khê cong cong chọt nghĩ tới đã lâu rồi không được hôn đôi môi nhỏ nhắn mềm mại kia rồi:

"Một lát nữa trở về lấy cho tôi một liều thuốc an thần đi"

Đồ Du Du có điểm không hiểu nhìn chăm Tô Thành một lượt từ đầu tới chân:

"Cậu không khỏe ở chỗ nào sao? Không ngủ được hả?"

Tô Thành ừ một tiếng, Đồ Du Du biết thuốc an thần không phải tùy tiện mà uống được, phải là có bác sĩ cho phép mới có thể sử dụng:

"Hay là tôi gọi bác sĩ đến khám xem cậu thế nào"

Tô Thành cười xấu xa, trong đôi mắt lóe lên một tia tính toán:

"Không cần, chỉ là gần đây ngủ không được cho nên cứ đi lấy thuốc cho tôi đi"

Đồ Du Du nhử mảy nhìn chăm chăm Tô Thành một chút, kết quả liền cúi đầu im lặng ăn. Ăn uống xong cũng là gần một giờ, người mà Tô Thành nhờ người trở về lấy quần áo cho Đồ Du Du lúc này mới tới. Đồ Du Du có thói quen ngủ trưa, nhưng mà nói rằng sẽ đi ra ngoài mua vài cuốn sách tham khảo cho nên vẫn quyết định đi mua sách xong rồi mới ngủ. Đợi Đồ Du Du đi ra khỏi phòng rồi, Tô Thành liền nhảy lò cò đi ra đến cửa sổ muốn xác định lại xem Đồ Du Du có thật sự sẽ đến hiệu sách hay không, mắt thấy bóng dáng nhỏ bé băng qua đường rồi đi vào trong hiệu sách thì hần lúc đấy mới an tâm xoay lưng quay trở lại giường ngủ.

Tô Thành ở trên giường nằm chán xem một vài tin tức giải trí trên mạng, mười lăm phút trôi qua rồi vẫn chưa thấy Đồ Du Du trở về thì không vui, hần định nhấn số gọi cho cậu thì phát hiện ra lần đó bí mật thay sim điện thoại vẫn còn chưa lưu lại số, đến cuối cùng vẫn không có cách nào liên lạc được với cậu. Tô Thành trực tiếp nhấn vào nút cấp cứu ở bên cạnh giường, bởi vì Tô Thành là đại thiếu gia của Tô gia cho nên lúc nào cũng có người túc trực, giống như hiện tại chỉ cần nghe thấy tiếng chuông báo động thôi liền có một bác sĩ cùng hai y tá hốt hải chạy đến rồi:

"Cậu có chuyện gì sao?"

Trái ngược với vẻ mặt lo lắng hấp tấp của ba người kia, Tô Thành ngược lại nằm trên giường bình thản nói:

"Lấy đến đây cho tôi một cây nạng"

Một y tá theo đó liền không dám chậm trễ xoay người đi lấy, bác sĩ trưởng khoa bước tới nhìn Tô Thành xem xét xem cậu có gì bất thường không:

"Cậu muốn đi chỗ nào hả, hay là để tôi nói y tá đến đẩy xe lăn cho cậu"

Tô Thành trực tiếp phát tay, hần vẫn chưa đến mức phải ngồi xe lăn, tự mình chống nạng vẫn có thể đi tìm Đồ Du Du được:

"Không cần"

Cây nạng rất nhanh được mang tới, Tô Thành xô dếp chống nạng rồi khỏi phòng bệnh, bác sĩ cùng y tá ở phía sau lo lắng rí rít hỏi:

"Cậu muốn đi đâu thế, cậu muốn làm gì thì có thể nhờ chúng tôi làm cũng được, nếu như cậu mà có mệnh hệ gì thì bệnh viện chúng tôi không biết giải thích sao với Tô lão gia"

Tô Thành không nói gì cả mà cứ như vậy bước vào trong thang máy chọn xuống tầng một, bỏ lại sau lưng gương mặt lo lắng của những người bên ngoài, hần đi tìm cừu nâu ngọc nhà hần, chuyện này làm sao có thể giao cho người khác làm thay, giao cho người khác làm thay thì hần nhất định sẽ không thể yên tâm được.

Tô Thành đi không được nhanh cho lắm, hần để ý lúc này bầu trời đang sầm sì như sắp mưa, đứng ở trước cửa bệnh viện có thể nhìn sang được phía bên đường lớn nơi có hiệu sách mà vừa mới rồi Tô Thành thấy Đồ Du Du đi vào. Tô Thành nhanh chóng bước xuống bậc thềm, khi đang định băng qua đường liền nghe thấy tiếng xô xát ở phía bức tường đằng xa, hần nhử mảy vốn định không quan tâm mà chẳng hiểu sao lại có dự cảm không lành, bước chân cứ thế tự động chuyển hướng đi về nơi phát ra tiếng động kia.

Tô Thành ở phía xa loáng thoáng nhìn thấy một cậu thanh niên có mái tóc màu hồng chạy đi, ở khoảng cách xa như vậy cho nên hần không nhìn thấy mặt cậu ta, sau đó hần bước thêm vài bước nữa liền phát hiện ra nơi đó còn có cả Vu Phóng, nhìn tới trên mặt đất có một cây gậy đánh bóng chày bằng sắt liền âm thầm nghĩ có lẽ rằng người bên hần muốn đánh lên Vu Phóng. Kể đó Tô Thành liền nhận ra được có điểm không đúng, ở dưới mặt đất còn có một người đang nằm, trên đầu bị trùm kín bởi một cái bao, nhưng đôi giày của người kia hần nhận ra, đôi giày đó chính là đôi giày mà Đồ Du Du mang lúc rời đi.

Tô Thành giật mình vội vã chống nạng đi nhanh hơn một chút, Vu Phóng ở bên này cũng chỉ mới vừa bỏ được cái bao trên đầu Đồ Du Du ra thì bị một

lực đạo ở phía sau bắt ngờ tập kích đẩy hấn ngã lăn sang một bên. Tô Thành mắt thấy Đồ Du Du nằm ở dưới đất, trên đầu chảy máu, mặt mũi cũng bị đánh cho đến bầm tím liền muốn nổi điên lên không suy nghĩ được cái gì khác hết ầm lên với Vu Phóng:

"Dám đánh người của tôi"

Vu Phóng vừa mới rời đi dạo ở trong khuôn viên bệnh viện thì bắt gặp cảnh tượng có một cậu thanh niên đột nhiên chạy đến đánh Đồ Du Du, chỉ là hấn từ phía xa nhìn thấy cho nên lúc chạy lại thì cậu đã bị đánh bất tỉnh rồi, cũng không bắt được tên ra tay nhưng mà hấn nhận ra người kia không ai khác chính là một người trong nhóm Tô Thành:

"Tô Thành, cậu cũng thật quá đê tiện rồi, cậu cho người đánh thầy giáo thành ra như vậy"

Tô Thành nghe thấy câu này thì mới nhớ tới nam sinh tóc hồng vừa chạy đi kia, hấn hiện tại cũng không muốn tìm ra xem kẻ đánh Đồ Du Du là ai mà chỉ muốn ngay lập tức đưa cậu vào trong bệnh viện. Bởi vì một chân Tô Thành đi lại không thuận tiện cho nên hấn không thể nào có cách bế Đồ Du Du vào trong được, Vu Phóng lúc này cũng không quản cái gì cả trực tiếp gạt Tô Thành ra rồi nhanh chóng bế Đồ Du Du đã bất tỉnh chạy vào trong bệnh viện.

Trời đổ mưa lớn, Tô Thành nhìn tới bao tải cùng côn sắt ở trên mặt đất lại nhìn hai bóng người phía trước rất nhanh biến mất trước cửa bệnh viện, hấn chưa khi nào cảm thấy lại bất lực như thế, quần áo bệnh nhân mặc trên người bị nước mưa làm ướt dán sát vào từng đường nét trên cơ thể hấn càng khiến cho hấn trở nên nguy hiểm đến đáng sợ. Tô Thành cúi người nhặt lên bao tải cùng cây gậy sắt kia, nhìn tới trên cây gậy sắt có khắc tên chủ nhân của nó liền híp mắt lại thành một đường chỉ rồi nhanh chóng bước vào trong bệnh viện.

Khi Đồ Du Du tỉnh lại là buổi chiều ngày hôm đó, cổ họng khô khốc, cả người đau nhức, vừa định cựa quậy liền truyền tới một cơn đau đến nhần mặt nhú mày khẽ rên lên. Một giọng nói trầm khàn ở rất gần cậu bình thản nói:

"Nằm im đi, muốn cái gì?"

Đồ Du Du đưa mắt nhìn sang bên cạnh thấy Tô Thành đang ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ, gương mặt kia của hấn lạnh như băng vô cùng khủng bố:

"Lấy cho tôi một ly nước được không?"

Tô Thành không nói gì cả, cầm lấy cây nạng bên cạnh chống lên đi tới phía bàn uống nước rót cho Đồ Du Du một ly. Đồ Du Du không cần ngồi dậy, cứ nằm như thế dùng ống hút mà hút nước. Tô Thành nhìn chằm chằm cậu một hồi mới lạnh giọng nói:

"Tại sao lại thành ra như vậy?"

Đồ Du Du cũng không biết tại vì sao mình lại bị thành ra như vậy, cậu vừa mới chỉ mua sách xong lúc băng qua đường liền bị một cái bao bố trùm lên đầu rồi kéo vào một góc, giấy tiếp theo cứ như vậy bị vật gì đó đánh rất đau rồi:

"Tôi không biết..."

Tô Thành khàn giọng, vừa nhìn thấy bên khóe miệng của ai kia bị rách, lại thấy được trên đầu đang quấn băng liền đau lòng không thôi:

"Thầy không biết tìm cách thoát thân hay sao, ở bệnh viện nhiều người qua lại như vậy cũng không biết đường mà hét lên hả?"

Đồ Du Du bị đánh bất ngờ như thế, đối phương lại sức khỏe kinh hồn làm sao có thể thoát được đây, cậu cũng chẳng phải là vua đánh lộn giống như hấn:

"Phải rồi, điện thoại của tôi, có thấy điện thoại của tôi hay không?"

Lúc ấy Đồ Du Du có lấy được điện thoại từ trong túi quần ra, không rõ nhốn nháo thế nào liền bị người kia đánh mạnh vào tay làm rơi mất điện thoại, trong người cậu cũng không có nhiều vật giá trị gì chỉ có chiếc điện thoại kia xem như là có giá một chút, nếu như mất điện thoại rồi sẽ chẳng có tiền mà mua mất.

"Điện thoại của thầy bị đánh vỡ rồi"

Đồ Du Du nghe vậy thì giật mình:

"Đánh vỡ rồi? Đánh vỡ rồi sao, cậu có cảm về cho tôi không, không biết chừng mang ra hiệu còn sẽ sửa lại dùng tiếp được"

Tô Thành nhú mày:

"Thầy nghỉ ngơi đi, một lát nữa bác sĩ sẽ đến thay băng cho thầy, tôi sẽ mua cho thầy một chiếc điện thoại khác"

Đồ Du Du theo phản xạ sờ lên đầu mình:

"Cậu nói mua điện thoại cho tôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Phốt Nhẹ

Đồ Du Du bị đánh đến nằm bẹp ở trên giường cả ngày, cậu vẫn không hiểu lý do tại vì sao người ta lại đánh mình, phòng bệnh của Tô Thành có chiếc giường rất rộng, Tô Thành sau lần Đồ Du Du bị đánh này liền không muốn cho người ta đi đâu nữa, tốt nhất là phải ở trong tầm mắt của hắn mới được, thế cho nên Tô Thành liền kiên quyết muốn Đồ Du Du nằm dưỡng thương cùng hắn tại phòng bệnh này.

Bàn tay phải của Đồ Du Du bị băng kín không thể cầm nắm vật gì, việc ăn uống cũng trở nên khó khăn hơn rất nhiều, có một nữ y tá xinh đẹp nói muốn đút cho Đồ Du Du ăn, Đồ Du Du còn chưa kịp nói lời cảm kích thì không hiểu sao cô ấy đã rời đi rồi, đến cuối cùng không có ai khác đành phải Tô Thành đút cho cậu ăn. Đại thiếu gia xung phong đút đồ ăn cho mình, Đồ Du Du nghĩ mà cảm thấy cũng có chút hoảng, cậu e ngại nhìn Tô Thành nói:

"Hay là gọi cô y tá kia vào giúp tôi ăn đi"

Vừa mới rồi nữ y tá kia bị Tô Thành dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn mình cho nên mới hoảng sợ mà bỏ chạy mất, hắn đương nhiên không muốn nhờ bất cứ ai khác làm công việc này ngoài mình cả, chăm sóc cừu nẫu ngốc của hắn vẫn là nên để hắn làm mới yên tâm:

"Thầy nghĩ bệnh viện lớn như này có ít bệnh nhân lắm hả, còn muốn y tá phải đút cho thầy ăn"

Đồ Du Du nghe giọng điệu kia của Tô Thành liền hiểu ra, cậu có điểm ngượng ngùng đáp lại:

"Ừ, cậu nói cũng có lý"

Đồ Du Du sức ăn rất khỏe, Tô Thành nhìn dáng người nhỏ nhắn kia cũng không hiểu tại vì sao có ăn bao nhiêu cũng vẫn gầy như thế, khoảng thời gian này hắn phát hiện ra cậu không thích ăn rau xanh mà chỉ thích ăn thịt, Tô Thành cảm thấy cách ăn này rất dễ gặp táo bón cho nên mỗi một thìa cơm đều sẽ kèm cả rau xanh lẫn một miếng thịt nhỏ. Đồ Du Du lúc đầu còn có điểm ngượng ngùng không thể thích nghi, nói gì thì nói Tô Thành cũng là đàn ông, cậu trước nay còn chưa được đàn ông nào đút cơm cho ăn ân cần như thế, hơn thế nữa thân phận địa vị của người đối diện cũng có điểm không phù hợp với công việc này, nhưng mà đến cuối cùng Đồ Du Du cũng vì bị ăn ít thịt mà bất mãn nói với Tô Thành:

"Thịt trên bàn còn rất nhiều, cậu lấy cho tôi miếng lớn có được không?"

Tô Thành cầm thìa gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng Đồ Du Du, Đồ Du Du nhai nhai thật chậm rồi nuốt xuống, lúc cần cổ gọi cảm kia có yết hầu khê cử động trơn trượt, Tô Thành mặc dù chưa ăn cái gì cũng tự giác nuốt xuống mà ham muốn, thật chỉ muốn ngay lập tức ăn chọn ai kia mà thôi.

Một tiếng sau đó cũng ăn cơm tối xong, Tô Thành đặt cho Đồ Du Du một chiếc điện thoại I phone X bản quốc tế, trước khi đưa điện thoại cho cậu còn tự mình lắp sim vào đó, sau đó lại nhập số của hắn lưu lại, còn cẩn thận để số điện thoại của mình vào danh sách gọi khẩn cấp chỉ cần nhấn số 1 là có thể kết nối được, làm xong xuôi mọi chuyện Tô Thành mới đưa điện thoại cho Đồ Du Du:

"Sau này xảy ra chuyện gì cứ gọi cho tôi, chỉ cần nhấn số 1 là có thể thực hiện được cuộc gọi rồi"

Đồ Du Du có điểm bất ngờ, cậu này giờ vẫn ngồi ở trên giường quan sát Tô Thành, biết hắn mới đặt mua một chiếc điện thoại, nhưng cậu lại chẳng thể ngờ được điện thoại này không phải mua cho hắn mà là mua cho cậu:

"Cho tôi sao?"

Tô Thành đặt điện thoại ở trên đùi Đồ Du Du rồi xoay người ngồi gọt hoa quả, Đồ Du Du bất ngờ ngẩng ngốc nhìn chằm chằm chiếc I phone lớn kia, tuy rằng không biết giá trị của nó bao nhiêu nhưng cậu biết giá khẳng định sẽ không nhỏ:

"Tôi không nhận đâu"

Tô Thành ngồi ở một bên gọt táo:

"Đã mua rồi, thầy không dùng thì bỏ đi"

Đồ Du Du làm sao có thể bỏ đi một vật giá trị như thế chứ, nhưng mà cũng chẳng thể nào cứ như vậy nhận lấy món quà này được:

"Chiếc điện thoại này giá bao nhiêu thế, đợi đến tiền lương tháng này tôi sẽ trả cho cậu"

Tô Thành nhú mày quay sang nhìn Đồ Du Du:

"Là cho thầy chứ không phải mua hộ thầy"

Đồ Du Du vẫn do dự không muốn nhận món quà lớn như thế:

"Nhưng mà..."

Lời còn chưa kịp nói xong thì Tô Thành đã cắt ngang lời của Đồ Du Du rồi:

"Coi như là tiền lương mà thầy dạy phụ đạo cho tôi đi, nếu cảm thấy áy náy thế sau này phải dành nhiều thời gian cho tôi một chút"

Đồ Du Du im lặng nhìn Tô Thành, không nghĩ tới đại thiếu gia cũng biết gọt hoa quả, không những biết gọt lại còn gọt rất giỏi, nãy giờ vỏ quả táo đều được gọt xoay vòng không bị đứt đoạn:

"Cảm ơn cậu, tôi sẽ cố gắng hết mình để dạy phụ đạo cho cậu"

Tô Thành nhếch môi khẽ mỉm cười không nói, hần cảm thấy lừa gạt Đồ Du Du đúng thật là dễ như trở bàn tay, chỉ cần nói vài ba câu liền có thể làm cho cậu tin tưởng.

Tiêu Dật không mất tiền viện phí nhưng lại vẫn có thể nằm ở phòng vip, ăn uống xong đã gần tám giờ tối, bởi vì trước nay chưa từng dùng qua điện thoại I phone cho nên hiện tại vẫn chưa thể sử dụng quen tay được, ai đó thích thú ngồi trên giường mây mọ hết tất cả những phần mềm trong máy. Tô Thành ở bên cạnh nhìn Đồ Du Du một lúc, lúc sau liền có điện thoại gọi tới, hần nhìn thấy trên màn hình điện thoại là một dãy số quen thuộc liền lạnh mặt bất máy:

"Được rồi, tôi sẽ ra ngay"

Đồ Du Du không có ý định nghe lén cuộc nói chuyện của Tô Thành, có điều trời đã tối rồi, chân của hần lại cử động không thuận tiện, bây giờ còn muốn đi ra ngoài:

"Cậu đi đâu thế?"

Tô Thành nghe Đồ Du Du hỏi thì ngẩn người ra một lúc, sau đó hần giống như nhận ra điều gì đó liền mỉm cười:

"Lo cho tôi sao?"

Đồ Du Du đúng không hề có ý gì khác cả, có điều cái sự lo lắng này chỉ đơn thuần là của một người thầy giáo dành cho học sinh của mình mà thôi, nhưng mà vào tai của Tô Thành lại có một tư vị khác:

"Chân của cậu đang bị đau như vậy đi lại cũng không thuận tiện, hay là nói y tá đến đẩy xe giúp cho cậu đi"

Tô Thành nhếch môi:

"Không sao, rất nhanh tôi sẽ trở về"

Tô Thành nói rồi rời đi, Đồ Du Du cũng không có cách gì khác cả chỉ có thể mặc kệ hần thích làm gì thì làm.

Ở một góc khuất dưới khuôn viên bệnh viện, có một nam sinh tóc hồng quần áo nhếch nhác lấm lem bùn đất, bên khóe miệng có vết máu chảy dài, ngay cả hai bên mắt cũng bị thâm tím híp lại, bộ dạng này chỉ sợ ngay cả đến người nhà cũng sẽ không nhận ra. Tô Thành chống nạng chậm rãi đi tới, quần áo bệnh nhân mặc trên người, bước đi không được nhanh nhẹn như bình thường nữa nhưng lại vẫn không thể nào che giấu đi phản nguy hiểm phát ra từ đôi mắt chim ưng kia.

Dưới cột đèn điện phát ra thứ ánh sáng màu vàng, Tô Thành ở ngay vị trí đối diện với nam sinh tóc hồng kia ngồi xuống ghế đá nhìn cậu ta một hồi mới lạnh giọng mở miệng:

"Là ai nói mày đến đánh người?"

Nam sinh tóc hồng tên gọi Trần Thuần, chỉ là một tên lưu manh đầu trộm đuôi cướp, gia thế cũng không có gì đáng nhắc tới, Tô Thành đối với một tên vô danh như vậy đương nhiên là sẽ không để vào trong mắt, cây gậy bóng chày mà tên đó để quên lại có khắc tên cậu ta, chính vì thế Tô Thành nhanh như thế mới không tốn sức tìm được người đưa tới.

"Đại ca, đại ca tha cho em đi" Tô Thành đưa mắt ra hiệu cho người khác tiếp tục đánh, Trần Thuần theo đó co người lại gánh chịu những trận đòn kia, ở bên miệng không ngừng kêu la:

"Đại ca, đại ca tha cho em đi, em là chỉ muốn xin chút tiền thôi"

Tô Thành nghe thấy Trần Thuần chịu mở miệng nói ra nguyên nhân liền đưa mắt ra hiệu ngừng đánh:

"Xin chút tiền?"

Trần Thuần hoảng sợ:

"Đúng... đúng thế"

Tô Thành nhủ mày lớn giọng quát:

"Nói cho rõ ràng"

Trần Thuần sợ hãi:

"Đại ca, em gần đây thiếu tiền cho nên tính mượn mượn tạm của người kia, chỉ là..."

Lời của Trần Thuần còn chưa kịp nói xong thì Tô Thành đã vói lấy cây nạng của mình vung tay đánh tới đầu của cậu ta, tốc độ hết sức nhanh khiến cho người xung quanh cũng phải bất ngờ giật mình, chỉ nghe thấy một tiếng a của Trần Thuần, chớp mắt một cái cả người cậu ta đã không còn cử động thêm được nữa mà ngất ở dưới đất. Như thế nào lại nói là mượn tiền, mượn tiền liền đánh cừu nậu gốc nhà hần thành bộ dạng như vậy, trừng trị cậu ta như thế đã là quá nương tay rồi, nếu để cho hần gặp lại thêm lần nào nữa thì nhất định hần sẽ đánh thêm lần đó.

Tô Thành lại đưa mắt ý nói người ta lấy giúp mình cây nạng trở về, một nam sinh rất hiểu ý đi tới lấy cây nạng cho hần, hần đứng dậy thân nhiên rời khỏi góc khuất bệnh viện này, gương mặt hung hăng đáng sợ vừa mới rời cũng men theo ánh trăng mà biến mất, giống như là người vừa mới ra tay đánh cậu nam sinh kia không phải hần vậy.

Đồ Du Du vừa mới rồi được tiêm một chút thuốc, trong thuốc có thành phần thuốc an thần, lại cộng thêm việc bị đánh trọng thương thể này cho nên liền bỏ điện thoại đặt cẩn thận trên bàn rồi nằm xuống kéo chăn đắp ngang người muốn ngủ. Khi Tô Thành trở về là lúc Đồ Du Du đã nằm an vị ở góc giường rồi, hần nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi tiến đến ngồi bên cạnh giường, nhìn thấy gương mặt có điểm hơi sưng của ai đó liền đau lòng không thôi, chỉ hận vừa mới rồi không đánh cho Trần Thuần kia thành cái đầu heo. Tô Thành cũng chẳng biết mình nhìn Đồ Du Du trong bao lâu, chỉ biết được rằng khoảng thời gian đó trong đầu hần liền nảy lên một suy nghĩ muốn hôn vào đôi môi kia, chính vì thế Tô Thành liền nhẹ nhàng đặt xuống đôi môi mà hần muốn kia một nụ hôn phớt nhẹ. Đôi môi của Đồ Du Du vừa nhỏ nhắn lại vừa mềm mại, trong hơi thở còn ngửi thấy được mùi táo xanh thanh mát, Tô Thành sợ làm cho Đồ Du Du tỉnh giấc nên không dám hôn quá lâu mà rất nhanh đã luyến tiếc rời khỏi rồi.

Đèn điện tắt, cảm thấy giường đệm phía bên cạnh lún xuống, Đồ Du Du theo đó liền mở mắt, vừa mới rồi cậu vẫn chưa thật sự ngủ, chỉ nghe thấy được có tiếng mở cửa phòng cùng tiếng cây nạng va chạm với sàn nhà, sau đó cậu liền cảm thấy có cái gì đó phớt qua đôi môi cậu rất nhanh nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng, cậu lúc đó vốn là không có dũng khí để mở mắt ra nhìn xem rốt cuộc là vừa mới rồi cái gì đã chạm vào đôi môi cậu, trong đầu thật sự không muốn nghĩ đến khả năng đó là môi của Tô Thành, nhưng nếu như không phải môi vậy thì đó là cái gì. Ngẫm lại thời gian gần đây Tô Thành luôn kiếm cớ để cho cậu ở bên cạnh hần, sau đó lại đột nhiên đối xử với cậu rất tốt, cho cậu chọn đồ ăn ngon, cho cậu điện thoại đặt tiền, còn nghe lời khuyên bảo của cậu, đây đúng là không phải tính cách của hần.

Đồ Du Du lâm vào hoang loạn bồn chồn khi nghĩ tới mọi chuyện mà Tô Thành làm cho mình, việc này lấy mối quan hệ giữa cậu và hần đúng là không thích hợp cho lắm, nhưng mà Tô Thành có bạn gái rồi, cũng chưa từng nghe qua lời đồn hần thích đàn ông cho nên Tô Thành hần là sẽ không có khả năng thích cậu đi, nhất định là vừa mới rồi chỉ là cái gì đó vô tình chạm vào môi cậu mà thôi. Nói gì thì nói Đồ Du Du cũng đã nảy sinh cảnh giác, thế cho nên buổi sáng ngày hôm sau cậu liền thay đổi thái độ, luôn luôn biết giữ khoảng cách với Tô Thành, thỉnh thoảng lại nhìn hần bằng đôi mắt nghiêng ngàm đánh giá.

"Thầy sao thế?" Tô Thành phát hiện ra Đồ Du Du bất thường nên mới hỏi

Đồ Du Du giật mình, hiện tại luôn cảm thấy ngại ngùng khi Tô Thành nhìn cậu:

"Tôi nghĩ mình không cần phải nằm viện, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi cho nên buổi chiều tôi muốn đến trường dạy học"

Tô Thành không cần suy nghĩ nhiều đã trực tiếp bác bỏ:

"Không được, vết thương cũng không phải là nhỏ phải ở lại để bác sĩ theo dõi"

Đồ Du Du trong lòng có điểm gấp gáp, nếu như thời gian này mà cứ ở chung phòng với Tô Thành, buổi sáng thấy mặt hần, buổi trưa cũng vậy, buổi tối lại càng không có khả năng trốn được thì Đồ Du Du cậu khẳng định sẽ không thể thoải mái được:

"Nếu không thì tôi qua phòng bệnh thường nằm cũng được, cứ ở đây cũng thấy phiền cho cậu"

Tô Thành thân nhiên đáp:

"Ồ đây đi, tôi không phiền, hay là thầy cảm thấy bố trí ở đây có điểm không hợp lý, thầy cứ nói ra lát nữa tôi sẽ nói y tá đến thay đổi"

Đồ Du Du vội vàng xua tay, làm gì có ai đi nằm viện lại nói y tá sắp xếp phòng lại cơ chứ, chỗ không hợp lý nhất trong căn phòng này không phải là đồ vật mà chính là Tô Thành hần kia, hần càng giữ cậu lại như vậy lại càng khiến cho cậu phải nghi ngờ, nghĩ tới có cái gì đó mềm mại ấm nóng lướt trên đôi môi cậu đêm qua thì gương mặt cậu lại tự động ửng hồng lên một hồi:

"Không cần đâu, làm gì có ai đi nằm viện lại như thế chứ"

Tô Thành nãy giờ luôn quan sát động thái của Đồ Du Du, từ buổi sáng tỉnh dậy đã thấy con cừu nậu gốc này có điểm lạ rồi, bây giờ đang nói chuyện tự nhiên mặt lại đỏ bừng lên như thế rất buồn cười:

"Mặt của thầy sao lại đỏ thế?"

Đồ Du Du giật mình đưa hai tay lên bao lấy má mình:

"Hả, có sao?"

Tô Thành bật cười ha ha xấu xa trêu chọc:

"Thầy đang suy nghĩ bậy bạ có đúng không?"

Đồ Du Du giật mình lúng túng:

"Cậu nói cái gì vậy... tôi suy nghĩ lung tung cái gì chứ... không có đâu"

Tô Thành thấy dáng vẻ kia của Đồ Du Du vừa nhìn liền biết là có, nhưng mà chẳng qua hắn không biết rõ chính xác cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì mà thôi:

"Không có tại vì sao lại gấp gáp như vậy chứ?"

Đồ Du Du nhú mồm:

"Tôi không gấp gáp"

Tô Thành buồn cười:

"Được rồi, buổi sáng muốn ăn cái gì?"

Đồ Du Du thấy Tô Thành cứ quan tâm mình như vậy quả thật rất không quen:

"Tôi không muốn ăn, tôi không đói"

Lời vừa dứt thì cái bụng của Đồ Du Du đã biểu tình kêu ục ục rồi, cậu giật mình đưa tay chạm vào trước bụng, Tô Thành cười ha ha:

"Thật sự không đói hả?".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gặp Bạch Trần Quân

Đồ Du Du không muốn tiếp tục ở trong phòng để tự chuốc lấy xấu hổ nữa, chính vì thế mặc kệ Tô Thành muốn làm cái gì cũng phải đi ra ngoài hóng gió một chút. Tô Thành nhìn theo bóng lưng nhỏ bé trốn chạy kia liền buồn cười:

"Buổi sáng ăn cháo nhé, thầy chỉ được đi một chút thôi phải tự biết đường mà trở về đây"

Đồ Du Du càng nghe lại càng mờ ám, nếu như ngày hôm qua cậu không biết được chuyện Tô Thành lên hôn mình thì khẳng định cậu sẽ không lâm vào tình trạng ngượng ngùng như thế.

Đồ Du Du đi dọc hành lang bệnh viện, ra tới khuôn viên phía sau thì gặp Vu Phóng. Thật ra Vu Phóng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, căn bản không có gì nghiêm trọng cả, nhưng mà Vu Tú Uyên lại bắt hắn nằm ở trong bệnh viện này cho đến khi Tô Thánh tới gặp hắn thì hắn mới được xuất viện. Tình cảm cha con giữa hắn và Tô Thánh căn bản là so với người dung cũng không hề khác biệt là mấy, hắn không cần sự thương hại của Tô Thánh, nhưng lại không muốn làm trái ý mẹ của mình, vì hắn mà mẹ hắn đã chịu rất nhiều si nhục từ Tô gia và Bạch gia chỉ để cho hắn được bước chân vào Tô gia. Vu Phóng nằm viện hai ngày liền không thể kéo dài được nữa, không phải Tô Thánh chịu đến gặp mặt hắn mà là hôm nay phía bên Bạch gia có một người đến gây sức ép, Bạch Lão gia Bạch Trần Quân là một lão hồ ly nham hiểm, ngày hôm nay tới gặp hắn dĩ nhiên ông ta cũng đã sớm điều tra ra được chuyện lần đó. Tô Thành luôn là đứa cháu ngoại tâm can đối với Bạch Trần Quân, cho dù Tô Thành có gây nên lỗi lầm gì lớn thì cũng đều hóa nhỏ, từ nhỏ hóa tiêu tán hết, xem ra khoảng thời gian tiếp theo mẹ hắn lại phải chịu thêm sức ép từ Bạch gia.

"Thầy trong người cảm thấy sao rồi?"

Đồ Du Du ngồi trên ghế đá hóng gió liền nghe thấy được giọng nói thì quay lại, mắt thấy là Vu Phóng liền có điểm hơi giật mình một chút:

"Là cậu hả?"

Vu Phóng sớm đã thay quần áo bệnh nhân, hiện tại hắn một thân quần jean áo thun đơn giản, từ đó đến giờ Vu Phóng cười luôn rất đẹp, âm áp giống như là ánh mặt trời, hơn nữa có vẻ như hắn biết được điều này cho nên bên khóe miệng luôn luôn có độ cong hoàn mỹ:

"Vốn là định đến thăm thầy thế nào nhưng mà Tô Thành luôn ngăn cản"

Đồ Du Du không hề biết chuyện Vu Phóng đã cứu cậu, Tô Thành không nói cho cậu cho nên cậu cứ tưởng rằng mình bị đánh ngất rồi ai đó phát hiện ra đưa vào trong bệnh viện cấp cứu:

"Cậu biết tôi bị thương sao?"

Vu Phóng ngồi xuống bên cạnh Đồ Du Du, hắn không biết tại sao mình lại muốn cùng nói chuyện với người này, chỉ biết khi gặp mặt cậu thì buồn phiền trong lòng hắn sẽ tự động giảm bớt đi một chút:

"Là em đưa thầy về, thầy không nhớ gì hả?"

Đồ Du Du ngẩn người:

"Cậu đưa tôi về sao?"

Vu Phóng quay sang nhìn Đồ Du Du khẽ mỉm cười:

"Tô Thành không nói cho thầy biết sao?"

Đồ Du Du lắc đầu, kẻ đó liền cảm thấy phải cảm ơn Vu Phóng:

"Cảm ơn cậu, sau này có cơ hội sẽ mời cậu một bữa để cảm ơn"

Đúng lúc này ở phía sau liền có một giọng nói nam tính trầm thấp gọi Đồ Du Du:

"Đồ Du Du"

Lúc Đồ Du Du rời đi, Tô Thành liền phát hiện ra cậu không mang theo điện thoại, hắn sợ cậu sẽ xảy ra chuyện gì không may nữa liền muốn mang điện thoại đến cho cậu, nếu như gặp phải chuyện gì thì còn có điện thoại mà liên lạc, nhưng mà hắn chỉ vừa mới thả lỏng cho con cừu nâu này vài phút thôi thì cậu đã ngay lập tức đi nói chuyện với người đàn ông khác rồi, hơn thế nữa còn là đối tượng mà hắn không thích. Đồ Du Du xoay người lại phía sau thì nhìn thấy Tô Thành một thân quần áo bệnh nhân đang đứng ở phía xa nhìn chằm chằm cậu, cậu giống như một người đang làm chuyện xấu bị bắt tại trận vội chột dạ đứng bật dậy khó xử:

"Cậu... tôi làm gì thế?"

Vu Phóng cũng đứng dậy nhìn tới phía Tô Thành, Tô Thành không để cái gì vào trong mắt cả chỉ híp mắt đứng im tại vị trí cũ gọi Đồ Du Du:

"Qua đây"

Đồ Du Du định nhắc chân bước tới nhưng sau đó cậu chợt nhận ra một điều rằng mình căn bản không cần phải nghe lời Tô Thành cho nên cứ đứng im ở bên cạnh Vu Phóng như thế:

"Làm gì? Tôi muốn hóng gió"

Vu Phóng lúc này liền quay sang nói với Đồ Du Du:

"Như vậy em về trước đây, em vẫn còn ghi nhớ lời nói lúc này của thầy đấy"

Đồ Du Du gật đầu ý chào Vu Phóng. Tô Thành nghe thấy lời kia của Vu Phóng thì trong lòng bắt đầu nổi lên một trận ghen tuông, thật sự chỉ muốn nổi trận lôi đình chất vấn Đồ Du Du, rốt cuộc cậu nói cái gì với Vu Phóng để cho hắn nói sẽ ghi nhớ như vậy, nhưng mà ngấm lại không thể quá nóng nảy, nếu như hắn càng nóng nảy thì sẽ khiến cho Đồ Du Du nảy sinh phản kháng mãnh liệt hơn:

"Lại đây đi, tôi mang điện thoại tới cho thầy"

Đồ Du Du không biết Tô Thành mang điện thoại cho cậu làm gì, cậu chỉ vừa mới thay số điện thoại mới ngày hôm qua mà thôi, còn chưa kịp thông báo số mới cho người quen cho nên không có chuyện có người gọi điện thoại cho cậu khiến cho Tô Thành phải xuống đây đưa nó tới:

"Mang cho tôi?"

Tô Thành gật đầu khẽ đáp:

"Ừ, tôi sợ thầy lại xảy ra chuyện gì không hay đến lúc đó lại không có cách nào liên lạc được"

Đồ Du Du là người rất thích sự dịu dàng đơn giản như vậy, có lẽ là từ nhỏ đến giờ cậu rất ít được người khác thể hiện sự quan tâm thế cho nên lúc này đối diện với Tô Thành như vậy gương mặt liền không tự chủ được mà ửng hồng:

"Hả... làm sao mà có chuyện gì được, tôi chỉ đi loanh quanh dưới này thôi"

Tô Thành kiên nhẫn nói tiếp, có trời mới biết được trong lòng hắn lúc này đã nóng nảy lắm rồi, trước giờ đường đường là một đại thiếu gia như hắn luôn chỉ cần nói một câu đã được người khác tuân thủ, cùng Đồ Du Du dịu dàng nói lại ba lần thế này đã coi như là sự chịu đựng trước nay chưa từng có của hắn:

"Trở về phòng thôi, cháo mang tới từ lúc nãy rồi, nếu như để lâu sẽ bị nguội mất"

Đồ Du Du cuối cùng vẫn bị ánh mắt áp bức kia của Tô Thành mà cúi đầu đi về phía hắn, Tô Thành chống nạng đi không được nhanh, bước chân Đồ Du Du cũng tự động chậm rãi đợi hắn, có điều cả một quá trình hai người đều không mở miệng nói với đối phương câu nào.

Bạch Trần Quân đến thăm Tô Thành nhưng lại không thấy người đâu, gọi điện thì phát hiện ra điện thoại để trong phòng bệnh, đợi một lúc liền thấy cháu ngoại cùng một cậu thanh niên trở về cùng nhau, ông nhủ mày đánh giá người đi bên cạnh cháu ngoại mình một lượt, xem tổng thể thì thấy đáng vẻ rất đứng đắn, mái tóc đen, gương mặt hiền lành không giống như đám lưu manh mà Tô Thành thường giao du, chính vì thế ông cũng không có khắt khe quá với Đồ Du Du ngay từ lần gặp đầu tiên.

Đồ Du Du bước vào phòng mới nhận ra được sự hiện diện của người khác, lại ngay người nhìn người đó mãi, cảm thấy ánh mắt kia rất giống với ai đó, cũng là nguy hiểm mà đánh giá cậu, sau đó Tô Thành nói một câu mới có thể làm cho cậu tìm được câu trả lời thì ra ánh mắt này rất giống với ánh mắt của Tô Thành.

"Ông ngoại"

Đồ Du Du biết ông ngoại của Tô Thành làm trong quân đội, mắt thấy người trước mắt cũng phải gần sáu mươi tuổi rồi nhưng nhìn còn rất khỏe, dáng người cũng vô cùng cao lớn, bây giờ ngồi ở trên ghế sofa lưng tựa thẳng, tư thế uy nghiêm thật sự khiến cho người ta cũng phải căng thẳng.

Bạch Trần Quân luôn không biểu lộ nét cười trên gương mặt, cho dù ông có yêu thích đứa cháu ngoại này đến đâu thì cũng rất hiếm khi lộ ra nụ cười, có lẽ môi trường trong quân đội đã rèn luyện nên một người như thế:

"Ừ"

Tô Thành quanh sang nói một câu với Đồ Du Du:

"Là ông ngoại của tôi, chào ông đi"

Tình huống này giống như một đứa cháu dâu gặp trưởng bối, bởi vì quá căng thẳng mà quên mất màn chào hỏi đơn giản. Đồ Du Du giật mình, bởi vì không có sự chuẩn bị từ trước cho nên có chút ấp úng: "Hả... ừ... cháu chào ông, cháu là thầy giáo của học sinh Tô"

Bạch Trần Quân ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, Tô Thành đã đi vào bên trong chỗ ông ngoại mình, chỉ có mỗi Đồ Du Du là cứ đứng ngây ra đó, bởi vì không ai nói cậu phải làm gì tiếp cho nên cậu cứ như vậy ngây người đứng tại chỗ.

Bạch Trần Quân có nghe qua gần đây Tô Thành kết giao với một thầy giáo, điều tra qua liền biết được là một người hiền lành, vốn là định khi nào rảnh sẽ đến gặp Đồ Du Du xem thử con người cậu thế nào, không ngờ hôm nay lại trùng hợp gặp được cậu ở đây:

"Cậu là thầy giáo của Đại Thành đó hả?"

Tô Thành ngồi xuống ghế sofa đối diện Bạch Trần Quân, hắn đưa tay vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh rồi thân nhiên gọi Đồ Du Du:

"Lại đây ngồi"

Đồ Du Du hiện tại rất căng thẳng, người phía trước chính là một đại nhân vật lớn, tuy rằng cậu trước nay luôn có một lý lịch trong sạch không phạm tội nhưng mà hiện tại chẳng hiểu sao thật sự rất lo lắng, chính vì thế khi Tô Thành nói cậu qua đó ngồi thì cậu cũng không suy nghĩ gì nhiều mà bước đến, nhưng mà bước được nửa đường rồi liền dừng lại:

"Không cần đâu, hai ông cháu cậu nói chuyện tôi cũng không làm phiền nữa, tôi đi ra ngoài hóng gió một chút"

Tô Thành thật sự rất tự nhiên:

"Tới đây đi, ông ngoại nhất định cũng muốn gặp thầy"

Bạch Trần Quân cũng gật đầu, ông quả thật là muốn xem xem con người này tư chất ra sao:

"Đứng thế, cậu qua đây đi"

Bạch Trần Quân đã mở miệng nói rồi, Đồ Du Du căn bản là không tìm ra được cách thức mà từ chối, trong lòng cậu lúc này rối bời, nói không ngoa nhưng tình cảnh lúc này giống như là bị bất ngờ dẫn đến trước mặt trưởng bối nhà người yêu để ra mắt vậy. Đồ Du Du vừa ngồi xuống bên cạnh Tô Thành liền cúi đầu không dám nhìn thẳng Bạch Trần Quân, Tô Thành ở bên cạnh lại lên tiếng:

"Mau rót nước mời ông ngoại"

Đồ Du Du há một tiếng rầm rập nghe lời đứng dậy đi rót nước, lúc quay trở về cũng chỉ cầm theo duy nhất một ly nước đặt ở trước mặt Bạch Trần Quân mà thôi. Đồ Du Du lóng ngóng chân tay, miệng không biết nên phải nói cái gì mới được, Tô Thành ở bên cạnh rất chậm rãi mà nhắc nhở cậu:

"Giới thiệu bản thân cho ông ngoại biết đi"

Đồ Du Du đứng là thật thất thố, nghe Tô Thành nhắc thế mới à một tiếng:

"Cháu tên là Đồ Du Du, năm nay 22 tuổi, quê ở Thiên Tân, nghề nghiệp là giáo viên dạy hóa học"

Lời giới thiệu này thật sự rất là kỳ quái, giọng điệu cũng nghiêm túc đến buồn cười, quá trình này giống như là đang khai báo tên tuổi với cảnh sát vậy. Tô Thành ở bên cạnh cười lớn, sắc mặt của Bạch Trần Quân vẫn giữ vững nét nghiêm nghị khiến Đồ Du Du lâm vào một trận bối rối.

Bạch Trần Quân vốn luôn có một bộ mặt như vậy, không phải bởi vì ông cảm thấy Đồ Du Du không thuận mắt mà là bởi vì sắc mặt ông vốn dĩ không thể biểu hiện sự nhu hòa giống như người thường:

"Cậu vừa mới chuyển tới trường Vương Phủ sao?"

Đồ Du Du cảm giác được Bạch Trần Quân dường như không thích mình liền căng thẳng:

"Dạ, cháu vừa mới chuyển tới"

Tô Thành biết được ông ngoại Bạch có vẻ rất hài lòng với Đồ Du Du, bởi vì hẳn biết nếu như ông ngoại hẳn không thích cậu thì đã không để cho cậu có cơ hội xuất hiện trước mặt mình rồi chứ đừng nói là chủ động hỏi chuyện cậu như thế. Bạch Trần Quân bước đầu cảm thấy cậu thanh niên này là một người thật thà tốt bụng, tuy rằng ở trước mặt ông chân tay luống cuống không được thích hợp cho lắm nhưng dù sao với con mắt nhìn người mấy chục năm nay của ông rồi thì khẳng định là sẽ không nhầm:

"Nghe nói gần đây cậu dạy phụ đạo cho Đại Thành, như vậy sau này cũng là nhờ cậu"

Đồ Du Du cảm giác được mồ hôi chảy dòng dòng phía sau lưng, nếu như là người nhà của một học sinh bình thường khác nói ra lời này thì cậu nhất định sẽ không cảm thấy áp lực, nhưng đối lại người nói ra lời này là Bạch Trần Quân, là Bạch lão gia trong lời nói của Ngô Lập Châu, là người hai lần mà Tô lão gia muốn nhờ cậu khuyên bảo Tô Thành đừng cho ông ta biết chuyện. Đối diện với Bạch Trần Quân, Đồ Du Du đột nhiên cảm thấy vô cùng chột dạ, chắc có lẽ vì cậu luôn khuyên Tô Thành giấu chuyện trước mặt ông ta, cho dù cậu là có ý tốt như mà vẫn không sao thoải mái mà nhìn thẳng vào ông ấy được:

"Tôi sẽ cố hết sức"

Tô Thành nhìn cừu nầu ngốc sắp bị ông ngoại mình dọa đến ngất xỉu liền buồn cười đứng ra giải vây:

"Được rồi, nếu như thầy muốn ra ngoài hóng gió liền có thể đi"

Đồ Du Du giống như nắm được sợi dây cứu hộ liền ngắt đầu, cậu hiện tại chỉ đợi mỗi Bạch Trần Quân đồng ý liền sẽ đứng dậy luôn. Bạch Trần Quân có vài lời muốn nói riêng với Tô Thành, chính vì thế ông liền gật đầu lên tiếng:

"Cậu bận việc gì thì có thể ra ngoài"

Đồ Du Du không chần chừ nữa ngay lập tức đứng dậy, thật sự còn muốn mở miệng nói cảm ơn không ngớt:

"Vậy cháu đi ra ngoài một chút, ông cứ từ từ nói chuyện với học sinh Tô"

Khi Đồ Du Du xoay người rời đi thì Tô Thành vẫn không quên nhắc nhở cậu:

"Đừng đi xa quá, nhớ mang theo điện thoại bên cạnh"

Đồ Du Du nghe vậy liền muốn bước nhanh hơn, trong lòng cậu thầm nghĩ đừng quan tâm cậu như vậy quá có được hay không, thật sự rất là kỳ quái. Đồ Du Du đi rồi, Bạch Trần Quân lúc này mới nhìn cháu ngoại của mình hỏi:

"Chuyện này là sao, nghe nói cháu lại đánh nhau với Vu Phóng?"

Tô Thành thẳng thắn gật đầu, lúc trước đã hứa với Đồ Du Du rằng sẽ không nói ra sự thật, nhưng mà Bạch Trần Quân là ai chứ, muốn lừa gạt ông căn bản không có khả năng:

"Đúng vậy ông ngoại, chỉ là xảy ra một chút tranh chấp nhỏ"

Bạch Trần Quân luôn đối với người trong nhà thiên vị hết mực, đối với người ngoài nhất định sẽ thẳng tay không lưu tình:

"Mẹ con nhà họ Vu này càng ngày càng quá đáng, cũng đến lúc phải cho nếm trải một chút khổ cực rồi"

Tô Thành không muốn Tô Thành sẽ lại đến tìm Đồ Du Du gây phiền phức, hơn nữa Đồ Du Du dường như có quan hệ khá tốt với Vu Phóng, nếu như Vu

Phóng đột nhiên xảy ra chuyện gì đó thì Đồ Du Du khẳng định sẽ có suy nghĩ không tốt về hắn, chuyện này vẫn là nên để tự hắn giải quyết thì hơn:

"Không cần đâu ông ngoại, chuyện này để cháu tự mình giải quyết đi"

Bạch Trần Quân nhìn chằm chằm Tô Thành một lượt sau đó liền cho hắn một nụ cười tán dương:

"Được, chuyện này giao cho cháu tự mình giải quyết. Phải rồi, chuyện mà ông nói với cháu học xong vào quân đội đã suy nghĩ đến đâu rồi"

Tô Thành trầm mặc không nói, Bạch Trần Quân đưa tay vỗ vỗ vai Tô Thành:

"Học xong vào quân đội, con đường sau này ông sẽ giúp cháu, Nhiên Nhiên trước khi rời đi có nhờ ông chiếu cố cho cháu, ông nhất định sẽ không để cho người nhà họ Tô thất vọng đâu"

Bạch Tư Nhiên không yêu Tô Thánh, nhưng vì mối giao tình với hai nhà mà Bạch Trần Quân đã ép buộc con gái mình phải lấy Tô Thánh, mãi cho đến khi Bạch Tư Nhiên gặp phải vụ tai nạn kia mà mất mạng thì ông có hối hận cũng không thể kịp nữa, thế cho nên lời trăng trối cuối cùng của con gái mình ông đương nhiên sẽ ghi nhớ mà dốc sức làm, chỉ muốn bù đắp sửa sai cho những lỗi lầm ông đã gây ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xuất Viện

Thời gian tiếp theo sau đó, Tô Thành vẫn không dễ dàng buông tha cho Đồ Du Du, mặc dù vết thương ở tay của Đồ Du Du đã không còn vấn đề gì nữa, bác sĩ nói cậu có thể xuất viện về nhà nhưng Tô Thành lại không để cho cậu về, hết lần này đến lần khác kiểm soát cậu phải ở chung một chỗ với hắn, việc này khiến cho cậu cũng bắt đầu càng ngày càng sinh nghi ngờ nhận ra được điều Tô Thành có phải hay không là thật sự thích cậu. Chuyện Đồ Du Du mỗi ngày đều né tránh Tô Thành khiến cho hắn cảm thấy rất buồn bực, thế cho nên cứ cách vài buổi tối hắn liền cho cậu uống thuốc an thần, sau đó liền nằm ở bên cạnh ăn ăn miếng nhỏ của cậu, có một buổi sáng Đồ Du Du thức dậy liền phát hiện ra môi của mình sưng bắt thường liền ngay lập tức liếc mắt qua nhìn Tô Thành khiến cho hắn cũng phải giật mình. Tô Thành nghĩ có phải là cừu nân ngốc nhà mình đoán ra được chuyện kia, còn Đồ Du Du trong lòng luôn đấu tranh tư tưởng có phải là Tô Thành lại hôn cậu nữa hay không, nhưng không có lý nào hắn mà hôn cậu đến mức môi sưng lên như vậy mà cậu không biết được, cậu ngủ cũng không đến mức không biết cái gì như thế.

Thời tiết một tuần nay luôn mưa rả rích, mặt đường chẳng khi nào khô ráo cả, ngay cả ánh mặt trời cũng một tuần biến mất dạng, nhìn lên bầu trời lúc nào cũng âm u giống như là cõi lòng Đồ Du Du hiện tại vậy. Lý do thời tiết xấu nên thể vận hội thể thao của trường bị lùi lại những một tuần, Đồ Du Du biết được tin này từ đám bạn bè đến thăm Tô Thành, cậu tình cờ nghe bọn họ nói chuyện nên mới biết. Ngày Tô Thành tháo bột, Đồ Du Du ngồi chống cằm ở một bên nhìn bác sĩ làm chuyện kia, mấy ngày nay hắn đều bắt cậu ở bên cạnh giặt chân cho hắn, xem ra cậu cuối cùng cũng thoát kiếp giặt chân rồi:

"Tô Thành, tiền viện phí của tôi cậu trả rồi hả?"

Tô Thành hôm nay được xuất viện, chân cũng đã đi lại được bình thường, lúc này đang thản nhiên ở trong phòng bệnh thay quần áo:

"Nếu muốn cảm ơn tôi thì lát nữa về nấu cơm mời tôi một bữa thật thịnh soạn"

Đồ Du Du thấy Tô Thành không kiêng dè gì cả mà coi quần trước mặt cậu, cậu thấy vậy thì hốt hoảng quay mặt sang một bên:

"Tiền viện phí của tôi là bao nhiêu thế?"

Tô Thành thay quần áo xong rồi mới quay lại phía sau nhìn Đồ Du Du, mắt thấy ai đó đột nhiên quay lưng lại với mình liền hiểu ra được người nọ ngượng ngùng:

"Về thôi, mau nấu cho tôi một bữa, mấy ngày nay đều phải ăn cơm quán rất không vừa miệng"

Đồ Du Du luôn không biết cách từ chối người khác, chính vì cá tính không biết phải từ chối người ta ra sao của mình mà cậu lại một lần nữa bị Tô Thành ép buộc ở chung một chỗ. Tô Thành đi lấy xe nói Đồ Du Du ở trước cửa bệnh viện đợi mình, hôm nay Tô Thành mặc một chiếc quần jean xanh rách ở đầu gối cùng một chiếc áo thun trắng đơn giản lại cộng thêm mái tóc undercut thời thượng kia của hắn khiến cho bộ dạng hắn hiện tại nhìn thật sự rất ngầu. Đồ Du Du luôn không thích nam sinh mặc quần rách bởi vì nhìn chẳng khác gì ăn mày cả, nhưng chiếc quần mà Tô Thành hiện tại mặc thật sự nhìn rất thuận mắt, cũng có thể nói là đã phá bỏ đi suy nghĩ mặc quần rách thì sẽ rất lố lăng trong đầu Đồ Du Du.

Đồ Du Du ngăn người sau đó giống như phát hiện ra điều gì liền đi quanh chiếc mô tô của Tô Thành một lượt rồi thốt lên:

"Là cậu?"

Tô Thành không biết Đồ Du Du đột nhiên nói cái gì nhưng cũng mỉm cười đáp lại:

"Sao, có phải là đẹp trai quá mức không thể nhận ra hay không?"

Lần đầu tiên đi xin việc tại trường Vương Phủ, Đồ Du Du tưởng nhầm Tô Thành là hiệu trưởng, lần thứ hai khi cậu được nhận việc đến đó còn nhớ rõ buổi sáng hôm ấy suýt chút nữa bị một nam sinh nông cuồng lái xe mô tô đụng phải, chiếc xe mô tô này thật sự rất giống với chiếc xe mô tô đó:

"Là cậu lần đó suýt chút nữa đụng phải tôi, chính là chiếc xe này, chiếc xe này có phải của cậu hay không?"

Tô Thành không hề có ấn tượng gì cả, nhưng Đồ Du Du lại nói là hần suýt chút nữa đụng phải cậu, hần đúng là lái xe rất nhanh, chuyện này cũng không phải là không thể xảy ra, nhưng mà hần lại không muốn để lại ấn tượng xấu cho cậu thế cho nên liền thân nhiên đáp thế này:

"Xe của Chung Tử Tuấn, tôi lái xe trước nay đều coi tính mạng con người là trên hết. Được rồi lên xe đi, tôi đưa thầy đến siêu thị mua đồ"

Nói rồi không đợi cho Đồ Du Du kịp phản bác, Tô Thành liền ngay lập tức với lấy chiếc mũ bảo hiểm có hàm màu vàng đội lên đầu cho cậu. Đồ Du Du bị hành động kia của Tô Thành làm cho giật mình, tại sao lại tự nhiên biểu lộ rõ ràng như thế, hần là muốn cho cậu biết rõ tâm ý hay sao. May mắn mũ bảo hiểm cơ hồ đều che kín mặt cho nên gương mặt ửng hồng của Đồ Du Du lúc này mới không bị bại lộ, cậu lùi lại một bước né tránh, tự mình đóng lại quai mũ rồi vòng về phía sau Tô Thành ngồi lên xe:

"Cậu đã có bằng lái chưa?"

Tô Thành đội mũ bảo hiểm rất thành thục, kể đến liền đưa chìa khóa cắm vào ổ rồi nổ máy:

"Yên tâm, tôi luôn coi tính mạng con người là trên hết"

Đồ Du Du ngồi ở phía sau Tô Thành nói lớn:

"Nếu thật như thế đã không đi cái loại mô tô phân khối lớn này"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Thầy cũng thông minh đó, bám chắc vào"

Đồ Du Du bừa bãi không có ý định bám vào người Tô Thành, nhưng mà Tô Thành chỉ mới điều khiển mô tô giật một chút thôi Đồ Du Du đã bị hoảng hết lên một tiếng, ngay lập tức vòng tay ôm lấy eo Tô Thành thật chặt, sau đó phát hiện ra mô tô cần bàn còn chưa đi liền giật mình thu tay lại có điểm áp ứng:

"Cậu... lái xe chậm thôi, đây là đường quốc lộ nhiều xe đi lại lắm, đi cẩn thận một chút"

Tô Thành buồn cười, lúc này mới thật sự điều khiển xe, Tô Thành quả thật duy trì ở tốc độ trong mức cho phép, Đồ Du Du ở phía sau xe hần luôn vòng tay về phía sau bám chắc phần đuôi xe, Tô Thành nhờ gương chiếu hậu liền thấy được bộ dạng buồn cười kia của ai đó thì mở kính ở mũ bảo hiểm lên nói:

"Ngồi như vậy rất dễ bị ngã, bám vào tôi đi"

Đồ Du Du mím mím môi giả bộ không nghe thấy, Tô Thành lại nâng giọng dọa nạt:

"Mau lên đi, tôi chuẩn bị tăng tốc đấy"

Đồ Du Du nghe thấy thế mới đưa tay bám lấy áo của Tô Thành, cậu chỉ bám chặt lấy góc áo của hần mà thôi chứ không hề ôm hần vào eo hần. Tô Thành thấy thế cũng hài lòng rồi, một đường lái xe luôn vui vẻ, Đồ Du Du không nhận ra Tô Thành lừa gạt mình, cả một đường đi dù hần không hề gia tăng vận tốc vẫn như vậy căng thẳng giữ chặt lấy vạt áo của hần.

Tô Thành không thích vào siêu thị đi lòng vòng cho nên lựa chọn ngồi tại một quán cà phê trong siêu thị đợi Đồ Du Du, Đồ Du Du cảm thấy như vậy cũng tốt tránh cho cậu phải mất tự nhiên khi đi cạnh hần. Đồ Du Du ở bên trong chọn tới chọn lui một hồi mới đẩy xe hàng đi đến quầy thanh toán, lúc nữ thu ngân thanh toán cho cậu thì cậu liền phát hiện ra một vấn đề chính là cậu không có đồng nào ở trên người cả:

"Xin lỗi, thật ngại quá cô đợi một chút để tôi ra ngoài lấy tiền"

Đồ Du Du rút điện thoại trong túi ra mở danh bạ tìm số điện thoại của Tô Thành, sau đó phát hiện ra trong danh bạ thế nhưng chỉ có duy nhất số của hần, cậu trầm mặc một hồi rồi cũng ấn số gọi, đầu dây bên kia rất nhanh tiếp nhận cuộc gọi:

"Có chuyện gì sao?"

Đồ Du Du đáp lời:

"Tôi quên không mang theo tiền, cậu có tiền ở đó không?"

Đối phương rất nhanh hỏi:

"Đang đứng ở quầy số mấy?"

Đồ Du Du nói:

"Số 10"

Tô Thành nói một câu rồi tắt máy:

"Ồ đó ợi"

Tô Thành rất nhanh xuất hiện ở khu thực phẩm, mắt thấy cừu nâu ngốc nhà mình đang đứng ở một góc ợi hần liền cảm thấy hình ảnh này vô cùng đẹp mắt, Đồ Du Du giống như cảm nhận được điều gì đó liền ngẩng đầu, quả nhiên Tô Thành đã đến, nhưng mà hần đến rồi liền không qua đây trả tiền đi lại còn đứng ở đó nhìn cậu là cái gì, thật sự làm cho cậu rất mất tự nhiên:

"Tôi ở chỗ này"

Tô Thành nâng bước đi tới chỗ Đồ Du Du, một tay nhanh chóng đưa vào trong túi quần jean của mình ý định rút ví:

"Bao nhiêu tiền?"

Đồ Du Du qua chỗ quầy thu ngân, Tô Thành theo đó cũng đi sau:

"Thật ngại quá đã để cô ợi lâu, phiền cô thanh toán giúp cho tôi"

Cô gái thu ngân nhìn thấy Tô Thành đứng ở bên cạnh Đồ Du Du cũng phải ngây ngốc, người đàn ông trước mặt giống như là nam người mẫu bước ra từ trong bia tạp chí vậy, quả thật rất giống với người nổi tiếng:

"Của anh là 164 tệ"

Tô Thành đưa thẻ qua cho cô gái kia, cô gái kia ngay lập tức thoáng đồ mắt, Đồ Du Du theo phản xạ tự nhiên liền quay lại nhìn Tô Thành xem thử, cảm thấy hần cũng không có gì kỳ quái tại sao cô gái kia liền đồ mắt như vậy. Cô gái ở quầy thu ngân mang thẻ giao lại cho Tô Thành, Đồ Du Du tiếp nhận lấy túi đồ rồi rời khỏi siêu thị. Lúc ra đến bên ngoài siêu thị rồi Đồ Du Du vẫn thắc mắc không hiểu tại sao cô gái ở quầy thu ngân kia lại có biểu hiện kỳ quái như thế, cuối cùng Đồ Du Du liền hỏi Tô Thành:

"Vừa mới rồi cậu có để ý cô gái kia lúc nhìn cậu rất kỳ quái hay không?"

Tô Thành trước đây đều không để người khác trong mắt ngoại trừ những người hần để ý tới, cho nên vừa mới rồi cô gái đứng quầy kia đồ mắt nhìn hần hần cũng không biết:

"Có hả?"

Đồ Du Du gật đầu, tiếp nhận lấy mũ bảo hiểm ợi lên đầu rồi vòng về phía sau ngồi lên xe. Đồ Du Du nấu cho Tô Thành một bữa thịnh soạn thịt cả đủ cả, mỗi món ăn đều tinh tế tỉ mỉ rất vừa miệng ăn, dù sao thì tiền viện phí là do hần trả cho cậu, cậu cũng không thể không biết điều được, hơn nữa vừa mới đi siêu thị cũng là tiêu tiền của hần, nói muốn trả tiền cho hần hần đều không muốn nhận, thế cho nên Đồ Du Du chỉ còn biết bỏ công sức vào bữa ăn này thôi.

Ăn uống xong cả rồi Đồ Du Du lại dọn dẹp bát đĩa, mắt thấy Tô Thành cứ ngồi lì ở phòng khách không có ý định ra về liền hỏi:"Này, cậu không định về à?"

Tô Thành thật sự đã coi chỗ này là nhà của mình rồi:

"Không"

Đồ Du Du rửa bát xong đi ra nhíu mày nói:

"Cậu về đi, hôm nay tôi có việc phải ra ngoài"

Tô Thành nghi hoặc:

"Tôi về rồi thì thầy lại đi mời Vu Phóng ăn cơm có đúng không?"

Đồ Du Du mất tự nhiên:

"Cậu nói cái gì thế hả, nhưng mà tôi muốn làm gì thì là quyền của tôi chứ, cậu về đi"

Tô Thành gác chân lên bàn, một bộ dạng đóng cọc ở đây không muốn rời đi:

"Không được, nếu thầy đi gặp Vu Phóng thì tôi sẽ không về"

Đồ Du Du bực bội:

"Học sinh Vu là học trò của tôi, tôi đương nhiên sẽ không tự nhiên mà tránh mặt cậu ấy được, cậu làm sao thể hả?"

Tô Thành quay sang nhìn chằm chằm Đồ Du Du:

"Như vậy đúng là thầy sẽ đi mời hấn ăn cơm đúng không?"

Đồ Du Du còn chưa có ý định đó, nhưng nếu Vu Phóng mở lời nói thì cậu nhất định sẽ làm, dù sao thì hấn cũng là người cứu cậu:

"Học sinh Vu là người cứu tôi, mời cậu ta một bữa ăn cũng là chuyện nên làm"

Tô Thành trầm giọng:

"Không nên làm, đó là chuyện mà thầy không nên làm nhất trong cuộc đời này"

Đồ Du Du giật mình, cảm giác được khí lạnh trong không khí liền hoảng sợ:

"Ách... dù sao cậu cũng về đi"

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du:

"Thầy muốn tôi về cũng được nhưng thầy phải hứa rằng sẽ không đi gặp mặt hấn ta"

Đồ Du Du cũng chẳng biết Tô Thành rút cuộc lấy đầu tư cách mà ngăn cản chuyện cậu muốn làm, nhưng mà cậu cũng không muốn ở chỗ này đối co cùng với hấn, trước vẫn là nên đuổi hấn về thì hơn:

"Nếu như cậu ta không nói thì tôi cũng sẽ không chủ động mời cậu ta đi ăn đã được chưa"

Tô Thành vẫn còn chưa chịu buông tha muốn Đồ Du Du phải thề:

"Thầy thề đi, thề rằng sẽ không chủ động mời Vu Phóng đi ăn cơm"

Đồ Du Du bị Tô Thành chọc tức đến đứng không vững:

"Cậu sao thể hả, mau về đi"

Tô Thành khoanh tay trước ngực:

"Không thề thì tôi không về"

Đồ Du Du trợn lớn hai mắt:

"Cậu... cậu sao lại vô lý như vậy chứ. Được rồi tôi thề sẽ không chủ động mời cậu ta ăn cơm đã được chưa"

Tô Thành cảm thấy vẫn chưa được:

"Nếu vi phạm lời thề thì cả đời sẽ không lấy được vợ, chỉ có thể gả cho đàn ông"

Đồ Du Du nghe thấy thề thì đỏ bừng cả mặt, tự nhiên nhắc đến vấn đề này thật sự là rất mờ ám:

"Cậu nói cái gì thể hả?"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Thề nào?"

Đồ Du Du bị nụ cười kia của Tô Thành làm cho bất an liền lảng tránh:

"Được rồi, được rồi, cậu về đi"

Tô Thành lúc này mới chịu đứng dậy, nhưng mà bước chân hấn hướng đến không phải là cánh cửa bên ngoài mà lại là phòng bếp, Đồ Du Du theo đó quay lại phía sau nói lớn:

"Cậu đi đâu nữa thể?"

Tô Thành rất nhanh sau đó từ phòng bếp mang ra một ly nước đưa cho Đồ Du Du:

"Uống nước trước để hạ hỏa"

Đồ Du Du không muốn uống:

"Không cần, còn nhìn thấy cậu thì hỏa không thể hạ nổi"

Tô Thành lưu manh cười tà:

"Uống đi, uống xong thì tôi về"

Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành nói sẽ về liền thật sự cầm lấy ly nước kia uống một ngụm lớn, Tô Thành này giờ luôn híp mắt quan sát chỗ yết hầu trong trượt cử động kia của cậu, xác nhận cậu đã uống nước xong rồi liền hài lòng:

"Uống thêm nữa đi"

Đồ Du Du nhú mồm không muốn đôi co, thật sự nghe lời uống một hơi cạn sạch hết ly nước kia:

"Được chưa, cậu mau về đi"

Tô Thành gật đầu:

"Vậy tôi về trước"

Gần một tiếng đồng hồ sau đó, cánh cửa phòng ngủ lại được mở ra, đối phương chính là Tô Thành, hắn vừa rồi lại động tay động chân vào ly nước của Đồ Du Du nữa, người nào đó hiện tại đã ngủ say như chết không biết mình đang ở trong vòng nguy hiểm. Tô Thành nâng bước tiến vào phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh Đồ Du Du nhìn cậu một lượt, lại cúi xuống ngậm lấy đôi môi căng mọng kia, cũng đã hôn qua nhiều lần rồi, lúc nào cũng đều cảm thấy mới mẻ thích thú như nhau cả. Trên người Đồ Du Du có một mùi hương nhẹ nhàng của sữa tắm, tóc mái phía trước vẫn còn hơi ẩm ướt khẳng định là vừa mới tắm xong, lúc người nọ nhắm mắt liền sẽ trung ra cho đối phương thấy dáng vẻ vô hại mỏng manh vô cùng, không giống như lúc tỉnh táo lúc nào cũng phòng bị hắn, xem thái độ đột nhiên thay đổi mấy ngày nay của cậu thì hắn cũng lờ mờ đoán ra được có lẽ cậu phát hiện ra chuyện gì rồi.

Tô Thành luồn tay vào trong áo của Đồ Du Du, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát hai điểm nhỏ trước ngực của cậu, ma sát đến mức nơi đó vốn là mềm mại cũng phải sưng lớn cứng lên một chút, sắc mặt nhú lại biểu lộ khó chịu, từ trong cổ họng bật ra tiếng hừ hừ khe khẽ. Tô Thành biết chắc Đồ Du Du sẽ không có khả năng tỉnh dậy, nếu như không phải đột nhiên đánh cậu thật mạnh hoặc đổ nước lên người cậu thì cậu vẫn sẽ mơ màng như thế, Tô Thành hài lòng khẽ giọng trầm trầm hỏi:

"Có thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mỗi Sáng Tỉnh Dậy Đầu Không Mặc Quần

Tô Thành trêu đùa thân thể mềm mại của Đồ Du Du đến nghiện, bàn tay ma quái không ngừng xoa nắn hết chỗ này đến chỗ kia trên người cậu. Nói gì thì nói Đồ Du Du cũng là một thanh niên bình thường không có tiền sử của bệnh yếu sinh lý cho nên bị Tô Thành trêu đùa một lúc như vậy thì vật ở dưới đũng quần cũng bắt đầu dựng thẳng cứng lên. Tô Thành buồn cười định vờn tay chạm lấy kiểm tra thử thì ai đó đã nhanh hơn một bước luồn tay vào trong quần mình tự động vuốt ve rồi, Tô Thành ngẩn người nhìn dáng vẻ kia của Đồ Du Du một lượt liền cười nhẹ:

"Đúng là vẫn nhả bại hoại không hề sai đâu"

Đại thiếu gia Tô Thành trước nay muốn gì đều phải làm cho bằng được, mặc kệ người khác có sao đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản được hắn, đối với Đồ Du Du đã coi như là một ngoại lệ từ đó đến giờ trong cuộc đời hắn rồi, lấy bản tính ngông cuồng trước đây của hắn nếu như thật sự muốn cậu đã trực tiếp đè cậu ra cưỡng bạo chứ chẳng phải lúc nào cũng lén lút bỏ thuốc ngủ cho cậu uống. Tô Thành kéo quần Đồ Du Du xuống, mang cả quần lót của cậu cũng coi ra, lại chậm rãi gỡ lấy tay đang cầm lấy vật nhỏ của ai đó, Đồ Du Du có vẻ bất mãn, đôi lông mày theo đó liền nhíu chặt lại khẽ hừ hừ.

Tô Thành thời gian gần đây luôn xem GV để tiêu khiển, bởi vì hắn đột nhiên nảy sinh hứng thú với Đồ Du Du cho nên cũng muốn xem thử thể loại đó một chút, mặc dù chưa thử nhưng cũng tìm hiểu qua đàn ông có một nơi gọi là tuyến tiền liệt, nếu như chạm tới liền sẽ khiến cho đối phương sung sướng đến mềm nhũn chân tay. Đương nhiên Tô Thành hiện tại vẫn chưa thể nào làm ra chuyện đó được, nếu như mạnh động khẳng định sẽ làm cho con cừu nâu ngốc nào kia tỉnh giấc thì không hay, chính vì thế lúc này chỉ dám đưa tay xoa xoa Tiểu Du Du cùng đùi non của người ta mà thôi, Tô Thành không dám làm cho Đồ Du Du bắn, nếu như bắn ra chỉ sợ cậu đột nhiên tỉnh dậy thì hỏng việc, thế cho nên chỉ dám xoa xoa vuốt vuốt một hồi rồi buông tay. Sau đó hắn nhìn xung quanh căn phòng một hồi, kể đến mang camera siêu nhỏ gắn ở phía trên góc tường nơi không dễ nhìn thấy được, hắn nghĩ thời gian gần đây không thể tới gặp Đồ Du Du quá nhiều, tránh cho con cừu nâu ngốc kia suy nghĩ rồi sinh ra phòng bị hắn, đến lúc đó khẳng định hắn chính là mất cả chì lẫn chài, thế cho nên mới lựa chọn mang camera gắn ở trong phòng ngủ của cậu, mỗi ngày đều có thể tùy ý nhìn thấy cậu.

Đồ Du Du giật mình tỉnh dậy là mười phút sau đó, đưa mắt nhìn xuống liền thấy quần của mình đã bị kéo xuống ngang bắp đùi, ngay cả quần lót cũng bị kéo ra, Tiểu Du Du sớm đã mềm oặt, hai bên bắp đùi đọng lại dịch trắng đã khô đi một chút. Đồ Du Du hoảng sợ ngồi bật dậy, vừa mới rồi cậu mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy Tô Thành hôn cậu, còn xoa nắn khắp cả người cậu nữa, nhưng mà cậu lại không phản kháng còn nằm im cho hắn thích làm gì thì làm, bây giờ thức dậy thấy quần cởi ra đến nửa rồi thì càng hoảng hốt hơn, cậu thế nhưng lại mơ thấy Tô Thành hôn nữa còn tự mình cởi quần của mình ra nữa, điên rồi, đúng là điên rồi. Đồ Du Du lắc lắc đầu nhỏ rồi đứng dậy kéo quần lên muốn đi vào phòng tắm tắm rửa. Tô Thành ở nhà sớm đã thu được biểu cảm đặc sắc trên gương mặt của Đồ Du Du rồi, hẳn lúc rồi đi chính là cố tình không mặc quần lại cho cậu, muốn dọa cậu sợ chết khiếp như vậy, lúc chứng kiến được vẻ mặt đa dạng kia của cậu, Tô Thành ở trong phòng cười lớn không ngừng, cừu nân ngốc nhà hắn đúng là chưa bao giờ khiến cho hắn thất vọng.

Một tuần sau đó Tô Thành không tới làm phiền Đồ Du Du nữa, Đồ Du Du cũng không tiếp nhận bất cứ cuộc điện thoại nào từ hắn, cậu luôn tự nghĩ rằng thời gian này thật sự rất thoải mái, nhưng mà có thật sự thoải mái hay không thì chỉ có một mình cậu biết mà thôi. Đồ Du Du cứ nghĩ chuyện mình mơ đến Tô Thành mà tự mình cởi quần ra như thế là trong lòng cậu rối bời vô cùng, từ đó đến giờ cậu chưa từng gặp phải trường hợp như thế, nhưng mà trong một tuần nay có đến ba lần cậu thức dậy nhìn thấy quần mình bị kéo xuống một nửa rồi. Sự thật chính là do Tô Thành kéo quần của Đồ Du Du, hắn gần đây mới tìm ra được loại hương liệu gây mê cho nên mỗi buổi tối luôn len lút đến nhà Đồ Du Du đặt hương vào đó, sau đó lợi dụng lúc người ta ngủ rồi ôm ấp một chút, lúc rồi đi lại cố tình không chịu mặc quần cho người ta, hại người ta mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả đến tối cũng không dám chợp mắt chỉ sợ buổi sáng thức dậy phát hiện ra mình lại tự cởi quần.

Cuối tuần hôm ấy Đồ Du Du đi ngủ rất muộn, cảm thấy cả người có điểm mệt mỏi liền nghĩ rằng một như vậy nhất định sẽ không mơ thấy Tô Thành được nữa, mà không mơ thấy Tô Thành thì nhất định sẽ không thể tự cởi quần của mình ra, nhưng mà sáng hôm sau tỉnh dậy cậu phát hiện ra mình thế nhưng lần này còn khủng bố hơn. Bình thường quần chỉ cởi đến nửa thôi nhưng lần này lại cởi hẳn ra vứt xuống sàn, áo cũng đồng dạng theo đó cởi ra cả, khắp người trần như nhộng, trên bụng cùng bắp chân còn có vết dịch trắng vương lại. Đồ Du Du lần này chính thức sợ thật, còn nghĩ ngờ nhà mình có phải là có ma hay không, nhưng mà cậu ngay lập tức loại bỏ được suy nghĩ đó bởi vì tối hôm trước cậu còn mơ thấy Tô Thành, mơ thấy hắn vào phòng cậu rồi cởi quần áo cậu ra, rồi còn hôn khắp người cậu nữa, cậu chính là mộng tinh rồi.

Đồ Du Du khổ sở tìm cách, cậu vội vã mang điện thoại lên mạng tìm phương pháp, còn gõ một dòng chữ như thế này "triệu chứng mộng tinh là gì" sau đó đối chiếu lại với mình thật sự là trùng khớp. Đồ Du Du nuốt một ngụm nước miếng, gõ tiếp một dòng nữa "cách chữa mộng tinh ở nam giới" toàn những bài viết khuyên tới phòng khám gặp bác sĩ, nhưng mà cậu làm sao có thể mang chuyện đáng xấu hổ này nói cho người ngoài biết được chứ, hơn nữa đối tượng mà cậu mộng tinh lại là học sinh của mình, còn là người cùng giới nữa.

Tô Thành ngồi ở nhà quan sát nhất cử nhất động của Đồ Du Du, ngày hôm qua là hắn có ý trêu chọc cậu, mang cả quần lẫn áo của cậu cởi hết ra, buổi sáng thức dậy quả nhiên lại được xem gương mặt biến hóa liên tục của cậu. Ai đó sợ đến mức còn không nhớ phải mặc quần áo vào, cứ ngồi như thế nhìn qua nhìn lại căn phòng một hồi, sau đó lại mang điện thoại nhắn nhắn cái gì đó. Tô Thành nhếch môi chậm rãi lấy điện thoại gọi cho Đồ Du Du, theo màn hình quan sát thấy được người nọ hoảng sợ đến mức đáp điện thoại cách xa một chút, Tô Thành thấy thế thì bật cười ha ha.

Đồ Du Du quen một người bạn làm nghề phong thủy, cậu ta tên Hàn Kỳ, lúc trước chính là bạn bè cùng khoa nhưng sau này ra trường lại đam mê phong thủy cho nên đổi nghề. Đồ Du Du ở trên mạng xã hội nhắn tin hỏi Hàn Kỳ thế này.

[Đồ Tiên Sinh]: Hàn Kỳ, cậu có ở đó không?

[Hàn Lão Sư]: Có chuyện gì sao?

[Đồ Tiên Sinh]: Tôi gần đây gặp chuyện kỳ lạ lắm, cậu có rảnh đến nhà tôi xem một chút được hay không?

[Hàn Lão Sư]: Chuyện gì kỳ lạ?

[Đồ Tiên Sinh]: Chuyện này một lời khó nói, cậu đến nhà tôi một chuyến đi, địa chỉ là khu nhà ở giáo viên trường Vương Phủ, phòng 310

Bởi vì là cuối tuần cho nên Hàn Kỳ rảnh, rất nhanh đã có thể đi đến được nhà của Đồ Du Du xem xét, Đồ Du Du kéo Hàn Kỳ vào nhà để cậu ta nhìn xem một lượt rồi hỏi:

"Cậu thấy sao, có chỗ nào không ổn hay không?"

Hàn Kỳ lắc đầu:

"Về cơ bản đều ổn cả, hướng nhà Đông Bắc, là hướng Phúc Vị, phát triển sự nghiệp, gặp nhiều may mắn"

Đồ Du Du rót cho Hàn Kỳ một ly nước, do dự một hồi mới hỏi tiếp:

"Không có cái gì không đúng sao?"

Hàn Kỳ nhìn Đồ Du Du hỏi:

"Cậu rốt cuộc gặp vấn đề gì? Cậu phải nói rõ ràng thì tôi mới có thể xem xét được chứ"

Đồ Du Du im lặng, Hàn Kỳ là con, từ lúc học đại học đã công khai rồi, nhưng mà cậu cũng không biết có nên kể cho cậu ta biết chuyện của mình hay không:

"Hàn Kỳ, tôi hỏi cậu một chuyện... chính là gần đây mỗi sáng thức dậy thỉnh thoảng quần của tôi đều bị cởi ra quá nửa, khủng bố hơn là sáng ngày hôm nay quần áo đều bị cởi hết ra"

Hàn Kỳ nghe thấy thế liền a một tiếng nhìn chăm chăm Đồ Du Du một lượt rồi nói thế này:

"Nhìn cậu chỉ có thể là một 0, thật xin lỗi tôi cũng là một 0 cho nên chúng ta không có khả năng đâu"

Đồ Du Du vội vàng xua tay:

"Không phải ý đó, tôi nói thật đấy cho nên mới muốn mời cậu đến xem thử phong thủy trong nhà"

Hàn Kỳ im lặng suy ngẫm nhìn quanh căn nhà một lượt, vẫn cảm thấy không có gì không đúng cả, cuối cùng liền chậm rãi đưa ra hai nguyên do:

"Có hai khả năng, thứ nhất là người khác cởi của cậu, thứ hai là cậu tự cởi"

Đồ Du Du uống một ngụm nước rồi hít một hơi, thật sự không muốn đối diện với chuyện cậu tự mình cởi đồ, cậu khi nào thì trở thành đáng xấu hổ như thế được cơ chứ. Hàn Kỳ rất bình thản hỏi Đồ Du Du:

"Cảm thấy phía dưới có đau hay là kỳ quái gì hay không?"

Đồ Du Du đưa tay chạm vào bụng mình rồi lắc đầu, Hàn Kỳ nhú mày:

"Ý của tôi chính là hậu môn của cậu đó"

Đồ Du Du giật mình khó hiểu:

"Hậu môn của tôi?"

Hàn Kỳ gật đầu: "Nếu như tình trạng này xảy ra nhiều lần với cậu thì không thể nào loại trừ khả năng nửa đêm có người đột nhập vào nhà giờ trò với cậu"

Đồ Du Du thật cẩn thận nghiền ngẫm một lúc sau đó lắc đầu:

"Không thấy hậu môn có gì khác trước"

Hàn Kỳ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn:

"Như vậy có cảm giác được buổi tối có gì kỳ lạ không?"

Đồ Du Du đưa tay vuốt vuốt sống mũi của mình nhỏ giọng đáp:

"Chính là cảm thấy... có chút thoải mái"

Hàn Kỳ thẳng thắn đưa ra kết luận:

"Vậy thì chính là trường hợp mộng tinh không có gì đáng lo ngại cả, nhưng nếu thường xuyên xảy ra thì có thể là cậu bị rối loạn sinh lý hoặc tư tưởng lệch lạc cần phải đến bác sĩ khám một lần"

Đồ Du Du có điểm xấu hổ, ấp úng một hồi cuối cùng cũng nói ra chuyện của Tô Thành cho Hàn Kỳ biết:

"Đối tượng mà tôi... cái đó... chính là học sinh trong lớp, hơn nữa còn là nam sinh"

Hàn Kỳ nhếch môi cười giống như là không có gì gọi là ngạc nhiên cả:

"Chuyện này tôi sớm dự liệu được, lần đầu tiên cậu xuất hiện tôi đã cảm thấy cậu không phải một 0 thì quá phí rồi"

Đồ Du Du nhú mày:

"Nhưng mà tôi không thích cậu ta"

Hàn Kỳ nhún vai:

"Đối tượng mộng tinh của cậu chính là cậu ta còn có thể nói không thích hay sao?"

Đồ Du Du lắc đầu:

"Dù sao đi chăng nữa tôi cũng thích phụ nữ, có cách nào làm cho tôi thích phụ nữ lại không?"

Hàn Kỳ thành thật đáp:

"Không biết, nhưng mà làm một 0 cũng không phải là không tốt, nếu như cậu là bạn trai của một cô gái, đi ra ngoài ăn một bữa cậu là người trả tiền, đến ngày lễ gì đó cũng phải chủ động mua quà cho người ta, sau đó nếu như kết hôn còn phải lo tiền xây nhà, tiền sinh lễ. Ngược lại nếu như cậu là một 0 thì những chuyện kia không cần phải lo nữa, không biết chừng đối phương còn rất cưng chiều cậu"

Đồ Du Du im lặng nghe Hàn Kỳ nói chuyện, trong lòng cũng có điểm mờ mờ, nhưng mà cậu vẫn không thể chấp nhận được cậu là một 0 hơn nữa đối phương lại là Tô Thành, chuyện này nhất định không thể nào xảy ra được:

"Hàn Kỳ, cậu có lá bùa nào tốt không? cho tôi đi, tôi mang phòng thân"

Hàn Kỳ buồn cười:

"Cho cậu thì cũng được thôi, nhưng mà chuyện này là do cậu tự nhớ đến người ta rồi mộng tưởng coi quần áo của mình, bùa căn bản sẽ không có tác dụng gì đâu"

Đồ Du Du kiên quyết muốn có:

"Tôi mặc kệ, cậu mau vẽ cho tôi đi"

Hai ngày sau đó Đồ Du Du luôn mang theo bùa bên cạnh, kết quả phát hiện ra mỗi buổi sáng thức dậy quần áo vẫn nguyên vẹn trên người không bị còi ra nữa, trong lòng cũng bắt đầu buông xuống lo lắng, lá bùa của Hàn Kỳ đúng là tốt thật. Chuyện Đồ Du Du tỉnh dậy không bị mất quần áo là do Tô Thành không đến coi đồ của cậu ra, thứ hương liệu gây mê kia dùng nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, chính vì thế Đồ Du Du mỗi buổi sáng thức dậy mới có thể vẫn còn quần áo trên người.

Cho đến vài ngày sau đó xảy ra một sự kiện khiến cho Đồ Du Du phải thay đổi suy nghĩ, lá bùa của Hàn Kỳ cũng không phải thật sự tốt. Chuyện phải kể đến thế vận hội thể thao thường niên được diễn ra tại trường Vương Phủ, cũng một tuần rồi kể từ khi xuất viện thì Đồ Du Du mới gặp lại Tô Thành, vừa nhìn thấy mặt hắn trong lòng liền chột dạ né tránh, muốn cậu bây giờ bình thường ở trước mặt hắn đúng là điều không thể, nói gì thì nói hắn chính là đối tượng mà mấy ngày nay cậu mộng tưởng, hơn nữa mỗi lần tỉnh dậy đều bị dọa đến vò đầu bứt tai vì quần áo không còn.

Đồ Du Du thấy Tô Thành đang bước về phía mình thì hoảng sợ, trong lòng không ngừng niệm một trăm câu đừng đến chỗ này, đừng đến chỗ này. Hôm nay Đồ Du Du đến cổ vũ học sinh trong lớp thi chạy tiếp sức, Tô Thành đến chính là muốn gặp mặt Đồ Du Du, chứ bình thường Tô đại thiếu gia không phải là người dễ dàng để người khác gặp mặt như thế này, mấy nữ sinh đứng ở gần chỗ Đồ Du Du cũng phải tự động đưa tay chỉnh sửa lại đầu tóc cùng trang phục, mấy nam sinh thì hít một ngụm khí lạnh, ai mà biết Tô đại thiếu tính tình nóng nảy bất thường này muốn làm cái gì chứ.

"Thầy định giả bộ không nhìn thấy tôi đến khi nào?" Tô Thành buồn cười hỏi

Đồ Du Du trong lòng càng đập mạnh hơn, bây giờ phải làm sao đối diện với hắn đây, nhưng mà chuyện cậu mộng tưởng cũng chỉ có một mình cậu biết, hắn căn bản là không biết được, chỉ bằng cứ làm ra thật bình thường là được rồi:

"À, là cậu đấy hả, tôi đang bận nhìn xem học sinh lớp tôi chạy đến đâu rồi cho nên không nhìn thấy cậu"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Vậy hả, gần đây trong người không khỏe sao, xem sắc mặt của thầy rất kém"

Đồ Du Du đưa tay vuốt vuốt mặt mình một cái, lại cố tỏ ra bản thân rất bình thường, nhưng mà bộ dạng này ngay cả người ngoài nhìn thấy cũng biết là không bình thường rồi:

"Có hả, tôi vẫn bình thường".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Thi Bơi

Tô Thành nhìn Đồ Du Du cười, Đồ Du Du làm gì mà dám nhìn thẳng hắn, cứ né né tránh tránh giả bộ chăm chú nhìn xuống phía sân chạy, thỉnh thoảng còn khoa trương lớn tiếng cổ vũ tỏ vẻ bản thân cậu đây rất là tập trung:

"A Kiên cố lên"

Trong phạm vi bán kính 5m xung quanh Đồ Du Du, ngoại trừ cậu ra thì tất cả mọi người đều khăn trương mang tấm mắt đặt ở trên người Tô Thành, có cô gái mạnh dạn tiến đến đưa cho Tô Thành một chai nước rồi thẹn thùng bảo:

"Bạn học Tô, nước này tặng cho bạn"

Tô Thành nghe thấy có người gọi mình thì quay lại, vừa vặn nhìn thấy một cô gái đang đỏ mặt ở phía sau mình, bình thường nếu như có một cô gái nào đó mà hắn không thích thì hắn sẽ trực tiếp không quan tâm tới, nhưng bây giờ hắn đang đứng ở bên cạnh Đồ Du Du cho nên không muốn để lại ấn tượng xấu với cậu, không muốn cậu nghĩ hắn tính cách không tốt, thế cho nên Tô Thành lúc này mới đưa tay tiếp nhận chai nước của cô gái kia rồi nói cảm ơn. Đồ Du Du này giờ vẫn mang tầm mắt nhìn xuống sân chạy, nhưng mà tai thì luôn nghe ngóng nhất cử nhất động của Tô Thành, cũng cảm giác được người nọ dường như là đã nhìn mình rất lâu rồi, nhưng mà khi Tô Thành quả thật tiếp nhận chai nước của nữ sinh kia thì cậu chẳng hiểu sao lại có một tia yên tâm, nhất định là do cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, Tô Thành khẳng định là thích con gái cho nên cậu không cần phải lo lắng quá.

Tốp người tham gia chạy tiếp sức đã chuẩn bị tiến vào vạch đích, nam sinh trong lớp của Đồ Du Du đang theo rất sát người thứ nhất, Đồ Du Du cùng nhóm học sinh trong lớp cũng nín thở theo dõi, cuối cùng A Kiên trong lớp cậu cũng vượt lên bút phá cán đích đầu tiên, Đồ Du Du theo đó cũng vui vẻ thay hét lớn:

"Hay quá, lớp chúng ta về nhất rồi!"

Trong lớp có một đám nữ sinh ngoan ngoãn rất thích nghe Đồ Du Du giảng bài, lúc này nghe Đồ Du Du nói thế cũng quay sang cậu gật đầu lia lịa:

"Đúng vậy thầy ơi, lớp chúng ta thắng bộ môn chạy tiếp sức này rồi!"

Tô Thành ở bên cạnh Đồ Du Du quan sát biểu cảm trên gương mặt của cậu một hồi, lại nhìn xuống đám người vừa mới chạy xong kia đang uống nước, cuối cùng liền nhếch môi khẽ nói nhỏ:

"Có vậy cũng phấn khích sao?"

Bởi vì xung quanh rất ồn ào cho nên không có bất cứ ai có thể nghe thấy được lời mà Tô Thành nói. Tô Thành nhìn Đồ Du Du thêm một lần nữa mới lặng lẽ rời đi, cừu nầu ngốc nhà hắn rõ ràng không thi, người thắng cũng không phải cậu thế mà đã phấn khích như vậy rồi, một lát nữa hắn cũng muốn thi thử một bộ môn để xem đến lúc hắn thắng rồi thì ai đó không biết còn vui sướng đến mức nào nữa.

Tô Thành vốn không đăng ký bất cứ một hoạt động nào trong thể vận hội thể thao này, mắt thấy trên bàn danh sách 10 phút nữa sẽ diễn ra cuộc thi bơi lội ở trong bể bơi nhà trường, lớp hắn đã có đại diện đi thi bộ môn này rồi nhưng đến cuối cùng Tô Thành liền tới nói rằng hắn muốn thi, muốn cậu ta nhường lại vị trí đó cho hắn:

"Tôi muốn thi bơi lội, cho nên lần này cậu để tôi thi đi!"

Hoàng Thế Trung là tuyển thủ bơi lội trong trường, mấy năm liền đều đứng nhất bảng, hiện tại đang chuẩn bị khởi động trên bờ, quần áo bơi cũng đã thay xong hết cả rồi lại nghe thấy Tô Thành nói vậy liền có điểm bất ngờ:

"Cậu muốn bơi hả?"

Tô Thành gật đầu:

"Đúng thế"

Hoàng Thế Trung cũng chơi chung với Tô Thành được 5 năm rồi, có thể coi như là bạn bè thân thiết, cậu ta biết Tô Thành trước nay đều không hứng thú tham gia vào các hoạt động của trường, không hiểu tại sao hôm nay lại ở phút chót muốn thay đổi:

"Được rồi, vậy cậu đã có quần áo chưa?"

Tô Thành là bất ngờ đột nhiên muốn tham gia thi cho nên lúc này hiển nhiên là không có quần áo, Hoàng Thế Trung luôn mang theo hai bộ đồ bơi để phòng trừ, lúc này vừa vặn có thể cho Tô Thành mượn một bộ để dùng.

Tô Thành từ năm 14 tuổi vào mỗi thời gian nghỉ hè đều được Bạch Trán Quân mang vào doanh trại tập luyện, lại công thêm thường ngày duy trì thói quen rèn luyện thể thao ở cường độ mạnh, dáng người lúc này vô cùng săn chắc, cả người nhìn tới đều không có một chút mỡ thừa nào. Tô Thành mặc quần bơi dạng lửng màu đen, trên đầu đội nón bơi cùng màu, ở trước cổ mang một cặp kính bơi. Hoàng Thế Trung ngồi suy nghĩ một lúc liền tìm ra được nguyên nhân Tô Thành muốn vào bơi, thế cho nên lúc này liền hỏi hắn:

"Lần này Vu Phóng cũng tham gia, cậu là muốn thắng cậu ta phải không? Nói cho cậu biết năm ngoái tôi cũng đã có thể đánh giá được năng lực của cậu ta khá là tốt, sức bơi rất khỏe, lần đó chỉ về sau tôi có vài giây thôi!"

Tô Thành nghe thấy cuộc thi lần này Vu Phóng có tham gia thì ánh mắt hắn liền híp lại nguy hiểm, một lát nữa nhất định phải vượt qua Vu Phóng, hắn thật sự muốn xem xem biểu cảm trên gương mặt Đồ Du Du sẽ biến hóa thế nào.

Cuộc thi bơi lội cuối cùng cũng được diễn ra, cuộc thi nào có người trong lớp tham gia thì Đồ Du Du đều đến đó để cổ vũ, dù sao ở nhà cũng chỉ có thể suy nghĩ linh tinh dẫn đến việc tự mình dọa mình, cho nên cậu mới lựa chọn đến đây vừa vặn có thể làm gắn kết tình thầy trò trong lớp, nhưng mà không ngờ tới đây lại bất gặp được Tô Thành cũng tham gia thi đấu.

Tô Thành thân hình vô cùng đẹp, dáng người cao lớn, mũi cơ săn chắc thẳng hàng, hắn chỉ vừa mới bước ra ngoài liền có tiếng la hét của đám nữ sinh, hồ

boi rộng lớn này vì tiếng phản kích đó mà như muốn nổ tung. Từ đó đến giờ Đồ Du Du vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy cơ thể của Tô Thành, mỗi lần tình cờ nhìn thấy đều sẽ hốt hoảng mà quay đi, bởi vì cậu bị cận thị cho nên lúc Tô Thành đi ở phía xa cũng không nhìn thấy rõ ràng, tuy rằng đã ngờ ngợ người này rất giống hần nhưng lại ngay lập tức phản bác ngay vì nghĩ hần như thế nào lại sẽ đến tham gia thử hoạt động này chứ.

Mãi cho đến khi tiếng la hét bàn tán của nữ sinh nói người tham gia boi lội là Tô Thành thì Đồ Du Du mới chính thức chắc chắn được rằng người kia thật sự là hần. Dáng người quả là rất đẹp, mới chỉ là học sinh cấp ba mà thôi nhưng đã có dáng người tốt như vậy rồi, nhìn cơ bụng kia, cơ ngực kia, còn có hai bắp tay kia, lại còn cả đôi chân kia nữa, Đồ Du Du lại nghĩ tới chuyện đối tượng mộng tưởng của cậu là Tô Thành thì liền hoảng sợ, không thể nhìn, không thể nhìn hần nữa, dáng người chẳng qua chỉ là có chút đẹp mà thôi cũng không có gì đáng chú ý cả.

"Thầy ơi, thầy sao thế, mũi của thầy bị chảy máu rồi kìa"

Nghe thấy giọng nói của cô bé lớp trưởng Khâu Đình Đình, Đồ Du Du lúc này mới giật mình lấy lại tinh thần, cảm thấy trong lỗ mũi có một nguồn nhiệt nóng ấm, đưa tay lên chạm phải liền phát hiện ra mình bị chảy máu mũi."A, thầy không sao... chắc là do thời tiết nóng quá"

Nói rồi Đồ Du Du liền nhanh chóng muốn rời khỏi chỗ này đi vào phòng vệ sinh sửa soạn lại một chút. Tô Thành vừa nhìn thấy Đồ Du Du xoay người đi về phía phòng vệ sinh liền nhú mày, trọng tài đang chú ý nhìn đồng hồ trên tay, khi kim đồng hồ đã báo hiệu đến giờ thi đấu thì Tô Thành liền trầm giọng lên tiếng:

"Khoan đã, đợi một chút đi"

Trọng tài vừa định cắt lời nói cuộc thi bắt đầu, nghe thấy Tô Thành nói vậy thì chạy về phía hần hỏi:

"Học sinh Tô, em có gì không ổn sao?"

Tô Thành lần này tham gia boi lội chính là muốn để cho Đồ Du Du nhìn thấy hần chiến thắng, còn muốn xem bộ dạng phản kích của cậu khi nhìn thấy hần về đích, cậu bây giờ không có mặt ở chỗ này thì hần thi còn có ý nghĩa gì nữa, chính vì thế mà Tô Thành muốn đợi Đồ Du Du đi ra thì mới thi:

"Không có việc gì, chỉ là có người vẫn chưa tới cho nên đợi một lúc nữa đi"

Trọng tài nghe vậy thì nhìn lại một loạt tuyển thủ boi lội, danh sách báo có 9 người tham gia dự thi, nơi này có đủ 9 người rồi còn thiếu ai nữa hay sao:

"Trong danh sách có 9 người..."

Lời của trọng tài còn chưa kịp nói hết thì Tô Thành đã liếc mắt nhìn tới chỗ ông ta rồi, trọng tài bị ánh mắt áp bức kia của hần làm cho phải tự động ngậm miệng lại ngay lập tức.

Lại nói đến Đồ Du Du lúc này ở trong phòng vệ sinh rất là hoảng loạn, có một sự thật mà cậu không thể nào phản bác chính là máu mũi của cậu chảy ra là do nhìn thấy cơ thể của Tô Thành, cậu sẽ có thể thật sự như trong lời nói của Hàn Kỳ mình là một 0 hay không chứ. Đồ Du Du càng nghĩ đến chuyện mình là một 0 thì sắc mặt càng kém hơn, cậu nhanh chóng đưa tay lấy nước hắt vào mặt ý muốn cho suy nghĩ thông suốt, nhìn tới bản thân trong gương một khuôn mặt nhỏ nhắn còn đọng lại giọt nước, tóc mái cũng bị nước làm cho ướt liền nhú mày buồn bã, nếu như thật sự là một 0, đối tượng nghĩ tới lại là Tô Thành, nếu như thật sự là như thế thì cậu biết giấu mặt vào đâu đây, cậu có nên đến gặp bác sĩ tâm lý hay không.

Đồ Du Du hít một hơi thật sâu, uể oải đi ra khỏi phòng vệ sinh, lúc định rời khỏi hồ boi liền nghe thấy tiếng Khâu Đình Đình gọi cậu:

"Thầy ơi đến đây đi, thi đấu vẫn chưa bắt đầu"

Đồ Du Du hã một tiếng, cứ như thế bị Khâu Đình Đình kéo về chỗ đứng. Tô Thành mắt thấy người hần đợi đã đến liền nhếch môi cười, mang kính treo trên cổ đeo lên mắt rồi ra hiệu cho trọng tài đứng kế bên rằng có thể thi đấu rồi. Tiếng súng bắn lên giữa không trung, 9 nam sinh đồng loạt vào vị trí nhảy xuống hồ boi, người trên hồ bắn tung tóe theo sau đó là tiếng đập nước phát ra liên tục. Đồ Du Du nhìn một hồi thì biết Tô Thành ở đường đua số 9, may mắn hần là người ở cách xa cậu nhất cho nên tầm mắt cậu sẽ cố gắng không nhìn về phía đó nữa:

"Đình Đình, Vu Phóng ở đường đua số mấy vậy?"

Khâu Đình Đình trả lời:

"Số 6 ạ"

Đồ Du Du lắc lắc đầu nhỏ, mục đích cậu đến đây chính là để cổ vũ cho học sinh trong lớp thế cho nên sẽ tập trung nhìn học sinh lớp mình mà thôi, nhưng mà đường đua số 9 hiện tại lại đang chiếm thế thượng phong. Đồ Du Du bất giác lại bị thu hút nhìn qua đó, nhìn được vài giây liền giật mình vội không nhìn nữa mà nhìn về phía đường đua số 6. Tô Thành và Vu Phóng là hai người đang ở vị trí đứng đầu, nếu như không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra được là người nào đang dẫn đầu.

"Vu Phóng có lên" Đồ Du Du hét lớn

Tô Thành ở dưới nước vẫn có thể đoán định được là người nào vừa nói, lúc gương mặt vừa mới đưa lên khỏi mặt nước trong vài giây ngắn ngủi đó Tô Thành liền nhìn thấy được bộ dạng Đồ Du Du đứng ở trên bờ đang không nhìn hần. Đáng chết, Đồ Du Du thế nhưng lại dám lớn gan như vậy ở trước mặt hần cổ vũ cho người hần ghét nhất, bởi vì một phút phân tâm mà Tô Thành đã để Vu Phóng dẫn trước, lúc cán đích ở bờ bên kia để bật người boi lại Vu Phóng là người làm trước Tô Thành thế cho nên Đồ Du Du ở trên bờ lại càng tức giận hơn:

"Vu Phóng cố lên"

Chuyện này khiến cho Tô đại thiếu gia trước nay vốn háo thắng như ngựa hoang phải tức giận, khi xoay người đạp chân lấy điểm trụ ở bờ bên kia cũng đạp rất mạnh, cảm giác như gân chân bên phải cũng phải bị tổn thương. Tô Thành vốn là tâm điểm của các cô gái, cho dù hắn ở phía sau hay là ở phía trước thì trên bờ cũng là sự cô vũ nhiệt tình của bọn họ:

"Tô Thành cố lên... cố lên"

Tô đại thiếu gia đang rất tức giận, sức bơi vốn dĩ không nhỏ lúc này cũng ra tăng tốc lực, kiên trì bám sát ngay phía sau Vu Phóng, vạch đích còn cách những 7m nhưng ở phía trên hắn đã nghe thấy lời Đồ Du Du nói với người bên cạnh thế này:

"Vu Phóng nhất định là đứng nhất, lớp chúng ta lại thắng bộ môn bơi lội"

Lớp thắng được nhiều hạng mục nhất trong thể vận hội lần này sẽ được phần thưởng là một chuyến thăm quan 3 ngày 2 đêm tại bờ biển Chiết Giang, Đồ Du Du vốn thích biển lại còn được đi miễn phí cho nên một lòng muốn lớp mình thắng thật nhiều hạng mục, mà Vu Phóng lại là đại diện của lớp đi thi bơi lội cho nên cậu đương nhiên phải cố vũ hấn hết mình. Tô Thành ở tại thời điểm nghe thấy lời nói kia của Đồ Du Du thì lửa nóng trong lòng cuối cùng cũng được bốc lên cao đến mức không thể dập tắt được, người của hắn dám ở trước mặt hắn quan tâm đến người đàn ông khác chính là đã chạm đến lòng tự tôn của hắn. Ở khoảng cách 3m cuối cùng của điểm đích Tô Thành vươn lên bứt phá chạm tay vào vạch đích trước, vài giây sau thì Vu Phóng mới về đích. Khoảnh khắc đó không ai biết được ai là người đứng thứ nhất ngay cả bản thân trong cuộc đua là Tô Thành và Vu Phóng cũng không hề xác định được. Vu Phóng tại thời điểm nghe thấy Đồ Du Du cố vũ mình liền không muốn làm cho cậu phải thất vọng, Tô Thành tại thời điểm nghe thấy lời nói kia của Đồ Du Du chỉ mong muốn kết thúc cuộc đua này thật nhanh để đi đến chỗ cậu dạy dỗ một phen.

Khi mà mấy nam sinh vừa về đích vẫn còn đang phải ngồi ở trên bờ thở hổn hển lấy lại sức thì Tô Thành đã tức giận ném mũ bơi cùng kính xuống dưới sàn rồi bước nhanh về phía Đồ Du Du. Đồ Du Du cảm giác được trong không khí có sự nguy hiểm càng ngày càng tiến đến gần liền đưa mắt tìm kiếm, rất nhanh sau đó xác định được một người đáng vẻ giống như nam người mẫu trên bìa tạp chí cùng với gương mặt hung thần ác sát kia tiến về phía mình, trong đầu Đồ Du Du lúc này chỉ nghĩ rằng phải chạy đi, nếu không chạy kịp nhất định sẽ gặp nguy.

Đồ Du Du tách ra khỏi đám đông muốn rời khỏi hồ bơi, Tô Thành bởi vì mang bộ dạng quá mức dọa người cho nên khi hắn đi đến đâu thì đám đông sẽ tự động tránh xa tới đó, ngay cả đám nữ sinh vốn muốn đợi hắn thì đầu xong sẽ chạy tới làm quen cũng không dám nữa. Đồ Du Du khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi đám đông nhưng Tô Thành lại rất dễ dàng mà đi ra được, thế cho nên mới có chuyện hắn chỉ cần đi bộ cũng có thể bắt kịp được con cừu nâu đang hoảng loạn muốn chạy trốn kia.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chúng Ta Quen Nhau Đi

Đồ Du Du cảm nhận được sát khí càng ngày càng đến gần, sống lưng cũng tự động chảy mồ hôi lạnh, lúc đang định thở phào vì thoát ra được khỏi đám đông thì một bàn tay liền nắm lấy cổ tay cậu:

"A... có chuyện gì thế?"

Tô Thành không lên tiếng chỉ dùng sức kéo lấy tay Đồ Du Du đi vào phòng vệ sinh phía trước mặt, Đồ Du Du không kịp phản ứng cũng không có đủ sức để thoát được sự kìm kẹp kia của Tô Thành. Tô thành hiện tại chỉ mặc duy nhất một chiếc quần bơi, hơn nữa cả người đều có nước, từng giọt nước theo đường nét cơ thể săn chắc kia của hắn cùng mỗi bước đi đều chảy xuống dưới, Đồ Du Du lúc đầu không có để ý gì cả nhưng mà rất nhanh sau đó cậu liền phải đỏ mặt khi nhìn thấy cơ thể hoàn hảo kia. Không được rồi, không được rồi, cậu không thể nhìn hắn nhiều như vậy, không thể có suy nghĩ gì khác được, cậu là thầy giáo, người phía trước chính là học trò của cậu, nhất định là thời gian gần đây ở chung với Tô Thành trong bệnh viện nhiều quá cho nên mới bị ảnh hưởng thôi, cách xa hắn một chút thì mọi chuyện liền ổn rồi.

Rầm một tiếng cánh cửa phòng vệ sinh liền bị đóng lại, Đồ Du Du giật mình bừng tỉnh lại mơ màng trong trí óc, nhưng còn chưa kịp định thần lại cái gì đã bị Tô Thành đẩy mạnh vào bức tường phía sau rồi, theo sau đó gương mặt của hắn liền tiến rất sát gần phía cậu khiến cho trái tim cậu cũng phải đập thình thịch. Như vậy gần quá, gần như vậy khiến cho cậu cũng phải hô hấp khó khăn:

"Cậu... cậu định làm gì?"

Tô Thành hiện tại rất tức giận, bởi vì tức giận cho nên không nhận ra được sự khác thường của Đồ Du Du, hắn trầm giọng nguy hiểm giống như là một con mãnh hổ đang gầm gừ:

"Có phải để tôi dạy dỗ thầy một lượt thì thầy mới biết mình nên phải hành xử như nào hay không?"

Gương mặt của Tô Thành góc cạnh giống như một tác phẩm điêu khắc do nghệ nhân nổi tiếng tạo ra, Đồ Du Du không biết một gương mặt hoàn hảo sẽ là tỉ lệ là bao nhiêu, nhưng với đôi mắt của cậu đánh giá liền nhận định được gương mặt kia thật sự rất hoàn mỹ. Đồ Du Du trong một phút lơ đãng liền bị

trầm mê trước gương mặt của Tô Thành, sau đó cậu giật mình hoảng hốt trước bản thân, cậu đỏ mặt vội vã đưa tay chống ở trước ngực hấn muốn đẩy hẳn cách xa mình một chút.

Bởi vì vừa rồi có một con cừu nâu ngẩng đầu nhìn Tô Thành liền khiến cho lửa giận trong lòng Tô Thành hạ xuống rất nhiều, sau đó hấn lại phát hiện ra đối phương đỏ mặt xấu hổ liền nổi ý muốn trêu chọc cậu một chút, hấn dùng bàn tay to lớn kia nắm chặt hai cổ tay của Đồ Du Du kéo lên trên đỉnh đầu cậu, một tay còn lại đưa lên khẽ nâng cằm cậu:

"Thầy đang nghĩ cái gì thế?"

Đồ Du Du thử giãy giụa thoát khỏi Tô Thành nhưng không được, tình thế như vậy quá mức ám muội, hơn nữa đối phương hiện tại còn chỉ mặc duy nhất một chiếc quần bơi bó sát, hơn nữa còn đưa mặt tới gần cậu như vậy, như vậy rất là không đúng:

"Cậu mau thả tôi ra... cậu làm như vậy... cậu muốn làm gì?"

Tô Thành nhếch môi, trong đôi mắt chim ưng hẹp dài kia vẫn còn bộc lộ rõ sự tức giận cùng nguy hiểm:

"Muốn làm gì? Cậu này phải là tôi hỏi thầy mới đúng, thầy vừa rồi ở trên bờ là cố vũ cho ai hả?"

Mỗi lần Tô Thành nói liền sẽ mang theo hơi thở nóng rực thổi trên gương mặt Đồ Du Du, hấn như vậy khiến cho cậu không thể nào bình thường được. Cậu gần đây có chứng mộng tinh, đối tượng mộng tinh lại chính là người đang đứng trước mặt cậu, là người đang duy trì khoảng cách rất gần với cậu, là người hiện tại chỉ mặc duy nhất một chiếc quần bơi bó sát trên người, việc này khiến cho cậu không thể nào mà giữ mối quan hệ thầy trò thuần khiết với hấn ngay tại lúc này:

"Tôi... cố vũ cho học sinh trong lớp"

Tô Thành lại tiến sát mặt về phía Đồ Du Du hơn, người phía trước mang gương mặt xấu hổ ngượng ngùng quá mức trêu chọc người khác, thật chỉ muốn ngay tại chỗ này trêu đùa trong tay:

"Tôi không phải là học sinh đặc biệt của thầy sao, thầy mỗi buổi tối đều chỉ dạy học cho một mình tôi"

Tô Thành đột nhiên nhắc đến mỗi buổi tối liền làm cho Đồ Du Du nhớ đến mấy buổi tối gần đây cậu luôn mơ thấy giấc mơ kỳ quái, sau đó tỉnh dậy phát hiện ra bản thân không mặc quần hơn nữa còn dính lại dịch trắng trên người:

"Cậu trước cứ buông tôi ra đã, nếu cứ như vậy rất là kỳ quái"

Tô Thành quả thật buông hai tay đang khóa chặt trên đầu của Đồ Du Du xuống, nhưng mà giây tiếp theo hấn liền siết chặt lấy eo của cậu gần sát về phía mình. Tô Thành cao hơn Đồ Du Du một cái đầu, ở khoảng cách này đúng theo tầm mắt Đồ Du Du nhìn được chính là đôi môi mỏng cương nghị kia của Tô Thành, cậu hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt rất mỏng, vừa bị Tô Thành siết chặt vào người liền có thể cảm nhận được độ ấm trên cơ thể của hấn, hơn nữa ở phía dưới đứng quần vật đó của cậu cũng đang chạm vào bắp chân hấn:

"Cậu... cậu làm gì thế?"

Tô Thành trêu đùa Đồ Du Du đến nghiện, thật chỉ muốn mang cậu thu nhỏ lại bỏ vào trong túi áo để hàng ngày có thể tùy ý lấy ra trêu đùa. Dùng thuốc ngủ nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, hấn đương nhiên là không muốn sử dụng thứ thuốc đó quá nhiều với Đồ Du Du, chính vì thế liền tìm cách công khai cho cậu biết luôn, sau này muốn hôn liền sẽ thoải mái mà hôn:

"Vẫn chưa hiểu?"

Đồ Du Du đầu óc có một tiếng nổ lớn, tuy rằng cậu suy nghĩ chậm chạp nhưng sẽ không chậm chạp đến mức đến bước này còn chưa hiểu. Tô Thành nhất định là có ý xấu với cậu, nghĩ đến đây Đồ Du Du liền hoảng hốt muốn đẩy hẳn cách xa mình. Sau đó Tô Thành đã làm ra một sự việc khiến cho Đồ Du Du ngay lập tức đình chỉ lại động tác, đôi mắt vốn dĩ đã lớn lúc này còn muốn mở lớn hơn, đối phương hiện tại đang nhắm mắt, ngay cả trên trán cũng không hề có một nếp nhăn biểu hiện cho sự hoảng hốt nào. Đồ Du Du cảm nhận được trong khoang miệng của mình có một sự xa lạ xâm chiếm, cũng cảm nhận được hơi thở xa lạ của đối phương, đầu lưỡi kia ở trong khoang miệng cậu cử động liên tục khi thì quán lấy đầu lưỡi cậu, khi thì chạm vào hai bên khoang miệng cậu. Đồ Du Du bị bất ngờ hôn môi như vậy đến quên mất cả việc phải hô hấp, mãi cho đến khi sắp không chịu được nữa mới giật mình đẩy mạnh Tô Thành ra muốn chạy đi. Tô Thành mắt thấy con cừu nâu ngẩng đầu đó bị hấn làm cho kinh động muốn bỏ chạy liền vươn tay tới từ phía sau ôm lấy eo cậu kéo lại vào trong lòng mình:

"Không cần chạy"

Đồ Du Du gương mặt đỏ như than hồng, lại nóng như lửa đốt, cậu liên tục muốn gỡ lấy bàn tay đang ôm lấy eo mình phía dưới ra:

"Học sinh Tô, cậu sao lại dám làm như vậy hả, cậu có biết cậu đang làm cái gì không?"

Tô Thành ở phía sau khẽ nhếch môi, thái độ của Đồ Du Du như vậy đã vượt xa ngoài sự tưởng tượng của hấn, vốn tưởng rằng cậu sẽ ngay lập tức trừng mắt tức giận cho hấn một bạt tai, nhưng từ đầu đến cuối ngay cả tức giận cũng không có chỉ có là thẹn thùng cùng hốt hoảng:

"Anh biết, cho nên chúng ta quen nhau đi"

Lại một tiếng nổ lớn nữa phát ra từ trong đại não của Đồ Du Du, học sinh nói muốn quen thầy giáo, không chỉ thế đối tượng còn là người cùng giới, như vậy làm sao có thể được, hơn nữa cậu chẳng phải vẫn luôn cảm thấy Tô Thành rất chướng mắt sao, không có khả năng cậu thích hẳn được, không thể nào:

"Học sinh Tô, cậu nói cái gì thế, cậu mau thả tôi ra"

Được rồi, Tô Thành lần này có điểm xúc động bút dây động rừng, vốn là định tăng tiến tình cảm với Đồ Du Du thêm một thời gian nữa để đến khi ấy nói với cậu thì cậu sẽ không bị hoảng hốt giống như này, nhưng mà ai biết được cậu giữa đường lại chọc giận hẳn, dám ở trước mặt hẳn đi quan tâm đến người khác cho nên hẳn mới nói ra sớm hơn dự định:

"Cho em thời gian về suy nghĩ, ngày mai hãy trả lời"

Tô Thành thả Đồ Du Du ra, Đồ Du Du theo đó vội vàng chạy khỏi phòng vệ sinh này giống như là sợ người phía sau sẽ lại đuổi tới bắt mình lại vậy. Đồ Du Du trở về nhà đóng kín cửa lại, mang cửa ra vào khóa trái thật cẩn thận phòng ngừa một lát nữa Tô Thành sẽ đến đây, cậu lúc này chợt nhớ tới lá bùa mà Hàn Kỳ vẽ cho mình, cậu từ đó đến giờ đi đâu cũng mang theo nó không rời, Hàn Kỳ nói lá bùa này có công dụng cầu được ước thấy, giúp cho gia chủ suôn sẻ đủ đường, nhưng mà cậu đâu có mong muốn mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này đâu, lá bùa này cũng là quá mức linh nghiệm rồi, buổi tối luôn nằm mơ thấy Tô Thành cùng mình dây dưa đến hiện tại thì hay rồi hẳn hôm nay đã nói muốn quen cậu, hơn nữa còn hôn cậu nữa. Tuy rằng không phải là nụ hôn đầu tiên của cậu, nhưng đây chính là người đàn ông đầu tiên cướp đi nụ hôn của cậu, đối phương thế nhưng còn nhỏ hơn cậu 4 tuổi, còn là học sinh của cậu nữa.

Đồ Du Du đau khổ vò đầu bứt tai, suy nghĩ nát óc liền lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi Hàn Kỳ, Hàn Kỳ là gay cho nên hỏi cậu ta có lẽ cậu ta sẽ cho cậu được lời khuyên hữu ích

[Đồ Tiên Sinh]: Hàn Kỳ, cậu có ở đó không?

[Hàn Lão Sư]: Lại có chuyện gì sao?

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu học sinh mà tôi nói đó... cậu ta hôm nay nói rằng muốn quen với tôi

[Hàn Lão Sư]: Vậy à, trùng hợp thế hả?

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu cho tôi một lời khuyên được không, bây giờ tôi phải làm thế nào?

[Hàn Lão Sư]: Cậu kể chuyện cậu mộng tưởng cho cậu ta biết rồi hả?

[Đồ Tiên Sinh]: Vẫn còn chưa

[Hàn Lão Sư]: Vậy cậu ta đột nhiên tới tìm cậu nói muốn quen cậu sao?

[Đồ Tiên Sinh]: Ừ đúng thế, bây giờ tôi phải làm sao?

[Hàn Lão Sư]: Nếu cậu thích thì cứ thử quen đi

[Đồ Tiên Sinh]: Việc đó sao có thể, cậu ta là học sinh của tôi, nếu như để cho nhà trường biết được chuyện này thì không tốt đâu

[Hàn Lão Sư]: Vậy thì thôi đi, từ chối cậu ta

[Đồ Tiên Sinh]: Làm sao để từ chối, cậu ta rất là khó đối phó, hơn nữa cậu ta còn giữ một thứ có thể uy hiếp tôi

[Hàn Lão Sư]: Là thứ gì?

[Đồ Tiên Sinh]: Là một tấm ảnh

[Hàn Lão Sư]: Như vậy thẳng thắn nói với cậu ta rằng cậu không thích cậu ta, tấm ảnh kia hy vọng cậu ta hãy xóa đi, nếu như cậu cương quyết từ chối thì cậu ta nhất định sẽ không mặt dày dây dưa nữa đâu

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu ta thật sự mặt dày, tôi chỉ sợ nói lý thì cậu ta sẽ không chịu nghe, cậu có cách nào khác không?

[Hàn Lão Sư]: Nếu vậy thì cứ giả bộ quen cậu ta đi, sau đó lợi dụng lúc cậu ta sơ hở thì xóa tấm ảnh đó là được.

Cả ngày hôm đó Đồ Du Du rơi vào tình thế cấp bách, giống như là một người có quá nhiều dự định trong tương lai lại nghe thấy tin tức ngày mai là tận thế vậy. Ngẫm lại mọi chuyện từ đầu đến cuối thì tấm ảnh chính là thứ Tô Thành lấy ra được để uy hiếp cậu, nếu như cậu lấy được tấm ảnh kia từ hẳn thì sẽ không cần phải sợ hãi bất cứ cái gì, đến lúc đó chỉ cần cứng rắn không gặp mặt hẳn là được. Nhưng mà cậu sợ nếu như bản thân đi lừa Tô Thành thì sẽ không có kết cục tốt, thế lực nhà hẳn lớn như vậy nhất định sẽ không để cho cậu yên chuyện, nhưng nếu lựa chọn quen hẳn thì lại có vẻ như càng không chấp nhận được, nói gì thì nói hẳn cũng là học sinh của cậu lại còn là một người cùng giới, cậu không muốn bản thân mình biến thành một người đồng tính, cậu trước nay chẳng phải vẫn thích con gái hay sao, cậu cũng đã từng có bạn gái chứ không phải không. Đồ Du Du đến cuối cùng vẫn không thể quyết định được bản thân sẽ là lựa chọn từ chối Tô Thành hay là quen với hẳn.

Cho đến buổi tối ngày hôm đó, Đồ Du Du sớm đã tắm rửa thay một bộ pijama nằm thoải mái ở trên giường rồi vẫn không sao thả lỏng được, nghĩ tới dáng vẻ của Tô Thành cũng không phải là xấu, dáng người giống như nam người nẫu trên bia tạp chí, gương mặt vừa cương nghị đứng đắn khiến cho người ta cũng phải căng thẳng, lại vừa lưu manh xấu xa khiến cho người ta xấu hổ. Hắn buổi sáng hôm nay còn ở tại phòng vệ sinh hôn cậu, nghe giọng điệu kia của hắn có lẽ cũng thích cậu một thời gian rồi, nhất định là hắn thích cậu trước. Đồ Du Du không phải không thích Tô Thành mà là không thể chấp nhận được sự thật bản thân mình có chút thích hắn, cậu từ đó đến giờ vẫn chưa thể tiếp nhận được sự việc mình thích đàn ông. Đồ Du Du càng nghĩ lại càng tự thấy bản thân mình biến thái, vì sao trong thời gian gần đây lại mơ thấy hắn rồi còn tự mình cời quần như vậy, nếu như không có chuyện này xảy ra thì khi Tô Thành nói muốn quen cậu thì cậu đã trực tiếp đánh cho hắn một trận rồi. Đúng là nếu như không có chuyện Tô Thành nửa đêm đến cời quần của Đồ Du Du ra thì sẽ không có chuyện ý chí của cậu bị lung lay nhanh đến như vậy, Đồ Du Du trước sau luôn nghĩ là chính bản thân mình nghĩ đến Tô Thành rồi làm ra cái chuyện kia, cho nên liên tục tự động nghĩ rằng bản thân cậu cũng thích hắn.

Đồ Du Du bắt đầu cảm thấy đầu óc nặng nề, tâm trí mông lung, khóe mắt nhức mỏi muốn nghỉ ngơi, trong không khí phảng phất mùi hương khiến cho người ta cứ như thể muốn chìm vào giấc ngủ. Mười phút sau cánh cửa phòng ngủ được mở ra, một bóng đen chậm rãi bước tới ôm lấy Đồ Du Du rồi khỏi phòng. Tô Thành đã nói cho Đồ Du Du thời gian suy nghĩ nhưng mà đến cuối cùng bản thân hắn lại chính là người đợi không được, lo sợ con cừu nâu ngốc kia sẽ bỏ chạy mất thế cho nên liền tự cho mình cái quyền quyết định trực tiếp ôm cậu đến nhà hắn từ từ suy nghĩ là được rồi.

Đồ Du Du bị bỏ thuốc, dĩ nhiên không thể nào phát hiện ra chuyện mình bị Tô Thành ngang nhiên bế cậu ra khỏi nhà trong đêm khuya như vậy, bảo vệ dưới khu nhà ở của giáo viên chính mắt nhìn thấy cảnh đại thiếu gia Tô gia bế một người không còn cử động thì khiếp sợ nhưng lại không dám tiến tới hỏi thăm chứ đừng nói là ngăn cản. Tô Thành đi ngang qua khu vực liền dừng lại nhìn bảo vệ nọ trầm giọng nói:

"Chuyện này không được nói cho bất cứ ai"

Bảo vệ giật mình vội gật đầu, còn chưa kịp lên tiếng nói mình sẽ không kể cho bất cứ ai thì Tô Thành đã nhanh chóng rời đi rồi. Tô Thành đặt Đồ Du Du vào ghế phía sau xe ô tô, kể đó liền nhanh chóng vòng lên phía trước ngồi vào ghế lái khởi động xe rồi khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lừa Gạt Cừu Nâu Ngốc

Tô gia cách trường Vương Phủ không xa, với tốc độ lái xe hiện tại của Tô Thành thì chưa đầy 10 phút đã đến nơi. Hiện tại là 11 giờ đêm, trên dưới Tô gia đã ngủ cả, phòng ngủ của Tô Thành ở trên tầng ba, đối diện là phòng của Vu Phóng. Bình thường Tô Thành sẽ không trở về căn nhà này, lý do đầu tiên cũng là vì hắn không thể chấp nhận được chuyện Vu Phóng lại ở chung một tầng lầu với hắn. Tô Thành bước lên đến tầng ba liền không trực tiếp đẩy cửa phòng mình bước vào mà dừng lại một chút đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ của Vu Phóng, sau đó bên khóe môi hắn liền khẽ nhếch lên một độ cong tà mị, cuối cùng mới xoay người dùng chân đá nhẹ cửa phòng mình bẻ theo Đồ Du Du vào trong.

Tô Thành đặt Đồ Du Du lên giường sau đó liền đi vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo, làm xong xuôi cũng chưa tới mười phút đã có thể trèo lên giường ôm lấy thân thể nhỏ nhắn kia vào trong người, bàn tay lại theo thói quen xấu mà luồn vào trong áo của người ta bắt đầu lần mò lên phía trước ngực cậu xoa xoa nắn nắn. Thật ra thì ngực của Đồ Du Du cũng chẳng lớn, căn bản là không thể mềm mại giống như là con gái được, nhưng mà Tô Thành chính là thích trêu đùa hai cái điểm nhỏ nhắn cảm kia của cậu, thích cảm giác hai hạt đậu đó vốn dĩ mềm mại liền từ từ lớn lên một chút rồi cứng ngắt như hiện tại.

Hành động này của Tô Thành có thể so với một tên cận bã, bởi vì làm gì có người đứng đắn nào lại bỏ thuốc ngủ vác người ta về nhà mình rồi ăn đậu hũ như thế, nhưng mà cho dù có cận bã hay là đứng đắn đi chăng nữa thì Tô Thành hẳn cũng không quan tâm, người này hắn đã nhắm rồi cho nên người khác đừng hòng mơ tưởng lấy.

Tô Thành kéo lấy bàn tay của Đồ Du Du đưa lên miệng mình hôn một cái, lại thành thói ở bên cạnh luồn tay vào mái tóc ngắn của cậu khẽ xoắn lấy. Hơi thở ổn định của Đồ Du Du phả vào cằm cổ của Tô Thành, lúc này cậu đang gối đầu lên cánh tay rắn chắc của hắn, gương mặt cũng muốn áp sát vào lồng ngực hắn ngủ rất bình yên. Tô Thành nặng nề thở một nhịp, người bên cạnh chẳng khác nào đang châm lửa đốt lên sự kiên nhẫn trong lòng hắn cả, lúc đầu hôn cậu thì đã có thể khắc chế nhưng hiện tại chỉ hôn thôi căn bản cũng không thể nào đủ nữa rồi.

Buổi sáng ngày hôm ấy Đồ Du Du mơ màng mở mắt, thứ đầu tiên mà cậu để ý trước chính là quần áo trên người, sau khi nhận thấy được quần áo vẫn còn nguyên vẹn liền thở phào một hơi nhưng mà cánh tay đang vắt ở trên eo cậu đây là ai thế này. Đồ Du Du quay sang nhìn thấy được gương mặt Tô Thành phóng đại trước mắt mình liền giật mình đến ngốc luôn, kết quả liền phát hiện ra có điểm rất không đúng, không gian này, trần nhà này, bài trí trong phòng ngủ này, ngay cả chăn nệm màu sắc này cậu đều phát hiện ra rất xa lạ. Trong đầu Đồ Du Du liên tục nổ tung đoảng, cậu ngay cả thở cũng không dám thở, tại sao cậu rõ ngủ ở nhà mình đến cuối cùng tỉnh dậy lại ở một nơi xa lạ thế này, hơn nữa còn xuất hiện cả Tô Thành nữa, nghĩ đến có phải là mình lại nằm mơ nữa rồi hay không, lại mộng tỉnh rồi?

Đồ Du Du lắc lắc cái đầu nhỏ, mạnh tay gạt cánh tay đang vắt trên eo mình ra rồi đứng dậy, nhất định là cậu lại nằm mơ nữa rồi. Người bên cạnh bị đánh thức liền nhú mồm khàn giọng:

"Dậy rồi sao?"

Đồ Du Du giật mình quay lại phía sau nhìn Tô Thành, không được cậu phải tránh xa người này ra, tốt nhất là không thể nhìn thấy hắn nếu không lát nữa tỉnh dậy liền sẽ không còn quần áo mặc. Đồ Du Du không suy nghĩ nhiều chạy ra khỏi phòng ngủ của Tô Thành, trong đầu liên tục hồi thúc bản thân hãy

mau tỉnh dậy đi. Lúc Đồ Du Du chạy loạn xuống tầng hai liền phát hiện ra ở phía dưới tầng một có ba người đang ngồi ăn sáng, hơn nữa ở trong đó còn có cả Vu Phong. Đồ Du Du giật mình vội nép vào một bên không tiếp tục chạy xuống nữa, kết quả lại chạy trở về chỗ cũ muốn xác định xem đây chính là một giấc mơ hay sự thật.

"Về rồi sao?" Tô Thành vẫn thảnh thơi nằm ở trên giường, nửa người trên để trần, nửa người dưới thì đắp chăn, hần nhìn Đồ Du Du giống như là sẽ đoán ra được cậu rất nhanh sẽ trở về.

Đồ Du Du mặt mũi tái mét, căn phòng này rất rộng, màu sắc chủ đạo chính là xám trắng, chiếc giường đặc biệt được thiết kế treo lơ lửng bằng khung sắt trên trần nhà, người nằm trên giường lại giống như vương tử chống tay lên đầu nhìn cậu.

"Này... này là chỗ nào?" Đồ Du Du cảnh giác hỏi

Tô Thành im lặng nhìn Đồ Du Du một hồi mới trả lời:

"Em không nhớ gì sao?"

Đồ Du Du hoàn toàn không nhớ cái gì cả, cậu rõ ràng đang ngủ ở nhà cậu tại sao tỉnh dậy lại xuất hiện ở chỗ này:

"Tôi rõ ràng là ở nhà của tôi... tại sao hiện tại lại ở chỗ này?"

Tô Thành lười biếng ngồi dậy:

"Chẳng phải hôm qua em tự mình đi bộ tới đây sao?"

Đồ Du Du không thể tin được, cậu tròn mắt nhìn hai mắt:

"Làm sao có thể chứ"

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng người gọi:

"Đại thiếu gia, đại thiếu gia cậu đã dậy chưa?"

Đồ Du Du giật mình vội vã chạy vào một góc núp ở phía sau tấm rèm cửa, Tô Thành vừa nhìn thấy cảnh này thì buồn cười nâng giọng:

"Có chuyện gì?"

Người ở bên ngoài là người giúp việc của Tô gia, bởi vì Tô Thánh phát hiện ra xe của Tô Thành dựng ở dưới sân cho nên nói người mời Tô Thành xuống ăn cơm

"Lão gia nói muốn mời cậu xuống ăn cơm"

Tô Thành đáp lại:

"Nói rằng tôi không muốn ăn, đừng làm phiền tôi nữa"

Người giúp việc nọ nghe thấy liền dạ một tiếng sau đó liền rời đi, không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc thật lâu, Đồ Du Du đứng ở sau tấm rèm cửa màu xám còn nghe thấy được tiếng tim mình đập rất mạnh, không biết qua bao lâu Tô Thành mới lên tiếng gọi:

"Còn đứng ở đó làm gì, mau ra đây"

Đồ Du Du biết mình không thể cứ đứng mãi sau tấm rèm cửa này được, nhưng mà cậu hiện tại thật sự không muốn đối diện với Tô Thành, cậu có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được chuyện cậu đột nhiên xuất hiện ở đây là sao:

"Tôi... sao lại ở chỗ này?"

Tô Thành buồn cười, không nghĩ tới cừu nâu ngốc nhà hần lại đáng yêu như vậy, còn cứ đứng mãi ở phía sau tấm rèm cửa không chịu lộ mặt ra:

"Em thật sự không nhớ gì hết hả, đêm hôm qua một mình đứng ở trước cửa nhà anh gọi anh ra mở cửa, anh cũng thật sự bất ngờ nhanh như vậy em đã đến đây"

Đồ Du Du đương nhiên không thể tin được lời nói kia của Tô Thành, trong trí nhớ của cậu không hề có động lại một chút ấn tượng gì:

"Cậu nói láo... hơn nữa tôi cũng không biết địa chỉ nhà cậu"

Tô Thành bất ngờ bước tới chỗ Đồ Du Du kéo tấm rèm kia sang một bên, Đồ Du Du không kịp phản ứng liền luống cuống muốn chạy nhưng không kịp nữa, cả người rất nhanh đã bị Tô Thành nhấc bổng lên đi về phía chiếc giường đang treo lơ lửng kia rồi:

"Là em gọi điện hỏi địa chỉ nhà anh, anh còn đang nghĩ không biết em muốn có làm gì, không nghĩ tới em lại tự mình tìm tới, thật bất ngờ đó"

Đồ Du Du bị Tô Thành đè lên người, gương mặt hoàn mỹ kia mang theo nụ cười lưu manh đang tiến gần sát với gương mặt cậu, Đồ Du Du chỉ cảm thấy một trận nóng ran trước mặt, cậu không cần nghĩ nhiều cũng biết mặt mình hiện tại đỏ đến mức nào:

"Cậu... ưm..." Đồ Du Du định mở miệng nói không phải thì Tô Thành đã cúi đầu xuống hôn vào môi cậu rồi, đầu lưỡi của hắn ở trong khoang miệng cậu lại bắt đầu chơi đùa linh hoạt, khi thì quấn lấy đầu lưỡi cậu, khi thì khẽ mút mát. Đồ Du Du mở lớn hai mắt, cả người cứng ngắc không biết nên làm cái gì tiếp theo cả, hai lần đều bị cùng một đối tượng cưỡng hôn vẫn chưa thể nào có một chút kinh nghiệm gì cả.

Trong đầu Đồ Du Du lúc này giống như là có pháo hoa nổ đùng đoàng vậy, không thể nào suy nghĩ được cái gì, có phải cậu bị mắc chứng mộng du hay không cho nên nửa đêm mới chạy tới nhà của Tô Thành mà không hề nhớ gì cả. Bởi vì cậu mấy đêm đều mơ thấy Tô Thành cùng mình làm chuyện đó, cho nên lần này không bố hơ là chạy tới tận cửa nhà hắn, như vậy đêm hôm qua, đêm hôm qua rốt cuộc có xảy ra chuyện gì quá phận không.

Tô Thành sớm đã buông Đồ Du Du ra rồi nhưng mà ai đó bởi vì hoảng quá nên cứ nằm ngây ngốc như vậy một lúc, hắn ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng kia cũng phải buồn cười, không nghĩ đường đường là một thầy giáo đứng lớp dạy bao nhiêu học sinh như thế mà ngay cả một lời nói vô lý của hắn cũng sẽ tin là thật mà bị dọa đến ngốc như vậy:

"Làm sao thế?"

Đồ Du Du giật mình đẩy Tô Thành ra rồi ngồi dậy, gương mặt đỏ ửng lúng túng:

"A... tôi... tôi đêm hôm qua... có làm ra chuyện gì không?"

Tô Thành xấu xa tiếp tục lừa gạt Đồ Du Du, hắn đưa tay nắm lấy một tay của cậu đưa lên miệng mình hôn một cái:

"Cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả, may mắn cho em anh là một chính nhân quân tử, nếu như gặp phải tiểu nhân thì bộ dạng một mực muốn cỡi quần áo của em đã bị người ta xoi tãi rồi!"

Đồ Du Du nghe vậy liền càng hoảng hốt, cậu lúng túng rút tay lại:

"Tôi... tôi không phải như vậy đâu... chuyện hôm qua... cậu cứ coi như đừng nhớ gì hết cả"

Tô Thành bật cười ha ha, thế nhưng lại có người ngốc như thế tin lời của hắn:

"Sự việc ngày hôm qua đều đã in sâu trong đầu anh rồi, không có cách nào mà xóa đi được"

Đồ Du Du không dám nhìn Tô Thành, cậu hiện tại chỉ muốn trở về nhà của mình thôi, nhưng mà vừa mới rồi cậu chạy xuống dưới phát hiện ra dưới đó có người, nếu bây giờ cứ thế xông ra nhất định là không được:

"Tôi muốn về nhà"

Tô Thành bất ngờ ôm lấy Đồ Du Du vào trong lòng kéo cậu nằm xuống giường bên cạnh hắn:

"Bây giờ vẫn còn sớm, mới có 7 giờ mà thôi, cả tuần nay đều diễn ra thế vận hội em chẳng phải là không cần đến lớp hay sao?"

Đồ Du Du bị Tô Thành ôm chặt như vậy liền giãy giụa muốn thoát ra, nhưng cậu càng giãy giụa bao nhiêu thì hắn lại càng ôm chặt cậu bấy nhiêu, đến cuối cùng chỉ có thể nằm thẳng cứng ngắc như vậy:

"Cậu trước buông tôi ra đã, tôi không quen như vậy"

Tô Thành chỉ hơi nói lỏng ra một chút, nhưng Đồ Du Du tuyệt không có khả năng thoát ra khỏi vòng tay hắn. Ai cũng biết thời điểm buổi sáng chính là khoảng thời gian dễ khơi lên dục vọng nhất, lấy một người bình thường như Đồ Du Du không có dấu hiệu bị yếu sinh lý gì thì chuyện phía dưới đột nhiên dục dịch là chuyện hết sức bình thường. Tô Thành lúc đầu còn không nhận ra được điểm khác thường của Đồ Du Du, hắn hiện tại còn đang bận ở trên gương mặt cậu đặt xuống những nụ hôn vụn vặt, cảm giác muốn hôn liền hôn này làm cho hắn vô cùng hài lòng.

"Chúng ta quen nhau đi" Tô Thành nhẹ giọng nói

Đồ Du Du toàn thân trên dưới đều tê cứng, gương mặt ửng hồng xấu hổ, cậu hiện tại ở trong tình thế cá mắc cạn còn có thể nói từ chối được hay sao, hơn nữa cậu trước nay cũng không biết cách để từ chối người khác. Tô Thành không thấy Đồ Du Du cử động liền hơi ngẩng đầu nhìn cậu hỏi:

"Sao thế?"

Đồ Du Du vẫn bối rối nhìn Tô Thành, cậu tuyệt đối không thể để cho hắn phát hiện ra sự mất mặt ở phía dưới thân mình, thế cho nên lúc này liền mở miệng nói nhưng mà miệng vừa nói ra lời kia liền bị chính giọng điệu của mình tố cáo, trầm đục khàn khàn rõ ràng là đang trong tình cảnh khó nhịn:

"Cậu trước buông tôi ra đã"

Tô Thành cũng là đàn ông, ngữ điệu trong lời nói kia hắn đương nhiên là đoán ra được, cúi người nhìn xuống phía dưới thân Đồ Du Du liền thấy được ở nơi đứng quần kia đang nhô lên một chút, thì ra cừu nâu ngốc nhà hắn đang khó ơ. Nhưng mà tình huống này chẳng phải là ông trời đang giúp hắn rồi hay

sao, hắn trực tiếp đặt tay lên đùi quần cậu khẽ vuốt ve:

"Coi như đây là câu trả lời của em đi"

Đồ Du Du giật mình khẽ a một tiếng, nơi đó kể từ lúc trưởng thành thì không có bất cứ một ai chạm vào đầu, bây giờ bị một cánh tay xa lạ chạm tới giống như cả người bị một luồng điện truyền vào đến tê rần vậy. Đồ Du Du đình chỉ động tác, hai mắt mở lớn, hai chân thì không phải nói cứng ngắc đến chừng nào, cậu hiện tại không biết nên làm cái gì, chỉ sợ vừa cử động một cái liền sẽ làm ra hành động ngu ngốc.

Đồ Du Du bị dọa đến mức ngăn người như thế làm cho Tô Thành càng thật yêu thích dáng vẻ này của cậu, hắn thuận thực luồn tay vào trong quần của cậu, ở bên ngoài quần lót khẽ di chuyển cánh tay. Bắp đùi của Đồ Du Du cảm nhận được đầu ngón tay ấm nóng kia của Tô Thành, trong giây phút đó trong đầu cậu giống như có một sợi dây đứt làm đôi vậy, cậu vội vã đưa tay xuống muốn kéo tay Tô Thành ra:

"Cậu... muốn làm gì?"

Tô Thành nhân cơ hội thừa thắng xông lên, cúi đầu hôn vào môi Đồ Du Du, nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu, bàn tay phía dưới lại ân cần chăm sóc, sự dịu dàng này thử hỏi làm sao Đồ Du Du có sức mà chống lại, huống chi cậu chẳng phải vẫn hàng đêm mơ thấy Tô Thành cùng mình phát sinh ra chuyện đó sao, bây giờ có khi cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, không biết chừng một lát nữa tỉnh dậy cùng lắm thì quần áo không mặc, không có chuyện gì lớn cả, cái này nhất định chỉ là một giấc mơ.

Cánh tay của Đồ Du Du đang cầm lấy cổ tay của Tô Thành dần dần thả lỏng, Tô Thành nhận ra được biến chuyển tích cực kia thì liền trực tiếp kéo quần Đồ Du Du xuống, bàn tay nắm lấy Tiểu Du Du bắt đầu thuần thực vuốt ve. Tô Thành chuyển hướng xuống hôn tới cằm của Đồ Du Du, hôn xuống cần cổ cậu, mọi động tác đều vô cùng chậm rãi, Đồ Du Du bị cuốn vào sự dịu dàng kia của hắn đến mức thần trí cũng phải mơ màng hưởng thụ. Cúc áo pijama mặc trên người cậu không biết từ lúc nào đã bị cởi ra ba hàng phía trên, bàn tay to lớn của Tô Thành chẳng biết từ khi nào mà vươn tới vân vân về điểm nhỏ trước ngực cậu, Đồ Du Du bất giác bật ra tiếng thở gấp, khuôn ngực phập phồng biểu hiện cho việc cậu hiện tại đang tiến vào dục vọng.

Mọi sự thuận theo này của Đồ Du Du quả thật làm cho Tô Thành bất ngờ không thôi, vốn tưởng rằng cậu sẽ cực lực mà chạy trốn, không nghĩ tới lúc này lại ngoan ngoãn như vậy nằm trong lòng ngực hắn, vẫn là nói con người này lúc nào cũng vượt khỏi tầm dự đoán của hắn. Tô Thành cực kỳ ôn nhu, cực kỳ dịu dàng khiến cho Đồ Du Du vốn là một người ưa mềm mỏng như vậy bị lu mờ thần trí, hơn nữa động tác của Tô Thành thật sự rất tốt, thật sự mang đến cho cậu khoái cảm xa lạ.

Tô Thành còn đang nghĩ có nên một lần nuốt luôn con cừu nâu ngốc này vào trong bụng, nhưng lúc này liền cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng khẽ cứng lại một chút, kể đó Tiểu Du Du ở trong bàn tay hắn liền bắt ra từng đợt ngắt quãng. Đồ Du Du khôi phục tinh thần nhìn xuống phía dưới, mắt thấy bàn tay xa lạ của ai kia vẫn đang nắm lấy nơi đó của mình, còn nhìn thấy chính bản thân mình đang xuất ra những thứ kìm nén bấy lâu liền hoảng hốt a lên một tiếng.

Tô Thành buồn cười nhìn vật nhỏ đang đỏ mặt ngượng ngùng, hai tay thế nhưng còn đưa lên che mặt bản thân lại, cậu run rẩy nói:

"Cậu trước tách ra khỏi tôi được hay không?"

Tô Thành quả nhiên thu tay ở phía dưới lại, nhưng đầu ngón tay trên ngực cậu vẫn xấu xa đặt ở đó treu đùa điểm nhỏ sớm đã sưng đỏ kia của cậu:

"Còn phải ngại ngùng nữa hay sao"

Đồ Du Du không muốn nhìn thấy gương mặt Tô Thành lúc này, cũng không muốn để cho hắn nhìn thấy cậu, nói chung hiện tại cậu chỉ muốn ở một mình một chỗ, cậu vừa gây ra một chuyện lớn rồi, vốn là đang nghĩ cách làm sao để từ chối Tô Thành toàn vẹn, bây giờ lại làm ra loại chuyện này thì làm sao có thể từ chối toàn vẹn đây.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gián Tiếp Ép Buộc

Tô Thành là thanh niên cực kỳ mạnh về khoản ham muốn bản thân, đối diện với người mình yêu thích đã quần áo xộc xệch bên cạnh làm sao lại có thể dễ dàng mà buông tha, chỉ xoa xoa vuốt vuốt thế này đã ghen chết hắn rồi bây giờ còn muốn hắn tách cậu ra, việc này có thể nói là không được đi. Đồ Du Du cảm thấy Tô Thành lại muốn cởi áo của mình nữa liền phải mang tay chặn lại, gương mặt đỏ ửng, giọng nói ảm ách hoảng hốt:

"Cậu đừng làm như thế... chuyện vừa mới rồi phát sinh đã là không nên rồi"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Cái gì mà không nên, chuyện vừa rồi phát sinh chẳng phải biểu hiện cho việc em cũng thích anh sao?"

Có thể nói Đồ Du Du chính là bị Tô Thành dùng phương pháp gián tiếp mà ép buộc cậu ở bên hắn, bước đầu chính là làm cho cậu tưởng rằng mình có

chứng mộng tỉnh mà đối tượng lại luôn là hắn, sau đó liền mạnh mẽ tấn công không cho cậu có cơ hội trở tay kịp suy nghĩ, lợi dụng lúc cậu thất thần mà làm ra loại chuyện kia khiến cho cậu có hối hận cũng không thể sửa sai được, chỉ còn biết tự chui đầu vào rọ của hắn:

"Chuyện này không phải đơn giản như cậu nghĩ... đừng như vậy... ưm"

Tô Thành dùng miệng chặn lại lời nói của Đồ Du Du, cừu nẫu ngốc này căn bản không cần phải nghĩ cái gì cứ đơn giản mà quen hắn là được rồi, có ai đủ dũng cảm đứng ra ngăn cản những chuyện hắn muốn làm hay sao:

"Đây là chuyện rất bình thường mà những người quen nhau vẫn làm, chuyện chỉ đơn giản là như vậy có cái gì mà không đơn giản sao"

Đồ Du Du chưa hề nhận lời nói sẽ đồng ý quen với Tô Thành, nhưng Tô Thành lại tự mặc định rằng cậu đã đồng ý, khiến cho cậu rơi vào tình thế khó xử không biết nên phải làm sao:

"Cậu... cậu là học sinh của tôi đấy... cậu không thể đối với thầy giáo của mình như vậy được"

Tô Thành vuốt ve bắp đùi của Đồ Du Du:

"Em còn nhớ bản thân là thầy giáo hả, vừa mới rồi thầy giáo tại sao không từ chối anh chứ?"

Đồ Du Du đỏ mặt á khẩu, cậu cũng không thể nói ra sự thật, sự thật là cậu cảm thấy Tô Thành làm cho cậu thoải mái, cho nên cậu mới bị hắn cuốn theo như thế:

"Tôi muốn trở về nhà suy nghĩ chuyện này"

Tô Thành đương nhiên tại thời điểm này sẽ không cho Đồ Du Du suy nghĩ thêm cái gì nữa, ai mà biết được con cừu nẫu ngốc này lại có những suy nghĩ gì, đến lúc đó chẳng phải là hắn tự nhiên thả tự do cho con cừu này hay sao:

"Em muốn suy nghĩ cái gì, em chẳng phải vừa mới rồi không phản kháng hay sao, em hiện tại chính là người yêu của anh"

Đồ Du Du hoảng sợ mở lớn hai mắt:

"Tôi khi nào thì trở thành người yêu của cậu đâu?"

Tô Thành tiếp tục đặt một nụ hôn vào miệng nhỏ của Đồ Du Du, cảm giác muốn hôn bao nhiêu liền hôn bấy nhiêu như thế này thật sự làm cho hắn vui vẻ không thôi:

"Không định làm người yêu của anh thì lại để cho anh hôn thế này sao, còn có vừa mới rồi tại sao không từ chối, đến bây giờ lại nói không chịu làm người yêu của anh"

Đồ Du Du khổ sở, vừa mới rồi chỉ là một sai lầm thôi, nếu như thời gian quay trở lại thì cậu sẽ không mắc phải sai lầm đó nữa:

"Tô Thành, coi như tôi xin lỗi cậu đi... tôi thật sự không có ý định sẽ làm như thế... tôi cũng muốn nói rằng tôi không thể quen cậu được"

Tô Thành không tức giận, đối với gương mặt khổ sở này của Đồ Du Du hắn đều coi như không thấy, ngược lại còn đưa tay nghịch mái tóc cậu khẽ nói:

"Không thể được, chúng ta nhất định phải quen nhau, em nếu không thích anh tại sao nửa đêm mặc đồ ngủ chạy đến tìm anh làm gì, hơn nữa vừa mới rồi còn nổi lên phản ứng"

Đồ Du Du hơi đẩy người Tô Thành ra một chút, cậu muốn ngồi dậy cách xa hắn nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, hắn căn bản không cho cậu có cơ hội làm vậy. Tình trạng của Đồ Du Du hiện tại quả thật rất thê thảm, quần lại bị kéo xuống đến nửa bắp đùi, áo bị mở ra ba hàng cúc để lộ ra phần da thịt trơn bóng trước ngực:

"Tô Thành... tôi quả thật không nhớ gì chuyện tối hôm qua cả, nếu như tôi thật sự chạy đến nhà cậu thì cậu cứ coi như tôi bị mắc chứng bệnh mộng du rồi, tôi ngày hôm nay sẽ đến bác sĩ khám xem, tuyệt đối sau này sẽ không đến làm phiền cậu nữa. Còn vấn đề vừa mới rồi... cậu là đàn ông cậu cũng biết đúng không... buổi sáng rất dễ nảy sinh dục vọng... chuyện vừa rồi cũng là tôi sai, tôi bây giờ hướng cậu xin lỗi, mong cậu đừng nhớ những gì xảy ra trong ngày hôm nay nữa"

Tô Thành cúi đầu hôn lên mái tóc của Đồ Du Du, bàn tay hắn nắm lấy từng đầu ngón tay nhỏ bé của cậu mà trêu đùa:

"Không thể được, anh cái gì cũng đều ghi nhớ hết cả rồi, không có khả năng quên được, cho nên chúng ta bắt buộc phải quen nhau"

Đồ Du Du đến lúc này thật sự hoảng sợ, cậu không muốn cùng Tô Thành trở thành người yêu, không nói đến chuyện hắn là học sinh của cậu, chỉ trên phương diện hắn cũng là đàn ông đã không thể nào rồi. Nhưng mà cậu vừa mới rồi cũng thật là ngu ngốc, tại sao lại gây ra đó không chịu phản kháng cơ chứ, đến bây giờ lại trở thành tình huống khó giải quyết thế này:

"Tô Thành... tôi thật sự xin lỗi cậu, nhưng mà... ưm"

Tô Thành cúi đầu dùng môi của mình chặn lấy cái miệng nhỏ cứ nói không chịu nghĩ kia của Đồ Du Du, Đồ Du Du lần này không ngốc nữa, cậu lấy hết

sức lực đẩy Tô Thành cách xa mình ra rồi ngồi dậy, lúc ngồi dậy vẫn còn không quên kín đáo kéo lấy chăn che đi phía dưới của mình:

"Tô Thành... tôi là thầy giáo của cậu, cậu đừng nên như vậy"

Tô Thành ngồi dậy, mang mặt mình đến đối diện mặt Đồ Du Du, hẳn hiện tại không thể nào thả con cừu nâu này về nhà được nếu như cậu chưa đồng ý quen với hắn:

"Em rõ ràng cũng thuận theo đến bây giờ lại nói như thế?"

Đồ Du Du giật mình vội vã quay mặt sang chỗ khác, tại sao Tô Thành lại cứ muốn duy trì khoảng cách gần gũi như vậy cơ chứ, gần như thế rất là khó để nói chuyện, sẽ khiến cho cậu phân tâm không thể nghĩ được cái gì:

"Tô Thành, tôi nghĩ muốn trở về nhà... chuyện này cứ dừng ở đây thôi"

Tô Thành trực tiếp đánh gãy lời của Đồ Du Du:

"Không được, chuyện này nếu như không giải quyết xong thì em cũng đừng mong trở về"

Đồ Du Du luồn tay xuống dưới chăn nhanh chóng nhấc mông kéo quần của mình lên, sau đó lại vừa cài cúc áo vừa đáp:

"Tôi đã nói rồi, chúng ta không thể quen nhau được... tôi là thầy giáo của cậu... huống chi hai chúng ta còn là đàn ông, làm sao có thể"

Tô Thành đưa tay nắm lấy cằm của Đồ Du Du ép buộc cậu phải nhìn hắn, gương mặt của Tô Thành rất đẹp, ngay cả khi hắn vừa mới tỉnh ngủ vẫn không thể nào làm giảm đi được sự đẹp trai của hắn, khiến cho cậu vừa nhìn thấy liền đỏ mặt gấp gáp, tim đập thình thịch:

"Em chẳng phải cũng rất thích anh sao, nếu không tại vì sao vừa mới rồi không chịu phản kháng"

Đồ Du Du đẩy tay Tô Thành ra rồi xoay mặt sang hướng khác trốn tránh hắn:

"Chuyện đó tôi đã nói rồi, là do tôi sai, tôi hướng cậu thành thật xin lỗi... chuyện ngày hôm nay cậu đừng để bụng"

Tô Thành lại không chịu buông tha cho Đồ Du Du, thời điểm hiện tại chính là thời điểm Đồ Du Du bối rối nhất cho nên hắn phải nắm bắt được cơ hội tốt, cho dù cậu có trong trạng thái không thích hợp để ra quyết định đi chăng nữa thì hắn ngày hôm nay cũng nhất định phải lấy được sự đồng ý của cậu. Tô Thành cúi đầu hôn vào môi Đồ Du Du, Đồ Du Du giật mình muốn đẩy Tô Thành ra nhưng hắn đã nhanh hơn cậu một bước khóa chặt hai tay cậu rồi, đầu lưỡi mềm mại dễ dàng xâm nhập vào trong khoang miệng cậu, liếm mát lấy mọi nơi phía bên trong. Đồ Du Du lúc đầu kịch liệt chống trả, lúc sau đầu óc liền giống như mù mịt đi, cậu thật ra cũng không có bài xích chuyện Tô Thành hôn cậu, chỉ là cậu thật sự không thể tiếp nhận được chuyện này, nó đến quá mức nhanh rồi.

Tô Thành luồn tay vào trong áo ngủ của Đồ Du Du, bàn tay lấm mồ hôi tìm tới phía trước ngực cậu, Đồ Du Du cảm nhận được sự tê dại nơi đầu ngực liền khẽ cong người trốn tránh, khó khăn lắm mới có thể thoát ra được khỏi nụ hôn kia của Tô Thành:

"Đừng chạm vào đó..."

Tô Thành nhếch môi mỉm cười thu tay lại, hắn ôm lấy cậu vào trong lòng khẽ vuốt dọc sống lưng cậu hỏi:

"Chúng ta quen nhau có được không?"

Đồ Du Du bất lực:"Tôi có thể nói không hay không?"

Tô Thành nắm lấy bàn tay của Đồ Du Du khẽ vờ về đầu ngón tay cậu:

"Đương nhiên không thể"

Thế là cừu nâu ngốc cứ như vậy ngỡ ngàng nhảy vào hố sâu đã đào sẵn của sói xám, ai kia ngay cả cơ hội từ chối cũng không cho cậu chứ đừng nói là cậu được phép đưa ra quyết định của cá nhân mình. Đồ Du Du quen Tô Thành có hai chuyện lo lắng, thứ nhất cậu và hắn hiện tại là mối quan hệ thầy trò, nếu như để cho nhà trường biết nhất định sẽ đuổi việc cậu. Thứ hai cậu và hắn lại đều là đàn ông, nếu để cho người ngoài biết được cậu cùng học sinh nam của mình có quan hệ thì con đường sự nghiệp sau này của cậu nhất định khó sống, thế cho nên Đồ Du Du nghĩ nghĩ một hồi vì bản thân mình cũng là muốn tốt cho Tô Thành liền đưa ra đề nghị thế này:

"Muốn tôi đồng ý quen cậu cũng được nhưng cậu phải đáp ứng điều kiện của tôi"

Tô Thành cầm lấy tay nhỏ của Đồ Du Du đưa lên miệng hôn nhẹ, người này bây giờ là của hắn rồi, hắn có thể tùy thích muốn hôn ở đâu thì hôn, muốn hôn lúc nào đều được cả, cảm giác thế này thật sự tốt biết bao nhiêu:

"Em nói đi"

Đồ Du Du vẫn chưa thể nào quen được sự thân thiết đến đột ngột này, Tô Thành này giờ hôn cậu rất nhiều, hắn mới chỉ là học sinh cấp ba thôi nhưng lại làm ra những hành động như vậy có vẻ không đúng tuổi rồi:

"Sau này ở trường, chúng ta là mối quan hệ thầy trò, cậu tuyệt đối không được đối với tôi không tôn trọng, cũng không thể để cho người khác biết mối quan hệ khác của chúng ta"

Tô Thành nhếch môi cười xấu xa:

"Cảm giác rụng rụng này rất có tư vị đi"

Đồ Du Du đỏ mặt khẽ ho một tiếng rồi cố gắng nghiêm túc nói:

"Cậu có đáp ứng được không?"

Tô Thành thoải mái đồng ý:

"Được, em muốn gì cũng đều được"

Đồ Du Du cảm giác mình giống như bị một thằng nhóc treu đùa trong tay vậy, nói gì thì nói đối phương còn kém cậu những bốn tuổi, tại sao hắn lại xấu xa như thế chứ:

"Còn có sau này cậu phải chăm chỉ học tập, không được trốn học nữa, đến đúng giờ lên lớp, ra về đúng giờ... buổi tối tôi có thể dạy phụ đạo cho cậu, nhưng cậu không được ngủ lại nhà của tôi"

Tô Thành đương nhiên không dễ dàng chấp nhận chuyện không ngủ lại nhà của Đồ Du Du, hắn vốn dĩ ngồi trên lớp học nghe bài giảng đã chán nản đến một chết rồi, buổi tối lại không được thoải mái làm sao có thể chứ:

"Không được, tại sao không cho anh ngủ lại?"

Đồ Du Du đỏ mặt, đương nhiên không thể để Tô Thành ngủ qua đêm lại nhà cậu, hắn hiện tại cứ năm phút tay chân liền đã không kiềm chế được mà sờ chỗ này chỗ kia của cậu rồi, nếu để cho hắn ngủ lại nhà cậu thì tuyệt đối không thể:

"Cậu nếu như cứ qua đêm ở nhà tôi như thế sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, hơn nữa nếu cậu không trở về nhà thì người nhà cậu sẽ lo lắng"

Tô Thành lại vươn tay muốn luồn vào trong áo ngủ của Đồ Du Du nhưng Đồ Du Du đã nhanh hơn một bước mau chóng lấy chăn chắn ở trước người mình:

"Điều kiện thứ ba chính là không được động tay động chân với tôi, cậu cứ như vậy rất kỳ quặc"

Tô Thành mất hứng, mới vừa rồi ngoan ngoãn hiện tại đã không ngoan rồi:

"Chúng ta như vậy có giống một đôi hay sao?"

Đồ Du Du cúi đầu nhỏ giọng nói:

"Chúng ta vốn dĩ không giống một đôi, là do cậu ép buộc tôi"

Tô Thành trực tiếp kéo Đồ Du Du ngã xuống giường, giấy tiếp theo hắn liền đè lên người cậu rồi nhìn cậu chăm chăm thật lâu:

"Lúc ở ngoài em sẽ là thầy giáo của anh cho nên anh sẽ cư xử sao cho giống nhất, nhưng khi chỉ có hai chúng ta thì em chính là người yêu của anh cho nên em cũng phải cư xử ngược lại sao cho giống với người yêu, không thương lượng nữa, nếu em không đáp ứng được vậy thì lúc ở trước mặt người khác anh cũng sẽ không coi em là thầy giáo nữa"

Đồ Du Du lại bị Tô Thành dọa sợ, cậu ngay cả thở mạnh cũng không dám chứ đừng nói là lên tiếng phản bác lời của hắn, không gian rơi vào trầm mặc, căn phòng một tông màu xám đến âm u, cảm giác giống như tương lai phía trước của cậu thật chông gai rồi:

"Cậu nặng quá... cậu trước xuống khỏi người tôi được không..."

Tô Thành kéo Đồ Du Du ngồi dậy:

"Thứ nhất, trong lớp học thành thật giảng bài, không được có học sinh đặc biệt yêu quý hơn một chút, cho dù có là học giỏi hay học dốt đến đâu cũng không cần quan tâm bọn họ. Thứ hai, tan học rồi nếu như có học sinh muốn hỏi vấn đề bài tập liền phải trực tiếp từ chối, nói rằng bây giờ đã hết giờ có chuyện gì để hôm sau lên lớp giải đáp. Thứ ba, không được lén lút ở sau lưng anh đi chơi với người khác, nếu như quan hệ bạn bè bình thường thì việc gì phải giấu cho nên muốn đi chơi phải thông báo với anh một tiếng"

Đồ Du Du nghe thấy những điều vô lý kia của Tô Thành thì nhủ mày:

"Trong lớp có học sinh chăm ngoan tôi đương nhiên là sẽ ưu ái, động viên. Tôi vốn là thầy giáo, có học sinh ham học muốn hỏi bài giảng tôi đương nhiên sẽ rất vui vẻ mà ở lại giải đáp. Còn có chuyện cuối cùng, nếu như đi đâu cũng thông báo với cậu là chuyện không thể nào, tôi tại sao phải nói cho cậu biết mới được đi chứ, tôi cũng có không gian riêng của tôi"

Tô Thành lạnh giọng:

"Không đáp ứng được thì lúc ở trước mặt người khác anh cũng sẽ không coi em là thầy giáo mà trực tiếp coi em là người yêu, nếu để cho người khác biết em là người của Tô Thành anh thì bọn họ có ăn gan hùm cũng không dám lén phét"

Đồ Du Du tròn lớn hai mắt:

"Cậu sao lại vô lý như vậy, tôi làm như thế cũng là muốn tốt cho cả hai chúng ta mà thôi"

Tô Thành đáp lại:

"Điều kiện của anh cũng là muốn tốt cho cả hai"

Đồ Du Du tức giận, rõ ràng mấy điều kiện mà Tô Thành đưa ra chính là thực hiện chính sách chuyên chế với cậu, chỉ là tốt cho bản thân hắn mà thôi:

"Tôi không muốn quen cậu, tôi đã nói không muốn quen cậu rồi, là do cậu cứ ép buộc tôi"

Tô Thành lại uy hiếp Đồ Du Du:

"Như vậy ngày mai anh sẽ tới phòng phát thanh của trường nói cho mọi người biết là em buổi tối tự động đi đến nhà anh, còn muốn cời quần áo lên giường với anh"

Đồ Du Du bị Tô Thành chọc tức đến mức muốn thổ huyết:

"Tôi đã nói tôi không phải như vậy, lát nữa tôi sẽ đến bệnh viện xin giấy xác nhận rằng tôi bị mắc chứng mộng du"

Tô Thành kiên quyết khẳng định:

"Em nếu như không phải ngày nhớ đêm mong tới anh làm sao có thể mộng du đến tìm anh cơ chứ, em rõ ràng là thích anh đến chết đi được".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chuyển Lời Cho Nhau

Lời Tô Thành nói không có sai, cậu gần đây có chứng mộng tỉnh khiến cho mỗi buổi sáng thức dậy quần áo đều không mặc, mà đối tượng mộng tỉnh của cậu chỉ có một người duy nhất chính là kẻ đáng ghét đang ngồi trước mặt khẳng định chắc như đinh đóng cột là cậu thích hắn đây.

Đồ Du Du suýt chút nữa quên mất chuyện quan trọng, nếu như cậu bị Tô Thành ép buộc phải quen hắn thì chuyện tắm ảnh mà hắn chụp lên cậu lúc tắm cậu nhất định phải bắt hắn xóa bằng được:

"Cậu xóa tấm ảnh lần đó của tôi đi"

Tô Thành cười xấu xa:

"Muốn anh xóa cũng được, nhưng em bây giờ phải hôn anh một cái"

Đồ Du Du đỏ mặt ấp úng:

"Cậu... cậu sao lại không biết xấu hổ thế hả"

Tô Thành nằm xuống giường thân nhiên trả lời:

"Như vậy thì không xóa"

Đồ Du Du mím chặt môi, hai nắm tay nhỏ cũng nắm chặt lại với nhau, dù sao thì chỉ là hôn một cái mà thôi, cũng không phải lần đầu cùng Tô Thành hôn nữa rồi, chỉ coi như là chạm nhẹ một cái thôi là có thể xóa đi được uy hiếp của hắn đối với cậu. Đồ Du Du hít một hơi thật sâu, có điểm cứng ngắc cúi xuống hôn vào má của Tô Thành, nụ hôn phớt nhẹ biến mất trong chốc lát nhưng cũng làm cho buổi sáng của Tô Thành có ý nghĩa rất nhiều:

"Sau này sẽ dạy em cách hôn, hôn như vậy là chưa đạt yêu cầu đâu, nhưng mà anh cũng sẽ vì phần thành ý này của em mà xóa đi tấm ảnh đó"

Đồ Du Du mặt đỏ tai hồng chỉ muốn tặng cho Tô Thành đáng ghét kia một cái bất tỉnh, mắt thấy Tô Thành cầm lấy điện thoại cậu liền đưa mắt qua nhìn

xem, cậu muốn chắc chắn rằng hần sẽ xóa tấm hình kia của cậu, dù sao thì cậu cũng không thể tin tưởng được hần.

"Xong rồi, đã xóa hết toàn bộ" Tô Thành mặc dù có điểm nuối tiếc khi xóa đi bức ảnh kia, nhưng mà hiện tại người cũng là của hần rồi, muốn ngắm lúc nào liền có thể tùy tiện ngắm, tấm ảnh kia giữ lại cũng không có giá trị gì lớn cả cho nên xóa cũng được.

Đồ Du Du xác nhận Tô Thành đã xóa hình, theo phép lịch sự hướng hần nói tiếng cảm ơn:

"Cảm ơn"

Đồ Du Du bị Tô Thành ăn đậu hũ thêm một tiếng đồng hồ nữa mới thả cho về, lúc đưa cậu về đến cổng trường rồi còn định theo cậu vào trong nhà, Đồ Du Du thấy vậy liền ngăn hần lại luôn:

"Khoan đã, cậu không định về hả?"

Tô Thành đang định mở cửa xe xuống nghe thấy Đồ Du Du nói vậy thì quay sang bên cạnh nhếch môi cười xấu xa với cậu:

"Hôm nay được nghỉ mà, anh muốn ở cùng một chỗ với em!"

Đồ Du Du giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tự giác đỏ ửng lên, cậu hiện tại chỉ muốn cách xa Tô Thành mà thôi, rất là không muốn đối diện với hần lúc này:

"Cậu về đi, tôi có việc bận phải đi bây giờ rồi"

Tô Thành chỉ cần nhìn qua là biết cừu nâu ngốc nhà mình kiêu có mà thôi, hần đột nhiên chuyển hướng tiến sát về phía cậu, mang gương mặt của mình tiến sát vào gương mặt cậu:

"Không phải đã đồng ý rằng muốn đi đâu sẽ nói cho anh sao?"

Đồ Du Du hốt hoảng, cho dù là đã coi như đồng ý quen với Tô Thành nhưng mà cậu quả thật không thể nào gần gũi với hần nhanh như vậy được, cậu đưa tay chống ở trước ngực hần, gương mặt né tránh xoay sang một bên:

"Cậu trước cách xa tôi một chút, nếu như để người trong trường thấy được thì không hay đâu"

Tô Thành vừa nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng kia của cừu nâu ngốc nhà mình liền không nhịn được mà hôn người ta một cái:

"Anh còn thật sự muốn cho người ta nhìn thấy?"

Đồ Du Du lại bị cưỡng hôn, mỗi lần Tô Thành hôn cậu sẽ không báo trước cho nên cậu không thể nào phòng tránh kịp thời được, chỉ có thể đợi hần hôn xong liền tự bực tức trong lòng mà thôi:

"Tô Thành, cậu... cậu... tôi đã nói cậu không được động tay động chân với tôi như thế rồi!"

Tô Thành lại cúi đầu hôn tiếp một cái nữa vào môi Đồ Du Du: "Hôn một chút thôi đâu có phải là động tay động chân..." Nói rồi Tô Thành liền xấu xa thò tay vào trong áo của Đồ Du Du: "Động tay động chân chính là thế này này"

Đồ Du Du hoảng hốt, hôm nay trong trường có đại hội thể thao, nam sinh nữ sinh đều nhón nháo đến đi, nếu như có người nào vô tình đưa mắt nhìn tới chỗ này khẳng định sẽ thấy bọn cậu ở trong xe ngay:

"Này Tô Thành, cậu nghiêm túc một chút được không, người khác thấy thì không tốt đâu"

Tô Thành quả thật thu tay lại, xem sắc mặt của ai kia khẳng định là tức giận lắm rồi, hần chẳng qua chỉ vừa mới dụ được người ta mà thôi, nếu như để cho người ta tức giận đến cái gì cũng không cần thì hần khẳng định sẽ không có cái tốt mà hưởng đâu:

"Được rồi, vào nhà đi, buổi tối nhớ nấu cơm cả phần của anh nữa"

Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành nói buổi tối sẽ đến liền giật mình, buổi tối là khoảng thời gian không an toàn nhất, vừa mới rồi ở cùng với hần thì cậu đã phát hiện ra chân tay hần không được ngoan ngoãn, chỉ hờ một chút thôi đã đưa tay sờ soạng cậu rồi, buổi tối hần muốn đến nhà cậu chẳng phải là chuyện vô cùng nguy hiểm hay sao:

"Buổi tối tôi không nấu cơm"

Tô Thành thân nhiên đáp:

"Không nấu cơm hả, như vậy buổi tối anh đến đón em đi ăn"

Đồ Du Du vội vã kiểm soát từ chối:

"Không cần đâu, không phiền cậu... tôi gần đây giảm cân, buổi tối không ăn cơm"

Tô Thành bất ngờ vươn tay về phía eo Đồ Du Du:

"Vòng eo nhỏ như vậy rồi còn định giảm cân sao?"

Đồ Du Du mạnh mẽ gạt tay của Tô Thành ra quát:

"Tô Thành, cậu đứng đấy ngay cho tôi, đừng lúc nào cũng như một tên lưu manh vậy"

Tô Thành cười cười:

"Được rồi, vào nhà đi, buổi tối anh qua"

Đồ Du Du vội vàng vàng mở cửa xe bước xuống, vốn là định nói với Tô Thành rằng buổi tối hắn dừng qua nhưng mắt thấy phía trước có một nhóm nam sinh đang đi tới chỗ này thì cậu liền nhanh chóng xoay người bước đi. Bởi vì lúc Tô Thành đưa Đồ Du Du đến nhà mình là lúc cậu vẫn mặc một bộ pijama hoạt hình, cho nên lúc này trở về đương nhiên cũng là mặc đồ đó theo, một nhóm nam sinh đi ở phía sau phát hiện ra được Đồ Du Du là thầy giáo trong trường liền cười đùa bàn tán. Có điều hôm nay trời xanh mây trắng vốn dĩ là một ngày mới tốt lành nhưng nhóm nam sinh này lại tình cờ đi ngang qua một hồ đen vũ trụ, mà hồ đen đó lại cũng tình cờ nghe được những lời kia:

"Này, có phải là thầy giáo Đồ Du Du mới tới hay không thế, sao lại ăn mặc cái kiểu kia đi trong trường thế"

"Ai mà biết, ông ta hình như là có người quen không tầm thường đâu, nếu như không đã bị học sinh trong trường trị cho đến quỳ xuống xin thôi việc rồi"

"Ha ha, mấy người không biết đâu, ông ta dạy lớp tôi mà học sinh trong lớp đa phần đều không muốn nghe, thế mà ông ta cứ đứng thao thao bất tuyệt ở trên bục giảng nói một mình"

"Đầu óc có vấn đề rồi, nếu không tại sao lại mặc cái thứ rẻ tiền kỳ quái kia đi trong sân trường chứ"

Tô Thành bước xuống xe, nhóm bốn nam sinh kia đã đi được một đoạn rồi, hắn lúc này mới lớn giọng gọi bọn họ:

"Khoan đã, quay lại đây"

Nhóm bốn người kia đều coi như là cao to, tuy không có ai có dáng người cao lớn hơn Tô Thành cả nhưng nếu như bốn người này hợp lại vẫn là có khả năng vây Tô Thành đánh cho một trận thảm hại. Bốn người nghe thấy có tiếng gọi thì đồng loạt quay lại phía sau, mắt thấy người nọ chính là Tô Thành thì bất ngờ một chút, đến cuối cùng chỉ biết tự quay sang nhìn nhau không biết nên làm cái gì. Tô Thành cũng không có kiên nhẫn đợi bọn họ tự đến nữa, hắn trực tiếp bước lên phía trước dùng chân đạp một nam sinh ở bên phải, rồi lại vung tay đánh nam sinh kế bên, riêng nam sinh vừa mới rồi nói Đồ Du Du đầu óc có vấn đề chính là bị đòn nặng nhất, liên tiếp bị Tô Thành túm lấy cổ áo lên gối thúc vào bụng đến mức nằm xuống đất co người kêu oai oái, còn lại một nam sinh xem như không động chạm gì đến Đồ Du Du thì bị Tô Thành kéo tới phía mình trầm giọng hỏi:

"Đã nhìn rõ người vừa mới rồi đi ngang qua hay chưa?"

Nam sinh nọ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch liên tục gật đầu:

"Rõ, đã nhìn thấy rõ"

Tô Thành lại đưa mắt nhìn tới chỗ ba nam sinh còn lại bị đánh đến không còn lành lặn cảnh cáo, ba người kia tự động cúi đầu xuống né tránh. Tô Thành túm cổ áo của nam sinh chưa bị đánh kia mạnh hơn một chút rồi gằn giọng:

"Cho nên chuyển lời cho nhau, sau này nếu như để cho tao nghe thấy ai dám ở sau lưng em ấy nói xấu, hay ở trước mặt gây khó dễ thì đừng trách tao"

Nói rồi Tô Thành liền đẩy mạnh nam sinh kia khiến cho cậu ta ngã xuống dưới đất, bốn người hoảng sợ ngay cả thở mạnh cũng không dám chỉ còn biết run rẩy đáp lời:

"Chúng tôi sau này không dám nữa"

Tô Thành xoay người rời đi, vừa mới rồi lời những người kia nói hắn đều nghe thấy hết cả, dám nói cừu nẫu gốc nhà hắn đầu óc có vấn đề, còn nói bộ đồ cậu mặc rẻ tiền kỳ quái, đám người kia đúng là không có mắt nhìn. Tô Thành lái xe đến trung tâm thương mại, tùy tiện đi vào một cửa tiệm bán đồ nam xa xỉ, chọn mua một loạt đồ ngủ pijama có trong đó theo size của Đồ Du Du, lúc hắn đang ngồi đợi nhân viên gói đồ liền nhận được tin nhắn của cậu, trong tin nhắn viết thế này.

[Tô Thành, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta không thể quen nhau được, cho nên sau này cậu đừng đến tìm tôi nữa]

Đồ Du Du vừa trở về nhà liền đi qua đi lại vắt óc suy nghĩ, dù sao thì Tô Thành cũng đã xóa tấm ảnh kia của cậu rồi, cậu hiện tại cũng đã trở về nhà an toàn rồi, kết quả mới lấy hết dũng khí mà nhắn một tin như thế cho hắn. Tô Thành ở bên này vừa nhìn thấy tin nhắn kia liền trực tiếp gọi lại cho Đồ Du Du, mắt thấy điện thoại của mình đổ chuông liên hồi, hơn nữa đối tượng còn là người nguy hiểm kia, Đồ Du Du nuốt nước miếng quyết định để chuông reo như vậy, nói gì thì nói cậu cũng không có can đảm tiếp nhận cuộc gọi này của Tô Thành.

Tô Thành kiên nhẫn đợi Đồ Du Du nghe điện thoại, nhưng kết quả người ta lại không nghe, hắn nhìn thời gian trên màn hình điện thoại của mình, từ lúc

hắn đưa cậu về mới chưa đầy 30 phút mà con cừu nâu này đã không chịu ngoan ngoãn rồi. Tô Thành lướt ngón tay thon dài trên màn hình cảm ứng của điện thoại đời mới, chỉ chốc lát sau Đồ Du Du liền nhận lại một tin nhắn này.

[Em hẳn là muốn cùng anh chơi trò điều giáo đi]

Đồ Du Du nhìn dòng tin nhắn kia không hiểu Tô Thành muốn nói cái gì, như thế nào thì gọi là điều giáo, nghĩ nghĩ một hồi liền nhắn tin hỏi Hàn Kỳ.

[Đồ Tiên Sinh]: Hàn Kỳ, cậu có ở đó không?

[Hàn Lão Sư]: Có gì cứ hỏi

[Đồ Tiên Sinh]: Trò điều giáo là gì?

[Hàn Lão Sư]: *hình ảnh*, *hình ảnh*, *hình ảnh*,...

Hàn Kỳ gửi một loạt hình ảnh đến cho Đồ Du Du xem, Đồ Du Du vừa xem liền vừa toát mồ hôi hột, trong hình là những món đồ chơi dành cho người lớn rất kỳ quái. Tô Thành vừa mới rồi gửi tin nhắn cho cậu có nhắc đến vấn đề kia, hẳn chắc là chỉ dọa cậu mà thôi. Đồ Du Du tự mình an ủi mình, yết hầu trơn trượt khẽ cử động một hồi mới run run nhắn lại cho Hàn Kỳ.

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu đến nhà của tôi bây giờ được không, có người có thể mang những thứ kia đến nhà tôi, tính mạng của tôi tùy thời có thể bị đe dọa.

[Hàn Lão Sư]: Đang trong giờ làm việc, tôi cũng không phải sắp làm sao có thể tự tiện rời khỏi vị trí công tác chứ, hơn nữa cậu cũng không cần quá lo lắng, mấy thứ đó không quá đau như cậu nghĩ đâu.

[Đồ Tiên Sinh]: Tôi đến nhà cậu ở nhờ vài hôm được chứ?

[Hàn Lão Sư]: Tôi cùng bạn trai ở chung, nếu cậu không ngại có thể tới.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập, Đồ Du Du giật mình hướng mắt sợ hãi nhìn ra phía đó. Tiếng gõ cửa kia rất nhanh dừng lại, cậu còn nghi ngờ không biết bên ngoài là ai thì cách một tiếng, cánh cửa kia chậm rãi mở ra, theo sau đó là Tô Thành hai tay xách rất nhiều túi đồ lớn bước vào:

"Lần sau đừng tùy tiện khóa cửa"

Đồ Du Du đứng bật dậy, nhìn túi lớn túi nhỏ ở trong tay hắn khiến cho lòng cậu tránh không được rơi lộp bộp, cậu quên mất là mình có làm cho Tô Thành một chiếc chìa khóa vì hắn ép buộc cậu làm, đến bây giờ hắn cũng dùng chính chiếc chìa khóa đó để mở cửa quang minh chính đại đi vào trong:

"Cậu lại đến nữa... cậu muốn gì?"

Tô Thành ném túi trên tay xuống ghế sofa rồi đưa tay móc điện thoại trong túi quần ra, hắn mở lên tin nhắn vừa rồi cậu nhắn đưa đến trước mặt cậu khàn giọng hỏi:

"Em đang muốn chơi trò gì?"

Đồ Du Du hiện tại rất nhạy cảm với hai từ trò chơi, chơi trò, nghe thấy Tô Thành nhắc đến từ đó thì cậu tự động lùi lại phía sau muốn chạy trốn, nhưng mà vẫn chưa kịp thực hiện ý định thì đã bị Tô Thành đè xuống ghế sofa rồi. Đồ Du Du kịch liệt giãy giụa muốn thoát ra, có điều Tô Thành lại cực kỳ khỏe cho nên cậu căn bản là không thể nhúc nhích được gì nhiều:

"Tô Thành, tôi cầu xin cậu, tôi phải làm thế nào thì cậu mới chịu tha cho tôi chứ?"

Con cừu nâu ngốc này lúc ở nhà hẳn thì rất ngoan ngoãn, hiện tại thả về rồi lại không biết bị cái gì tác động mà đột nhiên thay đổi chủ ý như thế, xem ra khoảng thời gian tiếp theo hẳn luôn phải ép sát người này, không cho cậu có khả năng suy nghĩ lung tung mà đổi ý mới được:

"Du Du, em lúc thế này lúc thế kia, lúc ở nhà anh thì đồng ý quen nhau rồi, bây giờ về nhà lại nói không thể quen là sao?"

Đồ Du Du bị Tô Thành đè lên người đến mức nặng không nói ra hơi, sắc mặt cũng đỏ bừng lên một chút:

"Cậu trước xuống khỏi người tôi đi... cậu nặng quá tôi chịu không nổi"

Tô Thành ngồi dậy, hắn đưa tay kéo Đồ Du Du ngồi lên đùi mình, Đồ Du Du kể từ khi trưởng thành đến giờ chưa từng ngồi lên đùi của ai cả, thế cho nên khi bị Tô Thành ép buộc như vậy liền phản kháng muốn đứng lên. Tô Thành dùng hai tay ở bên eo Đồ Du Du khóa chặt không cho cậu có cơ hội thoát được:

"Ngồi im"

Đồ Du Du cảm thấy dưới mông mình có vật thể nóng cứng đâm tới, vốn đều là đàn ông với nhau làm sao có thể không hiểu chuyện này là cái gì, sắc mặt của Đồ Du Du ngay lập tức hết biến đỏ rồi lại trắng, cũng không dám tùy tiện cự tuyệt lung tung nữa:

"Tô Thành, cậu trước để tôi ngồi xuống ghế rồi chúng ta từ từ nói chuyện có được không?"

Tô Thành bắt đầu có phản ứng, thân thể khô nóng chỉ muốn Đồ Du Du dập hòa, hần cố gắng nhẫn nhịn trầm giọng dọa nạt cậu:

"Ngồi như vậy nói chuyện, nói không tốt liền sẽ không cho em có cơ hội nói chuyện luôn"

Đồ Du Du hít một ngụm khí lạnh, yết hầu tự động trơn trượt cảnh giác, tình thế của cậu bây giờ giống như là ngồi trên đồng lửa vậy, nóng bỏng cái mông này mất thôi. Bây giờ cậu mà nói không chịu quen Tô Thành nữa, lấy tính khí điên cuồng kia của hần khẳng định sẽ còn làm ra được chuyện điên cuồng hơn rất nhiều, thế cho nên làm sao mà cậu dám nói chuyện không muốn tiếp tục quen hần nữa đây:

"Tin nhắn vừa mới rồi... là do tôi xúc động nhất thời chưa suy nghĩ kỹ... tôi nghĩ là... ừ... chúng ta vẫn tiếp tục quen nhau cũng được".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ai Cũng Hiểu Chỉ Một Người Không Hiểu

Tô Thành thật tự nhiên luồn tay vào trong áo pijama của Đồ Du Du, da thịt trên người vật nhỏ này vừa mềm mại vừa mát mẻ, một lần chạm vào liền chỉ muốn sờ thêm thật nhiều lần nữa mà thôi:

"Sau này không được phép xúc động nhất thời, nếu không anh liền có cách đặc biệt khác làm cho em không thể nhất thời được nữa đâu"

Đồ Du Du đưa tay giữ lấy cổ tay của Tô Thành, cố gắng không để cho hần di chuyển lên cao nữa:

"Tôi biết rồi, cậu trước bỏ tay ra đã"

Tô Thành đột nhiên bị Đồ Du Du khơi dậy lên dục vọng, nói hần trước bỏ tay ra đương nhiên là điều không thể được. Đồ Du Du vô tình chạm phải ánh mắt nóng rực kia của Tô Thành liền giật mình hoảng hốt quay mặt đi, Tô Thành nâng tay nắm lấy cằm của Đồ Du Du xoay về phía mình, sau đó hần liền ngẩng đầu đặt một nụ hôn vào môi của cậu. Đồ Du Du lúc đầu chính là không sao có thể tiếp nhận được nụ hôn này, ở giữa trán có nếp gấp khúc biểu hiện cho việc cậu đang phân vân. Đầu lưỡi của Tô Thành liếm quanh môi cậu, bởi vì cậu đang ngậm chặt môi lại cho nên hần vẫn chỉ có thể ở phía bên ngoài, chưa có cách tiến được vào bên trong, trong lòng của cậu hỗn loạn không biết nên phản ứng ra sao, hai người cậu hình như là hành xử không đúng rồi, không nên làm ra những chuyện như thế này, Đồ Du Du dùng sức đẩy Tô Thành ra hần hèn nói:

"Tô Thành... cậu đừng như vậy"

Đồ Du Du chính là người rất dễ mềm lòng, người khác chỉ cần cho cậu một viên kẹo ngọt là cậu sẽ trở nên ngoan ngoãn mà yên lặng đợi cảm giác viên kẹo kia tan trong miệng, Tô Thành biết việc này liền lợi dụng điểm yếu đó của cậu, từ đầu đến cuối đều dùng biện pháp rất nhẹ nhàng ôn nhu xoay mặt cậu lại phía mình một lần nữa, đôi môi một lần nữa dán ở trên đôi môi cậu mà cẩn thận mút nhẹ. Bởi vì trong lòng Đồ Du Du vẫn luôn tồn tại một chút thích thú với Tô Thành, bởi vì trong đầu cậu bị Tô Thành đặt ra một suy nghĩ mặc định rằng cậu bởi vì có tình cảm với hần cho nên mỗi đêm mới mơ tới hần để khi sáng thức dậy liền thấy quần không còn, bởi vì những tác động mà Tô Thành từng chút từng chút một mang đến cho cậu mới khiến cho cậu bắt đầu nảy sinh suy nghĩ muốn thử một chút, muốn thử xem nếu như mình phối hợp với hần thì sẽ ra sao.

Đồ Du Du không đẩy Tô Thành ra nữa, nhưng vẫn thật chậm chạp mà đón nhận, đôi môi vốn mím chặt từ này tới giờ mãi mới chịu khẽ mở ra một chút, Tô Thành cũng không tiến quân thần tốc trực tiếp đưa đầu lưỡi vào ngay mà trước vẫn ở bên ngoài khòe miệng cậu khẽ hôn liếm. Bàn tay của Tô Thành trong áo ngủ Đồ Du Du bắt đầu di chuyển thật chậm rãi, bàn tay to lớn mang theo độ nóng vuốt ve khắp trước ngực rồi lại vòng ra sau lưng cậu. Đồ Du Du giật mình sợ hãi, thân thể khẽ run rẩy chính là biểu thị rõ nhất cho điều này. Tô Thành dĩ nhiên là biết người ta sợ cái gì, cũng biết luôn cách làm sao để khắc chế nỗi sợ trong lòng Đồ Du Du, hần đưa đầu lưỡi tiến vào bên trong khoang miệng cậu, đầu lưỡi linh hoạt luôn lách trên đầu bên trong quét khắp mọi nơi, trong không gian tĩnh lặng phút chốc liền truyền ra tiếng hôn mút mát ướt át.

Phương thức đặt đối phương ở trên đùi ôn nhu hôn như vậy vô cùng hiệu quả, nó sẽ khiến cho đối phương cảm thấy mình được chiều chuộng vô bờ. Tô Thành bắt đầu đưa tay khẽ néo lấy điểm nhỏ phía trước ngực của Đồ Du Du, Đồ Du Du cảm thấy đầu ngực tê dại giống như bị một luồng điện truyền tới vậy, cậu khó nhọc đưa tay xuống phía dưới nắm lấy cổ tay Tô Thành muốn kéo hần ra. Tô Thành dừng lại nụ hôn một chút, đôi môi hơi tách ra để cho Đồ Du Du có thể nói chuyện được, Đồ Du Du nhìn người trước mặt phóng đại trong mắt mình, nhìn thấy được trong đôi con ngươi đen tinh tường kia toàn là gương mặt cậu liền hoảng hốt, hoảng hốt phát hiện ra rằng tại sao trong ánh mắt hần lại phản phát chứa duy nhất hình bóng cậu như thế.

Tô Thành cho Đồ Du Du vài giây để nói chuyện cảnh tỉnh hần, nhưng Đồ Du Du đến cuối cùng lại không thể mở miệng nói ra bất cứ lời nào cả, hần lại cúi đầu xuống hôn dọc cần cổ cậu, hé miệng dùng răng khẽ cời từng nút áo cậu ra. Đồ Du Du có phản ứng, cả người bứt rứt khó chịu không còn sức lực, đầu óc trống rỗng hỗn loạn, áo trên người đã bị cởi ra tất cả các hàng cúc, phần da thịt màu lửa mạch bóng loáng quyến rũ bại lộ trước mặt của Tô Thành, Tô Thành nháy mắt liền muốn nổ tung, chỉ cảm thấy được một trận khí huyết dồn dập giống như là mắc ma chuẩn bị sắp phun trào trong thành núi lửa, hần cúi người mút mạnh lấy cần cổ của Đồ Du Du, khiến cho Đồ Du Du trong giây phút đó cũng phải xụi lơ đi vì kích thích:

"Không được... không thể làm ra loại chuyện này"

Đó là tiếng phản bác yếu đuối của Đồ Du Du, lời nói đó truyền vào tai Tô Thành căn bản không có bất cứ một chút trọng lượng nào cả. Hần bắt đầu di

chuyển xuống chỗ vai cậu tiếp tục cắn mứt, cảm giác khi thì ôn nhu khi thì cuồng nhiệt mà Tô Thành tạo ra cho cậu khiến cho cậu như muốn phát điên lên, không có bất cứ lời lẽ nào có thể diễn tả được cảm giác của cậu lúc này.

"Du Du, em rõ ràng cũng thích anh"

Đồ Du Du chưa bao giờ tự thừa nhận với bản thân mình là cậu thích Tô Thành cả, cậu cũng không biết là cậu có thích hắn hay không nữa, hơn nữa cậu cũng không mong muốn chuyện cậu thích hắn là thật, hắn là học sinh của cậu, nếu như cậu thật sự thích hắn sẽ khiến cậu cảm thấy mình là một giáo viên tồi, tại sao lại đi dụ dỗ học sinh của mình, đạo đức nghề nghiệp chẳng phải là do chính bản thân mình phá hủy hay sao.

"Em cũng thích anh, đừng có mà không thừa nhận nữa"

Tô Thành liên tiếp nói cậu thích hắn, giọng điệu của hắn cũng khẳng định rất chắc chắn, việc luôn miệng ở bên tai ai đó nói về một vấn đề sẽ khiến cho suy nghĩ của người đó bị lung lay, giống như là Đồ Du Du hiện tại vậy:

"Tôi... không biết nữa"

Tô Thành chợt chuyển hướng đi lên phía vành tai non mềm của Đồ Du Du thổi gió, hắn há miệng ngậm lấy vành tai kia vào trong miệng khẽ day cắn:

"Em nhất định là thích anh đến chết đi được, cho nên sau này đừng suy nghĩ đến chuyện làm thế nào để kết thúc mối quan hệ của chúng ta"

Đồ Du Du có vành tai rất nhạy cảm, chỉ cần có thứ gì đó chuẩn bị tiến gần đến nơi đó là cậu đã có thể cảm nhận được mà tự động rụt cổ lại, huống hồ hiện tại Tô Thành lại dùng miệng treêu đùa vành tai cậu như thế, càng khiến cho cậu không thể nào mà ôn định được hơi thở:

"Không phải như thế... là do cậu tự nghĩ như vậy"

Tô Thành một bên hôn khoe miệng Đồ Du Du, một tay lại đưa xuống luôn vào trong quần cậu nắm lấy vật đã sớm cương cứng dựng thẳng kia:

"Như thế này cũng là do anh tự nghĩ sao?"

Đồ Du Du vội vã kéo tay Tô Thành ra nhưng không được, cậu làm sao có thể để cho hắn tùy ý chạm vào nơi đó của mình chứ, nơi đó vốn là nơi trọng yếu thể mà hắn trong một buổi sáng đã chạm vào đó hai lần rồi:

"Cậu mau bỏ tôi ra"

Tô Thành bắt đầu đưa tay vuốt ve nơi đó của Đồ Du Du, người này vốn dĩ đã đáng yêu, khắp người cũng đều đáng yêu, ngay cả nơi này cũng nhỏ nhắn xinh xắn rất vừa ý hắn.

"A..."

Đồ Du Du chính thức thất bại trong tay Tô Thành một lần nữa, không thể không thừa nhận động tác của hắn rất tốt, hắn ở một bên ôn nhu hôn cậu, một bên lại mạnh mẽ an ủi cậu khiến cho cậu rơi vào trầm mặc vô biên. Có tiếng nhịp thở gấp gấp trầm khàn hỗn độn trong không khí, Đồ Du Du chính tai nghe được tiếng hô hấp ái muội đó phát ra từ mình, cậu làm sao thể này, tại sao lại có phản ứng quá mức bất ngờ như thế, cậu nghĩ rằng mình có thể tự điều khiển chính bản thân mình nhưng đến cuối cùng lại thành ra thế này...

Thời gian cứ thế trôi qua, đại hội thể thao trong trường cũng kết thúc, Đồ Du Du không còn quan tâm đến chuyện muốn biết là lớp nào có nhiều hạng mục dành thắng lợi nhiều nhất nữa, việc mà cậu dành mọi tâm trí suy nghĩ hiện tại chính là chuyện giữa cậu và Tô Thành. Chuyện của cậu và Tô Thành càng ngày càng đi xa hơn dự định của cậu, Tô Thành vẫn luôn tự cho mình là đúng, hắn lúc nào cũng nói cậu thích hắn chết đi được, nhưng cái vấn đề hắn tự cho mình là đúng hay là cậu tự cho mình là đúng thì đến thời điểm hiện tại cậu đang bị lung lay rất nhiều, có lẽ lời Tô Thành nói cũng không phải hoàn toàn sai, chuyện này khiến cho cậu lâm vào trạng thái hoang mang tột độ.

Trước đây Đồ Du Du chỉ được phân dạy duy nhất một lớp, hiện tại liền được dạy thêm một lớp nữa, việc này không khiến cho cậu vui vẻ mà càng khiến cho cậu thêm rầu rĩ, bởi vì lớp kia chính là lớp mà Tô Thành học. Tô Thành là học sinh đặc biệt, hắn luôn chọn vị trí ở góc lớp mà ngồi, cứ đến giờ cậu lên lớp thì hắn liền làm trò gọi cậu xuống đó giả bộ hỏi bài nhưng thực chất chính là đưa tay sờ loạn phía sau mông cậu, ví như hôm nay chẳng hạn.

"Thầy ơi, xuống đây đi em có chỗ này vẫn chưa hiểu"

Đồ Du Du chỉ cần nghe thấy tiếng của Tô Thành liền sẽ tự động giật thót, mà lớp học không có bất cứ ai dám phản kháng lại hắn cả bao gồm cậu có là thầy giáo đi chăng nữa thì cũng không được. Khi Đồ Du Du dạy học ở lớp của Tô Thành luôn có một áp lực vô hình, trong lớp có bốn mươi một người đều luôn nhìn cậu bằng một ánh mắt dè chừng, cậu cũng không rõ tại sao bọn họ lại như vậy nữa. Đồ Du Du hít một hơi thật sâu rồi bước xuống cuối góc lớp đi tới chỗ Tô Thành:

"Cậu không hiểu chỗ nào?"

Mỗi lần Đồ Du Du bước xuống sẽ không có bất cứ ai nhiều chuyện xoay đầu lại nhìn cả, cả một lớp học đều im phăng phắc ngồi nghiêm trang đưa mắt hướng nhìn lên bảng. Đồ Du Du đi xuống chỗ Tô Thành rồi hắn liền thần nhiên đưa tay qua bóp lấy mông cậu hỏi:

"Em muốn biết tại sao xesi lại là kim loại mềm nhất?"

Đồ Du Du giật mình vội vã lùi lại một chỗ nhưng không được, cậu chỉ cần đứng cách xa Tô Thành là cánh tay kia sẽ tự động đi theo mình cậu, mà Đồ Du Du rất sợ học sinh trong lớp phát hiện ra chuyện này thế cho nên cậu liền bước gần về phía hần hơn tránh cho cánh tay kia bị bại lộ. May mắn là Tô Thành lựa chọn ngồi trong góc lớp, mà người ngồi bên cạnh hần là Chung Tử Tuấn lúc này đã nằm nhoài ờ trên bàn ngủ gật, đáng người Chung Tử Tuấn cũng là thuộc dạng to lớn cho nên khi cậu ta nằm xuống thì vừa vặn có thể che đi được tầm mắt của những học sinh ngồi cuối bên đây bàn khác, còn những học sinh phía trên đều đưa mắt nhìn lên bảng căn bản không để ý tới chỗ này:

"Vấn đề này sẽ có tiết thực hành cho nên đến lúc đấy cậu sẽ biết rõ ràng hơn"

Tô Thành nhìn ai kia bị mình trêu chọc đến mặt đỏ tai hồng liền hài lòng, sau đó hần mạnh tay bóp cái mông cong kia của Đồ Du Du thêm một cái nữa:

"Vậy còn có thứ nào mềm hơn... xesi hay không?"

Đồ Du Du rất lo sợ có học sinh nào đó sẽ tình cờ phát hiện ra được chuyện Tô Thành đang bóp mông mình, cậu đảo mắt nhìn xung quanh lớp học một hồi, hoàn hảo tất cả học sinh đều không có ý định nhìn tới phía mình, Đồ Du Du dùng sức gạt tay Tô Thành ra thật mạnh, kẻ đó liền nhanh rời khỏi chỗ này không cho hần có cơ hội làm loạn nữa:

"Chúng ta đang học về kim loại cho nên thầy chỉ muốn phạm vi bài học xoay quanh vấn đề kim loại mà thôi, xesi sẽ là kim loại mềm nhất"

Nói Đồ Du Du ngốc là không có sai, cậu thế nhưng tin tưởng chuyện mình hết lần này đến lần khác trong lớp may mắn tránh được không bị học sinh phát hiện ra hành động xấu kia của Tô Thành đối với mình, sự thật trong lớp sớm đã biết hết cả bởi vì ngày đó đại thiếu gia Tô gia vốn dĩ không bao giờ xuất hiện trong lớp học lúc này lại đại giá quang lâm, còn ở trên bục giảng cho tay vào túi quần nói một câu thế này:

"Sau này tôi tiết hóa học yêu cầu mọi người đi học đúng giờ, không muốn học cũng được nhưng nhất định phải ngồi trong lớp im lặng không được làm khó thầy giáo. Còn có một chuyện quan trọng, khi thầy giáo xuống chỗ tôi mọi người tuyệt đối không được nhiều chuyện quay sang nhìn thử, nếu như để cho tôi phát hiện ra ai dám lên lút nhìn thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua"

Đám nam sinh cùng nữ sinh trong lớp đương nhiên là cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng mà cho dù trong lòng có hàng vạn câu hỏi cũng không dám nhiều lời mà mở miệng nữa, ai cũng biết đại thiếu gia nhà họ Tô có gia cảnh hiển hách như thế nào, lại cộng thêm tính cách ngông cuồng liều lĩnh của hần thì không ai dại gì mà dám đắc tội với hần.

Đồ Du Du mặt đỏ tai hồng đi lên phía trước bục giảng nhưng lại không dám quay lại nhìn học sinh dưới lớp, bởi vì cậu cảm nhận được nhiệt độ trên gương mặt mình hiện tại rất nóng, khẳng định là mặt hiện tại sẽ rất đỏ thê cho nên chỉ có thể giả bộ xoay người lên bảng viết mà thôi.

Chung Tử Tuấn này giờ không có ngủ, vừa nghe thấy tiếng bước chân của Đồ Du Du rồi đi liền quay sang nhìn Tô Thành cười xấu xa nói nhỏ:

"Cậu lại trêu chọc thầy giáo nữa rồi"

Tô Thành ánh mắt dán chặt trên người đang xoay lưng viết bảng kia, bên khóe môi vẫn duy trì độ cong tà tử:

"Người của tôi cho nên tôi thích làm gì thì làm"

Chung Tử Tuấn nhìn Đồ Du Du một lượt rồi lại quay sang nhìn Tô Thành:

"Thầy giáo cũng thật là ngốc, dường như là vẫn không phát hiện ra chuyện cả lớp ai cũng đang giả bộ không nhìn thấy"

Tô Thành lại mỉm cười im lặng không nói gì hết, tiểu ngốc mạnh nhà hần đúng là vẫn không phát hiện ra được chuyện học sinh trong lớp có tình không để ý tới bọn họ, vẫn là nói trên đời này luôn tồn tại trường hợp ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu.

Chuông hết tiết cuối cùng cũng reo, Đồ Du Du không suy nghĩ nhiều nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn cho vào trong cặp, mười phút nữa cậu sẽ có tiết dạy ở lớp khác, tuy rằng thời gian nghỉ giải lao khá dài không cần thiết phải vội vàng như thế nhưng mà cậu quả thật là muốn ngay lập tức thoát khỏi lớp học này. Đồ Du Du vội vội vàng vàng ôm theo cặp da của mình rời khỏi lớp, nhưng mà Tô Thành ở phía sau cũng theo đó đi theo cậu, cậu vừa đi vừa quay lại nhìn hần, mắt thấy tên biến thái nào đó đang dùng ánh mắt lưu manh dán chặt lên người cậu, bước chân liền không tự chủ được mà đi nhanh hơn một chút. Đồ Du Du cứ đi, băng qua dãy hành lang bước xuống tầng một, lại băng qua phía sau tòa nhà này, đến chỗ không có học sinh nào qua lại mới dừng bước quay về phía sau quát Tô Thành:

"Cậu muốn gì hả? Đã thỏa thuận là lúc ở trường cậu phải coi tôi là thầy giáo cơ mà, không được làm ra những hành động không tôn trọng tôi"

Hôm nay Đồ Du Du mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu đen, vòng eo nhỏ mảnh khảnh vừa vặn lộ ra rõ ràng vì lúc này cậu đang sơ vin rất nghiêm chỉnh, bởi vì Đồ Du Du bị cận thị cho nên lúc đi dạy sẽ mang một cặp kính cận màu trắng thanh mảnh, bộ dạng thế này trong mắt Tô Thành chỉ có một từ để diễn tả cậu lúc này thôi: Văn nhả bại hoại không giống thầy giáo, so với làm người yêu nhỏ bé của hần thì hợp hơn rất nhiều.

Tô Thành lưu manh tiến về phía Đồ Du Du ép cậu vào góc tường, hần dùng một tay chống ở tường, một tay lại chạm vào đôi môi cậu khẽ vân vê:

"Thầy ơi, em cũng chỉ muốn hỏi xesi có mềm bằng môi thầy hay không mà thôi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đồ Du Du Lớn Tiếng

Đồ Du Du đẩy mạnh Tô Thành ra, có điều người phía trước li lợm giống như một tảng đá vậy, một chút xê dịch cũng không có chứ đừng nói là đẩy được hẳn ra:

"Cậu tránh ra mau đi, nếu có người đến nhìn thấy thì không tốt đâu"

Tô Thành cười xấu xa, hần đột nhiên dùng lực ôm chặt lấy eo Đồ Du Du:

"Chỗ này không có ai đến, từ giờ đến khi vào lớp còn 10 phút nữa, chúng ta ở chỗ này nói chuyện một chút đi"

Đồ Du Du một tay cầm cặp, một tay đẩy gọng kính mắt của mình, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh chỉ sợ sẽ có người bắt gặp tới đây:

"Tô Thành, cậu mau buông tôi ra, nếu như cậu cứ cố chấp như vậy thì tôi sẽ..."

Đồ Du Du nói đến đây liền không tìm ra lời lẽ nào để nói tiếp nữa, sự thật chính là Tô Thành cho dù có cố chấp hơn nữa thì cậu cũng chẳng thể làm gì nổi hẳn. Tô Thành không thấy Đồ Du Du nói tiếp thì hỏi:

"Sẽ làm sao chứ?"

Đồ Du Du xoay mặt qua một bên không muốn đối diện với gương mặt kia của Tô Thành, đôi môi mỏng mím chặt lại biểu hiện cho việc cậu hiện tại rất tức giận. Tô Thành vừa nhìn thấy dáng vẻ giận dữ kia của Đồ Du Du thì cười khổ buông cậu ra:

"Cũng chỉ là đùa một chút mà thôi, em không phải sẽ giận thật chứ?"

Đồ Du Du vừa được Tô Thành buông ra liền lùi lại một góc, cậu vội vàng chỉnh lại áo sơ mi bị hần làm cho xộc xệch của mình:

"Tôi không thích đùa, hơn nữa tôi không thích như vậy"

Tô Thành vẫn mang vẻ mặt lưu manh không coi chuyện này là chuyện quan trọng gì cả:

"Xem em kìa, tại sao lúc nào cũng căng thẳng như thế chứ"

Đồ Du Du mấy ngày nay đều ăn không ngon ngủ không yên, đi làm thì luôn bị Tô Thành bắt nạt, hần lúc nào cũng ở trong lớp học động tay động chân với cậu, may mắn là chưa có học sinh nào phát hiện ra nhưng nếu như có học sinh phát hiện ra thì sẽ thế nào chứ. Ở trường đã áp lực như thế rồi, đến khi về nhà còn mệt mỏi hơn, lúc nào cũng luôn lo lắng Tô Thành đột nhiên sẽ tới nhà mình, sau đó lại hướng cậu làm ra mấy cái chuyện không đứng đắn kia. Nếu như chuyện này bị phanh phui ra, phía bên Tô gia thế lực lớn như vậy nhất định sẽ không để cho Tô Thành dính dáng đến bất cứ chuyện gì, đến cuối cùng chỉ có cậu là thành phần thấp cổ bé họng, sự nghiệp sau này cũng vì thế mà bị hủy luôn. Đồ Du Du lúc đầu đã nói không muốn quen với Tô Thành, một trong những lý do không muốn quen với hần chính là tính cách của hần rất tùy tiện, luôn không chịu suy nghĩ trước sau kéo theo đó nhất định sẽ gây phiền phức cho người khác. Đồ Du Du âm ức đến đó cả hai hốc mắt, mang lời chất chứa bấy lâu trong lòng nói ra:

"Tôi muốn căng thẳng lắm đấy hả, cậu mỗi ngày đều ở trên lớp làm ra loại chuyện kia, trong lớp học có bao nhiêu con mắt như vậy mà cậu cũng không cảm thấy lo lắng gì cả, cậu cứ muốn làm gì là cậu làm, cậu có nghĩ đến chuyện nếu như bị người khác phát hiện ra là tôi sẽ bị đuổi việc hay không. Cứ coi như bị đuổi việc cũng được đi, nhưng nếu như sau khi bị nhà trường đuổi việc tôi lại gánh tội có mối quan hệ bất chính với nam sinh trong lớp, cậu nói xem sau này còn có nhà trường nào chịu để tôi dạy học hay không chứ? Còn có mỗi buổi tối cậu có biết tôi đều ăn không ngon ngủ không yên không hả, tôi lúc nào cũng nghĩ mối quan hệ của chúng ta là sai trái rồi, chuyện đã đi quá xa rồi cậu có biết không hả?"

Tô Thành giật mình, không nghĩ tới hần chỉ muốn trêu chọc cậu một chút thôi mà cậu đã thật sự khóc thành bộ dạng như vậy rồi. Tô Thành có điểm hơi luống cuống, trên gương mặt không còn duy trì vẻ lưu manh đáng ghét như ngày thường nữa, thay vào đó là vẻ mặt lo lắng không biết nên phải làm gì tiếp theo cả. Trước đây Đồ Du Du quen bạn gái ghét nhất là nhìn thấy bạn gái khóc trước mặt mình, chỉ cần bạn gái hần mà khóc là hần sẽ trực tiếp chia tay luôn không cần do dự gì cả, nhưng mà bây giờ đối diện với khuôn mặt hai mắt đỏ hoa ngập nước kia của Đồ Du Du, chân tay của Tô Thành liền bắt đầu cảm thấy vụng về muốn đưa lên lau nước mắt cho cậu nhưng lại không dám. Đồ Du Du tự mình đưa tay lau nước mắt sau đó liền xoay người bước nhanh khỏi chỗ này, từ đó đến giờ cậu không hề khóc như vậy, bây giờ khóc thành một bộ dạng như thế thật sự khiến cho cậu cảm thấy xấu hổ, thế cho nên lúc này chỉ còn biết lựa chọn cách vội vã rồi đi mà thôi, may mắn là Tô Thành không đuổi theo cậu chứ không cậu cũng không còn mặt mũi mà đối diện với hần nữa.

Chuông reo vào lớp, Đồ Du Du cố gắng tập trung đứng trên bục mà giảng bài, 45 phút rất nhanh trôi qua, Đồ Du Du lại chậm rãi thu dọn đồ đạc bỏ vào trong cặp của mình muốn rời đi. Lúc Đồ Du Du bước ra khỏi phòng học thì phía sau cậu liền có một giọng nam gọi cậu lại:

"Thầy ơi"

Đồ Du Du quay người lại nhìn, người gọi cậu là Vu Phóng, gần đây tình hình học tập của Vu Phóng tiến triển rất tốt, cậu nhận ra được hần là một người rất thông minh chỉ là có chút lười học mà thôi, chỉ cần hần chú tâm vào một chút thì điểm số nhất định sẽ cao:

"Sao thế?"

Lúc Đồ Du Du vào lớp thì Vu Phóng đã nhận ra được điểm khác thường từ cậu, thế cho nên hiện tại mới muốn quan tâm hỏi han một chút:

"Sắc mặt của thầy rất kém, có cần em đưa thầy đến phòng y tế hay không?"

Đồ Du Du giật mình ngăn người, sau đó trong lòng liền cảm thấy ảm áp lạ thường, dù sao thì rất lâu rồi chưa có ai quan tâm đến sức khỏe của cậu như vậy, đúng là đã thật lâu lắm rồi. Đồ Du Du trong lòng tăng thêm một phần hảo cảm hơn cho Vu Phóng, cậu khẽ mỉm cười nhìn hần:

"Không sao, cảm ơn cậu"

Vu Phóng vừa nhìn thấy nụ cười nhẹ kia của Đồ Du Du liền cảm thấy thất thần không thôi, Đồ Du Du cười lên thật đẹp, nụ cười trong sáng nhất mà hần gặp từ trước đến nay. Lúc mới vào trường trên học cậu giả làm giáo viên, Vu Phóng đã cảm thấy con người này thật ngốc rồi, nhưng sau khi tiếp xúc nhiều một chút hần liền nhận ra được cậu không phải ngốc mà chính là đơn thuần, là người đơn thuần nhất xuất hiện trong thế giới của hần.

Trong thế giới của Vu Phóng vốn là một màu xám xịt, hần nói thẳng ra chính là đứa con riêng của ba mình, mẹ hần mấy năm nay cũng chưa hề có một danh phận chính thức cho dù người vợ kia của ba hần đã không còn. Mẹ hần luôn bị đám phụ nhân nhà giàu nói xấu ở sau lưng, ba của hần cũng không coi trọng mẹ hần, hơn nữa ngay cả bản thân hần cũng không được chính ba mình coi trọng. Người ngoài có thể nghĩ rằng trong Tô gia thì hần chính là đứa con trai mà Tô Thánh yêu thích nhất, nhưng thực tế Tô Thành mới chính là người ông đặt ở trong lòng, cho dù Tô Thành có ngang ngược khó dạy thế nào thì Tô Thánh vẫn luôn có thể nhận nhịn bỏ qua cho Tô Thành dù có lỗi lầm lớn đến đâu, nhưng hần thì lại khác, chỉ cần hần phạm sai lầm một chút thôi liền sẽ bị ông dạy dỗ giáo huấn hà khắc, từ nhỏ đến lớn đã không ít lần hần nhìn Tô Thành, nhưng Tô Thành hết lần này đến lần khác chèn ép hần, thế cho nên mới có chuyện sau này Vu Phóng kiên quyết nhận định mọi thứ hần đều có thể nhường lại cho Tô Thành nhưng chỉ riêng có một mình Đồ Du Du là không thể, dĩ nhiên thì chuyện này vẫn đề nói sau đi.

Đồ Du Du chậm rãi bước dọc hành lang, cậu dừng lại ở trước khu nhà nhìn trời đang mưa lớn, bầu trời âm u, mây đen che kín lấp mặt trời, cậu không mang ô theo cho nên không có cách nào trở về khu nhà ở của giáo viên được, chính vì vậy lúc này chỉ có thể đứng ở đó đợi mưa tạnh thì quay trở về nhà. Đồ Du Du nghĩ khoảng thời gian mình ở lại đây hần cũng sẽ không lâu nữa, có thể là cậu bị đuổi hoặc cũng có thể là cậu tự động xin nghỉ, nhưng cậu hy vọng rằng mình sẽ tự động xin nghỉ, khi cậu giải quyết ổn thỏa chuyện giữa cậu và Tô Thành thì cậu nhất định sẽ xin nghỉ việc tại ngôi trường này, sau đó tìm một ngôi trường khác xin vào đó làm việc, tốt nhất là cách xa chỗ này một chút để cho cậu không có khả năng cùng Tô Thành chạm mặt.

Mưa rơi không ngớt, tâm trạng nào nề, Đồ Du Du buồn chán thở dài một hơi, đứng một lúc nhìn trời không có dấu hiệu sẽ tạnh, Đồ Du Du cuối cùng liền mang cặp đi ở trên đầu chạy nhanh về hướng khu nhà ở giáo viên phía xa. Trên tầng có một đôi mắt dõi theo bóng dáng nhỏ bé hấp tấp chạy trong mưa, đôi mắt kia hẹp dài mang theo tia khó xử càng khiến cho gương mặt nam tính góc cạnh của hần lúc này thêm phần u sầu.

Chung Tử Tuấn đi ra liền bắt gặp cảnh tượng kỳ lạ này của Tô đại thiếu gia thì bất ngờ không thôi:

"Kỷ Úc Ninh buổi tối mời tới dự tiệc, cậu có đi không?"

Tô Thành nhàn nhạt đáp:

"Không"

Chung Tử Tuấn hơi nhíu mày một chút:

"Thế có cần tôi tiện mang theo quà tới giúp cho cậu không?"

Tô Thành nhìn thấy Đồ Du Du ở phía xa đã chạy đến được chỗ khu nhà ở giáo viên rồi mới yên lòng:

"Không cần, giúp tôi nói với cô ta rằng đừng làm phiền tôi nữa"

Chung Tử Tuấn rút bao thuốc lá ra đưa cho Tô Thành một điếu, Tô Thành đưa tay tiếp nhận rồi cầm lấy bật lửa tự châm thuốc hút, hai người đứng ở trên hành lang lười biếng hút thuốc, Chung Tử Tuấn phát hiện ra Tô Thành đang có tâm sự liền hỏi tiếp:

"Không phải là lại cãi nhau với thầy giáo rồi chứ?"

Tô Thành im lặng đại biểu cho việc Chung Tử Tuấn đã đoán đúng rồi, Chung Tử Tuấn giật mình, hần và cậu vốn chơi rất thân với nhau từ nhỏ, trong ấn tượng của cậu thì Tô Thành chưa bao giờ vì một người khác mà suy tư như thế. Lúc nghe Tô Thành nói đối tượng mới của hần là thầy giáo mới chuyển tới, Chung Tử Tuấn chính là bất ngờ không thôi, nói gì thì nói trước nay Tô Thành vẫn luôn quen với con gái mà bây giờ lại chuyển sang con trai, nói không bất ngờ mới là lạ đó. Nhưng mà sau đó Chung Tử Tuấn liền nghĩ Tô Thành chẳng qua chỉ là chơi đùa với Đồ Du Du mà thôi, con người ai chẳng ham mới mẻ, đối với một người thiếu sự kiên nhẫn như hần thì cậu nghĩ rằng rất nhanh sẽ chán Đồ Du Du ngay, có điều đến hiện tại tình thế dường như không như cậu vẫn nghĩ:

"Cậu không phải sẽ thật sự thích thầy giáo đó chứ?"

Tô Thành hít một hơi thuốc rồi chậm rãi nhả khói, làn khói trắng mỏng bao lấy gương mặt hần rồi rất nhanh bị gió cùng nước mưa thổi đi tan biến:

"Em ấy là người rất đặc biệt"

Chung Tử Tuấn nâng giọng:

"Nhưng mà thầy ấy là đàn ông, chơi đùa một chút thay đổi cảm giác còn được, cậu không định sẽ xác định lâu dài thật sự đó chứ?"

Tô Thành im lặng một lúc rồi đáp:

"Không biết"

Tô Thành tại thời điểm hiện tại vẫn chưa thể nào chắc chắn được có muốn lâu dài hay chỉ muốn thay đổi cảm giác, nhưng trước mắt hắn liền nhận thấy được Đồ Du Du luôn cho hắn có cảm giác rất vui vẻ, rất ấm áp. Tô Thành không biết thể hiện sự quan tâm, bởi vì trước đây khi hắn quen bạn gái đều là họ quan tâm lấy lòng hắn, họ luôn sợ hắn sẽ bỏ họ cho nên Tô Thành chưa bao giờ nếm trải cảm giác bị người khác không thờ ơ. Nhưng đối với Đồ Du Du thì lại khác, cậu luôn luôn tìm cách né tránh hắn, luôn không muốn hai người gần gũi thân thiết với nhau, cậu luôn khiến cho hắn cảm giác phải suốt ngày lo lắng suy nghĩ tìm cách đối phó làm sao cho cậu không có cơ hội từ chối hắn. Tô Thành cho đến hiện tại vẫn không tìm ra được việc mình đã làm không đúng ở đâu, tại sao Đồ Du Du hết lần này đến lần khác muốn từ chối hắn. Một khoảng thời gian rất lâu sau đó, Tô Thành học được cách trưởng thành, tính cách từ bốc đồng nóng cuồng không suy nghĩ trước sau trở thành một con người thâm trầm nội liễm, học được cách suy nghĩ chu toàn thì hắn mới phát hiện ra việc hắn theo đuổi Đồ Du Du ngay từ đầu đã chọn sai cách rồi. Đồ Du Du vốn là người thích chậm rãi, thích ôn nhu dịu dàng thể cho nên khi gặp Tô Thành cuồng nhiệt mãnh liệt, chớp nhoáng muốn hoàn thành tất cả mọi thứ đều nhanh nhanh chóng chóng như thế khiến cho cậu bị choáng ngợp sinh ra sợ hãi né tránh, không thể nào thích nghi được ngay.

Bình thường cứ tới 12 giờ là Tô Thành sẽ tới nhà của Đồ Du Du, hôm nay Đồ Du Du ngồi đợi tới 1 giờ không thấy hắn tới thì âm thầm thở phào, hắn là hôm nay Tô Thành không tới chỗ cậu rồi. Đồ Du Du nghĩ có phải là do lời nói ngày hôm nay của cậu đã tác động đến Tô Thành rồi hay không, nếu như là thế thật thì cậu hy vọng hắn tốt nhất đừng xuất hiện nữa, cậu nhất định ngày nào cũng sẽ cầu phúc cho hắn.

Buổi tối ngày hôm ấy Đồ Du Du có hẹn đi ăn cơm với Hàn Kỳ, thời gian gần đây cậu cũng làm phiền Hàn Kỳ nhiều rồi, với lại cậu cũng thật sự đang cần người để tâm sự, mà Hàn Kỳ chính là đối tượng tốt nhất. Thứ nhất, Hàn Kỳ chính là một gay chính hiệu, từ những năm đại học cậu ta đã công khai với tất cả mọi người rồi. Thứ hai, những chuyện gần đây giữa cậu và Tô Thành, cậu đều kể hết cho Hàn Kỳ nghe, tìm Hàn Kỳ tâm sự lúc này chính là vô cùng hợp lý.

Hàn Kỳ buổi sáng sẽ là một dáng vẻ tinh anh học thức, nếu như để người ngoài thấy được không ai nghĩ cậu ta thích đàn ông. Nhưng đến buổi tối, phong cách ăn mặc đều thay đổi, dáng người của Hàn Kỳ thật sự rất tốt, cao cao thanh mảnh, eo nhỏ mông vênh, khuôn mặt thanh tú mềm mại có điểm tương đồng với con gái, hơn nữa hiện tại Hàn Kỳ còn mặc một chiếc sơ mi hoa màu tối, ba hàng cúc đầu tiên đều cố tình không đóng để hờ hững theo từng nhịp thở phập phồng trên khuôn ngực. Quần jean trắng tinh tề vừa vặn làm tôn lên đôi chân thon dài cùng cặp mông làm cho người khác phải mơ ước kia của cậu, nói chung Hàn Kỳ cực kỳ có sức hút, từ lúc cậu bước vào nhà hàng này liền thu hút theo rất nhiều ánh mắt của phụ nữ cùng đàn ông. Đồ Du Du cũng bị Hàn Kỳ làm cho thất thần một chút, quả nhiên đúng như mấy lời nói trên mạng xã hội: Trai càng đẹp càng gay.

"Nhìn cái gì?" Hàn Kỳ ngồi xuống đối diện Đồ Du Du rồi bình thản hỏi

Đồ Du Du giật mình vội trở lại thực tại, việc cậu thất thần nhìn Hàn Kỳ như vậy thật sự khiến cho cậu càng thêm sợ hãi, tại sao cậu lại nhìn một người đàn ông đến ngây người như thế cơ chứ, việc này có phải chính là minh chứng cho chuyện cậu đúng thật là một 0 như Hàn Kỳ nói.

"Không có gì... chỉ là chưa từng thấy qua bộ dáng này của cậu"

Hàn Kỳ cúi đầu lật mở thực đơn trên bàn thờ ơ nói:

"Thế hả, tôi trước giờ vẫn như vậy"

Đồ Du Du cùng Hàn Kỳ gọi ra năm món đồ ăn, hai mươi phút sau trên bàn ăn mới có đầy đủ những món hai người gọi:

"Hàn Kỳ, tôi muốn hỏi cậu một chuyện... chính là lúc khi cậu phát hiện mình thích đàn ông thì cậu có phản ứng thế nào?"

Hàn Kỳ từ năm học lớp 10 đã có thể xác định được sở thích của mình, nhưng mãi cho đến khi cuối năm lớp 12 trong một lần làm tiệc chia tay mà uống rượu quá chén, ở trên bàn lớn tiếng tỏ tình với một cậu nam sinh khiến cho cậu nam sinh đó mỗi lần nhìn thấy cậu liền sợ đến chạy xa vài mét. Sau lần ấy Hàn Kỳ bị tất cả học sinh trong trường nói ra nói vào, cũng có một khoảng thời gian tưởng chừng như không thể vượt qua nổi, may mắn cậu có một gia đình tốt, bố mẹ cậu lúc đó vẫn luôn động viên cậu. Thế cho nên khi vừa lên đại học, ngày đầu tiên cậu vào lớp học liền thẳng thắn đứng trước lớp nói mình là gay, ai có thể chấp nhận được thì có thể chơi, không chấp nhận được liền không nói chuyện:

"Tôi sao? Lúc đó cũng quên rồi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tuyển Chọn

Đồ Du Du nhỏ giọng hỏi Hàn Kỳ một câu tiếp thế này:

"Cậu nói xem liệu tôi có bao nhiêu phần trăm sẽ cong?"

Hàn Kỳ ngẩng đầu nhìn Đồ Du Du, cũng không phải là những người cong đều nhìn một cái là biết được người khác có cong hay không, cho nên chuyện Đồ Du Du hỏi Hàn Kỳ, Hàn Kỳ căn bản không thể nào trả lời chính xác được:

"Không biết, chỉ là nếu như cậu không làm một 0 thì thật sự quá phí"

Đồ Du Du nhú mày:

"Tại sao?"

Hàn Kỳ mỉm cười nhìn Đồ Du Du một lượt từ đầu đến chân:

"Bởi vì dáng vẻ này quả thật rất thích hợp, đàn ông nhìn thấy khẳng định sẽ yêu thích"

Đồ Du Du không tin, cậu tuy rằng không phải dạng đàn ông cơ bắp lực lưỡng nhưng cũng không phải là kiểu người yếu đuối éo lá, làm sao có thể thật giống như Hàn Kỳ nói được. Hàn Kỳ đọc ra được suy nghĩ của Đồ Du Du cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt nói tiếp:

"Không tin thì tôi có cách cho cậu tin, một lát nữa cùng tôi đến chỗ này cậu khẳng định sẽ được mở mang tầm mắt"

Nơi mà Hàn Kỳ nói muốn đưa Đồ Du Du tới chính là quán bar gay nổi tiếng ở trong thành phố, lúc Hàn Kỳ đưa cậu đến đây thì cậu mới giật mình phát hiện ra, còn định xoay người trở về thì bị cậu ta ngăn lại:

"Đã đến rồi thì vào đi, cũng để cho cậu tự xem xem chuyện cậu có khả năng là một gay đến bao nhiêu phần"

Đồ Du Du quả thật dừng bước, phân vân một hồi không trả lời được cũng không định bước đi. Đồ Du Du chính là một người như vậy, làm cái gì cũng chậm rãi, suy nghĩ cái gì cũng thật lâu, khiến cho việc cậu chưa kịp đưa ra quyết định của mình thì đã bị người khác thay mình quyết định rồi.

Hôm nay Đồ Du Du mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần âu đen giống như mọi khi, trên gương mặt nhỏ nhắn mang theo cặp kính mắt quen thuộc. Hàn Kỳ đưa tay lấy đi cặp kính mắt trên mặt Đồ Du Du, lại mở ra hai nút cúc áo phía trên cùng của cậu, Đồ Du Du giật mình vội vã ngăn Hàn Kỳ lại:

"Hàn Kỳ, cậu làm gì thế?"

Hàn Kỳ nhanh tay đưa lên trên đầu Đồ Du Du xoa xoa một chút, mái tóc vốn dĩ được chải chuốt tỉ mỉ nghiêm chỉnh lúc này liền trở nên hỗn loạn không theo trật tự gì cả, có điều việc này không làm cho Đồ Du Du bị trở thành nhếch nhác mà thay vào đó chính là khiến cho cậu có thêm vài phần tư vị thu hút:

"Đến những nơi như vậy cũng cần phải phù hợp một chút"

Đồ Du Du có điểm không quen, dù sao từ trước đến nay cậu cũng quen với kiểu ăn mặc chỉnh chu khi đi ra ngoài rồi, cũng chưa bao giờ mở ra đến hai nút áo sơ mi cả:

"Tôi nghĩ mình nên đi về"

Hàn Kỳ và Đồ Du Du đứng trước cửa quán bar nói qua nói lại vẫn chưa thể quyết định được, đúng lúc này ở phía sau hai người liền có một giọng nam gọi:

"Kỳ Kỳ"

Hàn Kỳ và Đồ Du Du theo đó cũng quay lại nhìn, Đồ Du Du vừa nhìn thấy người kia liền giật mình hoảng hốt vội vã quay đi. Hàn Kỳ đi về phía người nọ, động tác rất tự nhiên mà khoắc lấy tay của người thanh niên đó:

"Đến rồi hả, đây là bạn của tôi"

Đồ Du Du bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, người tới tuy rằng chưa từng nói chuyện với cậu nhưng cậu lại biết được mặt của người này, hơn nữa nếu như để cho cậu ta nhìn thấy cậu khẳng định cũng sẽ nhận ra, Đồ Du Du nghĩ vậy liền vội vã muốn rời đi nhưng mà Hàn Kỳ ở phía sau lại kéo lấy cánh tay cậu:

"Này Du Du, cậu đi đâu thế, tôi giới thiệu với cậu đây là bạn trai của tôi"

Đồ Du Du mặt mũi trắng bệch, không nghĩ tới lại thảm như vậy bị học sinh trong trường bắt gặp tại trước cửa quán bar gay. Đồ Du Du cúi đầu thật thấp, chỉ mong cho đối phương không nhận ra được mình:

"Xin chào..."

Người nọ nhủ mày nhìn chăm chăm Đồ Du Du một lúc, sau đó còn cúi đầu xuống muốn xác định xem lại một lần nữa. Đồ Du Du hoảng hốt giả bộ đưa tay lên gãi trán ý muốn che đi gương mặt mình, có điều đôi phương đến cuối cùng lại bất ngờ nói ra một câu thế này:

"Chẳng phải là thầy đó sao?"

Hàn Kỳ mới quen Hoàng Thế Trung được ba ngày cho nên cũng không có hứng thú muốn tìm hiểu quá sâu về cậu ta, chỉ biết cậu ta hiện tại vẫn còn đang là học sinh cao trung, vấn đề cậu ta học ở đâu, quen biết những ai cậu hoàn toàn không hề biết. Hiện tại thấy Hoàng Thế Trung nhận ra Đồ Du Du thì cậu cũng có điểm lúng túng không biết nên giải quyết như thế nào, Đồ Du Du buông tay xuống, gương mặt rõ ràng lộ vẻ lo lắng nhưng lại cố muốn tỏ ra thật bình thường:

"Là cậu hả... ha ha Hàn Kỳ là bạn đại học của tôi"

Hoàng Thế Trung có biết chuyện Tô Thành đang quen Đồ Du Du, gặp Đồ Du Du ở quán bar gay thế này cũng có điểm bất ngờ, không phải cậu bất ngờ vì chuyện biết Đồ Du Du thật sự là gay mà là cậu bất ngờ vì chuyện Đồ Du Du thế nhưng lại có gan dám làm ra chuyện này, nếu như để Tô Thành phát hiện ra việc Đồ Du Du đến quán bar gay một mình như vậy nhất định hẳn sẽ nổi điên lên. Hoàng Thế Trung trong đầu liền lóe lên một suy nghĩ, đến cuối cùng liền cười cười hướng Đồ Du Du hỏi:

"Người bạn mà Kỳ Kỳ nói chính là thầy hả?"

Đồ Du Du hả một tiếng, Hoàng Thế Trung đưa tay khoác lấy vai của Hàn Kỳ rồi nhìn về phía Đồ Du Du:

"Chúng ta vào trong thôi"

Đồ Du Du lúng túng, bị học sinh trong trường phát hiện ra đến nơi này như vậy ngày mai có hay không trong trường sẽ có chuyện về cậu để truyền tai nhau chứ. Đồ Du Du vẫn còn chưa muốn mọi chuyện bị phanh phui ra sớm như thế, Hoàng Thế Trung là bạn trai của Hàn Kỳ, nếu như Hàn Kỳ nói một câu thì có thể cậu ta sẽ không nhiều lời nói chuyện này cho người khác, chính vì thế Đồ Du Du lúc này mới cần rặng đi vào trong quán.

Trong quán bar nhạc đập xập xình liên hồi, đèn điện mờ ảo nhấp nháy liên tục chiếu qua người cậu, thỉnh thoảng sẽ có một người đàn ông đi về phía cậu cười cười bắt chuyện, Đồ Du Du giống như một con cừu bị bắt vào động sói, chỉ cần có người lên tiếng một cái sẽ tự động giật mình né tránh ngay. Hoàng Thế Trung cũng biết được việc này liền lên tiếng giúp cậu một chút, ví như khi nào có người đi tới bắt chuyện với Đồ Du Du thì sẽ trầm giọng nói:

"Chúng tôi đang đợi bạn"

Đồ Du Du ngồi ở quầy bar, trong lòng âm thầm hối hận khi nghe theo Hàn Kỳ bước vào trong này, cậu ngồi mới chỉ một lúc thôi liền đã có rất nhiều đàn ông đi tới nói chuyện với cậu, có những người lịch sự kín đáo, có những người thì chẳng khác gì lưu manh du côn, may mắn là lần này cậu còn đi cùng với hai người nữa, nếu không vào đây một mình chỉ sợ là không dễ dàng trở về được. Hàn Kỳ gọi cho Đồ Du Du một ly whisky, thứ chất lỏng màu vàng được đựng trong một chiếc ly thủy tinh màu trắng, có hai khối đá cũng được bỏ vào trong đó, khối đá sớm đã tan hết một nửa rồi nhưng Đồ Du Du vẫn chưa động uống một ngụm nào. Hàn Kỳ nói chuyện với Hoàng Thế Trung một lúc liền quay sang hỏi Đồ Du Du:

"Cậu thấy thế nào, tôi đã từng nói cậu không phải một 0 thì quá phí đi, đàn ông chủ động đến chỗ cậu làm quen này giờ cũng phải hơn mười người rồi"

Đồ Du Du còn đang bận lo lắng chuyện Hoàng Thế Trung có hay không sẽ nói ra chuyện hôm nay cho học sinh trong trường biết, bây giờ nghe Hàn Kỳ nói vấn đề kia thì cậu cũng chẳng có thể để tâm được nữa:

"Hàn Kỳ, người kia chính là học sinh trong trường tôi, cậu ta nếu như nói cho mọi người biết chuyện hôm nay thì tính làm sao"

Hoàng Thế Trung vừa đi vệ sinh trở vào thì nghe thấy lời kia của Đồ Du Du, cậu ta bật cười lớn tiếng, bàn tay vỗ lên vai cậu nói thế này:

"Thầy yên tâm, em sẽ không nói chuyện này cho ai biết, hơn nữa cũng chỉ là thích đàn ông mà thôi, không có chuyện gì đáng xấu hổ cả"

Đồ Du Du giật mình, hai tay này giờ vẫn luôn khoanh ở trên bàn liền nhanh chóng cầm lấy ly rượu trước mặt uống một ngụm, chất lỏng cay nồng kia trôi qua cổ họng nóng rát, Đồ Du Du nhăn mặt bỏ ly rượu xuống bàn ho khan một tiếng. Hoàng Thế Trung ngồi xuống bên cạnh Đồ Du Du, lúc này vị trí chỗ ngồi có chút thay đổi, Hoàng Thế Trung và Hàn Kỳ ngồi kẹp cậu ở giữa, vừa vặn khiến cho những người đàn ông khác trong quán không có cơ hội đến chỗ cậu làm phiền.

"Thầy không cần phải ngại ngần vấn đề này"

Đồ Du Du căng thẳng, cùng học sinh trong trường thảo luận vấn đề này thật sự khiến cho cậu không sao bình tĩnh được, gương mặt cậu lúc này đỏ ửng không rõ là do rượu hay do mất tự nhiên nữa. Đồ Du Du không biết nên nói cái gì tiếp theo cho nên lại đưa tay với lấy ly rượu uống thêm một ngụm nữa:

"Mong cậu đừng nói cho ai biết chuyện tôi ngày hôm nay xuất hiện ở đây"

Hoàng Thế Trung cười cười:

"Thầy cứ tin ở em"

Đồ Du Du không biết có thể tin được hay không nữa, nhìn thấy ly rượu đã bị mình uống sắp hết rồi, đầu óc Đồ Du Du có chút choáng váng liền cầm lấy ly rượu đó đưa lên ý muốn kính Hoàng Thế Trung:

"Như vậy... tôi kính cậu một ly"

Hoàng Thế Trung sáng khoái nâng ly rượu chạm vào ly của Đồ Du Du rồi nhấp một ngụm nhỏ. Đồ Du Du uống hết ly rượu kia liền cảm thấy trong người thoải mái lạ thường, tâm trạng không vui cũng giống như được xả bớt ra ngoài một chút, thứ chất lỏng này quả nhiên công hiệu như vậy có thể khiến cho người ta không bị căng thẳng nữa. Đồ Du Du hướng bồi bàn muốn lấy thêm một ly, ly rượu mới rất nhanh được đặt ở đối diện cậu, Hàn Kỳ lúc này mới lên tiếng:

"Du Du, tôi nói cho cậu biết, nếu như cậu thật sự thích đàn ông thì không cần phải ép buộc bản thân mình làm gì, dù sao đây cũng không phải là chuyện xấu, không phải đi cướp của giết người phạm pháp gì mà lo"

Đồ Du Du nhấp một ngụm rượu nữa, vừa mới rồi vẫn còn giống như e ngại rất nhiều, hiện tại đã có thể thoải mái mà trò chuyện:

"Tôi nghĩ mình không có thích đàn ông đâu... tôi thích phụ nữ... chỉ là... chỉ là..."

Đồ Du Du nói đến đây thì dừng lại, nhớ tới những nụ hôn của Tô Thành lần ấy thật sự khiến cho cậu rơi vào một khoảng rối bời, cậu nói cậu thích phụ nữ nhưng tại sao đối với nụ hôn kia của hắn không cảm thấy chán ghét chứ. Hoàng Thế Trung búng tay ý nói phục vụ mang ra một chai rượu, cậu ta ngồi bên cạnh rót rượu vào ly của Đồ Du Du:

"Thầy không cần phải tự lừa gạt chính bản thân mình, cứ làm những gì mình muốn là được rồi"

Đồ Du Du quay sang nhìn Hoàng Thế Trung, người này tại sao lại giống Tô Thành như thế, Tô Thành cũng nói cậu thích hắn, đây bây giờ Hoàng Thế Trung cũng nói đại loại giống như vậy, nói cậu đúng là thích người cùng giới không cần phải tự đánh lừa bản thân. Đồ Du Du cầm ly rượu uống thêm một ngụm nữa, cảm thấy hình ảnh phía trước đã sớm mờ mờ ảo ảo, cậu lắc lắc cái đầu nhỏ nói lớn:

"Không đúng, là do cậu nghĩ vậy thôi... chứ thật ra là tôi thích phụ nữ"

Hàn Kỳ cười cười kéo Đồ Du Du quay lại phía mình:

"Hay nhân tiện hôm nay thử một chút đi, thử xem xem cậu là thích đàn ông hay phụ nữ"

Đồ Du Du nắc một cái:

"Thử thế nào?"

Hàn Kỳ cười xấu xa:

"Liên tục tiếp thử thôi"

Đồ Du Du cầm ly rượu uống thêm một ngụm lớn nữa, đầu óc của cậu hiện tại bắt đầu quay cuồng, thần trí không còn tỉnh táo nữa, nghe thấy Hàn Kỳ nói có cách để xác nhận xem cậu thích đàn ông hay phụ nữ liền có hứng thú muốn thử:

"Được, cậu giúp tôi chọn một người đi"

Hoàng Thế Trung im lặng ở một bên nghịch điện thoại, vừa nghe thấy lời nói kia của Đồ Du Du liền không nhịn được mà nhếch môi cười, Tô đại thiếu gia vốn nóng cuồng ngang ngược, đặc tội với hắn nhất định là chết rất thê thảm.

Hàn Kỳ liếc mắt nhìn xung quanh liền chỉ tới phía một người đàn ông đang ngồi uống rượu một mình trong góc:

"Người kia thế nào?"

Đồ Du Du nhắm mắt không nhìn thấy, cậu không có kính liền sẽ không thể nhìn xa được. Hàn Kỳ giúp Đồ Du Du mang kính lên mắt rồi nói lại:

"Người đàn ông mặc sơ mi trắng đó, xem bộ dạng kia có vẻ rất tử tế"

Đồ Du Du say rượu nhú mồm, vừa thấy anh ta liền lắc đầu không chịu:

"Không muốn, đáng người eo lá như vậy tôi không muốn"

Hàn Kỳ lại chỉ sang chỗ khác, phía đó là một nhóm nam sinh choai choai đầu xanh tóc đỏ:

"Vậy cậu xem người tóc vàng kia đi, cậu ta cũng vừa mới tới làm quen cậu đó"

Đồ Du Du hừ hừ:

"Không được, giống như thành phần lưu manh vậy"

Hàn Kỳ chỉ hết người này đến người khác nhưng Đồ Du Du vẫn lắc đầu không chịu, Đồ Du Du uống liền một lúc hết nửa chai rượu lúc này đã nằm gục xuống bàn mặt mũi nói lung tung:

"Hàn Kỳ, tôi không thích đàn ông... tôi thích phụ nữ... tôi thích đàn ông... tôi không thích phụ nữ"

Đồ Du Du vừa khóc vừa cười ngồi bật dậy đưa hai tay đặt lên vai Hàn Kỳ nói:

"Hàn Kỳ, hay là cậu thử với tôi đi, chúng ta là bạn quen biết từ trước rồi, tôi không quen với người lạ"

Hoàng Thế Trung vừa nghe thấy Đồ Du Du nói vậy liền kéo tay cậu xuống tỏ ý không vừa lòng. Hàn Kỳ tửu lượng rất tốt, uống cũng đã nhiều nhưng không say đến mức không biết gì như Đồ Du Du:

"Tôi với cậu thì không thể nào, hai 0 với nhau mà lên giường thì thành cái dạng gì"

Đồ Du Du mở lớn hai mắt:

"Vậy tôi là 1, cậu là 0 có được không?"

Hàn Kỳ trên trán xuất hiện ba vạch đen:

"Tôi không lên giường với người không biết phương pháp, nơi đó của tôi cũng không phải muốn có là được"

Đồ Du Du bĩu môi:

"Vậy tôi tự mình tìm, tôi muốn thử xem tôi là thích đàn ông hay phụ nữ"

Đồ Du Du đứng dậy, uống rượu đến mức hai mắt mờ đi, đứng cũng không vững phải vịn tay vào bàn, nơi này đèn điện nhấp nháy không thể nào có thể nhìn kỹ được gương mặt, dáng vẻ của từng người, là cao hay thấp, là béo hay gầy cậu đều nhìn không được, chính vì thế lúc này mới lớn giọng muốn tổ chức tuyển chọn:

"Chỗ này ai muốn cùng với tôi hay không?"

Quả nhiên đã có rất nhiều đối tượng đề ý đến Đồ Du Du, cho dù tiếng nhạc ở đây mờ phi thường lớn nhưng Đồ Du Du vừa nói ra lời kia liền có rất nhiều người bước đến phía cậu. Hàn Kỳ cảm thấy không ổn vội đỡ lấy Đồ Du Du cười cười nói:

"Mọi người đừng đề ý, người bạn này của tôi say rồi"

Đồ Du Du đẩy Hàn Kỳ ra:

"Tôi muốn xác nhận xem tôi là thích đàn ông hay phụ nữ, ai có thể giúp tôi?"

Một thanh niên có mái tóc đỏ rực nhìn qua chỉ trong độ tuổi học sinh mà thôi, cậu ta lớn tiếng cười ha ha xấu xa:

"Đề anh đây, anh đây vừa làm cam đoan em liền không cần phụ nữ nữa"

Đồ Du Du nhìn thấy cậu nam sinh tóc đỏ kia thì lắc đầu quay sang Hàn Kỳ:

"Hàn Kỳ, tôi không thích người này... nhưng mà cậu nhìn xem cậu ta có thật sự sẽ làm được như vậy hay không?"

Cậu nam sinh tóc đỏ kia vừa nghe thấy lời nói của Đồ Du Du liền cười lớn, trực tiếp muốn vươn tay kéo lấy cậu, Hoàng Thế Trung lúc này mới đi tới đứng ở phía trước Đồ Du Du đưa mắt cảnh cáo nhìn nam sinh tóc đỏ kia:

"Cậu ta đã nói không thích, mà còn định làm gì?"

Có một người chạy tới nói cái gì đó với nam sinh tóc đỏ kia, nam sinh tóc đỏ đó liền đưa mắt nhìn về phía Hoàng Thế Trung đánh giá một lượt, cuối cùng vẫn là lựa chọn xoay người rời khỏi đây.

Đồ Du Du ở phía sau kéo Hoàng Thế Trung qua một bên:

"Tiêu chuẩn của tôi chính là phải cao, mặt phải đẹp, người phải lớn, phải sạch sẽ"

Một người đàn ông khác có vẻ là thành phần trí thức cũng lên tiếng:

"Như vậy cậu thấy tôi thế nào?"

Đồ Du Du loạng choạng bước tới phía người vừa nói kia, người nọ ngay lập tức vòng tay ôm lấy eo cậu, không rõ là xuất phát từ ý tốt muốn đỡ lấy cậu hay chính là muốn lợi dụng cậu. Đồ Du Du bị ôm vào lòng như vậy liền giãy giụa muốn thoát ra, nhưng mà người kia lại cứ ôm chặt lấy cậu, Đồ Du Du

hoảng sợ liên tục dùng sức đẩy anh ta ra:

"Buông tôi ra, tôi không thích anh"

Người nọ định luồn tay ra phía sau hông của Đồ Du Du vuốt ve, Hoàng Thế Trung ngay lập tức dùng sức bẻ cổ tay anh ta ngược ra phía sau khiến cho anh ta cũng phải buông Đồ Du Du ra ngay lập tức, Đồ Du Du lại chạy về phía Hàn Kỳ nói:

"Là người xấu, tôi muốn quen với người tử tế".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tướng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sao Lại Là Cậu

Đồ Du Du tuy rằng rất quyến rũ nhưng người đi bên cạnh cậu lại quá mức dọa người, nhìn thấy người đàn ông giả danh tri thức kia bị Hoàng Thế Trung đánh đến máu me be bét liền không ai dám quá phận nữa. Đồ Du Du leo lên bàn đứng ở trên đó nhìn xuống hết lớn:

"Tôi muốn quen với người tử tế"

Một người đàn ông khác liền cười ha ha đáp lại:

"Ha ha, người tử tế liền chọn phương thức này hả?"

Đồ Du Du ngồi xổm xuống dưới bàn rồi chống tay lên cằm, bộ dạng lúc này thật sự khiến cho khối người trong đây bắt đầu nảy sinh ham muốn yêu thương:

"Tôi... như vậy phải chọn phương thức nào?"

Một người đàn ông nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, trên người mặc toàn quần áo nhìn giống như hàng hiệu đắt tiền, hơn nữa trước cổ còn khoa trương đeo một sợi xích vàng rất lớn sáng loáng:

"Người đẹp, đêm nay cùng tôi đi, tôi sẽ giúp cậu chọn được phương thức hữu hiệu nhất ha ha"

Đồ Du Du lắc đầu, cậu hiện tại đã say không biết trời đất gì rồi thế cho nên những gì đang suy nghĩ trong đầu đều nói ra hết cả:

"Không muốn, tôi không thích những người khoa trương"

Một lời này của Đồ Du Du liền làm cho nhóm người đang đứng vây quanh cậu cũng phải bật cười sảng khoái, người đàn ông mà Đồ Du Du nói khoa trương tên là Trương Vĩnh Khoa, cái tên đúng như là tính cách của hắn, chỉ có một điều nực cười chính là nếu như những đồ trên người hắn đều là hàng thật giá thật thì không có chuyện gì để nói, nhưng đằng này mấy thứ đồ đó đều là hàng giả hàng nhái, ngay cả sợi xích vàng đeo trên cổ cũng là thứ được mua ở chợ đen căn bản không đáng tiền.

Đồ Du Du không hiểu tại sao người phía bên dưới lại cười liên hồi môi nhăn mày:

"Mọi người cười cái gì, tôi nói sai sao?"

Một người đàn ông khác trong nhóm lớn tiếng hô hào:

"Người đẹp, cậu đẹp như vậy cho nên nói cái gì cũng đều đúng cả"

Đồ Du Du ngẩn người, cậu im lặng trầm ngâm suy nghĩ sau đấy liền mờ mắt hai mắt giống như nghĩ ra điều gì đó liền nhìn người đàn ông kia cười ngốc hỏi:

"Tôi đẹp lắm hả?"

Một đám người bên dưới tinh thần nhộn nhạo sôi sục, đáng vẽ khi say rượu của Đồ Du Du khiến cho cậu hiện tại trở nên vô cùng phóng túng, càng khiến cho hình ảnh hư hỏng kia rơi vào tầm mắt những kẻ dục vọng:

"Người đẹp, cậu rốt cuộc muốn chọn ai liền nói đi"

Đồ Du Du nắc một cái tùy tiện đáp lại:

"Vậy chọn anh đi"

Người được Đồ Du Du chỉ tới được mệnh danh là Hoa công tử Hoa Hoạch Nghị, chính là thiếu gia của Hoa thị chuyên cung cấp vật liệu xây dựng lớn nhất trong thành phố. Hoa Hoạch Nghị đang ôm một thanh niên ủy mị trong tay, vừa nghe thấy Đồ Du Du nói đến liền ngay lập tức đẩy cậu thanh niên kia ra một bên khiến cho cậu ta cũng suýt chút nữa phải ngã nhào xuống dưới đất:

"Vậy được, đến đây tôi đưa cậu đi"

Đồ Du Du tính nhảy xuống dưới bàn nhưng lại bị Hàn Kỳ ngăn cản lại, Hàn Kỳ hướng Hoa Hoạch Nghị áy náy cười nói:

"Thật ngại quá, người bạn này của tôi say rồi, cậu ta đang nói lung tung đấy mong anh đừng để ý"

Hoa Hoạch Nghị coi như cũng có một chút máu mặt, ngày hôm nay đến bar chơi cũng không phải đơn phương độc mã mà đến, thế cho nên vừa nhìn thấy Hàn Kỳ muốn giữ người liền cũng không khách khí nữa mà vươn tới nắm lấy cổ tay Đồ Du Du:

"Người đẹp chính miệng chọn tôi, cậu rốt cuộc còn muốn ngăn cản không để tôi dẫn người đi là sao chứ"

Hoàng Thế Trung bước qua nắm lấy cổ tay kia của Hoa Hoạch Nghị, lời còn chưa kịp nói thì một đám người phía sau Hoa Hoạch Nghị đã kích động xông tới. Hoàng Thế Trung nhìn qua phía sau cũng phải đến sáu người cao lớn, một mình cậu căn bản là không thể đối phó nổi, nhưng mà vừa mới rồi đã nhận tin cho Tô Thành nói tới đón người của hắn trở về, bây giờ lại để nhóm người khác dẫn Đồ Du Du đi đến lúc đó Tô Thành khẳng định là hóa thù dữ. Hướng chỉ Đồ Du Du lúc này say rượu không tỉnh táo, lại rơi vào trong loại Hoa Hoạch Nghị xấu xa kia chỉ sợ là cho dù có mọc cánh cũng không thể bay được. Hoàng Thế Trung trước vẫn là không động thủ đánh người, nếu như manh động đánh người khẳng định người chịu thảm là cậu, thế cho nên lúc này liền trầm giọng nói với Hoa Hoạch Nghị một câu:

"Đây chính là người của Tô đại thiếu gia, Hoa công tử hắn là không muốn gặp rắc rối đâu nhĩ"

Tô Thành tuy mới chỉ là học sinh cao trung nhưng lại vô cùng có tiếng trong giới công tử thế gia khắp thành phố, gia cảnh hiển hách, phía bên nội có Tô gia chuyên kinh doanh bất động sản nắm giữ trong tay huyết mạch kinh tế quốc gia, còn có phía bên ngoại từ ông ngoại cho đến cậu hần đều làm trong giới chính trị, chỉ cần hai bên nội ngoại hợp vào khẳng định là sẽ dễ như trở bàn tay lật đổ một công ty nào đó. Hơn nữa bản tính Tô Thành chính là ngồng cuồng điên cuồng, lúc nóng lúc lạnh, lúc vui lúc giận, nhìn người không thuận mắt liền sẽ ra tay, mà mỗi lần ra tay nhất định phải có đổ máu mới chịu dừng lại. Hoa Hoạch Nghị nghe thấy tên Tô Thành cũng cả kinh kiêng kỵ, nhưng mà nghĩ tới dù sao cũng chỉ là một tên tình nhân không có chỗ đứng mà thôi, Tô Thành hắn cũng sẽ không xúc động mà làm càn:

"Đây chính là người của Tô đại thiếu hay sao? Người của Tô đại thiếu lại chạy đến đây làm loạn đúng là không biết phép tắc, chỉ bằng để tôi thay cậu ta dạy dỗ đi, đợi dạy dỗ ngoan ngoãn rồi sẽ trả về cho Tô đại thiếu, đến lúc đó Tô đại thiếu khẳng định sẽ thật hài lòng"

Đồ Du Du gốc nghịch không biết được không khí đang vô cùng căng thẳng, chân của cậu hiện tại mỗi không muốn đứng nữa liền cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi cánh tay của hai người đang nắm chặt lấy mình kia:

"Ồi ôi, đừng có giữ tôi chặt như vậy, tôi muốn ngồi ghế"

Đồ Du Du giãy ra được khỏi tay của Hàn Kỳ nhưng không thoát ra được khỏi tay của Hoa Hoạch Nghị, đến cuối cùng lại bất ngờ bị Hoa Hoạch Nghị kéo ngã vào trong lòng. Đồ Du Du một trận choáng váng, vẫn chưa thể nào ý thức được bản thân hiện tại đang rơi vào tình thế nguy hiểm như thế nào. Bởi vì một tay Hoa Hoạch Nghị vẫn còn đang bị Hoàng Thế Trung giữ chặt cho nên hắn ta căn bản vẫn chưa thể ôm Đồ Du Du rồi đi được:

"Hoàng thiếu gia cậu nếu không bỏ tay ra thì đừng trách tôi đây không nể mặt đấy"

Hoàng Thế Trung đánh giá đám người phía sau một chút, tính cả Hoa Hoạch Nghị nữa là bảy người, mà bên cậu hiện tại chỉ có ba người, Đồ Du Du đang say đến không biết trời đất gì thì không thể trông mong được, còn Hàn Kỳ xem đáng người thanh mảnh kia thì một tên chỉ sợ cũng không hạ được. Một đánh bảy đương nhiên sẽ thảm hại, nhưng nếu như cầm chân bọn họ khoảng năm ba phút thì cũng coi như có thể, chỉ là mong Tô Thành đến nhanh một chút chứ không người của hắn cậu cũng không thể giữ được.

"Người này không thể dẫn đi"

Lời của Hoàng Thế Trung vừa nói xong thì Hoa Hoạch Nghị liền đưa mắt liếc nhìn đám người phía sau ra hiệu, bọn họ ngay lập tức xông tới không nói nửa lời đã muốn vung tay đánh người. Hoàng Thế Trung buông tay Hoa Hoạch Nghị ra nhanh chóng né tránh, người trong quán bar sợ bị vạ lây cho nên cũng tự động lùi ra một khoảng, có điều ai cũng ôm tâm trí muốn xem náo nhiệt cho nên quyết định đứng ở ngoài xem kịch vui. Hàn Kỳ cả kinh, nhìn thấy một nhóm người vây kín Hoàng Thế Trung thì hoảng sợ một phen, nhưng mắt thấy Hoa Hoạch Nghị muốn ôm Đồ Du Du đi liền hét lớn:

"Hoàng Thế Trung cậu bảo trọng, tôi trước ngăn cản Hoa Hoạch Nghị"

Đồ Du Du cảm nhận được bàn tay phía sau dường như đang sờ loạn khắp người cậu thì khó chịu, cả người mềm mại cố gắng muốn giãy giụa thoát ra nhưng không thể, đến cuối cùng lại chọc phải ngọn lửa lớn trong lòng Hoa Hoạch Nghị, hắn khàn giọng khê mắng chửi:

"Tiểu yêu tinh chết tiệt này"

Hàn Kỳ chạy tới giúp Đồ Du Du một tay, Hoa Hoạch Nghị tạm thời chưa thể ôm Đồ Du Du rồi đi ngay được. Hoa Hoạch Nghị bị lửa nóng trong người thiêu đến sắp hồng, hiện tại lại bị người khác lôi kéo giữ lại thật sự tức đến muốn nổ tung:

"Chết tiệt, mau buông tay ra"

Đồ Du Du thấy Hàn Kỳ đứng bên cạnh mình, lại nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Hoa Hoạch Nghị, đến cuối cùng vẫn chưa thể hiểu rõ ràng được tình huống là gì, nhưng vẫn bị kinh sợ mà vuron tay cào loạn trên mặt Hoàng Thế Trung ý muốn thoát ra:

"A a... mau buông tôi ra... buông tôi ra"

Hoa Hoạch Nghị bị ngón tay của Đồ Du Du đâm vào mắt liền gầm lên một tiếng, Đồ Du Du lợi dụng lúc hấn phân tâm thì vội vã dùng hết sức lực loạng choạng chạy về phía Hàn Kỳ, nhưng mà vẫn còn chưa chạy được nửa bước đã bị một sức lực phía sau túm chặt lấy cổ áo kéo ngược cậu lại. Hàn Kỳ bị một tên đi cùng Hoa Hoạch Nghị giữ chặt, nhìn về phía Hoàng Thế Trung vẫn còn đang bị vây khốn trong đám người kia chưa thể thoát ra được, đến cuối cùng Đồ Du Du lại bị Hoa Hoạch Nghị đẩy ngã lên trên bàn.

Trên bàn có vài ly rượu đang uống dở, Đồ Du Du không thể xác định được phương hướng, vừa bị đẩy đến bàn liền choáng váng đầu óc, rượu trong ly đổ ra làm ướt một mảng áo sơ mi trước ngực, cậu vẫn còn chưa kịp hồi thần đã bị một lực đạo nữa lật người quay lại, Đồ Du Du bị đau khẽ kêu la:

"A... đau quá"

Hoa Hoạch Nghị nhìn thấy một màn diễn lệ dưới kia thì nhin không được nữa gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp vuron tay muốn kéo rách áo sơ mi trên người Đồ Du Du:

"Tiểu yêu tinh này, hôm nay ông đây sẽ ngay tại chỗ này dạy dỗ cậu"

Hàn Kỳ bị giữ ở một bên nhìn thấy Đồ Du Du không ổn thì gọi Hoàng Thế Trung:

"Hoàng Thế Trung, mau đến cứu Du Du"

Hoàng Thế Trung cũng hết cách, nãy giờ vật lộn với năm người cao to thương tích đầy mình, cả người cũng đau nhức ê ẩm, trong lòng vẫn không thôi chửi rủa Tô Thành kia vì sao mãi không chịu tới.

Đồ Du Du phát hiện ra có người muốn xé áo mình thì theo phản xạ muốn đưa tay ngăn cản, cậu lao đảo định đứng dậy nhưng lại bị Hoàng Thế Trung dùng sức ép xuống. Trong không gian hỗn loạn có tiếng cười nói thô tục, Đồ Du Du cảm thấy hình ảnh phía trước mờ mờ ảo ảo tách làm hai, tuy rằng cảm nhận được mình đang trong tình thế nguy hiểm nhưng không sao thoát ra được, đến cuối cùng chỉ biết tự mình giãy giụa:

"Mau thả tôi ra"

Áo sơ mi trên người dễ dàng được cởi ra ném xuống đất, Đồ Du Du chính thức sợ đến muốn bất tỉnh nhưng lại không thể nào bất tỉnh được vì xung quanh vô cùng ồn ào, lại thêm Hoa Hoạch Nghị đang túm rất chặt phần tóc ở trên đầu cậu, cảm tưởng như là sắp bị nhổ ra cả mảng da đầu đến nơi rồi.

Đúng lúc này ở phía xa có tiếng quát lớn:

"Dừng tay"

Tô Thành vừa đến liền nhìn thấy phía trước hỗn loạn, căn bản là chỉ thấy được một đám láo nháo đứng vây quanh xem một người đàn ông đang làm cái gì đó ở trên bàn. Nhưng mà đến khi Hoa Hoạch Nghị quay lại phía sau liền vô tình để lộ ra được người phía dưới đang hoảng loạn đưa tay che chắn ở phía trước mình. Tô Thành không nhìn thấy thì không sao, vừa nhìn được liền máu huyết sôi trào muốn giết người, hấn không do dự trực tiếp chạy tới nắm lấy cổ áo của Hoa Hoạch Nghị ném hấn ta ngã xuống sàn, kể đó liền ngay lập tức mang áo sơ mi nhàu nát ở dưới đất khoác lên người cho Đồ Du Du. Đồ Du Du cảm nhận được đối phương có ý tốt muốn mặc áo cho mình thì ngay lập tức nhào tới dính chặt lấy Tô Thành, vừa mới rồi thật sự sợ quá may là có người tốt chịu đứng ra giúp cậu. Có một điều quan trọng chính là Đồ Du Du căn bản không nhận ra được người vừa tới chính là Tô Thành, chỉ nghĩ rằng hấn chẳng qua là một người tốt nào đó thấy chuyện bất bình đứng ra giúp đỡ mà thôi, chính vì vậy còn ngốc nghếch nói ra một câu như sau:

"Tôi chọn cậu, cậu mau đưa tôi rời khỏi đây"

Ôm thân thể run rẩy mềm mại trong lòng còn cảm nhận được sự run sợ kịch liệt kia của cậu, Tô Thành chỉ hận không thể đập chết Hoa Hoạch Nghị kia ngay tại chỗ, thế nhưng dám cả gan trêu chọc người của hấn thành ra như vậy. Tô Thành nhanh chóng mặc áo sơ mi vào thật cẩn thận cho Đồ Du Du, Đồ Du Du thì say đến thần trí trống rỗng cứ như thế mà ôm chặt eo Tô Thành, chỉ sợ vừa rời người này ra một cái sẽ lại bị bắt nạt nữa:

"Tôi sợ quá... sợ chết tôi rồi"

Tô Thành chỉ tới một mình nhưng lại khiến cho nhóm người đang vây quay Hoàng Thế Trung dừng tay lại, ngay cả người nãy giờ vẫn giữ lấy Hàn Kỳ cũng như thế mà âm thầm thả cậu ra lên lút chạy trốn không biết từ lúc nào. Hàn Kỳ chạy qua xem Hoàng Thế Trung thế nào, mắt thấy đối phương chỉ còn thoi thóp thở giống như con cá mắc cạn liền hoảng sợ, có điều Hoàng Thế Trung lúc này vẫn có thể cười được khó nhọc nói với cậu:

"Tôi không sao"

Tô Thành trước vẫn mạnh tay kéo Đồ Du Du ra, hấn trực tiếp bước tới đập mạnh vào hạ bộ của Hoa Hoạch Nghị, Hoa Hoạch Nghị không kịp phản ứng, nhận ngay được một cú này ngã lăn ra đất, kể đó liền ôm lấy phía dưới của mình co như con tôm kêu la đau đớn. Tô Thành vẫn còn không chịu buông tha cho Hoa Hoạch Nghị, cứ nhắm thẳng nơi trọng yếu của đàn ông mà dùng sức đá, đá đến mức sắc mặt của Hoa Hoạch Nghị cũng trở nên trắng bệch, giọng nói biến dạng méo mó cầu xin:

"Cầu xin cậu Tô đại thiếu... cầu xin cậu"

Đồ Du Du bị một màn này giờ dọa cho đến sợ thất thần, tuy say rượu nhưng mà nhìn thấy một màn này vẫn làm cho cậu sợ đến lạnh buốt cả người. Tô Thành đá Hoa Hoạch Nghị đến bất tỉnh cũng không ai dám chạy tới đỡ Hoa Hoạch Nghị lên, vốn nghe qua Tô đại thiếu gia hung ác điên cuồng, hôm nay tận mắt được chứng kiến liền khiến cho người ta mở rộng tầm mắt cho nên không một ai dám ngu ngốc mà đắc tội nữa cả.

Tô Thành xả hận xong mới quay sang nhìn tới Đồ Du Du, ánh mắt hắn hiện tại có một tia phức tạp, quả thật là chỉ muốn giáo huấn người này một phen nhưng thấy đáng về đáng thương bị dọa cho sợ kia của cậu thì lại không nỡ lòng nào mà làm như thế. Nghĩ tới chuyện Tô Thành buổi tối hôm nay ngồi ở nhà của Đồ Du Du đợi người về để dỗ dành, nhưng mà đợi mãi không thấy người đâu, cũng đã mạng điện thoại gọi cho cậu rất nhiều cuộc rồi nhưng đối phương không tiếp nhận. Mãi cho đến khi Hoàng Thế Trung gửi cho hắn một tin nhắn nói rằng Đồ Du Du đang ở quán bar gay thì hắn liền tức giận đến mức đập nát điện thoại của mình, trên đường đến chỗ này còn gặp phải sự cố, Tô Thành không biết nổi điên cái gì lại nói Trần Lập Châu đến đưa hắn về nhà, lẳng nhặng mãi Trần Lập Châu không chịu để hắn rời đi, đến cuối cùng hắn liền mang bình hoa trong nhà Đồ Du Du đập cho ông ta một đập ngất xỉu cho nên mới đến đây chậm trễ như thế, khiến cho suýt chút nữa cừu nẫu ngốc nhà hắn bị người khác ăn mất.

Tô Thành mạnh tay nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du kéo ra khỏi quán bar, nhóm người Hoàng Thế Trung cùng Hàn Kỳ cũng rời đi theo, Hàn Kỳ bắt một chiếc taxi đưa Hoàng Thế Trung đến bệnh viện còn Đồ Du Du thì cứ như vậy bị Tô Thành đẩy mạnh vào ghế lái phụ trong xe của hắn. Cả một quá trình đó Đồ Du Du cứ ngây ngốc bị Tô Thành dẫn đi, đến khi ngồi vào trong xe bên cạnh hắn rồi vẫn cứ mờ mịt đôi mắt biểu hiện sự kỳ quái nhìn hắn chằm chằm

"Sao lại là cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tới Khách Sạn

Đồ Du Du lúc này mới nhận ra được người tới chính là Tô Thành, bởi vì cậu hiện tại say rượu cho nên hình ảnh trước mắt rất mờ ảo, thỉnh thoảng còn bị tách làm hai nhìn rất đau đầu, Đồ Du Du lắc cái đầu nhỏ một lần nữa nhưng vẫn không sao nhìn thấy được gương mặt của đối phương, đến cuối cùng liền bủn rủn nghĩ rằng mình chẳng qua là nhìn nhầm rồi, nhất định là do bị Tô Thành ám đến phát điên:

"Đi thôi"

Tô Thành tức giận, nghĩ thấy được mùi rượu rất nồng trong không gian xe chật hẹp, Đồ Du Du thế nhưng còn dám uống rượu đến biến thành bộ dạng thế này nữa, nếu như không phải hắn kịp thời đến thì đêm cậu khẳng định đã bị Hoa Hoạch Nghị kia dày vò đến không biết bao nhiêu lần. Chỉ nghĩ đến chuyện Đồ Du Du bị một tên đàn ông khác đè dưới thân chà đạp là hắn đã không sao bình tĩnh nổi được, trầm mặc kiềm chế nóng nảy trong lòng một lúc vẫn chưa thể phục hồi lái xe thì đúng lúc này người bên cạnh ghế lái phụ kia lại không biết tốt xấu mà lên tiếng:

"Mau đi thôi, tới khách sạn"

Tô Thành nghe vậy liền trực tiếp vặn chìa khóa, dùng tốc độ nhanh nhất có thể dừng lại tại một khách sạn năm sao gần nhất, chớp mắt một cái hai người đã dừng lại ở khách sạn, Tô Thành mở cửa xe trực tiếp vòng sang bên cạnh kéo Đồ Du Du bước nhanh vào trong khách sạn, cả một đường không hề do dự phút giây nào nữa. Bởi vì trong khách sạn đèn điện đều sáng, Đồ Du Du lúc này bị kéo đi ở phía sau cứ nhìn chằm chằm Tô Thành, từ lúc hắn nhấc chìa khóa ở quầy lễ tân cho đến khi bước vào thang máy đều mờ mịt đôi mắt nhìn hắn giống như là nghĩ cái gì đó. Tô Thành cũng không quản Đồ Du Du bộ dạng bất thường, vừa lên tới tầng sáu liền tìm được phòng 609 ngay phía cuối hành lang, hắn lấy ra thẻ mở cửa rồi nhanh chóng đẩy Đồ Du Du vào trong phòng, đè mạnh cậu vào tường bắt đầu hôn ngấu nghiến miệng cậu. Đồ Du Du vẫn giữ vẻ mặt ngiên ngẫm mờ mịt hai mắt nhìn Tô Thành, trong đầu Đồ Du Du hiện tại chính là cảm thấy kỳ quái, tại sao từ này tới giờ lại luôn nhìn ra gương mặt của Tô Thành như thế, cậu vẫn là ngây ngốc nghĩ rằng mình đang tưởng tượng ra hắn. Đối diện với việc đối phương không một chút đáp lại như thế mà cứ nhìn chằm chằm mình, Tô Thành đương nhiên không thể nào tập trung vào chính sự được, hắn gần giọng hỏi cậu:

"Làm sao?"

Đồ Du Du hai mắt mờ mịt, đôi mắt xinh đẹp ngây ngô đến mức người khác cũng phải ngửa ngáy cả người, còn có nốt ruồi lệ bên khóe mắt trái kia vô cùng đặc biệt làm cho gương mặt cậu có thêm một điểm sáng dụ hoặc nữa. Tô Thành nhìn thấy đôi môi của Đồ Du Du ướt át sưng đỏ, nơi đó vừa mới rời bị hắn cắn nát một trận cho nên bây giờ mới biến thành như vậy, khắp người Đồ Du Du toàn là mùi rượu khiến cho mùi hương này truyền vào trong mũi hắn làm cho hắn không uống rượu cũng tự động mê mẩn thần chí.

Tô Thành chửi một câu, trực tiếp lột áo sơ mi trên người Đồ Du Du vứt xuống dưới sàn:

"Chết tiệt, hôm nay cho dù có thế nào cũng phải dạy dỗ em"

Đồ Du Du bị đối phương ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực cắn nát đến phát đau liền bật ra tiếng rên rí:

"Ưm..."

Tô Thành lại dùng sức mút mạnh lấy điểm nhỏ bên trái, còn bên phải vẫn không quên dùng tay bóp lấy thật mạnh, Đồ Du Du bị đau khoeo mất ửng đỏ ửng ửng, đôi môi nhỏ nhắn nở nụ cười xin:

"Đau qua... đau quá..."

Tô Thành dùng sức cắn mạnh lấy điểm nhỏ trước ngực của Đồ Du Du, còn biết sẽ đau mà vẫn đến nơi đó làm loạn, hôm nay hẳn phải dạy cho cậu một bài học. Ai cũng biết Hoa Hoạch Nghị nổi tiếng biến thái dâm dục, ở trên giường tìm ra rất nhiều phương thức tra tấn người khác, hơn nữa còn có sở thích cùng một đám người thi nhau cưỡng bức, nếu như hôm nay không đến kịp thì cậu khẳng định còn đau hơn gấp vạn lần.

Đồ Du Du nở nụ cười đắc thắng, ngón tay luồn vào mái tóc của Tô Thành nắm chặt muốn kéo hẳn ra:

"Ồ... không được... đừng cắn mà"

Tô Thành nghe thấy tiếng nứt vỡ mềm nhũn kia của Đồ Du Du thì động lòng dừng lại, hẳn ngẩng đầu nhìn cậu một lượt cuối cùng trong lòng cũng quyết định sẽ nhân tiện ăn luôn cậu, dù sao cũng là do cậu đề nghị hẳn tới khách sạn, đến lúc đó cậu tính dạy chỉ cần nói sự thật là được, hẳn không hề nói dối cái gì cả. Tô Thành nhanh chóng bế Đồ Du Du ném lên giường, Đồ Du Du bị đáp mạnh xuống dưới giường, đầu óc một trận choáng váng hoa mắt, lúc còn đang nhũn mảy đưa tay lên đầu thì đã bị đôi phương dùng sức lột quần áo vứt sang một bên luôn rồi.

Đồ Du Du cảm nhận được phía dưới trống rỗng liền giật mình khép chân lại:

"A... làm gì..."

Tô Thành dùng lực nắm lấy hai bên đầu gối của Đồ Du Du đang rộng ra khiến cho địa phương thần bí phía dưới cuối cùng cũng bị bại lộ, Đồ Du Du bị đau liền khóc la, hai tay liên tục đưa xuống phía dưới muốn che đậy:

"A... không... không được..."

Tô Thành máu nóng dồn lên não, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi, ánh mắt giống như dã thú phát tình nhìn chăm chăm bộ dạng hiện tại của Đồ Du Du. Đồ Du Du lúc này yếu ớt liên tục muốn che đậy, nhưng cậu càng muốn che đậy như vậy liền càng làm gợi lên ham muốn của Tô Thành. Tô Thành mang chân trên giường đều gạt bỏ hết xuống dưới sàn, kể đó hẳn liền buông Đồ Du Du ra muốn xem cậu sẽ làm cái gì. Đồ Du Du nằm nghiêng co người muốn che đậy phía trước của mình, nhưng lại không nhớ tới vì dáng nằm này của cậu lại vô tình làm bại lộ ra hai cánh mỏng cong tròn trước mắt Tô Thành. Tô Thành cuối cùng chịu không nổi nữa, nhanh chóng mang quần áo trên người thoát ra sạch sẽ rồi xoay Đồ Du Du lại, mang chân của cậu kéo lên thật cao rồi tách rộng ra. Đồ Du Du hoảng sợ lắc đầu, cảm giác không ổn bất an vô cùng:

"A... làm gì... làm gì vậy?"

Tô Thành nhìn chăm chăm vào nơi ở giữa hai cánh mỏng kia, địa phương đó vô cùng nhỏ, màu sắc hồng nhuận vô cùng bắt mắt. Tô Thành dùng lực tách hai cánh mỏng của Đồ Du Du ra hết cỡ, khiến cho nếp uốn xung quanh nơi tư mật kia cũng bị kéo căng, nhưng mà cho dù có kéo căng đến như thế nào đi chăng nữa thì chỗ đó cũng vẫn vô cùng nhỏ nhắn không thể giãn ra được. Đồ Du Du hoảng hốt vòng một tay xuống che đi nơi đó của mình, nhưng mà tay không thể tới cho nên cứ loay hoay mãi vẫn chưa thể che đậy đi. Tô Thành nhìn chăm chăm nơi đó của Đồ Du Du một hồi lâu, hình ảnh trong thước phim GV lần đó xem được liền hiện về, cuối cùng không nhịn được nữa liền đưa mặt vào vào mỏng cậu, đầu lưỡi vờn ra liếm láp xung quanh nơi đó.

P phía dưới chính là địa phương có rất nhiều dây thần kinh nhạy cảm, hơn nữa Đồ Du Du từ đó đến giờ chưa bao giờ được một vật mềm mại như đầu lưỡi của Tô Thành bao quanh, cho nên rất nhanh khoái cảm liền đánh thẳng lên đại não, cậu ngay lập tức quặp chặt mười đầu ngón chân, ngay cả hai tay cũng phải nắm lấy ga trải giường, miệng thì bật ra từng tiếng rên rỉ đứt quãng:

"A... ừm..."

Tô Thành mạnh mẽ liếm mút làm cho nơi đó của Đồ Du Du cũng ẩm ướt bóng loáng, Tiểu Du Du bởi vì bị kích thích nơi động nhỏ liền nhanh chóng có phản ứng cương cứng dựng thẳng, cậu chính là theo nhu cầu sinh lý bình thường của con người mà đưa tay xuống chỗ đó xoa vuốt, Tô Thành nhếch môi buông Đồ Du Du ra, mắt thấy bộ dạng phóng đảng không chịu nổi của ai đó liền sung huyết. Phải nói thân thể của Đồ Du Du cực kỳ kiều mỹ, không phải bởi vì người tình trong mắt hóa Tây Thi mà Tô Thành cảm thấy như thế, mà việc này có rất nhiều người biết được, nếu không tại sao một đám đàn ông buổi tối hôm nay luôn vây kín xung quanh muốn đưa cậu đi, đúng như Hàn Kỳ đã nói Đồ Du Du nếu như không phải một 0 thì quá phí rồi.

Da thịt trên người trơn bóng, là màu da mật ong đồng đều vô cùng quyến rũ, hai cánh tay thon dài mềm mại, hai điểm nhỏ trước ngực tròn trịa hồng hào, cái vòng eo kia nhỏ đến mức người khác thấy còn không nở thương tổn nắm mạnh thao loạn, Tiểu Du Du nhỏ nhắn tương đồng rất đáng yêu, cặp chân thẳng tắp mịn màng. Tô Thành hơi do dự một chút, bởi vì người phía dưới quá mức xinh đẹp cho nên hẳn không nở phá hủy, hơn nữa người này vẫn chưa thực sự mang trái tim đặt lên người hẳn, nếu như buổi sáng tỉnh dậy cậu phát hiện ra mình bị hẳn làm có hay không sẽ sinh lòng căm ghét đối với hẳn. Tô Thành thở dài một hơi, cuối cùng làm ra một hành động quân tử nhất từ trước đến nay, hẳn xuống giường lấy chăn rơi ở trên mặt đất đắp lên người cho Đồ Du Du, tính định đi vào trong phòng tắm tự giải quyết lửa nóng trong người nhưng lại bị cánh tay mềm mại kia kéo lấy, hẳn không kịp phòng bị nên bị cậu kéo ngã xuống giường, giây tiếp theo đôi môi kia lại chủ động dang hiến trao cho hẳn.

Đồ Du Du thần trí mơ hồ, mắt thấy người kia chuẩn bị rời đi liền muốn kéo lấy hẳn, muốn hẳn như vừa mới rời ở bên cạnh âu yếm cậu, cả người cậu khó chịu đến mức muốn phát điên rồi. Đây là lần đầu tiên Đồ Du Du chủ động hôn Tô Thành, thân thể trần trụi kia dính chặt lấy người hẳn, hẳn hơi cả kinh một chút nhưng sau đó liền đáp lại nụ hôn của cậu, kết quả quân tử chưa đến ba giây liền hóa cảm thú, trực tiếp đè cậu xuống dưới thân chà đạp cắn mút. Đồ Du Du cảm nhận được từng đợt khoái cảm truyền khắp thân thể mình, cảm nhận được từng nụ hôn trượt trên cơ thể, khi thì nhẹ nhàng ôn nhu,

khi lại cường nhiệt đau nhức, tiếng rên rỉ phóng đảng bật ra từ trong cổ họng, yết hầu trơn trượt không biết bao nhiêu lần:

"Ừm... a..."

Thân thể đối phương giống như một loại kích thích mới mẻ làm cho Tô Thành thần trí trống rỗng, mọi suy nghĩ phân vân lo sợ Đồ Du Du tỉnh dậy sẽ tức giận với hắn lúc này đều bị hất gạt ra phía sau đầu. Tô Thành hôn khắp gương mặt của Đồ Du Du, hôn lên cằm cổ, trước ngực, vùng bụng, bắp đùi, cẳng chân, ngay cả từng đầu ngón chân cậu cơ hồ cũng ngậm lấy không bỏ sót. Đồ Du Du trong người nóng như lửa đốt, chỉ cảm thấy được một trận khoái cảm xen lẫn khó chịu truyền đến, bàn tay liên tục tự mình nắm lấy Tiểu Du Du an ủi, phía bên tai cậu có một giọng nam trầm thấp truyền tới:

"Du Du... là do em quyến rũ anh, tỉnh dậy rồi đừng có mà hối hận"

Đồ Du Du ô ô thở dốc, bản thân giống như bị uống nhầm phải một chất kích thích gì đó, bàn tay gấp gáp ôm chặt lấy Tô Thành, cậu cảm thấy đối phương giống như một khối băng, ôm vào trong lòng vừa vặn có thể dập tắt đi được lửa nóng đang lan tràn trong cậu:

"Ô ô... khó chịu quá"

Cánh tay của Đồ Du Du cào loạn ở phía sau lưng của Tô Thành, Tô Thành cảm nhận được từng trận đau rất ở phía sau lưng, cảm giác bị đầu móng tay sắc nhọn cào một đường dài không ngừng không làm cho hắn đau mà ngược lại chính là tăng thêm sự khoái cảm.

Tô Thành nhìn gương mặt mê man ngập trong dục vọng của Đồ Du Du, gương mặt này vô cùng dụ hoặc, đôi mắt xinh đẹp ngập nước chỉ chứa duy nhất bóng hình của hắn bên trong, đôi môi căng mọng khép hờ liên tục bật ra tiếng thở dốc khó nhịn. Tô Thành cũng khó nhịn nhưng vẫn muốn hướng Đồ Du Du xác nhận lại một lần nữa:

"Du Du, em muốn cái gì?"

Đồ Du Du bên tai nghe thấy có người gọi mình liền cố gắng mở lớn hai mắt nhìn thật kỹ đối phương, hình ảnh trước mắt mờ ảo tách làm hai phần sau đó liền xác nhập lại thành một, cuối cùng một gương mặt nam tính góc cạnh quen thuộc hiện ra, Đồ Du Du nức nở lên tiếng:

"Tô Thành?"

Tô Thành cúi đầu hôn lên cằm Đồ Du Du khẽ ừ, Đồ Du Du bị nụ hôn kia làm cho mềm nhũn cả người, lại càng muốn đối phương yêu thương mình thật nhiều, phía dưới của cậu rất khó chịu:

"Tô Thành... tôi rất khó chịu... ưm"

Tô Thành liên tục đặt những nụ hôn vụn vặt khắp trên thân thể non nớt của Đồ Du Du, hắn dừng lại ở trước lỗ rốn của cậu khẽ đưa lưỡi trêu đùa liếm vòng quanh, Đồ Du Du cảm giác được một luồng điện kỳ quái truyền thẳng đến chỗ Tiểu Du Du vô cùng khó chịu, cậu nức nở khẽ uốn người:

"A..."

Tô Thành ngồi dậy, mang hông Đồ Du Du nhấc lên một chút rồi tách rộng hai chân của cậu ra, vừa mới rồi dùng đầu lưỡi trêu đùa địa phương kỳ bí kia khiến cho nơi đó cũng trở nên mềm mại đi rất nhiều, hắn mang hai đầu ngón tay day day ở bên ngoài nơi đó của cậu, cậu ngay lập tức rung mình, Tiểu Du Du theo đó cũng tự động rỉ ra một chút dịch trắng ướt át:

"A... hừ..."

Tô Thành đưa đầu ngón tay tiến vào bên trong thăm dò Đồ Du Du, nơi đó phi thường nhỏ, ngón tay giữa tiến vào một đốt đã thật khó khăn, Tô Thành có chút đau đầu nếu như địa phương này nhỏ như vậy làm sao có thể dung nạp được vật lớn kia của hắn. Đồ Du Du thở dốc, cảm giác khó tả truyền tới phía bên dưới, cậu nhũn mảy cong người:

"Hừ... khó chịu... khó chịu..."

Tô Thành trên trán lấm tấm mồ hôi, sớm đã đọc qua một chút kiến thức trên mạng nói nếu như không làm động tác chuẩn bị thật kỹ càng thì đối phương sẽ bị chảy máu, nguy hiểm hơn nữa còn có thể thủng ruột. Tô Thành lúc xem phim thấy được hai diễn viên bên trong chỉ làm qua công tác chuẩn bị một chút liền có thể trực tiếp cắm vào rồi, cũng để ý nơi đó của nam diễn viên kia rộng vô cùng nhưng tại sao nhìn tới của cậu nâu nhũn lại nhỏ như thế, nhỏ đến mức còn không có lấy một khe hở. Tô Thành nhũn mảy dùng sức đâm mạnh đầu ngón tay cắm sâu vào phía bên trong nơi đó, Đồ Du Du ở phía bên dưới ngay lập tức tròn lớn hai mắt vùng vẫy, hắn cũng cảm nhận được sự co bóp liên tục bao quanh lấy đầu ngón tay mình:

"A... đau quá... không được"

Phía bên trong ảm áp dị thường làm cho Tô Thành không muốn rút đầu ngón tay của mình ra, nhưng mà nhìn thấy được Đồ Du Du gầy dựa kịch liệt như thế hắn chỉ có thể đành thu tay lại, ánh mắt nghiêm túc dán chặt lên địa phương kia của cậu, quan sát được nơi đó đúng là giãn ra một chút nhưng rất nhanh liền khép lại.

Tô Thành chợt nhớ ra bản thân còn thiếu một thứ, chính là thiếu đi mất lọ gel bôi trơn, ở trên mạng đọc được nơi đó của đàn ông cũng không giống như nơi kia của phụ nữ cho nên không thể nào tự sản sinh ra dịch để tự bôi trơn, nếu như lần đầu tiên quan hệ không dùng đến gel bôi trơn khẳng định sẽ làm cho đối phương bị thương, nhưng mà ở chỗ này vốn không có sẵn gel bôi trơn, hắn phải làm như thế nào mới có thể mở rộng nơi đó ra được. Tô Thành khó xử ngồi một chỗ, Đồ Du Du nằm ở trên giường lẩn qua lẩn lại kéo lấy tay của hắn nức nở ni non:

"Ồ ô... khó chịu... khó chịu quá đi thôi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cõi Chờng Thủng Ruột

Cũng chẳng phải một mình Đồ Du Du khó chịu, Tô Thành hẳn đây cũng đang khó chịu không kém cậu. Nếu như Tô Thành cũng say thì hẳn còn có thể có lý do mượn rượu làm càn, nhưng mà hẳn căn bản là còn rất tỉnh táo cho nên không nỡ lòng nào mà trực tiếp đâm vào Đồ Du Du. Tô Thành bị Đồ Du Du nắm tay đưa lên người cậu di chuyển, hẳn nhũ mày trầm mặc nhìn đối phương một lát cuối cùng liền thu tay lại khàn giọng nói:

"Đừng làm loạn"

Đồ Du Du đột nhiên ngồi dậy vươn tay qua ôm lấy cẳng cổ của Tô Thành, đôi môi gấp gáp hôn lên cổ hắn, bàn tay thì luồn vào trong mái tóc hắn túm chặt. Tô Thành nóng nảy khó nhịn, đối phương chỉ là uống phải rượu thôi cũng chẳng phải là chất kích thích gì, tại sao thân thể lại cứ dán chặt lấy hắn cầu hoan như vậy. Không phải là Tô Thành không muốn ăn Đồ Du Du, có trời mới biết hẳn hiện tại muốn đề cậu xuống giường cho bất tỉnh khóc lóc cầu xin đến nhường nào, nhưng mà hiện tại vẫn còn thiếu một thứ quan trọng, nếu như không có gel bôi trơn thì khẳng định Đồ Du Du sẽ bị thương tổn nơi đó.

Đồ Du Du không còn ý thức được mình hiện tại đang làm cái gì nữa, cậu chỉ biết thân thể mình hiện tại rất nóng, nóng đến mức như muốn nổ tung rồi, mà người bên cạnh lại giống như một tảng băng mát lạnh vậy, ôm lấy hắn như thế vô cùng thoải mái. Đồ Du Du quả thật không phải chỉ uống mỗi rượu, bên trong rượu còn bị Hoàng Thế Trung lén bỏ vào đó một chút đồ, bởi vì Hoàng Thế Trung nghe Tô Thành nói chuyện không biết làm thế nào để khiến cho Đồ Du Du không từ chối mình nữa, thế cho nên cậu ta liền nhân tiện giúp Tô Thành một tay. Thuốc kích thích này là dạng không mùi không vị, người uống vào cũng phải đến một tiếng sau mới phát huy tác dụng, khiến cho đối phương không hề nghĩ ra được mình bị uống phải thuốc kích thích.

Đồ Du Du cuồng nhiệt như lửa, sớm đã leo đến lên đùi Tô Thành mà hôn cầm hắn, Tô Thành hiện tại lại tỉnh lặng như khúc gỗ mộc, gương mặt đen chẳng khác gì hòn than cả, ngồi im một chỗ để cho Đồ Du Du muốn làm gì thì làm.

"Khó chịu... khắp người khó chịu... toàn thân khó chịu ô ô"

Đồ Du Du mềm nhũn hẳn cầu, động tác bắt đầu loạn hết cả lên, bàn tay ở phía sau lưng Tô Thành mà sờ soạng, cuối cùng liền trực tiếp đẩy hắn xuống dưới giường, cậu thuận thế đề lên người hắn. Tô Thành sớm đã coi đồ sẵn rồi, bây giờ hai vật nam tính dưới thân lại trùng hợp được dịp cọ sát, Đồ Du Du cảm thấy thoải mái một chút liền tự động đưa đẩy thân mình khẽ ngâm nga:

"Ừm... a..."

Tô Thành lúc này mới nghi ngờ tất cả hành vi hiện tại của Đồ Du Du, cũng cảm nhận được nhiệt nóng khắp thân thể, đôi mắt mê man nhiễm đầy tình dục, hẳn nghĩ nhất định không thể nào chỉ uống mỗi rượu mà thành ra như thế được. Tô Thành theo bản năng đưa tay ôm lấy Đồ Du Du, bàn tay to lớn di chuyển xuống phía dưới xoa nắn cặp mông cong vênh của cậu, Đồ Du Du được Tô Thành chạm vào người thì thoải mái hơn một chút, cái eo nhỏ lắc lư cọ cọ mãnh liệt dán sát vào người hắn hơn. Tô Thành đưa đầu ngón tay luồn vào bên trong khe mông của Đồ Du Du, một lòng muốn tiến tới địa phương thần bí kia thăm dò một lần nữa, bởi vì hắn hiện tại đang bị Đồ Du Du đè lên người cho nên không có cách nào có thể nhìn thấy được nơi tư mật kia, chỉ có thể thuận theo cảm giác mà tìm tới nơi mềm mại chặt hẹp.

Đồ Du Du vẫn không sao thích nghi nổi việc có bất kỳ vật thể xa lạ nào xâm nhập vào nơi đó, đầu ngón tay của Tô Thành vừa tò ý muốn tiến vào bên trong thì phía sau hậu huyệt kia đã tự động co rút lại không chừa ra bất cứ khe hở nào để cản trở hắn. Tô Thành chửi thề trong lòng: Tiểu yêu tinh chết tiệt này đúng là rất biết cách giết người mà, như vậy là muốn hắn ăn hay không ăn cậu đây.

Tô Thành mạnh tay đánh vào mông của Đồ Du Du đến bốp một tiếng, hẳn muốn đánh cho con cừu nâu ngốc kia tỉnh táo lại một chút, nhưng mà lực đạo xuất ra lại không nỡ dùng sức quá nhiều, lo lắng làm tổn thương cậu, thế cho nên mỗi lần đánh xuống liền giống như là khơi dậy dục vọng hơn cho cậu, Đồ Du Du hai mắt phiếm hồng ngấn lệ, cậu sắp chịu không nổi nữa rồi, tảng băng phía dưới người giống như là bị cậu thiêu đến tan chảy không còn mát như trước nữa.

Đồ Du Du ở trên người Tô Thành cọ càng mãnh liệt hơn, cọ đến mức khắp người cũng có vết đỏ, Tô Thành hít một hơi thật sâu vùng tay lên thật cao rồi hạ xuống thật mạnh, trong không gian tĩnh lặng vốn dĩ chỉ có tiếng thở dốc rên rỉ lúc này liền kéo theo một tiếng bốp giòn tan, cuối cùng liền bật lên tiếng khóc đến mức nức nở đau lòng:

"Ồ ô... đau quá..."

Tô Thành đánh phát đó đúng là rất đau, hắn còn cảm nhận được một bên mông cong mẩy kia đàn hồi vô cùng tốt, cũng nghe thấy được tiếng bốp vô cùng chói tai, bàn tay của hắn cũng vì đánh phát này mà nóng rát một hồi. Tô Thành nghe thấy tiếng khóc của Đồ Du Du liền giật mình đẩy cậu ra, Đồ Du Du ngã lăn xuống giường đưa tay ra ôm mông của mình, Tô Thành nhìn thấy đầu ngón tay của mình in trên mông Đồ Du Du thì hít một ngụm khí lạnh, đúng là ra tay có chút nặng rồi, không chỉ đó mà còn thăm tím ở phía cánh mông đó một chút.

Đồ Du Du một phần vì đau, một phần vì trong người khó chịu không có chỗ phát tác, lúc này cơ người khóc đến đáng thương. Tô Thành tự cảm thấy có lỗi, hần đưa tay ra xoa xoa mông cậu một chút khó xử nói:

"Được rồi đừng khóc..."

Tô Thành nói Đồ Du Du đừng khóc, Đồ Du Du thế nhưng còn muốn nức nở hơn lúc đầu, hai tay nắm chặt lấy ga trải giường làm cho nó nhăn nhúm thành một đoạn, đôi môi cắn chặt tui thân. Tô Thành khó xử nhìn một màn trước mắt, hần do dự một hồi liền cúi đầu hôn xuống chỗ bị đánh kia của Đồ Du Du, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên từng chỗ ửng đỏ như muốn vuốt ve giảm đau vậy.

Nụ hôn đặt ở chỗ đau tê dại trên mông Đồ Du Du, sau đó không biết làm sao lại chuyển đến phía động nhỏ bị chôn giấu trong hai cánh mông tròn trịa đó. Không cần đợi Tô Thành điều chỉnh tư thế, Đồ Du Du đã không biết lúc nào nhấc mông lên cao nghênh đón rồi, Tô Thành tách hai cánh mông cậu ra, đưa đầu lưỡi liếm xung quanh chỗ nếp uốn hồng nhuận, chậm rãi mang đầu lưỡi cổ gắng tiến vào bên trong một chút.

"Ừm... ha..."

Đồ Du Du đúng là rất biết cách hưởng thụ, ngón tay thô cứng không muốn nhưng đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt lại vô cùng thích thú. Tô Thành cảm thấy cách này cũng không tệ, động nhỏ kia thông qua đầu lưỡi cảm nhận được nơi đó của Đồ Du Du đang dần giãn mở, tuy rằng kích thích vẫn cực kỳ nhỏ nhưng dù sao cũng có tiến triển tốt, hần như vậy sẽ liếm đến khi nào mở rộng để vừa Tiểu Thành Thành của hần mới thôi.

Đồ Du Du chống mông lên cao, một tay liên tục vuốt ve Tiểu Du Du của mình, Tiểu Du Du rất nhanh bị khoái cảm ở phía sau động nhỏ làm cho bắn ra dịch trắng, ở trên bụng dính một chút, ở bắp đùi lại dính một chút, ở đầu ngón tay cũng dính một chút, ngay cả dưới chân cũng dính một chút. Tô Thành niệt mài ở phía sau Đồ Du Du dùng đầu lưỡi mở rộng, liếm một chút lại dùng một chút để quan sát, liếm đến mức đầu lưỡi cũng muốn trượt rút luôn rồi chỉ thấy được nơi kia đều bị liếm đến ướt bóng loáng, màu sắc từ hồng nhuận thành đỏ hồng, nhưng nơi đó lại thủy chung chỉ mở rộng ra được một chút chưa bằng cả đầu ngón tay út của hần. Tô Thành nhìn xuống phía dưới Tiểu Thành Thành, Tiểu Thành Thành này giờ đã chuẩn bị sẵn sàng lâu lắm rồi, kích thích lớn đến kinh người như vậy làm sao có thể tiến vào bên trong Đồ Du Du đây, hần lúc này quả thật có một suy nghĩ nếu như của hần nhỏ đi một chút thì tốt rồi, đến lúc đó sẽ thuận lợi tiến vào cậu hơn, không lo cậu bị thương tổn.

Đồ Du Du thấy Tô Thành đột nhiên dừng lại liền quay lại phía sau âm ức hỏi:

"Vì sao dừng... hử hử..."

Đồ Du Du này giờ bởi vì chống mông lên cao, mặt lại dốc xuống cho nên máu có điểm dồn xuống, hiện tại gương mặt đều đỏ ửng khổ sở. Tô Thành đành kéo Đồ Du Du nằm ngửa ra, hần nằm xuống bên cạnh cậu mang chân trên người đắp vào, ngụ ý chính là muốn che đi phong cảnh ướt át kia:

"Thôi đi ngủ đi"

Đồ Du Du vẫn chưa thể nào ức chế được sự khó chịu trong người, đầu lưỡi của Tô Thành vừa rời khỏi nơi đó của cậu liền mang tới một sự chống trả bứt rứt, cậu muốn hần lại tiếp tục làm như thế với cậu nữa thể cho nên liền tức giận cắn lấy vai hần:

"Muốn làm nữa... muốn làm nữa"

Tô Thành đen mặt, còn muốn làm nữa thì đầu lưỡi hần khẳng định phé luôn:

"Ngày mai lại làm, bây giờ ngủ trước đi"

Đồ Du Du không chịu, cậu nhanh chóng bò dậy loay hoay một hồi liền ngồi xổm ở trên mặt của Tô Thành, chính xác là ngồi ở trên mặt hần, còn tự mình kéo hai cánh mông kia ra để cho hần dễ dàng tiến vào hơn. Tô Thành giật mình, này là cái tình huống chết tiệt gì đây, cừu nâu ngốc nhà hần đơn thuần như vậy tại sao lại biến thành bộ dạng dám dâng thế này, đúng là văn nhả bại hoại không giống thầy giáo mà:

"Du Du, em trước ngồi qua một bên đã"

Đồ Du Du không chịu lắc lắc cái mông mời gọi, nơi vốn dĩ luôn muốn được đâm vào kia lúc này lại ở gần hần như vậy, gần như vậy còn tự mình cầu hoan, hay là thôi đi dù sao Tiểu Thành Thành của hần cũng trưởng thành rồi giờ rồi, cứ trực tiếp đâm vào luôn. Tô Thành quả thật nghĩ như thế nhưng rất nhanh sau đó liền khắc chế lại, nghĩ tới chuyện Đồ Du Du có nguy cơ sẽ bị thủng ruột thì hần lại không dám làm thế, nhưng mà Tiểu Thành Thành của hần cũng sắp có nguy cơ hỏng rồi.

Tô Thành kéo Đồ Du Du sang một bên rồi ngồi dậy, Đồ Du Du bị kéo ra liền muốn sát tới gần ôm Tô Thành nhưng bị hần kiên quyết đẩy ra, cậu lại bắt đầu làm ra dáng vẻ âm ức long lanh ngán lẹ, Tô Thành kéo chân ra chỉ xuống chỗ Tiểu Thành Thành dựng thẳng của mình nói với Đồ Du Du:

"Có muốn thử này không?"

Đồ Du Du khó nhịn lắc lư, chỉ muốn phía dưới động nhỏ lại được lấp đầy cho nên ngóc ngách ô ô kêu:

"Muốn làm nữa... muốn làm nữa"

Tô Thành thở mạnh một hơi:"Lớn như vậy có chịu được không?"

Đồ Du Du lấy chân kẹp chặt, mong muốn mép chân có thể lấp đầy phía dưới của mình như căn bản không thể nào bằng Tô Thành được:

"Ô ô... muốn làm nữa... khó chịu ô ô"

Tô Thành gạt đầu, nhưng hấn vẫn là phải mang điện thoại ra đưa lên phía trước ghi lại một chút quá trình, để đến khi ai kia lấy lại được ý thức rồi muốn bắt ghét bỏ thì hấn còn biết lấy chứng cứ ra:

"Nói lại đi, lớn như vậy có chịu được hay không?"

Đồ Du Du gấp đến độ bứt rứt chân tay, đáng thương nhìn về phía Tô Thành liên tục gạt cái đầu nhỏ:

"Muốn làm... chịu được... mau làm ô ô"

Tô Thành buồn cười, tiểu ngọc manh này nhà hấn đúng là cuồng hoan mà, vậy mà lúc nào cũng làm ra vẻ thầy giáo cao quý đây:

"Nói lại đi, là em tình nguyện có đúng không?"

Đồ Du Du nức nở muốn vươn tay gạt điện thoại của Tô Thành ra nhưng bị Tô Thành chặn lại:

"Nói đi, tình nguyện thì anh mới làm"

Đồ Du Du ảm ức vươn tay ôm lấy cổ Tô Thành:

"Tình nguyện... tình nguyện"

Tô Thành vỗ vỗ mông cong của Đồ Du Du:

"Vậy phải nói Đồ Du Du tình nguyện muốn Tô Thành làm, phải nói như vậy không đến lúc đó lại nói do anh ép buộc em"

Đồ Du Du cọ cọ liên tục vào Tô Thành:

"Tình nguyện... tình nguyện cho Tô Thành làm... mau lên... ô ô... khó chịu"

Tô Thành tắt chế độ ghi hình rồi đáp điện thoại qua một bên, hấn ôm lấy cậu ngồi lên đùi, vừa ở một bên lựa lựa cho Tiểu Thành Thành ngoại cỡ kia vào bên trong người Đồ Du Du vừa nói thế này:

"Được rồi... sẽ đau cho nên anh sẽ chậm..."

Lời còn chưa kịp nói xong thì trong phòng đã truyền tới tiếng hét đến tê tâm liệt phế của ai kia rồi. Bởi vì Đồ Du Du quá mức nóng vội, không chịu nghe theo sự chỉ dẫn của Tô Thành, khi cảm nhận được có vật nóng rực đặt ở trước kẽ mông mình liền hào hứng ngồi thật nhanh xuống, kể đó một cảm giác đau như xé rách làm đôi mắt bắt đầu ập đến, ngay cả Tiểu Du Du cũng phải truyền đến con tê dại:

"A..."

Tô Thành giật mình, như thế nào con cừu nâu ngọc này lại một phát ngồi thẳng xuống luôn rồi, hiện tại còn vừa la hét vừa giãy giụa nữa. Tô Thành dùng sức giữ chặt lấy người Đồ Du Du, hấn lo lắng quát:

"Ngồi im, coi chừng thùng ruột"

Đồ Du Du đau không chịu được cho nên liên tục vung tay đánh vào mặt rồi vào vai Tô Thành, Tô Thành sợ đối phương nếu như giãy giụa thì nhất định sẽ bị thương chính bản thân mình. Tô Thành vội vã nắm lấy hai tay của Đồ Du Du lại, hấn ở bên cạnh khàn giọng trấn an:

"Du Du, em đừng làm loạn nếu không sẽ bị thương đó"

Đồ Du Du cảm thấy phía dưới vừa đau vừa thốn, hơn nữa còn cảm giác được mình hình như buồn tiểu, nhưng mà lại không sao tiểu ra được:

"Đau quá... đau quá... giết người rồi... giết người rồi hu hu"

Đồ Du Du hét lớn, Tô Thành đen mặt, may mắn là tới khách sạn năm sao có phòng cách âm tốt nếu không hiện tại rất có thể đã có người báo cảnh sát rồi. Rõ ràng là do Đồ Du Du hấp tấp ngồi xuống, đến bây giờ lại lớn tiếng kêu lên như vậy, nếu không lo lắng cậu sẽ bị thùng ruột thì hấn bây giờ đã lập tức mạnh mẽ đâm cậu đến bất tỉnh rồi:

"Du Du, đừng la... ngồi đợi một chút sẽ hết đau"

Đồ Du Du gương mặt biến hóa biểu cảm liên tục, khi đi mở lớn hai mắt giống như nhìn thấy trộm, khi thì ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ, lúc lại căng thẳng bất an nhìn xung quanh, tiếp lại nhăn mặt đáng thương như bị ức hiếp vậy. Tô Thành ở đối diện thu toàn bộ biểu hiện kia vào trong mắt cũng phải phì cười, như thế nào con cừu nâu ngọc nhà hấn lại đáng yêu đến như vậy, đáng yêu như vậy thật sự muốn nuốt hết vào trong bụng mất thôi.

Tô Thành ngồi một lúc liền cảm thấy khó nhẫn nhịn, bởi vì bên trong Đồ Du Du vừa chặt lại vừa ẩm, làm cho hấn này giờ cũng bị ghen đến muốn tác thơ

bên trong cậu:

"Hết đau chưa?"

Đồ Du Du đáng thương lắc đầu, Tô Thành thở mạnh một hơi:

"Anh động được chưa?"

Đồ Du Du mở lớn đôi mắt chớp động nhìn Tô Thành, Tô Thành cũng chẳng cần đợi Đồ Du Du đồng ý nữa đã khó nhín bắt đầu nhấc hông, nhưng mà mới chỉ vừa động đấm được một cái thôi đã bị Đồ Du Du đập mạnh đầu vào đầu hấn hết lớn:

"A... giết người rồi... hu hu..."

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Rối Loạn

Đồ Du Du đưa tay lên che trán của mình, vừa mới rồi cậu dùng sức đập rất mạnh, ngay cả Tô Thành vốn mình đồng da sắt cũng phải choáng váng một phen chứ nói gì đến Đồ Du Du vốn là một thầy giáo chỉ quen với sách vở. Tô Thành nhú mày đau lòng, vừa đau lòng lại vừa tức giận, cừu nẫu ngốc đúng là cừu nẫu ngốc hết lần này đến lần khác tự mình làm tổn thương chính bản thân, hấn đưa tay lên gỡ tay Đồ Du Du xuống muốn xem vết thương trên trán có nặng không:

"Đề anh xem nào, có đau lắm không?"

Đồ Du Du dáy mắt ngẩn lẹ đáng thương trả lời:

"Đau lắm"

Tô Thành thấy trên trán của Đồ Du Du hơi sưng đỏ một chút càng đau lòng hơn, hấn đưa miệng mình tiến tới chỗ đó hôn nhẹ:

"Được rồi, lần sau chú ý hơn"

Thuốc có vẻ đã dần hết tác dụng nhưng Đồ Du Du vẫn say đến ngốc, cậu chỉ đơn giản muốn được lấp đầy nơi phía dưới mà thôi, có điều Tô Thành lại một lòng muốn động. Một phút trôi qua giống như thiên thu lịch sử vậy, Tô Thành thở dốc hỏi Đồ Du Du nữa:

"Anh động được chưa?"

Đồ Du Du nghe vậy thì hoảng sợ vội lắc đầu, Tô Thành cảm thấy không ổn rồi, nếu như cứ ngồi không như vậy càng khó chịu hơn, hấn hiện tại một thân mồ hôi đang chảy ra như tắm, chính là vì bị Đồ Du Du ép lấy không cho động. Tô Thành vòng tay qua sau đầu Đồ Du Du đẩy cậu tựa vào vai hấn, một lát nữa hấn động sẽ tránh cho cậu không tiếp tục cụng đầu nữa. Tô Thành cuối cùng vẫn là không thể nhín được, vừa mới rồi còn chưa dám vào thì có thể nhín, bây giờ ở trong động nhỏ này rồi thì không thể nhán được nữa.

Đồ Du Du vừa mới mê man chuẩn bị ngủ liền cảm thấy phía dưới bắt đầu truyền đến cảm giác đau không chịu được, kéo theo đó là từng đợt đâm tới liên hồi, cậu giật mình mở lớn hai mắt, sau đó liền há miệng cắn một ngụm vào vai Tô Thành. Tô Thành lần đầu tiên được ném trái tư vị sung sướng khoái cảm này, bên trong Đồ Du Du chật hẹp mềm mại lại còn ấm nóng, mỗi lần hấn cử động thì vách thịt kia càng co bóp chặt chẽ hơn.

Đồ Du Du cảm thấy cả người rung lắc vô cùng, phía dưới lại bị vật thô cứng liên tục xâm chiếm, hàm răng cắn lấy bả vai rắn chắc kia của Tô Thành cũng phải đau nhức, cảm thấy được trong miệng có vị tanh mặn khiến cho đầu óc của cậu bắt buộc phải tỉnh táo một chút. Hai bàn tay của Đồ Du Du cào loạn phía sau lưng Tô Thành, khóe mắt phấp phồng ngập nước, từng giọt nước mắt chảy dài trên má, giọng nói khàn đặc nỉ non:

"Đau quá... a... không... dừng lại đi"

Tô Thành mãnh liệt ra vào, hai tay ở dưới mông của Đồ Du Du đỡ lấy:

"Ngaoan, đừng khóc"

Đồ Du Du lắc đầu, giọng nói cũng không rõ ràng được nữa:

"Đau quá..."

Tô Thành đẩy Đồ Du Du nằm xuống giường, tiếp theo liền mang hai chân cậu tách ra ép lên cao, hấn quỳ ở trên giường đâm tới phía trong cậu, ở vị trí này có thể thấy được gương mặt Đồ Du Du hiện tại có bao nhiêu xinh đẹp phong tình. Tô Thành liên tục đâm tới, tốc độ cũng càng ngày không thể nào

không chế nổi, lúc đầu còn có cảm giác khô chặt khó di chuyển, nhưng rất nhanh sau đó phía bên trong giống như là có thứ gì tiết ra cảm thấy được trơn trượt hơn một chút, Tô Thành nhìn xuống phía dưới địa phương đang giao hợp của mình liền giật mình, như thế nào ở bên trong lại có máu tươi.

Đồ Du Du cảm thấy đau đớn vô cùng, ngay cả hơi thở tưởng chừng cũng như bị rút sạch, mỗi lần vật kia tiến tới đâm sâu vào liền cảm thấy được bụng dưới nhói đau:

"Đau quá... cầu xin... cầu xin dừng lại..."

Tô Thành vội vã rút Tiểu Thành Thành ra khỏi động nhỏ của Đồ Du Du, vừa mới rồi không có để ý đến nơi đó, chỉ điên cuồng đâm thọc thỏa mãn, lúc này rút Tiểu Thành Thành ra rồi nhìn thấy phía bên trong nơi đó của cậu lần lộn tinh dịch cùng máu đỏ, Tô Thành lại lâm vào một trận hoang mang rối bời, hần nhanh chóng buông hai chân của cậu xuống.

Đồ Du Du liên tục thở gấp, hai mắt ngập nước đến đáng thương, gương mặt lẫn lộn mồ hôi cùng nước mắt càng khiến cho khuôn mặt vốn dĩ nhỏ nhắn lúc này cũng phải thêm phần hao gầy:

"Ô ô... đau quá..."

Đồ Du Du bỏ lại một câu liền chậm chậm khép lại hai mắt ngất lịm, Tô Thành ở một bên chân tay luống cuống không dám chạm vào nơi đó của Đồ Du Du, hần thật sự là lo lắng không biết tại vì sao Đồ Du Du lại chảy máu.

Tô Thành với tay lấy điện thoại ở trên bàn, không suy nghĩ nhiều gì liền trực tiếp nhấn 120 gọi cấp cứu, phía bên đầu dây điện thoại rất nhanh có một giọng nữ trong trẻo đáp lại:

"Alo, trung tâm cấp cứu 120 xin nghe"

Tô Thành ngay cả một chút bối rối cũng không có đã trực tiếp nói thế này:

"Em ấy bị chảy máu ở dưới hậu môn, hiện tại đã bất tỉnh rồi, mau cho một chiếc xe cấp cứu đến khách sạn New World"

Cô gái ở phía bên kia cũng nhanh chóng hỏi qua tình trạng của bệnh nhân để người phía bên đó làm một vài công tác sơ cứu tạm thời trong lúc đợi xe cứu thương tới:

"Được, chúng tôi sẽ lập tức điều xe cấp cứu tới, xin hỏi nguyên do bệnh nhân vì sao lại bất tỉnh?"

Tô Thành giọng nói cũng gấp đến mức như muốn quát vào mặt người ta:

"Chúng tôi vừa mới quan hệ, sau đó em ấy bị chảy máu ở nơi đó rồi bất tỉnh"

Đầu dây bên kia rơi vào yên lặng, cô nhân viên trực điện thoại trên trán cũng muốn xuất hiện ba vạch đen, bởi vì trước đây cũng có một số thành phần vô công rồi việc nhầm chán gọi điện đến trêu chọc, thế cho nên lúc này cô liền đưa mắt ra hiệu cho đồng nghiệp đang chuẩn bị dụng cụ ý nói muốn đợi một chút.

Tô Thành ở bên kia nóng nảy hết:

"A lô, có người ở đó hay không?"

Cô nhân viên trực tổng đài vẫn giữ giọng nói ngọt ngào truyền cảm:

"Có, anh hiện tại cứ hết sức bình tĩnh, tôi muốn hỏi qua tình hình của bạn anh một chút, anh xem máu có còn chảy ở nơi đó nữa không?"

Tô Thành cúi đầu đưa ngón tay tách hai mông Đồ Du Du ra thật cẩn thận để xem xét, Đồ Du Du ngay lập tức rung mình có phản ứng, Tô Thành thấy Đồ Du Du có phản ứng liền vui mừng không thôi vội vã buông tay ra khỏi nơi đó của cậu:

"Không chảy nữa"

Cô nhân viên bên kia chậm rãi nói:

"Như vậy anh cứ yên tâm, tôi trước giúp anh làm một vài động tác sơ cứu, hiện tại anh đi lấy nước ấm lau qua nơi đó cho bạn anh, cần phải hết sức cẩn thận, sau đó anh hãy tới tiệm thuốc gần nhất mua một tuýp apxe về bôi quanh nơi đó là được rồi. Trường hợp này của bạn anh không cần thiết phải cấp cứu!"

Tô Thành nhú mày:

"Như thế nào lại không cần cấp cứu, nếu như em ấy bị thủng ruột thì làm sao, mau đưa một xe cấp cứu đến đây ngay"

Cô nhân viên nghe vậy liền cố gắng nhịn cười:

"Triệu chứng này hoàn toàn bình thường cho nên anh cứ yên tâm, ngày mai bạn anh sẽ tỉnh dậy, hiện tại chỉ là do quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi mà thôi"

Tô Thành vẫn muốn có bác sĩ đi tới xem cụ thể kỹ càng cho Đồ Du Du, nhưng nghĩ tới chuyện một người xa lạ lại vạch chỗ đó của cừu nâu ngốc nhà hắn ra nghiên cứu thì hắn lại không muốn, thế cho nên lúc này liền khàn giọng hỏi lại:

"Có chắc là em ấy sẽ không sao hay không?"

Cô gái kia kiên nhẫn đáp lại: "Tôi chắc chắn, không có vấn đề gì cả"

Tô Thành cúp điện thoại rồi nhanh chóng làm theo lời của cô gái kia, hắn đi xuống giường lấy khăn ẩm lau nơi đó cho Đồ Du Du, Đồ Du Du chỉ cần bị chạm đến nơi ấy thôi thì cả người đã muốn nhô dậy, có điều mắt thì lại không hề mở ra một giây nào. Tô Thành cuối cùng vẫn là phải áp chế một bên khóa chặt người cậu, một bên lại dịu dàng lau đi vết máu cùng tinh dịch loang lổ. Tô Thành vật lộn ba mươi phút đồng hồ mới có thể mang nơi đó của Đồ Du Du tẩy rửa sạch sẽ, hắn xuống giường mặc quần áo đi tới tiệm thuốc gần đó mua một tuýp apxe giống như lời nói của cô gái kia, mua về rồi lại đi đến bên giường tách hai chân của Đồ Du Du ra, cẩn thận dùng ngón trỏ thoa vòng quanh nơi đó của cậu. Làm xong mọi chuyện cũng phải quá nửa đêm, Tô Thành lo lắng ngồi bên cạnh nhìn Đồ Du Du một lượt, nhìn đến khắp người cậu toàn là vết cắn tím tím đỏ đỏ, còn có cả vết đầu ngón tay rõ ràng trên ngực, đủ để thấy hắn vừa rồi đã mạnh tay với cậu đến như thế nào. Tô Thành thở dài một hơi, nâng chân nằm xuống bên cạnh ôm Đồ Du Du vào trong lòng rồi cúi đầu đặt một nụ hôn vào trán cậu.

Buổi sáng ngày hôm sau...

Khi ánh nắng bên ngoài cửa sổ sát đất nhảy nhót chiếu vào bên trong phòng 609 của khách sạn The World, Đồ Du Du cảm thấy đầu óc choáng váng, khắp người đau nhức, chậm rãi mở mắt liền nhìn thấy đối diện mình chính là gương mặt hoàn mỹ cùng đôi mắt chim ưng mang theo ý cười quen thuộc của ai đó thì giật mình ngốc đến ngây ngẩn.

Tô Thành tỉnh dậy từ rất sớm, định bụng mười phút nữa mà Đồ Du Du còn chưa chịu tỉnh liền sẽ ôm cậu đến bệnh viện để cấp cứu, mắt thấy đối phương mở ra hai mắt xinh đẹp kia liền thở phào một hơi:

"Đã chịu tỉnh rồi sao?"

Đồ Du Du vẫn còn chưa thể phát hiện ra bản thân mình hiện tại đang trong tình trạng thế nào, cũng không phát hiện ra được mình đang ở một nơi xa lạ, càng chưa thể nhớ ra ngày hôm qua đã phát sinh chuyện gì, chỉ nghe thấy giọng nói kia của Tô Thành liền giật mình đẩy hắn ra muốn ngồi dậy, nhưng mà phía bên dưới vì sự xúc động kia của cậu mà truyền tới cảm giác đau như bị xé rách làm đôi:

"A..."

Tô Thành vội vã giữ Đồ Du Du lại:

"Đừng làm loạn"

Đồ Du Du mắt thấy khuôn ngực rắn chắc trần trụi của Tô Thành hiện ra ngay trước mắt mình liền theo phản xạ nhìn tới bản thân, cậu vì sao lại cũng không mặc áo nữa, bàn tay gấp gáp lật chăn phía dưới thì ngay lập tức đập ngay vào mắt mình chính là hai cơ thể trần truồng như nhộng:

"A... cậu mau tránh ra"

Tô Thành sợ Đồ Du Du bị đau liền đưa tay ôm lấy cậu vào lòng ngăn không cho cậu cử động mạnh:

"Đừng cử động"

Đồ Du Du đúng là chỉ vừa mới muốn co chân lên đá vào người Tô Thành thì bên dưới liền ngay lập tức có cảm giác đau rất truyền tới khiến cho cả thân thể cậu cũng phải run rẩy theo, cậu dường như là có thể đoán ra được phần nào đó, mọi hình ảnh buổi tối ngày hôm qua bắt đầu hiện lên trong đầu cậu. Ngày hôm qua ở trước cửa quán bar gay gắt được Hoàng Thế Trung là học sinh trong trường, sau đó cậu cùng Hoàng Thế Trung và Hàn Kỳ uống rượu, uống rượu xong dường như là cậu còn đứng ở trên bàn nói muốn chọn người ngồi, nhưng sau đó lại không hề nhớ gì cả, nhưng cậu vẫn nhớ ngày hôm qua rõ ràng không xuất hiện Tô Thành, tại sao buổi sáng tỉnh dậy lại thấy hắn:

"Cậu sao lại ở đây, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Tô Thành vươn tay lấy điện thoại của mình trực tiếp đưa cho Đồ Du Du xem, Đồ Du Du nhìn trong màn hình điện thoại chính là hình ảnh của bản thân mình, nếu như không phải trong hình chính là cậu thì cậu nhất định còn không thể nghĩ ra được đó chính là bản thân mình.

- Nói lại đi, lớn như vậy có được hay không?

- Muốn làm... chịu được... mau làm ô ô

- Nói lại đi, em là tình nguyện có đúng không?

- Tình nguyện... tình nguyện.

Đồ Du Du xem đến được một nửa thì không chịu được nữa liền đưa tay giật lấy điện thoại Tô Thành tắt đi:

"Cậu... đoạn ghi hình này là giả đúng không... tôi sao có thể như thế được"

Đồ Du Du nghe thấy câu cuối kia của Tô Thành thì bật cười, hắn cũng không ngờ con cừu nâu ngốc vốn đơn thuần nhà hắn sao lại có thể như vậy, nhưng mà biểu hiện mà hắn ghi lại ở trong điện thoại vẫn chỉ là phần nhỏ mà thôi, ngày hôm qua ai kia còn ngồi hắn lên mặt hắn bắt hắn liếm cho cậu nữa:

"Em nói xem?"

Đồ Du Du đỏ mặt xấu hổ vội đưa tay lên mặt mình che lại:

"Ngày hôm qua... ngày hôm qua cậu có lợi dụng tôi chưa?"

Tô Thành cười khò, ngày hôm qua chính là Đồ Du Du lợi dụng hắn thì đúng hơn, hắn đã năm lần bảy lượt gạt cậu ra rồi nhưng cậu lại cố chấp muốn hắn làm, đến bây giờ buổi sáng tỉnh dậy lại nói như thế:

"Ngày hôm qua đã làm rồi, nhưng mà em yên tâm anh sau này sẽ chịu trách nhiệm"

Đồ Du Du cảm thấy bên dưới mình rất đau, trong đầu cũng nghĩ đến tám chín phần là làm rồi, nhưng khi nghe thấy câu trả lời đó của Tô Thành thì lại cảm thấy trong lòng sục sạo, giọng nói cũng biểu thị rõ sự thương tâm:

"Thật sự đã làm?"

Tô Thành cúi đầu hôn nhẹ vào mái tóc của Đồ Du Du nhẹ giọng yêu thương đáp:

"Thật sự đã làm"

Sau đó trong không gian im ắng liền truyền tới tiếng khóc, lúc đầu là kiềm chế thút thít, lúc sau liền ầm ục nức nở. Tô Thành giật mình kéo bàn tay đang che lấy mặt cậu kia của Đồ Du Du, mắt thấy ai đó sớm đã một mặt đầy lệ, khóe mắt đỏ hoe liền hỏi:

"Sao lại khóc? Yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm"

Đồ Du Du dùng sức đẩy Tô Thành, nhưng chỉ mới vừa dùng sức thì phía dưới một lần nữa lại đau đến nghiêng răng nghiêng lợi:

"Tôi không cần cậu chịu trách nhiệm, nếu như cậu thật sự có trách nhiệm thì hôm qua đã không làm như thế với tôi"

Tô Thành ôm Đồ Du Du vào trong lòng vỗ vỗ lưng cậu:

"Hôm qua là em cầu anh, anh đã mấy lần gạt em qua rồi là do em cứ bám lấy"

Đồ Du Du thấy Tô Thành nói thế thì cõi lòng tổn thương ghê gớm, có cảm giác giống như là Tô Thành làm xong chuyện rồi muốn phui mông đứng dậy vậy:

"Cậu cứ mặc kệ tôi là được rồi, cậu đi đi"

Tô Thành biết ngay buổi sáng Đồ Du Du sẽ đổi tính, sớm cũng đã chuẩn bị hết phương pháp ứng phó rồi, hắn liên tục vỗ vỗ lưng cậu trấn an:

"Ngày hôm qua nếu anh không đến kịp thì em đã bị tên họ Hoa kia làm ở giữa quán bar rồi có biết không?"

Tô Thành nhắc đến chuyện này thì Đồ Du Du mới nhớ tới, ngày hôm qua cậu đúng là bị một tên đàn ông nào đó lột áo ngay tại quán bar. Nghĩ tới ngày hôm qua chính là một sai lầm, nếu như lúc đó cậu kiên quyết trở về thì đã không xảy ra chuyện gì rồi, càng nghĩ Đồ Du Du càng muốn khóc lớn hơn. Tô Thành không chê Đồ Du Du phiền, ngược lại còn kiên nhẫn ở bên cạnh an ủi cậu, đôi môi chốc lát lại hôn lên tóc cùng trán cậu:

"Làm cũng đã làm rồi, em khóc cũng không thay đổi được chuyện gì, sau này anh nhất định sẽ đối xử tốt với em"

Đúng là làm cũng đã làm rồi, có muốn làm gì cũng không thể thay đổi quá khứ, nhưng mà cậu vẫn chưa thể nào tiếp nhận được chuyện lần đầu của mình lại giao cho một người đàn ông, hơn thế nữa đối tượng còn là Tô Thành, hơn thế nữa còn nhanh đến như vậy, hắn và cậu cũng chỉ vừa mới xác nhận quen nhau, tuy rằng chuyện đó là do hắn ép buộc cậu, nhưng mà bọn cậu còn chưa trải qua từng quá trình của cặp đôi thông thường, tìm hiểu, đi xem phim, đi ăn tối, cái gì cũng chưa có đã trực tiếp lăn đến trên giường rồi, nhanh như vậy khiến cho Đồ Du Du không thể nào tiếp thu được.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xiêu Lòng

Đồ Du Du nghĩ nghĩ một hồi vẫn im lặng. Tô Thành thấy vậy liền nhẹ giọng ở bên tai cậu nói:

"Được rồi, chuyện này cũng không thể đổ lỗi cho anh được, anh cũng không phải hòa thượng, em cứ năm lần bảy lượt quấy rầy anh như thế thì cho dù anh có tinh thần thép đến đâu cũng phải tan chảy"

Đồ Du Du cảm thấy mọi chuyện càng ngày đi càng xa không thể trong tầm kiểm soát của cậu, lúc đầu chính là cứ như thế ngây ngốc nhận lời quen Tô Thành, sau đó thì bây giờ đã cùng hấn lẩn ở trên giường, tiếp theo tới đây cậu cũng không thể nào có thể hình dung ra được sẽ có chuyện gì xảy ra nữa:

"Tôi muốn về nhà"

Lần trước Đồ Du Du tỉnh lại ở nhà Tô Thành cũng là làm loạn một hồi rồi nói cậu muốn về nhà, lần này cũng là y như vậy. Tô Thành khẽ gật đồng đồng ý:

"Anh đưa em về"

Đồ Du Du vừa định xoay người ngồi dậy liền đau đến hô hấp không thông, nơi phía dưới có cảm giác giống như rách ra vậy, cậu bây giờ chỉ muốn kiểm tra xem nơi đó của cậu bị làm sao, tại sao chỉ vừa mới cử động liền đau như thế:

"A..."

Tô Thành gấp gấp:

"Em đừng động, anh giúp em"

Đồ Du Du không muốn, vừa nhìn thấy Tô Thành ngồi dậy liền đỏ mặt, dù sao thì bây giờ hấn cũng không hề mặc đồ cho nên hiện tại vật lớn ngoại cỡ kia đang hiện ra trước mắt cậu, cậu vội vàng xoay đầu qua một bên nói:

"Cậu trước mặt quần áo vào đi"

Tô Thành buồn cười nhưng vẫn vớ đại lấy khăn tắm bên cạnh quần quanh hông, giây tiếp theo liền vươn tay muốn kéo chăn của Đồ Du Du ra thì bị cậu hốt hoảng ngăn lại:

"Cậu định làm gì?"

Tô Thành giải thích:

"Anh bế em, em như vậy sao đi được"

Đồ Du Du không chịu, cậu tuy rằng đau nhưng hấn là vẫn có thể cố gắng đi được:

"Không cần, tôi tự làm"

Kế tiếp Đồ Du Du liền ngồi dậy, nhưng đúng là cơn đau phía dưới càng lúc càng dồn dập, cậu cuối cùng lại phải nằm lại xuống giường, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt trắng bệch thờ đốc. Tô Thành thấy vậy liền cứng rắn kéo chăn của Đồ Du Du ra rồi cúi người bế lấy cậu hướng vào phòng tắm, Đồ Du Du mặt mũi đỏ bừng, nhìn tới trên thân thể vốn không có một mảnh vải che thân lại còn loang lổ tinh dịch cùng vết thâm tím xanh đỏ, như thế nào người cậu lại nhiều dấu vết như thế, Đồ Du Du vừa nhìn liền bị dọa cho muốn khóc.

"Xin lỗi"

Đồ Du Du ngẩn người, Tô Thành đột nhiên nói tiếng xin lỗi với cậu, cậu còn không biết người kiêu ngạo ngông cuồng như hấn có thể nói ra hai từ kia. Tô Thành rất quan tâm, cả đường đi đều hướng mắt nhìn thẳng không hề quét mắt loạn trên người của Đồ Du Du, Đồ Du Du ở trong lòng ngực hấn lén lút nhìn, ở góc độ này của cậu có thể nhìn thấy được bả vai của hấn rất rộng, có cảm giác vững chãi an toàn, sườn nhan góc cạnh nam tính, sống mũi cao thẳng tắp, còn có đôi mắt hẹp dài kia, nhìn một hồi chẳng hiểu vì sao lại đỏ mặt nữa.

Tô Thành cẩn thận đặt Đồ Du Du vào trong bồn tắm hình tròn rất lớn, nước ấm không rõ vì sao đã được chuẩn bị từ trước, thân thể dính nháp khó chịu vừa được đặt vào trong làn nước ấm liền có cảm giác khoan thai thoải mái, ngay cả phía dưới nơi đó cũng được nước ấm xoa dịu một chút. Tô Thành nghĩ muốn giúp Đồ Du Du tắm, nhưng hấn do dự một hồi vẫn không dám thò tay vào trong làn nước, trước vẫn là thành thật hỏi cậu:

"Anh giúp em tắm?"

Sau khi trải qua một đêm sai lầm, Đồ Du Du vốn là rất hoảng hốt, Tô Thành thế nhưng không trực tiếp phũ mông chối bỏ mà còn rất ôn nhu với cậu, khiến cho cậu cũng có cảm giác ấm áp lạ thường, nơi sâu thẳm trong cõi lòng khẽ rung rinh, kết quả liền muốn cùng Tô Thành thử một lần, dù sao thì cậu thấy hấn cũng được, tuy rằng có chút cứng đầu ngang ngược nhưng là một con người tốt, hướng chỉ lần đầu cũng là cho hấn rồi bây giờ đột nhiên trách móc oán hận cũng không được nữa, thế cho nên Đồ Du Du lúc này liền đỏ mặt khẽ gật đầu.

Tô Thành bất ngờ, vốn tưởng rằng Đồ Du Du sẽ nói không cần rồi đuổi hấn ra ngoài, nhưng mà cậu thế nhưng lại đồng ý, đây chính là một phản hồi tốt. Tô Thành ngồi xuống mang khăn tắm khẽ lau trên người cậu, động tác dịu dàng coi cậu giống như vật quý giá sợ vỡ vậy:

"Chuyện hôm qua... cảm ơn cậu"

Tô Thành ở bên ngoài bồn tắm tập trung giúp Đồ Du Du, nghe thấy câu nói kia của cậu liền dừng lại động tác ngẩng đầu lên nhìn hỏi:

"Em đến nơi đó làm gì?"

Đồ Du Du đỏ mặt, cậu không thể nói cậu đến nơi đó để xác nhận xem cậu có thích đàn ông không:

"Tôi... tôi đi ăn tối với bạn"

Tô Thành biết là Đồ Du Du không muốn nhắc đến chuyện này cho nên cũng thuận theo cậu không hỏi nữa, dù rằng trong lòng hắn vẫn còn tức giận không biết tại sao cậu lại xuất hiện ở một nơi phức tạp như thế, nhưng mà nếu như bây giờ nổi giận với cậu khẳng định sẽ khiến cho con cừu nâu ngốc này hoảng hốt, chỉ bằng trước cứ dịu dàng trấn an cậu một chút, chuyện sau này thì để sau tìm hiểu cũng chưa muộn:

"Sau này đừng đến những nơi phức tạp như vậy"

Đồ Du Du im lặng một hồi sau liền ừ một tiếng rất nhỏ, tuy rằng nhỏ nhưng Tô Thành vẫn có thể nghe được, hắn trong lòng tránh không được có điểm vui mừng, ngay cả khóe miệng cũng cong cong không giấu được nụ cười. Đồ Du Du do dự một hồi, cảm thấy không khí quá mức ngưng đọng, từ lúc tỉnh dậy đến giờ cậu vẫn còn chưa biết Tô Thành sau này sẽ đối với cậu như thế nào, hắn cũng chỉ nói rằng sẽ chịu trách nhiệm còn chịu trách nhiệm như nào thì không nói:

"Tô Thành..."

Tô Thành ngẩng đầu nhìn Đồ Du Du lo lắng đáp lại:

"Sao thế?"

Đồ Du Du quay qua nhìn Tô Thành, khi vừa bắt gặp được gương mặt kia lại một lần nữa nhìn không được xấu hổ quay đi:

"Chuyện hôm qua..."

Tô Thành thấy bộ dạng đáng yêu kia của ai đó liền nuốt chút nữa mà máu chảy thành sông, hắn khàn giọng cố gắng đè nén dục vọng:

"Anh sẽ chịu trách nhiệm"

Đồ Du Du cảm thấy tình huống sao này sao lại giống như con gái bị cướp đi trinh tiết vậy, tuy rằng cậu không có cái màng ngăn kia, tuy rằng cậu là đàn ông nhưng mà cậu trước nay vẫn rất cổ hủ, rất coi trọng lần đầu tiên. Lần đầu tiên của cậu là do Tô Thành lấy đi, dù sao thì cậu cũng cảm thấy về bề ngoài của Tô Thành rất được, tính cách cũng không phải quá tệ, hắn lại đồng ý chịu trách nhiệm với cậu đủ để thấy nhân cách của hắn ra sao, cậu hay là cứ thử quen với hắn một lần:

"Cậu sau này... hãy chăm chỉ học, tôi cũng không hy vọng chuyện này sau khi bị vỡ lẽ ra thì người khác sẽ nói tôi không những dụ dỗ nam sinh còn khiến cho lực học của người đó sụt giảm"

Tô Thành mất vài giây mới có thể hiểu ra được ý nghĩa trong lời nói kia của Đồ Du Du, cậu chẳng phải là đang thật sự đồng ý quen hắn rồi hay sao. Tô Thành mạnh tay đập khăn xuống dưới bồn tắm, ngoài người qua hôn lấy Đồ Du Du, Đồ Du Du giật mình vội vã đẩy Tô Thành ra, không cẩn thận chạm phải vết thương phía bên dưới liền khê rên rì:

"A..."

Tô Thành vừa mới rồi là do quá mức xúc động cho nên mới làm như vậy, không nghĩ tới lại dọa sợ con cừu nâu ngốc này:

"Em có sao không?"

Đồ Du Du đau đến chảy mồ hôi hột, cậu bây giờ rất lo lắng phía dưới nơi đó của cậu có khi nào bị thương rất nghiêm trọng rồi hay không, tại sao cứ chỉ vừa động một cái liền đau như thế:

"Đau quá..."

Tô Thành trực tiếp luồn tay vào trong làn nước muốn tách hai chân của Đồ Du Du ra, Đồ Du Du giật mình vội khép hai chân lại:

"Cậu muốn làm gì?"

Tô Thành cảm thấy mình đã thất thố rồi liền thu tay lại khó xử đáp:

"Để anh xem xem"

Đồ Du Du mặt đỏ đến mức chỉ muốn xuất huyết, không nghĩ tới Tô Thành lại thẳng thắn đến thế, cho dù cậu và hắn thật sự đã làm ra chuyện thân mật kia, nhưng mà cậu vẫn không thể nào đáp ứng để cho hắn chạm vào người mình thân nhiên như thế được:

"Không cần... tôi không sao"

Tô Thành cười cười:

"Không cần phải ngại ngùng, cũng không phải là chưa thấy qua"

Đồ Du Du vừa tức giận vừa xấu hổ, ấp úng mãi mới có thể nói hết một câu:

"Cậu... cậu trước đi ra ngoài đi"

Tô Thành vươn tay ý định bế lấy Đồ Du Du: "Cũng tắm xong rồi, anh đưa em vào trong"

Đồ Du Du còn chưa kịp nói đồng ý hay không thì Tô Thành đã nhấc cậu lên rồi:

"Chậm đã... vẫn chưa lau người"

Tô Thành cười xấu xa nhìn Đồ Du Du một lượt từ đầu đến chân:

"Không cần lau, để như vậy nhìn càng đẹp"

Đồ Du Du làm sao có thể chịu được độ mặt dày kia của Tô Thành, đến cuối cùng vẫn là mặt đỏ tai hồng im lặng không nói được lời nào nữa. Tô Thành nhẹ nhàng đặt Đồ Du Du xuống dưới giường, Đồ Du Du vội vàng kéo lấy chăn bên cạnh che người mình lại, gương mặt ửng hồng nhìn sang chỗ khác:

"Cậu lấy giúp tôi quần áo đến đây"

Tô Thành nghiêm mặt:

"Trước phải thoa thuốc đã"

Đồ Du Du giật mình há một tiếng:

"Bôi thuốc gì?"

Tô Thành vươn tay lấy tới một tuýp thuốc đưa đến trước mặt Đồ Du Du:

"Thoa thuốc này"

Đồ Du Du lại bắt đầu xấu hổ, này có phải hay không là thuốc thoa chỗ đó, nhưng mà làm sao cậu để Tô Thành thoa cho mình được chứ, thế cho nên liền ấp úng nói thế này:

"Để tôi tự làm được rồi"

Tô Thành lúc này chỉ hận không thể ăn Đồ Du Du vào trong bụng, cừu nẫu ngốc nhà hắn đúng là chỗ nào cũng nhìn ra được vẻ đáng yêu:

"Em như vậy làm sao có thể tự làm chứ, mau tách chân ra nhanh đi"

Đồ Du Du theo bản năng giữ chặt lấy mép chân:

"Không... không cần... cậu để đó tôi tự làm là được"

Tô Thành nhìn chằm chằm Đồ Du Du một lượt rồi nói thế này:

"Anh cũng không hề có ý gì khác, chỉ là lo lắng cho em mà thôi"

Đồ Du Du mím mím môi mỏng nhỏ giọng trả lời:

"Tôi... tôi cũng..."

Tô Thành chậm rãi mà mạnh mẽ cưỡng chế kéo chân của Đồ Du Du xuống:

"Được rồi, mau quay mông lại để anh giúp em"

Đồ Du Du cảm thấy chân trên người bị kéo xuống, rất nhanh cả người trần trụi lại hiện ở trước mặt Tô Thành, cậu hoảng hốt tính kéo chân lại nhưng bị Tô Thành vỗ vỗ bắp đùi ôn nhu nói:

"Mau xoay người lại đi"

Đồ Du Du mặt đỏ như chấy máu, chỉ thiếu điều muốn đào một cái lỗ chui xuống mà thôi, bây giờ cậu không muốn đối diện với Tô Thành nữa thế cho nên đành phải nghe theo lời hấn nằm sấp lại. Tô Thành cười xấu xa vươn tay chạm vào mông của Đồ Du Du một chút, bên phía mông trái kia của cậu vẫn còn in rõ vết năm dấu ngón tay của hấn, càng nhìn lại càng muốn cắn thêm một ngụm nữa để lại dấu răng ở mông bên kia:

"Nhắc mông lên đi"

Đồ Du Du vừa mới rồi cảm nhận được bàn tay Tô Thành chạm lên mông mình liền biết rằng hấn nhất định là cố ý ấn đầu hũ của cậu, nhưng mà cậu lại ngại không dám nói ra thế cho nên chỉ còn biết im lặng nhẫn nhịn, nghe hấn nói nhắc mông nên thì cậu cũng nhanh chóng làm theo, thật sự muốn mặc quần áo vào ngay bây giờ.

Tô Thành dùng hai tay chậm rãi tách hai bên mông của Đồ Du Du ra, sau đó nơi đó hoa thần bí kia liền hiện ra trước mắt hấn, sưng đỏ đến đáng sợ luôn, chẳng trách cừu nâu ngọc kia chỉ cần động một cái liền kêu rên lên rồi. Tô Thành đưa miệng vào thổi thổi nhẹ một chút, một bên vừa lấy thuốc ra đầu ngón tay, một bên vừa dùng miệng thổi giảm đau, Đồ Du Du mặc dù trốn mặt xuống gối không nhìn thấy Tô Thành đang làm gì, nhưng mà cậu cũng đoán ra được hành động của hấn lúc này rất kỳ quái:

"Tô Thành... cậu làm gì thế?"

Tô Thành đau lòng hỏi:

"Có đau không?"

Đồ Du Du nghe thấy câu quan tâm kia của Tô Thành thì cõi lòng tự động ảm áp lạ thường, đến cuối cùng vẫn là im lặng không nói chỉ cần rằng chịu đựng sự đau rất nóng bỏng khi thuốc thoa vào. Tô Thành nhìn vết thương của ai đó cũng cảm thấy ái ngại, nếu cứ như vậy thì làm sao mà có thể làm lần tiếp theo, mà mỗi lần đều bị thương nghiêm trọng phải dưỡng một hồi như vậy cũng thật là lâu:

"Du Du... nơi này của em nhỏ như vậy, sau này mỗi lần làm đều phải dưỡng thương mất vài tuần"

Đồ Du Du nghe thấy lời nói kia của Tô Thành liền tự động rung mình, Tô Thành thế nhưng còn muốn nữa, nơi đó của cậu cũng không phải để cho hấn đâm vào, còn muốn đâm nữa nhất định sẽ phải đến bệnh viện mất thôi:

"Không có lần sau nữa"

Tô Thành nhú mày, sao có thể không có lần sau nữa được, nơi đó của Đồ Du Du mê người như thế, hấn hôm qua nếu như không phải bởi vì cậu bị chảy máu thì thật sự còn muốn làm thêm vài lần:

"Yên tâm, sau này anh sẽ tìm phương pháp khác, sau này làm sẽ không thành ra như vậy"

Đồ Du Du xấu hổ khẽ quát:

"Tôi nói không có lần sau nữa, cậu đừng nhắc nữa mà"

Đúng lúc này điện thoại của Tô Thành reo lên, hấn lướt tiếc thu đầu ngón tay lại rồi đưa tay với lấy điện thoại của mình, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiện thị tên ba của mình thì đuôi lông mày tự động nhíu lại, im lặng một lúc mới tiếp nhận cuộc gọi kia.

"Có chuyện gì?"

Tô Thánh ở bên này thật sự muốn nổi điên, dự án bất động sản bên bờ biển Tam Á phía bên công ty ông đã nhắm muốn hợp tác với Hoa thị về khoản cung cấp vật liệu xây dựng rồi, bây giờ lại nhận được tin Tô Thành ngày hôm qua ở tại quán bar đánh Hoa Hoạch Nghi, nếu như đánh bình thường thì thôi có thể giải quyết đi, nhưng đằng này Tô Thành lại đánh hỏng luôn con nhà người ta, Hoa Hoạch Nghi vì chuyện con trai bị đánh đến mất khả năng sinh sản liền còn muốn kiện Tô gia:

"Mày đang ở đâu, có biết mày đã gây ra chuyện lớn gì không hả?"

Tô Thành vẫn giữ một giọng nói lạnh lùng thản nhiên:

"Có chuyện gì thì ông nói nhanh đi, tôi đây đang rất bận"

Từ lúc Tô Thành sinh ra, hấn và Tô Thánh luôn khắc khẩu không thể nào hòa hợp được, Tô Thành ngày nào không gây rắc rối cho Tô Thánh thì ngày đó nhất định không yên:

"Mày đánh con nhà người ta đến mất khả năng sinh sản, phía bên Hoa thị đang đòi kiện mày đấy có biết không?"

Tô Thành nghe thấy Hoa Hoạch Nghi bị đánh đến như vậy liền nhếch môi cười:

"Tên đó đáng bị như vậy"

Tô Thánh trợn lớn hai mắt hét vào điện thoại:

"Mày mau trở về nhà cho tao"

Đầu dây bên kia tự động truyền tới tiếng tút tút đơn điệu, Tô Thành trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện rồi tắt nguồn điện thoại, Đồ Du Du nãy giờ ở bên cạnh cũng nghe ra được rằng Tô Thành dường như gặp chuyện gì đó, thế cho nên cậu liền quay đầu lại hỏi hân:

"Cậu có chuyện gì sao?"

Tô Thành lắc đầu:

"Không có chuyện gì, đợi một chút anh giúp em đặt một bộ quần áo, quần áo hôm qua của em không mặc được nữa rồi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tô Thành đưa Đồ Du Du trở về nhà, mua cho cậu một số thức ăn bổ dưỡng cùng đồ ăn vặt mà cậu thích mang bỏ hết vào trong tủ lạnh, cuối cùng liền trao cho cậu một nụ hôn vào trán rồi rời đi. Đồ Du Du cứ như vậy ngây ngốc tiếp nhận toàn bộ sự ôn nhu quan tâm này của Tô Thành, trong lòng nói không có chút gì động tâm thì là giả, nhưng mà cậu lại chẳng dám động tâm quá nhiều với hân bởi vì cậu sợ đến cuối cùng chuyện này sẽ không đi đến đâu.

Chuyện ngày hôm qua phát sinh giống như một giấc mơ vậy, không đúng, cậu có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện đó, cậu và Tô Thành cứ như vậy vì sự ngu ngốc của cậu mà làm ra chuyện động trời kia. Đồ Du Du cho tới thời điểm hiện tại vẫn không thể nào tiếp nhận hoàn toàn chuyện này, cũng không biết tình cảm của mình dành cho Tô Thành là sao, càng không biết được tiếp theo cậu muốn mối quan hệ giữa mình và hân phát triển theo chiều hướng nào. Tuy rằng thầy trò yêu nhau cũng không phải là chuyện gì quá lớn, nhưng mà đối phương lại là đàn ông, việc này mới chính là chuyện mà Đồ Du Du phải đau đầu sâu sắc.

[Đồ Tiên Sinh]: Hàn Kỳ, cậu có ở đó không?

[Hân Lão Sư]: Cậu thế nào rồi?

[Đồ Tiên Sinh]: Ngày hôm qua Tô Thành cũng xuất hiện ở đó hả?

[Hân Lão Sư]: Đúng vậy, may mà cậu ta đến kịp nếu không thì cậu toi đời rồi

[Đồ Tiên Sinh]: Hàn Kỳ, tôi và cậu ta ngày hôm qua phát sinh loại chuyện đó rồi

[Hân Lão Sư]: Tôi cũng thành thật xin lỗi cậu, nếu như không phải do tôi kéo cậu đến đó thì đã không xảy ra loại sự tình này

[Đồ Tiên Sinh]: Cũng không phải lỗi do cậu, là tại tôi đã không uống được rượu lại còn uống

[Hân Lão Sư]: Cậu vừa mới rồi nói cậu và cậu ta phát sinh ra loại chuyện kia rồi, vậy thì cậu ta phản ứng thế nào?

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu ta có nói sẽ chịu trách nhiệm

[Hân Lão Sư]: Cậu ta đang ở chỗ cậu hả?

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu ta nói có việc bận nên về trước rồi

[Hân Lão Sư]: Về rồi hả, có khi nào cậu ta kiểm soát hay không?

[Đồ Tiên Sinh]: Không biết nữa

[Hân Lão Sư]: Coi như bị chó cắn một lần đi.

Hàn Kỳ vừa nhấn câu kia liền làm cho Đồ Du Du rơi vào trạng thái hoang mang, xem thái độ của Tô Thành buổi sáng ngày hôm nay hân là sẽ không phải là loại người giống như Hàn Kỳ nghĩ.

[Đồ Tiên Sinh]: Cậu ta lúc rời đi có mua cho tôi rất nhiều đồ ăn

[Hân Lão Sư]: Người ta muốn tình một đêm cũng phải trả vài trăm, cậu ta mua đồ ăn cho cậu thôi có đáng là gì.

[Đồ Tiên Sinh]: Là thế hả?

[Hàn Lão Sư]: Nói gì thì nói cậu ta cũng chỉ là học sinh cao trung mà thôi, nhất định là thích của lạ, cậu cũng chẳng phải nói muốn cắt đứt với cậu ta hay sao, thôi thì coi như cho cậu ta ăn một lần thì cậu ta sẽ buông tha cho cậu vậy.

Đồ Du Du bắt đầu rơi vào trầm mặc, cậu vừa mong Tô Thành sẽ thật sự như lời của Hàn Kỳ nói buông tha cho cậu, nhưng lại vừa mong Tô Thành sẽ không như vậy, trong lòng của cậu hiện tại rối bời. Buổi tối ngày hôm ấy Tô Thành không hề liên lạc với cậu bất cứ cuộc gọi nào, lúc cậu đứng nấu cơm cũng có điểm trông ngóng hân tởi, còn sợ hân thật sự sẽ tởi cho nên đã nấu nhiều hơn một phần, nhưng đến cuối cùng Tô Thành lại thật sự không xuất hiện.

Tối đó đi tắm rửa, Đồ Du Du lúc này mới để ý thân thể của mình toàn là những dấu vết hoan ái xanh xanh tím tím rất đáng sợ, từ cẳng cổ cho đến khuôn ngực, vùng bụng cho đến bắp đùi đều mơ hồ có dấu răng cùng dấu đầu ngón tay, mắt thấy những dấu vết này Đồ Du Du liền đỏ mặt, sau đó chẳng hiểu sao lại khê thờ dài một hơi.

Da thịt Đồ Du Du thuộc dạng mềm mọng nhạy cảm, có vết tích để lại liền phải mất rất nhiều ngày mới có thể biến mất, bởi vì bên cẳng cổ có dấu răng xanh tím của ai đó cho nên khi đến lớp dạy học liền phải đặc biệt mặc áo sơ mi đóng cao cúc cổ, cho dù trời có nóng đến đâu cũng không thể nào mở ra.

Mấy ngày nay Đồ Du Du đi dạy học đều sẽ vô thức để ý tới vị trí cuối góc lớp, chỉ có điều vị trí cuối góc lớp lại luôn để trống. Lúc cậu trở về nhà cũng đặc biệt chú ý điện thoại, chỉ có điều điện thoại từ đó đến giờ cũng không có người cần mong liên lạc. Đồ Du Du cảm thấy tâm trạng xuống dốc trầm trọng, chẳng hiểu sao cõi lòng thật rất buồn bực, đêm đó lăn lộn một vòng vẫn không thể nào chợp mắt, cuối cùng quyết định nhấn phím 1 liên lạc với Tô Thành. Đồ Du Du đã do dự rất nhiều ngày, hôm nay mới có can đảm gọi đến cho hân, cậu hít một hơi thật sâu rồi đưa điện thoại lên tai nghe, kể đến đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến một giọng nói của cô gái quen thuộc:

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Điện thoại của Tô Thành không thể liên lạc được, một tuần nay hân cũng không đến trường, hân đúng thật sự là đang cố ý muốn tránh mặt cậu, Đồ Du Du cười khổ mang điện thoại đặt lên bàn rồi tắt điện đi ngủ. Buổi sáng ngày hôm sau là chủ nhật, Đồ Du Du ra ngoài siêu thị mua đồ ăn, hôm trước cậu mới được lĩnh lương cho nên liền muốn mua đồ về nhà nấu rồi mời Hàn Kỳ đến tâm sự. Ở ngoài siêu thị chọn tới chọn lui, cuối cùng liền đẩy theo một xe hàng lớn ra quầy thanh toán, lúc bắt xe bus về trường cũng phải chật vật hai tay xách nặng đi một đoạn đường.

Đồ Du Du về đến trước cửa nhà, mang hai túi đồ đặt xuống dưới đất rồi đưa tay vào trong túi tìm chìa khóa mở cửa, khi cậu cho chìa khóa vào trong ổ rồi mới phát hiện ra cửa thế nhưng còn chưa khóa, cậu có điểm giật mình vì mình thế nhưng đi ra ngoài còn quên khóa cửa. Nhưng mà khi Đồ Du Du đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy có đôi giày nam đang vút lộn xộn ở dưới sàn, trong lòng cậu có điểm kích động, cậu cũng chỉ đưa chìa khóa cho mỗi mình Tô Thành mà thôi, hơn nữa kiểu vút giày mỗi chiếc một nơi như thế này dường như cũng chỉ có hân. Đồ Du Du chậm rãi bước vào trong, nhìn cả phòng bếp cùng phòng khách một lượt cũng không nhìn thấy bóng dáng bất cứ một ai, sau vài giây thì cánh cửa phòng tắm liền mở ra, người bên trong thân hình cao lớn rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn đang chỉ quần duy nhất một chiếc khăn hồ hững ngang hông, mái tóc vẫn còn ướt nước nhỏ giọt theo sườn nhan gương mặt góc cạnh xuống tới chỗ khuôn ngực gọi cảm kìa:

"Chịu về rồi hả, em lại quên không mang điện thoại nữa sao?"

Đồ Du Du xách hai túi đồ ăn ngẩng ngốc nhìn Tô Thành, một tuần không gặp hân cũng không có gì thay đổi cả, đường nét trên gương mặt vẫn hoàn mỹ, đáng người vẫn tốt như vậy, ngay cả một chút xa lạ cũng không hề biểu hiện, hân thân nhiên giống như là mấy ngày nay hân chưa từng biến mất vậy:

"Em sao thế? Người yêu em rất đẹp trai sao?"

Đồ Du Du giật mình vội vã xoay người đi vào phòng bếp không nói câu gì cả, cậu lại bắt đầu lâm vào bối rối, đối diện với người một tuần nay vẫn luôn mong hân xuất hiện, bây giờ hân xuất hiện rồi thì lại không biết phản ứng ra sao, không biết nên phải nói cái gì.

Tô Thành một tuần này vì giải quyết chuyện của Hoa Hoạch Nghị mà tạm thời không thể đến chỗ Đồ Du Du được, lần đó hân vừa về đến Tô gia liền bị Tô Thánh ngay lập tức cho người canh giữ. Tô Thánh là sợ phía bên Hoa thị sai người trả thù Tô Thành, cho nên ông vì an toàn của Tô Thành mà bắt buộc nhốt hân trong nhà, đợi đến khi Tô gia cùng Bạch gia hợp sức giải quyết xong xuôi chuyện kia thì hân mới được thả ra. Tô Thành nhanh chóng bước vào phòng bếp nhìn bóng dáng nhỏ bé hấp tấp mang đồ ăn bỏ ra ngoài liền đi tới phía sau ôm lấy eo cậu:

"Em giận sao?"

Đồ Du Du dừng lại mọi động tác, ngay cả khoai tây đang cầm trên tay cũng rơi xuống dưới sàn, cậu có điểm cứng ngắc vẫn chưa thể nào thích nghi được sự gần gũi này từ Tô Thành, nhưng mà cảm giác mà hân mang lại cho cậu lại rất áp áp, có lẽ Đồ Du Du từ trước đến giờ luôn là một người thiếu cảm giác an toàn thế cho nên khi được người khác đột nhiên quan tâm chăm sóc như vậy liền sẽ tự động tạo nên một hàng rào trong lòng, chưa thể nào tiếp thu nhanh được như vậy.

"Anh mấy ngày nay gặp một chút chuyện cho nên không thể tới gặp em được" Tô Thành ở phía sau khê mở miệng nói

Đồ Du Du bắt đầu suy nghĩ, có phải hay không Tô Thành thực sự như lời Hàn Kỳ nói, hân chính là người muốn tìm kiếm sự mới mẻ, ở bên ngoài chơi đùa chán rồi liền quay trở lại tìm cậu nữa. Đồ Du Du nhanh chóng đưa tay gỡ tay của Tô Thành ra rồi trầm giọng:

"Thế thì cậu về nhà nghỉ ngơi đi"

Tô Thành lại ở phía sau ôm lấy eo Đồ Du Du cười nhẹ:

"Đúng là giận rồi!" Đồ Du Du dùng sức muốn thoát khỏi Tô Thành một lần nữa, nhưng mà lần này hắn lại ôm chặt lấy cậu hơn:

"Mấy ngày nay anh lúc nào cũng đều nhớ đến em hết"

Đồ Du Du đang giãy giụa cũng phải ngừng lại một chút, Tô Thành ở phía sau tiếp tục nói lời ngọt ngào:

"Không biết là em có ăn đúng bữa hay không..."

Đồ Du Du lạnh giọng:

"Tôi lúc nào cũng đều ăn đúng bữa, cậu mau bỏ tôi ra"

Tô Thành bật cười ha ha, cừu nân ngốc nhà hắn nhất định là đang giận dỗi, bộ dạng giận dỗi này đúng là đáng yêu không chịu nổi:

"Anh lại lo lắng em không chịu nổi bồi bổ, vết thương ở phía dưới đã khỏi hẳn hay chưa?"

Đồ Du Du nghe Tô Thành nhắc đến nơi đó liền tự động đỏ mặt gượng gạo càng mạnh, Tô Thành ở phía sau liền xoay người cậu lại đối diện với hắn, mắt thấy gương mặt đỏ như máu của ai kia liền nhìn không được cúi đầu hôn người ta. Đầu lưỡi của Tô Thành luồn vào trong khoang miệng của Đồ Du Du, ép buộc cậu mở miệng tiếp nhận, hắn ở bên trong khoang miệng cậu trêu đùa quấn lấy đầu lưỡi cậu, lại như muốn hãm cậu vào trong lòng, bàn tay đặt phía sau gáy cậu cũng càng ngày càng siết chặt hơn. Đồ Du Du lúc đầu chính là kịch liệt phản kháng, lúc sau cả người liền mềm nhũn đón nhận. Nụ hôn của Tô Thành mang theo sự cuồng dại nhưng lại có ôn nhu, mang theo sự nhớ nhung nhưng cũng chiếm hữu, khiến cho đầu óc Đồ Du Du cũng phải trở nên trống rỗng.

Tô Thành chậm rãi buông Đồ Du Du ra, nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp long lanh mờ màng của ai đó liền hận không được bỏ người này vào trong túi mà mang theo, không muốn cho ai nhìn thấy cậu cả:

"Du Du, mấy ngày này lúc nào cũng nhớ đến em hết, chỉ hận không thể đến gặp em ngay lập tức"

Đồ Du Du đỏ mặt đẩy Tô Thành ra, cậu nhanh chóng quay lại mang đồ ăn trong túi bỏ ra ngoài:

"Cậu... công việc kia đã giải quyết xong chưa?"

Đồ Du Du vốn là muốn hỏi Tô Thành bận việc gì, bận việc gì mà ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thể liên lạc với cậu, nhưng mà lời vừa bật ra liền hỏi theo nghĩa khác:

"Xong rồi, xong một cái liền đến tìm em"

Tiếp theo đó Đồ Du Du cũng không biết nói cái gì nữa cả, Tô Thành thì ngược lại có rất nhiều điều để nói với cậu:

"Du Du, để đồ ăn ở đó đi, một lát nữa anh đưa em đi ăn"

Đồ Du Du lúc này mới nhớ ra một lát nữa mình sẽ mời Hàn Kỳ đến ăn cơm, còn nhớ ra được cả chuyện của Hoàng Thế Trung là bạn trai của Hàn Kỳ, nhưng mà cậu lại không biết Hoàng Thế Trung có chơi cùng với Tô Thành cho nên liền không nói chuyện của Hoàng Thế Trung cho Tô Thành biết:

"Cậu về đi, một lát nữa tôi có hẹn mời bạn đến ăn cơm"

Tô Thành ở phía sau lưng nhìn Đồ Du Du chăm chăm, nhìn đến mức ngay cả sống lưng cậu cũng tự động nóng lên, Đồ Du Du cảm giác được có gì đó giống như rada rà soát mình liền quay lại xem thử, quả nhiên nhìn thấy được đôi mắt nóng rực của ai đó:

"Cậu mau mặc quần áo vào đi"

Tô Thành đứng khoanh tay trước ngực trầm giọng hỏi Đồ Du Du:

"Là bạn trai hay bạn gái?"

Đồ Du Du ở một bên cố gắng tập trung rửa rau:

"Là con trai, cậu ấy là bạn đại học của tôi"

Tô Thành ghen tuông:

"Con trai thì có chuyện gì mà nói"

Đồ Du Du trong lòng thầm nghĩ chẳng phải hai người cậu cũng là con trai hay sao, làm gì có chuyện gì mà nói đâu nhưng tại sao Tô Thành cứ thích dính lấy cậu như vậy:

"Là bạn đại học cho nên có nhiều chuyện xưa để ôn lại, cậu về trước đi"

Tô Thành nghe vậy lại càng không muốn về:

"Nếu là vậy thì anh cũng muốn gặp bạn em, bạn của em cũng là bạn của anh"

Đồ Du Du dừng lại động tác quay lại phía sau nhìn Tô Thành, cậu chính là muốn tâm sự với Hàn Kỳ về chuyện của Tô Thành, còn muốn cậu ta đưa ra cho mình một vài lời khuyên, Tô Thành ở lại thì làm được cái gì chứ:

"Cậu về đi, chúng tôi bạn bè nói chuyện cậu ở lại làm cái gì"

Tô Thành không nói đến chuyện này nữa, trực tiếp bước tới chỗ Đồ Du Du định giúp cậu một tay:

"Làm cái gì, anh giúp em"

Nhưng mà Tô Thành vừa mới bước về phía trước được ba bước thì khăn quần ở quanh hông hần liền rơi xuống sàn, Đồ Du Du giật mình hoảng hốt vội xoay lưng lại phía hần:

"Đã nói cậu mặc quần áo vào trước đi"

Tô Thành cười xấu xa, hần vừa cúi người nhặt khăn vừa nói:

"Cũng chẳng phải lần đầu tiên nhìn thấy, em ngại ngần cái gì chứ, hơn nữa của anh và em chẳng phải đều có cấu tạo giống nhau hay sao".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quần Áo Em Anh Cởi

Đồ Du Du đỏ mặt, dù sao thì cậu và Tô Thành là hai người hoàn toàn khác nhau, cậu vốn là người có điểm cổ hủ một chút còn Tô Thành thì lại phóng khoáng thái quá, chính là phóng khoáng đến mức biến thái không biết xấu hổ nữa mất rồi:

"Cậu mau đi đi"

Tô Thành cười cười đi vào trong phòng ngủ, Đồ Du Du ở bên này tim vẫn còn đập thình thịch, vừa mới rồi không nhìn thấy rõ nơi đó của Tô Thành, nhưng mà cũng nhìn thấy lướt qua rồi cho nên vẫn là tránh không được cảm thấy lúng túng. Tô Thành chưa đầy ba phút sau đã có thể mặc quần áo đi ra, Đồ Du Du ở trong phòng bếp nhìn thấy hần mặc quần đùi áo thun đơn giản liền nhú mày:

"Cậu về đi, một lát nữa bạn tôi đến thì cậu ở đây làm gì?"

Tô Thành thân nhiên đi qua chỗ Đồ Du Du giúp cậu rửa rau:

"Anh cũng muốn làm quen với bạn của em, em cảm thấy không công bằng vậy thì đợi lúc nào rảnh anh cũng sẽ đưa em đến gặp bạn anh"

Đồ Du Du không muốn Tô Thành ở lại chỗ này, cho dù Hàn Kỳ đã biết được chuyện giữa cậu và hần nhưng mà cậu lần này là muốn cùng Hàn Kỳ tâm sự, hần ở đây vậy thì hai người các cậu còn nói được cái gì nữa chứ:

"Cậu về đi"

Tô Thành rửa rau xong một lần liền rửa tiếp lần hai, Đồ Du Du cứ muốn hần về như vậy nhất định là có điều mờ ám thế cho nên hần đây nhất định ở lại cho bằng được:

"Em ngồi nói chuyện với bạn của em thì anh sẽ không làm phiền, anh chỉ là muốn ăn nhờ một bữa mà thôi, mấy ngày nay đều ăn không no bụng rồi"

Đồ Du Du nhìn chằm chằm Tô Thành:

"Cậu ra ngoài mà ăn, cậu thích ăn cái gì thì mua cái đó, ăn cho no rồi trở về nhà đi"

Tô Thành tắt vòi nước quay lại nhìn Đồ Du Du cười cười: "Anh muốn ăn đồ ăn em làm..." nói đến đây hần liền làm ra bộ dạng lưu manh: "Nhân tiện cũng muốn ăn em"

Đồ Du Du nghe vậy liền đỏ mặt, cậu chính là người rất dễ đỏ mặt, dù sao cậu cũng không giống như Tô Thành vô liêm sỉ, không biết xấu hổ là cái gì:

"Cậu... cậu nói cái gì thế, sau này ở trước mặt tôi đừng nhắc đến chuyện này"

Tô Thành lại tiếp tục rửa rau, vừa làm vừa tùy ý trêu chọc Đồ Du Du một chút làm cho cậu quên đi chuyện đuổi hấn về, hấn cũng thật là muốn nhìn xem người bạn kia của cậu là người như thế nào, hai thằng con trai chỉ là bạn bè có nhiều chuyện để nói lắm hay sao, rất đáng nghỉ ngơi:

"Em như vậy là chối bỏ trách nhiệm đúng không, anh nói cho em biết lần đầu tiên của anh cũng là cho em đấy"

Đồ Du Du luống cuống tay chân, mặt mũi đỏ như muốn chảy máu, trong lòng thầm nghĩ Tô Thành cũng là lấy đi lần đầu tiên của cậu. Tô Thành rửa rau xong rồi liền đứng ở phía sau lưng Đồ Du Du muốn ôm cậu, Đồ Du Du đang rón cá liền cảm nhận được vòng eo bị một bàn tay to lớn ôm lấy thì giật mình, vội vã mang đĩa bỏ xuống dưới bếp rồi kéo tay Tô Thành ra đồ mặt quát:

"Cậu làm cái gì thế?"

Tô Thành chậm rãi đáp một câu:

"Vòng eo lại nhỏ đi nữa rồi"

Đồ Du Du bất gặp ánh mắt nghiêm túc thâm tình kia của Tô Thành liền hoảng hốt, cậu trước đây quen với một Tô Thành lúc nào cũng cợt nhả trêu chọc cậu, lúc này lại làm ra một dáng vẻ nghiêm túc như thế thì thử hỏi cậu không lúng túng có được không:

"Cậu... cậu ra ngoài đi, đừng làm vướng chân vương ta của tôi"

Hôm nay Đồ Du Du mặc một chiếc áo thun màu trắng, phía bên trước ngực trái có một hình thêu nhân vật hoạt hình simpsons rất nhỏ, quần soóc màu đen dài đến ngang đầu gối, phía dưới chân đi một đôi dép trong nhà làm bằng nhựa mềm. Bởi vì chiếc áo thun trắng kia thuộc kiểu dáng rộng, mặc lên người Đồ Du Du lại càng khiến cho cậu thêm nhỏ bé, hơn nữa lúc này ai đó còn làm ra dáng vẻ lúng túng đồ mặt, Tô Thành chỉ liếc nhìn một cái thôi liền hận không thể ăn sạch xương người ta rồi.

Tô Thành xoay người bước ra khỏi phòng bếp, lý do hấn muốn rời khỏi chỗ này chính là do hấn bắt đầu nảy sinh ham muốn, cả người bút rứt khó chịu chỉ muốn lột áo người ta, nếu như còn tiếp tục đứng ở trong đây dây dưa nữa khẳng định sẽ là nhìn không được:

"Vậy anh ra ngoài xem TV"

Đồ Du Du không ngờ rằng Tô Thành lại dễ dàng bỏ qua cho mình đến như vậy, có điều hấn rời đi liền có thể khiến cho cậu bớt lúng túng, cũng khiến cho không khí giảm bớt đi phần ngưng đọng. Đồ Du Du nấu ăn không phải quá ngon, nhưng mấy món phức tạp một chút chỉ cần vừa nấu vừa xem công thức trên mạng là có thể hoàn thành, cá sốt cay chưa nấu xong nhưng mùi hương thơm kia đã bay thẳng ra ngoài phòng khách khiến cho bụng của Tô Thành cũng phải kêu ừng ực.

Đúng lúc này điện thoại của Đồ Du Du để ở bên ngoài phòng khách liền reo lên, Tô Thành đưa mắt nhìn tới liền thấy được trên màn hình điện thoại hiện thị cái tên Hàn Kỳ, hấn đang định vươn tay cầm lấy điện thoại thì đã có một bàn tay khác nhanh hơn đưa tay cầm lấy. Đồ Du Du cầm lấy điện thoại đi vào trong phòng bếp rồi mới nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, lúc nói chuyện điện thoại cậu luôn có thói quen nói không quá lớn mà rất nhỏ nhẹ, khiến cho Tô Thành đang ở bên ngoài vênh tai nghe ngóng cũng phải nghĩ ngờ ai kia nhất định là có chuyện giấu hấn.

"Hàn Kỳ à"

Đồ Du Du hẹn Hàn Kỳ 6 giờ qua nhà ăn cơm, Hàn Kỳ sớm đã chuẩn bị xong hết cả rồi nhưng lúc này Hoàng Thế Trung đột nhiên lại tìm đến chỗ cậu, Hoàng Thế Trung nói muốn đi cùng cậu tới nhà Đồ Du Du, Hàn Kỳ không làm sao từ chối được liền gọi điện hỏi Đồ Du Du trước:

"Du Du, là thế này Hoàng Thế Trung cũng muốn tới nhà cậu, tôi cũng đã nói không cho cậu ta đi rồi nhưng cậu ta lại cứ ăn vạ ở nhà tôi"

Đồ Du Du không tiếc một bữa cơm, có thêm Hoàng Thế Trung nữa thì cũng chỉ thêm một đôi đĩa cùng một chiếc bát mà thôi, có điều Tô Thành hôm nay cũng ở tại nhà cậu, nếu để cho Hoàng Thế Trung cùng Tô Thành chạm mặt nhau dường như là không được hay cho lắm, dù sao cậu vẫn luôn nghĩ Hoàng Thế Trung vẫn chưa biết cậu và Tô Thành có quan hệ đó:

"Cậu ấy cũng muốn đến sao, nhưng mà hôm nay Tô Thành cậu ta cũng ở tại nhà tôi"

Tô Thành không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau lưng Đồ Du Du nghe cậu nói chuyện rồi, Đồ Du Du nói chuyện nhỏ nhẹ như thế khiến cho hấn tưởng rằng cậu đang cố tình giấu giếm không muốn cho hấn nghe, thế cho nên khi hấn nghe thấy trong cuộc điện thoại lại xuất hiện thêm một đối tượng thứ ba nữa, mà nghe giọng điệu kia của Đồ Du Du dường như là cậu không muốn cho người đó đến vì có hấn ở đây:

"Là ai mà có anh ở đây thì không được đến?"

Đồ Du Du nghe thấy giọng nói trầm lạnh kia của Tô Thành thì giật mình quay lại phía sau, cậu còn đang nói chuyện với Hàn Kỳ nhưng nhìn thấy Tô Thành đứng ở đó liền quên mất mình còn đang nói chuyện điện thoại:

"Cậu đứng ở đây từ lúc nào thế?"

Tô Thành bước đến chỗ Đồ Du Du, hấn thân nhiên đưa tay lấy đi điện thoại trong tay cậu, động tác nhanh gọn dứt khoát áp điện thoại của cậu lên tai nghe rồi nói thế này:

"Xin chào, tôi là Tô Thành, nếu như có người nào muốn đến nữa thì rất hoan nghênh"

Đồ Du Du vội vã đưa tay lấy lại điện thoại của mình rồi nói với Hàn Kỳ:

"Hàn Kỳ, cậu đợi một chút nhé, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu"

Đồ Du Du nói xong liền cúp máy, cậu rất không hài lòng với việc làm này của Tô Thành, tại sao hắn lại tự tiện nói chuyện điện thoại của cậu như thế:

"Tô Thành, cậu có biết làm như vậy rất bất lịch sự hay không?"

Tô Thành nhú mày không vui:

"Em cứ ở trong bếp to nhỏ giấu giếm nói chuyện làm cái gì, tại sao không nói bình thường đi, người kia là ai hả?"

Đồ Du Du biết Tô Thành từ trước đến nay là một người luôn vô lý như vậy, nhưng mà biết trước tính cách này của hắn rồi đi chẳng nữa thì cậu vẫn không thể nào nhắm mắt nhắm nhin được:

"Tôi trước nay vẫn đều nói chuyện điện thoại như vậy, có một học sinh trong trường cũng muốn đến đây nữa, tôi sợ cậu ta nhìn thấy cậu cho nên mới không muốn để cậu ta đến đây"

Tô Thành đột nhiên nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du:

"Em rõ ràng nói hẹn bạn đại học đến ăn cơm, tại sao còn xuất hiện thêm cả học sinh trong trường nữa? Người đó là ai, là Vu Phóng chứ gì?"

Đồ Du Du dùng tay còn lại muốn gỡ tay Tô Thành ra:

"Cậu nắm tay tôi đau quá, cậu mau bỏ tôi ra"

Tô Thành dùng lực mạnh hơn siết lấy cổ tay của Đồ Du Du:

"Không trả lời không bỏ, nói đi có phải là Vu Phóng hay không?"

Đồ Du Du cảm giác cổ tay như sắp gãy ra rồi, biết rằng sức lực của Tô Thành rất lớn nhưng cậu không ngờ rằng hắn một tay liền có thể bóp tay cậu đau thế này. Đồ Du Du cũng phải tái mặt quát:

"Không phải, là Hoàng Thế Trung học ở lớp cậu đó"

Tô Thành vẫn không tin, hắn lấy điện thoại của cậu đưa tới trước mặt nhấn ra số điện thoại của Hoàng Thế Trung:

"Là Hoàng Thế Trung phải không, anh bây giờ sẽ gọi cho cậu ta hỏi, nếu như không phải thì em chết chắc rồi"

Đồ Du Du không biết tại vì sao Tô Thành có số điện thoại của Hoàng Thế Trung, nhưng mà bây giờ hắn nắm cổ tay của cậu đau quá thật sự là muốn hỏng đến nơi rồi, Đồ Du Du cố gắng vùng vẫy thoát ra nhưng không được, càng vùng vẫy thì lại càng cảm thấy đau hơn. "Thế Trung phải không, là tôi đây, vừa mới rồi cậu nói muốn đến nhà của Du Du đúng không?... ừ... tôi biết rồi... được rồi đến đi"

Tô Thành mất chưa đến một phút liền có thể xác nhận được lời Đồ Du Du nói không hề sai, hắn nhanh chóng buông cổ tay của cậu ra, nhìn tới trên cổ tay nhỏ bé kia vẫn còn in lại dấu ngón tay của hắn đến trắng bệch liền có điểm hồi hận. Tô Thành gãi gãi đầu cười cười nhìn Đồ Du Du:

"Đúng là cậu ta thật"

Đồ Du Du một tay cầm cổ tay của mình tức giận nhìn Tô Thành một cái rồi xoay người đi tới chỗ bếp nấu đồ ăn, Tô Thành biết mình vừa rồi xúc động quá cho nên Đồ Du Du giận mình cũng là đúng thôi. Tính cách của Tô Thành từ trước đến nay luôn tự tung tự tác như vậy, hắn muốn cái gì liền sẽ phải làm trước tiên, dùng mọi biện pháp để hoàn thành nhanh nhất, cho nên lúc vừa rồi mới không kiềm chế được mà có điểm mạnh tay với cậu:

"Du Du, anh xin lỗi, sau này anh sẽ không mạnh tay với em như vậy"

Đồ Du Du cũng không phải hoàn toàn giận Tô Thành vì chuyện mạnh tay với cậu, mà là cậu giận hắn vì chuyện muốn làm gì thì làm của hắn, cảm giác giống như hắn đều muốn kiểm soát cậu vậy. Đồ Du Du không nói chuyện, Tô Thành liền tiến đến nhẹ nhàng vờn tay từ phía sau ôm lấy người ta:

"Nhưng mà em cứ lén lút như vậy làm cái gì, em ở ngoài thích kết bạn với ai anh đều không quản, nếu như là bạn bè bình thường thì anh sẽ không ghen"

Đây là lần đầu tiên Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành chính miệng nói hắn ghen, hắn nói thì cậu mới biết được thì ra là hắn ghen chứ từ trước đến nay cậu không hề biết những hành động quá đáng kia mà hắn làm chính là vì do hắn ghen. Đồ Du Du giãy giụa muốn đẩy Tô Thành ra, có điều cả một quá trình từ đầu đến cuối đều không hề mở miệng, may mắn là Tô Thành hiện tại ôm cậu từ phía sau cho nên không nhận ra được gương mặt cậu lúc này đang xấu hổ:

"Được rồi, em đừng tức giận có được không, sau này đừng làm ra những hành động khiến anh hiểu lầm nữa"

Đồ Du Du mím chặt môi, một lúc sau mới lạnh giọng đáp lời:

"Tôi trước nay vẫn luôn nói chuyện điện thoại như thế, tôi không muốn cho Hoàng Thế Trung đến đây là vì tôi không muốn để cho cậu ta nhìn thấy cậu, tránh cho cậu ta hiểu lầm"

Tô Thành nghe thấy thế thì bật cười, thì ra là cừu nâu ngốc nhà hần suy nghĩ như vậy. Đồ Du Du bực bội:

"Cậu cười cái gì chứ?"

Tô Thành đáp:

"Cậu ta sớm biết mối quan hệ của chúng ta rồi"

Đồ Du Du khó hiểu:

"Sao mà biết được?"

Tô Thành thân nhiên trả lời:

"Anh nói, cậu ta là bạn của anh, tất cả những người bạn của anh anh đều nói em hiện tại chính là người quan trọng của anh"

Đồ Du Du giật mình:

"Cái gì? Cậu nói có thật không?"

Tô Thành xoay người Đồ Du Du lại đối diện với mình, đôi mắt xinh đẹp của ai kia vì bất ngờ cùng kinh ngạc cho nên lúc này mở lớn v

ô cùng:

"Anh nói thật"

Đồ Du Du vừa hoảng sợ vừa lo lắng:

"Ai cho cậu nói hã, cậu đã hỏi ý kiến của tôi chưa, đã thống nhất là không cho ai biết mối quan hệ của chúng ta rồi, cậu đã kể cho bao nhiêu người rồi hã?"

Tô Thành nhìn cái miệng nhỏ của ai kia liên tục mấp máy liên ngửa ngáy cả người, chính vì thế lúc này liền cúi đầu xuống hôn cậu, Đồ Du Du nhanh chóng đẩy hần ra một lần nữa:

"Cậu đã nói cho bao nhiêu người rồi?"

Tô Thành ngày đó tụ tập đưa xe cùng nhóm bạn của mình liên vui vẻ thông báo chuyện này, trong nhóm đưa xe lần đó hần cũng chỉ chưa tới mười người, nhưng mà hần khi ấy có nói muốn bọn họ chuyển lời cho nhau về chuyện này, bây giờ chỉ sợ là học sinh trong trường sớm đã biết chuyện này rồi. Có điều Tô Thành sợ Đồ Du Du phát hiện ra chuyện này sẽ nổi giận với hần cho nên hần lúc này liền nói dối cậu:

"Anh chỉ nói cho hai người mà thôi, trong đó của Thế Trung"

Đồ Du Du trong lòng cũng đỡ sợ hơn một chút, chỉ nói cho hai người thì chuyện sẽ không quá lớn, nhưng mà cậu vẫn muốn biết một người nữa là ai:

"Thế còn một người nữa là ai?"

Tô Thành đáp:

"Là Tử Tuấn"

Đồ Du Du lúc này mới chợt nhớ ra, cứ mỗi lần lên lớp dạy học khi Tô Thành gọi cậu xuống chỗ hần thì Chung Tử Tuấn lại nằm xuống bàn ngủ, sau đó khi cậu lên bục giảng phía trên thì cậu ta lại ngồi dậy nói chuyện với Tô Thành, lúc ấy cậu còn tưởng là do mình may mắn, bây giờ Tô Thành nói ra như vậy thì cậu mới biết được rằng Chung Tử Tuấn cố tình làm như thế:

"Nói vậy, mỗi lần ở trên lớp... cậu ta đều biết cậu trêu ghẹo tôi rồi?"

Tô Thành cười trừ không đáp, thật ra không phải chỉ mình Chung Tử Tuấn biết mà cả lớp học sớm đã biết từ lâu rồi. Đồ Du Du khóc không ra nước mắt, để cho học sinh của mình biết được mình là một thầy giáo lại ở chính trong lớp học bị một nam sinh khác sàm sỡ như vậy thì còn gì là tôn nghiêm của cậu nữa. Đồ Du Du nhanh chóng đẩy mạnh Tô Thành ra cách xa mình quát:

"Tôi cấm cậu lần sau ở trên lớp làm ra hành động kia với tôi"

Tô Thành cười khò:

"Được được, sau này anh sẽ lưu ý"

Đồ Du Du tức đến độ run rẩy cả người:

"Cậu đi ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa"

Tô Thành bước tới lại muốn ôm lấy người ta:

"Được rồi, được rồi, Du Du em đừng tức giận, em đừng tức giận mà"

Đồ Du Du liên tục đẩy Tô Thành ra:

"Mau buông ra, tôi còn phải nấu cơm nữa"

Tô Thành chân chó lấy lòng:

"Anh phụ em, em muốn anh làm cái gì?"

Đồ Du Du bực bội:

"Tôi muốn cậu rời khỏi đây ngay"

Mặt dày mới lấy được vợ, Tô Thành chính là điển hình của câu nói trên, cho dù Đồ Du Du có liên miêng đuổi hấn đi chẳng nữa thì hấn vẫn đứng sát bên cạnh cậu, mọi lời nói kia đều bỏ ngoài tai không nghe:

"Anh múc canh ra bát nhé"

Đồ Du Du ở trong bếp bầm bầm nấu nấu, Tô Thành đứng ở bên cạnh chỉ đợi đồ thức ăn bày ra đĩa, sau đó phụ Đồ Du Du rửa nồi. Tô đại thiếu gia trước nay chưa bao giờ đứng ở trong bếp làm loại sự tình này, nhưng mà khả năng tiếp thu xem như cũng nhanh chóng, Đồ Du Du nói hấn làm như thế nào thì hấn làm y nguyên như vậy, thức ăn bày biện xem như là gọn gàng, bát đĩa rửa sạch đều không có dầu mỡ.

"Lần sau ăn cơm ở nhà tôi, tôi nấu thì cậu phải rửa"

Tô Thành không thích rửa bát, hấn trước nay cũng không phải làm chuyện này, nhưng mà để lấy lòng Đồ Du Du thì một núi bát hấn cũng rửa:

"Được, sau này bát anh rửa, chăn anh giặt, quần áo em anh cời"

Đồ Du Du nghe thấy câu nói cuối cùng kia của Tô Thành thì hét lên:

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trong Mắt Anh Toàn Là Em Thôi

Tô Thành rất thích nói vấn đề kia với Đồ Du Du, chỉ cần có cơ hội là hấn sẽ lái sang vấn đề đó ngày, dù sao ở độ tuổi này của hấn lại mới chỉ từng nếm qua quả ngọt một lần như vậy tránh không được có điểm nhớ nhưng thêm khát:

"Anh nghe nói lần đầu thì sẽ đau, nhưng đến lần thứ hai, thứ ba, những lần sau đó đều sẽ không đau nữa"

Đồ Du Du nghiêng răng nghiêng lợi:

"Đừng nói chuyện này với tôi"

Tô Thành vẫn dai nhăng nhặng:

"Em hôm đó còn ngồi cả lên mặt anh muốn anh liếm, em nhất định cũng là người rất ham muốn"

Đồ Du Du tức đến đỏ cả mặt:

"Cậu đang nói chuyện với thầy giáo của mình đấy"

Tô Thành xấu xa:

"Văn nhả bại hoại không giống thầy giáo, em là người yêu của anh"

Đồ Du Du gõ mạnh đũa vào chảo:

"Tôi là thầy giáo, tôi không bại hoại, những chuyện xảy ra đêm đó đều là do rượu làm hết"

Tô Thành lưu manh trả lời:

"Em chẳng lẽ không biết khi say rượu thì người ta liên sống thật với mình nhất hay sao"

Đồ Du Du cứng họng, sau đó liền cãi cùn:

"Đều là do cậu nói hết, đêm đó cũng không biết tôi như thế nào, cậu nhất định là lừa gạt tôi, cậu ép buộc tôi"

Tô Thành dừng tay quay sang nhìn Đồ Du Du:

"Lần đó anh biết ngay em sẽ nói như thế cho nên anh đã lưu lại video rồi, bộ dạng em lúc đó chính là ham dục khát cầu, rất là có mị lực, nghĩ đến liền muốn cứng rồi đây này"

Đồ Du Du đỏ mặt khi nhìn thấy chỗ đứng quần của Tô Thành quả thật đã nhô lên một chút rồi:

"Cậu đừng nghĩ đến loại chuyện đó nữa đi, mau đi lấy bốn cái bát cùng bốn đôi đũa xếp ra bàn đi, nhóm người Hàn Kỳ sắp tới rồi"

Tô Thành nghe theo lời của Đồ Du Du lấy bốn cái bát cùng bốn đôi đũa:

"Nhắc mới nhớ, thì ra người đó của Thế Trung lại là bạn đại học của em hả?"

Đồ Du Du im lặng không đáp, Tô Thành nói tiếp:

"Cậu ta rất hay khen bạn của em, nói là người của cậu ta vô cùng có mị hoặc, anh một lát nữa cũng muốn xem xem rốt cuộc là ai mà có thể hơn em được"

Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành ý muốn so sánh Hàn Kỳ với cậu, trong lòng cậu liền có áp lực không thôi, Hàn Kỳ đúng là thật sự rất có mị hoặc, so với cậu thì cậu thua thảm là điều đương nhiên, còn nhớ lần đó Hàn Kỳ cùng cậu đi ăn cơm, nhìn thấy cậu ta cậu còn không cảm lòng được mà khen ngợi thất thần. Đồ Du Du im lặng này giờ mới nhỏ giọng nói một câu thế này:

"Cậu ấy đúng là rất đẹp, cho nên nếu như so với tôi thì cậu sẽ thất vọng rất nhiều"

Tô Thành nghe thấy giọng điệu của Đồ Du Du thay đổi liền dừng lại động tác xếp bát đũa, hẩn nhanh chóng đi tới ôm lấy eo người ta, cầm đặt ở trên vai cậu dịu dàng đáp:

"Anh chỉ nói vậy thôi, chứ trong mắt anh toàn là em thôi, làm gì có thời gian mà để ý đến người khác chứ"

Nếu như Tô Thành không nói thì không sao, nhưng mà cậu nghe thấy hẩn nói ra những câu kia liền cảm thấy trong lòng rất gấp gáp. Dù sao thì trong lòng Đồ Du Du vẫn luôn tồn tại cảm giác tự ti, đối với Hàn Kỳ có phong thái tốt như vậy lại càng tự ti hơn rất nhiều, lại sợ Tô Thành nhìn thấy Hàn Kỳ rồi thì trong đầu sẽ có suy nghĩ muốn so sánh, sau đó hẩn liền cảm thấy cậu cái gì cũng không bằng Hàn Kỳ mà chê cười cậu. Đồ Du Du lặng lẽ gỡ tay Tô Thành ra khỏi eo mình rồi không nói gì, Tô Thành nhận ra được biểu hiện kỳ lạ kia của cậu liền xoay người cậu lại, đôi mắt chim ưng hẹp dài kia mang theo ôn nhu cùng quyết đoán nhìn thẳng vào mắt cậu nói:

"Em chính là có rất nhiều điểm tốt mà không ai có thể có được, nếu không thì anh cũng không thích em đến vậy"

Đồ Du Du ngẩn người, phát hiện ra Tô Thành không có duy trì vẻ cợt nhả tùy ý, hẩn nghiêm túc nói ra câu kia như vậy thật sự là khiến cho cậu vô cùng khó xử, gương mặt lại bắt đầu nóng lên, da thịt nơi đó của cậu rất dễ thay đổi màu sắc, đến cuối cùng liền mang gương mặt đỏ như muốn nhỏ máu mà đối diện với hẩn:

"Cậu... cậu nói cái gì thế"

Tô Thành chạm tay vào chóp mũi của Đồ Du Du một cái:

"Là em suy nghĩ gì mới đúng"

Đúng lúc này bên ngoài liền có tiếng chuông cửa, Đồ Du Du trong đầu thầm cảm ơn người tới, nếu như còn không tới thì cậu cũng không có cách nào tiếp tục đứng đối diện với Tô Thành nữa:

"Tôi ra mở cửa"

Hàn Kỳ cùng Hoàng Thế Trung đến còn mang theo một chai rượu quý, hôm nay Hàn Kỳ mặc một chiếc áo thun màu hồng pastel cổ chữ V rất rộng, còn mặc theo một chiếc quần jean màu xanh nhạt, mái tóc ngắn để tùy ý không theo đường lối, vừa nhìn thấy Hàn Kỳ Đồ Du Du cũng phải cảm thán phong

cách ăn mặc của cậu ta quả thật rất tốt. Hoàng Thế Trung đứng ở phía sau Hàn Kỳ ôm theo một chai rượu vang đặt trong hộp giấy, cậu ta cười cười lớn tiếng hỏi Đồ Du Du:

"Thầy ơi, em cũng tới ăn nữa được không?"

Hàn Kỳ nhìn Đồ Du Du có điểm khó xử:

"Xin lỗi, cậu ta cứ đòi theo đi cho bằng được"

Vừa mới rồi Tô Thành nói Hoàng Thế Trung đã biết mối quan hệ giữa cậu và hắn, bây giờ cậu đứng đối diện với cậu ta cũng tránh không được có điểm lúng túng khó xử:

"Hai người vào trong đi"

Tô Thành đã ngồi trước vào bàn ăn, Hoàng Thế Trung mang theo rượu vào bên trong phòng nói lớn:

"Cậu cũng thỉnh thật, biết hôm nay thầy giáo mở tiệc liền chạy đến ăn kè"

Hàn Kỳ và Đồ Du Du vẫn đứng ở bên ngoài phòng khách to nhỏ, Đồ Du Du thấp giọng kể với Hàn Kỳ:

"Hàn Kỳ, Hoàng Thế Trung và Tô Thành chính là bạn bè quen biết"

Lần ấy khi đưa Hoàng Thế Trung đến bệnh viện thì Hàn Kỳ đã biết chuyện này, chỉ là quên mất không kể cho Đồ Du Du mà thôi:

"Ừ, tôi biết rồi, lần ấy ở quán bar Hàn Kỳ có nói cho tôi, nhiều việc quá cho nên tôi quên mất kể lại cho cậu"

Đồ Du Du giật mình ngẩn người, tại sao người ngoài cuộc đều biết hết mà cậu vốn dĩ là người trong cuộc đến bây giờ mới biết đây.

"Du Du, ăn cơm"

Đồ Du Du còn đang ngẩn người thì nghe thấy tiếng của Tô Thành gọi mình, Đồ Du Du quay lại phía sau thì nhìn thấy hắn đang đứng ở phía phòng bếp nhìn về chỗ cậu. Đồ Du Du ở nhà mặc đồ tùy tiện, so với với Hàn Kỳ chín chu có phong cách ăn mặc thời thượng thì tuyệt đối thua kém, thế cho nên khi Tô Thành đột nhiên gọi cậu như thế cũng khiến cho cậu có điểm căng thẳng đáp lại:

"Tôi biết rồi"

Nói rồi Đồ Du Du liền quay sang nhìn Hàn Kỳ:

"Đi thôi, tôi đã nấu xong rồi"

Đồ Du Du ngồi ở bên cạnh Hàn Kỳ cùng Tô Thành, vị trí của bốn người lúc này chính là Tô Thành ngồi đối diện Hàn Kỳ, Đồ Du Du chột dạ nhìn xuống dưới bàn thân, hôm nay ăn mặc tùy tiện như vậy quả thật rất mất mặt, nhưng mà nếu như cậu có ăn mặc cẩn thận vào đi chẳng nữa thì đồ trong tủ quần áo của cậu căn bản cũng không thể một giống như Hàn Kỳ được, giấu lại phong cách thời trang của Tô Thành và Hàn Kỳ có điểm rất giống nhau, cả hai đều thời thượng bắt kịp xu thế, mà Đồ Du Du cậu thì lại quá mức bình thường.

Hoàng Thế Trung ở bên mở nắp chai rượu vang rót cho mỗi người một chút vào ly, rót xong rồi liền chỉ qua Hàn Kỳ giới thiệu cho Tô Thành biết:

"Đây là Kỳ Kỳ, là người yêu của tôi"

Tô Thành im lặng nhìn Hàn Kỳ, Hàn Kỳ cũng im lặng quan sát đối phương, không gian rơi vào trầm mặc làm cho Đồ Du Du cũng phải lo lắng lạ thường, cậu thế nhưng còn không biết bản thân mình hiện tại mang nắm tay nhỏ nắm vào rất chặt. Một phút trôi qua giống như thiên thu lịch sử, Đồ Du Du quên mất phải giới thiệu cho Hàn Kỳ và Tô Thành biết nhau, Tô Thành lúc này chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói mang theo ngữ điệu bình thản không nóng không lạnh, cũng rất là tôn trọng đối phương:

"Tôi là Tô Thành, nghe nói anh là bạn đại học của Du Du"

Hàn Kỳ vừa mới rồi quan sát Tô Thành một chút chính là muốn xem hắn là kiểu người như thế nào, có phải hay không là dạng xấu xa để còn biết khuyên Đồ Du Du tránh, nhưng xem ánh mắt thâm trầm vừa mới rồi của hắn, Hàn Kỳ trong lòng không khỏi có điểm kinh ngạc, người này thế nhưng có vẻ rất trưởng thành, trong ánh mắt có uy lực khiến cho người ta không rét mà run:

"Đúng vậy, xin chào tôi là Hàn Kỳ"

Tô Thành gật nhẹ một cái ý chào hỏi, Đồ Du Du căng thẳng vẫn chưa kết thúc cứ ngồi ngây ra không nói được tiếng nào. Hoàng Thế Trung chủ động nhắc ly:

"Nào, chúng ta trước hết chạm ly đi"

Đồ Du Du còn nhớ lần đó uống rượu liền phạm sai lầm, cậu biết được tử lượng của mình rất kém, nếu như còn muốn uống rượu nữa thì có khi nào sẽ

tiếp tục phạm sai lầm hay không:

"Tôi uống nước ngọt được rồi, trong tủ có nước ngọt để tôi đi lấy"

Hoàng Thế Trung lên tiếng ngăn Đồ Du Du lại:

"Thầy ơi mọi người đều uống rượu mà thầy lại uống nước ngọt thì ra thể thống gì nữa chứ, thầy uống rượu đi, đây dù sao cũng là nhà thầy còn sợ xảy ra chuyện gì nữa hay sao"

Đồ Du Du nghe vậy liền đỏ mặt, cậu biết Hoàng Thế Trung là đang nhắc tới chuyện ở quán bar lần đó. Tô Thành cầm lấy ly rượu của cậu đưa đến chỗ cậu:

"Uống một chút đi, cảm thấy không uống được nữa thì dừng lại, sẽ không ai ép buộc em đâu"

Đồ Du Du cũng không còn cách nào nữa cả đành tiếp nhận ly rượu trong tay Tô Thành, bốn người chạm ly rồi uống. Đồ Du Du không dám uống nhiều, chỉ uống một ngụm liền đặt xuống bàn.

Hoàng Thế Trung vẫn luôn cười đùa vô tư, uống cạn sạch ly rượu đầu tiên liền thân nhiên hỏi:

"Thầy à, như thế nào thầy lại có thể cùng với cậu ta ở chung một chỗ vậy?"

Đồ Du Du nghe Hoàng Thế Trung hỏi câu hỏi kia thì ngẩn người, cậu cũng không biết nên phải trả lời sao, từ đó đến giờ cậu chưa hề nghĩ tới xem mình và Tô Thành quen nhau từ khi nào, chỉ biết được mình bị hấn ép phải quen nhau. Hoàng Thế Trung bật cười ha ha:

"Cậu ta là tên khó ưa nhất mà tôi từng quen biết, thầy giáo nhất định là phải chịu đựng cậu ta rất nhiều đi"

Đồ Du Du nghe thấy Hoàng Thế Trung cứ gọi mình một tiếng thầy giáo, hai tiếng thầy giáo như vậy quả thật rất xấu hổ, dù sao thì cậu cũng không muốn để người khác nghĩ rằng bản thân mình là một thầy giáo không đứng đắn, đi dụ dỗ học sinh của mình:

"Tôi..."

Đồ Du Du đến nửa ngày cũng không nói ra được lời nào, Tô Thành ở bên cạnh lúc này mới hướng Hàn Kỳ hỏi:

"Anh sao lại quen biết cậu ta vậy?"

Hàn Kỳ không giống như Đồ Du Du, có lẽ cậu đã có một khoảng thời gian từng trải rồi cho nên rất bình tĩnh mà trả lời:

"Chúng tôi quen nhau trên mạng xã hội"

Tô Thành chẳng qua chỉ là có một chút hiếu kỳ với bạn của vị này nhà hấn, hơn nữa hấn hiểu Đồ Du Du không thích bị hỏi nhiều đến chuyện mối quan hệ của bọn họ, bởi vì Đồ Du Du từ đó đến giờ vẫn luôn không muốn để cho người ngoài biết được, cậu là lo sợ người ta nghĩ cậu là một thầy giáo không đứng đắn:

"Anh đang làm về lĩnh vực gì?"

Hàn Kỳ nhàn nhạt đáp:

"Tôi làm về phong thủy"

Tô Thành rất tự nhiên mà nói:

"Thật thế sao, lát nữa phiền anh vào xem phòng ngủ của chúng tôi một chút, xem xem hướng giường đã đặt chuẩn hay chưa, như thế nào vị này nhà tôi lại khó như vậy"

Đồ Du Du có ngốc cũng vẫn hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Thành, gương mặt nhỏ nhắn của cậu lúc này đỏ như máu, cậu kín đáo ở dưới bàn ăn đưa tay qua nhéo lấy đuôi Tô Thành cảnh cáo. Một lời nói kia của Tô Thành khiến cho mọi người trong phòng phải bật cười ha ha, Hàn Kỳ hào hứng đáp lại góp vui:

"Cái này là xem kỹ thuật của cậu, kỹ thuật của cậu mà tốt thì ngay cả không cần giường cũng không vấn đề gì"

Đồ Du Du là một thầy giáo cho nên tính cách có một chút nghiêm túc, từ đầu đến cuối vẫn không làm sao có thể bình tĩnh mà tiếp nhận được cuộc nói chuyện mờ ám như thế này, chính vì thế liền kiếm cớ muốn đi lấy nước mà đứng dậy rồi đi. Đồ Du Du đi rồi, ba người ở trong bàn vẫn nói chuyện vui vẻ, hơn nữa cậu còn nghe thấy Hàn Kỳ nhận xét Hoàng Thế Trung rằng kỹ thuật của cậu ta quả thật rất tệ. Đến khi Đồ Du Du quay trở về bàn ăn rồi thì ba người bọn họ vẫn không chịu kết thúc cuộc nói chuyện đen tối này.

Hàn Kỳ giống như là một lão tiền bối kỳ cựu trong lĩnh vực kia khiến cho hai nam sinh đang ngồi ở chỗ này cũng đành tai nghiêm túc mà lắng nghe, Đồ Du Du đột nhiên cảm thấy thật là thất bại, cậu đứng ở trên lớp giảng bài bọn họ chưa bao giờ chăm chú như vậy, thế mà Hàn Kỳ đường đường không có kỹ năng sư phạm gì cả lại có thể gây hứng thú cho hai người họ đến thế:

"Đa số phần cổ và tai đều rất nhạy cảm, cá nhân tôi cực kỳ thích hôn vào nơi đó. Cũng tùy từng người, nói chung là các cậu phải tự mình tìm hiểu, nếu như chạm được đúng phần nhạy cảm kia sẽ khiến cho đối phương tự động mềm nhũn"

Hàn Kỳ vừa nói xong Tô Thành liền quay ngay sang bên cạnh Đồ Du Du để đánh giá cậu một lượt, bị ánh mắt nóng bỏng kia của hắn nhìn tới phía mình liền khiến cho cậu càng giống như ngồi trên đồng lửa hơn.

Hàn Kỳ nhấp một ngụm rượu, cậu rất thích thảo luận vấn đề này với người muốn nghe:

"Một tuần bốn ngày là khoa học, nhưng mà có một số người thích cuồng nhiệt, một tuần bảy ngày đều không vấn đề gì. Hơn nữa một số người còn thích bất ngờ bị tập kích, làm như thế nhất định sẽ khiến đối phương hứng thú"

Tô Thành đột nhiên quay sang nhìn Đồ Du Du nghiêm túc hỏi một câu thế này:

"Du Du, em thích một tuần bốn buổi hay là bảy buổi"

Đồ Du Du đang uống canh cũng phải giật mình phun ra một ngụm:

"Cậu nói cái gì thế?"

Tô Thành vừa thấy vậy liền tự nhiên đưa tay lên lau khóe miệng Đồ Du Du:

"Cẩn thận chứ"

Đồ Du Du vừa tức giận vừa xấu hổ đẩy tay Tô Thành ra:

"Cậu tránh ra đi"

Tô Thành đột nhiên bị Đồ Du Du ghê lạnh liền không hiểu tại sao, Hoàng Thế Trung vừa nhìn thấy bộ mặt thối kia của Tô Thành thì bật cười:

"Tô đại thiếu gia, cậu cũng có ngày này"

Tô Thành vẫn còn không hiểu mình đã làm sai ở đâu thế cho nên hắn lúc này mới dán sát vào Đồ Du Du hỏi:

"Em sao thế?"

Đồ Du Du đỏ mặt đẩy Tô Thành cách xa mình một chút:

"Cậu mau tránh ra đi"

Tô Thành nhúm mày nhìn lại bản thân một lượt, hắn tưởng rằng trên người mình có vấn đề gì cho nên mới bị Đồ Du Du xa lánh như thế, bởi vì Hoàng Thế Trung và Hàn Kỳ cứ cười mãi không thôi cho nên Đồ Du Du liền xấu hổ đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Tô Thành lúc này vẫn còn chưa hiểu cái gì cả liền hỏi hai người đang ngồi cười:

"Em ấy bị làm sao thế?"

Hàn Kỳ thấy vậy liền cười lên tiếng nói thế này:

"Cậu ấy ngại bởi vì cậu nói trúng ý cậu ấy rồi"

Tô Thành im lặng, sau một hồi mới lên tiếng:

"Như vậy em ấy là tuýp người thích một tuần bốn hay bảy?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hứa Hẹn

Bốn người dùng xong bữa, Hoàng Thế Trung liền nghĩ ra một trò chơi, trò chơi cũng rất đơn giản chính là lời thật lòng hay đại mạo hiểm mà ai cũng đều biết quy luật hết cả. Hàn Kỳ lấy một chai bia đã uống hết đặt ở trên bàn rồi nói:

"Mọi người nhất định phải tôn trọng luật chơi, chịu chơi thì phải chịu phạt có biết hay chưa"

Đồ Du Du vốn không muốn chơi, cậu đối với mấy thể loại như thế này vốn không giỏi cho lắm thế cho nên lúc này liền do dự:

"Tôi không giỏi chơi cái này, hay là ba người các cậu chơi đi"

Hoàng Thế Trung xua tay:

"Cái này không phụ thuộc vào kỹ năng có chơi giỏi hay không mà là do thầy gan lớn hay không thôi"

Đồ Du Du vốn định nói gan mình rất nhỏ không thích hợp chơi trò này, nhưng mà Tô Thành ngồi ở bên cạnh cậu đã nói:

"Chơi đi, chúng ta ba người chơi lại chỉ có một mình em không chơi sao mà được"

Hàn Kỳ trực tiếp xoay chai bia thủy tinh kia trên bàn:

"Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi"

Chai thủy tinh màu xanh lá cây quen thuộc rất nhanh xoay tròn nhiều vòng trên mặt bàn, Đồ Du Du im lặng quan sát chai thủy tinh đó trong lòng cũng cảm thấy có chút căng thẳng, chỉ sợ là chai thủy tinh kia dừng ngay ở phía trước cậu, may mắn là miệng chai không chỉ về phía cậu mà là người bên cạnh cậu Tô Thành, còn chiều kia của chai chỉ tới chỗ Hàn Kỳ cho nên Hàn Kỳ được quyền hỏi:

"Lời thật lòng hay đại mạo hiểm?"

Tô Thành nhếch rất tự nhiên mà đáp:

"Tôi thích hoạt động một chút cho nên chọn đại mạo hiểm đi"

Hàn Kỳ im lặng giống như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau cậu mới lên tiếng nói thế này:

"Tôi cũng không biết nên để cậu làm cái gì nữa, như vậy chuyển cho Du Du để cậu giúp tôi nghĩ đi"

Đồ Du Du nghe thấy có người đột nhiên nhắc đến mình thì bất ngờ há một tiếng:

"Tôi hả?"

Tô Thành ngược lại chính là vô cùng vui vẻ quay sang nhìn Đồ Du Du đợi chờ:

"Em có phải không nở phạt anh hay không, như vậy anh đòi chọn nói thật cũng được"

Đồ Du Du trừng mắt cảnh cáo Tô Thành, tuy rằng hai người ở đây đã biết mối quan hệ giữa cậu và hấn rồi nhưng mà hấn cũng không nên biểu hiện thái độ quá ra như vậy, hấn không cần mặt mũi nhưng cậu cần có được hay không:

"Tôi phạt cậu lớn tiếng nói ba lần Tô Thành là một tên không biết vô liêm sỉ"

Hình phạt này có chút trẻ con, Đồ Du Du khi nói ra cũng cảm thấy chính là như vậy, nhưng mà cậu đối với phương diện này không tài giỏi cho lắm nên không thể tìm ra được hình phạt nào tốt hơn. Tô Thành chính là người không biết vô liêm sỉ, hấn không biết vô liêm sỉ cho nên chuyện này hấn làm vô cùng dễ dàng:

"Tô Thành là một tên không biết vô liêm sỉ, Tô Thành là một tên không biết vô liêm sỉ, Tô Thành là một tên không biết vô liêm sỉ mà yêu em"

Lời vừa nói xong liền khiến cho Đồ Du Du giật mình hoảng hốt, nghe thấy tiếng cười lớn của hai người đối diện liền hận không thể một tảng tảng bất tỉnh Tô Thành:

"Tôi không bảo cậu nói như vậy, cậu như thế là vi phạm quy tắc trò chơi"

Tô Thành nhìn chằm chằm gương mặt đỏ như muốn nổ máu của ai kia liền hận không được muốn đè người ta xuống ăn sạch xương:

"Có hả?"

Hoàng Thế Trung nhảy vào góp vui:

"Trên nguyên tắc thì cũng có thể chấp nhận được, Tô Thành cậu ta cũng nói đủ ba lần mà thầy yêu cầu rồi"

Đồ Du Du biết Hoàng Thế Trung đứng về phía Tô Thành nên liền mím môi im lặng không thêm nói nữa, Tô Thành vươn tay xoay chai bia kia, rất nhanh chai bia đó liền dừng lại ở đối diện Hoàng Thế Trung, mà người hỏi lúc này lại là Đồ Du Du. Đồ Du Du âm thầm vui sướng trong lòng, cậu nhất định sẽ phạt Hoàng Thế Trung viết chữ bằng móng, bởi vì quá mức hấp tấp muốn trả thù cho nên không cần đợi Hoàng Thế Trung lựa chọn nói lời thật hay đại mạo hiểm nữa thì cậu đã buột miệng nói ra thế này:

"Phạt cậu viết tên mình bằng móng"

Hoàng Thế Trung ồ một tiếng:

"Thầy ơi nhưng mà em chọn nói thật"

Đồ Du Du nghe vậy liền thất vọng, cậu cũng chẳng có câu gì muốn hỏi Hoàng Thế Trung cả, suy nghĩ rất lâu Đồ Du Du mới hỏi một câu thế này:

"Cậu nói trong đây ai đẹp nhất"

Bởi vì buổi sáng Tô Thành có nói muốn xem xem Hàn Kỳ bộ dáng thế nào, hơn nữa hần đường như cũng có ý muốn so sánh cậu và Hàn Kỳ, cho nên Đồ Du Du mới thuận miệng mà hỏi như vậy, tuy rằng miệng thì coi như là thuận nhưng trong lòng chính là có một chút muốn hỏi xem Hoàng Thế Trung không cần phải suy nghĩ nhiều đã có thể trả lời ngay cho Đồ Du Du vấn đề này:

"Đương nhiên chính là Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ là đẹp nhất"

Hàn Kỳ liếc nhìn Hoàng Thế Trung:

"Cậu đừng có làm ra cái bộ dáng như vậy có được hay không"

Tô Thành quay sang chăm chú nhìn Đồ Du Du khẽ quan sát biểu cảm trên gương mặt của cậu, hần biết Đồ Du Du không phải là người thích so đo nhưng cậu lại là người rất coi trọng tiểu tiết, có lẽ là lời nói lúc vừa mới rồi hần nói khiến cho ai kia vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Tô Thành giả bộ không biết chuyện mà Đồ Du Du nghĩ, hần lên tiếng nói một câu thế này:

"Du Du là đáng yêu nhất"

Câu hỏi này của Đồ Du Du vốn không phải là một câu hỏi làm khó gì cả, cho nên cả Hàn Kỳ và Hoàng Thế Trung đều không quan tâm quá nhiều. Đồ Du Du khi nghe Tô Thành nói ra câu nói kia liền im lặng, cậu im lặng không phải là do cậu không nghe thấy hần nói mà cậu im lặng chính là không biết phải trả lời ra sao, nhưng dù sao trong lòng cũng có cảm giác vui vẻ đến lạ thường.

Vòng xoay dừng lại ở đối diện Hàn Kỳ, Hàn Kỳ chọn nói lời thật lòng cho nên Tô Thành là người hỏi. Tô Thành cũng không biết nên hỏi cái gì bởi vì hần căn bản không có quan tâm đến người này cho nên không có gì muốn biết về cậu ta. Hoàng Thế Trung thấy Tô Thành đến nửa ngày cũng không tìm ra được câu hỏi liền lên tiếng:

"Cậu giúp tôi hỏi Kỳ Kỳ có thích tôi hay không đi"

Tô Thành rất hào phóng mà gật đầu:

"Như vậy anh trả lời câu hỏi của Thế Trung đi"

Hàn Kỳ vẫn giữ thái độ thật bình tĩnh, nếu như là Đồ Du Du bị hỏi câu hỏi này, cậu cho dù có thích Tô Thành hay là không thích thì mặt của cậu nhất định cũng sẽ đỏ lên, đến khi ấy sẽ lúng túng không thôi, nhưng mà Hàn Kỳ thì lại khác hầu như là sẽ không ai nhìn thấy được cậu ta đỏ mặt:

"Đương nhiên có một chút thích, nếu không tại sao tôi lại đồng ý quen với cậu chứ"

Vòng xoay tiếp tục xoay, lần này chai rượu dừng lại ở chỗ của Đồ Du Du, Đồ Du Du chọn nói lời thật lòng. Hoàng Thế Trung vốn là người rất mưu mô, cho nên đối với vấn đề làm khó người khác thì cậu ta đương nhiên là có rất nhiều trò:

"Là thầy giáo sao, vậy thì em hỏi thầy lần ở quán bar đó lúc Tô Thành đưa thầy về hai người đã làm hay chưa?"

Đồ Du Du nghe thấy câu hỏi kia của Hoàng Thế Trung liền giật mình lúng túng, gương mặt nhỏ nhẩn lúc này liền đỏ ửng cả lên, bị một học sinh hỏi cái vấn đề này thì cậu là thầy giáo làm sao có thể trả lời được đây:

"Tôi... tôi muốn chọn lại, tôi chọn mạo hiểm"

Đối với bộ dạng lúng túng kia của Đồ Du Du không cần cậu phải trả lời thì Hoàng Thế Trung cũng đã đoán ra rồi, Hoàng Thế Trung đứng dậy đi vào trong bếp lấy ra chai rượu còn thừa cùng một cái ly:

"Cũng được, em cũng không làm khó thầy, thầy uống hết ly rượu này là được rồi"

Đồ Du Du nhìn Hoàng Thế Trung rót rượu sắp tràn ly rồi liền nhú mày, cậu khẳng định là không có khả năng uống hết được ly rượu kia, có uống thì cũng nhất định sẽ say, vừa mới rồi đã uống gần nửa ly rồi, có thể đoán ra được rượu không hề nhẹ chút nào:

"Cái này... cái này cậu có thể đổi cái khác được hay không, tửu lượng của tôi không được tốt cho lắm" Hoàng Thế Trung cười cười:

"Vậy thầy trả lời câu hỏi lúc trước của em là được rồi"

Đồ Du Du sẽ không trả lời, cậu làm sao có thể thừa nhận được cơ chứ, nghĩ nghĩ một hồi liền quyết định nói dối:

"Cũng được, tôi trả lời câu hỏi trước của cậu... chúng tôi không xảy ra loại chuyện đó, cậu đừng nghĩ lung tung"

Hoàng Thế Trung bật cười ha ha quay sang hỏi Tô Thành:

"Thật hả?"

Tô Thành nhún vai:

"Em ấy vui là được"

Lời này đại biểu cho việc Đồ Du Du đang nói dối, Hoàng Thế Trung cầm lấy ly rượu đưa đến trước mặt Đồ Du Du:

"Thầy phạm luật rồi, phạt thầy uống hai ly"

Đồ Du Du né tránh:

"Tôi thật sự không thể uống được"

Hoàng Thế Trung vẫn cứ ép:

"Chỗ này là nhà của thầy, còn sợ xảy ra chuyện gì nữa hay sao"

Hàn Kỳ thấy Đồ Du Du không chịu uống liền cũng nhảy vào góp vui:

"Du Du, cậu có chơi thì phải có chịu chứ, mau uống đi, uống được bao nhiêu thì uống, phần còn lại nói Tô Thành giúp cậu"

Đồ Du Du bị người ta dồn vào đường cùng đành phải uống, thứ rượu đắng chát cay nồng kia đi vào trong cuống họng liền cảm thấy nóng rất không thoải, Đồ Du Du khó khăn lắm mới có thể uống hết ly rượu đầy như sắp tràn ra ngoài kia, còn chưa kịp ổn định hơi thở thì Hoàng Thế Trung đã nhét thêm một ly nữa vào trong tay cậu rồi:

"Tôi... tôi không uống được nữa đâu"

Đồ Du Du đầu óc có điểm quay cuồng, thần trí vẫn ý thức được bản thân mình hiện tại đã ngà ngà say, trước sự bức ép của Hoàng Thế Trung Đồ Du Du đành phải quay sang nhờ Tô Thành giúp đỡ:

"Cậu giúp tôi được chứ?"

Tô Thành chậm rãi tiếp nhận ly rượu kia đưa lên miệng uống cạn, tư lượng của Tô Thành rất tốt, ở độ tuổi này đã tốt như vậy rồi thì qua vài năm nữa khẳng định sẽ trở thành bất khả chiến bại, ngàn chén không say:

"Được rồi, đừng ép buộc em ấy nữa"

Ngồi chơi một lúc thì nhóm người Hàn Kỳ cùng Hoàng Thế Trung cũng trở về nhà, Đồ Du Du ngà ngà say nhưng vẫn ý thức được trong nhà còn có sự xuất hiện của Tô Thành:

"Cậu cũng về đi"

Đồ Du Du lúc say rượu gương mặt sẽ ửng hồng, đôi môi mọng nước máp máp đáng yêu, Tô Thành cảm thấy cừu nân ngốc nhà hắn đối với bất cứ ai khác đều đẹp hơn hẳn, chính là vẻ đẹp đơn thuần đặc biệt không có ai có thể so sánh. Tô Thành nhịn không được đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Đồ Du Du một cái rồi trêu chọc cậu:

"Anh ở đây, ban đêm em muốn giải quyết cái gì anh còn có thể giúp đỡ"

Đồ Du Du từ chối:

"Cậu trở về nhà đi"

Tô Thành cười hi hi:

"Em say như vậy rồi, bây giờ nên đi ngủ đi, buổi chiều ngày mai có tiết dạy phải không?"

Đồ Du Du im lặng một chút, không rõ là đầu óc của cậu hiện tại đã quay cuồng mệt mỏi, hay là cậu lười khuyên nhủ Tô Thành mà lúc này quả thật mặc kệ hần cứ như vậy đứng dậy đi vào trong phòng ngủ. Tô Thành giúp Đồ Du Du mở quạt điện, sau đó lại giúp cậu tắt đèn, cuối cùng liền leo lên giường nằm ở bên cạnh cậu. Không gian rơi vào trầm mặc tĩnh mịch, chẳng biết sau bao lâu Đồ Du Du mới nhẹ nhàng lên tiếng hỏi thế này:

"Tô Thành, hôm nay Hoàng Thế Trung hỏi tôi vấn đề kia... cậu ta có phải đã biết tôi và cậu làm ra sự tình kia rồi đúng không?"

Tô Thành cảm thấy vấn đề này cũng không có gì quan trọng cả, biết cũng được mà không biết cũng không sao:

"Nhìn sắc mặt của em như vậy, không cần em phải nói thì cậu ta cũng đoán ra được rồi"

Đồ Du Du khẽ thờ dài:

"Tôi vốn là người không giỏi khống chế cảm xúc, đối với vấn đề nào đó khúc mắc liền sẽ lúng túng... nếu như sau này chuyện của chúng ta bị người khác phát hiện ra, tôi cũng không biết là mình sẽ nên giải quyết thế nào nữa"

Tô Thành đột nhiên đưa bàn tay mình nắm lấy bàn tay của Đồ Du Du, không biết là do bàn tay của hắn rất lớn hay là do bàn tay của Đồ Du Du quá nhỏ mà lúc này bàn tay cậu liền không thể nào cử động hay thoát ra khỏi hắn được:

"Đến lúc đó em không cần giải quyết, anh sẽ giải quyết"

Đồ Du Du cười khổ, trong đầu cậu luôn nghĩ Tô Thành rất ngông cuồng, mà một người ngông cuồng thì rất tùy ý, làm cái gì cũng không suy nghĩ trước sau, hán mà giải quyết chỉ sợ là sẽ hỏng chuyện:

"Cậu như thế nào mà giải quyết đây, tôi thích một người có lời nói khiến cho người ta nể phục chứ không thích một người dùng nắm đấm để nói chuyện đâu"

Đúng là Tô Thành trước nay chính là người thích dùng nắm đấm để nói chuyện, nhưng một khoảng thời gian rất lâu sau đó cũng vì có câu nói này của Đồ Du Du mà Tô Thành trở thành một người không cần lên tiếng nói chuyện, chỉ cần một ánh mắt của hắn thôi liền phải làm cho người ta e sợ suy nghĩ, dĩ nhiên thì người chỉ cần liếc nhìn liền làm cho đối phương chột dạ như vậy thì một lời nói của hắn nói ra có biết bao trọng lượng, có điều chuyện này vẫn là để đến đó thì nói sau đi.

Tô Thành xoay người khẽ ôm Đồ Du Du vào trong lòng, thân thể của Đồ Du Du mềm mại nhỏ nhắn, cả người lại có một mùi rượu nho thoang thoang khiến cho người ta không uống mà say. Tô Thành vốn tưởng rằng Đồ Du Du sẽ đẩy mình ra nhưng không ngờ cậu lại để yên cho hắn ôm như thế:

"Tôi biết cậu là đại thiếu gia, tương lai sau này sẽ không phải lo nghĩ quá nhiều, nhưng mà tôi thật sự muốn cậu hãy lo nghĩ cho tương lai của mình đi. Tôi biết là mấy cái môn học gì đó ở trường lớp đối với cậu sẽ cảm thấy thừa thãi, thậm chí sau này những thứ đó cũng không giúp ích được gì cho cuộc sống của cậu, nhưng mà tôi thật sự mong cậu hãy chú tâm vào việc học hành một chút có được không, cậu đã nghĩ muốn học đại học nào hay chưa?"

Tô Thành chưa có dự định gì cả, ngay cả việc học đại học cũng chưa từng nghĩ tới, nhưng mà hắn không có ý định sẽ tiếp quản sự nghiệp Tô gia, hắn vốn không có đầu óc kinh doanh cho lắm, hoặc nói đúng hơn là hắn không có hứng thú đối với việc này. Ông ngoại hắn có nói muốn hắn sau khi tốt nghiệp cao trung liền vào quân đội, hắn nghĩ bản thân mình giỏi nhất là đánh đấm gì đó, sức khỏe cũng rất tốt cho nên nghĩ rằng vào quân đội cũng không phải là không tốt, nhưng mà Đồ Du Du lúc này lại nhẹ nhàng nói tiếp một câu:

"Cậu là đại thiếu gia như vậy hán là sẽ không phải làm lao động tay chân, nhưng mà tôi vẫn cứ muốn nói lao động tay chân thì sẽ rất mệt, lao động trí óc tuy mệt nhưng xem ra vẫn tốt hơn, ngày nào cũng có thể mặc một bộ vest chỉnh chu đi đến công ty làm việc, tầng lớp trí thức trong xã hội trước nay vẫn được kính nể hơn"

Tô Thành nghiêm túc hỏi Đồ Du Du:

"Vậy nếu như anh sau này trở thành tình anh trong giới tri thức rồi thì có thể yêu em không?"

Đồ Du Du buồn cười:

"Đợi đến lúc đó cậu nhất định sẽ có người khác, nếu như trở thành một tình anh rồi thì xung quanh cậu sẽ có rất nhiều người, cậu có thể từ từ lựa chọn người tốt nhất với mình, cậu sẽ có rất nhiều lựa chọn"

Tô Thành khẽ đưa đầu ngón tay luồn vào trong mái tóc ngắn của Đồ Du Du:

"Nhưng mà em có ở trong số đó hay không?"

Đồ Du Du im lặng không nói, Tô Thành khẽ cúi đầu hôn vào mái tóc cậu:

"Nếu như có thì anh sẽ không để ý đến ai khác cả, những người kia đều gạt hết sang một bên chỉ để lại một mình em"

Đồ Du Du không rõ tình cảm của mình dành cho Tô Thành là gì, nhưng nếu như đến thời điểm hắn trở thành một tình anh mà hai người các cậu vẫn đang giữ mối quan hệ thế này thì cậu khẳng định rằng mình và hán lúc đó đã thật sự trở thành một cặp:

"Nếu như cậu thật sự trở thành một tình anh rồi... đến lúc đó cậu còn để ý đến tôi thì tôi nhất định sẽ đồng ý"

Lời này của Đồ Du Du giống như một lời hứa hẹn, một lời động viên không ngừng thôi thúc Tô Thành, khiến cho hắn đối với việc muốn cậu là của hán càng thêm cố gắng hết mình. Nếu như Đồ Du Du thích tình anh trong giới tri thức vậy thì Tô Thành hán sẽ quyết định không lựa chọn vào quân đội nữa, dù sao vào quân đội cũng chỉ là vì không biết sẽ làm gì tiếp theo mà thôi, hiện tại hán có việc phải làm vào tương lai rồi cho nên sẽ không đáp ứng lời đề nghị kia của Bạch Trần Quân nữa.

Chương 43: Dạy Phụ Đạo

Thời gian cứ thế trôi đi, Đồ Du Du và Tô Thành vẫn duy trì mối quan hệ như vậy, đối với Tô Thành hẳn vẫn luôn cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh cừu nâu gốc nhà mình, hẳn sớm đã coi cậu giống như là người yêu, nhưng đối với Đồ Du Du thì lại khác, tuy rằng lúc ở bên cạnh Tô Thành, nghe mấy lời nói lưu manh không biết xấu hổ của hắn, có đôi lúc sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng mà cậu vẫn chưa thể nào tiếp nhận được mối quan hệ giữa cậu và hắn hiện tại là mối quan hệ yêu đương.

Tô Thành và Đồ Du Du chưa từng có bất cứ một cuộc hẹn hò chính thức nào cả, cùng nhau đi ra ngoài chỉ có duy nhất một việc là đến siêu thị mua đồ ăn. Tô Thành không phân biệt ngày lễ hay dịp trọng đại gì, chỉ cần ở trên đường nhìn thấy có thứ này rất hợp với Đồ Du Du liền sẽ mua về cho cậu. Được tặng quà ai mà chẳng thích, nhưng mà đối với Đồ Du Du thì lại là một vấn đề khác, Đồ Du Du không những không thích mà còn cảm thấy phiền, điển hình là chuyện ngày đó Tô Thành cùng một nhóm bạn đi chơi ngoại ô còn mang về cho Đồ Du Du một con cừu non bốn tháng tuổi. Đồ Du Du khi ấy mới đi dạy về liền nhìn thấy Tô Thành bế con cừu kia trên đùi ngồi ở ghế sofa xem TV, hẳn vừa nhìn thấy cậu liền nói bởi vì con cừu kia rất giống cậu cho nên hắn liền mang nó về nuôi ở nhà cậu. Tuy rằng con cừu nhỏ kia đáng yêu thật nhưng mà khu nhà ở giáo viên không cho nuôi động vật, huống chi từ đó đến giờ người ta chỉ nuôi chó nuôi mèo, làm gì có ai nuôi cừu làm thú cưng đâu, Đồ Du Du phải nói mãi thì Tô Thành mới chịu mang con cừu kia trả lại cho nông trại.

Trời bước vào thu, Vương Phủ vốn trồng hai hàng phong dài thẳng tắp lúc này lá đã chuyển qua đỏ vàng nhìn vô cùng thơ mộng. Đồ Du Du buổi sáng đứng trên ban công nhà nhìn ra liền thấy hình ảnh này, trong lòng chẳng hiểu sao có một chút buồn bực, ngẫm lại cậu và Tô Thành cứ như vậy đã quen nhau được bốn tháng rồi. Bốn tháng mà cứ ngỡ như mới hôm qua, Đồ Du Du vẫn không thể nào thích ứng được mối quan hệ giữa cậu và Tô Thành, có điều vẫn không thể không nói Tô Thành thật sự là đã mang đến cho cậu rất nhiều sự thay đổi trong cuộc sống, chính là sự mới mẻ mà trước nay cậu chưa từng bị phá vỡ.

Tô Thành thích Đồ Du Du, càng ngày càng yêu thích cậu thật nhiều, đối với tình yêu chính là cuồng nhiệt giống như những lá phong đỏ trên cây kia, Tô Thành cũng không hiểu tại sao hắn lại thích cậu nhiều như thế chỉ biết độ yêu thích này càng ngày càng tăng lên thật nhiều.

"Thầy ơi, thầy có thật là có gì đó với Tô Thành hay không?"

Đây là câu hỏi của Vu Phóng, vừa mới kết thúc tiết dạy Đồ Du Du liền đi ra khỏi lớp học, đi được vài bước thì Vu Phóng gọi cậu lại hỏi như thế. Đồ Du Du trong nhất thời khó xử ngắc ngứ tại chỗ, Vu Phóng chăm chú quan sát sắc mặt của Đồ Du Du, rất nhanh sau đó trong đôi mắt của hắn lóe lên một tia mất mát thất vọng không rõ vì sao. Đồ Du Du giật mình thoát khỏi sự lúng túng, cậu cố gắng làm ra dáng vẻ thật bình thường nhưng trong mắt của người đối diện chính là vô cùng bất thường:

"Vu Phóng, em đang nói đến chuyện gì đó, tôi và Tô Thành cái gì cơ?"

Chuyện Tô Thành lên tiếng nói không muốn bất cứ ai gây khó dễ cho Đồ Du Du cả trường sớm đã biết, chỉ là có một số người biết hai người bọn cậu là loại quan hệ đó, nhưng có một số người lại không hề ngờ tới, mà Vu Phóng chính là kiểu người đầu tiên. Đối diện với Đồ Du Du lúng túng như vậy thì không cần phải cậu lên tiếng trả lời, Vu Phóng sớm đã xác định được chuyện đó là thật. Vu Phóng che giấu cảm xúc rất tốt, vừa mới rồi trong đôi mắt còn có chút mất mát, nhưng mà lúc này đã nhanh chóng lấy lại nụ cười thường trực trên môi:

"Không có gì, chỉ là gần đây trong trường đồn đại rất nhiều, hẳn chỉ là tin vịt mà thôi. Đúng rồi, sắp tới là thi học kỳ rồi thầy có thể giúp em ôn tập hay không?"

Hai tháng nữa chính là kỳ thi học kỳ 1, Đồ Du Du bình thường vẫn luôn nhắc nhở Tô Thành nên ôn luyện đi nhưng hắn từ đầu đến cuối đều rất ham vui, bây giờ trong lớp có một học sinh ham học như vậy thử hỏi Đồ Du Du làm sao có thể từ chối cho được:

"Cũng được, như vậy thì để khi nào rảnh..."

Không đợi Đồ Du Du nói xong lời kia thì Vu Phóng đã nhanh chóng cắt lời:

"Ngày hôm nay được không ạ, thầy nói tuần sau có bài kiểm tra, em lại có rất nhiều vấn đề không hiểu"

Đồ Du Du do dự, bình thường Tô Thành sẽ tới nhà của cậu vào buổi trưa, mấy ngày trước hắn đi du lịch cùng nhóm bạn vẫn chưa trở về, không biết hôm nay hắn có tới chỗ cậu hay không, nhưng mà nếu như hắn thật sự có tới thì cũng đã sao, hay là cậu trước vẫn là đồng ý ôn tập cho Vu Phóng trước, dù sao thì kỳ thi trước mắt quan trọng hơn:

"Vậy cũng được, chúng ta bây giờ đến thư viện có được không?"

Vu Phóng nhanh chóng gật đầu:

"Được"

Vu Phóng không giống Tô Thành, nếu như Tô Thành ở trước mặt Đồ Du Du lúc nào cũng nói ra mấy lời lưu manh không giống học sinh thì ngược lại Vu Phóng lại rất hài hước cùng lễ phép. Đồ Du Du ở bên cạnh Vu Phóng cảm nhận rõ ràng được sự kính trọng của một học sinh đối với thầy giáo, còn ở bên cạnh Tô Thành thì hẳn lúc nào cũng nói câu văn nhả bại hoại không giống thầy giáo, chộc cậu muốn tức đến học mầu.

Thư viện trường Vương Phủ rất rộng lớn, phong cách hoàng gia sang trọng, hiện tại bên trong chỉ có một vài học sinh vẫn còn chưa chịu về nhà. Trong thư viện có bán một số đồ ăn nhanh phục vụ cho học sinh đỡ đói bụng, bây giờ cũng là trưa rồi, Đồ Du Du và Vu Phóng cũng chưa ăn cơm cho nên Vu Phóng liền mua cho cậu một chiếc bánh hamburger cùng một lon cocacola. Đồ Du Du vốn rất thích ăn những đồ ăn tiện lợi cùng nước ngọt có ga như thế này, nhưng mà từ sau khi quen với Tô Thành hẳn tuy rằng rất thường xuyên mua đồ ăn vặt cho cậu, nhưng mỗi đồ ăn đều được tính toán tỉ mỉ từ lượng calo cho đến hàm lượng chất béo, những thứ đồ ăn tiện lợi hay nước ngọt có ga gì đó hẳn tuyệt đối đều không cho cậu dùng.

"Không biết thầy thích ăn cái gì, em cứ chọn đại đấy"

Vu Phóng mang theo đồ ăn trở về đặt ở trên bàn, Đồ Du Du gật đầu nói tiếng cảm ơn:

"Như vậy chúng ta ăn trước rồi học sau nhé"

Vu Phóng ngồi đối diện quan sát Đồ Du Du, tuy rằng hẳn và Đồ Du Du không nói chuyện với nhau quá nhiều nhưng mà chẳng hiểu sao đối với cậu hẳn luôn có một cảm giác quen thuộc không một chút xa lạ nào. Vu Phóng đối với Tô Thành từ trước đến nay đều rất ghen tị với hẳn, Tô Thành ở Tô gia luôn là đại thiếu gia được mọi người e dè, còn hẳn ở Tô gia cho dù có cố sức đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng thể nào có được vị trí giống như Tô Thành. Gần đây Tô Thành không thường xuyên về lại Tô gia, trong trường lại đồn đại chuyện giữa Đồ Du Du và Tô Thành, Vu Phóng chỉ cần điều tra một chút liền biết được Tô Thành thời gian gần đây rất hay đến nhà của Đồ Du Du.

Không rõ là bởi vì Vu Phóng có một chút yêu thích với Đồ Du Du hay là do hẳn muốn hơn thua với Tô Thành cho nên hẳn mới muốn cùng ở một chỗ với cậu, muốn cậu dành thời gian cho hẳn một chút. Đồ Du Du vừa ăn vừa hỏi:

"Phải rồi, cậu đã có ý định muốn thi trường đại học nào chưa?"

Vu Phóng chưa có ý định gì cả nhưng mà lúc này nghe Đồ Du Du hỏi liền đáp thế này:

"Em nghĩ muốn học kinh tế còn học đại học nào tạm thời vẫn chưa chọn được"

Đồ Du Du gật đầu:

"Có thể nghĩ qua vài trường như đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa, giao thông vận tải, ngôn ngữ và văn hóa Bắc Kinh. Hơn nữa lấy điều kiện nhà của cậu như vậy có thể nghĩ đến chuyện đi du học ở nước ngoài"

Vu Phóng nhìn Đồ Du Du, nghe xong một loạt gợi ý kia của cậu liền đáp thế này:

"Em không có ý định đi du học bởi vì nơi này còn có một số người em không muốn rời xa"

Đồ Du Du không cảm thấy lời nói kia của Vu Phóng có gì không đúng cả, cậu nghĩ Vu Phóng có thể là đang nhắc đến mẹ của hẳn hoặc là ba hẳn hoặc có thể là rất nhiều người thân của hẳn:

"Cố gắng học tập, có gì không hiểu cứ hỏi tôi"

Vu Phóng khẽ mỉm cười, hẳn lúc cười lên nhìn rất là đẹp, có thể nói chính là nụ cười tỏa nắng làm cho lòng người ấm áp:

"Chỉ bằng thầy giúp em dạy phụ đạo đi, ngoài giờ lên lớp lúc nào thầy rảnh em cũng có thể học"

Đồ Du Du hả một tiếng, ngoài giờ lên lớp cậu đúng là có rảnh, nhưng mà khoảng thời gian đó lại bị Tô Thành bắt ở một chỗ với lý do dạy hẳn học bài, tuy rằng Tô Thành từ đó đến giờ không chịu học gì cả nhưng mà cậu cũng đã hứa với hẳn rồi.

"Thầy bận rồi sao?" Vu Phóng thấy Đồ Du Du giống như đang nghĩ cái gì đó liền ở bên cạnh hỏi

Đồ Du Du giật mình:

"Cũng không phải, chỉ là..."

Đồ Du Du nói đến đây thì dừng lại, cậu chợt nhớ tới chuyện Tô Thành và Vu Phóng là hai anh em cùng cha khác mẹ, hơn nữa Tô Thành còn đặc biệt không thích Vu Phóng, còn Vu Phóng đối với Tô Thành thế nào thì cậu không biết:

"Chỉ là tôi vốn là giáo viên dạy hóa học, mấy môn học khác tuy rằng cũng biết nhưng sẽ không thể nào tiếp cận được phương pháp giảng giải hữu hiệu mà thôi"

Vu Phóng mỉm cười:

"Không sao, em đối với hóa học cần rất nhiều sự trợ giúp, mà thầy ở trên lớp giảng em cũng cảm thấy rất dễ hiểu, hay là thầy không muốn dạy phụ đạo

cho em?"

Đồ Du Du khó xử, không phải là cậu không muốn dạy phụ đạo cho Vu Phóng mà là cậu ngại Tô Thành khó đối phó kia:

"Như vậy để tôi xem lại thời gian một chút, cũng chỉ có buổi tối mới có nhiều thời gian rảnh, vẫn không biết địa điểm dạy học ở chỗ nào nữa"

Vu Phóng không cho Đồ Du Du cơ hội do dự hay từ chối:

"Như vậy để em đến nhà của thầy có được không, để thầy đi lại em thấy không phải cho lắm"

Đồ Du Du ngần người:

"Đến nhà tôi hả?"

Vu Phóng trong giọng điệu rất mong muốn được học:

"Thầy ngại gì sao?"

Đồ Du Du khó xử:

"Chỉ là tôi cũng dạy cho một người nữa, để tôi sắp xếp lại lịch học của cậu ấy rồi báo lại cậu sau có được không?"

Vu Phóng trầm giọng:

"Có phải là Tô Thành hay không?"

Đồ Du Du gật đầu, Vu Phóng im lặng một lúc rồi khẽ mỉm cười nói một câu khiến cho Đồ Du Du không thể từ chối được:

"Như vậy thì thầy càng không cần phải lo lắng, Tô Thành và em chính là anh em trai cùng cha khác mẹ, hàng ngày đều sống cùng một nhà xem như là quen biết thân thiết, cứ để cho hai người bọn em cùng học cùng cũng được, lúc trở về vừa vặn có thể đi cùng nhau"

Cuối cùng không biết bằng một cách nào đó Vu Phóng vẫn có thể thuyết phục được Đồ Du Du, không rõ là do Vu Phóng rất giỏi thuyết phục cậu hay là do Đồ Du Du không biết cách từ chối người khác mà hiện tại trên đường trở về nhà cậu vẫn đang lo lắng không biết nên nói với Tô Thành ra sao. Ngẫm lại một điều mà Đồ Du Du chưa bao giờ ngờ đến, chính là cậu dù sao cũng lớn tuổi hơn Tô Thành xem như là người từng trải hơn hẳn bốn năm, nhưng chẳng hiểu sao mỗi khi đối diện với hắn là cậu liền trở nên lúng túng, hắn nói cái gì lúc đầu tuy rằng phản kháng không muốn làm nhưng đến cuối cùng vẫn làm theo.

Tô Thành mới trở về từ sau chuyến du lịch, còn đặc biệt mang theo một thùng mận chín căng mọng tươi ngon từ đó về cho Đồ Du Du ăn, hắn bởi vì không liên lạc được cho Đồ Du Du cho nên đã tự mình ở nhà nấu mì tôm lấp đầy bụng đói của mình, lúc Đồ Du Du trở về liền từ trong bếp nói vọng ra:

"Điện thoại của em bị sao thế, anh gọi lại không liên lạc được?"

Đồ Du Du giật mình, không nghĩ tới Tô Thành lại về sớm đến như thế:

"Hả? Điện thoại hắn là hết pin rồi"

Tô Thành vừa ăn mì vừa dò hỏi:

"Sao hôm nay lại về muộn thế, ở lại dạy thêm giờ hay sao?"

Đồ Du Du có điểm lúng túng, kết quả liền đi vào bên trong phòng khách để cặp da xuống, vốn định sẽ thẳng thắn nói luôn chuyện cậu đã đồng ý dạy kèm cho Vu Phóng rồi nhưng khi định mở miệng liền không tài nào nói được:

"Cậu đi chơi có vui không?"

Tô Thành mỉm cười:

"Vui, nông trại nhà Từ Tuấn không khí rất trong lành, lần sau có dịp sẽ đưa em đến đó cưỡi ngựa, chỗ kia có thùng mận đều là anh tự mình hái mang về cho em ăn đó"

Đồ Du Du đứng dậy mở thùng mận ra xem, từng trái mận tím đỏ chín mọng tròn to rất tươi ngon được xếp ở bên trong thùng xốp, vừa nhìn qua liền có thể biết được là giống mận tốt:

"Cậu hái nhiều thế, một mình tôi ăn sao hết được, hay là mang về nhà cậu bớt đi"

Tô Thành ở trong bếp nói vọng ra:

"Không cần, ăn không hết thì em mang qua cho mấy người trong khu nhà này phân phát đi"

Đồ Du Du nhủ mày:

"Sao lại gọi là mấy người, những người sống ở trong đây đều là giáo viên hết cả đó, cậu đừng có mà vô lễ"

Tô Thành nhanh chóng đáp lời giống như là sợ Đồ Du Du lại nhiều lời nữa:

"Được rồi, anh cố tình hái nhiều như vậy để cho em mang sang cho hàng xóm, coi như là tặng gia tăng tình láng giềng đi"

Đồ Du Du im lặng không nói gì nữa cả, một lát sau cậu liền đi vào trong bếp nhìn Tô Thành rồi nói:

"Tô Thành, hôm nay có học sinh trong lớp nói muốn tôi giúp dạy phụ đạo, sắp tới là thi đại học rồi cho nên tôi cũng muốn giúp học trò của mình"

Tô Thành buông đũa ngẩng đầu nhìn Đồ Du Du nhủ mày:

"Là ai, để anh đến nói chuyện với người đó, xem xem người đó còn muốn em dạy nữa hay không"

Đồ Du Du biết ngay là Tô Thành sẽ phản ứng như vậy:

"Cậu đừng như thế, có học sinh muốn nhờ tôi dạy phụ đạo tôi cảm thấy rất vui, chứng tỏ là phương thức truyền đạt ở trên lớp của tôi rất tốt"

Tô Thành trả lời:

"Em biết như vậy là được rồi, cứ nói không rảnh dạy phụ đạo, chẳng phải nhà nước cũng cấm dạy thêm hay sao?"

Đồ Du Du vẫn kiên nhẫn:

"Tôi là chẳng qua chỉ muốn giúp đỡ học sinh mà thôi, không có thu phí cho nên sẽ không vi phạm pháp luật"

Tô Thành không vui:

"Thời gian nào dạy học cho anh?"

Đồ Du Du trong lòng thầm nghĩ Tô Thành lúc nào cũng nói cần dạy phụ đạo nhưng mà cậu lại không hề thấy hẳn có hứng thú muốn học, huống chi lúc ngồi học hẳn đều không nghiêm túc một chút nào, cũng chẳng biết hẳn có thiết tha học hay không. Có điều Vu Phóng thì lại khác, xem khả năng tiếp thu bài giảng trên lớp cũng như là thái độ thành khẩn của người này, nếu như Đồ Du Du vì Tô Thành mà từ chối thì rất không hợp lý, cậu khẳng định sẽ cắn rứt lương tâm

"Tôi nghĩ sẽ dạy hai người các cậu luôn cùng một thể, dù sao đi chăng nữa người kia cũng có quen biết cậu, sẽ không gặp vấn đề gì đâu"

Tô Thành trầm giọng:

"Là ai?"

Đồ Du Du im lặng vài giây mới trả lời:

"Là Vu Phóng, cậu ta..."

Không khí trong căn phòng giống như là đông đặc lại, Đồ Du Du còn chưa kịp nói hết câu thì Tô Thành đã lạnh giọng đánh gãy lời của cậu:

"Lại càng không thể được".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tặng Bể

Đồ Du Du vốn định lên tiếng nói cái gì đó thì bất gặp được ánh mắt âm trầm lạnh lẽo kia của Tô Thành, trong phút chốc liền im bật một lúc. Tô Thành lạnh giọng nói tiếp:

"Người khác đã không được, riêng hẳn ta thì càng không cần nói"

Đồ Du Du nhủ mày, cậu cũng không rõ tại sao Tô Thành lại không ưa Vu Phóng đến như vậy, nhưng mà Vu Phóng dường như đối với Tô Thành không

quá khát khe, cho nên cậu nghĩ nhân việc này cũng có thể gắn kết tình cảm anh em với bạn:

"Tôi cũng đã đồng ý với Vu Phóng rồi"

Tô Thành đột nhiên đứng bật dậy bước về phía Đồ Du Du:

"Em không phải cũng đã hứa với anh rồi hay sao"

Đồ Du Du chột dạ, cậu cũng không rõ là mình có hứa với Tô Thành chuyện đó không nữa, mắt thấy người nào đó đang tiến gần về phía mình cậu liền xoay người muốn bước đi:

"Hứa cái gì chứ..."

Tô Thành kéo lấy cổ tay của Đồ Du Du:

"Em cũng không phải là không biết anh không thích hấn ta"

Đồ Du Du muốn thoát khỏi tay của Tô Thành:

"Tôi thấy Vu Phóng cũng không có làm gì quá đáng với cậu cả, hơn nữa cũng sắp đến kỳ thi đại học rồi, tôi lấy cương vị là một thầy giáo cũng không thể không giúp học sinh của mình"

Tô Thành nhú mày trầm giọng, trong ánh mắt kia của hấn có tia lạnh lẽo:

"Vậy bây giờ em muốn thế nào, anh không muốn em dạy hấn"

Đồ Du Du cũng có điểm tức giận, Tô Thành trước nay vẫn luôn muốn tự làm theo ý mình như vậy, chuyện hấn đột nhiên không muốn cho cậu dạy phụ đạo cho Vu Phóng rất là không đúng, nếu như cậu cứ như vậy mà đồng ý với hấn thì hấn nhất định sẽ được thể lần tới, cậu lần này phải kiên quyết một lần:

"Tôi đã quyết rồi, tôi sẽ dạy phụ đạo cho Vu Phóng, dù sao thì..."

Đồ Du Du còn chưa kịp nói hết câu thì Tô Thành đã mạnh mẽ buông tay cậu ra, cứ như vậy nổi giận bùng bùng rồi khỏi nhà, lúc đi đến cửa ra vào còn mạnh tay đóng sập lấy một cái, sau khi cánh cửa kia đóng lại cả căn phòng đều rơi vào một mảnh trầm mặc tĩnh mịch. Đồ Du Du cũng không hiểu tại vì sao trong lòng lại có một chút buồn bực cùng lo lắng, đến cuối lại bất giác thở khẽ một hơi. Đương nhiên Đồ Du Du sẽ không lựa chọn cách đuổi theo Tô Thành để giải thích cái gì cả, dù sao thì đối với mối quan hệ của hai người hiện tại cậu vẫn còn cảm thấy rất ngượng ngùng, hấn không tới nhà làm phiền cậu đã là tốt lắm rồi, nếu như lần này vì tức giận mà không đến nữa vậy thì càng tốt đi. Đồ Du Du nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn có điểm mất mát cùng thất vọng, nếu như vì sự việc này Tô Thành và cậu hoàn toàn chấm dứt thì cậu nhất định cũng có chút nuối tiếc.

Về phía Tô Thành, hấn không phải là người có tính cách tùy ý không hiểu chuyện, nhưng mà hấn từ nhỏ đối với mẹ con nhà Vu Phóng đã có hiềm khích rất lớn, hiềm khích này cứ như vậy theo thời gian lớn dần lên, chỉ cần là những người ở bên cạnh hấn quan tâm đến một trong hai người kia là hấn nhất định sẽ không thể chấp nhận được. Chuyện hấn không thích Vu Phóng, Đồ Du Du không phải là không biết, cậu đã biết rồi nhưng vẫn cố tình làm như vậy, hấn đã cho cậu cơ hội để lựa chọn nhưng cuối cùng cậu vẫn lựa chọn Vu Phóng, việc này khiến cho hấn không thể nào chấp nhận nổi.

Ba ngày sau đó Vu Phóng kết thúc tiết học buổi chiều liền theo Đồ Du Du trở về nhà học thêm, đây là lần đầu tiên Vu Phóng đến nhà của Đồ Du Du, nhìn quanh căn nhà một hồi liền phát hiện ra tất cả món đồ trong nhà đều không phải hàng bình thường, đơn giản như chiếc TV màn hình lớn siêu mỏng để ở trong phòng khách kia cũng là chiếc TV dùng để phối hợp chơi game tốt nhất hiện nay, đủ để đoán ra được đa số mọi vật dụng trong nhà đều là do Tô Thành mua cả. Vu Phóng đánh giá căn phòng một lượt, hoàn hảo trong nhà xem như không có món đồ nào kỳ quái, Tô Thành hôm nay có vẻ như chưa tới chỗ này. Vu Phóng mang cặp bỏ xuống ghế sofa lên tiếng hỏi:

"Hôm nay Tô Thành không tới học sao?"

Đồ Du Du hơi khựng lại một chút, mấy ngày nay Tô Thành không xuất hiện nữa, ngay cả lúc lên lớp cậu cũng thấy hấn vắng mặt, sắp tới chính là khoảng thời gian quan trọng để ôn luyện thi cử, Tô Thành mà cứ liên tục bỏ tiết như vậy chỉ sợ là khó thi qua:

"Hôm nay cậu ta không tới"

Đồ Du Du thay đồ xong liền đi ra ngoài phòng khách, bây giờ mới gần sáu giờ chiều, Vu Phóng nói sẽ ăn cơm tại nhà cậu cho nên lúc này cậu liền phải vào bếp nấu cơm. Đồ ăn trong tủ lạnh vẫn còn vì thế không cần phải đi chợ, trước đây Tô Thành đi học về cũng sẽ ở tại nhà của cậu ăn cơm, hấn chỉ cần tắm xong đi ra ngoài liền có cơm để ăn, ba ngày nay Tô Thành không đến đây nữa, lúc Đồ Du Du nấu cơm cũng bớt gấp gáp đi rất nhiều:

"Tôi làm một vài món đơn giản nhé, cậu có cái gì không ăn được hay không?"

Vu Phóng lắc đầu:

"Không có, để em giúp thầy"

Đồ Du Du lấy rau xanh từ trong tủ lạnh ra đưa cho Vu Phóng:

"Cũng được, vậy cậu giúp tôi rửa cái này"

Vu Phóng vừa rửa rau vừa trò chuyện với Đồ Du Du:

"Tô Thành thỉnh thoảng sẽ ngủ lại nhà của thầy hả, bởi vì em thấy cậu ấy có đôi khi sẽ không trở về nhà"

Đồ Du Du cứ nghe thấy tên Tô Thành là chẳng hiểu sao sẽ rơi vào trầm tư một chút, giống như là tất cả mọi thứ đều như khựng lại mất vài giây vậy:

"Cậu ấy đôi khi sẽ ngủ lại ở chỗ này"

Bởi vì Tô Thành lúc này đang quay lưng lại với Vu Phóng cho nên không thể nhìn thấy được sắc mặt lạnh lùng kia của hắn, nếu như cậu nhìn thấy được bộ dạng của hắn lúc này khẳng định sẽ cho rằng hắn hiện tại và hắn thường ngày là hai người khác nhau hoàn toàn:

"Hắn là thầy có phương pháp giảng dạy thú vị đi cho nên cậu ấy mới học đến khuya như vậy"

Đồ Du Du không cần có phương pháp giảng dạy thú vị cũng có thể giữ được chân Tô Thành ở lại, hơn nữa cậu cũng không hề có ý định muốn giữ hắn ở lại là do hắn cố tình muốn ở lại. Đồ Du Du nghe thấy Vu Phóng nhắc đến chuyện dạy học cho Tô Thành, gương mặt nhỏ nhắn không tự chủ được mà ửng hồng, ngẩng lên cậu có dạy học cho Tô Thành nhưng mà kiên thức hắn tiếp thu được khẳng định không đến một phần mười, bởi vì hắn từ đầu đến cuối không trêu chọc cậu bằng lời nói thì cũng chọc ghẹo cậu bằng hành động. Đúng lúc này ở bên ngoài có tiếng cửa mở, cả Đồ Du Du và Vu Phóng đều dừng tay lại ngó ra phía đó nhìn, Đồ Du Du không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền thấy Tô Thành một bộ dáng lạnh lùng đứng ở bên ngoài, trong giây phút đó cậu liền trở nên lúng túng kỳ lạ, giống như là bị bắt gian tại trận vậy.

Tô Thành trở về liền bắt gặp cảnh Vu Phóng có ở tại nhà của Đồ Du Du, hơn nữa không rõ hai người họ nói cái gì mà gương mặt của cậu nâu ngốc nhà hắn lại đỏ ửng như vậy, Tô Thành nhủ mày không vui, hắn không muốn bắt cứ một ai khác nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, càng không muốn ai khác ăn đồ ăn cậu nấu, đến ngôi nhà của cậu, mấy thứ này đều chỉ có thể thuộc riêng về đặc quyền của một mình hắn. Không gian giống như bao phủ một tầng lạnh lẽo khiến cho mọi người đều đóng băng tại chỗ, Đồ Du Du không rõ thời gian đã trôi qua trong bao lâu, cứ như vậy cậu mới lấy lại được sự bình tĩnh áp ứng nói:

"Cậu đã ăn cơm chưa, nhân tiện tôi nấu nhé"

Tô Thành liếc nhìn Đồ Du Du một cái không nói gì, trong ánh mắt kia có tia lạnh lùng đến đáng sợ, Tô Thành bình thường quen dùng nắm đấm để giải quyết mọi chuyện mà hắn không vừa ý, nhưng hôm nay hắn lại im lặng như vậy càng khiến cho Đồ Du Du liên tưởng đến câu sự yên bình trước cơn bão. Tô Thành đi vào trong phòng ngủ của Đồ Du Du, một lát sau liền mang theo quần áo mặc ở nhà đi vào phòng tắm, hành động kia đều lọt vào trong mắt của Vu Phóng, hắn ta có điểm bất ngờ một chút vì không nghĩ tới trong nhà của Đồ Du Du lại có quần áo của Tô Thành.

Từ lúc Tô Thành trở về nhà, Đồ Du Du bắt đầu căng thẳng đến kỳ lạ, Vu Phóng có hỏi cậu mấy câu nhưng cậu đều không có tâm trạng mà trả lời, chỉ ậm ừ cho qua chuyện mà thôi. Bởi vì Tô Thành đột nhiên trở về cho nên Đồ Du Du liền bỏ thêm gạo vào nồi nấu, còn đặc biệt làm thêm hai món mà hắn thích ăn. Cũng chẳng hiểu tại sao tâm trạng của cậu thấp thòm đến như vậy, cậu nghĩ bản thân căn bản là không làm gì xấu cả, Tô Thành đối với cậu mang bộ mặt lạnh như băng kia thật sự khiến cho lòng cậu cảm thấy buồn bực, có lẽ trước đây đều quen đối diện với gương mặt lưu manh cợt nhả của hắn rồi.

Giống như là trước đây trong thế giới chỉ có riêng mình hai người, bây giờ xuất hiện thêm một kẻ thứ ba nữa liền làm cho cả ba rơi vào trạng thái mất tự nhiên, mà Đồ Du Du hiện tại chính là người không sao có thể che giấu được sự mất tự nhiên của mình. Tô Thành từ lúc trở về nhà đều không nói chuyện, tắm xong liền ra ngoài phòng khách ngồi mở TV lên xem, Vu Phóng và Đồ Du Du ở trong phòng bếp nấu ăn, ba người đều bảo trì im lặng, trong căn phòng chỉ có duy nhất tiếng TV cùng tiếng xào nấu phát ra. Khoảng mười phút sau, các món ăn dần dần được hoàn thành, Đồ Du Du nói Vu Phóng phụ mình bê đồ ăn ra ngoài bàn, hôm nay nấu ăn có hơi nấu một chút bởi vì cậu nấu nhiều món hơn thường ngày, hoặc cũng có thể là do cậu bị căng thẳng trước sự lạnh nhạt kia của Tô Thành, hoặc cũng có thể là ngày hôm nay trong căn nhà này lại xuất hiện thêm Vu Phóng, hoặc cũng có thể là cả ba lý do:

"Tô Thành, tới ăn cơm đi"

Đồ Du Du nấu xong liền đứng ở chỗ phòng bếp nhẹ giọng gọi Tô Thành, thật sự là cậu rất mong hắn đừng làm khó cậu như vậy nữa, nếu như hắn cứ như tảng đá ngồi tại phòng khách như thế mãi sẽ khiến cho cậu không biết phải làm thế nào, Đồ Du Du lại cố gắng thật bình thường gọi hắn:

"Tô Thành, hôm nay tôi có nấu sườn xào chua ngọt cậu thích ăn"

Tô Thành im lặng một chút cuối cùng cũng đứng dậy đi vào trong phòng ăn, Đồ Du Du thấy Tô Thành đi gần về phía mình liền cố gắng mỉm cười giống như là thường ngày, chỉ có điều Tô Thành ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn cậu mà đã bước qua. Bình thường Tô Thành sẽ không cùng ngồi ăn với Vu Phóng, bởi vì hắn cảm thấy đối diện với người mình không thích thì dùng bữa sẽ làm mất đi hương vị, nhưng bởi vì những món ăn đáng kia đều là do Đồ Du Du làm cho nên hắn mới không muốn Vu Phóng một mình ăn hết, hơn nữa cậu cũng nói là nấu riêng món sườn cho hắn ăn.

Tô Thành ngồi về ghế đối diện với Vu Phóng, Đồ Du Du đi vào sau cùng cũng không biết nên lựa chọn ngồi ở chỗ nào nữa, đến cuối cùng vẫn là kéo ghế ra ngồi xuống ngay bên cạnh Tô Thành:

"Ăn cơm thôi, ăn xong thì nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta học bài"

Tô Thành lặng lẽ mang đĩa sườn xào chua ngọt kia kéo về phía bên cạnh hắn, hành động này tuy rằng có một chút trẻ con nhưng không có bất cứ ai lên tiếng nói lời nào cả, giống như là hình ảnh vừa lúc rồi đều không thấy. Đĩa sườn xào chua ngọt kia nằm trọn vẹn ở gần sát Tô Thành, chỉ cần là người nào

muốn gấp nếu không có sự đồng ý của hắn thì không thể nào được. Đồ Du Du giúp Tô Thành xới cơm, rồi lại giúp Vu Phóng xới cơm cuối cùng mới lấy cho mình một bát. Vu Phóng ở trên bàn ăn đều coi Tô Thành là khổng khí, bình thường vẫn luôn mang gương mặt vui vẻ khẽ mỉm cười lúc này cũng không hề ngoại lệ, vấn đề khiến cho Đồ Du Du dễ gây hứng thú nhất chính là lĩnh vực hóa học, thế cho nên khi ở trên bàn ăn Vu Phóng đều luôn nhắc đến vấn đề này, còn Tô Thành từ đầu đến cuối chỉ im lặng, hắn căn bản là không thể hiểu nổi hai người kia đang nói cái gì.

Bởi vì Tô Thành giống như một tảng băng lạnh cho nên Đồ Du Du có muốn không để ý đến hắn cũng không thể, huống chi hiện tại cậu ngồi cạnh hắn lúc này thật sự là cảm thấy áp lực vô cùng. Tô đại thiếu gia trước nay vẫn là muốn gì được lấy nhưng kể từ khi gặp Đồ Du Du liền không thể như vậy nữa, hết lần này đến lần khác cậu khiêu khích sức chịu đựng của hắn. Đồ Du Du cảm thấy mình nếu như cứ không để ý đến Tô Thành thì không được, ở trên bàn ăn đều cùng nói chuyện với Vu Phóng mà bỏ quên hắn khẳng định ai kia đang ôm một bụng tức giận:

"Phải rồi Tô Thành, cậu mấy ngày nay tại sao không đến lớp?"

Tô Thành vẫn im lặng chậm rãi ngồi ăn cơm, Đồ Du Du căng thẳng đến xoắn xuýt hai đầu ngón tay, nếu như lúc này không có Vu Phóng ở đây thì cậu có thể nói chuyện với Tô Thành thoải mái một chút, nhưng lúc này lại có người khác cho nên chỉ có thể lên tiếng nói thế này:

"Kỳ thi sắp tới rồi, cậu không nên cúp học nữa"

Tô Thành vẫn im lặng, Đồ Du Du mím mím môi mỗi bức bối trong lòng, đến cuối cùng thật sự không thèm nói chuyện với hắn nữa, nhưng mà cậu cũng không hề nói chuyện với Vu Phóng, không khí lại rơi vào một hồi trầm mặc chỉ có tiếng va chạm của đũa bát phát ra.

Ăn cơm xong Đồ Du Du đi rửa bát, rửa bát xong rồi liền mang sách ra ngoài phòng khách dạy phụ đạo, nhìn tới trên bàn một bên Vu Phóng đã mở sẵn sách vở còn một bên Tô Thành thì cứ ngồi không như vậy khoanh tay ở trước ngực, nhìn bộ dạng kia của hắn chẳng khác nào một phụ huynh đang giám sát thầy giáo dạy kèm cho con mình. Đồ Du Du mang thêm ra một cuốn sách ghi và một cây bút nữa, mắt thấy Tô Thành không có ý định mở vở thì mở ra giúp cho hắn. Đồ Du Du có một chút đau đầu, bởi vì kiến thức của hai người quá mức chênh lệch, đối với kiến thức cơ bản thì Vu Phóng căn bản không có vấn đề gì, nhưng đối với Tô Thành thì lại khác, hắn ngay cả nguyên tử là gì phân tử là gì cũng không biết chứ đừng nói trong bảng tuần hoàn hóa học có bao nhiêu nguyên tố.

Đồ Du Du đứng dậy đi vào trong phòng lấy ra một bảng tuần hoàn hóa học đưa cho Tô Thành xem, lại quay sang nói với Vu Phóng:

"Phạm vi bài kiểm tra sắp tới sẽ liên quan đến crom, sắt, đồng, phân biệt một số hợp chất vô cơ và hữu cơ, cậu bây giờ mở ra đọc một lượt đi, có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi"

Nói rồi Đồ Du Du liền quay sang phía Tô Thành, nhìn đối phương một hồi vẫn như tảng băng di động liền do dự, sau đó cậu liền cầm bảng tuần hoàn hóa học kia đưa tới trước mặt Tô Thành khẽ cúi đầu dùng ngón trỏ chỉ vào đó:

"Đây là crom, kí hiệu là Cr, số hiệu nguyên tử của nó là 24, nguyên tử khối trung bình là 51,996, độ âm điện là 1,66, cấu hình electron là $[Ar]3d^54s^1$, số oxi hóa sẽ là 2, 3, 4, 6. Sắt ký hiệu là Fe, đồng ký hiệu là Cu, mấy số hiệu đều đọc như trên, cậu bây giờ có thể đọc được không?"

Tô Thành im lặng không nói, hắn căn bản là không có khả năng có thể đọc được, Đồ Du Du kiên nhẫn chỉ lại một lần nữa:

"Chỗ này là ký hiệu, chỗ này là tên nguyên tố, chỗ này là nguyên tử khối trung bình, độ âm điện, cấu hình electron, số oxi hóa, đều không quá khó hiểu có đúng không?"

Đồ Du Du vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, hơn nữa hiện tại cậu còn ngồi ngay kế bên hắn như vậy, quả thật là hắn hiện tại chỉ hận không thể ôm cậu vào lòng chứ đừng nói là còn tâm trí đâu mà suy nghĩ hiểu hay không hiểu mấy cái vấn đề kia.

Đồ Du Du không thấy Tô Thành trả lời mình thì buồn bực, hắn nếu như không muốn học thì có thể trở về, cứ ngồi như một tảng băng ở chỗ này thật sự khiến cho cậu không thể tập trung làm bất cứ chuyện gì được. Đúng lúc này Vu Phóng liền lên tiếng hỏi:

"Oxit axit là như thế nào hả thầy?"

Đồ Du Du quay sang phía Vu Phóng:

"Oxit axit là các oxit khi kết hợp với nước tạo ra axit, hoặc khi kết hợp với kiềm tạo thành muối hóa học"

Vu Phóng gật đầu:

"Như vậy CrO_3 là một oxit axit đúng không thầy"

Đồ Du Du gật đầu:

"Đúng thế, CrO_3 hay còn gọi là acid chromic là hóa chất trong công nghiệp có tính oxi hóa mạnh, thường dùng để tạo màu cho gốm sứ, mực in, chất nhuộm vải, luyện kim..."

Vu Phóng cúi đầu nhìn vào trong sách một lượt rồi hỏi tiếp:

"Như vậy em muốn hỏi thế nào gọi là axit bazo?"

Đồ Du Du mỉm cười:

"Không phải là axit bazo mà là oxit bazo, oxit bazo chính là chất gồm một hay nhiều nguyên tử kim loại kết hợp với một hay nhiều nguyên tử oxi và có bazo tương ứng"

Vu Phóng lên tiếng hỏi tiếp:

"Thế còn..."

Nhưng mà đúng lúc này tảng băng nào đó từ nãy tới giờ không mở miệng nói chuyện cuối cùng lại trầm giọng gọi:

"Du Du".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh Đang Ghen

Đồ Du Du nhanh chóng xoay đầu lại phía sau, sau đó rất nhanh liền phát hiện ra cách xưng hô này không đúng cho lắm, dù sao ở chỗ này cũng có Vu Phóng nữa sao Tô Thành lại gọi tên của cậu như thế được. Đồ Du Du liếc nhìn Tô Thành một cái ý ra hiệu:

"Cậu có chỗ nào không hiểu sao?"

Tô Thành thân nhiên đáp:

"Mọi thứ đều không hiểu"

Đồ Du Du quên mất mình đang cùng Vu Phóng trao đổi vẫn chưa xong đã quay sang cầm lấy bảng tuần hoàn hóa học kia chỉ cho Tô Thành:

"Đợt kiểm tra lần này đa phần là xoay quanh crom, sắt và đồng, cậu trước cứ tập trung xem kỹ ba nguyên tố này trước, còn lại để sau này tôi sẽ dạy lại cho cậu sau"

Tô Thành gật đầu:

"Được"

Hiếm khi Tô Thành chú ý học như vậy thật khiến cho Đồ Du Du cũng phải bất ngờ, nhưng mà nếu như hắn muốn học thì cậu nhất định sẽ chỉ cho hắn, thế cho nên lúc này Đồ Du Du liền quên mất mình và Vu Phóng vẫn đang còn trao đổi vấn đề kia.

Đồ Du Du ngồi ở bên cạnh chậm rãi nói lại từng chút một cho Tô Thành, không rõ cậu hiện tại là lấy thân phận của một thầy giáo mà chỉ dạy cho học sinh hay chính là lấy thân phận của một người yêu mà lo lắng cho tương lai của đôi phương nữa. Trái ngược lại với sự nhiệt tình này của Đồ Du Du, Tô Thành thế nhưng một chữ cũng đều không bỏ vào trong tai, hắn chăm chú nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cậu rồi lại nhìn qua phía Vu Phóng. Trong khoảnh khắc đó hai ánh mắt gặp nhau, Vu Phóng và Tô Thành vẫn luôn nhìn nhau không thuận mắt hiện tại trong không khí dường như còn phảng phất sự nguy hiểm vô hình.

"Chỗ này cậu có hiểu không?"

Đồ Du Du nói xong một hồi liền ngẩng đầu lên nhìn Tô Thành, đôi mắt xinh đẹp vốn dĩ đã lớn lại vô cùng có thần, đôi phương vừa nhìn thấy đôi mắt này liền giống như bị thôi miên mà chìm sâu trong đó vậy. Tô Thành nhìn chăm chăm Đồ Du Du im lặng không nói, vừa bất giác đôi mắt nóng rực kia của hắn liền khiến cho cậu phải giật mình hốt hoảng cúi đầu, hai gò má cũng không tự chủ được mà nóng bừng lên, nhiệt độ trên gương mặt cứ càng ngày càng tăng cao.

Mọi hình ảnh kia đều rơi vào trong tầm mắt của Vu Phóng, đối với chuyện này không quá khó để hắn ta nhận ra được sự mờ ám trong quan hệ của Tô Thành và Đồ Du Du, trong lòng hắn ta hiện tại chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng khó chịu cùng phần nộ, tại sao mọi thứ mà hắn thích, những người mà hắn để ý tới cứ như vậy đều bị Tô Thành đoạt đi mất:

"Thầy ơi, em có vấn đề này không hiểu, có thể giải đáp giúp cho em được hay không?"

Đồ Du Du ngẩng đầu hả một tiếng, kế tiếp liền xoay sang nhìn tới chỗ mà Vu Phóng chỉ ở trong sách:

"Là chỗ này sao, vấn đề này cũng không quá khó hiểu..."

Tô Thành đứng dậy rời khỏi phòng khách, tâm trạng của hắn hiện tại không được tốt, hắn có thể cảm nhận ra được rằng Vu Phóng đang có tình muốn

thu hút sự chú ý của Đồ Du Du. Đồ Du Du thấy Tô Thành đột nhiên đứng dậy đi vào trong phòng ngủ thì khó hiểu, vẫn là nhìn theo bóng dáng của hắn đến khi biến mất sau cánh cửa phòng ngủ kia mới chịu quay lại giải đáp thắc mắc mà Vu Phóng hỏi mình. Trước phản ứng kia của Đồ Du Du, không quá khó để Vu Phóng có thể đoán ra được Đồ Du Du cũng quan tâm tới Tô Thành.

Tô Thành vào trong phòng ngủ liền không có động tĩnh gì nữa, hắn giống như là đi vào trong đó để ngủ vậy. Đồ Du Du ở bên ngoài dạy học cho Vu Phóng, tuy rằng hai người cùng nhau ở một chỗ nhưng hai tiếng đồng hồ nhưng Vu Phóng nhận ra được Đồ Du Du không hề tập trung một chút nào cả.

"Cũng đã muộn rồi, hôm nay đến đây thôi"

Gần 9 giờ tối, Đồ Du Du liền đóng sách lại ngẩng đầu nói với Vu Phóng như vậy, từ lúc Tô Thành tự nhiên đi vào trong phòng không ra nữa là tâm trạng cậu bắt đầu bất an, tính cách Tô Thành trước nay không có như vậy, nếu như hắn không đồng ý chuyện gì đó nhất định sẽ là làm ầm lên rồi bá đạo bất chấp làm theo ý của mình, nhưng mà hôm nay hắn lại lựa chọn im lặng mà rời đi như thế, thật sự khiến cho cậu không thể nào nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

Vu Phóng biết Đồ Du Du không thể tập trung được cho nên cũng không có ý định ở lại thêm nữa, tuy rằng hắn ta thật sự rất muốn cùng Đồ Du Du trò chuyện, có điều từ đầu đến cuối lại chẳng thể nào tìm ra thêm được lý do nào ngoài chuyện học cả:

"Như vậy cũng được, em về trước đây"

Đồ Du Du gật đầu, cậu đứng dậy tiễn Vu Phóng ra ngoài cửa rồi lại quay trở vào bên trong. Hiện tại Tô Thành đang ở trong phòng ngủ, cũng không biết là hắn làm cái gì ở trong đó nhưng mà từ lúc hắn vào trong đã gần hai tiếng không có động tĩnh gì rồi. Đồ Du Du đứng ở bên ngoài bất an một hồi mới quyết định đẩy cửa phòng ngủ tiến vào bên trong. Trong phòng không có mở đèn nhưng lại có mùi khói thuốc lá nhàn nhạt, thông qua ánh trăng chiếu rọi vào trong phòng còn có thể nhìn thấy được một bóng đen đứng nghiêng người tựa vào bên cửa sổ hút thuốc, bóng đen nọ nghe thấy có tiếng động liền ngay lập tức xoay người lại nhìn. Đồ Du Du hơi giật mình một chút, cũng chẳng biết hiện tại nên mở miệng nói cái gì nữa:

"Sao... không mở đèn lên?"

Đồ Du Du đang định vươn tay mở đèn lên thì Tô Thành liền khàn giọng lên tiếng:

"Không cần đâu, em qua đây"

Đồ Du Du có điểm căng thẳng, mùi thuốc lá trong phòng ngưng đọng, đưa mắt nhìn qua còn thấy được khói thuốc đang vây quanh bóng đen to lớn kia. Đồ Du Du chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng áp lực, bóng tối giống như muốn nuốt chửng lấy cậu vậy, do dự một hồi Đồ Du Du mới quyết định bước về phía trước:

"Có chuyện gì?"

Cửa sổ đang mở, gió thu vào buổi tối cũng se se lạnh, rèm cửa vì gió thổi cũng khẽ lay động, khói thuốc theo đó càng muốn phả thẳng vào mặt của Đồ Du Du. Tô Thành dí đầu thuốc vào cửa sổ khiến cho đầu thuốc kia bị dập tắt, kể đến hắn liền vươn tay kéo lấy Đồ Du Du về phía mình, hắn ở phía sau ôm lấy eo của cậu. Đồ Du Du giật mình mất tự nhiên, cả người cũng cứng quẩy một chút ý muốn thoát ra khỏi Tô Thành:

"Cậu làm gì thế?"

Tô Thành đặt cằm lên vai của Đồ Du Du:

"Không làm gì cả, chỉ là mấy ngày không gặp nên thấy nhớ em"

Đồ Du Du dừng lại động tác, cậu cảm giác được Tô Thành hiện tại đứng ở đây rất khác với Tô Thành lưu manh thường ngày, hắn hiện tại có một chút gì đó lẳng đọng, một chút gì đó sâu sắc:

"Cậu mấy ngày này sao không tới lớp, sắp tới có bài kiểm tra rồi"

Tô Thành khẽ hôn nhẹ vào vành tai non mịn của Đồ Du Du khàn giọng đáp:

"Em chẳng phải là thầy giáo hay sao, đề cũng là do em đưa ra cơ mà"

Đồ Du Du nhú mày:

"Không thể được, tôi sẽ không nói trước đề cho bất cứ học sinh nào biết cả"

Tô Thành hôn nhẹ vào cổ của Đồ Du Du:

"Em cũng phải làm cái gì đó để cho anh biết được anh đối với mấy học sinh khác của em có điểm khác biệt chứ"

Đồ Du Du cảm nhận được hơi thở nóng rực của Tô Thành, cũng nghe ra được giọng nói trầm khàn kia của hắn, bản thân vốn là đàn ông làm sao lại không biết được Tô Thành hiện tại bị làm sao, người phía sau cậu đây chẳng khác nào một trái bom hẹn giờ nguy hiểm cả, thế cho nên cậu tránh xa hắn được bao nhiêu thì nhất định phải tránh. Đồ Du Du dùng sức muốn thoát khỏi vòng tay của Tô Thành:

"Cậu trước buông tôi ra đã"

Mỗi lần Đồ Du Du giãy giụa là sẽ ma sát tới nơi đó của Tô Thành, hẳn thật là không muốn dọa sợ con cừu nâu này nhưng mà nếu như ai kia còn không biết sống chết cứ cựa quậy như vậy khẳng định hẳn sẽ một ngày ăn luôn cậu:

"Đừng làm loạn"

Tô Thành khàn giọng quát, Đồ Du Du ngay lập tức ý thức được hành động ngu ngốc của mình liền dừng lại:

"Cậu... cậu trước buông tôi ra đi"

Tô Thành không những không buông mà còn ôm chặt người ta hơn, đêm đó thật sự khiến cho hắn đến tận bây giờ vẫn nhớ:

"Du Du, chúng ta..."

Tô Thành còn chưa kịp nói xong thì Đồ Du Du đã bị dọa cho hoảng sợ mà cắt ngang lời hắn:

"Cậu... cậu đừng nói nữa"

Tô Thành đột nhiên xoay người Đồ Du Du lại đối diện với mình, hắn cúi đầu đặt xuống môi cậu một nụ hôn, đầu lưỡi tham luyến tách mở đôi môi cậu ra luồn vào bên trong. Đồ Du Du trong khoảng thời gian đó hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, chân tay liên tục quơ loạn muốn đẩy Tô Thành ra. Tô Thành càng hôn càng cuồng nhiệt, bàn tay luồn vào trong áo của Đồ Du Du bắt đầu lần mò tìm đến khuôn ngực phập phồng nơi có điểm nhỏ mềm cảm kia. Đồ Du Du giật mình thức tỉnh, cậu cố gắng thoát ra khỏi Tô Thành nhưng không được:

"Tô Thành... cậu làm gì thế?"

Tô Thành nhấc bổng Đồ Du Du trên tay rồi đặt cậu ngồi trên cửa sổ, đây là tầng ba, hơn nữa phía thành cửa sổ cũng không phải là lớn, Đồ Du Du vừa bị đặt ngồi ở trên đó liền bám lấy vai Tô Thành hốt hoảng:

"A... mau thả tôi xuống"

Tô Thành đột nhiên ngừng đầu nhìn Đồ Du Du, dưới ánh trăng mờ ảo Đồ Du Du có thể nhìn thấy được ánh mắt nghiêm đầy dự cảm đến nguy hiểm kia của hắn, đôi mắt hẹp dài có một tia gì đó rất cuốn hút làm cho người khác cứ như vậy phải thất thần:

"Sau này chỉ đồng ý cho em dạy hắn ta vào thứ ba, một tuần chỉ có thể một buổi, không thương lượng!"

Tô Thành vẫn luôn không vui về chuyện Đồ Du Du dạy phụ đạo cho Vu Phóng, đồng ý cho cậu dạy hắn ta một buổi chính là sự nhượng bộ cuối cùng của hắn dành cho cậu, từ trước đến nay Tô đại thiếu gia hắn chưa từng bao giờ nhượng bộ bất cứ một ai cả. Đồ Du Du đầu óc có chút chậm, không rõ là bởi vì cậu trầm mê trong đôi mắt cuốn hút nguy hiểm kia của Tô Thành hay là vì cậu vẫn còn chưa lấy lại được thần trí hoàn toàn sau nụ hôn kia, mà hiện tại cậu mới không thể nào tiếp thu được lời nói kia của hắn:

"Hà?"

Tô Thành nhíu mày nghiêm túc trả lời:

"Chính là anh đang ghen, em đối xử tốt với người khác như vậy khiến cho anh không thể nào thoải mái được"

Đồ Du Du chẳng hiểu sao trong lòng có chút nhảy nhót vui mừng, gương mặt hiện tại cũng đỏ ửng lên, đáng tiếc là trong phòng không có ánh điện, mà cậu lại đang ngồi quay lưng về phía ánh trăng cho nên Tô Thành mới không có cơ hội chiêm ngưỡng được sự ngượng ngùng đến đáng yêu của ai đó:

"Cậu nói gì thế, tôi và Vu Phóng là thầy trò"

Tô Thành lại hôn nhẹ vào môi của Đồ Du Du một cái rồi rời ra:

"Như vậy thì tốt"

Đồ Du Du bởi vì nụ hôn kia của Tô Thành mà trở nên lúng túng không thôi:

"Cậu mau tránh ra để tôi đứng xuống"

Tô Thành đứng ở một chỗ không có ý định tránh ra:

"Anh vẫn còn vấn đề nữa chưa nói xong"

Đồ Du Du lúng túng:

"Chuyện gì?"

Tô Thành nắm lấy bàn tay phải của Đồ Du Du đưa lên miệng hôn nhẹ:

"Chính là chuyện đó... từ ngày hôm đó đến giờ cũng đã một thời gian rồi, anh muốn cùng em ôn lại"

Đồ Du Du hoảng sợ gấp gấp nói:

"Cậu nói gì thế hả, không thể được"

Tô Thành căn bản chỉ là thông báo cho Đồ Du Du biết mà thôi, nếu như muốn hỏi ý kiến con cừu nâu ngốc nhất gan này chỉ sợ là cả đời cũng không được ăn thêm lần nữa, chính vì thế Tô Thành lúc này liền bế lấy Đồ Du Du đi về phía giường rồi đè lên người cậu. Đồ Du Du bị Tô Thành bắt chợt đè lên liền hoảng hốt né tránh, nhưng mà ai kia sức lực khỏe đến kinh người đã có thể kéo được áo cậu lên rồi:

"Này Tô Thành... cậu dừng lại đi"

Tô Thành trước giọng nói run rẩy hoảng loạn kia của Đồ Du Du quả thật là dừng lại động tác, hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cậu khẽ dụ dỗ:

"Em sợ cái gì?"

Đồ Du Du đối với chuyện này vẫn luôn sợ đủ thứ, trước là sợ bị đau, sau là sợ nếu như mình cùng Tô Thành làm ra loại chuyện này là không đúng:

"Tôi... tôi chưa sẵn sàng"

Tô Thành cúi đầu hôn lên từng tấc da thịt trên khuôn ngực bị áo kéo lên cao của cậu, nụ hôn dịu dàng nhẹ nhàng đến mức cảm nhận rõ ràng được sự cứng chiều của hắn dành cho cậu:

"Vậy anh giúp em sẵn sàng, yên tâm đi anh sẽ thật nhẹ nhàng"

Mỗi lần nụ hôn nóng bỏng kia rơi lên từng tấc da thịt cậu thì Đồ Du Du liền nhịn không được khẽ run rẩy, cảm giác như có một luồng điện vô hình truyền đến khiến cậu tê dân:

"Tô Thành... đừng như vậy"

Tô Thành một bên dùng tay mon trón vuốt ve, một bên lại dùng lời nói ôn nhu dụ dỗ cậu:

"Sẽ không sao hết cả"

Không thể không thừa nhận Tô Thành đã khơi lên được khoái cảm cùng dục vọng trong lòng Đồ Du Du, nếu như nói hiện tại cậu không hề không muốn phát sinh chuyện kia một chút nào thì là nói dối, nhưng cậu lại lo sợ nếu như chuyện này xảy ra thì mọi chuyện sẽ càng sai lầm nói tiếp sai lầm

"Không được"

Đối với sự yếu ớt từ chối này của Đồ Du Du càng khiến cho Tô Thành thêm kích động, lời này không phải là lời từ chối mà chính là một lời mời gọi đối với hắn:

"Du Du, anh sẽ thật nhẹ nhàng"

Đồ Du Du khàn giọng, giọng nói cũng dần trở nên mềm mòng, cậu cũng chẳng phải là người không có dục vọng, hơn nữa cũng chẳng phải cậu không thích Tô Thành, chỉ là do trong lòng cậu vẫn còn do dự nghi ngại chuyện cậu và hắn đều là nam, hắn thể nhưng còn là học sinh của cậu nữa, nếu như cùng hắn phát sinh ra loại sự tình kia vậy thì chẳng phải cậu là một thầy giáo không tốt hay sao:

"Khoan đã... cậu phải hứa với tôi một việc trước đã"

Tô Thành đã luồn tay vào trong quần của Đồ Du Du muốn dò tìm đến một số nơi thần bí của cậu:

"Chuyện gì?"

Đồ Du Du hơi khép chân lại, bởi vì có một bàn tay xa lạ luôn vào giữa hai chân cậu muốn làm loạn cho nên cậu mới nhịn không được mà né tránh:

"Sau này phải chú ý học... nếu như kỳ thi sắp tới cậu mà đạt điểm dưới trung bình thì tôi sẽ không..."

Đồ Du Du nói đến đây liền im lặng, đến cuối cùng vẫn chẳng thể có cái gì mang ra để uy hiếp hắn cả, cũng không thể nói nếu không cậu sẽ không cho hắn làm như vậy nữa, nói như vậy chẳng phải là đồng ý cho hắn làm hay sao. Tô Thành khẽ nhếch môi, hắn cúi đầu khẽ ngậm lấy vành tai của Đồ Du Du:

"Nếu như anh đạt điểm trên trung bình thì có phải là ngày nào cũng đều được như đêm nay hay không?"

Đồ Du Du xấu hổ, không nghĩ tới Tô Thành lại nói ra lời này:

"Cậu... đương nhiên không phải"

Tô Thành nhanh tay cởi quần của Đồ Du Du vứt sang một bên:

"Kiểm tra hóa học lần này là trắc nghiệm đúng hay không?"

Cảm giác được quần của mình bị vứt sang một bên như vậy thật sự khiến cho Đồ Du Du ngượng ngùng không thôi, may là hiện tại trong phòng không mở điện nếu không cậu cũng không biết phải làm cái gì tiếp nữa cả:

"Ừ"

Tô Thành luồn tay vào trong quần lót của Đồ Du Du nắm lấy Tiểu Du Du sớm đã cương cứng kia của cậu mà vuốt ve:

"Vậy thì dễ giải quyết rồi, em lúc đó nhắc anh là được"

Đồ Du Du bị kích thích liền khẽ cong người, hai tay đưa lên nắm lấy vai Tô Thành bám chặt:

"Không được, cậu phải chú tâm học... um... sau này thi đại học rồi thì ai nhắc cậu chứ"

Tô Thành cúi đầu hôn vào cái miệng nhỏ kia của Đồ Du Du:

"Từ giờ đến lúc thi đại học vẫn còn một khoảng thời gian dài nữa nhưng bài kiểm tra thì sắp tới rồi, em cũng biết anh cái gì cũng không biết, thời gian ngắn như vậy muốn anh đạt điểm cao thì làm sao có thể được cơ chứ, em ở trên bục giảng nhắc anh là được rồi"

Đồ Du Du cảm nhận được một ngón tay của Tô Thành đã bắt đầu luồn tới thăm dò kẽ móng cậu, Đồ Du Du căng thẳng nắm lấy cổ tay của Tô Thành

"Khoan đã... nghe nói nơi đó cần gel bôi trơn mới có thể tiến vào".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Mua Đồ

Tô Thành dừng lại động tác, thật ra thì có hay không có cũng được nếu như có thì có thể tiến vào dễ dàng hơn còn nếu như không có thì nhất định sẽ vừa khó khăn vừa đau đớn, nhưng mà nếu như bây giờ dừng lại để đi mua gel bôi trơn, biết đâu được đến khi hấn trở về con cừu nâu ngốc này liền đổi ý thì phải làm sao:

"Không cần, lần trước cũng đâu có thứ đó vẫn có thể tiến vào đấy thôi"

Tuy rằng lần đó Đồ Du Du say đến mức không thể nhớ được gì, nhưng mà khi tỉnh dậy cả người đặc biệt là phía dưới đều đau rất không thôi giống như là vừa trải qua một hồi tai nạn xe cộ vậy, bây giờ cậu vẫn còn tỉnh táo thì khẳng định sẽ đau đến chết mất, hấn là có thể so với khi đi mỗ mà không cần tiêm thuốc tê vậy:

"Không được, nếu như bị thương thì biết làm sao... tôi cũng không thể nào không cần xấu hổ như cậu, đến bệnh viện để bác sĩ xem nơi đó"

Tô Thành đương nhiên là cũng không muốn để người nào khác xem được thân thể của Đồ Du Du, cũng không muốn để cậu bị thương, hấn ý thức được kỹ thuật của mình hiện tại vẫn chưa thể nào đạt đến trình độ nhuần nhuyễn, nếu như không có gel bôi trơn phụ trợ thì khẳng định Đồ Du Du sẽ không thể nào thoải mái được. Nhưng mà Tô Thành vẫn là lo lắng nếu như hấn dừng lại chạy ra ngoài mua gel bôi trơn thì Đồ Du Du sẽ đổi ý, ai mà biết được trong cái đầu nhỏ kia của cậu nghĩ cái gì, cứ nghĩ nhiều liền sẽ không cho hấn làm nữa, vậy chẳng phải miếng thịt đặt trước miệng rồi vẫn để mất hay sao:

"Nếu như mua về rồi em đổi ý thì sao?"

Đồ Du Du nghe thấy câu hỏi kia của Tô Thành liền cảm thấy nhiệt độ trên mặt nóng bừng bừng, hấn thể nhưng còn nghĩ ra được chuyện này, mà đã nghĩ ra rồi còn mở miệng hỏi luôn cho được. Đồ Du Du khẽ quát:

"Tôi cũng không phải trẻ con"

Tô Thành cúi đầu ngậm lấy vành tai của Đồ Du Du nói nhỏ:

"Chúng ta cùng đi"

Đồ Du Du nghĩ không muốn, làm sao cậu có thể đến nơi nào đó mua thứ đấy cơ chứ, nếu như có học sinh nào bắt gặp cậu thì sao, rất là mất mặt:

"Tôi không đi, nếu như cậu không đi thì thôi đi"

Tô Thành buồn cười, người trước mặt rõ ràng vừa nói cậu không phải là trẻ con vậy thì sao đối với vấn đề sinh lý bình thường này lại ngượng ngùng trốn tránh như vậy chứ:

"Em xấu hổ?"

Đồ Du Du bực bội khó chịu khề đẩy Tô Thành ra:

"Tôi cũng không phải là người không biết xấu hổ giống như cậu"

Tô Thành ngồi dậy kéo Đồ Du Du theo:

"Chúng ta cùng đi đi, đi sớm về sớm, cùng nhau đi chọn thứ này chẳng phải rất lãng mạn hay sao"

May mắn trong phòng không có mở đèn cho nên Đồ Du Du có thể che giấu hoàn hảo gương mặt xấu hổ của mình lúc này:

"Tôi không đi, tôi mệt"

Tô Thành không ngại chuyện đi mua gel bôi trơn, hẳn muốn kéo Đồ Du Du đi cùng chính là muốn không cho cậu cơ hội dỗi ý, để cậu ở nhà một mình rồi suy nghĩ lung tung khiến cho hẳn không thể nào yên tâm được, chỉ bằng cứ kéo cậu đi cùng vừa vặn có thể khiến cho cậu phân tâm không nghĩ đến chuyện từ chối hẳn nữa:

"Đi đi mà, nếu như em ngại thì chỉ cần giả bộ đi dạo trong đó cũng được, đến lúc đó anh tự mình mang đồ ra tính tiền"

Đồ Du Du quả thật rất ngại, nếu như bị bắt gặp thì biết phải làm sao, hay nếu như bị một người lạ nào đó hỏi tại sao mua mấy thứ đó thì thế nào:

"Không đi, cậu đi thì đi, tôi không muốn đi"

Tô Thành trong bóng tối thuận thực giúp Đồ Du Du mặc lại quần rồi cường ép cậu đứng dậy kéo ra khỏi phòng ngủ, Đồ Du Du cả một quá trình đó đều không thể nào phản kháng được, lúc ra đến bên ngoài gương mặt nhỏ nhắn đỏ như là xuất huyết, lướt nhìn qua gương xe mô tô của Tô Thành liền giật mình không biết tại sao mặt lại đỏ thành ra như vậy. Tô Thành giúp Đồ Du Du đội mũ bảo hiểm lên đầu, bởi vì hẳn chỉ có mang theo một mũ bảo hiểm cho nên liền mang mũ bảo hiểm đội cho Đồ Du Du, còn hẳn thì không cần cứ như vậy mà lái xe. Đồ Du Du định tháo mũ bảo hiểm ra cho Tô Thành đội:

"Hay là cậu đội đi"

Tô Thành làm sao có thể đội được cơ chứ, hẳn làm cái gì cũng muốn cho cậu an toàn trước tiên, nhưng mà trong lòng thì nghĩ như thế đến khi nói ra ngoài miệng lại thế này:

"Đội vào đi, mặt đỏ như vậy nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ yêu em mất, đến lúc đó anh lại phải mất thời gian loại bỏ tình địch"

Tô Thành chính là như vậy, lời nói lưu manh nhưng lại khiến cho đối phương nghe được tim đập thình thịch vui vẻ nhảy nhót. Đồ Du Du có điểm lúng túng đánh vào vai Tô Thành một cái rồi vòng về phía sau ngồi lên xe mô tô của hẳn:

"Đừng suốt ngày nói linh tinh nữa đi"

Mũ bảo hiểm của Tô Thành rất lớn, là dạng mũ có hàm đựng chắt của mấy thanh niên hay đua xe, Đồ Du Du cũng biết Tô Thành rất nghịch ngợm, hẳn có cái xe mô tô lớn như vậy hẳn là cũng sẽ từng đua xe ít nhất một lần, nhưng nghĩ tới chuyện đua xe sẽ rất nguy hiểm cho nên Đồ Du Du tránh không được có điểm lo lắng rồi thở dài.

Cứ tưởng rằng Tô Thành sẽ đưa cậu tới một siêu thị nào đó để chọn đại cái thứ kia, nhưng đến cuối cùng xe của hai người liền dừng lại ở một cửa tiệm chuyên bán đồ tình thú rất lớn. Đồ Du Du giật mình ngừng đầu quan sát cửa tiệm này, là một căn nhà ba tầng sáng đèn nhấp nháy, bên trên có một biển hiệu ghi dòng chữ Sexual Climax:

"Sao lại đến đây chứ?"

Tô Thành dựng chân chống xuống xe trước:

"Nếu không thì em muốn đến đâu?"

Đồ Du Du vẫn mang mũ bảo hiểm ngồi ở trên xe mô tô lớn của Tô Thành không có ý định xuống:

"Như vậy... cậu vào đi, tôi ở ngoài này đợi"

Tô Thành buồn cười, người nào đó cứ như một đứa nhỏ rụt rè vậy:

"Bên trong nhiều loại lắm, em thích loại nào phải vào chọn thì mới biết được chứ"

Đồ Du Du lắc đầu, bên trong toàn trưng bày thứ đồ chơi người lớn, cũng chẳng phải là siêu thị bán nhiều mặt hàng đa dạng, cậu không thể giả bộ lượn lờ

đi qua làm như không biết gì được:

"Tôi cũng không biết gì đâu, cậu cứ tự mình quyết định đi"

Tô Thành đưa tay ý muốn cời mũ bảo hiểm của Đồ Du Du xuống:

"Vào đi, tiệm này là của Hoàng Thế Trung kinh doanh đó, em không cần phải ngại ngần"

Đồ Du Du có điểm bất ngờ:

"Thật không?"

Tô Thành buồn cười, dĩ nhiên là không phải, làm gì có chuyện trùng hợp như thế được, hẳn chẳng qua chỉ là muốn dẫn Đồ Du Du theo vào bên trong mà thôi:

"Là thật, chúng ta vào trong xem đi"

Đồ Du Du lúng túng ngượng ngùng:

"Tôi không muốn vào, cậu vào đi tôi ở bên ngoài đợi cậu"

Đúng lúc này có một cặp nam nữ từ phía trước đi đến, người nữ còn khẽ liếc nhìn Đồ Du Du một cái rồi quay sang ghé vào tai người nam nói cái gì đó, người nam theo đó quay sang nhìn về phía cậu có điểm bất ngờ một chút, kế tiếp hai người bọn họ liền mở cửa tiệm bước vào trong. Đồ Du Du lúc đầu vẫn còn không biết được bọn họ là ai, sau đó rất nhanh liền giật mình nhớ ra dường như hai người bọn họ là họ sinh trong trường:

"Tô Thành, hai người vừa mới vào tiệm hình như là học sinh trong trường thì phải, hai người đó nhận ra tôi hay sao đó, phải làm thế nào bây giờ?"

Tô Thành cũng không quan tâm nhiều cho lắm, thực tế thì hầu như tất cả học sinh trong trường đều biết được chuyện đó rồi, chỉ có một mình Đồ Du Du cứ lo trước sợ sau mà thôi:

"Em cứ đứng bên ngoài thế này còn bị nhiều người bắt gặp hơn đây, mau vào trong thôi, một lát nữa anh sẽ nói với hai người kia không được nhiều chuyện, em yên tâm chưa"

Đồ Du Du vẫn lo lắng không thôi, kết quả lại bị Tô Thành kéo vào trong đó:

"Tô Thành, một lát nữa nhớ nói chuyện với hai người kia nhé"

Tô Thành ừ một tiếng, có một nữ nhân viên vừa thấy hai người bọn cậu vào liền bước ra mỉm cười thân thiện, Đồ Du Du thấy vậy thì vội vã đứng ở sau lưng Tô Thành ý không muốn để người khác thấy mình, may mắn là tầm lưng của Tô Thành khá là lớn vừa vặn có thể che chắn được phía trước cậu.

"Xin hỏi hai người bọn anh muốn chọn đồ gì ạ?"

Tô Thành rất bình thản mà đáp:

"Gel bôi trơn"

Đồ Du Du ở phía sau hẳn thật sự xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ mà chui xuống thôi:

"Như vậy xin mời hai anh đi theo em, các anh muốn lựa chọn dạng gel bôi trơn cho nóng lên, gel có hương vị, gel gốc nước hay là gel hoàn toàn tự nhiên?"

Đồ Du Du đi theo phía sau Tô Thành kéo kéo lưng áo của hắn ra hiệu, Tô Thành hiểu ý liền buồn cười nói với cô nhân viên bán hàng kia:

"Cô có việc gì cứ đi làm đi, để chúng tôi tự mình chọn là được rồi"

Cô nhân viên kia có lẽ cũng quá quen với chuyện này rồi cho nên liền mỉm cười đồng ý rồi đi, lúc ra đến bên ngoài cô gái đó liền nói chuyện với cô gái ở quầy thanh toán:

"Tiểu công da mặt dày và tiểu thụ da mặt mỏng"

Cô gái ở quầy thu ngân lại đáp:

"Bá đạo không biết xấu hổ công cùng thẹn thùng bẽn lẽn thụ"

Cô nhân viên kia cười cười:

"Thanh xuân vườn trường"

Ở bên này Đồ Du Du vừa bực bội vừa lưỡng lự:

"Mau lấy đại đi rồi về"

Tô Thành xấu xa hỏi Đồ Du Du:

"Em xem thích loại nào thì chọn đi"

Đồ Du Du đưa tay lấy đại một lọ nhỏ nhất ở trước mặt mình dúi vào tay Tô Thành:

"Mau đi thanh toán"

Tô Thành cầm lọ nhựa trong suốt kia nhìn nhìn rồi nói:

"Kéo dài thời gian yêu, anh hử là không cần phải dùng cái này đâu"

Đồ Du Du đỏ mặt, vốn định đẩy Tô Thành ra quầy thanh toán thì liền nghĩ lại, kéo dài thời gian yêu vậy thì chẳng phải cậu sẽ mệt chết sao, tuy chưa lần nào chính thức nhìn thật lâu nơi đó của Tô Thành nhưng cậu cũng biết nơi đó của hử không hề tầm thường, Đồ Du Du giật lại lọ gel kia để ở trên giá rồi với lấy một lọ khác đưa cho hử:

"Thanh toán nhanh đi"

Tô Thành lại nhìn lọ gel kia một lúc rồi đọc ra dòng chữ trên đó:

"Gel kích thích khoái cảm, dành cho những người nào không có ham muốn hoặc là khó tìm kiếm ham muốn, Du Du của anh hử là không cần thứ này đâu nhĩ"

Đồ Du Du cảm giác được nhiệt độ trên gương mặt mình càng ngày càng tăng cao, tim đập cũng càng ngày càng mạnh, mấy thứ gel này chẳng phải bôi vào cho trơn trượt dễ quan hệ hay sao, tại sao lại có nhiều loại như thế cơ chứ:

"Cậu... cậu mau chọn một cái rồi về đi, chỗ này không nên ở lâu"

Tô Thành buồn cười:

"Được rồi, giúp anh qua kia lấy cái giỏ hàng tới đây"

Đồ Du Du lúng túng:

"Lấy giỏ hàng làm cái gì chứ, mau lấy một loại rồi về đi"

Tô Thành đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Đồ Du Du:

"Em đến chỗ này sẽ ngưng ngừng cho nên chúng ta một lần đến liền mua nhiều một chút, sau này không cần phải đến thường xuyên nữa"

Đồ Du Du hiện tại đã cuống lăm rồi, từ lúc bước vào chỗ này cậu liền giống như ngồi ở trên đồng lửa vậy, mọi suy nghĩ trong đầu cũng không thể nào tập trung được mà nghĩ nữa. Tô Thành thấy Đồ Du Du không chịu qua kia lấy giỏ hàng liền tự mình xoay người đi lấy, Đồ Du Du thấy Tô Thành đi liền cũng đi theo phía sau lưng hử, nếu như một lát nữa bắt gặp học sinh trong trường thì còn có thể đứng lấp sau lưng hử được.

Tô Thành đi một bước thì Đồ Du Du sẽ theo một bước, Tô Thành dừng lại Đồ Du Du sẽ không bước đi, hử một tay xách theo giỏ hàng, một tay cầm lấy những thứ hử muốn để vào trong giỏ, dáng vẻ này quả thật rất tự nhiên giống như là đi dạo trong siêu thị vậy. Đồ Du Du nhìn trong giỏ hàng cũng phải đến bảy tám chai lớn nhỏ liền khẽ hỏi Tô Thành:

"Sau lại mua nhiều như thế, đủ rồi mau về đi"

Tô Thành đương nhiên là muốn mua nhiều một chút, hử không hy vọng sau này đang đến lúc muốn làm liền phải dừng lại chạy ra ngoài mua, hơn thế nữa ở đây là cửa tiệm chuyên kinh doanh mấy món đồ người lớn, hử không chỉ là muốn mua gel mà còn muốn mua một vài món đồ chơi cùng chơi với Đồ Du Du nữa:

"Đằng nào cũng đến rồi, nhân tiện chúng ta đi xem xem có đồ gì thích hợp không đi"

Đồ Du Du trừng lớn hai mắt khẽ quát:

"Này, mau về đi"

Tô Thành đưa tay nựng cằm Đồ Du Du xấu xa đáp:

"Đến cũng đã đến rồi, không việc gì phải ngại ngần cả"

Đồ Du Du gạt tay Tô Thành ra:

"Cậu không về thì tôi về"

Tô Thành cười cười nắm lấy tay của Đồ Du Du ý muốn kéo đi, đúng lúc này có hai người là học sinh trong trường vừa mới gặp ở bên ngoài cửa đi đến, Đồ Du Du vừa nhìn thấy liền hoảng hốt đứng ở phía sau lưng của Tô Thành nói nhỏ:

"Là hai người vừa mới rồi"

Tô Thành ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên là hai người lúc nãy tiến vào trong tiệm. Tô Thành từ xa nhìn thấy hai người đó vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra cả, hẳn còn không quên uy hiếp Đồ Du Du:

"Lát nữa phải đi xem đồ với anh, nếu không anh sẽ mặc kệ em đấy"

Đồ Du Du đang gấp gấp đến độ đứng không vững rồi, cậu nhanh chóng xoay người đi tránh mặt trước, trước khi đi vẫn còn không quên để lại một câu:

"Cậu mau giải quyết chuyện này đi"

Đồ Du Du vội vã đi qua chỗ khác để tránh chạm mặt học sinh trong trường. Tô Thành vừa liếc mắt một cái liền phát hiện ra được bên phía kia thấp thoáng chiếc áo thun của ai đó, khỏe miệng nhin không được nhếch lên một cái.

Đồ Du Du đứng ở bên này có thể nghe được đại khái cuộc nói chuyện của Tô Thành và hai người kia, vẫn biết Tô Thành vốn là đại ca trong trường cho nên cũng không phải quá lo lắng, nhưng khi Đồ Du Du ở bên này nghe ngóng chỉ sợ hẳn sẽ xúc động mà ra tay đánh người ngay tại chỗ này mất, kết quả cuối cùng vẫn là cậu lo nghĩ quá nhiều rồi. Tô Thành không những giải quyết chuyện này nhanh mà còn gọn gàng, chỉ nói hai ba câu là hai người kia đã gấp gấp đồng ý không nói cho ai biết chuyện ngày hôm nay.

Đồ Du Du nghe xong liền lén lén ra ngoài trước, cậu không muốn ở trong chỗ này đi dạo một vòng với Tô Thành, vẫn là ở bên ngoài đợi hẳn thì tốt hơn. Lúc Đồ Du Du đi qua quầy thanh toán để ra ngoài cửa còn loáng thoáng nghe ra được mấy nữ nhân viên bán hàng đang tụ tập chuyện về cậu.

"Tiểu thụ áo trắng đó rất thẹn thùng, cả một quá trình đều trốn ở sau lưng tiểu công"

"Tiểu công rất đẹp trai, dáng người cũng rất tốt"

"Một lát nữa nhất định phải nhìn thật kỹ tiểu thụ, khẳng định rất đáng yêu"

Đồ Du Du nhân lúc mấy người kia không để ý vội vã cúi đầu bước qua thật nhanh, lúc mở cửa bước ra còn nghe thấy được tiếng láo nháo phía sau thế này:

"A, là cậu ta kia, là cậu ta"

"Đáng tiếc thật"

"Nhưng sao lại rời đi một mình như vậy"

Tô Thành mua những hai mươi lọ gel bôi trơn dung tích lớn đủ loại, còn đặc biệt mua cho Đồ Du Du một cái gây mát xa rồi nhanh chóng ra tính tiền. Lúc Tô Thành đợi thu ngân tính tiền, có hai cô gái cứ đứng ở một góc nhìn hắn cười cười, một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng cô gái ở quầy thu ngân liền nhin không được mà lên tiếng hỏi:

"Người vừa nãy là bạn trai của anh sao?"

Nếu là trước đây có người lạ quan tâm đến chuyện của hắn thì hẳn nhất định sẽ cảm thấy không vui mà coi người đó vô duyên, nhưng hiện tại khi nghe thấy câu hỏi kia của một người lạ hẳn liền cảm thấy vô cùng sáng khoái:

"Đúng là thế"

Cô gái thu ngân vừa đưa gel vào máy tính tiền vừa nói tiếp:

"Hai người các anh thật đẹp đôi, vừa mới rồi em thấy bạn trai của anh ngượng ngùng đi ra ngoài, bọn em vốn định là một lát nữa sẽ cố gắng xem mặt anh ấy nhưng cuối cùng anh ấy lại đi nhanh quá thật là đáng tiếc, lần sau anh nhớ đưa bạn trai cùng đến cửa tiệm bọn em mua đồ nhé"

Tô Thành cười nhẹ, trong ánh mắt giống như là đang nhớ đến ai đó:

"Là vậy hả, em ấy rất hay thẹn thùng".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Không Có Kỹ Thuật

Tô Thành xách theo túi đồ ra ngoài thì nhìn thấy Đồ Du Du đứng tựa vào xe mô tô đang cúi đầu xem cái gì đó ở trên điện thoại, ai kia có vẻ như rất tập trung mà khi hắn bước tới cậu cũng không hề phát giác ra. Tô Thành thử liếc mắt qua xem thử liền phát hiện ra Đồ Du Du thế nhưng đang xem bài viết về vấn đề đó, hắn trong lòng thậm chí buồn cười nghĩ cũng chẳng phải là lần đầu nữa rồi còn xem bài viết với tiêu đề lần đầu quan hệ đồng giới nên chuẩn bị những gì.

Đồ Du Du cảm thấy bên tai có hơi thở xa lạ liền giật mình suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống dưới đất, quay mặt sang nhìn liền thấy được nụ cười xấu xa của kẻ đáng ghét nào đó đập ngay vào mắt mình, xem bộ dạng kia của hắn khẳng định là vừa rồi lên đọc bài viết trên máy điện thoại của cậu rồi.

"Em xem cái gì mà lén lút thế?" Tô Thành biết rồi còn hỏi

Đồ Du Du hừ hừ không đáp, Tô Thành đưa túi đồ cho Đồ Du Du cầm:

"Về thôi"

Nói rồi Tô Thành liền tự tay đội mũ bảo hiểm cho Đồ Du Du, Đồ Du Du cầm túi đồ lớn nặng trĩu trong tay thì nhú mày:

"Cậu mua cái gì mà nặng thế?"

Tô Thành cười xấu xa:

"Về mở ra xem chẳng phải biết hay sao"

Đồ Du Du ngồi ở sau xe của Tô Thành hỏi:

"Bao nhiêu tiền?"

Tô Thành đáp:

"Nhiều lắm, em phải lấy thân báo đáp đi"

Đồ Du Du đánh mạnh một cái vào lưng Tô Thành:

"Tôi đang nghiêm túc đấy"

Tô Thành khẽ nhếch môi cười không nói, hắn bây giờ chỉ muốn mang Đồ Du Du về nhà thật nhanh mà thôi. Đồ Du Du trong lòng rất căng thẳng, cảm giác thật giống như là mình sắp phải bước lên pháp trường vậy, lúc đợi Tô Thành gửi xe xong đi ra cậu thật sự còn muốn bàn lùi với hắn:

"Tô Thành, ngày mai tôi có giờ lên lớp, hay là thôi đi..."

Tô Thành nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du kéo đi, hắn sớm đã biết suy nghĩ của con cừu nâu ngốc này rất hay bị lung lay, nếu như thật sự thuận theo ý của cậu thì đến già chỉ sợ là hắn không được ăn thịt thêm một lần nào nữa mất:

"Không ảnh hưởng, chiều mai em mới có tiết cơ mà"

Đồ Du Du thấy dáng vẻ gấp gáp của Tô Thành như thế thì bị dọa cho càng hoảng thêm:

"Cậu sao lại gấp gáp như thế hả?"

Tô Thành quay lại nhìn Đồ Du Du cười một cái:

"Không gấp gáp được hay sao?"

Đồ Du Du gạt tay Tô Thành ra rồi xoay người muốn bỏ chạy:

"Tôi không muốn nữa"

Tô Thành thấy vậy vội vã nắm lấy tay Đồ Du Du kéo lại:

"Em sợ cái gì chứ, cũng đâu phải sẽ ăn thịt em"

Đồ Du Du có điểm run rẩy:

"Tất cả đều sợ"

Tô Thành kéo Đồ Du Du vào lòng vỗ vỗ sống lưng cậu, may mắn hiện tại hai người đang đứng ở trong góc tối dưới khu nhà nếu không là ban ngày khẳng định hình ảnh này rất thu hút ánh nhìn của mọi người:

"Không cần phải sợ, mọi thứ anh đều chuẩn bị đủ cả rồi"

Đồ Du Du sợ bị người ngoài bắt gặp được cho nên liền đẩy Tô Thành ra:

"Tôi không muốn, tôi vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng"

Tô Thành cũng không cho Đồ Du Du cơ hội suy nghĩ nữa, còn muốn suy nghĩ nữa vậy chẳng phải là đánh mất cơ hội tốt hay sao:

"Mau đi thôi"

Thế là Đồ Du Du cứ như thế bị Tô Thành kéo đi lên đến tận trong nhà của mình, Tô Thành đẩy cửa phòng kéo Đồ Du Du vào trong rồi lại cạch một tiếng... cánh cửa phòng cứ như thế đóng lại, Đồ Du Du cuối cùng vẫn là hết cơ hội thoát khỏi đêm nay.

Đồ Du Du lo lắng nắm chặt trong tay túi đồ mà Tô Thành vừa mới mua về, Tô Thành nhìn bộ dạng cứng ngắc lo lắng kia của ai đó liền buồn cười, hần cúi đầu hôn lên đôi môi cậu. Đồ Du Du không có đẩy Tô Thành ra nhưng vẫn không thể nào mà phối hợp với hần được, ngay cả đôi mắt cũng cứ mở lớn nhìn chăm chăm Tô Thành. Tô Thành đưa đầu lưỡi cố gắng tách mở khoang miệng của Đồ Du Du, hần nhẹ nhàng quấn lấy đầu lưỡi cậu, bàn tay cũng như có như không luồn vào trong eo của cậu nắm lấy eo nhỏ kia.

Đồ Du Du bị ép sát vào góc tường, Tô Thành ở phía đối diện cậu thì mạnh mẽ cuồng nhiệt, đối với sự cuồng nhiệt này của hần Đồ Du Du chẳng thể nào phối hợp được theo, có thể nói cậu bị choáng ngợp không thể thích ứng được sự mạnh mẽ này. Tô Thành bất chợt nhấc bổng Đồ Du Du ở trên tay, Đồ Du Du giật mình vội nắm lấy bả vai hần, hần khẽ mỉm cười bế cậu vào trong phòng ngủ. Càng đến gần phòng ngủ thì nhịp tim của Đồ Du Du đập càng ngày càng nhanh, cậu cơ hồ còn có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch nữa:

"Khoan đã... tắt điện đi"

Tô Thành đặt Đồ Du Du xuống dưới sàn rồi đưa tay tắt điện trong phòng, kể đó không để cho Đồ Du Du kịp bình ổn trở lại thì Tô Thành đã kéo cậu đi đến chỗ giường ngủ rồi đẩy cậu xuống đó rồi. Đồ Du Du bất ngờ bị đẩy xuống dưới giường, đầu óc choáng váng một chút mới có thể lấy lại tinh thần, lúc lấy lại tinh thần rồi thì quần đã bị cởi xuống vứt sang một bên. Có một bàn tay to lớn bắt đầu vuron tới sờ soạng vuốt ve bấp đùi Đồ Du Du, Đồ Du Du thoáng giật mình căng thẳng, hai chân không tự chủ được mà khép lại với nhau. Tô Thành khàn giọng nói khẽ bên tai Đồ Du Du:

"Anh mở đèn lên nhé"

Đồ Du Du vội ngăn cản hần, nếu như mở đèn thì hần và cậu nhất định sẽ nhìn thấy nhau rõ ràng, cậu không muốn để cho Tô Thành nhìn thấy bộ dạng mình lúc này:

"Không được"

Tô Thành hôn vào cổ của Đồ Du Du:

"Không mở thì làm sao nhìn thấy nơi đó đây, nhỏ như vậy cũng chẳng thể nào tùy tiện đâm bừa được"

Đồ Du Du da mặt mông, một lời nói kia của Tô Thành liền khiến cho cậu ngay lập tức nóng hết cả mặt vì xấu hổ, ngay cả giọng nói cũng áp úng khó nghe:

"Cậu... nếu không thì không cần làm nữa"

Tô Thành một tay vuốt ve khuôn ngực của Đồ Du Du, một tay đưa tới phía bên cạnh tim kiểm soát gel bôi trơn:

"Được rồi, như vậy để anh cố gắng cũng được"

Nói rồi Tô Thành liền ngồi sang một bên mang gel bôi trơn lấy ra lòng bàn tay, hần tách hai chân Đồ Du Du ra rồi đưa gel bôi vào nơi đó, chất gel mát lạnh dạng lỏng vừa chạm vào nơi mẫn cảm kia liền khiến cho Đồ Du Du không tự chủ được mà nắm chặt hai tay vào ga trải giường.

Đồ Du Du đối với chuyện này không hề có một chút từng trải nào, cho nên cả một quá trình đều rất thụ động mà cố gắng nhẫn nhịn không phát ra một tiếng kêu rên. Trong bóng tối có hơi thở nặng nề trầm khàn, rõ ràng dự vọng nóng bỏng đang bao trùm trên chiếc giường này, Đồ Du Du cảm nhận được một đầu ngón tay của Tô Thành tiến vào trong nơi đó, cảm giác đau đớn nhưng vẫn có thể trong sự chịu đựng của cậu, không rõ là do quá mức căng thẳng hay là bị đau mà lúc này cả người cậu đều đã đổ mồ hôi.

"Có đau không?" Tô Thành cực kỳ ôn nhu mà quan tâm đến cảm nhận của Đồ Du Du.

Đồ Du Du cắn chặt răng không nói, tuy rằng cậu nửa lời vẫn chưa bật ra nhưng cậu biết một khi mình lên tiếng thì giọng nói sẽ không như lúc bình thường nữa. Ngón tay của Tô Thành thong thả di chuyển bên trong Đồ Du Du, không gian tĩnh lặng nghe ra được tiếng nước nhóp nhép vô cùng đen tối, Đồ Du Du là người nghe thấy rõ ràng nhất, mỗi lần tiếng nước kia phát ra thì cậu càng xấu hổ hơn. Tô Thành cẩn thận đưa thêm một ngón tay nữa tiến vào bên

trong, nhưng chỉ vừa mới cố gắng cắm sâu vào liền nghe thấy tiếng rên rĩ của Đồ Du Du:

"Đau..." Tuy rằng Tô Thành không phải người chịu đau nhưng hắn cảm nhận được phía dưới của Đồ Du Du mới chỉ tiếp nhận được một đầu ngón tay của hắn đã căng lăm rồi, đưa thêm một đầu ngón tay nữa tiến vào khẳng định sẽ khó khăn:

"Một lát nữa sẽ hết đau"

Đồ Du Du cảm thấy rất đau, đau như là phía dưới bị xé rách vậy:

"Không được... cậu trước rút tay ra đã"

Tô Thành rút tay ra, Đồ Du Du ngay lập tức liền kéo chân bên cạnh sang đắp lên người mình:

"Tôi không muốn làm nữa... cậu nhất định là không có kỹ thuật nên mới đau như thế"

Đồ Du Du chẳng qua chỉ là muốn kiểm soát để không làm nữa mà thôi, nhưng mà lời này lọt vào tai Tô Thành lại chẳng khác nào một lời mỉa mai, dám nói hắn không có kỹ thuật vậy thì đêm đó là người nào làm cho cậu la hét tiêu hồn đến ngất đi cơ chứ. Tô Thành kéo mạnh chân của Đồ Du Du qua một bên gần giọng nói:

"Không được, nhất định phải làm"

Đồ Du Du nghe thấy giọng điệu tức giận kia thì hoảng sợ, Tô Thành đột nhiên hung ác như vậy thật sự khiến cho cậu sợ hãi vô cùng. Một bàn tay của hắn đưa tới phía Tiều Du Du nắm lấy vuốt lên vuốt xuống, một bàn tay khác lại bắt đầu thăm dò phía dưới của cậu:

"Đã làm thì phải làm đến cùng, đến bước này rồi còn muốn trốn tránh là sao"

Đồ Du Du bị khoái cảm xen lẫn lo lắng làm cho không thể nào bình tĩnh suy nghĩ cái gì được, muốn ổn định hơi thở phối hợp với Tô Thành nhưng lại bị động tác nhanh gọn của hắn làm cho thở dốc, hai đầu ngón tay kia chẳng khác nào một mũi dao đâm thẳng vào bên trong cơ thể cậu đến đau buốt:

"A... đau quá"

Tô Thành cúi đầu liếm xuống vùng rốn của Đồ Du Du, Đồ Du Du cảm nhận được có một luồng điện mạnh mẽ đi thẳng xuống phía bụng dưới của mình, kể đó liền ảnh hưởng đến cả mặt trước và mặt sau, cảm giác khó chịu này giống như là cả người bị côn trùng cắn lấy chậm rãi vậy:

"Ừm... a..."

Tô Thành nhân thời cơ Đồ Du Du phân tâm liền mang thêm ngón tay thứ ba tiến vào, hắn cảm nhận được sự co bóp kịch liệt mạnh mẽ từ phía đó của cậu, còn nghe ra được tiếng rên rĩ kia cực kỳ khổ sở:

"Không... đau quá..."

Tô Thành khàn giọng quát:

"Em là trẻ con sao, một chút cũng không chịu được"

Đồ Du Du nghe thấy lời nói kia của Tô Thành liền bực bội tức giận:

"Cậu không thích thì đi ra mau... dù sao tôi cũng không muốn làm ra chuyện này với cậu"

Lời này lọt vào trong tai Tô Thành lại mang một ý nghĩa khác, Đồ Du Du không muốn làm chuyện này với hắn thì muốn làm với ai chứ, dám nghĩ muốn làm với người khác ngoài hắn nhất định phải dạy dỗ cậu một phen. Tô Thành dùng lực di chuyển ba đầu ngón tay đâm vào rút ra, cứ đâm vào rút ra như vậy thật sự đến điên cuồng, Đồ Du Du lần đầu có ý thức cùng Tô Thành làm ra sự tình này làm sao có thể chịu được, bị hắn trêu chọc đến mức đau muốn chết:

"A... dừng lại đi... cậu muốn giết tôi hay sao... đau quá"

Tô Thành chính là trêu đùa nơi đó đến nghiện, động tác càng lúc càng thô bạo, hắn trầm giọng nói thế này:

"Một chút như vậy đã kêu đau, một lát nữa thì ngất xỉu há"

Đồ Du Du vốn không phải là người yếu đuối, nhưng đối với những lời nói hết lần này đến lần khác làm tổn thương cậu kia của Tô Thành, thì trong lòng cậu lúc này vô cùng buồn bã, cảm giác trái tim như bị ai đó đè nén rất nặng nề:

"Tô Thành... cậu không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác"

Rõ ràng vài giờ trước đã làm lành trở lại vui vẻ, nhưng lúc này không khí lại trở nên vô cùng nặng nề, Tô Thành dừng lại động tác hỏi:

"Em nói gì?"

Đồ Du Du cố gắng chống đỡ thân thể nặng cỡ bảy mươi cân kia của Tô Thành khó nhọc nói:

"Cậu không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác, cậu cứ thử đặt mình vào vị trí của tôi đi... cậu thử là tôi xem có đau hay không hả"

Tô Thành im lặng, thời gian im lặng kéo dài gần một phút cuối cùng hắn liền mở miệng nói một câu:

"Anh sẽ nhẹ nhàng"

Tiếp theo đó Tô Thành quả thật nhẹ nhàng đi rất nhiều, Đồ Du Du tuy rằng vẫn đau nhưng cũng dần dần thích nghi được cơn đau này, khoái cảm chậm chạp kéo tới nhưng đau đến che lấp khoái cảm, có thể đứng như là Đồ Du Du nói Tô Thành căn bản không có kỹ thuật gì cả.

Cảm giác được Tô Thành cứ dùng tay trên đùi phía dưới của cậu lâu như vậy không chịu dừng lại, Đồ Du Du cũng có điểm nghi ngờ thật sự muốn hỏi hắn khi nào mới chịu đổi tới chỗ khác. Không phải là Đồ Du Du ham muốn nơi đó của Tô Thành, mà là do cậu cảm thấy Tô Thành cứ như vậy rất là kỳ quái, không rõ hắn cứ muốn như vậy đến bao giờ nữa:

"Không muốn làm thì thôi đi"

Tô Thành nhìn đến muốn nổi tung rồi, bởi vì vừa mới rồi Đồ Du Du nói hắn không quan tâm đến cảm nhận của cậu cho nên hắn mới không dám mang vật nam tính của mình ra xuất trận, bây giờ Đồ Du Du nói ra câu kia thì hắn mới nhanh chóng rút tay ra cời quần mình xuống:

"Vậy anh tiến vào nhé"

Vừa mới rồi Đồ Du Du muốn Tô Thành nhanh một chút làm mình đi để kết thúc chuyện này nhưng mà hiện tại khi hắn tiến vào rồi cậu liền muốn hắn nhanh một chút rút đi, nhất định là con sói ngu ngốc to xác kia không có kỹ thuật cho nên mới làm cậu đau như bị xe cán như thế:

"Đau quá... cậu có biết làm hay không hả?"

Tô Thành sáng khoái cực độ, nơi đó của Đồ Du Du vừa chặt vừa ẩm lại còn mềm mại:

"Anh không, em dạy anh đi"

Đồ Du Du cào loạn vào trước ngực của Tô Thành hét lớn:

"Không biết làm lại dám làm tôi... mau đi ra ngoài đi... đau quá..."

Tô Thành giống như máy khoan điện cuồng đâm tới, mỗi lần đâm tới liền khiến cho Đồ Du Du đau đến choáng váng cả đầu óc, còn cảm nhận được bụng dưới của mình liên tục bị kích động vì dị vật. Đồ Du Du hoảng sợ, Tô Thành giống như càng lúc càng nhanh vậy, giường cũng phát ra tiếng cọt kẹt, hơi thở của hắn càng ngày càng thô bạo, hắn giống như bị mất hết không chế vậy. Đồ Du Du nghe nói có một số người khi lên giường sẽ không kiềm chế được cảm xúc, thô bạo điên cuồng, làm đến khi bản thân thỏa mãn mới chịu dừng lại chứ không hề quan tâm đến sống chết của đối phương, cái biểu hiện này của Tô Thành quả thật là giống lắm, cậu vội vã tát mạnh vào mặt hắn giống như là muốn làm cho hắn thức tỉnh:

"Dừng lại... tôi đau quá"

Bóp một tiếng, Đồ Du Du quả thật dùng lực tát rất đau, Tô Thành còn nhìn thấy được một bầu trời sao xuất hiện trong vòng vài giây rồi biến mất, hắn dừng lại động tác có điểm bối rối:

"Em lại làm sao nữa?"

Đồ Du Du đẩy đẩy Tô Thành:

"Cậu ra ngoài đi, tôi không muốn nữa"

Tô Thành khóa chặt hai tay của Đồ Du Du lên trên đầu, hắn lại tiếp tục đưa đẩy:

"Đến lúc này còn đuổi anh ra ngoài, không có khả năng đâu"

Đồ Du Du cả người rung lắc kịch liệt, Tô Thành liên tục chạm vào điểm nào đó phía bên trong cơ thể cậu, mỗi lần chạm tới liền làm cho bản thân cậu mềm nhũn, dòng điện khoái cảm truyền đều khắp tứ chi rồi chạy lên đại não, Đồ Du Du cả người mềm nhũn vô lực mất đi sự chống đỡ:

"A... um".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tôi Thích Cậu

Điều đáng sợ nhất khi làm chuyện đó chính là đối phương không có kỹ thuật nhưng lại có sức lực, Tô Thành chính là điển hình của loại người đó, hại Đồ Du Du cả một đêm ngất lên ngất xuống, chẳng biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu tiếng nhưng đến khi hắn kết thúc ôm cậu vào lòng rồi, cậu liền cảm thấy một khoảng trời trước mắt giống như tối sầm lại mà một mùi mê man trong lồng ngực hắn.

Tô Thành cực kỳ vui vẻ, bản thân biết được Đồ Du Du bị mình làm đến mức ngất đi như vậy liền không khỏi cảm thấy được có điểm gì đó hư vinh, hắn khẽ mỉm cười nghịch đầu ngón tay thon dài của cậu, lại chạm nhẹ vào cánh môi cậu, cứ như vậy vui vẻ mà nỡ miễn chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau Đồ Du Du là người tỉnh dậy đầu tiên, khi ánh mặt trời chói chang đã lên cao tới đỉnh chiếu vào mặt mình rồi thì cậu mới tỉnh dậy, lúc mở mắt ra liền nhìn thấy bóng lưng trần to lớn của Tô Thành đang quay về phía mình, Đồ Du Du chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút buồn bực. Đối với chuyện buổi sáng ngày hôm sau khi tỉnh dậy là chuyện đặc biệt nhạy cảm, nếu như đêm hôm trước cuồng nhiệt bao nhiêu khi tỉnh dậy nhìn thấy được bóng lưng của đối phương cho mình liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, Đồ Du Du không biết nghe từ đâu được chuyện nếu như khi ngủ đối phương không ôm mình hoặc xoa lưng lại phía mình chính là biểu hiện cho sự không yêu thương. Đồ Du Du chính là người như vậy, đối với vấn đề tiểu tiết này cực kỳ quan tâm, Tô Thành thì lại khác, Đồ Du Du không nói cho nên hắn không thể biết được trong cái đầu nhỏ kia chứa bao nhiêu suy nghĩ buồn cười.

Đồ Du Du định xuống giường nhưng vừa mới cử động thì thân dưới cùng eo liền truyền tới cảm giác đau nhức vô cùng, giống như là phía dưới thân này căn bản không phải là của cậu nữa vậy:

"A..."

Tô Thành cảm nhận được phía bên cạnh động đậy, lại mơ hồ nghe thấy được tiếng rên khe khẽ liền mắt nhắm mắt mở xoay người lại:

"Du Du"

Đồ Du Du thấy được phía trước ngực Tô Thành có vết đỏ giống như là vết đầu ngón tay cào vào vậy, ngấm lại dấu vết khả nghi kia liền đỏ mặt bùng bùng quay sang một bên tức giận nói:

"Cậu... ngày hôm qua đúng là không biết tốt xấu, đáng ghét!"

Rõ ràng là lời oán trách nhưng lọt vào tai Tô Thành lại giống như là nũng nịu vậy, vừa nghe thấy được lời kia tâm trạng liền phấn chấn lạ thường, ngay cả Tiểu Thành Thành ở phía dưới cũng sục sôi phấn chấn rất nhanh. Tô Thành bắt ngờ vươn tay kéo Đồ Du Du ngã xuống người mình:

"Em là cố tình đúng không?"

Đồ Du Du vội vã muốn tách ra khỏi Tô Thành nhưng không được:

"Ý cậu là sao?"

Tô Thành cười xấu xa nắm lấy bàn tay của Đồ Du Du để ở dưới thân của mình. Đồ Du Du vừa chạm vào nơi vừa cứng vừa nóng kia liền giật mình hết hồn, hình ảnh ngày hôm qua lại giống như nước lũ ủa về trong đại não cậu:

"A, cậu... cậu phát điên cái gì thế hả?"

Tô Thành chuyển mình nằm đè lên người của Đồ Du Du, bàn tay hắn đưa tới vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng kia:

"Du Du, em lại đỏ mặt"

Đồ Du Du vừa ngượng ngùng vừa bực bội:

"Cậu xuống khỏi người của tôi đi, nặng muốn chết"

Hiện tại cái gây nóng cứng nguy hiểm kia cứ chạm vào bắp đùi cậu, chỉ cần không cẩn thận một chút liền sẽ đi xuống địa phương cấm kỵ kia, chỉ nghĩ tới cảm giác đau đớn ngày hôm qua kia thôi liền sợ hãi. Tô Thành cúi đầu há miệng cắn vào cổ của Đồ Du Du:

"A... cậu là chó hả"

Tô Thành cắn xong liền đưa mắt nhìn xuống nơi đó, cảm thấy vết cắn kia cực kỳ sâu đậm mới hài lòng cười lưu manh:

"Chúng ta làm thêm một lần nữa đi"

Đồ Du Du vội vã muốn đẩy Tô Thành ra:

"Không, cậu mau tránh ra đi"

Tô Thành ngồi sang một bên rồi kéo Đồ Du Du ngồi dậy, bởi vì địa phương non nót thần bí kia ngày hôm qua bị kẻ không có kỹ thuật nào đó chà đạp điên cuồng nên bây giờ chỉ cần một chút cử động đã đau đến trợn trắng mắt rồi:

"A..."

Tô Thành thấy Đồ Du Du mặt mũi trắng bệch như vậy thì có điểm lo lắng:

"Em sao thế?"

Đồ Du Du đau mộng, mà người gây ra sự đau đớn này cho cậu chính là cái khối thịt nặng nề đang không biết xấu hổ hỏi cậu bị làm sao, cậu bực bội đẩy mạnh vào ngực hắn:

"Cậu tránh ra đi"

Tô Thành xuống giường, chân vừa lật lên thì Đồ Du Du liền thấy ngay được vật nam tính dựng thẳng to lớn hung hãn kia của Tô Thành, cậu vội vàng quay đầu sang một bên, còn chưa kịp mở miệng mắng chửi hắn không biết xấu hổ thì thân thể đã bị hắn nhấc lên cao rồi, giây tiếp theo cậu liền được hắn ôm vào lòng đi đến phòng tắm. Đồ Du Du giật mình, một phần là vì trước nay cậu chưa từng được ai bế kiểu công chúa thế này, một phần là vì bản thân cậu cũng đang trần truồng không có gì che đậy cả, Đồ Du Du vội đưa tay xuống dưới che đậy tức giận quát:

"Cậu bỏ tôi xuống ngay"

Tô Thành cười xấu xa:

"Ngại ngừng cái gì, cũng không phải không biết nơi đó của em nhỏ từ trước đến giờ rồi"

Đối với vị trí đó của một người đàn ông mà nói thì bị người ta chê là nhỏ vốn dĩ không thể nào chấp nhận được, lòng tự tôn của cậu cứ như vậy bị Tô Thành chà đạp hết cả rồi:

"Cậu nói cái gì chứ hả, mau thả tôi xuống ngay"

Tô Thành hơi nhíu mày khổ sở:

"Được được được, không chọc em, đáng người thì nhỏ tại sao giọng lại lớn như vậy cơ chứ"

Tô Thành đặt Đồ Du Du đứng xuống dưới sàn, có điều hiện tại cậu liền phát hiện ra một vấn đề chính là đôi chân của cậu giống như không nghe theo sự chỉ đạo của đại não nữa, cứ như vậy mà mềm nhũn khụy xuống, Tô Thành nhanh tay lẹ mắt ôm chặt lấy eo cậu không cho cậu ngã xuống dưới sàn:

"Cẩn thận chứ"

Đồ Du Du muốn thử cố sức tự mình đứng nhưng căn bản không có khả năng, ngày hôm qua Tô Thành ép buộc cậu hết ngồi lại nằm, hết gập chân rồi lại dẹt chân, đến bây giờ thì hay rồi chân cuối cùng bị hắn làm cho mềm nhũn, nhưng cứ nghĩ đến chuyện kịch liệt buổi tối ngày hôm qua thì Đồ Du Du lại nhin không được đồ bưng cả mặt, Tô Thành thấy ai kia đỏ mặt thì càng có hứng thú muốn trêu chọc hơn:

"Hôm qua là người nào nói anh không có kỹ thuật gì cả, thế tại sao hôm nay chân lại không đứng vững rồi"

Buổi sáng hôm nay Tô Thành cứ mở miệng ra là nói đến chuyện này thật sự là khiến cho Đồ Du Du mặt mày vô cùng, tuy rằng trên phương diện tự nguyện cùng hắn phát sinh quan hệ đó, nhưng mà cậu vẫn nhin không được mà ngượng ngùng muốn trốn tránh, không thể nào mà đối diện với chuyện đó được:

"Cậu đừng nói nữa, trước đi ra ngoài đi"

Phòng tắm không có bồn tắm, chỉ có duy nhất một gian phòng tắm được làm bằng kính đặt trong một góc mà thôi, Tô Thành bế Đồ Du Du đi vào trong gian phòng tắm đó, bàn tay thuần thục mở vòi sen chỉnh mức độ nước ấm vừa phải, lại tìm cho cậu một tư thế tựa vào lồng ngực hắn thoải mái nhất:

"Đến đứng cũng không nổi còn muốn anh ra ngoài"

Đồ Du Du đứng là đứng không nổi nhưng mà hai người đàn ông cùng nhau đứng trong không gian chật hẹp này thì rất là kỳ quái, hơn nữa bọn họ còn không mặc gì trên người nữa. Đồ Du Du cắn răng nhin đau, mỗi lần cử động liền sẽ truyền tới cơn đau như bị xé rách ở phía sâu trong cánh mộng, cậu đưa tay vịn vào tấm kính rồi lùi lại cách xa Tô Thành một chút:

"Cậu ra ngoài trước đi"

Tô Thành lại đè Đồ Du Du vào tấm kính phía sau rồi vòng tay xuống mộng cậu nhấc bổng cậu lên:

"Anh giúp em không được sao hả?"

Vòi sen ở phía trên chảy nước ấm xuống đỉnh đầu của Đồ Du Du làm ướt mái tóc cùng gương mặt cậu, cộng thêm với gương mặt ửng hồng của cậu lúc này càng thêm phần kiều mị ướt át:

"Cậu... cậu muốn làm gì?"

Tô Thành cười cười, trong ánh mắt chỉ toàn là hình bóng của Đồ Du Du thôi:

"Nơi đó có đau không?"

Đồ Du Du nhìn thấy hình ảnh của chính bản thân mình trong đôi con ngươi hẹp dài kia của Tô Thành liền cảm thấy trong thế giới của hắn giống như là chỉ tồn tại mỗi mình cậu vậy. Đồ Du Du ngẩn người, thật ra thì Tô Thành quả thực rất đẹp trai, số lần cậu bị hắn làm cho ngẩn người mà ngắm nhìn cũng không phải là ít, mỗi lần nhìn hắn như vậy sẽ khiến cho trái tim cậu cứ đập thình thịch rồi quên mất tất cả phản ứng, sau đó trong lòng chẳng hiểu sao lại có chút rộn ràng cao hứng, có lẽ là cậu vốn không thể nào tự lừa dối bản thân rằng cậu cũng dành tình cảm cho hắn rất nhiều. Đồ Du Du tuy hay ngượng ngùng, phản xạ cũng hơi chậm chạp lại rất hay suy nghĩ lung tung, tính tình thì không quyết đoán nhưng đối lại cậu lại vô cùng đơn thuần, ví như chuyện xác định đã thích Tô Thành liền sẽ không trốn tránh nữa, thế cho nên lúc này Đồ Du Du liền khẽ gật đầu.

Tô Thành hôn nhẹ vào môi của Đồ Du Du, hôn nhẹ chạm vào vẫn chưa đủ còn muốn há miệng khẽ cắn lấy cánh môi dưới căng mọng của cậu hơi dút ra một chút:

"Lát nữa anh giúp em bôi thuốc, hôm qua đã mua cả thuốc bôi nữa rồi"

Đồ Du Du lại im lặng cảm động vì sự chăm sóc quan tâm kia của Tô Thành, chẳng biết im lặng bao lâu cậu liền nói ra một câu thế này:

"Tô Thành... tôi thích cậu"

Tô Thành có điểm giật mình, vốn tưởng rằng Đồ Du Du ư ờn thẹn thùng sẽ không bao giờ nói ra mấy lời như thế, nhưng bây giờ nghe được lời này từ chính miệng của cậu cho nên tránh không được biểu cảm trên gương mặt Tô Thành lúc này có điểm cá kình. Đồ Du Du phát hiện ra được biểu cảm kỳ quái trên gương mặt của Tô Thành thì hơi gấp gáp hỏi:

"Cậu không thích tôi sao?"

Tô Thành nhanh chóng lấy lại tinh thần:

"Làm sao có thể không thích em được cơ chứ, anh rất thích em"

Đồ Du Du nhìn sâu vào đôi mắt của Tô Thành, nếu đôi mắt của Tô Thành nguy hiểm thâm sâu thì đôi mắt của Đồ Du Du chính là ngây thơ đơn thuần, chỉ cần người tinh tế một chút liền có thể thông qua đôi mắt kia mà đọc ra được suy nghĩ trong đầu cậu rồi:

"Thật không?"

Tô Thành gật đầu:

"Thật"

Đồ Du Du nhìn Tô Thành một lúc mặt liền đỏ lên, Tô Thành cũng chẳng biết tại sao cừu nâu ngốc nhà mình lại hay thẹn thùng đến như thế, mà mỗi lần thẹn thùng liền khiến cho người ta hận không được mang cậu bỏ vào trong túi áo ngày ngày mang theo, cứ nghĩ đến chuyện để người khác phát hiện ra điểm tốt đẹp này của cậu là Tô Thành lại không vui:

"Lời hôm nay em nói anh ghi nhớ kỹ rồi, cho nên sau này đừng làm ra vẻ không thích anh nữa đấy"

Đồ Du Du quay đầu sang một bên né tránh ánh mắt của Tô Thành:

"Cậu nếu như đứng suốt ngày ở trước mặt người khác trêu chọc tôi thì tôi cũng sẽ không làm ra chuyện đó"

Tô Thành bật cười ha ha:

"Được, sau này ở chỗ chỉ có hai chúng ta anh mới làm như vậy"

Đồ Du Du trừng lớn hai mắt:

"Ý của tôi không phải là như thế a..."

Phía dưới của Đồ Du Du bất chợt bị một vật xa lạ xâm chiếm, vết thương ngày hôm qua mà Tô Thành gây ra vẫn còn cho nên hiện tại khi thứ đó vừa tiến vào liền khiến cho từng đầu ngón tay đến đầu ngón chân cũng phải tê dại. Đồ Du Du vội vàng bám chặt lấy bả vai của Tô Thành, bởi vì Tô mấy khoan nào đó luôn không biết tiết chế mà sức lực lại kinh người cho nên thân thể của Đồ Du Du liên tục bị xóc nảy, còn cảm giác được lực phủ ngũ tạng trong bụng cũng bị hắn làm cho quay cuồng một phen:

"Cậu... cậu mau thả tôi xuống"

Tô Thành ánh mắt vẫn luôn tràn đầy dục vọng nhìn chằm chằm Đồ Du Du, hắn nghe theo lời cậu đặt cậu xuống dưới, Đồ Du Du giãy tiếp theo liền bị Tô Thành ép xoay mông lại với hắn kế tiếp vật lớn kinh người kia lại nhét vào trong mông cậu. Thật ra bên dưới vẫn rất đau rát, ngay cả hai chân cũng suy yếu nhưng mà có lẽ đã dần dần thích nghi được với cảm giác này cho nên khoái cảm rất nhanh xâm chiếm.

Vòi sen vẫn còn mở cho nên nước liên tục chảy xuống người Đồ Du Du, trong phòng tắm chật hẹp có hai thân thể đang dán sát vào nhau tạo thành một không gian ướt át, tiếng da thịt va chạm phát ra rõ ràng, đến ngày cả phía nơi giao hợp kia cũng phát ra âm thanh dâm mãnh vô cùng. Tô Thành cực kỳ yêu thích thân thể của Đồ Du Du, da thịt khắp mọi nơi trên cơ thể cậu đều có sức quyến rũ mãnh liệt đối với hắn.

Đồ Du Du cảm thấy phía dưới thân mình liên tục bị xâm chiếm, mỗi lần thứ đó của Tô Thành chạm đến nơi sâu trong cậu là khi đó cậu liền mềm nhũn đứng không vững. Tô Thành xoay người Đồ Du Du lại đối diện với mình, gương mặt của ai kia ướt nước mê man, lúc nhìn thấy hắn thì đôi mắt hoảng hốt quay mặt đi né tránh. Tô Thành xâu xa vòng tay xuống phía dưới bóp bóp hai mông của Đồ Du Du khẽ hỏi:

"Thích không?"

Đồ Du Du cũng coi như là vừa mới tỏ tình xong, cậu vốn dĩ da mặt mỏng cho nên không thể nào đối diện với Tô Thành ngay lúc này được. Tô Thành cười ha ha giúp Đồ Du Du tắm rửa, thỉnh thoảng lại động tay động chân nhéo chỗ này một cái, vuốt chỗ kia một cái, vuốt thỏa thích rồi liền buông lời xâu xa trêu chọc cậu:

"Đúng là nơi cần lớn thì lớn, nơi cần nhỏ thì nhỏ mà"

Mười phút làm loạn trong phòng tắm Tô Thành mới chịu buông tha cho Đồ Du Du. Tô Thành ở một bên giúp Đồ Du Du lau khô tóc, ở bên eo hắn quần hờ hững một chiếc khăn trắng, nhìn cơ bắp trên vùng bụng săn chắc kia Đồ Du Du lại nhìn không được cảm thấy ai oán bèn buột miệng hỏi hắn một câu:

"Cậu bình thường chăm rèn luyện thể thao lắm hả?"

Tô Thành cười cười:

"Lần sau đến phòng tập mang em đi cùng, để cho em nhìn thấy đáng vẻ quyến rũ vạn người mê của người yêu em khi rèn luyện"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành:

"Không biết xấu hổ"

Tô Thành đưa tay nâng cằm Đồ Du Du lên đối diện với mình:

"Không phải em rất thích sao, vừa mới rồi còn nói thích anh"

Đồ Du Du hừ hừ tức giận:

"Còn nhắc đến chuyện này nữa thì tôi liền coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả"

Tô Thành luôn có một phương châm chính là mặt dày mới lấy được vợ:

"Em lại muốn chối bỏ trách nhiệm hay sao chứ?"

Đồ Du Du bĩu môi khinh bỉ:

"Cậu có thể đừng làm ra đáng vẻ đó được hay không hả?".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiêu Cực

Đồ Du Du căn bản không phát hiện ra bên cạnh cô có một vết cắn rất ái muội, thế cho nên buổi chiều lên lớp liền không mặc áo kín cổ để che đậy, dấu vết kia đều lộ lộ trước mắt rất dễ đoán ra được là vì sao mà có. Trong trường sớm đã đồn đại mối quan hệ giữa Tô Thành và Đồ Du Du không bình thường, mọi người trong trường đều biết nhưng chỉ duy nhất có một mình Đồ Du Du là không biết vấn đề này, cứ mỗi lần Đồ Du Du quay lên bảng giảng bài là học sinh phía dưới lại bắt đầu to nhỏ nói chuyện, mấy lời bàn tán kia liền lọt vào trong tai của Vu Phóng.

Vu Phóng ngồi ở phía dưới cuối lớp nhìn chằm chằm Đồ Du Du, lại nhìn thấy vết thâm tím kia rõ ràng đến chói mắt, trong lòng chẳng hiểu sao lại có một suy nghĩ cực kỳ tiêu cực, hắn thật sự muốn mang chỗ thâm tím kia là phẳng. Vu Phóng tuy rằng ngoài mặt vẫn luôn duy trì bộ dáng dương quang ấm áp, nhưng trong lòng thì lại triệt để tiêu cực, sự tiêu cực này nếu như để một người tinh tế quan sát thì người đó nhất định sẽ nhận ra được điều đó thông qua ánh mắt hắn, nhưng Đồ Du Du từ đó đến giờ chưa bao giờ là một người tinh tế cả.

Đồ Du Du lúc dạy học sẽ mang một cặp kính cận trắng nhìn vô cùng thư sinh, thỉnh thoảng sẽ dùng tay đẩy cặp kính đó lên một chút, người ta nói đa số người trưởng thành mang theo một cặp kính cận thì rất khó nắm được tâm tư của bọn họ, nhưng Đồ Du Du lại không phải là người trong đa số đó. Đồ

Du Du khi mang kính quả thật giống như trong lời nói của Tô Thành, văn nhã bại hoại không giống thầy giáo, lời nhận xét này không phải chỉ riêng mình Tô Thành nhận ra mà ngay cả Vu Phóng cũng nhận ra được, đối với dáng vẻ khiêu khích kia của cậu quả thật làm cho hắn máu nóng sôi trào.

Vu Phóng cả một quá trình đều bảo trì im lặng, hai tay để ở dưới mặt bàn đang siết chặt với nhau, ánh mắt mang theo ý vị thâm sâu đánh giá Đồ Du Du một lượt, ngồi một lúc hắn liền đứng bật dậy nói:

"Thầy ơi, em muốn ra ngoài một chút"

Đồ Du Du ở trên bục giảng nhìn xuống rồi gật đầu, Vu Phóng chậm rãi bước ra khỏi lớp học, đối với biểu hiện có phần khác thường kia của Vu Phóng Đồ Du Du căn bản không thể nhận ra bởi vì cậu không có đặt sự chú ý của mình lên người Vu Phóng quá nhiều cho nên cậu không thể biết được hắn có điểm khác thường.

Vu Phóng đi xuống dưới bậc thang liền bắt gặp Tô Thành đang đứng ở một góc hành lang hút thuốc lá, hai người nhìn thấy nhau chỉ trao đổi ánh mắt chứ không hề nói bất cứ tiếng nào. Bình thường Tô Thành luôn biểu hiện rõ sự ghét bỏ trên gương mặt đối với Vu Phóng, còn Vu Phóng thì ngược lại luôn coi Tô Thành là không khí nhưng lúc này hắn ta liền không hề có một chút kiêng kỵ gì mà nhìn thẳng về phía Tô Thành khiêu khích. Tô Thành từ trước đến nay vẫn luôn nóng tính, tính khí này chỉ có thể thay đổi được khi một khoảng thời gian rất lâu sau đó xảy ra một biến động lớn trong đời hắn, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Tô Thành ném mạnh điếu thuốc lá xuống dưới sàn rồi dùng mũi giày di mạnh, hai người không hề cần nói một lời đã trực tiếp lao vào đánh nhau. Vốn dĩ đã không ưa nhau từ trước rồi cho nên đánh nhau cũng chẳng cần phải vòng vo tìm lý do nữa, huống hồ bản thân Vu Phóng cũng thật sự muốn phát tiết ngay lúc này. Hôm nay Tô Thành có việc đến trường Vương Phủ một chuyến, con gái của đối tác lớn bên kia mới từ nước ngoài trở về, hiện tại muốn học tại trong nước, mà đối tác này vốn dĩ là đối tác rất quan trọng, ông còn nhắm tới chuyện hai bên kết thông gia để việc làm ăn sau này thêm thuận lợi, không nghĩ tới vừa tới trường liền chứng kiến được cảnh hai đứa con trai của mình đang đánh nhau đến đâu rơi máu chảy như thế:

"Hai đứa làm cái gì thế hả?"

Tuy rằng Tô Thành không hề sợ hãi Tô Thánh, nhưng đối với ông vẫn còn tồn tại một chút kính trọng, thế cho nên khi Tô Thánh lớn tiếng quát như vậy cả Tô Thành và Vu Phóng đều đồng loạt buông nhau ra. Tô Thánh nhíu mày tức giận, nhưng bởi vì có người ngoài ở chỗ này cho nên ông kiềm chế không muốn to tiếng giáo huấn ngay tại chỗ này:

"Tại sao đang giờ lên lớp lại trốn ra ngoài này gây lộn?"

Nửa lời cũng không nói, nhưng thái độ của hai người hiện tại lại vô cùng khác biệt, Tô Thành căn bản trời đất không sợ chỉ sợ duy nhất việc làm cho Đồ Du Du buồn, cho nên đối với sự tức giận kia của Tô Thánh hắn căn bản không hề có chút mảy may để tâm gì. Nhưng mà Vu Phóng thì lại khác, mẹ của hắn ở trong Tô gia không hề có chỗ đứng mà nếu như hắn cũng làm trái ý Tô Thánh nữa căn bản là sẽ không ổn, thế cho nên Vu Phóng lúc này mới nhẫn nhịn im lặng cúi đầu. Tô Thành cảm thấy ở chỗ này không có chuyện của mình liền xoay người nghênh ngang rời đi, Tô Thánh trước nay vẫn luôn bị đứa con này chọc tức đến phát điên, vừa thấy hắn rời đi như thế liền rống giận gọi:

"Tô Thành, mày đứng lại cho tao"

Đông Phương Tranh bằng tuổi với Tô Thành và Vu Phóng, là đại thiên kim của Đông Phương thị trong giới kinh doanh địa ốc, năm mười tuổi đã qua Anh quốc học hiện tại liền quay trở về nước để hoàn thành nốt việc học tập. Có lẽ Tô Thành không hề có một chút kỷ ức về Đông Phương Tranh, nhưng Đông Phương Tranh thì lại ngược lại, lúc nhìn thấy Tô Thành một bộ dạng cao ngạo xoay người rời đi như vậy trong lòng không khỏi mỉm cười cảm thán, cậu nhóc năm nào vẫn duy trì tính cách ngông cuồng như vậy. Đông Phương Tranh bước về phía Tô Thánh khẽ mỉm cười hỏi:

"Bác trai, người đó là Thành ca đó sao?"

Tô Thánh lấy lại tinh thần:

"Tiểu Tranh đứng vậy, lại để cháu chứng kiến chuyện cười này rồi"

Đông Phương Tranh lắc đầu:

"Không sao ạ"

Tô Thánh lúc này mới quay sang phía Vu Phóng giới thiệu:

"Đây là con trai bác Vu Phóng"

Đông Phương Tranh mỉm cười khẽ gật đầu ý chào hỏi với Vu Phóng, Vu Phóng theo thông lệ cũng khẽ gật đầu đáp lại. Tô Thánh nhìn Vu Phóng nói tiếp:

"Đây là Tiểu Tranh, là con gái của chiến hữu ba, Tiểu Tranh mới từ Anh quốc về sau này sẽ học ở trường Vương Phủ, con nhất định phải chiều cổ con bé"

Vu Phóng là đứa con không được thừa nhận ở Tô gia, ngay cả cho đến thời điểm hiện tại Vu Phóng cũng không hề được mang họ Tô. Tô Thánh cũng biết nếu như thiết lập mối quan hệ hôn nhân thì đối tượng không thể nào là Vu Phóng được, bởi vì bên phía nhà Đông Phương nhất định sẽ không chịu gả con gái cho một người không được công nhận như Vu Phóng, chính vì thế lời nói vừa rồi chiều cổ của Tô Thánh chỉ nói cho có lệ mà thôi, bởi vì Tô Thành rời đi rồi cho nên ông đành phải nói với Vu Phóng.

Chuông reo hết tiết, Đồ Du Du chậm rãi thu dọn sách vở bỏ vào trong cặp da, lúc bước xuống dưới hành lang liền tình cờ gặp được Vu Phóng cũng đang từ dưới đi lên. Đồ Du Du vốn là định hỏi Vu Phóng đi đâu mà không chịu vào lớp học nhưng mà lúc này vừa nhìn thấy gương mặt bị thương kia của hắn liền nhủ mày dừng lại hỏi:

"Cậu sao thế?"

Vu Phóng vẫn mỉm cười âm áp như ánh mặt trời, gương mặt bị đâm đến sưng tím kia căn bản không thể nào làm giảm đi được sự điển trai của hắn:

"Em vừa đi qua sân bóng rổ lại trùng hợp bị bóng bay tới"

Vu Phóng nói đến đây liền dừng lại một chút đảo mắt nhìn về phía cần cổ của Đồ Du Du, trong vài giây ngắn ngủi ánh mắt liền lóe lên một tia thâm sâu khó đoán rồi rất nhanh biến mất:

"Phải rồi, cần cổ của thầy bị làm sao thế?"

Đồ Du Du giật mình đưa một tay lên cổ mình:

"Làm sao?"

Vu Phóng vẫn mỉm cười:

"Không phải là bên đó mà là phía bên kia cơ"

Đồ Du Du lại gấp gáp đưa tay sang bên kia, quả nhiên lúc tay chạm vào nơi đó liền có cảm giác khác thường một chút, trong đầu giống như nhớ ra chuyện gì đó liền bất giác đỏ mặt. Vu Phóng đối diện với bộ dạng này của Đồ Du Du, trong lòng chẳng hiểu sao lại càng có cảm giác tiêu cực như muốn phá hủy một thứ gì đó, nhưng trên gương mặt hắn lúc này vẫn giữ một nụ cười vô hại:

"Có phải là bị con gì chích hay không? Em vừa mới rồi xuống phòng y tế xin thuốc bôi ngoài da, vừa hay vẫn còn một chút để em giúp thầy bôi"

Nói rồi không đợi Đồ Du Du đồng ý, Vu Phóng đã nhanh gọn mang thuốc kia lấy ra đầu ngón tay trở rồi đưa tới phía nơi đó trên cổ Đồ Du Du. Đồ Du Du theo phản xạ nghiêng người muốn né tránh, nhưng mà Vu Phóng một lòng muốn mang thuốc bôi cho Đồ Du Du cho nên hiện tại hắn đã chạm được vào cổ của cậu:

"Thầy đợi một chút, em giúp thầy bôi thuốc rất nhanh"

Đồ Du Du há một tiếng, cậu cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng lại chẳng hiểu ra được là không đứng ở chỗ nào. Vu Phóng nhìn chăm chăm vào cần cổ chỗ có vết thương kia của Đồ Du Du, lực đạo lúc đầu rất nhẹ nhàng nhưng rất nhanh liền chuyển sang nhấn mạnh, Đồ Du Du tuy rằng không cảm thấy đau nhưng lại thấy sợ hãi cho nên liền lùi lại một bước:

"Được rồi, cảm ơn cậu"

Đồ Du Du vội vã rời đi, Vu Phóng không có gọi cậu lại chỉ đưa mắt nhìn theo bóng lưng cậu cho đến khi cậu biến mất ở góc hành lang kia. Đồ Du Du dọc đường trở về luôn cảm thấy có điểm gì đó không được đúng cho lắm, chỗ vết thương ở bên cần cổ cứ có cảm giác châm chích đau nhức giống như là có hàng trăm con côn trùng cắn vào đó vậy, Đồ Du Du không tự chủ được bước nhanh hơn một chút trở về khu nhà ở dành cho giáo viên, nhanh chóng khóa cửa chìa khóa vào cửa mở cửa nhà bước vào.

Đồ Du Du vút cặp da ở trên ghế vội vã đi vào trong phòng ngủ hơi kéo cổ áo sơ mi xuống xem thử, không nhìn thì không sao vừa nhìn cũng phải hết hồn vì nơi đó vùng đỏ lan rộng căn bản là không có chút dấu vết gì của dấu răng để lại mà chỉ có vết đỏ mà thôi.

Tô Thành vừa mới tắm xong đi ra ngoài liền ngay lập tức nhìn thấy cừu nẫu gốc nhà mình đứng soi gương, hắn ngày hôm nay là cố tình để lại vết cắn kia khẳng định chủ quyền, ngay cả buổi chiều khi Đồ Du Du đi dạy cũng là hắn giúp cậu mặc đồ, ngụ ý chính là không cho cậu phát hiện ra được vết cắn này. Tô Thành từ phía sau ôm lấy eo Đồ Du Du cùng chiều gọi:

"Du Du, em làm cái gì thế?"

Đồ Du Du bực bội muốn đẩy Tô Thành ra quát:

"Cậu đứng là cái đồ chó dại mà"

Tô Thành há một tiếng vẫn không hiểu cái gì cả, Đồ Du Du trừng mắt nghiêng đầu:

"Xem việc tốt cậu làm đi"

Tô Thành lúc này mới đưa mắt nhìn xuống dưới cần cổ của Đồ Du Du, quả nhiên chỗ đó đều đỏ bừng hết cả lên, căn bản là không còn để lại một chút dấu răng nào của hắn nữa cả, hắn giật mình vội vã xoay người Đồ Du Du lại nhủ mày hỏi:

"Đây là bị làm sao?"

Đồ Du Du cũng quên mất chuyện vừa mới rồi Vu Phóng giúp mình bôi thuốc cho nên hiện tại đều đổ lỗi hết cả cho Tô Thành:

"Còn hỏi nữa, cũng là do miệng cậu độc"

Tô Thành nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du kéo đi:

"Đi xuống phòng y tế xem thử"

Đồ Du Du hừ hừ:

"Trước buông tay tôi ra đã, tôi tự đi, nếu như cứ lôi lôi kéo kéo như vậy để người khác nhìn được thì tính sao được chứ"

Tô Thành nghe theo lời của Đồ Du Du buông tay cậu ra, Đồ Du Du theo đó liền tự đi xuống phòng y tế, Tô Thành ở phía sau liền đi theo cậu. Nữ y tá ở dưới phòng y tế vừa giúp Đồ Du Du lau rửa vết thương trên cổ vừa khẽ nói:

"Thầy Đồ hôm nay có giờ thực hành hay sao lại để bị dính axit vào người thế này, may mắn là axit loãng không có gây ra chuyện gì lớn, lần sau nhớ cẩn thận một chút nhé"

Đồ Du Du giật mình há một tiếng, Tô Thành đứng ở bên cạnh nghe vậy thì nhú mồm:

"Chuyện này là sao hả?"

Tô Thành chỉ là một học sinh trong trường mà thôi nhưng so với hiệu trưởng quả thật còn áp lực hơn rất nhiều, ai nói hẳn chính là đại thiếu gia của Tô gia, gia thế hiển hách, tính tình lại ngông cuồng không nói lý lẽ, thế cho nên từ nãy tới giờ cô y tá đứng lau rửa vết thương trên cổ của Đồ Du Du này giờ cũng không dám làm qua loa. Đồ Du Du nghe thấy giọng nói tức giận kia của Tô Thành liền liếc mắt qua ra hiệu cho hắn đừng làm loạn, việc hắn đột nhiên lộ ra xuất hiện ở trong phòng y tế này đã kỳ quái lắm rồi. Thoa thuốc xong xuôi, cô y tá liền đưa cho Đồ Du Du một chút thuốc bôi nói cậu buổi tối thì bôi vào, Tô Thành ở bên cạnh giật lấy túi thuốc kia lạnh giọng hỏi:

"Thuốc này dùng như thế nào, công hiệu ra sao?"

Cô y tá bị Tô Thành dọa cho đến sợ mất mật, gương mặt cứng đờ quên mất biểu cảm, may mắn là Đồ Du Du cảm thấy tình thế không ổn liền kéo Tô Thành trở về:

"Cảm ơn cô nhé, chúng tôi về trước đây"

Lúc về đến nhà rồi Tô Thành liền không vui hỏi Đồ Du Du:

"Vết thương này là thế nào, là do em không cẩn thận làm bị thương hay sao?"

Đồ Du Du nghĩ đến chuyện hôm nay Vu Phóng giúp cậu bôi thuốc, nhưng mà hắn là không có khả năng Vu Phóng lại làm thế với cậu, mà hắn ta cũng chẳng có lý do làm như thế. Đồ Du Du trong lúc thất thần suy nghĩ mới buột miệng nói ra một câu thế này:

"Không có khả năng là do thứ thuốc đó..."

Tô Thành nhú mồm:

"Là thuốc nào?"

Đồ Du Du giật mình, nếu như để cho Tô Thành biết chuyện Vu Phóng giúp cậu bôi thuốc thì khẳng định qua bom không hện trước kia sẽ phát nổ bất cứ lúc nào, cho dù chuyện buổi sáng hôm nay giữa cậu và Vu Phóng căn bản không có chuyện gì to tát cả nhưng nếu như để lọt vào trong tai Tô Thành thì lại khẳng định đó chính là chuyện to tát:

"Không có gì, hôm nay chắc là do tôi bất cẩn nên để bị bắn vào thôi"

Tô Thành nghi hoặc:

"Có thật không?"

Đồ Du Du xoay người mang túi thuốc kia cất vào trong hộp tủ:

"Thật, mà cũng muộn rồi cậu nên về nhà đi, đừng lúc nào cũng ở lại chỗ tôi như vậy, ba cậu khẳng định là nóng ruột đấy"

Tô Thành đương nhiên không muốn về, lý do thứ nhất chính là vì cừu nẫu ngốc nhà hắn ở chỗ này, lý do thứ hai chính là không muốn nhìn thấy đám người kia, ngấm lại hiện tại ngoài Đồ Du Du ra thì Tô Thành hẳn nhìn ai cũng không thuận mắt nữa:

"Ăn cơm xong rồi về"

Đồ Du Du biết là Tô Thành đã muốn ở thì bản thân cậu cũng chẳng thể nào quét hẩn ra khỏi cửa được:

"Vây bây giờ tôi đi nấu cơm".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Còn Nhớ Tôi Không

Đồ Du Du trước là đi vào phòng ngủ thay quần áo, sau đó liền đi ra ngoài nấu đồ ăn tối. Thật ra Đồ Du Du chỉ biết nấu một vài món ăn cơ bản, nhưng có một điều đặc biệt là mọi thứ cậu nấu đều vô cùng hợp khẩu vị của đại thiếu gia Tô Thành. Tô Thành ngồi ở bên ngoài phòng khách nghe thấy tiếng xào nấu ở bên trong liền đứng dậy đi vào trong phòng bếp đứng nghiêng người tựa vào bức tường rồi khoanh tay trước ngực:

"Em đang nấu món gì thế?"

Đồ Du Du nghe thấy lời của Tô Thành cũng không buồn quay đầu lại nhìn hẩn lấy một cái mà chỉ hỏi:

"Cậu thích ăn cái gì?"

Tô Thành cảm thấy đáng vẻ của ai kia giống như một người vợ nhỏ đang ở trong bếp nấu đồ ăn cho hẩn vậy, trong lòng tránh không được cảm thấy ấm áp hạnh phúc. Tô Thành nâng bước đi tới phía trước vòng tay ôm lấy eo Đồ Du Du nhẹ giọng nói thế này:

"Anh sau này không hy vọng lấy được một người vợ biết nấu ăn đâu"

Đồ Du Du nghe thấy từ vợ kia trong lòng thoáng có điểm lúng túng, nhưng mà Tô Thành nói không hy vọng lấy được một người vợ biết nấu ăn thì rất là kỳ quái:

"Tại sao lại như thế?"

Tô Thành khẽ mỉm cười:

"Bởi vì dầu sẽ làm bỏng mặt và tay vợ của anh"

Đồ Du Du không nghĩ tới Tô Thành lại có cái miệng ngọt như vậy, hoặc có thể là cậu không ngờ tới hẩn thế nhưng còn có thể có suy nghĩ như vậy được:

"Cậu nói mấy cái lời này với tôi để làm cái gì chứ"

Tô Thành nghiêng đầu hôn vào má của Đồ Du Du xấu xa đáp:

"Chẳng phải anh nên nói mấy lời này với em là chuẩn nhất hay sao"

Đồ Du Du mặt đỏ tai hồng ngoài miệng thì không quan tâm tới nhưng trong lòng chẳng biết đã phiêu lãng lên mấy tầng mây rồi:

"Chuẩn cái đầu cậu đấy, mau tránh ra đừng ở chỗ này cản trở tôi nấu ăn"

Tô Thành quả thật buông Đồ Du Du ra, nhưng trước khi rời đi vẫn không quên vươn tay xuống phía dưới vỗ vào mông cậu một cái, Đồ Du Du giật mình vội vã quay lại phía sau trừng lớn hai mắt tức giận quát:

"Cậu làm cái gì thế hả? Không đứng đấy!"

Tô Thành cười xấu xa đi ra ngoài phòng khách, Đồ Du Du liếc nhìn ai kia cảnh cáo rồi lại tiếp tục nấu đồ ăn. Tô Thành nhận được điện thoại từ Tô Thánh, Tô Thánh không bao giờ chủ động gọi điện cho hẩn nếu như không có việc gì muốn nhờ vả, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiện lên tên người gọi kia liền nhủ mày một cái, kết quả vẫn là trực tiếp từ chối cuộc gọi không muốn nghe, rất nhanh sau đó điện thoại của Tô Thành lại vang lên, vẫn là số của Tô Thánh, hẩn im lặng một chút rồi nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

"Có chuyện gì?"

Cách nói chuyện này có phần xa lạ, Tô Thánh cũng sớm đã dần thích nghi được mấy chục năm nay rồi:

"Đang ở đâu?"

Tô Thành vốn không thích vòng vo, hơn nữa khoảng thời gian mà hẩn ở bên cạnh Đồ Du Du lại càng không thích bị ai làm phiền cả:

"Có rắm mau phóng"

Tô Thánh nghe thấy lời kia thì ở bên này tức đến độ đỏ bừng cả mặt:

"Cái thằng khốn nạn này..."

Lời còn chưa kịp nói xong thì điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng tút tút đơn điệu, đến khi Tô Thánh gọi lại thì điện thoại của Tô Thành đã rơi vào trạng thái thuê bao. Lấy tính cách của Tô Thành thì đúng là sẽ trực tiếp tắt điện thoại vào lúc đó nhưng mà lần này điện thoại của hắn là do hết pin sập nguồn, Đồ Du Du nấu đồ ăn xong đang bê ra bàn ăn để:

"Cậu có chuyện gì sao?"

Tô Thành ném điện thoại ở trên ghế sofa đi đến chỗ Đồ Du Du ngồi vào bàn:

"Không có gì, chỉ là quảng cáo bán hàng mà thôi"

Đồ Du Du chậm rãi lấy com để vào bát cho Tô Thành:

"Vài ngày nữa là đến kỳ kiểm tra rồi, cậu đã ôn tập được cái gì chưa?"

Tô Thành căn bản là không cần ôn tập cũng có thể lên thẳng văn phòng hiệu trưởng nói cho hắn qua kỳ thi này cũng được, nhưng mà khi nghe Đồ Du Du hỏi một câu như thế thì ai kia liền lộ rõ bản chất lưu manh:

"Buổi tối em giúp anh ôn tập đi"

Đồ Du Du liếc mắt một cái là có thể nhận ra được cái suy nghĩ xấu xa không thèm che đậy sự đắc ý trên gương mặt của Tô Thành:

"Nếu như lần này cậu không đạt được bảy mươi điểm trở lên thì bắt đầu từ 5 giờ chiều là cậu tuyệt đối không được bước chân vào nhà của tôi nữa"

Tô Thành đánh giá về mặt lạnh lùng của ai kia liền biết Đồ Du Du căn bản không có nói đùa với hắn:

"Em sao lại nhấn tâm với anh như vậy chứ, cũng biết là anh căn bản học không vào được, thời gian kiểm tra thì chưa đầy một tuần nữa, muốn anh đạt trên bảy mươi điểm chỉ bằng nói anh ngay bây giờ làm em đến bất tỉnh còn dễ hơn đó"

Đồ Du Du nghe thấy câu ví von kia của Tô Thành thì cũng bị sắc nước canh, cậu vội vã quay đầu sang một bên ho khụ khụ:

"Cậu đừng có mở miệng ra là nói mấy chuyện như thế được hay không hả?"

Tô Thành cười cười:

"Ba mươi điểm thôi có được không?"

Đồ Du Du liếc mắt:

"Cũng được, vậy thì sau này đừng tới nhà tôi nữa"

Tô Thành khề thờ dài một hơi:

"Bảy mươi điểm thì bảy mươi điểm, đến lúc đó anh mà đạt điểm số cao thì em nhất định phải để anh tùy ý làm có biết chưa"

Đồ Du Du đỏ mặt tai hồng, cậu nghĩ với khả năng tiếp thu bài vở cùng sự kiên nhẫn của Tô Thành không thể nào có khả năng nhanh như vậy đạt bảy mươi điểm được:

"Được, nhưng mà cậu tuyệt đối không được quay cốp bài của học sinh khác, cũng không được uy hiếp giáo viên sửa điểm cho cậu"

Tô Thành nhếch môi:

"Đến lúc đó em tự mình coi thi cũng tự mình chấm bài là được chứ gì"

Đồ Du Du có dự cảm không lành, chẳng hiểu tại sao Tô Thành lại tự tin như thế, nhưng bây giờ lời nói cũng chẳng thể rút lại được thế cho nên cậu liền lảng sang chuyện khác:

"Mau ăn cơm đi rồi trở về ôn tập chuẩn bị cho kỳ kiểm tra sắp tới"

Tô Thành xấu xa hỏi lại:

"Em nhanh như vậy đã không nhận được nữa rồi hay sao?"

Đồ Du Du im lặng không nói chuyện, cậu biết nếu như bản thân mình nói chuyện thì Tô Thành sẽ càng có cơ hội buông ra mấy lời không đứng đắn hơn. Quả nhiên Tô Thành ăn cơm xong vẫn không có ý định đứng dậy ra về, Đồ Du Du cũng quá quen với chuyện Tô Thành như vậy cho nên lúc này hai người đều nằm ở trên giường tắt điện đi ngủ. Nếu là trước đây Đồ Du Du luôn cảnh giác Tô Thành, đối với hành động ôm ấp của hắn có điểm không quen thì bây giờ đã có thể tùy ý để cho hắn ôm vào lòng, hướng chỉ cảm giác nằm trong lòng ngực hắn như vậy cũng khiến cho cậu cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

"Tô Thành, cậu dự định sẽ thi vào trường nào?" Đồ Du Du khẽ hỏi, dù sao thì cậu đối với đề thi đại học của Tô Thành rất quan tâm

Tô Thành vẫn còn chưa có chủ trương, việc hắn muốn vào bất cứ trường đại học nào cũng không phải là khó, chỉ là hắn vẫn chưa thích trường nào mà thôi:

"Chọn một trường gần chỗ em một chút, sau này đều có thể nhìn thấy em"

Đồ Du Du nhún mày khẽ trầm giọng:

"Không được, sao lại lấy lý do này để chọn trường đại học chứ, hướng chỉ mấy trường gần đây không phải là trường nghệ thuật thì cũng là trường cảnh sát, hay là cậu thích hai lĩnh vực này hả?"

Tô Thành nắm lấy bàn tay của Đồ Du Du khe khẽ nghịch ngợm ngón tay nhỏ của cậu:

"Anh không thích trường học anh chỉ thích thầy giáo Đồ thôi"

Đồ Du Du rất lo lắng cho tương lai của Tô Thành, sắp tới là kỳ thi đại học rồi nhưng hắn lại không hề cảm thấy có một chút tập trung nào:

"Cậu phải suy nghĩ thật kỹ xem xem muốn chọn trường đại học nào để học, điều kiện gia đình cậu tốt như vậy có thể nghĩ đến chuyện đi du học, dù sao thì chương trình giảng dạy ở nước ngoài cũng tiên tiến hơn trong nước rất nhiều"

Tô Thành nhẹ giọng hỏi:

"Anh đi du học thì em tính sao đây?"

Đồ Du Du im lặng thật lâu, cậu cũng không hy vọng Tô Thành sẽ đi du học, nhưng mà nếu như đi du học là lựa chọn để cho tương lai hắn phát triển sau này thì cậu sẽ ủng hộ hắn:

"Nếu được... tôi có thể đợi cậu"

Tô Thành không hề có suy nghĩ chứ đừng nói là ý định đi nước ngoài học đại học, hắn chỉ không nhìn thấy Đồ Du Du vài phút thôi đã nhớ đến muốn chạy đến trước mặt cậu rồi, hướng chỉ là đi du học xa xôi như thế. Nhưng mà khi nghe Đồ Du Du nói có thể đợi mình, Tô Thành trong lòng liền vô cùng vui vẻ, chính là có cảm giác người này yêu mình nhiều hơn trước rồi:

"Em đợi được nhưng anh đợi không được đâu, sau này đi đâu cũng đều mang em theo, đợi anh chọn được trường đại học rồi liền mang em đến đó làm giảng viên"

Đồ Du Du đánh nhẹ vào lồng ngực Tô Thành:

"Chuyện này không phải là chuyện đùa đâu, tôi từ nãy tới giờ đều nghiêm túc nói chuyện với cậu nhưng mà cậu lại cứ như thế là sao hả"

Tô Thành thần nhiên đáp:

"Anh nghiêm túc mà"

Đồ Du Du nhỏ giọng bắt lực mà oán trách:

"Cậu rõ ràng không nghiêm túc"

Tô Thành cảm thấy không thích nói chuyện đại học này cho lắm, hắn học ở đâu cũng được miễn là ở cùng một chỗ với Đồ Du Du:

"Chỉ bằng nói chuyện tương lai của chúng ta đi, sau này em thích trong nhà có hồ bơi hay là không? Làm theo phong cách hiện đại hay cổ điển? Là kiểu phương đông hay phương tây?"

Đồ Du Du thì lại cảm thấy nói chuyện tương lai sau này của hai người với Tô Thành thì quá sớm rồi, tính cách Tô Thành bốc đồng hay nổi nóng, cũng chẳng biết là khi nào hắn chán cậu đâu:

"Cậu không có mục tiêu nghề nghiệp cụ thể thì tôi sẽ không nói chuyện tương lai với cậu"

Tô Thành thờ dãi, nói đi nói lại cừu nẫu ngốc nhà hắn chỉ quay về vấn đề mà hắn cảm thấy nhàm chán nhất. Thật ra thì sau này Tô gia sẽ do hắn thừa kế, hắn cho dù không muốn thừa kế đi chăng nữa thì Bạch gia cũng sẽ tìm mọi cách để hắn tiếp quản Tô thị. Bạch Trần Quân tuy nói là cực kỳ coi trọng hắn nhưng hắn hiểu ông ngoại của mình cũng vì một phần lợi ích của bản thân, nếu như hắn không phải là người tiếp quản Tô thị thì chỉ có Vu Phóng mà thôi,

mà Bạch gia cùng Tô gia thiết lập mối quan hệ lợi ích, Bạch Trăn Quân há lại để Tô gia rơi vào trong tay người ngoài:

"Như vậy em bây giờ thử nói xem, em muốn anh sau này sẽ làm cái gì?"

Đồ Du Du càng cảm thấy lo lắng thay cho Tô Thành:

"Không phải là tôi muốn cái gì mà là cậu phải có chủ trương cho tương lai của mình đi, nếu được thì tôi chỉ có thể đưa ra lời khuyên cho cậu mà thôi. Cậu so với những người khác có xuất phát điểm cao hơn rất nhiều, Tô thị là công ty lớn trong lĩnh vực bất động sản, khả năng cậu sau này thừa kế công ty cũng sẽ cao hơn, cho nên nếu như cậu thật sự có hứng thú với kinh doanh thì nên theo học một trường đào tạo về kinh tế"

Tô Thành nhanh chóng đáp lại:

"Được rồi, như vậy anh sẽ chọn trường đào tạo về kinh tế để theo học"

Đồ Du Du hơi ngẩng đầu lên một chút, trong phòng tuy đã tắt điện nhưng ánh trăng bên ngoài hắt vào vẫn có thể nhìn thấy được sườn nhan góc cạnh trên gương mặt hoàn mỹ của Tô Thành:

"Cậu có thích hay không? Đây chỉ là góp ý của tôi thôi, cậu nên chọn chuyên ngành học mà cậu yêu thích nhất, dù sao thì đó cũng góp phần rất lớn vào tương lai của cậu"

Tô Thành hôn nhẹ vào mái tóc của Đồ Du Du:

"Chỉ cần em thích thì anh cũng thích"

Đồ Du Du thở dài:

"Cậu đừng nói như vậy, nếu như là vì tôi mà khiến cho cậu bỏ qua ngành học cậu yêu thích thì tôi cảm thấy rất áy náy"

Tô Thành sâu sắc:

"Được rồi, có thể đừng nói chuyện này nữa được hay không, anh muốn cùng em nói chuyện yêu đương"

Đồ Du Du ai oán:

"Chúng ta cũng đến tuổi này rồi còn nói chuyện yêu đương gì nữa"

Tô Thành nghe người bên cạnh nói ra câu kia liền bật cười ha ha:

"Đến tuổi này rồi? Chúng ta già lắm rồi sao, mà cho dù có già thì anh cũng muốn cùng em nói chuyện yêu đương đến khi tóc bạc chân run"

Đồ Du Du hừ hừ cảm thấy bất lực:

"Ngủ đi, mỗi lần tôi nói chuyện với cậu là cậu không thể nào nghiêm túc được mà"

Tô Thành im lặng không nói gì cả nhưng cái tay lại bắt đầu không thành thật đi xuống phía dưới bụng của Đồ Du Du muốn luồn vào bên trong quần của cậu, Đồ Du Du giật mình đẩy Tô Thành ra quát:

"Tô Thành, cậu định làm cái gì thế hả?"

Tô Thành giống như keo muốn dính chặt lấy Đồ Du Du:

"Chúng ta để hai đệ đệ phía dưới tâm sự đi"

Đồ Du Du trừng lớn hai mắt kéo hết chăn về phía mình:

"Cậu còn động tay động chân nữa thì rời khỏi phòng của tôi ngay đi"

Tô Thành mặt dày dùng tay gỡ chăn của Đồ Du Du ra:

"Cũng không phải là lần đầu tiên nữa em ngượng ngừng cái gì chứ"

Đồ Du Du dùng sức giữ chặt chăn trên người:

"Không phải là lần đầu tiên nhưng cũng không phải ngày nào cũng làm, cậu không mệt nhưng tôi rất mệt có hiểu không hả?".

...

Buổi sáng ngày hôm sau Đồ Du Du có tiết dạy ở lớp của Tô Thành, Tô Thành đương nhiên là dậy đúng giờ theo Đồ Du Du lên lớp học, tuy rằng hần

không có hứng thú với mấy kiến thức hóa học mà Đồ Du Du giảng ở trên lớp, nhưng hẳn lại vô cùng có hứng thú với vị nào đó kia, chỉ cần nhìn thấy cậu thôi là trong lòng đã tự động vui vẻ rồi.

Đồ Du Du trước khi đứng lớp vẫn còn không quên dặn dò Tô Thành từ ở nhà rằng tuyệt đối không được làm ra mấy hành động không biết xấu hổ với cậu, nếu không thì cậu nhất định sẽ không tha cho hắn. Tô Thành khi ấy còn kéo cậu lại, đè cậu vào bức tường phía sau, cưỡng hôn cậu còn không nói thể nhưng còn muốn luồn tay vào quần áo của cậu xoa nắn chỗ này, bóp捏 chỗ kia một chút, Đồ Du Du đương nhiên là tức giận nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nào tìm ra được cách giải quyết, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng hắn mà thôi.

Hôm nay trong lớp có học sinh mới chuyển đến, Đồ Du Du biết học sinh trong trường Vương Phủ này đều có gia thế đáng nể, nhưng được hiệu trưởng đích thân dẫn lên nhận lớp thì từ lúc cậu dạy học ở đây đến giờ vẫn chưa có một ai.

"Đây là bạn học mới của lớp, em tự mình giới thiệu đi" Hiệu trưởng rất ít khi xuất hiện ở trường, lần này xuất hiện là để dẫn một học sinh mới lên nhận lớp khẳng định là nhân vật không tầm thường.

"Xin chào, tôi là Đông Phương Tranh, vừa mới từ Anh quốc trở về, mục đích trở về lần này chính là muốn gặp lại người mà lúc nhỏ tôi từng thích, sau đó chính là theo đuổi anh ấy"

Đông Phương Tranh hôm nay mặc đồng phục học sinh của Anh quốc, là một chiếc áo sơ mi trắng cùng áo vest màu xanh navy nhạt, chân váy cùng màu ngắn trên đầu gối, vừa vặn làm cho đôi chân thon dài thẳng tắp kia được lộ ra tất cả những điểm sáng của nó. Đông Phương Tranh vốn dĩ là một cô gái xinh đẹp, vừa bước vào lớp liền nói có đôi tượng lúc nhỏ khiến cho mấy nam sinh trong lớp cũng nhao nhao hết cả lên:

"Bạn học mới, đối tượng của cậu là ai vậy, tôi có cơ hội hay không?"

Đông Phương Tranh cười cười:

"Chính là ở trong lớp này"

Một nam sinh khác liền lên tiếng trêu chọc:

"Tôi nhìn cậu quen lắm, có phải chúng ta đã từng gặp nhau lúc nhỏ rồi hay không?"

Đông Phương Tranh đột nhiên đưa mắt nhìn thẳng về phía Tô Thành:

"Tô Thành, còn nhớ tôi không?"

Tô Thành vốn không có hứng thú đối với việc trong lớp xuất hiện thêm một học sinh mới, cũng không có hứng thú quản chuyện nam sinh trong lớp cùng nhau tán tỉnh một nữ sinh, chỉ cần là không tán tỉnh thầy giáo nhà hắn thì hẳn đều có thể để yên được, nhưng mà nữ sinh kia hắn nhìn sao cũng không quen, ngay cả lúc nhỏ hắn cũng ghét nói chuyện với người khác làm gì có khả năng quen biết cô gái này.

Đồ Du Du nghe thấy lời kia của Đông Phương Tranh liền giật mình, ánh mắt chẳng hiểu sao ngay lập tức nhìn về phía Tô Thành như muốn hỏi tội hắn. Tô Thành cũng nhận ra được điều bất thường kia của Đồ Du Du, thế cho nên hắn liền lạnh giọng nói với Đông Phương Tranh:

"Không quen biết!".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngựa

Đồ Du Du có điểm mất tự nhiên, trong lòng cũng không được thoải mái, chuyện cậu không thoải mái cũng là chuyện đương nhiên thôi, có nữ sinh nói muốn theo đuổi Tô Thành, muốn cậu làm như không xảy ra chuyện gì quả thật rất là khó. Đồ Du Du có điểm lạnh lùng trầm giọng nói:

"Được rồi, vậy em tìm chỗ trống ngồi xuống đi để chúng ta tiếp tục tiết học"

Bên cạnh chỗ ngồi của Tô Thành không còn trống, hiện tại Chung Tử Tuấn đang ngồi ở đó, nhưng mà Đông Phương Tranh có thể là không quan tâm đến vấn đề này cho lắm, cô ấy một đường bước xuống phía cuối lớp nhìn Tô Thành mỉm cười hỏi:

"Tôi có thể ngồi ở chỗ này được hay không?"

Chung Tử Tuấn rất ga lăng, không rõ là do cậu ta thật sự ga lăng hay là muốn chọc tức Tô Thành mà còn định đứng dậy nhường chỗ cho Đông Phương Tranh, Tô Thành thấy thế liền đưa tay ấn vai Chung Tử Tuấn lại rồi lạnh giọng nói với Đông Phương Tranh thế này:

"Tôi không thích cô, lần sau đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa"

Đối với thái độ này của Tô Thành cũng không hề có chút ngạc nhiên nào cả, hần từ nhỏ đến lớn chính là đại thiếu gia ngậm thìa vàng được mọi người cung phụng mà lớn lên, cho nên hần căn bản không cần đề ý đến cảm nhận mà người hần không thích, cũng không hề lưu tình giữ cho người ta chút mặt mũi nào. Đông Phương Tranh hơi ngần ra một chút, có lẽ trước nay chưa từng bị đối xử như vậy vì thế cũng có điểm không được thoải mái, nhưng mà cô ấy vẫn mỉm cười đáp lại Tô Thành một câu:

"Thời gian vẫn còn dài, chúng ta sau này vẫn còn có cơ hội để tìm hiểu"

Đồ Du Du quả thật không thoải mái, trước nay cậu đứng lớp luôn toàn tâm toàn ý mà giảng bài, nhưng hôm nay chẳng hiểu sao lại không thể tập trung được nữa, hơn thế thỉnh thoảng còn có điểm cẩu kính. Nếu như Đồ Du Du chỉ là một người bình thường mà cẩu kính với học sinh trong lớp, học sinh lớp khẳng định sẽ không để cậu vào mắt, nhưng mà ai cũng biết Tô Thành bảo hộ Đồ Du Du như thế nào cho nên không ai muốn tự rước rắc rối vào người mà im lặng ngồi yên.

"Sắp tới sẽ có bài kiểm tra một tiết, sau đó là thi kết thúc học kỳ một, các em nhanh chóng sẽ đối diện với kỳ thi đại học quan trọng, cho nên mọi người trong giai đoạn này nên dốc sức học nhiều hơn nữa. Lát nữa tôi sẽ phát đề cương ôn tập, hy vọng các em sẽ đọc qua và kết thúc kỳ thi với điểm số cao" Đồ Du Du cuối cùng cũng trải qua bốn mươi lăm phút, cậu vừa thu dọn sách vở bỏ vào cặp vừa nói như vậy.

Đồ Du Du xách cặp ra khỏi lớp, Tô Thành cũng đứng dậy đi theo, nhưng mà khi ấy Đông Phương Tranh liền bước tới ngăn Tô Thành lại:

"Khoan đã, cậu quả thật không nhận ra tôi sao, tôi là con gái của nhà Đông Phương gia, lần ấy ba tôi dẫn theo tôi đến dự sinh nhật của cậu đấy"

Tô Thành nam nữ đều không phân biệt, trong thế giới của hần chỉ có duy nhất hai loại người, chính là người hần yêu thích và người hần không yêu thích. Đối với người hần không yêu thích hần tuyệt sẽ không bỏ phí bất cứ tâm tư nào của mình trên người đó, thế cho nên khi Đông Phương Tranh cản đường hần hần liền mạnh tay gạt cô ấy qua một bên:

"Tránh ra"

Đông Phương Tranh có học qua teakwondo tự vệ, chính vì thế khi Tô Thành đẩy cô ra cô vẫn có thể rất nhanh chạy tới trước mặt Tô Thành nói chuyện với hần:

"Cậu không nhớ gì sao? Tôi vẫn còn giữ ảnh chụp ngày đó đấy, ngày mai tôi sẽ cầm cho cậu xem"

Vừa mới rồi Tô Thành nhận ra được rằng Đồ Du Du đang không được vui vẻ, thế cho nên hần hiện tại chỉ muốn chạy tới ở bên cạnh cừu nẫu ngọc nhà mình mà thôi. Tô Thành lúc này dùng sức còn ít, lúc này liền mạnh tay hơn đẩy Đông Phương Tranh đến lao đảo rồi bước nhanh ra khỏi phòng học, Đông Phương Tranh theo đó cũng lại đuổi theo Tô Thành đến cùng:

"Này, khoan đã, tôi vẫn còn chưa nói xong, tôi có chuyện này muốn nói cho cậu biết"

Tô Thành thấy bóng dáng của Đồ Du Du đi dưới sân trường liền bước nhanh hơn một chút, hần căn bản là không để ý tới Đông Phương Tranh cũng đang đuổi theo phía sau. Lúc Tô Thành đi xuống dưới tầng một thì Đồ Du Du đã biến mất sau dãy nhà cho giáo viên ở rồi, Tô Thành nhú mày nhanh chóng đi về phía khu nhà kia. Bởi vì Tô Thành đi rất nhanh cho nên Đông Phương Tranh đuổi theo đến nửa đường thì bỏ lỡ hần, chỉ biết được là hần đi vào trong khu nhà ở dành cho giáo viên mà thôi.

Hôm nay Đồ Du Du tâm trạng rất không tốt, tuy rằng Tô Thành không hề biểu hiện gì với nữ sinh kia, nhưng mà nữ sinh kia chính là đã công khai nói thích hần, việc này khiến cho cậu thật sự rất không vui. Đồ Du Du vừa thay xong quần áo thì Tô Thành cũng về đến nhà, Đồ Du Du liếc nhìn hần một cái rồi không nói gì cả, tuy rằng ngoài miệng không hề hé răng nửa lời nhưng mà trên gương mặt của người nào đó đã lộ rõ vẻ giận dữ rồi. Tô Thành không buồn coi giã ra đã ngay lập tức phi vào trong nhà muốn giải trình mọi việc:

"Du Du..."

Nhưng mà lời còn chưa kịp nói ra thì Đồ Du Du đã bực bội hét lớn rồi:

"Cậu lập tức cởi giày ra cho tôi"

Tô Thành giật mình theo đó lại quay về phía cửa cúi đầu cởi giày ra rồi lại bước vào nhà:

"Du Du, em giận sao?"

Đồ Du Du đi vào trong bếp rót nước cho bản thân:

"Giận cái gì, cậu muốn nói đến chuyện gì?"

Tô Thành cười cười đi đến bắt ngờ từ phía sau ôm lấy eo Đồ Du Du:

"Không giận thì tốt, anh còn tưởng là em ghen chuyện lúc vừa mới rồi"

Đồ Du Du đứng là ghen chuyện lúc vừa mới rồi chẳng qua là cậu không chịu thừa nhận mà thôi:

"Tránh ra đi, tôi mà thêm ghen với cậu chắc"

Tô Thành buồn cười cúi người xuống bế lấy Đồ Du Du trên tay:

"Em đúng là đang ghen rồi"

Đồ Du Du giãy giụa muốn đứng xuống dưới nhưng mà sức lực của Tô Thành vốn rất khỏe, cậu có dùng sức bao nhiêu vẫn vô ích, căn bản là không thể thoát ra được khỏi tay của Tô Thành. Đồ Du Du cái miệng nhỏ giận dữ liên tục nói, Tô Thành chính là nhện không được liền cúi đầu hôn xuống ngăn chặn cái miệng nhỏ kia của cậu, lúc đầu Đồ Du Du còn phản kháng đẩy Tô Thành ra, nhưng sau đó cậu liền quên mất phản kháng, hai tay còn vòng lên cổ hân mà phối hợp cùng hân hôn môi. Tô Thành yêu thích tất cả dáng vẻ của Đồ Du Du, cậu ngoài miệng nói thế này trong lòng nghĩ thế khác hân cũng yêu thích vô cùng:

"Anh chỉ thích em thôi, những người khác anh đều không để mắt tới"

Đồ Du Du trong lòng rất vui vẻ, nhưng mà cậu lại không dám biểu hiện ra bên ngoài, nếu như biểu hiện ra bên ngoài thì Tô Thành nhất định sẽ nói rằng cậu chỉ cần một nụ hôn của hân là người giận, nói cậu mê trai, như vậy khẳng định sau này sẽ bị hân nhắc đi nhắc lại mà trêu chọc. Đồ Du Du đánh vào lòng ngực Tô Thành rồi khẽ nói:

"Thả tôi xuống đi"

Tô Thành xấu xa càng ôm chặt Đồ Du Du hơn:

"Không thả, em không nói vì sao em đột nhiên giận dỗi thì anh không thả"

Đồ Du Du nhủ mảy mò mặt:

"Đã nói là tôi rất bình thường, tôi không giận dỗi"

Tô Thành lưu manh néo mồm Đồ Du Du một cái:

"Lại nói không có, rõ ràng là em có, em chính là ghen rồi có đúng hay không?"

Đồ Du Du thà chết chứ không nhận:

"Đã nói là không phải, cậu ghen thì có, tôi có cái gì mà ghen chứ, bây giờ vẫn là giờ học cậu mau trở về lớp học đi"

Tô Thành gương mặt giống như nghĩ ra điều gì đó liền nghiêm túc nói với Đồ Du Du:

"Du Du, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện"

Đồ Du Du cuối cùng cũng đứng được xuống dưới sàn chỉnh lại quần áo xộc xệch của mình:

"Chuyện gì?"

Tô Thành kéo lấy Đồ Du Du ôm vào trong lòng:

"Chính là lần ấy đi mua gel bôi trơn anh còn mua thêm một thứ khác, suýt chút nữa là quên mất nó rồi"

Đồ Du Du cảm thấy nguy hiểm càng ngày càng đến gần liền giật mình đẩy Tô Thành ra:

"Đừng đánh trống lảng nữa, tôi nói cậu vào lớp học đi"

Tô Thành cúi đầu nhìn Đồ Du Du lấy lòng:

"Cái này thật sự rất là hay, anh đặc biệt mua về cho em chơi đó"

Đồ Du Du lạnh giọng từ chối:

"Tôi không muốn chơi"

Tô Thành lúi lúi kéo kéo Đồ Du Du vào trong phòng ngủ:

"Còn chưa thấy đã nói không muốn chơi, không chơi cũng được nhưng mà anh muốn cho em xem, sau này nếu như em rảnh có thể lấy ra dùng, anh để ở bên trong ngăn kéo tủ đó"

Tô Thành đẩy Đồ Du Du ngồi lên giường cúi người xuống mở ngăn tủ ra tìm thứ gì đó, rất nhanh sau đó Tô Thành liền lấy ra một cây gậy hình thù kỳ quái màu đen đưa đến trước mặt Đồ Du Du:

"Đây, em xem"

Đồ Du Du tuy rằng không biết đó là cái gì nhưng trong lòng cũng đoán ra được là một vật không hay ho chút nào:

"Đó là cái gì?"

Tô Thành cười cười trả lời:

"Cái gãi ngứa"

Nói rồi Tô Thành liền nhả vào một nút trên cây gậy, cây gậy kia đột nhiên rung lên một chút, Đồ Du Du hiện tại đang ngồi trên giường, còn Tô Thành quỳ ở dưới giường cầm cái cây gậy kỳ quái kia để ở trên tay của cậu, gương mặt xấu xa nhìn chằm chằm cậu hỏi:

"Có cảm thấy thoải mái không?"

Đồ Du Du là một thầy giáo, phần lớn thời gian từ lúc lên đại học đến giờ đều dành cho việc đọc sách, cho dù thời niên thiếu có từng lên xem mấy bộ phim chưa phù hợp với lứa tuổi nhưng cũng là xem người với người trực tiếp lắm, chưa từng xem qua dùng vật dụng để làm cho nên món đồ chơi tình thú phổ thông như vậy cậu cũng chưa từng xem qua càng không thể thông minh đoán ra được nó là cái gì, chỉ là nhìn thấy mặt của Tô Thành rất không đúng cho nên cậu liền cảm thấy mất tự nhiên mà thôi. Đồ Du Du đẩy tay Tô Thành ra bực bội đáp:

"Không, càng ngứa"

Tô Thành buồn cười, hẳn cũng không thể ngờ tới được rằng Đồ Du Du lại ngứa thớ đến như vậy, thế cho nên mới càng nổi ý muốn trêu chọc hơn:

"Thế là đúng rồi, chỗ đó cần bản không bị ngứa cho nên gãi vào mới ngứa đó"

Đồ Du Du dựa trên suy nghĩ thành thực của mình mà trả lời:

"Tôi không cần cái thứ này, mỗi lần tôi ngứa thì tự tay gãi là được rồi"

Tô Thành nắm lấy bàn tay của Đồ Du Du khẽ vuốt ve:

"Đương nhiên tự mình động thủ vẫn tốt hơn là dùng máy móc, nhưng mà có một số chỗ tay không chạm tới thì phải dùng máy có đúng hay không?"

Đồ Du Du nghĩ rằng Tô Thành đang muốn nói đến chỗ ngứa sau lưng, sau lưng thì tay không thể đưa tới để gãi được cho nên phải dùng cái máy này:

"Cái máy này nhìn qua rất kỳ quái... cậu mua bao nhiêu tiền?"

Tô Thành cười tà:

"Không nhiều, mà cho dù có bỏ ra bao nhiêu tiền ra mua đồ cho em anh cũng không tiếc"

Đồ Du Du nhíu mày:

"Cậu đã làm gì làm ra tiền chứ, tôi không muốn cậu xin tiền ba cậu mà lại đi mua đồ cho tôi đâu"

Tô Thành có điểm mất vui:

"Không phải xin ông ta, là tiền mẹ anh để lại nói để tiêu cho con dâu"

Đồ Du Du đỏ mặt xấu hổ, cũng chẳng biết được là Tô Thành có nói thật hay không nhưng mà lời kia hẳn nói ra trên gương mặt lại biểu hiện rất là nghiêm túc:

"Cậu bớt nói nhảm đi có được không hả, ngày nào cũng nói mấy lời như vậy không cảm thấy xấu hổ hay sao?"

Tô Thành nghiêm túc nhìn chằm chằm Đồ Du Du:

"Anh không nói nhảm, anh là đang nói thật, số tiền này mẹ anh nói không được tự tiêu cho bản thân anh mà là để tiêu cho con dâu của bà"

Thật ra thì Tô Thành chính là chỉ nói thật một nửa mà thôi, số tiền kia đúng là do mẹ hắn để lại cho hắn, bà là muốn hắn sau này không phải chịu khổ cho nên mới để cho hắn một khoản kha khá như vậy, chứ bà không hề nói để tiêu cho con dâu của mình, về sau kia chính là do Tô Thành bịa đặt mà ra. Có điều Đồ Du Du vốn là cừu nẫu ngọc, hơn nữa về bề ngoài của Tô Thành khiến cho cậu cũng bị ngây ngốc mà tin, thế cho nên lúc này liền đỏ mặt quát:

"Ai là con dâu của nhà cậu, tôi không phải"

Tô Thành buồn cười càng nhìn ai đó lại càng cảm thấy vừa mắt:

"Em chính là vợ anh lại nói không phải là con dâu của nhà anh, không làm con dâu Tô gia vậy làm cháu dâu của Bạch gia cũng được"

Đồ Du Du vừa thẹn vừa tức:

"Đừng có nói mấy lời linh tinh nữa"

Tô Thành gật đầu hướng dẫn Đồ Du Du dùng cái máy kia:

"Được được, anh không nói chuyện đó nữa, anh dạy em cách sử dụng cái máy này, nút này là để rung lớn, nút này rung nhỏ, nút này là bật và tắt, rất đơn giản lại dễ sử dụng còn an toàn nữa"

Đồ Du Du không hứng thú với cái máy này, có thể là do những người giàu có như Tô Thành không muốn động tay vào bất cứ chuyện gì cho nên mới mua máy để gãi ngứa như vậy, cậu gãi bằng tay đã quen rồi không cần thiết phải dùng máy. Vừa mới rồi không để ý cái máy đó cho lắm, hiện tại lúc Tô Thành nhấn nút mới thấy được cái gậy kỳ quái kia xoay tròn ba trăm sáu mươi độ rất nhanh, sau Đồ Du Du giống như là liên tưởng đến cái gì đó liên đó mặt có chút khó xử:

"Thôi tôi không dùng đâu, tôi quen gãi bằng tay rồi"

Tô Thành quan sát sắc mặt của Đồ Du Du có lẽ là ai kia cảm thấy rất giống thứ đó cho nên mới đột nhiên thay đổi sắc mặt như thế, nhưng mà soi xám lưu manh nào đó làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy để trừ chọc cừu nẫu ngược chứ:

"Thứ này rất hữu ích, nếu như có anh ở nhà anh còn có thể giúp em gãi ngứa, nhưng sau này lúc anh đi học hay đi đâu đó mà em ngứa thì có thể dùng thứ này"

Đồ Du Du khó hiểu:

"Tôi trước nay cũng có cần cậu gãi cho tôi đâu, không có cậu tôi cũng có thể tự gãi được cơ mà"

Tô Thành đột nhiên hóa lưu manh đưa tay lên chạm vào đùi của Đồ Du Du, bởi vì Đồ Du Du ở nhà mặc quần đùi ống có điểm rộng cho nên hiện tại bàn tay của ai đó đã cho vào trong quần của cậu muốn đi lên cao rồi:

"Thật không, nơi này mà ngứa thì em gãi thử cho anh xem đi"

Đồ Du Du giật mình hoảng hốt vội đẩy tay Tô Thành ra:

"Này... ban ngày ban mặt cậu làm cái trò gì thế hả?"

Tô Thành đột nhiên đứng dậy đẩy Đồ Du Du ngã xuống giường rồi đè lên người cậu:

"Chuyện này không phân biệt đêm ngày, hơn nữa chồng em đang trong độ tuổi sinh lực dồi dào khó nhịn, không được phát tiết sẽ ảnh hưởng đến sau này đó"

Đồ Du Du đẩy vai Tô Thành ra:

"Cậu bị sao thế hả, mau tránh ra đi"

Tô Thành cuối cùng cũng nói ra công dụng thật sự của thứ kia:

"Cái này chính là để gãi ngứa ở nơi đó của em, em nói không có anh em cũng tự gãi được, ngón tay của em dài lắm hay sao, hay là có thể mang Tiểu Du Du tự cắm vào nơi đó"

Đồ Du Du nghe thấy lời kia của Tô Thành thì giật mình ngẩn người, kết quả liền mở lớn hai mắt:

"Cái gì? Cái thứ này không phải gậy gãi ngứa?"

Tô Thành thần nhiên đáp:

"Chính là gậy gãi ngứa"

Đồ Du Du tức giận quát lớn:

"Mau mang cái thứ dâm ô này vứt ra khỏi nhà của tôi ngay"

Tô Thành cười tà:

"Cái gì mà dâm ô, chỉ là dụng cụ thường ngày hết sức bình thường mà thôi, anh giúp em thử"

Đồ Du Du kiên quyết dùng sức:

"Không thử, cậu điên rồi, tôi là thầy giáo sao có thể dùng mấy cái thứ này"

Đồ Du Du da mặt mông, đầu nhỏ lại hay suy nghĩ lung tung, cậu nghĩ nếu như mình dùng thứ đó ở trước mặt Tô Thành, mà Tô Thành lại chính là học sinh của cậu, vậy thì chẳng phải giống như bản thân đang dạy hư học sinh hay sao, còn có cảm giác giống như đóng phim người lớn vậy, rất là không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mang Em Đi Gặp Bạn Bè Anh

Thực tế chứng minh người có sức khỏe luôn là người chiếm được thế thượng phong, vật lộn một hồi Đồ Du Du vẫn bị Tô Thành cởi quần ra vút ở dưới giường, ai đó hiện tại mang gương mặt xấu xa lưu manh cầm cây gậy mà hấn nói để gãi ngứa kia dùng gel bôi trơn một lượt. Đồ Du Du cảm thấy rất xấu hổ, hiện tại chính là ban ngày ban mặt lại trần truồng thân dưới ngồi trên giường ở trước mặt Tô Thành thế này.

Đồ Du Du thấy Tô Thành đã chuẩn bị xong hết mọi thứ thì gương mặt càng muốn đỏ như chảy máu hơn, cho dù hai người bọn cậu đã từng làm chuyện kia không phải chỉ một lần nhưng mà hiện tại Đồ Du Du vẫn không sao có thể thích nghi được. Có thể Đồ Du Du là một người truyền thống cho nên mấy cái món đồ chơi tình thú này trong ấn tượng của cậu là một thứ gì đó rất dâm ô không đứng đắn.

"Bảo bối, xong rồi, mau dạng rộng hai chân ra"

Đồ Du Du giật mình, hai chân vốn dĩ đang khép lại lúc này càng khép chặt hơn lúng túng nói:

"Cậu sao lại nói như vậy chứ hả, cậu xem tôi là loại người gì"

Có lẽ Đồ Du Du vốn là thầy giáo cho nên trong cái đầu nhỏ kia của cậu suy nghĩ rất nhiều, rất phức tạp, so với một học sinh cá biệt không tiếp thu được bài kia thì suy nghĩ lại càng cao cấp hơn hẳn nhiều:

"Được được, bảo bối anh chuẩn bị xong rồi, mau phối hợp"

Đồ Du Du im lặng không nói cũng không có ý định muốn phối hợp, Tô Thành đã nhìn không được muốn cho Đồ Du Du dùng thử thứ đồ này cho nên liền đưa tay tách rộng hai chân cậu ra, Đồ Du Du hoảng hốt vội lấy tay che đi nơi trọng yếu của mình, Tô Thành cười cười mang cái thứ hấn gọi là gậy gãi ngứa kia đặt ở đùi non của cậu.

Đồ Du Du có một thân thể nhạy cảm hơn người thường, cái này không biết nên gọi là điểm mạnh hay điểm yếu nữa:

"Tô Thành... tôi không muốn làm như vậy... làm như vậy rất không đứng đắn"

Tô Thành cười cười đáp:

"Em yên tâm, anh không đề ý đâu, em đứng đắn hay không đứng đắn anh đều thích, huống chi cái này cũng là vật dụng hết sức bình thường, cặp đôi nào cũng đều chơi qua hết rồi"

Đồ Du Du nghĩ rằng chỉ có một người điên khùng biến thái như Tô Thành mới nghĩ ra được trò này:

"Cậu nói dối"

Tô Thành nói dối không chớp mắt:

"Em không tin hả? Lần trước Hoàng Thế Trung còn kể với anh là cậu ta cùng với người bạn kia của em không chỉ chơi qua cái này mà còn dùng qua cả mấy thứ khác nữa cơ"

Đồ Du Du nghĩ tới chuyện lần đó Hàn Kỳ gửi cho cậu một loạt những hình ảnh có chứa vật dụng dâm ô này, ngẫm lại nếu như Hàn Kỳ quả thật từng chơi qua cái này cũng không phải chuyện gì khó tin cả:

"Tôi khác cậu ấy... nói chung tôi không muốn chơi cái này"

Tô Thành đẩy Đồ Du Du nằm xuống giường, mang mông của cậu hơi nâng lên một chút:

"Được rồi nằm xuống đi, anh thử mang thứ này đi vào, nếu như không thích thì bỏ ra sau này không dùng đến nữa"

Đồ Du Du cảm thấy trước nơi đó của mình có một vật gì đó mềm mềm không có hơi ấm đang ngoe nguẩy rất kỳ quái, cậu biết bản thân mình không thể đối đầu với Tô Thành, nếu như bỏ chạy khẳng định chưa ra được đến cửa phòng ngủ này đã bị hấn tóm về, bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác chỉ có thể phối hợp với hấn mà thôi. Cái thứ này không hề lớn giống như của Tô Thành, đi vào phía bên trong cậu cũng không quá khó khăn, nhưng cái khó

khăn chính là cái thứ đó liên tục ở bên trong cậu xoay tròn đung vào điểm G mãi cảm kia khiến cho cậu hai tay nắm chặt ga trải giường rồi mím chặt môi cố gắng không bật ra tiếng kêu nào.

Tô Thành ở một bên quan sát sắc mặt của Đồ Du Du, mắt thấy người nào đó rõ ràng là đang đón nhận khoái cảm ánh mắt hắn liền trầm xuống, trong lòng rõ ràng cảm thấy không hề vui vẻ chút nào:

"Có thích không?"

Đồ Du Du mím chặt môi quay mặt sang một bên, nhưng mà một bàn tay của cậu lại không tự điều khiển được mà đưa xuống phía Tiểu Du Du cầm lấy vuốt ve. Tô Thành ngồi ở một bên đen mặt, hắn ngay lập tức rút món đồ chơi kia ra ném xuống dưới sàn, Đồ Du Du bất ngờ bị như vậy liền không kịp phòng bị a một tiếng, ánh mắt khó hiểu nhìn Tô Thành:

"Cậu sao thế?"

Tô Thành chính là đang ghen, ghen với cả máy móc một vật vô tri vô giác, hắn nghĩ bản thân mình đúng là sai lầm rồi lại để cho thứ khác đi vào nơi đó của cậu, nơi đó chỉ có một mình hắn được đi vào mà thôi:

"Em sao lại ngay cả máy móc cũng có thể cương được chứ hả?"

Đồ Du Du nghe vậy thì xấu hổ đỏ bừng cả mặt, lời của Tô Thành nói chẳng phải là có ý nói rằng cậu rất không đứng đắn hay sao:

"Tôi... cậu rõ ràng là..."

Tô Thành hừ hừ cời khóa quần của mình ra, động tác nhanh gọn móc ra Tiểu Thành Thành sớm đã có phản ứng lớn đến không hợp tuổi tác của hắn. Đồ Du Du đỏ mặt quay đi, Tô Thành liền nhanh chóng mang vật nam tính cuộn cuộn kia của hắn tiến vào bên trong người Đồ Du Du, Đồ Du Du nhũn mảy chịu đựng cảm giác phía dưới bị xé rách.

"Du Du, sau này cảm em không được dùng cái thứ đồ kia nữa"

Đồ Du Du đương nhiên sẽ không tự mình làm ra loại chuyện đó, chỉ là cậu cảm thấy khó hiểu tại sao Tô Thành rõ ràng là hào hứng ép buộc cậu chơi cái đó bây giờ lại rất nhanh thay đổi thái độ như vậy. Không gian rơi vào trạng thái ái muội, chỉ có tiếng da thịt va chạm tương đối lớn, cùng tiếng thờ dục của Tô Thành và tiếng rên rỉ cố gắng kiềm chế đến e thẹn kia của Đồ Du Du. Đồ Du Du bị Tô Thành đè ở trên người, hai chân mở rộng ra đến đáng sợ, ở chỗ nơi giao hợp kia cũng bị Tô Thành ma sát làm cho sưng đỏ. Đồ Du Du ô ô thờ dục mang tinh khí nóng bỏng kia bắn ra vương ở trên bụng mình cùng áo của Tô Thành, sau khi mang thứ đó thoát ra ngoài thân thể tương đối mệt mỏi cùng mềm nhũn, nhưng mà người nào đó lại giống như mãnh hổ cứ ở trên người cậu không biết kiềm chế mà điên cuồng đâm tới cùng, khi Đồ Du Du cảm thấy sắp không chống đỡ nổi nữa thì Tô Thành đột nhiên càng ra tăng tốc độ hơn, tinh khí trắng đục nóng bỏng kia cũng bị áo của hắn cọ vào mà càng dây bắn ra trên vùng bụng của Đồ Du Du, vài giây sau đó phía bên trong cậu liền có một dòng nước ấm nóng bắn sâu tận vào bên trong, cảm giác như phía dưới bụng dưới cũng bị dòng khí nóng kia bắn tới.

Đồ Du Du có điểm lúng túng ngượng ngùng:

"Cậu... sao cậu lại... ở trong đó"

Tô Thành nằm xuống bên cạnh Đồ Du Du thỏa mãn hỏi:

"Làm sao lại không được ở trong đó?"

Đồ Du Du nhỏ giọng:

"Tôi không muốn ở trong đó... làm như vậy không tốt"

Tô Thành quay sang ôm Đồ Du Du vào trong lòng:

"Một lát nữa anh giúp em tắm rửa"

Đồ Du Du có thể cảm nhận được thứ mà Tô Thành bắn ra rất nhiều, hiện tại khi cậu vừa xoay người liền có một dòng nước nóng ấm chậm chậm chảy ra khỏi miệng mình. Đúng lúc này điện thoại của Tô Thành liền reo lên, hắn mang điện thoại ra xem là một dãy số lạ liền không quan tâm nhiều mà tắt đi luôn, Đồ Du Du nằm ở bên cạnh tò mò hỏi:

"Ai gọi cho cậu thế?"

Tô Thành trả lời:

"Anh không biết"

Nhạc chuông điện thoại lại một lần nữa vang vọng, Tô Thành cảm thấy thật là phiền phức liền tắt nguồn luôn. Đồ Du Du nghi ngờ một chút nhưng cũng không có ý định lấy điện thoại của hắn kiểm tra xem là ai gọi tới thế cho nên liền nói thế này:

"Sao cậu không nghe máy, người ta đã gọi lại lần nữa là nhất định có chuyện gấp đó"

Trong suy nghĩ của Tô Thành, đối với hắn thì không có gì là chuyện gấp cả ngoài chuyện liên quan đến Đồ Du Du, nhưng mà người ta hiện tại đã nằm trong lòng hắn rồi cho nên không cần phải lo lắng cái gì:

"Anh không gấp"

Đồ Du Du nhú mày:

"Cậu mau mở điện thoại lên đi, nếu như thật sự có chuyện gấp thì thế nào"

Tô Thành thở dài một hơi, muốn có thời gian riêng với cừu nâu gốc nhà mình cũng thật là khó, hắn chậm rãi mang điện thoại di động khởi động lại, chỉ trong chớp mắt điện thoại của hắn lại reo lên. Đồ Du Du nằm ở bên cạnh Tô Thành nói:

"Cậu nghe điện thoại đi, người ta quả thật là có việc gấp đó"

Tô Thành vốn là không muốn nghe nhưng vì không muốn để cho Đồ Du Du mất tập trung nữa cho nên liền nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

"Ai đó?"

Điện thoại của Tô Thành truyền âm rất tốt, Đồ Du Du lại nằm sát ở ngay bên tai hắn cho nên lúc này liền có thể nghe được rõ ràng giọng nữ nào đó nói chuyện:

"Tô Thành, tôi đang ở khu nhà ở dành cho giáo viên, cậu ở phòng nào thế?"

Đồ Du Du không biết là ai, nhưng đối phương rõ ràng là một nữ sinh rồi, trong tình cảnh này lại có một nữ sinh gọi đến cho Tô Thành, Đồ Du Du tránh không được có điểm bực bội nhìn chằm chằm hắn. Tô Thành nhú mày không biết kẻ phá đám kia là ai nữa:

"Ai đó?"

"Là tôi, Đông Phương Tranh!"

Đồ Du Du ngay lập tức xoay người lại với Tô Thành tỏ ý cậu không hề quan tâm hắn, Tô Thành quay sang nhìn thấy bóng lưng giận dữ của ai kia liền cười khổ, sau đó liền dứt khoát bỏ lại một câu rồi tắt máy:

"Đừng gọi cho tôi nữa"

Tô Thành xoay người sang vòng tay lên đặt ở trên eo Đồ Du Du, Đồ Du Du ngay lập tức đẩy tay hắn ra lạnh giọng truy hỏi:

"Cậu cho người ta số điện thoại hả?"

Tô Thành chậm rãi đáp:

"Không phải"

Đồ Du Du ở bên này bĩu môi:

"Thế sao người ta lại có số điện thoại của cậu?"

Tô Thành thành thật trả lời:

"Không biết"

Đồ Du Du một bộ dáng oán phụ:

"Cậu rõ ràng cho người ta số điện thoại còn không chịu nhận"

Tô Thành khổ không có chỗ nói:

"Anh thật sự không cho, anh làm sao phải cho cô ta số điện thoại làm gì chứ?"

Đồ Du Du hừ hừ quay lại liếc mắt nhìn Tô Thành:

"Vì cậu thích người ta chứ là gì nữa"

Tô Thành cười khổ:

"Anh đâu có thích cô ta, anh chỉ thích em thôi"

Đồ Du Du không tin:

"Thế tại sao cô ấy lại có số điện thoại của cậu, không phải là cậu cho cô ấy thì là gì?"

Tô Thành im lặng một lúc liền cười xấu xa:

"Em đang ghen đúng không?"

Đồ Du Du thẹn quá hóa giận:

"Đúng thì đã sao, tôi không được ghen chứ gì, tôi chỉ là thầy giáo của cậu thôi chứ gì không được ghen phải không?"

Tô Thành mạnh mẽ ôm Đồ Du Du vào lòng cưng chiều:

"Sao lại đáng yêu như vậy chứ, trên thế giới này cũng chỉ có mình em mới có tư cách ghen mà thôi. Anh thật sự không biết tại sao cô ta lại có số điện thoại của anh, lát nữa anh sẽ đổi số điện thoại luôn"

Đồ Du Du giấu lại bản thân cậu và Tô Thành đã quen nhau một thời gian rồi, nhưng mà hai người cậu không hề có cái gì gọi là hẹn hò cả, Đồ Du Du cũng có điểm lo sợ nếu như cứ như thế này thì hai người bọn họ sẽ nhanh chóng nhàm chán, cậu cũng không hy vọng hẳn và cậu kết thúc, đương nhiên khi đã xác định mối quan hệ yêu đương rồi thì chẳng ai là muốn chấm dứt cả, thế cho nên Đồ Du Du nghĩ nghĩ một hồi liền nói với Tô Thành thế này:

"Sắp tới sẽ tổ chức đại hội thành lập trường, ước tính sẽ là kéo dài trong ba ngày cuối tuần, tôi muốn đi du lịch"

Tô Thành có hơi bất ngờ một chút nhưng cũng rất nhanh đáp ứng:

"Được"

Đồ Du Du nhỏ giọng nói tiếp:

"Như vậy địa điểm do cậu chọn, chỉ là đừng đi xa quá là được rồi"

Tô Thành cưng chiều hôn Đồ Du Du một cái:

"Được".

...

Hôm nay là ngày dạy phụ đạo cho Vu Phóng, vì chuyện này mà Tô Thành hậm hực suốt cả buổi sáng với Đồ Du Du, ai đó không rõ là được nước lán tới hay là sao mà cứ như con nít vậy, hại Đồ Du Du phải xuống giọng dỗ dành, cam nguyện chịu đựng cho người ta sờ chỗ này một chút, bóp chỗ kia một chút:

"Cậu hứa với tôi rồi đấy, lát nữa Vu Phóng đến nếu như cậu không thích cậu ta thì không cần mở miệng nói chuyện, chỉ cần cậu ngồi nghiêm chỉnh học bài là được rồi"

Tô Thành đặt Đồ Du Du ngồi ở trên đùi mình, lợi dụng Đồ Du Du mặc quần đùi ống rộng mà đưa tay lên đùi cậu xoa xoa vuốt vuốt:

"Khả năng tiếp thu bài của anh rất chậm, em vì thế phải quan tâm anh nhiều hơn"

Đồ Du Du đẩy tay Tô Thành xuống, bởi vì bàn tay kia của ai đó càng ngày càng mon men lên cao cho nên cậu mới nhanh chóng dập tắt ý định của hắn:

"Tôi biết rồi"

Tô Thành cố tình không hiểu ý Đồ Du Du, bàn tay đưa lên bấp đùi cậu vuốt ve một lần nữa:

"Có một chuyện muốn hỏi ý kiến em"

Đồ Du Du thấy bàn tay của Tô Thành cứ dính chặt vào đùi mình như vậy cũng mặc kệ hắn:

"Chuyện gì?"

Tô Thành cầm một bàn tay của Đồ Du Du khẽ vân vê đầu ngón tay thon dài của cậu:

"Chuyến cuối tuần đi du lịch đó, anh muốn nhân việc này giới thiệu em với bạn bè của anh"

Đồ Du Du giật mình:

"Sao cơ?"

Tô Thành cười nhẹ:

"Chỉ có vài người thân thiết mà thôi, Chung Tử Tuấn cùng bạn gái của cậu ta, Hoàng Thế Trung cũng mang theo bạn học của em, cùng một vài người bạn tốt của anh nữa, tất cả cũng chưa đến mười người đâu"

Tuy rằng Tô Thành nói muốn mang cậu đi giới thiệu với bạn bè của hắn là hắn nhất định coi trọng cậu, nhưng mà cậu vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng, nhiều người như thế gần mười người, không biết chừng còn là học sinh trong trường nữa, đến lúc đó gặp bọn họ ở trường cũng không biết nên phải làm sao:

"Nhiều người như vậy sao?"

Tô Thành biết Đồ Du Du ngại cái gì cho nên liền nói trước:

"Yên tâm đi, bọn họ sẽ không trêu chọc em đâu, bọn họ lần nào cũng nói muốn gặp em đó"

Đồ Du Du khó hiểu:

"Gặp tôi làm cái gì?"

Tô Thành cười cười:

"Thời gian gần đây anh không có cùng bọn họ tụ tập nữa, bọn họ hỏi có phải anh có người yêu rồi hay không, anh nói đúng là thế cho nên bọn họ rất tò mò muốn chị dâu cho bằng được"

Lời này là Tô Thành lừa gạt Đồ Du Du, thật ra thì nhóm người kia sớm đã biết Đồ Du Du là người yêu hắn rồi, chỉ là hắn muốn mang cừu nậu gốc nhà mình đi giới thiệu mà thôi, trước nay hắn quen bạn gái đều là mấy cô gái đó muốn đi gặp mặt bạn bè hắn, lần này quen Đồ Du Du, ai kia lại còn ngượng ngùng không muốn đi.

Đồ Du Du suy nghĩ kỹ càng một lượt, lại nghe thấy hai cái từ chị dâu kia thì tâm trạng chẳng hiểu sao lại có điểm vui vẻ, kết quả vẫn là gạt đầu đồng ý:

"Vây... cũng được đi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nữ Sinh Tìm Đến Tận Nhà

Buổi tối Tô Thành ở lại nhà của Đồ Du Du ăn cơm, ăn cơm xong ngồi nghỉ ngơi khoảng 15 phút thì bên ngoài cửa liền có tiếng chuông, Đồ Du Du định đứng dậy đi ra ngoài mở cửa liền bị móng vuốt sói đưa tới ôm chặt lấy eo cậu kéo lại:

"Em vội vàng cái gì?"

Đồ Du Du không vội vàng, chỉ là có người bấm chuông thì cậu không muốn chần chừ mà thôi, cậu đưa tay xuống gỡ tay của Tô Thành ra nhú mày nói:

"Cậu sao thế, không phải vừa mới rồi đã nói sẽ không gây khó dễ cho tôi sao?"

Tiếng chuông bên ngoài tựa như rất nóng ruột, liên tục réo lên inh ỏi, Đồ Du Du cũng theo đó mà có điểm sốt ruột theo liền hơi mạnh tay một chút gỡ tay Tô Thành ra khỏi eo mình:

"Tô Thành..."

Tô Thành kéo Đồ Du Du ngã xuống đùi mình rồi cúi xuống hôn lên đôi môi của cậu, đầu lưỡi có phần không mấy vui vẻ luồn lách trêu chọc trong khoang miệng cậu, sau một hồi ai kia mới chịu tạm thời ngước xuống con giận buông Đồ Du Du ra. Đồ Du Du bức bối đứng dậy sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo:

"Cậu không giữ lời"

Đồ Du Du liếc nhìn Tô Thành một cái rồi tức giận bước ra ngoài mở cửa, cậu sớm đã đoán được người tới là Vu Phóng nhưng lại không thể đoán ra được bên cạnh Vu Phóng còn có thêm một người nữa, mà người này Đồ Du Du vừa nhìn liền cảm thấy có điểm không vui.

"Chào thầy, em đến đây thầy không phiền chứ?"

Hôm nay Đông Phương Tranh đến Tô gia dùng bữa tối, chủ yếu chính là muốn gặp mặt Tô Thành nhưng lại không gặp được hắn, sau đó tình cờ biết

được chuyện Tô Thành và Vu Phóng sẽ đến nhà của một thầy giáo nào đó học thêm thể cho nên Đông Phương Tranh mới không bỏ qua cơ hội này mà theo Vu Phóng cùng đến. Về phần Vu Phóng, hẳn ta chính là người cố ý tiết lộ cho Đông Phương Tranh biết việc Tô Thành ở chỗ này, hẳn chính là muốn để cho Tô Thành và Đồ Du Du cách xa nhau ra.

Đồ Du Du ngừng lại vài giây quên mất phản ứng, sau đó liền áp ứng lên tiếng:

"Hả... không sao... mau vào thôi"

Tô Thành ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, hẳn vừa mới rồi không nghe thấy được tiếng của Đông Phương Tranh, nhưng mà khi cô ấy bước vào trong nhà thì sắc mặt hẳn cũng không có gì quá bất ngờ cả. Đúng là Tô Thành không hề biết chuyện Đông Phương Tranh sẽ đến đây, nhưng mà cô ấy đến cũng đã đến rồi hẳn chẳng thể nào làm cách gì khác cả, chỉ bằng cử biểu hiện giống như thường ngày là được rồi tránh để cho cừu nân ngốc nhà hẳn phát ghen.

Đông Phương Tranh tự nhiên giống như ở nhà, mắt vừa nhìn thấy Tô Thành liền vui vẻ bước về phía hẳn ngồi ngay cạnh:

"Tô Thành sau này cậu không hiểu cái gì cứ tìm tôi, tôi có thể dạy thêm cho cậu"

Đồ Du Du còn chưa đi vào bên trong thì Đông Phương Tranh đã ngồi xuống bên cạnh Tô Thành rồi, bởi vì Tô Thành hiện tại đang ngồi ở trong góc cho nên khi Đông Phương Tranh ngồi xuống cạnh hẳn thì cậu không thể ngồi bên cạnh hẳn được nữa. Đồ Du Du nhìn không được liếc mắt nhìn tới chỗ Tô Thành, cậu lạnh mặt không nói một lời đi vào bên trong phòng ngủ lấy ra sách giáo khoa.

Tô Thành cảm thấy có điểm phiền phức, trước đây cũng thỉnh thoảng sẽ có một vài cô gái dính lấy hẳn như thế:

"Mau tránh ra đi, đừng có chạm vào tôi"

Tô Thành không hề lưu tình một chút nào mà mạnh tay đẩy Đông Phương Tranh ra rồi đứng dậy. Lúc Đồ Du Du đi ra cũng không hề mở miệng nói lấy một lời, Tô Thành thấy thế liền chân chó lấy lòng gọi cậu:

"Du Du"

Đồ Du Du ngay lập tức trừng mắt cảnh cáo Tô Thành, ở chỗ này nhiều người như thế sao lại có thể gọi tên của cậu như vậy được. Tô Thành vừa thấy người ta ra hiệu liền sửa lời:

"Thầy ơi, em có chỗ này không hiểu muốn thầy giảng lại cho em"

Đồ Du Du còn chưa kịp lên tiếng nói thì Đông Phương Tranh đã nói trước rồi:

"Tô Thành, cậu có chỗ nào không hiểu tôi giảng cho cậu"

Tô Thành lạnh giọng:

"Ai cần cô chứ"

Vu Phóng rất biết lựa chọn thời cơ, ngay lập tức ngồi dịch sang một bên rồi nói:

"Thầy ơi, em mấy ngày nay có rất nhiều vấn đề muốn thảo luận với thầy, thầy ngồi xuống đi"

Bởi vì Đông Phương Tranh còn bận lời lôi kéo Tô Thành cho nên Đồ Du Du lúc này cũng đành ngồi xuống chỗ Vu Phóng, vị trí chỗ ngồi lúc này chính là trên một cái ghế sofa dài thì Đồ Du Du ngồi ở giữa Vu Phóng và Đông Phương Tranh, còn Tô Thành thì ngồi một mình một ghế đối diện. Tô Thành vừa thấy Đồ Du Du ngồi xuống liền ngay lập tức nổi giận quát:

"Không được, thầy phải qua đây ngồi!"

Phải nói Tô Thành rất là hay ghen, chính là kiểu ghen vô lý thái quá, chỉ cần khi ở một nơi xuất hiện hẳn mà Đồ Du Du lại chọn ngồi cạnh người khác là hẳn nhất định sẽ không thể chịu để yên, giống như hiện tại vậy chỉ cần một lần lớn tiếng là liền khiến cho mọi người trong phòng cũng phải giật mình sửng sốt vài giây. Sắc mặt của Tô Thành rất không tốt, Đồ Du Du bởi vì không muốn Tô Thành phát điên cho nên cậu liền chọn cách là đi tới phía Tô Thành ngồi:

"Được rồi, cậu sao thế, lần sau không cần phải nói lớn như vậy"

Bốn người trong phòng có lẽ chỉ có ba người hiểu được lý do tại sao Tô Thành lại đột nhiên phản ứng thái quá như thế, chỉ có duy nhất một người là Đông Phương Tranh vẫn không hề đoán ra được sự việc là như thế nào.

Tô Thành sắc mặt khó coi khiến trong không khí cũng rơi vào lạnh lẽo ngột ngạt, Đồ Du Du giúp Tô Thành mở sách ra trước mặt bắt đầu lên tiếng nói:

"Ngày mai là ngày kiểm tra rồi, cho nên hôm nay tôi sẽ tổng hợp lại kiến thức trong phạm vi bài kiểm tra, các cậu có không hiểu gì cứ hỏi tôi nhé"

Đông Phương Tranh lại chạy qua Tô Thành nhiệt tình nói:

"Tô Thành, tôi cũng có thể giúp cậu giải đáp"

Tô Thành không nói nửa lời đã trực tiếp đẩy Đông Phương Tranh qua một bên rồi đứng dậy đi vào trong phòng ngủ khóa cửa lại, Đông Phương Tranh có chạy theo phía sau đó muốn mở cửa nhưng mà lại không mở được, kết quả chỉ có thể bấu môi đi ra bên ngoài ngồi xuống.

Đồ Du Du có điểm mất tập trung nhưng cuối cùng vẫn là mặc kệ Tô Thành, hẳn tức giận cái gì chứ, bản thân cậu đáng lý ra phải là người tức giận thì đúng hơn, nữ sinh đuổi đến tận nhà để theo đuổi hẳn rồi.

Vu Phóng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra cả, ngồi ở bên cạnh Đồ Du Du nhiệt tình hỏi bài, thật ra trong sách không phải là vấn đề quá khó hiểu với hắn, chỉ cần đọc qua liền có thể hiểu được:

"Thầy giúp em xem, chỗ này nên giải thích thế nào cho đúng?"

Đồ Du Du lại quay sang đọc một chút chỗ mà Vu Phóng chỉ sau đó thì lên tiếng nói rằng:

"Chỗ này thật ra cũng không quá khó, cậu chỉ cần làm như thế này..."

Bởi vì ngày mai sẽ là ngày kiểm tra cho nên hôm nay Đồ Du Du mới muốn phụ đạo cho Vu Phóng lâu một chút, còn về phía Đông Phương Tranh bởi vì Tô Thành vẫn còn ở đây cho nên cô ấy không muốn ra về, chính vì vậy liền nổi hứng đi vào trong bếp làm vài món ăn nhẹ.

Đông Phương Tranh làm bánh chuối chiên, làm xong rồi liền gõ cửa phòng gọi Tô Thành nhưng đáp lại chỉ là một mảnh yên lặng, Đông Phương Tranh cũng không còn cách nào khác đành mang bánh ra ngoài mời Đồ Du Du và Vu Phóng ăn:

"Mười giờ rồi đấy, hai người học mãi như vậy không mệt sao? Tôi có làm một chút bánh này"

Đồ Du Du cũng không để ý gì giờ giấc, thế nhưng đã muộn đến như vậy rồi, ánh mắt không tự động liếc nhìn về phía phòng ngủ vẫn đóng chặt kia bất giác khẽ lo lắng một chút. Đông Phương Tranh và Tô Thành không có ý định trở về, vì thế mà Đồ Du Du cũng không thể nói rằng hai người mau trở về đi được. Đồ Du Du thử cầm một miếng bánh lên ăn thử, lúc đầu không có hứng thú cho lắm nhưng sao khi vừa cắn một miếng liền bất ngờ:

"Ngon thật"

Đông Phương Tranh cười cười không nói, Vu Phóng cũng không ăn mà chỉ khẽ ở một bên liếc nhìn Đồ Du Du. Đồ Du Du vốn tưởng rằng Đông Phương Tranh là tiểu thư nhà giàu cho nên sẽ không bao giờ phải vào bếp nấu ăn, không ngờ cô ấy lại nấu ăn ngon đến như vậy:

"Tôi tưởng em sẽ không biết nấu ăn"

Đông Phương Tranh hơi vênh mặt lên một chút tò về đắc ý cười nói:

"Thầy cảm thấy trù nghệ của em thế nào?"

Đồ Du Du gật đầu:

"Nấu rất ngon, chính là ngoài sức tưởng tượng của tôi"

Đông Phương Tranh cảm lấy một chiếc bánh chuối khác đưa lên miệng ăn:

"Em nghĩ đàn ông đều thích vợ mình nấu ăn ngon, em học nấu ăn chính là vì Tô Thành, sau này em cùng cậu ấy kết hôn rồi cậu ấy nhất định sẽ ngày ngày được ăn món ngon, sau đó liền không thể thoát được khỏi em"

Đồ Du Du ngẩn người, nghĩ tới lời lần đó Tô Thành nói, hẳn nói hắn không hy vọng vợ của hắn sau này biết nấu ăn vì dầu sẽ làm bong tay của vợ hắn, nhưng giờ Đông Phương Tranh lại nói như vậy trong lòng Đồ Du Du tránh không được có điểm suy nghĩ so sánh.

Chẳng biết Đồ Du Du cứ trầm mặc như thế trong bao lâu, cho đến khi Vu Phóng ở bên cạnh lên tiếng hỏi cậu:

"Thầy ơi, nếu như ngày mai em thi đạt điểm tốt thì thầy có phần thưởng nào để khích lệ em hay không?"

Đồ Du Du há một tiếng, cậu có một chút bất ngờ bởi vì cậu nghĩ mối quan hệ giữa cậu và Vu Phóng cũng không phải quá mức thân thiết, nhưng mà hắn đã nói như vậy rồi thì cậu cũng không thể nói không có được:

"Nếu như cậu đạt từ 80 điểm trở nên tôi sẽ mời cậu một bữa"

Vu Phóng im lặng, hẳn từ đó đến giờ vẫn đề bụng chuyện Tô Thành tối ngày ở nhà của Đồ Du Du hẳn là được ăn đồ ăn cậu nấu, còn hắn thì căn bản chưa từng được thử qua cho nên hắn cũng muốn:

"Em không quen ăn đồ ăn ở quán, hay là thầy nấu cho em ăn đi"

Đồ Du Du giật mình:

"Tôi nấu hả? Tôi nấu ăn cũng không có gì đặc biệt đâu"

Vu Phóng cười cười đáp thế này:

"Chỉ cần là thầy nấu thì đã đủ đặc biệt rồi"

Đồ Du Du luôn cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng mà cậu lại không thể biết được rằng là điểm nào không đúng, ánh mắt của Vu Phóng rõ ràng là vẫn luôn mang theo ý cười như vậy, ngay cả khóe miệng cũng cong cong như ngày thường, có điều chẳng hiểu sao trong lòng Đồ Du Du lại cảm thấy rất khó xử:

"Vậy... vậy hả, như vậy nếu cậu thi tốt thì tôi nhất định sẽ nấu cho cậu ăn một bữa"

Vu Phóng cười lớn:

"Thầy hứa đấy nhé"

Đồ Du Du gật đầu:

"Ừ"

Đồng Phương Tranh nhìn thời gian cũng muộn rồi liền quay sang hỏi Đồ Du Du:

"Tô Thành cậu ấy không định về sao?"

Đồ Du Du há một tiếng, cậu chẳng thể nào nói rằng Tô Thành sẽ không về được, chính vì thế liền trả lời:

"Cậu ta về chứ, hay là để tôi đi gọi xem sao"

Nói rồi Đồ Du Du liền đứng dậy đi tới phòng ngủ định mở cửa thì phát hiện cửa đã khóa rồi cho nên liền đứng bên ngoài gõ cửa:

"Tô Thành, cũng muộn rồi cậu không định về hả?"

Bên trong không hề có động tĩnh gì cả, Đồng Phương Tranh thấy vậy thì gõ cửa nói xen vào:

"Tô Thành về thôi, chúng ta cùng về"

Đồng Phương Tranh sốt ruột đợi không được liền quay sang Đồ Du Du hỏi:

"Thầy có chìa khóa phòng này không?"

Đồ Du Du vừa nghe thấy hai từ chúng ta cùng về kia đã cảm thấy khó chịu trong lòng rồi, cậu đứng là có chìa khóa phòng này nhưng lại không muốn đưa ra, chính vì vậy liền nói thế này:

"Chìa khóa cũng để ở bên trong rồi, cậu ta có lẽ ngủ quên, hay là hai người cứ về trước đi"

Đồng Phương Tranh nhún mày:

"Không được, lỡ như cậu ấy bị làm sao ở bên trong thì sao, không được thầy mau tránh qua một bên để em thử phá cửa xem sao"

Đồng Phương Tranh cũng không phải kiểu tiểu thư bình thường, cô chính là kiểu tiểu thư nhưng lại khác tiểu thư, khi cô vừa mới định đưa chân lên phá cửa thì cánh cửa phong cuối cùng cũng mở ra, Tô Thành mặt lạnh tanh đứng ở trước cửa không nói gì. Đồng Phương Tranh vội vàng thu chân xuống nhanh chóng chạy qua một bên ôm lấy cánh tay của Tô Thành:

"Chúng ta về thôi"

Tô Thành không nói gì cả chỉ dùng sức gạt tay Đồng Phương Tranh ra, Vu Phóng vẫn ngồi ở phòng khách đợi xem kịch vui không lên tiếng, còn Đồ Du Du trong lòng quả thật có điểm không vui. Cậu đã nói là cậu thích Tô Thành, nếu như cậu đối với cảnh trước mắt không có cảm giác gì thì chẳng phải là không thích Tô Thành hay sao.

Đồng Phương Tranh bị đẩy ra cũng không tiếp tục ôm lấy cánh tay Tô Thành nữa nhưng vẫn mỉm cười nhìn hắn:

"Cũng đã muộn rồi, chúng ta cùng về thôi đừng làm phiền thầy nữa"

Tô Thành nhún mày, thật ra Đồ Du Du rất ít khi nhìn thấy vẻ chán ghét phiền phức trên gương mặt của Tô Thành, thời điểm đầu tiên khi mà cậu gặp Tô Thành là lúc cậu đến Vương Phủ phỏng vấn, hần lúc ấy đứng là mang gương mặt đó nhìn cậu, cũng chỉ có ngày hôm ấy hần mới đối với cậu như vậy còn từ thời gian đó trở đi hần liền hóa lưu manh:

"Đừng có dùng từ chúng ta, tôi căn bản không quen biết cô, mau mau trở về nhà của mấy người đi đừng ở đây làm phiền tôi"

Đông Phương Tranh dù sao cũng là một cô gái, hết lần này đến lần khác bị Tô Thành đối xử không lưu tình như vậy cũng có điểm chột dạ tổn thương, nhưng mà cũng chỉ có một chút mà thôi không đủ làm cho cô lùi bước:

"Cậu không về hả?"

Tô Thành lạnh giọng:

"Tôi không có trách nhiệm phải nói với cô"

Đông Phương Tranh im lặng một chút rồi lại mỉm cười vẫy vẫy tay:

"Như vậy tôi về trước, ngày mai lại gặp"

Nói rồi Đông Phương Tranh liền xoay người rời đi, Đồ Du Du đi theo sau tiễn Vu Phóng và Đông Phương Tranh trở về:

"Hai người về cẩn thận nhé"

Vu Phóng gật đầu dịu dàng nói:

"Hôm nay đã làm phiền thầy rồi, thầy ngủ sớm đi"

Đông Phương Tranh và Vu Phóng về rồi, Tô Thành vẫn đứng khoanh tay trước ngực nhìn chăm chăm Đồ Du Du, Đồ Du Du cũng không biết hấn rút cuộc đang nghĩ cái gì, cũng không biết mình làm gì khiến cho hấn không vừa lòng, người phải giận dỗi đáng lý ra là cậu thì đúng hơn:

"Cậu nhìn tôi cái gì?"

Tô Thành đứng ở trước cửa phòng ngủ lạnh giọng lên tiếng:

"Em đến đây"

Tô Thành đứng ở chỗ cửa ra vào có điểm do dự một chút nhưng cuối cùng cũng bước đến:

"Có chuyện gì?"

Tô Thành nhìn Đồ Du Du một lượt từ đầu đến chân: "Có rất nhiều chuyện..." nói đến đây liền dừng lại kéo lấy Đồ Du Du vào trong lòng: "Nhưng mà chúng ta vừa ở trên giường vừa tỉnh cũng được"

Đồ Du Du bất ngờ bị Tô Thành nhắc bổng lên bế vào trong phòng ngủ, thật ra thì Đồ Du Du cũng sớm đã đoán trước được Tô Thành sẽ lại muốn làm cái gì tiếp theo rồi, chỉ có điều lúc này Đồ Du Du vẫn là có nghi vấn trong lòng muốn đem ra hỏi hấn thật rõ ràng:

"Cậu tức giận cái gì, người tức giận lẽ ra phải là tôi mới đúng"

Tô Thành tức giận chuyện Đồ Du Du thể nhưng lại dám không quan tâm đến hấn mà định ngồi xuống chỗ Vu Phóng, Đồ Du Du không nghe thấy câu trả lời của Tô Thành liền nói tiếp:

"Nữ sinh thích cậu tìm đến tận nhà tôi để tìm cậu, cậu không giải thích cho tôi còn tức giận với tôi?"

Tô Thành nhú mày:

"Anh chẳng phải không để ý đến cô ta hay sao, nhưng em thì lại trái ngược hoàn toàn, lại dám để ý đến người khác mà không quan tâm anh"

Đồ Du Du chưa hề không quan tâm đến Tô Thành, chẳng qua lúc vừa mới rồi khi Vu Phong nói cậu ngồi xuống chỗ của hấn ta là vì chỗ ngồi phía Tô Thành đã có Đông Phương Tranh ngồi rồi, cậu chẳng lẽ phải chạy qua chỗ đó nói Đông Phương Tranh đứng lên trả chỗ cho cậu sao:

"Tôi có chỗ nào không quan tâm cậu? Cậu có biết lớp cậu hai ngày nữa là có bài kiểm tra rồi hay không, cậu không chịu nghiêm túc ôn bài còn cứ giận dỗi như vậy. Tôi đã nói rồi nếu như lần này cậu không đạt được kết quả tốt thì đừng đến nhà tôi nữa"

Tô Thành không muốn làm cho Đồ Du Du tức giận, thật ra thì những lời cậu nói không phải không đúng nhưng nó cũng không hề đúng hoàn toàn, còn chuyện muốn hấn tự mình đạt điểm cao trong kỳ kiểm tra sắp tới là chuyện không thể nào, thay vì tìm cách qua mặt Đồ Du Du chỉ bằng cứ thành thật thú nhận nhờ cậu giúp đỡ, đến lúc đó tránh làm ai kia giận dỗi thì tốt hơn:

"Kiểm tra lần này em giúp anh đi"

Đồ Du Du nhú mày:

"Tôi chẳng phải rất muốn giúp cậu hay sao, là cậu không chịu phối hợp với tôi đó thôi"

Tô Thành nhẹ giọng:

"Em cho anh biết trước đề hoặc nhắc anh đáp án chẳng phải là được rồi hay sao"

Đồ Du Du tròn mắt:

"Không được"

Tô Thành nói dối không biết ngượng:

"Lần này nếu như anh không làm được bài kiểm tra thì sẽ không đủ điều kiện để thi học kỳ, không được thi học kỳ thì sẽ không được lên lớp, sau đó anh không thể thi đại học được. Em cũng biết rồi đấy, mối quan hệ giữa ba anh và anh không tốt, ông ta mà thấy anh bị ở lại lớp nhất định là vui vẻ lắm, chỉ có ông ngoại của anh là bị anh làm cho thất vọng mà thôi. Đương nhiên lấy mối quan hệ của ông ngoại mà nói thì anh khẳng định không cần thi cũng sẽ được lên lớp, nhưng mà em nhần tâm để ông ngoại anh vì chuyện của anh mà phiền não hay sao"

Đồ Du Du vốn là người rất dễ mềm lòng, lại đối với người mà bản thân mình quan tâm nói ra những lời như vậy quả thật là không thể lạnh lùng được. Dù biết là một thầy giáo thì không được thiên vị học sinh như vậy, nhưng trên phương diện là người yêu thì có thể, xem như lần này cậu thiên vị hẳn vậy:

"Cậu đã biết như vậy còn không chịu chú tâm học, suốt ngày giận dỗi linh tinh. Tôi chỉ giúp cậu duy nhất một lần này mà thôi, lần sau phải nghiêm túc học cho tôi, không được bỏ tiết, phải chăm chỉ nghe giáo viên khác giảng bài biết chưa".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thầy Cũng Thích Đàn Ông Sao

Buổi sáng ngày hôm sau Đồ Du Du cảm thấy có điểm khó thở, mở mắt ra liền phát hiện được chân tay của người nào đó kia đều gác ở trên người mình, Đồ Du Du nhủ mảy may đẩy mạnh Tô Thành ra, chẳng trách cậu vẫn luôn cảm thấy khó chịu như vậy. Tô Thành bị đẩy mạnh liền tỉnh giấc, vừa thấy Đồ Du Du liền mỉm cười vòng tay qua kéo lấy cậu ôm vào lòng:

"Buổi sáng đã tức giận như vậy, anh có chọc em hay sao?"

Đồ Du Du đánh vào cánh tay của Tô Thành bực bội nói:

"Cậu coi tôi là gối ôm mà gác lên người tôi suốt đêm rồi đấy"

Tô Thành hôn vào mái tóc của Đồ Du Du, giọng nói lười biếng vẫn mang theo sự ngái ngủ:

"Em không biết nếu như lúc ngủ có ai đó mà luôn ôm em là người ta yêu em rất nhiều hay sao"

Đồ Du Du hừ hừ:

"Không biết, lời cậu nói toàn là vô nghĩa hết"

Tô Thành đưa tay vào trong chăn bắt đầu lần mò tìm xuống bắp chân Đồ Du Du vuốt ve, Đồ Du Du không mặc quần áo cảm nhận được con sói xấu xa muốn làm cái gì với mình liền giữ tay hắn lại nghiêm giọng nhắc nhở:

"Đừng làm loạn, buổi sáng tôi có tiết"

Tô Thành vẫn cố tình đưa tay vào giữa hai bắp đùi của Đồ Du Du, cứng đầu muốn đưa tay thăm dò vào bên trong mông cậu. Đồ Du Du giãy giụa tránh thoát nhưng càng giãy giụa thì bàn tay giống như gong sắt kia lại giữ chặt cậu hơn:

"Tô Thành, cậu không nghe tôi nói há?"

Tô Thành đột nhiên chuyển mình nằm lên người của Đồ Du Du, mang hai chân cậu nắm lấy tách ra:

"Vẫn còn sớm mà, là do em đánh thức nó dậy rồi"

Giấy tiếp theo phía bên trong kia của cậu liền bị Tô Thành lấp đầy, thời gian vừa mới tỉnh dậy cả người Đồ Du Du vẫn còn vô lực không có nhiều sức chống cự, nói gì đến chuyện khi cậu tỉnh táo thì cậu căn bản cũng không phải là đối thủ của Tô Thành. Tô Thành cười cười bắt đầu khẽ đẩy eo, Đồ Du Du cũng hết cách đành phải để cho ai kia muốn làm gì thì làm

"Ừm... chậm chút"

Tô Thành cười cười lướt động mãnh liệt trên người Đồ Du Du:

"Hôm nay về sớm một chút, anh dẫn em đi mua đồ"

Thứ đó của Tô Thành vừa cứng vừa lớn liên tục ở bên trong mông cậu điên cuồng tiến tới, Đồ Du Du cảm thấy khoái cảm vây kín mọi tứ chi, đánh thẳng tới đại não của mình, tiếng da thịt va chạm cùng tiếng thờ dốc loạn nhịp hòa quyện vào nhau, không khí ám muội trong phòng càng thêm phần thôi thúc động tác điên cuồng kia của Tô Thành. Đồ Du Du sắp nhịn không được, đầu ngón tay đã bám chặt vào sau vai Tô Thành, cảm thấy thân thể bắt đầu co cứng lại liền biết được bản thân sắp đạt đến cao trào, quả nhiên rất nhanh sau đó Tiểu Du Du liền phun ra dòng dịch ấm nóng:

"A..."

Một tiếng kêu khe khẽ thỏa mãn truyền vào trong tai của Tô Thành lại càng thêm tà mị bức người, động tác của hắn càng ngày càng điên cuồng, mang eo của Đồ Du Du nắm chặt cố định, hai Đồ Du Du đau đến nhăn mặt nhíu mày nhưng lại không hề có sức lực há miệng xin tha thứ, mãi cho đến vài phút sau đó Đồ Du Du cảm thấy có một dòng nước nóng ấm bị bắn sâu vào bên trong người mới giật mình mở lớn hai mắt khàn giọng oán trách Tô Thành:

"Cậu... cậu lại như vậy nữa"

Lần trước Tô Thành có không kịp rút ra cho nên liền bắn vào bên trong đó của cậu, hai cậu bị tiêu chảy khó chịu mất mấy ngày, khi đó còn tưởng rằng là ăn phải thứ gì, sau lên mạng tìm đọc mới biết được thì ra nếu như không lấy hết thứ đó ra khỏi chỗ đó nhất định sẽ gặp trường hợp tiêu chảy:

"Một lát nữa anh giúp em lấy ra"

Đồ Du Du vừa tức giận vừa xấu hổ đánh vào lồng ngực Tô Thành một cái:

"Cậu, cậu sau này còn như vậy nữa thì không được chạm vào tôi"

Tô Thành cung chiều ôm Đồ Du Du vào trong lòng:

"Được được, hôm nay em nhớ về sớm một chút anh đưa em đi mua đồ, cuối tuần này chúng ta đi dã ngoại"

Đồ Du Du hừ hừ không thêm nói, Tô Thành nằm ở bên cạnh vuốt chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút liền mới chịu mang Đồ Du Du đi tắm rửa. Tắm rửa xong rồi mới miễn cưỡng chịu để người ta đến lớp dạy học. Đồ Du Du thấy Tô Thành không có ý định thay quần áo liền nhắc nhở hắn:

"Cậu không định đi học sao?"

Tô Thành vốn là muốn đi ngủ nhưng mà Đồ Du Du đã hỏi như vậy rồi đành phải giả bộ đáp:

"Đợi anh thay quần áo, chúng ta cùng đến trường"

Đồ Du Du gật đầu đi ra ngoài phòng khách ngồi ở trên ghế sofa đợi Tô Thành, chưa đầy một phút sau đó Tô Thành đã mặc quần áo xong. Hắn mặc quần jean đen cùng áo thun trắng, bên ngoài khoác áo đồng phục của trường vẫn còn không chịu đóng cúc áo lại, trên tay xách theo một chiếc balo, xem chiếc balo kia khẳng định là ở trong đó không chứa bất kỳ một thứ gì chứ đừng nói là sách vở. Đồ Du Du nhíu mày đứng dậy cầm lấy ba lô của Tô Thành mở ra xem thử, quả nhiên bên trong trống không:

"Mang cặp nhưng không mang theo sách?"

Tô Thành cười cười gãi đầu:

"Anh để sách ở nhà mất rồi"

Đồ Du Du trầm mặc:

"Cậu bình thường đều như thế hả?"

Tô Thành không nói gì, Đồ Du Du im lặng một chút rồi để ba lô của Tô Thành xuống dưới ghế sofa, kế tiếp liền đưa tay giúp hắn đóng lại cúc áo:

"Sau này đi học ăn mặc chỉnh tề, tôi không thích nhìn thấy học sinh mặc áo như vậy. Bắt đầu từ ngày mai trở đi, cậu đi học phải soạn sách đầy đủ, nếu như để tôi phát hiện ra cậu lại như ngày hôm nay nữa thì tôi nhất định sẽ không quan tâm đến cậu"

Tô Thành cười cười bắt ngờ nghiêng đầu hôn vào má Đồ Du Du một cái:

"Tuân lệnh"

Đồ Du Du thoáng đỏ mặt:

"Đừng có suốt ngày cợt nhả như vậy, phải ghi nhớ kỹ mới được"

Tô Thành đương nhiên sẽ không để vào trong đầu mấy chuyện nhỏ nhặt này, những chuyện hần để vào trong đầu ghi nhớ chỉ là những chuyện liên quan đến Đồ Du Du mà thôi.

Buổi sáng hôm đấy Tô Thành giả bộ đi vào trong lớp học, vừa nhìn thấy Đồ Du Du không ở đó lại trốn tiết muốn về đi ngủ. Đồng Phương Tranh vừa nhìn thấy Tô Thành thì vội chạy về phía hần, còn ôm theo vài cuốn sách giáo khoa rất dày hướng Tô Thành nói:

"Chỗ sách này cho cậu, đều là sách tham khảo về các bộ môn quan trọng, cũng không quá khó hiểu đâu"

Tô Thành coi Đồng Phương Tranh giống như không khí vậy, trong đôi con ngươi đen lạnh lùng kia rõ ràng không hề có một giây phút nào chịu đặt cô ấy vào bên trong. Đồng Phương Tranh mang sách đặt xuống bàn của Tô Thành rồi vội đuổi theo hần:

"Tô Thành, cậu đi đâu thế?"

Tô Thành vốn cao lớn, sải chân cũng dài, một bước đi cũng bằng hai bước của một cô gái, Đồng Phương Tranh bước nhanh đuổi theo hần:

"Tô Thành, nói chuyện với tôi một chút được không?"

Tô Thành đột nhiên dừng lại, Đồng Phương Tranh phanh không kịp liền đâm vào lưng của hần. Đồng Phương Tranh ở một bên suýt xoa khẽ vuốt vuốt cái trán của mình, cô còn chưa kịp lên tiếng nói cái gì thì Tô Thành đã mở miệng:

"Muốn nói cái gì thì nói đi"

Ở giữa sân trường rộng lớn, ánh nắng vàng xinh đẹp chiếu qua từng kẽ lá, có người nam thanh nữ tú đứng ở dưới gốc cây, khung cảnh này nếu như lọt vào mắt người khác khẳng định sẽ nghĩ đôi trai tài gái sắc này đang trốn học tâm tình, nhưng tình cảnh hiện tại lại không phải như thế.

Đồng Phương Tranh ngẩng đầu nhìn Tô Thành, đây là lần đầu tiên hần chịu đưa mắt nhìn cô như vậy, tránh không được trong lòng có điểm vui vẻ lạ thường:

"Tô Thành, tôi thật ra muốn nói lần này trở về nước chính là để tìm cậu"

Tô Thành sớm còn nghe qua nhiều lời nói tỏ tình của nữ sinh, có người vô cùng trực tiếp nói thích hần, có người ngượng ngùng mãi không nói lên lời, nói chung dù là nữ sinh như thế nào cũng đã từng gặp qua, đối với Đồng Phương Tranh dĩ nhiên không cảm thấy có một chút mới mẻ cùng thích thú nào:

"Nói xong chưa?"

Đồng Phương Tranh trái tim cũng đập loạn một chút, cô vốn là người rất tự tin không dễ bị rơi vào lúng túng như thế này:

"Chính là, tôi muốn trở thành bạn gái cậu"

Tô Thành lạnh giọng không hề có một chút lưu tình nào, đối với sự chân thành của một nữ sinh đang thổ lộ trước hần, hần hiển nhiên coi mảnh tình cảm đó không hề quan trọng:

"Không có khả năng, tôi không thích cô"

Đồng Phương Tranh hơi giật mình một chút, thật ra Đồng Phương Tranh không phải là kiểu tiểu thư kênh kiệu tự coi mình là đúng quá mức, nhưng cô nghĩ đối với vẻ bề ngoài hiện tại của mình, còn có học thức cùng bối cảnh, tất cả mọi thứ đều rất hợp với Tô Thành, hai người bọn cô khẳng định là có khả năng:

"Sao vậy, cậu có bạn gái rồi sao?"

Tô Thành lạnh giọng trả lời:

"Không có..."

Đồng Phương Tranh nghe thấy Tô Thành nói chưa có bạn gái thì phần chần lậ thường:

"Không có tức là tôi..." vẫn có khả năng đúng không?.

Đồng Phương Tranh vốn là định nói như vậy nhưng mà Tô Thành lại nói tiếp thế này:

"Tôi có bạn trai rồi"

Đồng Phương Tranh giống như là nghe thấy được sét đánh giữa trời quang liền giật mình không tin nổi:

"Cái gì?"

Tô Thành mặt vẫn không đổi sắc nói tiếp:

"Cho nên sau này cô hãy biết tự trọng, tôi cũng không muốn em ấy hiểu lầm"

Đồng Phương Tranh nhú mày:

"Cậu có bạn trai sao, là ai thế?"

Tô Thành thật sự muốn chính miệng nói ra nhưng nếu chuyện này để cho Đồ Du Du phát hiện được thì hẳn nhất định sẽ nổi giận với cậu, thế cho nên Tô Thành chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi:

"Cô tùy tiện hỏi một người đều có thể tìm được đáp án"

Đúng là chỉ cần tùy tiện hỏi một người trong trường liền có thể tìm ra được người bạn trai trong lời nói của Tô Thành kia là ai, nhưng mà Đồng Phương Tranh lại lựa chọn chạy đến lớp của Vu Phóng hỏi hắn.

"Vu Phóng, Tô Thành nói cậu ấy có bạn trai, người đó là ai vậy?"

Bởi vì bây giờ vẫn là đang trong giờ kiểm tra, cả lớp vốn dĩ đang im lặng làm bài cho nên khi Đồng Phương Tranh chạy vào trong lớp đường đột hỏi ra câu đó liền làm cho tất cả học sinh đều ngừng lại mọi động tác mà quay lại hóng chuyện hay. Đồ Du Du đang ngồi ở phía trên bục giảng cũng nhất thời ngây người ra không có phản ứng, Vu Phóng theo bản năng liếc mắt nhìn lên phía Đồ Du Du, phát hiện ra sắc mặt Đồ Du Du đang căng thẳng trong lòng chẳng hiểu sao vô cùng không vui.

Đồng Phương Tranh không nhận được câu trả lời từ Vu Phóng mà chỉ thấy hắn ta nhìn về phía Đồ Du Du, cô liền chuyển hướng đi về chỗ cậu gấp gấp hỏi:

"Thầy có biết không, Tô Thành là thích người nào?"

Đồ Du Du hoảng hốt, Đồng Phương Tranh đột nhiên hỏi cậu câu hỏi này thật khiến cho cậu kinh ngạc không biết nên phản ứng ra sao, cũng quên mất hiện tại đang là trong giờ kiểm tra chỉ cần nói Đồng Phương Tranh ra ngoài là được rồi:

"Tôi..."

Đồ Du Du ấp úng nửa ngày, Vu Phóng ở phía sau lúc này mới lên tiếng:

"Đồng Phương Tranh, đang trong giờ kiểm tra cô đang làm các bạn học mất tập trung đó"

Đồ Du Du giật mình vội lấy lại tinh thần:

"Đúng thế, em mau ra ngoài đi, lớp còn đang làm bài kiểm tra"

Đồng Phương Tranh quay xuống nhìn lớp học, vốn định mở miệng hỏi cái gì đó liền nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng kia của Vu Phóng, kết quả Đồng Phương Tranh cũng đành đi ra ngoài. Thời gian kế tiếp Đồ Du Du giống như là ngồi trên đồng lửa không thể tập trung được, tại sao Đồng Phương Tranh đột nhiên lại chạy tới đây hỏi cậu câu hỏi này, còn biết được chuyện Tô Thành thích đàn ông, chắc không phải cái tên lưu manh tinh trùng thượng nào kia lại nói lung tung gì đó với cô ấy rồi chứ, nếu như để cho học sinh trong trường phát hiện ra chuyện này thì không ổn.

Đồ Du Du ngồi trong lớp cứ suy nghĩ mông lung mãi cũng đợi được đến giờ kết thúc tiết kiểm tra, cậu vội vã thu dọn sách vở đứng dậy rời khỏi lớp, lúc Đồ Du Du ra khỏi cửa lớp học liền có tiếng của Vu Phóng gọi cậu lại:

"Thầy ời"

Đồ Du Du giật mình dừng bước, trong lòng thầm nói một vụn từ không ổn:

"Hả, cậu có chuyện gì sao?"

Vu Phóng vẫn giữ gương mặt bình thản, bên khóe miệng duy trì nét cười:

"Đồng Phương Tranh vừa nói Tô Thành có bạn trai, quan hệ giữa thầy và cậu ta rất tốt, chắc không phải..."

Vu Phóng nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt sâu xa bắn thẳng vào trong tròng mắt hoang mang kia của Đồ Du Du, Đồ Du Du hoảng hốt đến mức hai chân cứng ngắc, tay cũng quên cử động, đến cuối cùng Vu Phóng lại nói tiếp:

"Thầy cũng biết bạn trai của cậu ta là ai chứ?"

Đồ Du Du vội vàng né tránh ánh mắt sâu xa như muốn nhìn thấu mình kia của Vu Phóng:

"Tôi không biết, có thể là Đồng Phương Tranh nghe được tin đồn ở đâu đó, tôi có việc gấp đi trước đây"

Nói rồi Đồ Du Du liền vội vã bước sang một bên rồi rời đi, Vu Phóng nắm chặt bàn tay nâng bước đi theo phía sau cậu, lúc đến chỗ ngã rẽ ở góc cầu

thang liền chặn cậu lại. Bởi vì chỗ này hầu như không có ai qua lại, ánh sáng cũng không chiếu vào chỗ này quá nhiều, lúc này bóng lưng to lớn của Vu Phóng lại vừa vịn che đi những tia sáng phía sau, Đồ Du Du có cảm giác nguy hiểm lo lắng:

"Em còn chưa nói chuyện với thầy xong, thầy sao lại vội vã rời đi như thế?"

Đồ Du Du có điểm hoảng hốt, gương mặt của Vu Phóng tuy rằng vẫn mang nét cười nhưng không hề ôn nhu dương quang giống như thường ngày, hại cậu trong lòng thật sự kinh hãi, chỉ sợ là Vu Phóng phát hiện ra chuyện gì đó giữa cậu và Tô Thành thì không hay:

"Cậu còn có vấn đề gì trong sách không hiểu sao, nếu không gấp thì lần sau đến giờ phụ đạo tôi giải thích một thể cho cậu có được không?"

Vu Phóng cười nhẹ:

"Không phải là vấn đề trong sách, vấn đề này liên quan đến thầy đó"

Đồ Du Du giật mình:

"Liên quan đến tôi?"

Vu Phóng im lặng vài giây rồi mở miệng nói:

"Vấn đề chính là... thầy cũng thích Tô Thành sao?"

Đồ Du Du cả kinh há một tiếng, Vu Phóng đột nhiên đưa một tay chống trên tường giống như là không để Đồ Du Du chạy trốn vậy:

"Thầy có thích Tô Thành không?"

Đồ Du Du đưa tay đẩy Vu Phóng ra muốn rời đi:

"Ý của cậu là gì tôi không hiểu"

Vu Phóng nhanh tay nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du kéo lại:

"Thầy không hiểu ý của em vậy thì để em hỏi thẳng ra vậy, chính là thầy thật sự cũng thích đàn ông sao?"

Đồ Du Du nghe thấy câu hỏi này liền giận dữ dùng hết sức lực đẩy Vu Phóng ra, thật ra Đồ Du Du đúng là thích Tô Thành, nhưng cậu vẫn chưa thể nào tiếp nhận được câu hỏi thẳng thắn thái quá kia của Vu Phóng, lòng tự trọng của một thầy giáo vốn dĩ cao hơn người thường rất nhiều cho nên không thể tránh khỏi được việc Đồ Du Du hiện tại vô cùng tức giận. Vu Phóng đột nhiên mạnh tay đẩy Đồ Du Du vào góc tường, đầu cậu đập vào vách tường cứng kia đến choáng váng, giây tiếp theo vòng eo liền cảm giác được bị người ta siết chặt hơi nhấc lên:

"Cậu ta đã làm như vậy với thầy chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Em Ấy Là Bạn Trai Của Tôi

Đồ Du Du chưa bao giờ rơi vào tình thế giống như hiện tại, thế cho nên lúc này tránh không được có điểm hoảng loạn không thôi, lúc tầm nhìn cậu chạm tới ánh mắt của Vu Phóng liền giật mình, bởi vì từ trước đến nay cậu chưa từng phát hiện ra Vu Phóng thế nhưng lại có bộ dạng đáng sợ như vậy.

Không gian căng thẳng, lại còn ở trong một góc cầu thang thiếu sáng, hơi thở nặng nề giống như đã thú đang tức giận bao trùm nơi này, điện thoại trong túi quần của Đồ Du Du đột ngột vang lên, Đồ Du Du cũng không còn lý trí mà lấy điện thoại ra nữa chỉ không ngừng dùng lực đẩy Vu Phóng cách xa mình một chút:

"Vu Phóng, nếu như cậu không thả tôi ra thì mối quan hệ giữa cậu và tôi trước đây cũng coi như không còn đây"

Vu Phóng nhếch môi cười, hán hôm nay bị Đồ Du Du chọc tức sớm đã chẳng sợ hãi cái gì, từ nhỏ đến lớn hán vẫn luôn muốn có mọi thứ mà Tô Thành có nhưng chưa bao giờ hán có được dù chỉ một lần, Tô Thành càng thích thứ gì thì hán càng muốn có được thứ đó, ví như Đồ Du Du hiện tại vậy, hán biết được Tô Thành đối với Đồ Du Du khác xa với những người bạn gái trước đây, thế cho nên hán càng muốn làm tổn thương cậu, hoặc cũng có thể là hán thật sự yêu thích cậu cho nên mới tức giận như vậy.

Điện thoại liên tục réo chuông inh ỏi, hết cuộc này lại đến cuộc khác không ngừng dù chỉ là nửa giây, Vu Phóng đưa tay xuống dưới đùi của Đồ Du Du lần mò vào trong túi quần cậu móc ra điện thoại kia nhìn một lượt, quả nhiên người không đủ kiên nhẫn liên tục gọi tới cho Đồ Du Du chính là Tô Thành. Vu Phóng im lặng, một tay cầm điện thoại, một tay giữ chặt cổ tay của Đồ Du Du, thật ra trong lòng của Vu Phóng vẫn có một phần e ngại Tô Thành, sự

e ngại này khiến cho hắn cũng tự trách bản thân quá mức yếu đuối, mãi mãi không thể nào bằng được dù chỉ là một góc của Tô Thành.

Vu Phóng bất chợt buông tay Đồ Du Du ra, Đồ Du Du cũng không biết Vu Phóng đột nhiên tại sao lại thả mình nhưng cậu cũng không có suy nghĩ nhiều ngay lập tức giật lấy điện thoại trên tay của hắn rồi nhanh chóng bỏ chạy. Lúc đi ở dưới sân trường rồi còn không quên liên tục quay lại phía sau kiểm tra xem Vu Phóng có đi theo mình hay không, khi rẽ vào trong khu nhà của giáo viên liền bất chợt bị một lực đạo nắm lấy cổ tay cậu kéo lại, Đồ Du Du hoảng hốt phản ứng rất mạnh định vùng cựa ở tay bên kia đánh người, nhưng mắt thấy người nọ là Tô Thành liền thu tay lại.

"Sao không nghe điện thoại, đã nói về sớm một chút cơ mà?" Tô Thành nhún mày không vui

Đồ Du Du tìm vẫn còn đập thình thịch, dĩ nhiên thì cậu sẽ không lựa chọn mang chuyện Vu Phóng kể cho Tô Thành biết, thứ nhất Tô Thành rất dễ kích động, cậu không muốn hắn lại làm loạn chuyện này lên, thứ hai cậu cũng không muốn Tô Thành hiểu nhầm cho dù chuyện này căn bản sẽ rất khó gây ra hiểu nhầm nhưng ai mà biết được kẻ kích động nào đó trong đầu suy nghĩ cái gì thế cho nên Đồ Du Du lựa chọn trả lời thế này:

"Có học sinh trong lớp chưa làm xong bài kiểm tra, tôi tạo điều kiện cho mấy em ấy làm thêm vài phút cho nên không thể nghe được điện thoại của cậu"

Tô Thành nghi ngờ nhìn chằm chằm Đồ Du Du một lượt:

"Thật không?"

Đồ Du Du chợt dạ lảng tránh ánh nhìn dò xét kia của Tô Thành:

"Nếu không thì còn có thể là gì chứ, mau buông tay tôi ra đi, ở dưới này lồi lõm kéo kéo coi chừng bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu"

Tô Thành buông tay Đồ Du Du ra, mắt thấy cổ tay của cậu có vết đầu ngón tay bầm tím lưu lại trên đó thì giật mình, hắn đúng là vừa nắm cổ tay cậu nhưng không dùng lực mạnh đến vậy, hiện tại vì sao nơi này lại xuất hiện dấu vết khá nghi. Tô Thành ngay lập tức kéo tay Đồ Du Du lên trước mặt mình nghiền ngẫm xem xét:

"Chỗ này bị làm sao đây?"

Đồ Du Du trong lòng bắt đầu lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra đồ tội cho Tô Thành:

"Làm sao cậu còn hỏi, cậu vừa nắm ở chỗ đó còn gì"

Tô Thành nhún mày:

"Không thể nào"

Đồ Du Du nhanh chóng thu tay lại tránh để cho Tô Thành phát hiện ra điều gì khác thường:

"Được rồi, nếu không tự nhiên mà lại có được sao"

Đồ Du Du muốn xoay người bước lên bậc thang nhưng lại bị Tô Thành kiên quyết giữ lại muốn hỏi cho ra lẽ:

"Em nói đi, rốt cuộc là ai làm anh sẽ đi tìm người đó tính sổ"

Đồ Du Du ngoài mặt vẫn tỏ ra tức giận nhưng trong lòng đã gấp lăm rồi:

"Là cậu đó, đừng luyên thuyên nữa, không phải nói muốn tôi về sớm cùng đi mua đồ chuẩn bị cho buổi dã ngoại sao?"

Tô Thành im lặng nhìn chằm chằm Đồ Du Du, Đồ Du Du bị ánh nhìn kia của hắn làm cho toàn thân cả người đổ mồ hôi lạnh, kẻ đó cậu liền tìm cách đánh lạc hướng của hắn, hai mắt mở lớn nhìn hắn bực bội:

"Thế có đi hay không, không đi thì tôi về nhà ngủ"

Tô Thành chắc chắn hôm nay Đồ Du Du xảy ra chuyện gì đó, nhưng nếu như Đồ Du Du đã có ý định giấu thì hắn sẽ không tiếp tục ngoan cố hỏi, việc này để hắn tự tìm hiểu cũng có thể:

"Đi thôi, trước đi ăn trưa"

Đồ Du Du bất giác thở nhẹ một hơi, may mắn Tô Thành không tiếp tục truy hỏi nếu không cậu cũng không biết phải giải thích với hắn như thế nào nữa. Động tác nhỏ kia của Đồ Du Du làm sao thoát được khỏi tầm mắt của Tô Thành, việc này làm cho hắn càng thêm chắc chắn rằng Đồ Du Du đúng là đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ có điều cậu không muốn nói cho hắn biết mà thôi:

"Du Du"

Tô Thành lên tiếng gọi, Đồ Du Du nghe thấy liền giật nảy cả mình gấp gấp há một tiếng. Tô Thành im lặng nhìn Đồ Du Du một lượt, giây kế tiếp mới nói:

"Em muốn ăn cái gì?"

Đồ Du Du áp úng đáp:

"Tùy ý cậu"

Tô Thành đột nhiên cúi đầu xuống, mang miệng hần ghé sát vào vành tai Đồ Du Du khàn giọng nói thế này:

"Anh muốn ăn em có được không?"

Sân trường vắng người qua lại, xung quanh hai bên đều trồng hàng cây cao, tán lá rậm rạp vừa vặn che đi được tầm mắt của người hữu tình muốn nhìn xuống đang đứng phía trên kia. Vu Phóng vẫn luôn ghen tị với tất cả những gì của Tô Thành, cho nên đối với Đồ Du Du thì lại càng muốn cướp đi cậu khỏi hần hơn, từ trên chỗ này không có cách nào quan sát được tí mĩ sắc mặt của Đồ Du Du, nhưng không cần nhìn hần cũng sẽ đoán ra được Tô Thành nhất định là đang nói lời gì đó với cậu, khiến cho cậu phải ngượng ngùng mà luống cuống chân tay.

Lại nói đến Đồ Du Du, trong lòng cậu bắt đầu rối bời, nhớ tới câu hỏi của Vu Phóng, Đồ Du Du có phải là cũng thích đàn ông hay không hay là cậu chỉ đơn giản thích Tô Thành, mà Tô Thành lại không cần thân là một người đàn ông, bởi vì khi Tô Thành đứng ở khoảng cách gần như vậy đối với cậu, cậu không hề có một chút gì gọi là ghét bỏ hần, nhưng Vu Phóng thì lại khác, hần ta đứng gần cậu như vậy quả thật làm cho cậu vô cùng khó chịu. Đồ Du Du nhanh chóng đẩy Tô Thành ra:

"Ăn nói hàm hồ, lần sau ở bên ngoài đừng làm ra mấy động tác như vậy, người khác nhìn thấy thì phải giải thích làm sao?"

Tô Thành đưa tay nựng cằm Đồ Du Du:

"Đến lúc đó anh sẽ thay em giải thích, chỉ cần nói em là bạn trai của anh, người khác dám có ý kiến hay sao?"

Đồ Du Du liếc mắt nhìn Tô Thành, sau đó trong lòng cậu chợt nghĩ có thật sự là như lời Tô Thành nói hay không, chỉ cần nói rằng cậu là bạn trai của hần thì tất cả mọi người đều không dám có ý kiến:

"Không biết xấu hổ, ngày nào cũng nói mấy lời vô nghĩa này"

Có hai nam sinh từ phía xa đang đi về chỗ này, Đồ Du Du cũng nhìn thấy bọn họ cho nên liền đưa mắt ra hiệu với Tô Thành, Tô Thành thế nhưng không có một chút do dự nào liền nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du hướng hai nam sinh kia đang đi tới nói:

"Em ấy là bạn trai của tôi, hai người có ý kiến gì hay không?"

Đồ Du Du giật mình, không nghĩ tới Tô Thành sẽ nói ra mấy lời như thế, hai nam sinh kia cũng hoảng hốt không kém, chỉ sợ mình nói sai cái gì đó sẽ bị Tô Thành đánh cho thành đầu heo:

"Không có, chúng tôi không có ý kiến"

Tô Thành quay sang nhìn Đồ Du Du cười:

"Em nói xem, có phải lời anh nói ra đều là vô nghĩa hay không hả?"

Đồ Du Du lúc này mới lấy lại tinh thần, cậu đưa tay đánh mạnh vào ngực của Tô Thành:

"Cậu điên rồi!" Tô Thành đột nhiên a lên một tiếng, hai tay ôm lấy ngực trái của mình khụy xuống. Đồ Du Du giật mình vội vàng đỡ lấy hần, vừa mới rồi do cậu tức giận quá mà không suy nghĩ đến chuyện mình ra tay quá mạnh, lại còn đánh vào vị trí trái tim Tô Thành:

"Tô Thành, cậu có sao không?"

Tô Thành nhú mày kêu đau, Đồ Du Du gấp gấp đỡ lấy hần lo lắng không thôi:

"Tô Thành, tôi xin lỗi, tôi đưa cậu đến phòng y tế xem thử"

Tô Thành nắm lấy tay của Đồ Du Du, nhân lúc cậu không để ý liền nhanh chóng hôn vào má cậu một cái rồi cười xấu xa:

"Em lo lắng cho anh lắm hả, em đúng là yêu anh đến chết đi được"

Đồ Du Du giật mình ngẩn ngơ mất vài giây, sau vài giây liền phát hiện ra được bản thân bị lừa liền đẩy Tô Thành ra rồi đá vào chân hần:

"Tô Thành, tôi không bao giờ tin lời cậu nói nữa"

Bình thường Tô Thành đều tới mấy nhà hàng sang trọng đắt tiền để dùng bữa, nhưng hôm nay Đồ Du Du nói cạnh trường có một quán mì bò rất ngon, thế cho nên Tô Thành và Đồ Du Du liền đi đến đó. Quán mì bò này là quán do hộ gia đình nhỏ mở lên, bài trí bên trong đơn giản không có theo một phong cách nào, chỉ là một quán bình dân nằm ở giữa góc phố nhộn nhịp. Tô Thành và Đồ Du Du chọn một bàn ở gần cửa ra vào, bên trong khá vắng khách chỉ có vài người đang ăn, trên bàn gỗ có một ống đũa tre cùng một hộp giấy ăn, Đồ Du Du lấy giấy ăn ra lau đũa tre giúp cho Tô Thành, Tô Thành nhìn quanh một lượt vẫn cảm thấy nơi này có vẻ không đảm bảo vệ sinh, Đồ Du Du nhìn qua cũng biết Tô Thành đang nghĩ cái gì cho nên cậu liền nói:

"Đừng nhìn nữa, tuy rằng không phải nhà hàng sang trọng gì nhưng quán này cũng rất sạch sẽ, cậu cứ yên tâm đi"

Một nữ nhân viên phục vụ mặc quần áo bình thường, nhìn qua khoảng mười sáu mười bảy tuổi đi đến hỏi hai người muốn ăn cái gì. Tô Thành hơi nhú mồm một chút, cảm thấy quán ăn này thật sự không có cung cách phục vụ gì cả, nhân viên bán hàng không mặc đồng phục, thái độ cũng có điểm hồ hồ thái quá cứ cười cười nói nói, trong quán lại chỉ có quạt trần, ngay cả một tờ thực đơn cũng không mang tới để cho khách hàng lựa chọn:

"Không có thực đơn sao?"

Cô gái nọ mỉm cười chỉ tay về phía bảng lớn gắn ở trên tường:

"Phiên anh nhìn ở kia chọn món"

Đồ Du Du biết đại thiếu gia Tô Thành căn bản sẽ không quen đến những quán như vậy, cũng giống như bản thân cậu không quen đến mấy nơi nhà hàng sang trọng, khi ăn phải nhỏ nhẹ từ tốn tránh ánh mắt của những người xung quanh, cho nên Tô Thành nếu như muốn quen với cậu thì nhất định phải làm quen được với cách sống thường ngày của cậu, đôi lại cậu cũng sẽ dần dần thích nghi với cuộc sống của hắn:

"Tô Thành, cậu chọn được món chưa?"

Tô Thành nhìn một lượt toàn là mấy món ăn bình thường không có gì đặc biệt, giá cả cũng rẻ đến mức bất ngờ, mang Đồ Du Du đi ăn hắn không muốn chỉ gọi một hai món rẻ tiền như vậy chính vì thế liền quay sang nói với cô gái kia:

"Mỗi loại hai phần, mang hết lên cho tôi"

Cô bé phục vụ há một tiếng, Đồ Du Du thấy vậy liền nhú mồm:

"Sao lại lãng phí như vậy, ăn không hết được đâu, cho tôi hai bát mì thịt bò cùng một phần tiết bò loại đặc biệt là được rồi"

Cô bé phục vụ kia mỉm cười gật đầu rồi đi, hai bát mì thịt bò rất nhanh được mang lên, giống như là đã được chuẩn bị sẵn từ trước vậy, chớp mắt một cái là có, không giống như là ở trong nhà hàng nhanh nhất cũng phải đợi ba phút mới có đồ bụng lên:

"Mì thịt bò của hai người"

Đồ Du Du gật đầu nói cảm ơn, sau đó phần tiết bò đặc biệt kia cũng được bụng tới, trên những miếng tiết hầm còn có cả hành lá màu xanh tươi bắt mắt, Đồ Du Du đưa đũa cho Tô Thành:

"Món ăn không quá đặc biệt, trình bày cũng không đặc sắc giống như những nhà hàng sang trọng mà cậu từng ăn, nhưng đảm bảo là ăn rất ngon"

Đồ Du Du trước tiên là gấp một miếng thịt bò được thái mỏng cho vào trong miệng nhai nhai rồi cảm thán:

"Thịt bò ở đây rất ngon, thái lát mỏng ăn rất mềm"

Tô Thành không ăn mà nhìn Đồ Du Du ăn, hắn vốn là người rất dễ đồ mỡ hôi, bên trong chỉ có quạt trần nên hơi nóng một chút, chỉ chốc lát phía sau lưng áo của hắn đã thấm đẫm mồ hôi, có điều hắn lại cảm thấy rất vui vẻ bởi vì nhìn Đồ Du Du ăn ngon như vậy tâm trạng hắn cũng tốt lên rất nhiều. Tô Thành gấp thịt bò trong bát của mình bỏ vào trong bát của Đồ Du Du, Đồ Du Du có điểm bất ngờ ngẩng đầu nhìn hắn:

"Sao lại gấp cho tôi, bát của tôi vẫn còn"

Tô Thành nhếch môi cười:

"Không phải em khen thịt bò ở đây ăn rất ngon sao, ngon thì ăn nhiều một chút"

Đồ Du Du từ chối:

"Được rồi, cậu đừng gấp cho tôi nữa, cậu cũng mau ăn đi"

Tô Thành gấp thịt bò của mình qua hết sang bát của Đồ Du Du, đến cuối cùng khi trong bát hắn chỉ còn duy nhất một miếng thịt nhỏ mới dừng lại gật đầu đáp ứng Đồ Du Du:

"Được rồi, anh cũng ăn thử... ừ đúng là rất ngon"

Đồ Du Du trước nay chưa từng được ai quan tâm như vậy, ngay từ nhỏ cậu đã mất mẹ, ba của cậu lại cưới vợ mới, mẹ kế của cậu đối với cậu không quá mức nhiệt tình, nếu như nói thẳng ra chính là có điểm không quan tâm đến, trên bàn ăn có thức ăn ngon đều gấp cho em gái khác mẹ của cậu trước tiên, mỗi lần có đồ tốt cũng đều là dành cho em gái của cậu, bây giờ được Tô Thành quan tâm như vậy, chỉ là một động tác nhỏ gấp thức ăn mà thôi cũng khiến cho cõi lòng của cậu xôn xao đôi chút.

"Em sao thế, không phải khen ăn rất ngon hay sao, tại sao lại ngồi ngây ra đó?" Tô Thành ngẩng đầu lên liền phát hiện ra Đồ Du Du đang nhìn chằm chằm mình liền khó hiểu hỏi.

Đồ Du Du vốn là định nói tiếng cảm ơn, nhưng mà cậu cảm thấy nếu như hiện tại nói ra lời này nhất định sẽ phá hỏng bầu không khí tốt đẹp, chính vì thế tiếng cảm ơn kia liền thay bằng lời nói như sau:

"Cậu đối xử thật tốt với tôi"

Tô Thành thân nhiên trả lời:

"Đương nhiên, trên đời này cũng chỉ anh mới có thể đối xử tốt nhất với em như thế mà thôi"

Đồ Du Du ngẩn người, dường như mấy lời Tô Thành nói ra đều nghe có vẻ rất ngông cuồng không đáng tin, nhưng ngẫm lại mọi lời hắn nói đều giống như là sự thật hiển nhiên vậy, đúng là từ đó đến giờ Tô Thành là người đối xử với cậu tốt nhất:

"Cho nên bữa ăn này tôi sẽ trả tiền, một lát nữa cậu không được tranh trả tiền với tôi"

Đồ Du Du không muốn để cho Tô Thành phát hiện ra được sự ngưng ngừng này của mình, chính vì vậy liền lảng sang vấn đề khác rồi cúi đầu ăn mì. Ăn uống xong xuôi là gần mười hai giờ, Tô Thành nhận được cuộc gọi của Tô Thánh, hắn ngay cả nhủ mày cũng không có đã trực tiếp tắt nguồn điện thoại, thời gian ở bên cạnh Đồ Du Du hắn đều rất quý trọng, hắn thật sự không muốn phá bỏ không khí tốt lành này.

"Ai gọi cho cậu thế?" Đồ Du Du thấy Tô Thành tắt điện thoại thì hỏi

Tô Thành đáp:

"Là ba anh gọi, không có việc gì đâu"

Đồ Du Du trả tiền xong liền nói tiếp:

"Nếu lỡ như có việc gấp gì thì sao?"

Tô Thành nhìn Đồ Du Du mỉm cười:

"Từ trước đến nay không có việc gấp gì là ông ta không giải quyết được hết cả, anh nhúng tay vào chỉ thành bại sự mà thôi"

Đồ Du Du vốn là định lên tiếng khuyên nhủ Tô Thành nhưng cuối cùng vẫn là im lặng không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Trường Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nghiêm Túc

Tô Thành nói lần này sẽ đến biệt thự ngoại ô của Tô gia, biệt thự ngoại ô này chính là một trong phần gia sản của mẹ hắn trước khi mất để lại cho hắn, năm nào hắn cũng đều đến đó nghỉ ngơi vì không khí rất trong lành, xung quanh lại không có bất cứ ai sinh sống quấy nhiễu cả. Bởi vì biệt thự nằm cách biệt ở trên núi cho nên không có siêu thị hay là chợ gì, chính vì thế hiện tại Đồ Du Du và Tô Thành mới đi đến siêu thị mua đồ ăn thức uống để mang đi.

"Tô Thành, sao lại mua nhiều bia như thế?" Đồ Du Du nhìn Tô Thành liên tục bỏ bia vào trong xe đẩy liền hỏi

Tô Thành cười cười:

"Người tôi đều là thanh niên cả, em nghĩ là sẽ đều uống nước ngọt sao?"

Đồ Du Du nhìn một xe đẩy đã rất nhiều bia rồi liền lo lắng:

"Nhưng nhiều như vậy uống làm sao mà hết, uống nhiều sẽ nguy hiểm đó"

Tô Thành nhìn bia bên trong rồi lại nhìn Đồ Du Du:

"Anh sợ vẫn còn thiếu đó"

Tô Thành nhặt toàn bia, Đồ Du Du thì nhặt toàn bánh kẹo cùng thức ăn, đến lúc đẩy xe đi qua quầy hàng tính tiền rồi nhân viên thu ngân nhìn cũng phải nhủ mày một chút, nhóm người đợi tính tiền phía sau sốt ruột không thôi, đợi Tô Thành trả tiền xong Đồ Du Du còn không quên quay lại xin lỗi người đang xếp hàng ở phía sau cùng cô thu ngân đứng bên quầy. May mắn Tô Thành lái xe ô tô đến, nếu như hắn đi xe mô tô của hắn khẳng định là không có chỗ mà để nẩy đồ này. Tô Thành ngồi vào trong xe rồi liền giống như nhớ ra điều gì đó:

"Đúng rồi anh quên mất, chúng ta còn cần phải mua vài thứ rất quan trọng"

Đồ Du Du quay sang hỏi:

"Mua cái gì?"

Tô Thành thần nhiên đáp:

"Bao cao su và gel bôi trơn"

Tô Thành và Đồ Du Du trước nay làm đều trực tiếp bỏ qua bước dùng bao, hiện tại Tô Thành tự nhiên nhắc đến vấn đề này liền làm cho Đồ Du Du da mặt mồng tránh không được đồ bưng cả mặt:

"Mua làm cái gì chứ, không cần mua những thứ đó, nhà không phải vẫn còn sao"

Tô Thành nghe thấy giọng nói lí nhí kia của Đồ Du Du liền buồn cười:

"Em nghĩ cái gì thế, anh là mua cho nhóm người kia, bọn họ lần này đều mang theo người yêu đi, ở trên biệt thự không có chỗ mua bán, chúng ta lại ở đó nghỉ ngơi bốn ngày, chẳng lẽ nhìn được hay sao?"

Đồ Du Du nghe thấy càng xấu hổ hơn, thì ra đúng là mình suy nghĩ lung tung:

"Tôi không có nghĩ cái gì cả"

Tô Thành không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo Đồ Du Du, cố tình truy hỏi đến cùng:

"Vậy sao mặt lại đỏ như thế hả?"

Đồ Du Du xấu hổ không thôi, không thể để cho Tô Thành hết lần này đến lần khác trêu ghẹo cậu như thế được:

"Mau lái xe về đi, còn nói chuyện nữa thì tôi sẽ xuống xe tự về"

Tô Thành đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo của Đồ Du Du, gương mặt tiến sát đối diện gương mặt cậu:

"Bảo bối, thừa nhận là em đang suy nghĩ đen tối một lần thì chết sao?"

Đồ Du Du đẩy Tô Thành ra:

"Cậu mới là suy nghĩ đen tối, đừng có mà đẩy qua người của tôi"

Tô Thành bật cười ha ha cúi đầu hôn vào môi của Đồ Du Du:

"Anh thừa nhận anh là suy nghĩ đen tối, anh muốn suy nghĩ đen tối với em"

Hai người đang ở dưới tầng hầm bãi đỗ xe của siêu thị, tuy rằng chỗ này không có người nhưng nếu như đột nhiên có người đi vào lấy xe nhìn thấy thì không hay, hơn nữa cậu cũng không quen ở bên ngoài làm ra mấy chuyện thân mật thế này:

"Cậu tránh ra, đừng có mà..."

Ghế ngồi bên cạnh đột nhiên bị Tô Thành điều chỉnh hạ xuống, Đồ Du Du bắt đầu cảm thấy không ổn, tự nhiên Tô Thành lại hạ ghế của cậu xuống làm cái gì chứ:

"Này, cậu muốn làm cái gì hả?"

Tô Thành xấu xa luồn tay vào trong áo sơ mi của Đồ Du Du:

"Chơi trò xe rung với em"

Đồ Du Du cảm thấy áo của mình hình như bị Tô Thành làm cho đứt mất chiếc cúc phía trước ngực rồi liền hoảng hốt:

"Này, cậu mau nghiêm túc lại đi"

Tô Thành bàn tay to lớn sờ loạn trước ngực Đồ Du Du:

"Thầy ơi, em đang rất nghiêm túc đây này"

Đồ Du Du đưa tay giữ áo thì bị Tô Thành kéo quần, còn đưa tay giữ quần thì bị Tô Thành cởi áo, đến cuối cùng chặt vật mỗi hồi áo sơ mi liền bị cởi ra, quần cũng tụt xuống, khắp người hỗn loạn nơi cần bại lộ liền bại lộ, nơi vốn dĩ muốn che đi lại che không được nữa. Đồ Du Du nhìn thấy bản thân mình

thông qua gương chiếu hậu ở trên xe, không nhìn thì không sao, vừa nhìn cũng cảm thấy phải bắt ngờ, từ đó đến giờ cậu chưa từng nghĩ tới chuyện bản thân mình lại bị một học sinh chính đến như vậy, còn bị hắt thượng ngay ở bên ngoài nữa.

Tô Thành luôn chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, nhiều lúc Đồ Du Du nghi ngờ có phải hay không Tô Thành đã tính kế cậu từ trước, ví như lúc này hẳn không biết từ đâu lấy ra được lọ gel bôi trơn mà bôi tới trước phía giữa mông của cậu. Thật ra Đồ Du Du cũng biết đã bị Tô Thành dè ra làm đến bước này rồi căn bản là không thể trốn được, nhưng mà cậu vẫn rất lo lắng sẽ có người nào đó nhìn thấy bọn họ ở trong xe:

"Tô Thành... tôi sợ có người nhìn thấy chúng ta"

Tô Thành đưa một đầu ngón tay tiến vào bên trong động nhỏ của Đồ Du Du thăm dò, giọng nói khàn khàn vang vọng ở bên tai cậu:

"Yên tâm, giờ này không có ai đến đâu"

Trong xe vốn dĩ chật hẹp, lại cộng thêm với không khí áy náy hiện tại, âm thanh duy nhất tồn tại chỉ có tiếng thờ đốc cùng tiếng nước phát ra từ nơi mẫn cảm phía dưới của Đồ Du Du, nơi có ngón tay của Tô Thành đang không ngừng kéo ra đâm vào:

"Ừm... ừm..."

Tô Thành một tay vuốt ve Tiểu Du Du, một tay trêu đùa phía dưới mông cậu, thân thể người nào đó giống như một đóa hoa anh túc khiến cho hắn phải chìm vào trầm mê mộng ảo vậy:

"Du Du, thích không?"

Đồ Du Du chỉ khoác trên người một chiếc áo sơ mi trắng, trên gương mặt vẫn còn đeo cặp kính trắng kia, ở hàng ghế phía sau kia còn để cặp da thầy giáo của cậu, cảm giác bị chính học sinh của mình trêu đùa trong tay thế này thật sự làm cho Đồ Du Du cảm thấy rất mờ lung. Đồ Du Du phát hiện ra bản thân mình đang rên rỉ, cậu giật mình vội mím chặt môi cố gắng không phát ra tiếng kêu đó, Tô Thành đã rút đầu ngón tay ra khỏi nơi đó của Đồ Du Du, khi Tô Thành tạm thời rời đi Đồ Du Du liền có cảm giác trống rỗng khó chịu, đến cuối cùng vẫn là nhịn không được khẽ than nhẹ một tiếng:

"A..."

Tô Thành kéo khóa quần, mang bàn tay của Đồ Du Du chạm vào dị vật cứng nóng kia của hắn, Đồ Du Du bị nhiệt độ nơi đó làm cho giật mình hoảng hốt muốn thu tay lại nhưng lại bị Tô Thành giữ chặt ép buộc dể vào nơi đó xấu xa hời:

"Thích không?"

Cậu không thể trả lời là có thích, cậu là một thầy giáo làm sao có thể ở trước mặt học sinh của mình thẳng thắn thừa nhận sự ham muốn này chứ. Đồ Du Du đến cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng nhẫn nhịn, cả người bủn rủn mềm nhũn chỉ muốn Tô Thành nhanh chóng yêu thương, có lẽ Tô Thành phát hiện ra điểm yếu của cậu rồi cho nên hắn hết lần này đến lần khác chần chừ như vậy, muốn dụ cậu nói ra mấy lời xấu hổ kia. Tô Thành đưa tay khẽ gãi nhẹ hai nụ hoa hồng ở trước ngực Đồ Du Du, Đồ Du Du ngay lập tức cảm nhận được luồng điện tê dại đánh thẳng lên đại não của mình:

"A..."

Tô Thành cười cười cúi đầu ngậm lấy một bên ngực phải của Đồ Du Du, hàm răng như có như không khẽ cắn lấy nơi đó, thỉnh thoảng còn nghe thấy được tiếng mút mát phát ra, âm thanh này thật sự khiến cho Đồ Du Du cả người nóng bừng, khắp mọi nơi trên da thịt cũng chuyển màu hồng hồng:

"Tô Thành... không được... tôi không chịu được"

Tô Thành không cho Đồ Du Du thỏa mãn ngược lại còn muốn làm cho cậu cả người ngứa ngáy, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng chạm rai khắp mọi nơi trên da thịt cậu, cần cổ nơi có yết hầu gọi cảm kia, vùng ngực nơi có hai nụ hoa đang muốn càng ngày càng nảy nở, vùng bụng dưới bằng phẳng. Tiểu Du Du đứng thẳng, còn có nơi phía giữa hai bắp đùi không ngừng co rút ửng hồng. Đồ Du Du vẫn là nhịn không được sự kích thích mạnh mẽ của Tô Thành, cậu quay sang ôm lấy cần cổ hắn, mong muốn né tránh đi được ánh mắt mềm yếu kia khi cầu xin hắn:

"Tô Thành... Tô Thành... tôi khó chịu"

Tô Thành tà tứ phun nhiệt khí vào vành tai Đồ Du Du:

"Cho nên?"

Đồ Du Du nũng nịu khiến cho bất cứ ai cũng muốn được quan tâm che chở cho cậu:

"Cho nên cậu giúp tôi đi"

Tô Thành vuốt ve sống lưng mềm mịn của Đồ Du Du, vẫn là cố tình khơi gợi lên dục vọng làm cho cậu khó chịu:

"Nhưng mà anh lại không biết giúp như thế nào"

Đồ Du Du xấu hổ cắn cắn môi, tuy rằng trong đầu vẫn còn lý trí nhưng mà khắp người lại không chịu tuân theo sự chỉ dẫn của đại não, cậu đưa môi của mình tới trước môi hắn, nụ hôn ngày ngọ bởi vì từ trước đến nay cậu chưa từng là người chủ động, cậu thử đưa đầu lưỡi lượn vào bên trong khoang

miệng của Tô Thành, hoàn hảo có thể dễ dàng tiến vào trong đó, may mắn là Tô Thành cũng không làm khó cậu. Tô Thành ngay lập tức chuyển mình nhào người sang ghế của Đồ Du Du, mang hai chân cậu tách ra rồi nhanh chóng đưa vật nóng kích cỡ to lớn kia của mình tiến vào bên trong cơ thể cậu. Đồ Du Du cảm giác được phía dưới bị dị vật quen thuộc lấp đầy, không miệng vốn đã tập trung hôn Tô Thành cũng dừng lại mọi động tác há miệng khẽ a lên một tiếng.

Tô Thành thích Đồ Du Du ở rất nhiều điểm, trước mắt có thể nói là cơ thể này của cậu, vốn dĩ hai cơ thể giữa hân và cậu đều không có gì khác biệt cả, thứ cậu có hân cũng có, hơn nữa còn nhìn đủ suốt mười mấy năm nay rồi. Nhưng mà cơ thể của Đồ Du Du giống như là có một thứ ma lực nào đó ẩn sâu bên trong vậy, khiến cho Tô Thành mỗi lần chạm tới, mỗi lần tiến vào liền hận không thể đem cậu hòa thành một thể thống nhất với hân.

Xe ô tô hiệu Bentley màu trắng đất tiền ở giữa bãi đỗ xe không khởi động máy móc cũng tự động bị hai thân thể kịch liệt đang quấn lấy nhau làm cho rung chuyển. Đồ Du Du cảm nhận được sự rung chuyển rõ ràng từ chiếc xe mang lại, cũng khe thấy được tiếng động đó, nhưng mà thứ mà cậu quan tâm nhất hiện tại chính là người đàn ông còn đang cân nấn trên người cậu kia:

"Tô Thành, um... tôi có một vấn đề muốn hỏi... a... cậu từ khi nào thì thích tôi?"

Tô Thành thành thật trả lời:

"Không biết"

Tô Thành quên mất chuyện từ khi nào thì thích Đồ Du Du, hoặc có thể là hân không quan tâm đến chuyện đó, đối với hân yêu thích thì chính là yêu thích, không cần phải xác định khoảng thời gian bắt đầu hoặc là lý do để yêu thích:

"Nhưng mà anh biết, anh xác định sẽ nghiêm túc với em"

Đồ Du Du hơi ngẩn người, đối với một học sinh cấp ba lại là một học sinh cá biệt như Tô Thành đây, nói ra hai từ nghiêm túc liệu có phải quá sớm rồi hay không.

"Cho nên, sau này anh nhất định sẽ kết hôn với em"

Đồ Du Du có cảm giác không thể tiếp thu được, vấn đề nghiêm túc mà Tô Thành nói đã làm cho cậu giật mình không thôi, hân thế nhưng còn đề cập đến chuyện kết hôn với cậu, cậu đến nằm mơ cũng chưa từng mơ đến vấn đề này.

"Sau này nếu như em muốn có con thì có thể nhận nuôi, hoặc đến bệnh viện làm thụ tinh nhân tạo, không muốn có cũng được, anh đều nghe theo em"

Còn nói đến chuyện con cái, đến chính cậu chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này nhưng Tô Thành lại có thể nói ra. Tô Thành hôn lên trán của Đồ Du Du, người ta nói hôn lên trán chính là biểu hiện cho một tình yêu tôn thờ, coi đối phương chính là tín ngưỡng của bản thân mình. Tô Thành hiện tại đúng là đã coi Đồ Du Du là tín ngưỡng, cho nên một khoảng thời gian sau đó khi Đồ Du Du gặp phải tai nạn, tín ngưỡng của hân cũng tạm thời biến mất theo cậu, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Đối với một người bàn chuyện kết hôn sinh con với mình, Đồ Du Du nói không rung động chính là nói dối, Tô Thành lại mang cho cậu thêm một hy vọng nữa, nhưng mà hy vọng này cậu sợ sẽ rất nhanh tiêu tan. Cậu sợ Tô Thành vẫn chưa đủ chín chắn, cậu sợ hân chỉ là thấy mới mẻ nhất thời, cũng sợ hân một ngày phát hiện ra bên ngoài kia còn có rất rất nhiều người tốt hơn cậu. Trước nói đến vấn đề địa vị bối cảnh của gia đình hân, Tô gia và Bạch gia đều là đại gia tộc, bọn họ làm sao có thể để cho Tô Thành làm ra loại chuyện động trời kia, sau nói bản thân cậu cũng không có tự tin, cậu đương nhiên không đủ tự tin để nói rằng mình có thể đấu tranh được, kể đó cậu lại sợ Tô Thành sẽ không nghiêm túc, tiếp nữa cậu lại sợ rất nhiều tác động bên ngoài kia. Đồ Du Du sợ lên sợ xuống, sợ trước sợ sau, sợ trái sợ phải, nhưng cậu lại chưa hề phát hiện ra người đàn ông của cậu vô cùng cường đại, những lời hân nói hân đều có khả năng thực hiện được tất cả.

—

Ngày hôm sau, Đồ Du Du cũng quên đi mất chuyện của Vu Phóng, buổi chiều có tiết kiểm tra ở lớp Tô Thành, thầy giáo Đồ lần đầu tiên gian lận ở trên bục giảng dùng đầu ngón tay ra kí hiệu nhắc bài cho nam sinh ngồi cuối góc lớp kia, nam sinh nọ dĩ nhiên rất hưởng thụ sự đặc cách này, tuy rằng hân có thể không thi cũng nhất định được điểm cao, vượt qua kỳ thi suôn sẻ.

Đồ Du Du đang ở trên bục giảng dùng ngón tay nhắc bài cho Tô Thành liền nhìn thấy Tô Thành mang mặt trắng không in chữ phía sau bài thi viết lên ba chữ rồi dang cao lên cho Đồ Du Du xem. Đồ Du Du vừa nhìn thấy dòng chữ kia liền giật mình ho khụ khụ, học sinh trong lớp đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía cậu, Đồ Du Du không rõ là do xấu hổ mà đỏ mặt hay là do ho nên mới đỏ mặt, chỉ biết rằng mặt sau tờ đề thi của Tô Thành có viết dòng chữ rất lớn: Anh yêu em

Hết tiết kiểm tra còn có một tiết học toán nữa, Tô Thành vốn là muốn bỏ tiết học này để cùng Đồ Du Du đi dã ngoại, nhưng mà Đồ Du Du nhất quyết không chịu đồng ý, nói rằng nếu như hân mà bỏ tiết thì cậu sẽ không đi nữa, thế là nhóm bạn của Tô Thành đành hẹn lúc năm rưỡi chiều sẽ khởi hành.

Đồ Du Du đã sớm chuẩn bị quần áo cho cả hai từ hôm qua, lát nữa chỉ cần Tô Thành học xong liền sẽ mang hành lý xuống dưới trường đợi hân đón đi mà thôi. Hôm nay đi gặp mặt bạn bè của Tô Thành, Đồ Du Du có một chút khản trương, có người là học sinh trong trường, cũng có người là học sinh trường khác, bọn họ nếu như biết cậu là thầy giáo của Tô Thành liệu sẽ có phản ứng như thế nào đây.

Đồ Du Du nhìn đồng hồ đã là năm giờ mười lăm phút chiều, cậu chậm rãi kéo theo va li đựng quần áo của hai người đi xuống dưới cổng trường đợi người. Buổi chiều vẫn có nắng vàng, thời điểm này đang là lúc tan tầm cho nên xe cộ ở dưới lòng đường cũng có điểm đông đúc chật chội, có mùi của khói xe ô tô, người ta nói Bắc Kinh chính là thành phố ô nhiễm nhất nhì, cũng đúng thôi vì nơi này có đến hơn hai mươi triệu người, hơn hai mươi triệu

người chỉ chọn được một người, mà người đó lại không cẩn thận là đàn ông. Đồ Du Du khẽ mỉm cười, phía sau có tiếng còi xe bíp bíp, cậu xoay người lại nhìn, là chiếc Bentley trắng quen thuộc. Đồ Du Du kéo theo vali hành lý đi về phía chiếc xe đó, bên trong có người mở cửa xe giúp cho cậu, cậu nhún mảy cúi người nhìn vào bên trong:

"Năm giờ hai mươi phút, từ trong lớp đi xuống dưới chỗ để xe lấy xe ra cũng phải mất năm phút, cậu lại bỏ tiết rồi có đúng không?"

Tô Thành kéo Đồ Du Du vào trong xe:

"Không đúng, hôm nay thầy giáo dạy xong sớm cho nên tan học sớm một chút"

Thật ra thì Tô Thành ở trong lớp không nhìn được làm loạn lên, nói nếu như thầy giáo không chịu cho tan học ngay thì sẽ phá cái lớp này, chính vì thế lão thầy giáo nào đó liền vội vàng ở trước lớp nói tan học.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng

Từ Vương Phủ đến biệt thự ngoại ô vốn dĩ là chỉ cần đi khoảng một tiếng đồng hồ là đến nơi, nhưng bởi vì hai người lựa chọn đúng giờ cao điểm để đi chuyển cho nên mất thêm một tiếng đồng hồ tắc đường nữa, chính vì thế khi đến nơi cũng phải gần tám giờ tối.

Đồ Du Du nhìn tới bên trong sân của khu biệt thự rộng lớn này dựng đến năm sáu chiếc ô tô khác nhau liền có điểm khẩn trương, bạn bè Tô Thành hẳn là đã đến hết cả rồi, cậu bây giờ có cảm giác giống như là bị đưa tới ra mắt họ hàng người yêu vậy. Tô Thành vui vẻ mở cửa xe bước xuống, Đồ Du Du cũng do dự một chút, Tô Thành nắm lấy tay của cậu kéo vào bên trong:

"Không cần khẩn trương, mọi người đều sẽ không làm khó em"

Bên trong vô cùng rộng lớn, nhìn qua một lượt cũng phải cỡ hơn mười người, Đồ Du Du để ý thấy được bên trong góc có Hàn Kỳ đang ngồi nói chuyện với một nhóm người liền bớt khẩn trương hơn, dù sao chỗ này cũng có người cậu quen biết, coi như không quá mức lạc lõng.

Trái ngược với suy nghĩ của Đồ Du Du, nhóm người mà Tô Thành quen đáng lý ra phải đầu xanh tóc đỏ giống như nhóm người lần ấy đến thăm Tô Thành ở trong bệnh viện, nhưng mà nhìn tới nhóm người này đều là một bộ dạng người ra người chứ không có lưu manh giống như trong suy nghĩ của cậu. Thật ra thì lần ấy Tô Thành đã sớm thông báo trước với mọi người khi đến đây phải nhuộm hết tóc trở về màu đen cho hẵn, còn yêu cầu không được mặc quần jean quá rách, những ai xăm mình đều phải mặc áo dài mà che đi, nếu như để cho cừu nâu ngốc nhìn thấy bộ dạng trước đây của bọn họ khẳng định là ai kia sẽ lại lải nhải bên tai hấn suốt mà thôi.

Tô Thành và Đồ Du Du bước vào bên trong, mọi người liền ngay lập tức phát hiện ra sự có mặt của hai người, điều làm cho Đồ Du Du kinh ngạc hơn nữa là bọn họ đều rất đồng thanh mà hét lớn:

"Chị dâu"

Đồ Du Du giật mình trước sự hùng hổ này, bị nhiều người như vậy đồng thanh gọi chị dâu quả thật là rất không thể nào tự nhiên được, huống chi Đồ Du Du vốn dĩ da mặt mỏng làm sao có thể làm như không xảy ra chuyện gì. Tô Thành bật cười ha ha, bàn tay thản nhiên nắm lấy tay của Đồ Du Du thật chặt:

"Mọi người cứ tự nhiên chơi, chị dâu của mấy người da mặt mỏng đừng dọa sợ em ấy"

Đồ Du Du cả người cứng ngắc, đám người kia gọi cậu là chị dâu thì thôi đi, tại sao Tô Thành cũng hòa theo bọn họ mà trêu ghẹo cậu chứ. Đồ Du Du trừng lớn hai mắt ngẩng đầu nhìn Tô Thành tức giận khế quát:

"Đừng nói huyền thuyên"

Tô Thành một tay khoác eo Đồ Du Du, một tay kéo vali hành lý muốn rời đi:

"Đi thôi, chúng ta lên thay đồ rồi xuống ăn tối"

Đồ Du Du đánh vào tay Tô Thành một cái rồi đẩy hấn ra:

"Nhiều người như vậy cậu sao cứ động tay động chân thế hả?"

Tô Thành cũng hết cách chỉ có thể cứng chiều nhìn Đồ Du Du mà thôi. Tòa biệt thự rộng lớn có khoảng vườn phía sau trồng rất nhiều hoa hồng, phía xa còn có riêng một chuồng ngựa, khoảng đất xa nhất là khu nông trại chuyên để nuôi cừu. Trong biệt thự có người ở lại để trông coi, đồ ăn bữa tối đều là do nhóm người đó chuẩn bị cả, phòng của Tô Thành và Đồ Du Du ở tầng ba, là một phòng ngủ mang phong cách châu âu cổ điển, giường ngủ màu vàng

quý tộc có màn rèm lộng lẫy, ngay cả đèn điện trên trần nhà cũng là một đàn đèn chùm vô cùng tráng lệ. Đồ Du Du chưa bao giờ đặt chân tới một nơi như vậy, mấy nơi như vậy cũng chỉ nhìn thấy trên ti vi mà thôi, lúc cậu còn đang ngơ ngác ngắm nhìn mọi bày trí xung quanh thì Tô Thành ở phía sau liền bất ngờ ôm lấy eo cậu:

"Thích không?"

Đồ Du Du gật đầu cảm thán:

"Nơi này đẹp thật"

Tô Thành rất thích khu biệt thự ngoại ô này, đó không chỉ là nơi mà mẹ hắn thường hay đến nhất, mà cảnh vật ở đây còn rất bình yên, xung quanh không có những người mà hắn cảm thấy đáng ghét:

"Ngày mai dậy sớm một chút, còn có thể ngắm bình minh rất đẹp"

Làn gió mát nhẹ nhàng thổi vào trong phòng, cửa sổ vẫn mở làm tung bay tấm rèm lụa mỏng màu vàng, phía dưới trồng một vườn hoa hồng, vừa vận hương thơm kia theo làn gió truyền vào bên trong. Đồ Du Du cảm thấy rất thư giãn cùng thoải mái, không rõ là do cảnh vật xung quanh quá mức hữu tình hay là do ở bên cạnh cậu có người cậu yêu thương nữa, hoặc cũng có thể là cả hai:

"Được rồi, tôi đi tắm trước, phía dưới còn có nhiều người đợi"

Đồ Du Du chính là một con cừu nâu ngốc hay thẹn thùng, mỗi lần cậu thẹn thùng liền sẽ lựa chọn việc chạy trốn, hiện tại vẫn là như thế. Tô Thành buồn cười nhìn theo bóng lưng bé nhỏ kia biến mất sau cánh cửa phòng tắm, hiếm lắm đại thiếu gia Tô Thành mới có khoảng thời gian làm quân tử, không có giờ trò lưu manh đôi bại xông vào phòng tắm cưỡng ép người ta. Nhưng mà nếu như Tô Thành không đột xuất thay đổi biến thành quân tử thì hiện tại hắn cũng không thể nghe được cuộc điện thoại kia. Đồ Du Du vừa vào phòng tắm chưa được bao lâu thì điện thoại cậu liền có người gọi tới, Tô Thành nhú mày nhìn chằm chằm màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi là Vu Phóng liền im lặng một chút rồi cũng cầm lấy điện thoại nhấn vào nút nghe.

Tô Thành không lên tiếng, đối phương ở đầu dây bên kia dường như cũng là đợi người lên tiếng cho nên im lặng, nhưng mà sự im lặng kia chỉ kéo dài khoảng mười mấy giây thì có một giọng nói trầm khàn phá vỡ sự:

"Xin lỗi"

Tô Thành vẫn im lặng, hắn không biết vì cái gì Vu Phóng lại nói lời xin lỗi với Đồ Du Du, cũng cảm thấy thật sự rất bất ngờ trước giọng điệu nghiêm túc kia của hắn. Vu Phóng vẫn tưởng rằng người nghe điện thoại là Đồ Du Du, tưởng rằng cậu bởi vì giận hắn cho nên không nói chuyện, chính vì thế Vu Phóng liền tiếp tục mở miệng:

"Xin lỗi thầy vì lần đó em có hơi kích động, nhưng mà từ ngày hôm đó em đã suy nghĩ rất nhiều rồi, em nhận ra rằng..."

Vu Phóng nói đến đây thì ngừng lại, Tô Thành ở bên này đã sớm siết chặt lấy di động trong tay, trong lòng nổi sóng tức giận.

"Tư tưởng của em đối với thầy không còn đơn thuần nữa" Vu Phóng nhẹ giọng nói

Tô Thành mặc dù không biết trước chuyện Vu Phóng sẽ thích cừu nâu ngốc nhà hắn, nhưng mà hắn cũng không hề có một chút bất ngờ nào cả mà chỉ có giận dữ. Đồ Du Du là người mà hắn nhìn trúng, người hắn nhìn trúng đương nhiên mọi thứ sẽ đều rất xuất sắc, người khác này sinh lòng ái mộ đối với cậu là điều đương nhiên, chỉ có điều lại có người dám cả gan dám tỏ lộ với cậu, mà đối tượng còn là kẻ hắn chán ghét nhất, có thể nói chính là kẻ thù không đội trời chung ngay từ nhỏ rồi.

"Ngày mai thầy có rảnh..."

Vu Phóng còn chưa kịp nói xong thì ở bên kia điện thoại liền có một giọng nam không phải là Đồ Du Du đáp lại:

"Mày chán sống rồi"

Vu Phóng giật mình, từ nhỏ đến lớn hắn đối với Tô Thành luôn có một chút kiêng kỵ cùng chán ghét, tuy rằng chán ghét nhưng rất luôn hạn chế không muốn động đến người này, bởi vì Tô Thành bản tính ngoan cường, người nhà bên ngoại của hắn càng muốn ngoan cường hơn, chỉ cần Vu Phóng hắn làm ra sai sót nhỏ nào thì ngay cả Tô Thành cũng không thể bênh vực hắn được.

Vu Phóng trong vài giây lo sợ, nhưng cuối cùng hắn nhận ra được một điều rằng từ nhỏ đến lớn hắn đều nhường nhịn Tô Thành, mọi thứ hắn yêu thích đều liên tục bị Tô Thành cướp đi, cho đến hiện tại ngay cả người hắn thích, hắn chẳng lẽ cũng có thể vì e sợ Tô Thành mà không tiến tới hay sao:

"Tô Thành?"

Nhiệt độ trong phòng giống như bởi vì sự tức giận của Tô Thành mà hạ thấp xuống, âm điệu nguy hiểm phát ra qua từng kẽ răng:

"Là tao, mày có phải chán sống rồi hay không?"

Vu Phóng im lặng mất vài giây, cảm thấy nếu như bây giờ mình tất nấy trốn tránh thì thật sự rất mất mặt, thế cho nên trong từng ấy năm cuộc đời vẫn luôn nhún nhường Tô Thành thì lúc này Vu Phóng quyết định không chịu nhường nhịn Tô Thành nữa:

"Tao cũng thích thầy giáo, mày có vấn đề gì sao?"

Nắm đầm Tô Thành siết lại thật chặt, điện thoại trong tay cũng có thể bị hấn bóp vỡ bất cứ lúc nào:

"Có rất nhiều vấn đề, người của tao mà mày cũng dám mơ tưởng đến, đợi tao trở về nhất định tính sổ với mày"

Vu Phóng khẽ nhếch môi cười:

"Người cũng chưa chắc đã là của mày"

Tô Thành lớn tiếng quát:

"Em ấy là của tao, mày mơ tưởng em ấy cũng vô dụng"

Đồ Du Du vừa vặn từ trong phòng tắm đi ra liền nghe thấy tiếng quát lớn cùng bộ dạng tức giận kia của Tô Thành, để ý kỹ hơn một chút liền phát hiện được hấn đang cầm điện thoại của cậu. Đồ Du Du không thể nào đoán ra được Tô Thành tức giận vì việc gì mà lại tức giận như vậy, cậu đứng trước cửa phòng tắm do dự không dám bước lên, giọng nói thấp thỏm gọi hấn:

"Tô Thành, có chuyện gì sao?"

Tô Thành đưa tầm mắt nhìn về phía Đồ Du Du, hấn nhìn cậu lâu thật lâu rồi tắt điện thoại chậm rãi đặt xuống dưới giường, giọng nói kia vẫn còn có điểm trầm thấp giống như là chưa thể thoát ra ngay được con thịnh nộ lúc mới rồi:

"Không có gì"

Đồ Du Du biết là có chuyện, nhưng bởi vì xem đáng về khó coi kia của Tô Thành cho nên cậu có chút sợ hãi, cuối cùng đành chọn cách im lặng không hỏi nữa. Tô Thành xoay người mở vali ra lấy quần áo của mình, trong lúc cúi người tìm quần áo, ánh mắt đáng sợ kia đã kịp che giấu khi ngẩng đầu lên đối diện với Đồ Du Du:

"Anh đi tắm, em có thể xuống dưới trước với mọi người"

Đồ Du Du còn chưa kịp nói gì thì Tô Thành đã bước qua cậu đi vào trong phòng tắm rồi, Đồ Du Du nhanh chóng cầm lấy điện thoại của mình mở ra xem thử, trước tiên mở lên mục nhật ký cuộc gọi, cuộc gọi gần nhất kéo dài trong khoảng thời gian năm phút bốn mươi ba giây, là Vu Phóng gọi đến. Đồ Du Du biết Tô Thành vốn dĩ không thích Vu Phóng, nhưng mà Tô Thành hấn cũng sẽ không tức giận đến mức như vừa rồi nếu như chỉ là cuộc điện thoại đơn thuần, Đồ Du Du định nhấn dây số kia gọi lại hỏi nhưng chợt nhớ ra chuyện buổi sáng hôm qua liền dừng lại, đến cuối cùng cậu vẫn là đặt điện thoại xuống, mang tâm trạng bất ổn đi xuống dưới lầu.

Khoảng sân rộng phía sau có tổ chức party tiệc đứng, nhìn thịt nướng cùng bia rượu đặt ở trên bàn, Đồ Du Du hít một hơi thật sâu rồi đi vào nhập hội. Đồ Du Du là định bước tới chỗ Hàn Kỳ, vì dù sao trong chỗ này cậu cũng chỉ quen biết có mình Hàn Kỳ mà thôi nhưng lúc này lại có một cậu nam sinh khác nhìn cậu hét lớn:"Chị dâu đã tới"

Ngay lập tức tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Đồ Du Du, Đồ Du Du dừng bước, mặt cũng lại đỏ lên một chút, nhưng dù sao cậu cũng đường đường là đàn ông, còn coi như số tuổi lớn hơn đám học sinh ở chỗ này, cũng không thể giống như con gái thẹn thùng không nói câu nào được:

"Được rồi, các cậu đừng gọi tôi như vậy"

Một nam sinh khác trên tay cầm chai bia đứng ở một góc nói lớn:

"Chị dâu, đại ca đâu rồi?"

Đồ Du Du đáp lại:

"Cậu ta đang tắm"

Lại một người khác nói chen vào:

"Hai người chẳng lẽ không tắm cùng nhau sao, thật sự là tốn thời gian mà"

Một cô gái bật cười ha ha:

"Nói cái gì đó, tắm cùng nhau mới là tốn thời gian đó"

Đồ Du Du cúi đầu giả bộ như không nghe thấy, đám nam sinh nữ sinh này vốn rất nghịch ngợm, nói ra mấy lời thật sự là khiến cho người lớn như cậu đây cũng phát怒. Đồ Du Du đi về chỗ Hàn Kỳ ngồi xuống, Hàn Kỳ đang ăn thịt nướng và nhâm nhi ly rượu, nhìn cách ăn của cậu ta quả thật vô cùng tao nhã, tao nhã đến mức ngay cả không dùng dao đĩa mà chỉ cần một cái xiên que ăn cũng thấy khác biệt đẳng cấp:

"Sao thế, có chuyện gì sao?"

Đồ Du Du ăn một miếng táo rồi khẽ thở dài:

"Vừa mới rồi Tô Thành tức giận"

Hàn Kỳ vẫn nhẹ nhàng thản nhiên:

"Tức giận cậu hả?"

Đồ Du Du lắc đầu:

"Chắc là không phải"

Hàn Kỳ hỏi lại:

"Chắc là không phải?"

Đồ Du Du cầm lấy xiên thịt nướng định ăn lại bỏ xuống:

"Cậu ta nghe điện thoại của tôi rồi tức giận"

Hàn Kỳ khẽ nhấp một ngụm rượu:

"Thế ai gọi đến cho cậu?"

Đồ Du Du cầm lấy chai rượu RIO mở ra:

"Là một nam sinh trong lớp của tôi"

Hàn Kỳ cười nhạt:

"Chỉ là một nam sinh thôi sao?"

Đồ Du Du gật đầu, Hàn Kỳ khẽ lắc ly rượu trong tay:

"Nếu như chỉ là một nam sinh bình thường thì không có lý do gì cậu ta lại tức giận cả, chỉ sợ là đến ngay cả chính bản thân cậu cũng không biết có phải chỉ là một nam sinh bình thường gọi đến hay không thôi"

Đúng lúc này lại có tiếng nhốn nháo của đám người xung quanh:

"Đại ca, mau đưa chị dâu tới giới thiệu chính thức đi"

"Đại ca, chị dâu ở chỗ kia"

Đồ Du Du vừa chạm phải ánh mắt của Tô Thành liền ngay lập tức quay đi trốn tránh, trong lòng thật sự cầu mong kẻ lưu manh kia đừng làm gì thái quá, đừng đi đến chỗ cậu, đừng đi đến chỗ cậu...

"Được rồi, mọi người cứ tự nhiên chơi đi, đừng quá để ý đến em ấy"

Đồ Du Du vừa mới rồi còn âm thầm cầu mong Tô Thành đừng để ý đến mình, hiện tại hắn thật sự không để ý đến mình thì trong lòng tránh không được có điểm buồn bực. Kể đó Hàn Kỳ cũng bị Hoàng Thế Trung kéo đi, Đồ Du Du thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn về phía Tô Thành, lúc thấy hắn đang vui vẻ uống bia cùng nhóm bạn, lúc lại thấy có hai ba cô gái thân hình bốc lửa, quần áo sexy vây quanh. Đồ Du Du cũng không biết Tô Thành đột nhiên bị làm sao lại đối với cậu như vậy, nhưng cậu đoán ra được cuộc gọi vừa mới kia nhất định có vấn đề.

Suốt cả khoảng thời gian diễn ra party, Tô Thành đều cười nói rất vui vẻ, chơi cũng rất nhiệt tình nhưng lại không hề đưa động gì đến Đồ Du Du cả, Đồ Du Du uống hết một chai rượu hoa quả RIO, ăn hết vài xiên thịt dê nướng, lại tráng miệng chút hoa quả liền đứng dậy im lặng rời đi.

Đồ Du Du lên tầng ba, mở cửa phòng bước vào tìm điện thoại của mình, kể đó cậu liền nhấn vào dãy số của Vu Phóng, cậu thật sự muốn hỏi xem rốt cuộc vừa mới rồi Vu Phóng đã nói cái gì. Nghĩ tới chuyện ngày hôm đó Đồ Du Du vẫn không thể nào tự nhiên giống như trước với Vu Phóng được, lúc nghe thấy giọng nói truyền ra từ bên kia điện thoại cậu còn phải im lặng vài giây mới lên tiếng:

"Vừa mới rồi... cậu gọi cho tôi có chuyện gì thế?"

Vu Phóng chậm rãi đáp lời:

"Tô Thành không nói cho thầy biết hả?"

Đồ Du Du cảm thấy có điểm bất an:

"Cậu nói gì với cậu ta thế?"

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng, Đồ Du Du ở bên này cũng âm thầm chờ đợi lắng nghe, không biết qua bao lâu Vu Phóng mới lên tiếng trả lời:

"Em nói, tư tưởng của em đối với thầy không còn đơn thuần nữa"

Đồ Du Du giật mình suýt chút nữa đánh rơi điện thoại, miệng cũng cứng lại không thể nói ra lời nào, Vu Phóng có lẽ cũng đoán ra được đối phương bên kia rất bất ngờ cho nên liền nói tiếp:

"Như thế nào? Tô Thành thích thầy, em cũng thích thầy, chuyện này không thể sao?"

Đồ Du Du ấp úng mãi mới nói ra được một câu:

"Cậu điên rồi... tôi và Tô Thành... không có mối quan hệ đó"

Thật ra Đồ Du Du chỉ là không muốn để cho quá nhiều người biết mối quan hệ giữa cậu và Tô Thành, chối được đến đâu thì cậu liền sẽ chối đến đó, chứ cậu không hề có ý muốn nói cậu không thích Tô Thành. Vu Phóng ở đầu dây bên kia khẽ mỉm cười:

"Là thế sao? Như vậy cũng tốt, như vậy chỉ có một mình em thích thầy, không cần phải tranh dành với ai"

Đúng lúc này cánh cửa phòng bật mở, Đồ Du Du giật mình vội vã tắt điện thoại, một bộ dáng giấu giếm giống như là kẻ phạm tội. Tô Thành đứng trước cửa phòng nhìn Đồ Du Du một hồi, Đồ Du Du cảm giác như tứ chi trên người tê cứng lại, mạch máu bên trong cơ thể cũng tắc nghẽn, hô hấp dần trở nên ngưng đọng. Ánh mắt trầm mặc kia của Tô Thành làm cho Đồ Du Du cảm nhận rõ ràng được sự nguy hiểm quanh quẩn trong không khí, trong lòng cậu có điểm chột dạ, không biết Tô Thành có nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của cậu ở trong phòng hay không, nếu như hắn nghe thấy được có hay không sẽ lại hiểu nhầm cái gì đó. Nhưng mà khi Tô Thành lên tiếng hỏi cậu một câu thì cậu liền chắc chắn rằng hắn đã nghe thấy được lời cậu nói, hơn nữa còn đang tức giận:

"Không có quan hệ đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chủ Động Xin Lỗi

Chuyện Đồ Du Du phủ nhận mối quan hệ giữa cậu và hắn là chuyện Tô Thành không thể nào chấp nhận được trong mọi thời điểm, huống chi vừa mới rồi hắn còn nói với Vu Phóng rằng cậu là của hắn, bây giờ cậu lại đi nói với Vu Phóng cậu và hắn không phải là loại quan hệ đó, việc này không phải tượng trưng cho điều cậu không thích hắn hay sao.

Đồ Du Du đứng dậy, nhưng mà chân lại không thể nào nhấc lên được, ngay cả giọng nói cũng giống như bị cái gì đó chặn lại ở cổ họng:

"Tô Thành..."

Tô Thành gật gật đầu, gương mặt biến hóa đáng sợ, hắn dùng chân đá mạnh vào cánh cửa phía sau khiến cho trong phòng truyền tới một âm thanh va chạm giữa mũi giày và cửa gỗ rất lớn:

"Em được lắm, em rõ ràng biết cậu ta thích em, sau đó em còn cố tình muốn giải thích cho cậu ta hiểu rằng em và anh không hề có quan hệ gì, em là muốn nói cho cậu ta biết em cũng thích cậu ta, mong cậu ta đừng hiểu nhầm có phải vậy không Du Du?"

Ngay từ lúc Tô Thành đá và cánh cửa trong phòng làm phát ra tiếng động lớn kia thì Đồ Du Du đã bị Tô Thành dọa cho đến giật mình hoảng sợ, từ trước đến giờ cậu đều biết Tô Thành là một học sinh cá biệt, vấn đề xảy ra đánh nhau cũng là chuyện có thể hình dung ra được, nhưng mà hắn ở trước mặt cậu lúc nào cũng đều rất dịu dàng, chưa từng mang bộ dáng chuẩn bị đánh người ra như thế này đối diện với cậu cả. Đồ Du Du không sợ bị Tô Thành đánh, trái ngược lại cậu là sợ Tô Thành hiểu nhầm ý của mình hơn:

"Tô Thành, cậu nghe tôi nói đã"

Tô Thành rất khó giữ bình tĩnh, tính cách này từ nhỏ đã hình thành trong hắn, bởi vì đường đường là một đại thiếu gia như hắn căn bản không cần phải giữ bình tĩnh trước bất cứ một ai, chỉ có bọn họ là phải run rẩy thuận theo ý của hắn mà thôi:

"Được, em nói, nếu như em không cho anh một lời giải thích rõ ràng thì đừng trách anh"

Đồ Du Du nghe thấy lời hăm dọa kia của Tô Thành cũng có điểm khó chịu, cậu thừa nhận cậu sai, nhưng mà Tô Thành chẳng phải nói thích cậu sao, hắn tức giận có phải là muốn đánh cậu:

"Cậu muốn đánh tôi hả?"

Tô Thành quát lớn:

"Mau nói đi!"

Đồ Du Du im lặng ngồi xuống giường không hề nhìn Tô Thành, đây là lần đầu tiên Tô Thành lớn tiếng với cậu như thế, nếu như hắn chịu bình tĩnh một chút hỏi cậu thì cậu nhất định sẽ giải thích cho hắn hiểu, nhưng hiện tại hắn lại nổi nóng với cậu, cậu không muốn nói chuyện với người không bình tĩnh vì dù sao khi một người không bình tĩnh thì tư tưởng sẽ không thông suốt, có nói thế nói nữa thì đối phương cũng không chịu hiểu ra.

Tô Thành đợi một lúc không thấy Đồ Du Du trả lời liền mở cửa rồi đi, trước khi rời đi hắn còn không quên đóng mạnh cánh cửa lại, căn phòng lại trở về sự yên tĩnh vốn có của nó, Đồ Du Du khẽ thở dài một hơi, không nghĩ tới chuyến du lịch lần này lại vì một lý do rất nhỏ mà bị phá hỏng hết. Đúng lúc này bên ngoài có tiếng nổ lớn, lúc đầu là một tiếng, lúc sau là vô số tiếng, bên dưới còn có vài giọng thanh niên hét lớn:

"Chị dâu, mau ra xem quà của đại ca"

Đồ Du Du đứng dậy bước ra ngoài ban công nhìn thử, trên bầu trời có rất nhiều pháo hoa, pháo hoa không phải là thứ quá đặc biệt, quá khó tìm nhưng mà ngắm lại cũng chẳng phải lúc nào cũng nhìn thấy, đa số mọi người đều chỉ đến tết mới có thể nhìn thấy pháo hoa, cho nên hiện tại Đồ Du Du đứng ở trên ban công nhìn lên bầu trời cũng cảm thấy được khung cảnh vô cùng rực rỡ.

"Chị dâu, đón lấy"

Đồ Du Du nghe thấy có người gọi mình liền cúi đầu xuống, phía dưới có một chùm bóng bay galaxy sáng lấp lánh từ từ bay lên, Đồ Du Du vươn tay tóm lấy chùm bóng kia, phát hiện ra phía dưới có một chiếc máy ghi âm nhỏ bằng hai đầu ngón tay được buộc vào. Đồ Du Du tháo máy ghi âm kia ra khỏi chùm bóng bay, chùm bóng bay không cần thận vượt khỏi tay cậu bay lên trên trời. Đồ Du Du cầm theo máy ghi âm nhỏ đi vào trong phòng, ngón tay nhấn vào một nút bật trên máy, ngay lập tức trong máy phát ra giọng nói của Tô Thành: Du Du anh yêu em, nghe thấy không Du Du anh yêu em

Đồ Du Du ngẩn người, sau đó trong lòng cậu liền trùng xuống, cậu thật sự là cảm thấy có chút hối hận, vừa mới rồi đáng lẽ ra cậu nên giải thích rõ ràng với Tô Thành, dù sao chuyện này cũng là do cậu sai. Nhấn đi nhấn lại đoạn ghi âm kia, nghe thấy giọng nói nam tính mang theo ý cười của Tô Thành, Đồ Du Du thế nhưng còn có thể hình dung ra được gương mặt cười cười lưu manh kia của hắn khi nói ra lời này. Đồ Du Du tìm điện thoại gọi cho Tô Thành, nhưng mà điện thoại của hắn lại để trong phòng không mang theo.

Đồ Du Du không còn cách nào khác đành phải đợi Tô Thành trở về phòng rồi nhận lỗi với hắn, ở dưới bắt đầu dần trở nên yên tĩnh, dần dần không còn có bất cứ tiếng cười nói nào nữa. Đồ Du Du nằm ở trên giường, trong phòng chỉ để lại một chiếc đèn ngủ có độ sáng vừa phải, thỉnh thoảng cậu lại đưa tay mở điện thoại lên nhìn xem đã mấy giờ rồi. Hơn mười một giờ Tô Thành mới quay trở lại phòng, Đồ Du Du nghe thấy có tiếng động liền ngồi dậy, mắt thấy Tô Thành không nhìn về phía mình mà giống như đang tìm kiếm điện thoại của hắn, hắn ngay cả một lời cũng không nói với cậu, Đồ Du Du trong lòng tránh không khỏi có điểm khản trương.

Khi Tô Thành định cầm theo điện thoại cùng chìa khóa xe rồi đi, Đồ Du Du liền ngay lập tức từ phía sau vòng tay ôm lấy eo của hắn:

"Chuyện vừa rồi cho tôi xin lỗi"

Tô Thành im lặng không nói cũng không có ý định đẩy Đồ Du Du ra, Đồ Du Du có điểm căng thẳng, bởi vì Tô Thành không chịu mở miệng cho nên cậu cũng không biết hắn hiện tại đang giận hay là không:

"Muộn như vậy rồi cậu còn định đi đâu thế?"

Tô Thành tính đi về đánh nhau một trận với Vu Phóng, hắn bây giờ chỉ muốn quyết một trận sinh tử với người kia. Đồ Du Du buông Tô Thành ra rồi bước xuống giường đứng đối diện Tô Thành nói:

"Lời cậu nói ở trong máy ghi âm... tôi nghe thấy rồi"

Ánh đèn ngủ vàng nhạt chiếu trên đỉnh đầu của Đồ Du Du, Đồ Du Du sớm đã thay một bộ quần áo ngủ ở nhà đơn giản, không rõ là do người này quá gầy hay là do quần áo lớn hơn một size mà lúc này Tô Thành nhìn thấy ai kia càng thêm phần nhỏ bé gầy yếu. Rất hiếm khi Đồ Du Du chủ động như thế này, phải nói đúng ra là từ lúc hai người quen nhau đến giờ thì đây là lần đầu tiên cậu chủ động như vậy, nói Tô Thành không có gì tức giận với Đồ Du Du thì không phải, nhưng hiện tại khi ai đó chủ động như thế, phần giận dữ trong lòng hắn cũng giảm đi đáng kể, lúc hắn mở miệng nói chuyện giọng nói còn khàn khàn mang theo sự lạnh lùng:

"Thì sao?"

Đồ Du Du hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn Tô Thành, dù sao trong một mối quan hệ vẫn nên phải có người chịu xuống nước trước, đối với sự kiện xảy ra ngày hôm nay lỗi tuy không phải là do một mình cậu nhưng nói gì thì nói cậu cũng là người sai trước, cho nên người sai trước là cậu đây sẽ đi đầu giải thích với hắn:

"Thật ra tôi không muốn có quá nhiều người biết mối quan hệ của chúng ta, cậu cũng biết đấy việc này không những ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của tôi mà còn cả cậu nữa, huống chi Vu Phóng lại là anh em cùng cha khác mẹ của cậu, nếu như cậu ấy mang chuyện này nói cho ba cậu biết thì sẽ không tốt, cho nên tôi mới nói... chúng ta không có quan hệ đó"

Tô Thành hẳn vốn dĩ trời không sợ, đất không sợ, từ nhỏ đã cùng lão ba của mình đối nghịch chọc giận ông ta tức đến không thở được mấy lần, hiện tại cũng làm gì có khái niệm sợ ba của mình biết chuyện này, thế cho nên Tô Thành cảm thấy lời giải thích kia của Đồ Du Du vẫn chưa thỏa đáng hẳn:

"Như vậy cũng không thể chối bỏ mối quan hệ của chúng ta, Vu Phóng hẳn đã biết chuyện của anh với em, em chối bỏ chuyện này với hẳn vậy không phải rất nực cười hay sao, em làm cho cả anh và hẳn đều ngừ bởi vì em thích hẳn cho nên mới cố tình phủ nhận có đúng không Du Du?"

Đồ Du Du cũng đoán ra được là Tô Thành sẽ hiểu lầm, cho nên lúc Tô Thành bước vào trong phòng truy vấn cậu thì cậu mới lúng túng như thế, có những chuyện chỉ cần một câu nói đã có thể giải quyết, hàng vạn câu nói quanh co lòng vòng cũng không bằng một câu nói đúng trọng tâm, chính vì thế Đồ Du Du lúc này liền vòng tay ôm lấy eo của Tô Thành, đầu tựa vào lồng ngực hẳn, cảm nhận được trái tim kia còn đang đập khá nhanh:

"Nếu như tôi thật sự thích cậu ta, tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này giải thích vì sợ cậu hiểu nhầm"

Tô Thành im lặng không nói cũng không làm ra hành động gì tiếp theo, Đồ Du Du cũng có điểm lo lắng, biểu hiện của nam sinh này giống như một người đàn ông trưởng thành vậy, chỉ cần hẳn im lặng như thế liền làm cho người ta khổ sở mà đoán suy nghĩ của hẳn:

"Lần này đi du lịch chính là để thoải mái, tôi không muốn vì một chuyện nhỏ làm phá vỡ chuyến đi chơi này của chúng ta"

Tô Thành vẫn im lặng, Đồ Du Du ngẩng đầu nhìn hẳn, do dự một hồi liền kiễ chân đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên gò má ai kia:

"Tôi hôm nay cậu chẳng để ý đến tôi gì cả, tôi còn thấy có rất nhiều nữ sinh vây quanh cậu, cậu cố tình để cho tôi ghen đúng không?"

Tô Thành vẫn chơi trò im lặng không nói với Đồ Du Du, Đồ Du Du càng ngày càng khẩn trương hơn, bình thường Tô Thành đã khó đoán hiện tại không nói càng muốn khó đoán hơn:

"Ai nói trước thì người đó thua, tôi nhận thua, tôi ghen đó... cậu thắng rồi"

Tô Thành trong lòng sớm đã sững đến phát điên rồi nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng không thêm để ý đến Đồ Du Du, từ đó đến giờ hẳn vẫn chưa được thử cảm giác Đồ Du Du lấy lòng hẳn như thế. Đồ Du Du đột nhiên buông Tô Thành ra, hại hẳn suýt chút nữa nhảy dựng lên tính kéo cậu lại, nhưng là cậu buông hẳn ra để xoay người lấy chiếc máy ghi âm nhỏ đang để trên bàn kia. Đồ Du Du mở máy ghi âm, vừa mới rồi cậu có ngồi trong phòng ghi âm lại lời nói của mình, vốn định là sẽ không để cho Tô Thành nghe nhưng bây giờ hẳn cứ giận đối cậu như thế cho nên cậu đành mở cho hẳn nghe: Nghe thấy rồi, tôi cũng yêu cậu...

Tô Thành suýt chút nữa là nhện không được sự sung sướng trong lòng mà ôm lấy Đồ Du Du đè xuống ăn người ta, nhưng mà hẳn vẫn muốn làm mặt lạnh để xem cậu còn có trò gì nữa, hẳn nhận ra rằng hẳn rất thích cảm giác được Đồ Du Du lấy lòng như thế.

Đồ Du Du lúng túng nhìn Tô Thành hỏi:

"Tô Thành... cậu sao vẫn chưa chịu nói chuyện nữa, cậu muốn tôi phải làm sao mới được?"

Tô Thành xoay người để điện thoại cùng chìa khóa xe xuống mặt tủ bên cạnh giường, đợi hẳn xử lý xong con cừu nâu ngọc này thì hẳn sẽ tính sổ Vu Phóng sau cũng được. Đèn điện trong phòng đột nhiên tắt hết, trong phòng chìm vào bóng tối, chỉ có ánh sáng của trời sao bên ngoài hắt vào, tuy có thể nhìn thấy được hình bóng của đối phương phía trước nhưng lại không sao nhìn ra được biểu cảm trên gương mặt hiện tại của người ta. Trong không gian ám muội như vậy lại phát ra một lời nói càng muốn ám muội hơn:

"Anh muốn em cởi hết quần áo ra, không được mặc cái gì hết cả"

Đồ Du Du tim đập thình thịch, cũng chẳng phải là lần đầu cùng Tô Thành phát sinh ra loại sự tình đó, nhưng mà cậu vẫn không thể nào bình tĩnh được trước lời nói trắng trợn kia của Tô Thành:

"Hà?"

Trong không gian yên tĩnh nghe được thấy rất rõ ràng tiếng bước chân di chuyển chậm rãi đang bước về phía cậu, còn nghe thấy được tiếng cười nhẹ tà ác của hẳn, Đồ Du Du rất nhanh cảm nhận được vòng eo của mình bị vòng tay khác chạm lấy, trong phút chốc cả người đều bị nhấc bổng lên. Đồ Du Du vốn tưởng rằng Tô Thành sẽ đưa cậu đẩy ngã trên giường, nhưng chẳng hiểu sao hẳn hiện tại lại chuyển hướng đi ra phía ngoài ban công:

"Cậu đi đâu thế?"

Tô Thành sớm đã muốn cùng Đồ Du Du ở bên ngoài trời đùa, nhưng cừu nâu ngọc nhà hẳn vốn là một người truyền thống nếu như không ở trong phòng ngủ nhất định sẽ không chịu, nhân đây vừa hay có cơ hội hẳn làm sao có thể bỏ qua được. Tô Thành để Đồ Du Du đứng xuống, sau đó không đợi cậu lên tiếng hỏi đã cúi đầu dùng môi chặn miệng cậu lại rồi.

Ngoài ban công có hai thân thể quấn quýt lấy nhau, nếu như để ý kỹ còn phát hiện ra được bàn tay của người đàn ông cao lớn kia đang luồn vào bên trong áo của người còn lại khẽ xoa vuốt. Trên trời có trăng có sao, không khí mát mẻ thỉnh thoảng còn có làn gió thổi qua nhưng vẫn không thể nào làm hạ bớt nhiệt nóng của hai thân thể đang hùng hực bốc cháy này.

Đồ Du Du cảm giác được dị vật cứng nóng chạm vào chân của mình, cũng nhận ra được cúc áo ngủ đã bị cởi ra quá nửa, bờ vai thon gầy có vùng xương quai xanh gọi cảm bị bại lộ ra bên ngoài. Đồ Du Du ngại ngùng hoảng hốt hơi hơi đẩy Tô Thành ra:

"Không được, đang ở bên ngoài"

Tô Thành khàn giọng, nụ hôn vừa trượt xuống cần cổ của Đồ Du Du vừa nói:

"Anh thích ở bên ngoài"

Đồ Du Du đưa mắt nhìn xung quanh, tuy rằng ở trọng phạm vi mà cậu nhìn thấy không có bất cứ một ngôi nhà nào cả, nhưng mà ở trong ngôi biệt thự này lại có rất nhiều người, nếu lỡ như có ai đó không may nhìn thấy thì biết làm sao:

"Đừng... nếu như có người thấy..."

Tô Thành nhanh chóng cởi áo của Đồ Du Du ra, bàn tay cũng không khách khí nữa kéo quần của cậu xuống:

"Yên tâm, nếu như không cẩn thận có người nhìn thấy thì bọn họ cũng sẽ không để cho em biết đâu"

Ý này là sao chứ, Đồ Du Du nghe thấy lời nói kia của Tô Thành thì càng xấu hổ cùng lo lắng hơn:

"Cho tôi vào trong... ưm"

Đầu ngón tay thon dài của Tô Thành trượt vào giữa kẽ mông của Đồ Du Du, lại không khách khí mà tiến sâu vào bên trong đó. Đồ Du Du run rẩy cả người, động nhỏ phía sau vẫn luôn mẫn cảm mà không nhận được hút chặt lấy đầu ngón tay của Tô Thành. Tô Thành một tay vừa làm động tác chuẩn bị cho Đồ Du Du, một tay khác lại không ngừng bóp mạnh lấy hai bên mông căng tròn kia của cậu:

"Cậu... cậu xấu xa... ưm"

Tô Thành lúc này vẫn mặc quần áo trên người hết sức chỉnh tề, chỉ có một mình Đồ Du Du đã bị hất lộ ra sạch sẽ, cả người không có cái gì che đậy chỉ có thể dính sát lấy Tô Thành. Dưới bầu trời sao, thứ ánh sáng dịu dàng kia chiếu lên bóng lưng mềm mướt nhẵn nhụi của Đồ Du Du, càng làm cho phong cảnh hiện tại trở thành mỹ cảnh xinh đẹp động lòng người.

Tô Thành khàn giọng ghé sát vào tai Đồ Du Du nói:

"Giúp anh cởi quần"

Đồ Du Du muốn vào bên trong phòng, cậu không muốn ở bên ngoài phát sinh ra loại sự tình này cho nên lắc đầu từ chối:

"Không"

Tô Thành nhếch môi cười, bàn tay đưa đến trước ngực Đồ Du Du dùng ngón tay trở khẽ gãi gãi điểm nhỏ trước ngực cậu, Đồ Du Du ngay lập tức mềm nhũn cả người suýt chút nữa là đứng không vững:

"A... đừng làm như thế"

Tô Thành dừng tay lại siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Đồ Du Du:

"Vội mau giúp anh cởi quần"

Đồ Du Du đến cuối cùng vẫn không còn có cách nào khác đành ngượng ngùng đưa tay xuống kéo khóa quần cho Tô Thành, Tô Thành hài lòng cho cậu một tiếng ngắn gọn tán thưởng:

"Ngoan".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chuyện Mất Mắt

Thân thể của Đồ Du Du chạm vào mềm mịn dễ chịu đến mức không có bất cứ một thước lụa thượng hạng nào có thể so sánh được, chỉ cần Tô Thành miết nhẹ một chút là vùng da thịt nào đó có thể dễ dàng để lại vết ửng hồng. Tô Thành nắm lấy cằm của Đồ Du Du khẽ nâng lên, giằng tiếp theo hất liền cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi vươn ra tiến vào thăm dò khoang miệng cậu, mà người nào đó rất biết phối hợp chủ động để cho hất trên đầu. Tô Thành cảm thấy vô cùng hưng phấn, càng hưng phấn lại càng không thể nào dịu dàng chậm rãi được, cuối cùng liền hóa mãnh thú mạnh tay mà xoa nắn bóp mạnh thân thể mềm nhũn dục hoặc kia.

Khuôn miệng nhỏ nhắn không thể chịu được sự tàn sát bừa bãi của mảnh thú, hoặc có thể là cậu bị mùi rượu tỏa ra từ cơ thể Tô Thành làm cho say đắm, chỉ trong lát ở bên khố miệng đã có dòng nước óng ánh trong suốt chảy dài theo đường thẳng xuống dưới cằm. Khi Tô Thành buông Đồ Du Du ra liền nhìn thấy cái miệng nhỏ của ai đó bị nước miếng phủ một tầng bóng loáng mờ mờ, Tô Thành nhìn không được phải chửi thề một câu, kể đến liền xoay người cậu lại mạnh tay đánh vào cái mông cong của cậu một cái đến bốp.

"A" Đồ Du Du bị đánh đau liền giật mình kêu lên một tiếng.

Tô Thành nắm chặt eo nhỏ của Đồ Du Du, mang vật cứng nóng đã nhìn bấy giờ của mình tiến vào phía bên trong cái mông của cậu, nơi đó của Đồ Du Du vừa nhỏ vừa hẹp khiến cho Tiểu Thành Thành tiến vào cũng không mấy dễ dàng.

"Ừ... chậm thôi"

Tô Thành không thể chậm được, một tay hấn nắm chặt eo cậu, một tay khác lại đưa lên phía ngực cậu đùa nghịch điểm nhỏ trước ngực kia:

"Ừ... đừng nhéo"

Phải nói bên trong Đồ Du Du chính là một thế giới hoàn toàn khác, nơi đó vừa ấm nóng lại vừa mềm mại, cơ giãn đàn hồi vô cùng tốt, nói chung cảm giác chính là muốn ép hồng hấn đến phát điên lên, thế cho nên muốn Tô Thành chậm thì chính là muốn tra tấn hấn rồi.

"Ừm... Tô Thành... chậm thôi... tôi không được..."

Đồ Du Du cảm giác như eo của mình sắp gãy đến nơi rồi, bình thường nằm ở trên giường bị Tô Thành liên tục đưa đẩy là khó thể chịu đựng được, hiện tại còn bị hấn bức ép bất lực, nếu như không cẩn thận đứng vững còn có thể lao xuống dưới rất nguy hiểm.

Tô Thành đưa tay lên che miệng của Đồ Du Du, người này càng kêu thì hấn lại càng hận không thể làm cho cậu ngất đi, mang ngón tay cho vào miệng cậu như vậy chính là muốn giúp cậu mà thôi. Đồ Du Du nức nở nói không thành lời, đầu ngón tay xấu xa của Tô Thành liên tục trêu đùa kếp lấy đầu lưỡi của cậu, thỉnh thoảng còn muốn đi sâu vào bên trong cổ họng cậu hai cậu hô hấp không thông.

Khung cảnh bên ngoài ban công quá mức nóng bỏng nhiệt tình, âm thanh va chạm của da thịt cũng vô cùng rõ ràng, để ý kỹ một chút còn nghe thấy được tiếng nước truyền ra từ nơi giao hợp dính chặt lấy nhau kia. Đồ Du Du bị làm đến mức bắn tinh tung tóe, cúi đầu phát hiện ra tinh dịch của bản thân bởi vì bị Tô Thành liên tục đưa đẩy mà đang phun ra bắn lên thanh sắt ở lan can, cảnh tượng này vừa nhìn thật sự khiến cho cậu chỉ hận không được mà đào một cái lỗ tự trôn bản thân mình.

"Tô Thành... tôi... tôi không được"

Đồ Du Du cảm giác không ổn, cậu thật sự không muốn bị Tô Thành làm cho không còn mặt mũi nào nữa. Lúc vừa mới rồi uống hết một chai rượu còn chưa có đi tiểu, hiện tại vừa mới bắn cái thứ kia ra quả thật còn muốn đi tiểu, nhưng mà người nào đó ở phía sau cậu lại chẳng có dấu hiệu nào sắp xong cả. Đồ Du Du nức nở cắn chặt môi, ngay cả hai tay đang bám trên thành lan can cũng dùng lực rất nhiều, nếu như là bình thường có thể cố gắng nhịn được, nhưng đằng này cả người liên tục bị xô đẩy, thỉnh thoảng cậu còn nhịn không được ở trước Tiểu Du Du tiết ra một chút thứ nước nóng ấm làm cho đầu óc cậu thanh tỉnh, nếu như không kiềm chế bản thân nhất định sẽ đánh mất hết mặt mũi ở ngày chỗ này.

Năm phút trôi qua, Tô Thành càng ngày càng tăng tốc, Đồ Du Du cũng nhận ra được hấn sắp kết thúc, nhưng mà cứ mạnh bạo như vậy lại làm cho cậu khó có thể nhịn thêm được, cuối cùng cái gì đến thì cũng đến, Tô Thành vừa ôm chặt lấy eo cậu bắn ra thứ nóng ấm kia thì Đồ Du Du cũng tiểu. Tô Thành lúc đầu không nhận ra có điểm gì khác thường, nhưng mà do Đồ Du Du đột nhiên xấu hổ ôm mặt khẽ ô lên một tiếng thì hấn mới phát hiện ra.

Tô Thành còn cố tình cầm lấy Tiểu Du Du khẽ nâng lên một chút, Đồ Du Du xấu hổ đến mức không dám buông tay ở trên mặt mình xuống, lại nghe thấy được giọng nói mang theo ý cười của ai đó vang vọng bên tai:

"Tiểu dân đẳng, bị thao đến tiểu ra cả"

Đồ Du Du chỉ hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của mình chết ngay lúc này, mặt mũi của cậu cuối cùng bị hủy trong tay của chính học sinh mình. Đợi Đồ Du Du đi tiểu xong rồi, Tô Thành vẫn không có ý định buông Tiểu Du Du ra ngược lại còn cố tình khẽ vuốt ve vật nhỏ mềm yếu đó, hấn nghiêng đầu cắn vào vành tai cậu:

"Nói em yêu anh thì anh sẽ tha cho em lần này"

Đồ Du Du quả thật là muốn nhanh nhanh vào bên trong, nhưng mà nói cậu yêu hấn thì cậu cảm thấy rất ngại ngùng, lời nói vốn định bật ra đến cổ họng rồi nhưng lại xấu hổ không thể phát ra:

"Cậu... cậu để tôi vào trong trước"

Tô Thành cười xấu xa:

"Hôm nay trời sao rất đẹp, ở Bắc Kinh khó mà ngắm được cảnh này đâu, chỉ bằng chúng ta đứng đây ngắm nhìn một chút đi"

Đồ Du Du ngượng ngùng không thôi, nói là ngắm sao nhưng bàn tay của ai kia cứ để ở dưới Tiểu Du Du sớm đã mềm nhũn nhỏ lại của cậu dầy vò không chịu buông ra, điều khiến cho người ta vừa nghĩ đến là xấu hổ không thôi còn có là Tô Thành vẫn cầm thứ đó ở trong mông của cậu. Đồ Du Du cắn cắn cánh môi mông, giọng nói lí nhí:

"Tô Thành... tôi... yêu cậu"

Tô Thành cười cười cầm lấy bàn tay của Đồ Du Du đưa lên miệng mình khẽ hôn một cái:

"Nói hơi nhỏ, nhưng anh nghe thấy rồi"

Đồ Du Du cũng không có kháng cự hẳn:

"Cậu... cho tôi vào trong"

Tô Thành biết gió đêm có điểm lạnh, hướng chỉ cừu nâu ngốc nhà hắn lại không có mặc đồ, ép buộc cậu một hồi đồ nhiều mồ hôi như thế nếu như bây giờ cứ cố tình đứng hóng gió như vậy khẳng định sẽ bị cảm, thế cho nên hắn liền không làm khó cậu nữa, hơi cúi người bế cậu đặt lên trên giường. Trong bóng tối có hơi thở trầm khàn mang theo giọng nói từ tính ôn nhu phát ra ở trên đỉnh đầu của Đồ Du Du, giọng nói này làm cho cậu nghe được cũng cảm thấy ấm áp vô cùng:

"Đợi anh một chút, anh vào mở nước ấm cho em"

Tô Thành cúi đầu đặt vào trán Đồ Du Du một nụ hôn nhẹ nhàng rồi chậm rãi rời đi, hắn đi rồi cậu liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, nếu như vừa rồi cậu cố gắng nhịn thêm vài phút nữa thôi khẳng định sẽ không bị mất mặt như thế này. Đồ Du Du lúc này chỉ muốn chùn chấn kín đầu giả bộ ngủ nhưng có điều cả người cậu ướt đẫm, nơi phía dưới đặc biệt khó chịu, chỉ cần cử động một chút còn có thể có tinh dịch từ trong động nhỏ kia chảy ra, thế cho nên sẽ không thể nào mà nằm xuống ngủ yên ổn được.

Bởi vì Tô Thành không đóng cửa phòng tắm cho nên bên trong có ánh đèn hắt ra rất rõ ràng, còn nghe thấy được tiếng nước chảy róc rách, một lúc sau đó bên trong không còn tiếng nước chảy nữa, Tô Thành dáng người cao lớn sớm đã cởi hết quần áo đang tiếng gần về phía cậu, xem biểu hiện này của hắn khẳng định là muốn cùng nhau tắm.

Đồ Du Du cứ như vậy bị Tô Thành bế ở trên tay, thật ra cậu có thể tự đi được nhưng mà việc này cũng không còn quan trọng nữa, khi hắn bế cậu ở trên tay Đồ Du Du còn phải liên tục co thắt phía dưới mong tránh để thứ ở bên trong mình chảy ra ngoài. Càng tiến vào bên trong phòng tắm thì càng có ánh sáng, ánh sáng làm cho gương mặt ửng hồng vì xấu hổ bại lộ ra rõ ràng trước mắt Tô Thành, Đồ Du Du bất chợt chạm vào ánh mắt nóng rực kia của hắn liền giật mình kinh hô một tiếng rồi đưa tay lên che mặt mình:

"Cậu nhìn cái gì?"

Tô Thành buồn cười:

"Ngoài em ra thì có thể nhìn ai nữa chứ"

Sau đó Đồ Du Du liền được đặt vào trong bồn tắm lớn màu vàng, bồn tắm này thật sự là một chiếc bồn tắm rất lớn, hai người bọn cậu cùng nhau nằm ở bên trong vẫn còn thừa rất nhiều chỗ. Tô Thành để Đồ Du Du nằm tựa vào lồng ngực hắn, một tay hắn ôm eo nhỏ của cậu, một tay lại không thành thật vuốt ve cả người cậu. Đồ Du Du tuy rằng xấu hổ đến mức muốn chảy máu trên mặt nhưng mà vẫn không đưa tay ngăn cản Tô Thành lại, cậu vẫn còn có một chuyện quan trọng muốn hỏi hắn:

"Cậu còn giận tôi không?"

Tô Thành cắn nhẹ vành tai của Đồ Du Du:

"Còn"

Vành tai của Đồ Du Du vốn rất nhạy cảm cho nên khi bị Tô Thành chạm vào liền khẽ rụt cổ lại:

"Sau này em không được dạy phụ đạo cho Vu Phóng nữa, hắn chỉ kiếm có muốn tiếp cận em mà thôi"

Đồ Du Du cũng nghĩ sau chuyện này cậu sẽ hạn chế tiếp xúc với Vu Phóng, Tô Thành vốn rất dễ nóng giận cho nên cậu cũng không muốn để cho hắn hiểu nhầm gì cả:

"Tôi biết rồi"

Tô Thành lại đưa tay lên nghịch ngợm điểm nhỏ trước ngực của Đồ Du Du, thỉnh thoảng còn muốn mạnh tay nhéo một chút, hại Đồ Du Du ngay lập tức vận vẹo người khe khẽ rên lên:

"Nếu như để anh phát hiện ra em lén lút có tư tình với hắn, anh nhất định sẽ không tha cho em đâu"

Đồ Du Du bị nhéo đau đành phải đưa tay lên gạt tay Tô Thành xuống:

"Tôi và cậu ta không có loại quan hệ như cậu nghĩ, cậu đừng nghi ngờ"

Tô Thành nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du đưa lên trước miệng mình, đôi môi mỏng khẽ hôn lấy đầu ngón tay thon dài của cậu:

"Em vừa cũng nói với hấn như vậy"

Đồ Du Du nhúu mày nói nhỏ:

"Tôi đã xin lỗi cậu rồi"

Tô Thành đưa tay lên đùa nghịch đôi môi mềm của Đồ Du Du:

"Sau này nếu như ai hỏi cứ thành thật nói, người nào gây khó dễ cho em cứ nói anh"

Đồ Du Du hạ thấp giọng nói:

"Tôi cũng không thể khoa trương như cậu được, nhưng sau này nếu như Vu Phóng hỏi thì tôi sẽ nói thật với cậu ta thế đã được chưa"

Tô Thành đưa tay xuống dưới hông của Đồ Du Du thăm dò, ngón tay như có như không còn muốn dút vào bên trong động nhỏ sưng đỏ vừa mới rồi bị hấn không thương tiếc chà đạp kia:

"Như vậy mới tạm được thôi"

Kể đến Đồ Du Du cũng chẳng biết mình ngủ từ lúc nào nữa, chỉ thấy buổi sáng ngày hôm sau tỉnh dậy liền phát hiện ra bản thân đang yên ổn nằm trong lồng ngực của Tô Thành rồi.

Đồ Du Du nhìn bên ngoài trời vẫn còn chưa sáng tỏ, Tô Thành vốn dĩ ngủ rất say, đây là lần đầu tiên cậu ngấm nhìn hấn ngủ như vậy. Lúc Tô Thành nhắm mắt lại, ánh mắt lưu manh kia đã được che đi hoàn toàn, gương mặt mang theo những đường nét dịu dàng, cánh môi cương nghị quyến rũ kia vừa nhìn liền cảm thấy thích chết đi được, Đồ Du Du thăm cười, ngón tay chạm tới trán, mắt, mũi, má, môi, cằm của Tô Thành, chỗ này, chỗ này rồi cả chỗ này nữa tất cả đều là của cậu.

Tô Thành nhúu mày giống như cảm thấy bị làm phiền giấc ngủ, Đồ Du Du ngay lập tức giật mình thu tay lại, nín thở chờ xem hấn có tỉnh dậy hay không, cuối cùng hấn vẫn tiếp tục ngủ ngon lành. Tuy rằng Đồ Du Du đã tỉnh giấc hoàn toàn, nhưng lại vẫn lười biếng không chịu rời giường, cả một quá trình đều thích thú nằm bên cạnh ngắm nhìn Tô Thành lúc đang ngủ. Đồ Du Du vươn tay chạm vào mái tóc của Tô Thành, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu chạm vào mái tóc của hấn, mái tóc mềm mại hấn là bảo dưỡng rất tốt đi, người này cứ một tháng đều đặn đến tiệm cắt tóc thay đổi kiểu tóc một lần.

"Du Du, em không ngủ cứ nghịch ngợm mãi vậy"

Đồ Du Du giật mình a một tiếng, còn tưởng rằng Tô Thành chưa tỉnh hóa ra hấn đã thức từ lâu rồi:

"Tôi làm cậu tỉnh giấc sao?"

Tô Thành mở mắt, vừa mới rồi ai đó nhắm mắt còn cảm thấy vô cùng hiền lành, hiện tại vừa mở mắt ra liền lộ rõ bản chất lưu manh rồi:

"Hay là cảm thấy hôm qua vẫn còn chưa đủ muốn tiếp tục hả"

Tô Thành nhắc đến chuyện hôm qua liền làm cho Đồ Du Du nhớ đến chuyện mất mặt kia:

"Đừng nói nữa, cậu đúng là rất biết phá hỏng phong cảnh mà"

Tô Thành vươn tay siết chặt lấy eo Đồ Du Du vào trong lòng mình:

"Cảnh đẹp đến mấy cũng không bằng em, trời vẫn còn chưa sáng mau ngủ đi"

Đồ Du Du hơi đẩy Tô Thành ra một chút:

"Tôi không muốn ngủ nữa, cậu ngủ đi tôi đi ra ngoài dạo một vòng"

Tô Thành lúc này liền trở mình nằm đè lên người Đồ Du Du:

"Được rồi anh dẫn em đi"

Tô Thành đưa Đồ Du Du đi dạo một vòng quanh khu biệt thự rộng lớn này, không khí nơi này vô cùng trong lành và mát mẻ, ở Bắc Kinh chỉ sợ không tìm ra được một nơi như thế này thứ hai. Tô Thành sinh ra trong nhung lụa, được ngấm thìa vàng mà lớn lên, chính vì thế thói quen sinh hoạt cùng giải trí của hấn vô cùng thời thượng, đua ngựa, trượt tuyết, đánh golf... những bộ môn này thường chỉ thông dụng ở quý tộc châu Âu nhưng hấn lại có thể chơi giỏi tất cả.

Lúc Tô Thành dẫn Đồ Du Du đi đến chuồng ngựa liền gặp một người đàn ông trung niên nhìn qua khoảng năm mươi tuổi đang cho ngựa ăn, người nọ vừa nhìn thấy Tô Thành liền bỏ đồ trên tay xuống quay lại mỉm cười với hấn:

"Đại thiếu gia cậu đến rồi sao?"

Đồ Du Du quan sát bộ dạng của Tô Thành một lượt, bình thường Tô Thành rất ít khi cho người khác thái độ tốt, hiện tại cậu nhận ra được rằng tuy hấn không quá nhiệt tình với người đàn ông này nhưng cũng không hề lộ ra vẻ ghét bỏ:

"Đại Kim đâu?"

Người đàn ông nọ liếc nhìn Đồ Du Du một lượt sau đó mới trả lời Tô Thành:

"Đại Kim vừa mới sinh cách đây một tuần, hiện tại đang ở bên trong kia, người này là..."

Tô Thành nắm lấy tay của Đồ Du Du kéo vào bên trong, trước khi rời đi vẫn còn không quên lạnh lùng bỏ lại một câu:

"Ông có vẻ hơi quá phận rồi đó"

Đồ Du Du cũng cảm thấy ngại ngùng thay Tô Thành, nói gì thì nói đối phương cũng bằng tuổi bậc cha chú, nói chuyện như vậy có vẻ như không được hợp lý cho lắm

"Tô Thành, sao lại không lễ độ với chú ấy như vậy chứ?"

Lúc Đồ Du Du còn đang quay về phía Tô Thành hỏi hấn thì bên trong bỗng có một tiếng gầm lớn như đã thú truyền ra, Đồ Du Du giống như cảm nhận được nguy hiểm sống lưng lạnh toát, phía trước có một thứ gì đó màu vàng to lớn chạy tới rất nhanh, nếu như chú ý hơn một chút còn có thể nghe thấy được tiếng thở mạnh của nó.

Đồ Du Du hoảng hốt nắm chặt lấy tay Tô Thành lấp ở phía sau hấn hét lớn:

"Tô Thành".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Đến khi nhìn kỹ được vật lớn màu vàng biết di chuyển kia là cái gì thì nó đã đứng cách Đồ Du Du chừng mười bước chân đang nhe răng gầm gừ trông rất dữ tợn. Tô Thành lúc này mới lên tiếng:

"Được rồi đừng sợ, nó sẽ không cắn em"

Tô Thành vừa nói xong thì khối lông màu vàng to lớn kia liền gâu một tiếng rõ lớn, trong không gian rộng lớn cũng truyền tới tiếng vang khiến cho người ta kinh hồn bạt vía:

"Tô Thành, nó dường như muốn cắn người!"

Đồ Du Du lúc đầu còn tưởng chỗ này có nuôi sư tử, nhưng sau khi nghe thấy tiếng sủa kia thì cậu mới biết nó là chó, nhưng mà con chó này lại cực kỳ lớn, vừa mới rồi nó chạy tới chỗ này cậu còn cảm giác như mặt đất cũng muốn rung chuyển theo, chiều cao của nó khi ngồi cũng phải cao đến thất lưng Tô Thành, trên cổ có một đám lông xù giống như bờm sư tử nhìn vô cùng kiêu hãnh.

Đại Kim chính là giống chó ngao tây tạng trung thành bậc nhất, ngoài chủ nhân của nó ra thì nó sẽ không nghe lời bất kỳ người nào, ngay cả người đàn ông trung niên kia hàng ngày luôn mang đồ đến cho nó ăn cũng không thể quá thân cận nó.

"Đại Kim không được dọa em ấy" Tô Thành trầm giọng nhắc nhở

Đại Kim ngay lập tức nhìn về phía Đồ Du Du nhe ra hàm răng nhọn hoắt, cậu vừa nhìn thấy hàm răng dữ tợn còn có chút nước miếng chảy ra kia liền nhin không được rùng mình run rẩy cả người. Đồ Du Du không sợ chó, nhưng mà chó to lại dữ như thế này khiến cho cậu không sợ mới là lạ:

"Tô Thành, là chó đẻ sao, cậu giữ nó lại tôi ra ngoài trước"

Đại Kim giống như là nghe hiểu lời Đồ Du Du nói, vốn dĩ nó đang ngồi ở trên mặt đất lúc này liền đứng dậy làm ra thế chuẩn bị muốn vồ tới cậu vậy. Đồ Du Du hoảng sợ ngay lập tức nắm chặt lấy tay Tô Thành trốn ở sau lưng hấn:

"Tô Thành nhìn nó kia"

Tô Thành buồn cười, Đại Kim này nửa năm trước là do hấn đi trượt tuyết tìm thấy, lúc hấn thấy Đại Kim vẫn chỉ là một con chó nhỏ bị tuyết phủ kín khắp người, nếu như không nhờ lớp lông vàng sáng bóng kia thì hấn cũng sẽ không phát hiện ra con chó nhỏ đó nằm tè liệc dưới tuyết. Đại Kim là giống

ngao tây tạng cực kỳ thông minh, nó biết người cứu nó là Tô Thành nên đã nhận định hần là chủ nhân, nếu như trong thành phố không có luật hạn chế nuôi giống chó này thì hần đã mang nó về Bắc Kinh mà nuôi rồi. Tính tình Đại Kim cực kỳ bướng bỉnh, bởi vì nhìn thấy có người cứ luôn dính chặt lấy chủ nhân của nó cho nên nó cảm thấy vô cùng khó chịu, vì thế trong ánh mắt mới có tia thù hằn dành cho Đồ Du Du như thế.

"Được rồi, em ấy chính là người mà tao muốn bảo vệ cả đời này, không được dọa em ấy nữa có biết chưa"

Đại Kim liếc nhìn Đồ Du Du, Đồ Du Du thể nhưng còn cảm nhận được trong ánh mắt của con chó kia có tia khinh bỉ mình, nó vừa nhìn cậu trong vài giây rồi liền xoay người kiêu hãnh đi vào bên trong. Đồ Du Du lúc này mới bớt sợ buồng Tô Thành ra:

"Tô Thành, tôi cảm thấy con chó này rất là quái dị"

Tô Thành cười nhẹ với Đồ Du Du rồi nắm tay cậu ý muốn đi tiếp vào bên trong:

"Đi, chúng ta vào xem con của Đại Kim"

Đồ Du Du nghe thấy vậy thì khuôn mặt liền tái mét, bên trong không chỉ là chó đẻ mà còn là một con chó rất là lớn, hơn nữa nó có vẻ như có địch ý với cậu, còn muốn cậu đi vào trong xem con nó có khi nào nó một ngoạm cắn mất miếng thịt trên người của cậu không:

"Tôi không vào đâu, tôi sợ nó cắn tôi"

Tô Thành ôm lấy vai của Đồ Du Du cười nhẹ:

"Đừng lo, có anh ở đây rồi"

Đồ Du Du trước khi chưa nghe thấy câu nói này của Tô Thành thì vô cùng sợ hãi, nhưng sau khi nghe thấy lời nói đó của hần liền bình ổn lại rất nhiều, không rõ bởi vì hần là chủ của con chó lớn hung dữ kia cho nên hần chỉ cần nói một câu liền có thể coi như đảm bảo được, hay là do bản thân cậu tìm thấy được sự an toàn từ hần.

Đồ Du Du đi vào bên trong, ở bên trong có khoảng mười con ngựa trưởng thành nhìn vô cùng săn chắc, để ý kỹ thấy được ở trong góc phía xa có một con chó lớn kiêu ngạo ngồi ở đó. Đồ Du Du vẫn còn chưa thể nào dám tiến gần, cậu thể nhưng còn cảm nhận được con chó kia giống như là đang dùng một nửa con mắt để nhìn cậu vậy. Tô Thành biết được bản tính của Đại Kim, nó là một con chó luôn coi bản thân mình rất tôn quý, hơn nữa chỉ cần người nào ở gần hần được hần đối xử tốt một chút thì nó sẽ càng đối với người đó đánh giá kỹ càng hơn:

"Xem nào, mày sinh được mấy đứa vậy?"

Đại Kim vốn là đang ngồi che ở trước đám chó con, vừa nghe Tô Thành nói liền đứng dậy đi qua bên kia một chút tỏ ý muốn để cho hần nhìn thấy con mình. Đồ Du Du vừa nhìn thấy chó nhỏ liền sáng bừng hai mắt, có hai con màu vàng giống y hệt Đại Kim cùng một con màu đen nhưng bốn chân lại là màu trắng giống như đang mang giày vậy, Đồ Du Du thích thú đứng ở một bên nhìn, sau đó ánh mắt không nhìn được lại liếc Đại Kim một chút, Đại Kim vừa thấy cậu nhìn nó liền nhẹ nhàng dọa cậu, hai cậu ngay lập tức nắm chặt lấy tay của Tô Thành. Tô Thành vỗ vỗ tay nhỏ của Đồ Du Du rồi quay sang hỏi Đại Kim:

"Cho em ấy sờ mấy đứa một chút có được không?"

Đại Kim nghe thấy thế liền quay đi không thèm nhìn Tô Thành, Đồ Du Du cũng có điểm kinh ngạc không biết con chó này rốt cuộc có ý gì. Tô Thành chậm rãi quay sang nhìn Đồ Du Du:

"Nó để cho em chạm đó"

Đồ Du Du vẫn còn e ngại một chút, còn cẩn thận hỏi lại Tô Thành:

"Cậu chắc không đó?"

Đồ Du Du vừa hỏi vừa nhìn Đại Kim, cậu thấy Đại Kim đang quay mặt đi chỗ khác giống như là không để ý đến chỗ này. Tô Thành gật đầu:

"Thật"

Đồ Du Du quả thật là muốn chạm vào đám chó nhỏ kia, chính vì thế đành đánh liều một phen thử ngồi xuống, dù sao thì cũng có chủ nó ở đây rồi, nếu như nó thật sự cắn cậu thì chủ của nó nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm với cậu đi. Đồ Du Du cẩn thận chạm vào đám nhóc đang say sưa nằm ngủ đè lên nhau, mấy đứa này đúng là dễ thương hiền lành hơn mẹ của chúng rất nhiều. Đồ Du Du nhìn không được chạm nhiều một lúc, ngón tay chọc chọc vật nhỏ mềm mềm trước mặt, một đứa tưởng rằng mẹ của chúng đến liền mở mắt kêu như đòi bú sữa, chỉ cần một đứa có động tĩnh hai đứa còn lại liền đồng thanh kêu theo, Đồ Du Du giật mình ngồi hóa đá chỉ sợ mình nếu như cử động Đại Kim sẽ ngoạm mình một ngoạm.

Đại Kim quay qua nhìn Đồ Du Du, Đồ Du Du thật sự sợ không dám đưa dậy chỉ có thể nhanh chóng nắm lấy ống quần của Tô Thành gọi hần:

"Tô Thành"

Tô Thành lúc này liền ngồi xuống bên cạnh Đồ Du Du, một tay vòng qua khoác lên vai cậu:

"Đừng sợ, nó sẽ không làm bị thương em"

Đại Kim ung dung tao nhã đi tới chỗ Đồ Du Du, Đồ Du Du trong lúc đó nín thở, tim cũng đập thình thịch, vốn tưởng rằng nó sẽ lại khoe răng nanh với cậu nữa nhưng mà nó lúc này lại nằm xuống dưới gàn cậu, ba con chó nhỏ liền ngay lập tức tìm tới chỗ bụng nó tranh nhau bú sữa. Đồ Du Du lúc này mới để ý thấy được bộ lông của Đại Kim vô cùng đẹp, vàng óng mềm mại không hề bắt dính mà suôn mượt, buổi sáng cậu còn nghĩ chất tóc của Tô Thành rất tốt, nhưng bây giờ xem lông Đại Kim thật sự là nói không ngoa nhưng... lông Đại Kim nhất định còn tốt hơn tóc Tô Thành nữa:

"Tô Thành... bộ lông này thường ngày vẫn đến spa chăm sóc đi"

Tô Thành buồn cười, mang Đại Kim đến spa thú cưng chỉ sợ là dọa cho tất cả mọi người trong đó chạy mất dép. Đại Kim có lẽ là nghe thấy được lời Đồ Du Du nói liền khinh bỉ ừ hừ một cái, nó chỉ thờ ơ thôi đã làm cho cậu co rúm hết cả người vào rồi:

"Không đến, nó không thích đến chỗ quá đông người, em có muốn chạm thử không?"

Đồ Du Du thật sự muốn chạm thử nhưng chỉ sợ con chó này khó tính lại hung dữ như vậy, không kể nó lại còn là chó đẻ, người đời chẳng phải vẫn có câu dữ như chó đẻ hay sao:

"Bỏ đi, tôi sợ nó cắn tôi"

Đồ Du Du vừa nói xong câu này, Đại Kim liền hơi cử động một chút, nó chính là đang giả bộ vờn vai để cho bộ lông đẹp tuyệt kia của mình chạm vào ngón chân của Đồ Du Du, muốn khoe khoang lông trên người nó chính là tốt hơn hẳn mấy con chó tầm thường khác. Đồ Du Du bị Đại Kim chạm vào người liền hít một ngụm khí lạnh, ngay cả đầu ngón chân cũng không tự chủ được mà siết chặt, Tô Thành thấy ai kia bị dọa sắp hóa tượng đá liền buồn cười nói cho cậu biết ý của Đại Kim:

"Nó chính là muốn em chạm vào lông của đó đấy"

Đồ Du Du do dự một hồi vẫn không biết nên chạm vào chỗ nào, chạm vào đuôi của nó, nghe nói loài chó rất kiêng kỵ chạm vào đuôi, chạm vào mông của nó, vị trí này chỉ cần nó chuyển người một cái liền có thể chuẩn xác nhất mà ngoạm tay của cậu, chạm vào bụng của nó, nhưng mà nó vẫn còn đang cho mấy đứa kia uống sữa, không cẩn thận còn bị nó hiểu nhầm rằng muốn làm gì đó với con nó, nhưng nếu chạm vào đầu của nó, Đồ Du Du lại sợ con chó này kiêu ngạo như vậy sẽ không chấp nhận chuyện này. Đồ Du Du suy đi tính lại vẫn không biết nên phải chạm vào đâu, cậu quay sang hỏi Tô Thành:

"Tôi nên chạm vào chỗ nào?"

Tô Thành biết là Đồ Du Du muốn chạm vào Đại Kim nhưng lại e sợ nó, chính vì thế Tô Thành liền nắm lấy tay của cậu đặt lên lưng nó:

"Nó đồng ý cho em chạm, cho nên em muốn chạm ở đâu cũng được"

Tô Thành buông tay Đồ Du Du ra, Đồ Du Du vẫn không dám động loạn, phải mất một khoảng thời gian mới có thể từ từ di chuyển mà cảm thán:

"Lông đúng là rất mượt"

Đồ Du Du dần dần quen được với Đại Kim, tuy rằng nó kiêu ngạo luôn khinh thường cậu, không để cậu vào trong mắt nhưng cậu nhận ra được một điều rằng mỗi lần cậu khen nó với Tô Thành, cái tai kia lại vểnh lên thỉnh thoảng còn hơi động dẩy một chút để nghe ngóng, mỗi lần như thế Đồ Du Du lại cao hứng cười khúc khích, đến khi Tô Thành kéo cậu ra ngoài rồi cậu vẫn còn luyến tiếc không muốn đi.

Tô Thành dẫn Đồ Du Du tới chỗ nuôi cừ, chỗ này tuy rộng nhưng cũng chỉ nuôi duy nhất chín con cừ, mà trong số đó có một con cừ có bộ lông màu nâu nhìn rất khác biệt. Trước đây mẹ của Tô Thành rất thích mặc áo lông cừ, mà mua ở ngoài lại sợ lông pha tạp chất cho nên tự mình nuôi để lấy lông làm áo, cho đến khi mẹ hần mất vì vụ tai nạn giao thông kia chỗ này vẫn cứ nuôi cừ như vậy, chỉ có điều lông cừ đều được lấy để may làm áo cho người làm ở đây.

Tô Thành chỉ vào con cừ nâu đang ngu ngốc chạy ở phía sau một con cừ trắng buồn cười nói:

"Giống em"

Đồ Du Du theo hướng chỉ tay của Tô Thành liền phát hiện ra hần đang chỉ con cừ nâu đó liền liếc mắt lạnh giọng:

"Giống cậu thì có"

Tô Thành đột nhiên hét lớn tên của Đồ Du Du, con cừ nâu đang vui vẻ chạy đuổi con cừ trắng kia liền giật mình trượt ngã, Tô Thành thấy vậy lại càng buồn cười hơn:

"Còn nói không giống em, đều ngốc như vậy"

Đồ Du Du nhú mảy rồi trừng lớn mắt cảnh cáo Tô Thành:

"Tôi không ngốc, cậu ngốc thì có"

Dưới ánh bình minh Đờ Du Du lại càng thêm tinh nghịch, đôi mắt tròn kia vô cùng xinh đẹp tựa như còn lấp lánh, đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn vì tức giận mà hơi mím lại, Tô Thành vẫn là nhìn không được cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi Đờ Du Du. Đờ Du Du lúc đầu có chút giật mình, nhưng tiếp sau đó cậu liền mạnh dạn đáp lại nụ hôn của hắn, còn chủ động vòng tay lên cổ hắn, mũi chân cũng hơi kiễ lên một chút, đến cuối cùng há miệng để cho đầu lưỡi của ai kia luồn vào bên trong xâm chiếm khoang miệng cậu.

Tình yêu của Tô Thành và Đờ Du Du giống như càng ngày càng cuồng nhiệt, lúc đầu chính là kiểu hấn đuổi cậu chạy, hấn mạnh dạn tấn công, cậu ngại ngùng né tránh, lúc này liền trở thành hấn bá đạo cậu nhiệt tình, hấn điên cuồng cậu phối hợp.

Khi Tô Thành buông Đờ Du Du ra vẫn còn luyến tiếc hôn nhẹ vào đôi môi cậu một lần nữa, ánh mặt trời đang dần dần lên cao, ánh sáng cũng vì nắng vàng rực rỡ mà thêm phần chói mắt, Đờ Du Du bỗng nhiên cảm thấy người đứng trước mặt mình đây chẳng phải là một cậu nam sinh cao trung nữa mà chính là một người đàn ông trưởng thành, hấn cho cậu có cảm giác hấn thật vĩ đại, một người có thể che chở cho cậu.

Buổi sáng hôm ấy tất cả mọi người cùng nhau dùng bữa, Đờ Du Du cũng cố gắng làm cho bản thân mình thật là thoải mái, nhưng cuối cùng chỉ hai ba câu mọi người liền có thể dễ dàng chọc cho cậu đến xấu hổ đỏ bừng mặt mũi. Đờ Du Du hướng mắt qua phía Tô Thành cầu cứu, nhưng ai đó lại vô cùng hưởng thụ mà xem cậu bị người khác chọc ghẹo, kết quả cậu chỉ thể tự mình ứng phó giống như thế này.

"Chị dâu, ngày hôm qua đại ca tặng chị dâu cái gì?"

"Các cậu đừng gọi tôi như vậy nữa, chỉ là một món quà nhỏ mà thôi"

"Chị dâu, ngày hôm qua em ở ban công hóng gió đến muộn mới vào..." Người nọ nói đến đây liền dừng lại, ánh mắt còn mang theo tia ngụ ý sâu xa nhìn cậu một lượt.

Đờ Du Du giật mình vội cúi đầu xuống ăn cháo, người kia lại nói tiếp lời:

"Mắt của em vốn dĩ bị cận thị nặng, cũng chẳng nhìn rõ phía dưới có cái gì chỉ thấy được có cái gì đó động mà thôi"

Mọi người nghe vậy liền nhanh chóng góp vui:

"Cậu thấy cái gì động, có tiếng động là gì hay không?"

Đờ Du Du ở dưới gầm bàn khẽ đưa chân đạp Tô Thành một cái, gương mặt cậu hiện tại sớm đã đỏ ửng hết cả lên rồi. Tô Thành thấy người nào đó quần bách đến sắp không chịu được nữa cuối cùng cũng đành lên tiếng giải vây:

"Được rồi, mọi người nhanh ăn đi, ăn xong qua sau núi câu cá"

Tô Thành cũng đã lên tiếng rồi cho nên mọi người cũng không có tiếp tục trêu chọc Đờ Du Du nữa, Đờ Du Du lén lén đưa mắt nhìn Tô Thành một cái rồi lại cúp mắt xuống tiếp tục ăn đồ ăn trong bát của mình.

Bữa sáng kết thúc trong vui vẻ, Đờ Du Du đối với nhóm bạn của Tô Thành cũng thoải mái hơn rất nhiều, lúc trước cậu còn nghĩ bọn họ chính là mấy đại thiếu gia công tử ngỗ nghịch không coi ai ra gì, nhưng bây giờ tiếp xúc nhiều cậu chợt nhận ra rằng bọn họ rất trọng tình trọng nghĩa, còn hiểu được đạo lý ở đời. Đờ Du Du chợt nhận ra một điều rằng, trong số những người trong nhóm Tô Thành, dường như chỉ có một mình hấn chính là người ngỗ nghịch lưu manh nhất.

Tô Thành một tay cầm cần câu cá, một tay cầm theo hai chiếc ghế nhỏ, vừa đi vừa trêu ghẹo Đờ Du Du:

"Du Du, lát nữa chúng ta tắm uyên ương đi, ở đó có khe suối nước rất trong"

Đờ Du Du nghe thấy vậy liền giật mình nhưng bởi vì xung quanh còn có người nữa nên đành phải làm như bình thường mà hạ giọng cảnh cáo Tô Thành:

"Cậu còn nói mấy lời như vậy thì đừng trách tôi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Mạnh Nha

Sau bốn ngày nghỉ dưỡng tại biệt thự ngoại ô, tình yêu giữa Đờ Du Du và Tô Thành chính thức thăng tiến lên một bậc. Trước đây trong lòng Đờ Du Du vẫn còn tồn tại một bức tường ngăn vô hình đối với Tô Thành, nhưng sau chuyến đi này bức tường đó liền biến mất hoàn toàn. Đối với Tô Thành, không đơn giản còn là sự yêu thích dành cho Đờ Du Du nữa mà có thể hình dung ra rằng nếu như hấn muốn đi một vòng trái đất thì chỉ cần đi vòng quanh Đờ Du Du là đủ rồi.

Đờ Du Du và Tô Thành vừa kết thúc chuyến đi trở về nhà, buổi sáng ngày hôm sau liền xuất hiện biến cố, trước cửa nhà của Đờ Du Du có một đám

người đàn ông mặc vest đen, đeo kính đen, dáng người cao lớn nguy hiểm tìm đến nhà cậu gặp Tô Thành.

"Máy người là..." Đồ Du Du cả kinh nhìn nhóm người phía trước hỏi

Một người đàn ông đứng ở giữa mang kính đen bỏ xuống nhàn nhạt đáp:

"Chúng tôi đến tìm Tô đại thiếu gia, đại thiếu gia có ở đây hay không?"

Tô Thành vẫn còn đang ngủ ở trong phòng, nhưng mà Đồ Du Du cảm thấy vô cùng bất an cho nên liền lắc đầu, nhưng mà cậu mới chỉ lắc đầu chưa kịp lên tiếng nói thì người nọ đã trực tiếp đẩy Đồ Du Du qua một chèn vào trong rồi:

"Máy người làm gì thế?"

Đồ Du Du lo lắng đứng ra ngăn cản, người đàn ông có vẻ như là cầm đầu nhóm người này khẽ đưa mắt liếc nhìn một người đàn ông khác, ngay lập tức người kia liền bước tới giữ lấy cậu. Đồ Du Du căng thẳng, từ đó đến giờ cậu vẫn chưa từng gặp phải tình huống như vậy, một nhóm người giống như xã hội đen lại xông vào trong nhà cậu làm loạn như thế:

"Tôi báo cảnh sát đó"

Người đàn ông nọ nhanh chóng tiến tới phía cửa phòng ngủ mở cửa ra, Đồ Du Du chăm chú nhìn chăm chăm theo người đó, cậu nghe thấy được trong phòng có giọng nói cung kính gọi:

"Đại thiếu gia"

Đồ Du Du im lặng, cậu nghĩ rằng đám người này hẳn là do Tô gia đưa tới, trong chuyến dã ngoại lần trước ba của Tô Thành liên tục gọi điện cho hắn, mặc dù cậu không biết giữa hai người họ xảy ra chuyện gì nhưng cậu cũng đoán được rằng có thể do Tô Thành không chịu về nhà cho nên Tô Thánh mới đưa nhóm người này tới dẫn hắn về.

Tô Thành ở trong phòng ngủ không hề phát giác được sự việc xung quanh, hắn có chứng giật ngủ rất khủng bố, từ đó đến giờ cũng chỉ có mình Đồ Du Du là không bị hắn câu gắt khi đánh thức hắn, ngược lại là những người khác Tô Thành liên không khách khí, giống như hiện tại khi người đàn ông kia vừa mới lên tiếng gọi hai ba câu đại thiếu gia, Tô Thành liền ngay lập tức quát:

"Cút"

Người đàn ông nọ vẫn kiên trì chậm rãi nói:

"Đại thiếu gia, lão gia có việc muốn cậu về nhà một chuyến"

Tô Thành nhũn mày, ngày hôm qua vừa mới đi một đoạn đường dài, hiện tại tránh không được có điểm mệt mỏi:

"Còn không mau cút!"

Người đàn ông kia đứng ở một bên giường, tuy rằng ngoài mặt không hề biểu lộ sự sợ hãi nhưng trong lòng vẫn vô cùng kiêng kỵ Tô Thành:

"Đại thiếu gia, lão gia nói nếu như cậu không chịu về thì lão gia sẽ mời Đồ tiên sinh đến nhà một chuyến"

Tô Thành nghe được có người nhắc đến Đồ Du Du liền ngay lập tức mở mắt ngồi dậy:

"Ông có phải cần ăn đòn mới chịu làm theo hay không hả?"

Người đàn ông kia kiên định đáp lại:

"Đại thiếu gia, nếu như cậu không chịu về nhà gặp lão gia vậy thì tôi đành phải mời Đồ tiên sinh về nhà cho lão gia gặp mặt"

Tô Thành tức giận ngay lập tức đứng dậy ý muốn vung chân đá về phía người đàn ông kia, người đàn ông kia đã từng trải qua khóa huấn luyện bài bản nhưng vẫn phải tập trung hết mức có thể mới tránh được một đòn đó của Tô Thành:

"Đại thiếu gia nếu như cậu không muốn về chúng tôi đành phải đưa Đồ tiên sinh về cho lão gia gặp mặt"

Nói rồi ông ta liền xoay người rời khỏi phòng ngủ, Tô Thành lúc này liền bước ra bên ngoài phòng khách, mắt vừa nhìn thấy có một người đàn ông cao lớn khác đang giữ lấy Đồ Du Du không cho cậu cử động liền nóng mắt, hắn ngay lập tức đi tới vung tay đánh vào mặt người kia:

"Cút ngay"

Đồ Du Du trong giây phút đó cũng hoảng hốt đến quên cả nhịp thở, một cú đấm kia của Tô Thành cũng không phải là nhẹ, mà ở chỗ này nhiều người như vậy nếu như bọn họ cùng nhau đánh Tô Thành khẳng định sẽ đánh lại được hắn:

"Tô Thành, cậu làm gì thế?"

Tô Thành nhủ mày nhìn người xung quanh, xem ra lão ba nhà mình lần này thật sự có chuyện gấp mới dùng biện pháp như vậy, nếu như hắn còn muốn không đi nhất định đám người này sẽ làm khó Đồ Du Du, thế cho nên Tô Thành liền quay sang nói với cậu thế này:

"Du Du, anh bây giờ phải về nhà một chút"

Tuy rằng Đồ Du Du biết ba của Tô Thành nhất định sẽ không làm hại hắn, nhưng cứ nhìn dáng vẻ hung dữ khó gần của đám người hiện tại, cậu tránh không được có điểm lo lắng gấp gáp hỏi hắn:

"Có chuyện gì sao?"

Tô Thành lắc đầu mỉm cười:

"Không có chuyện gì, lão ba ở nhà nhất định có chuyện muốn nhờ mà thôi"

Đồ Du Du cũng không thể nào nói Tô Thành không cần đi được, thế cho nên cậu chỉ có thể nói với hắn rằng:

"Có chuyện gì nhớ báo cho tôi"

Tô Thành buồn cười:

"Xem em kia, buổi tối anh lại qua, nhớ nấu cơm cho anh"

Đồ Du Du trong lòng luôn có dự cảm không tốt, cậu có cảm giác rằng Tô Thành đi lần này rồi sẽ có chuyện không hay. Đồ Du Du gật đầu không lên tiếng, đến khi đám người trong phòng đều rời đi hết rồi cậu mới thở dài một hơi, cũng chẳng biết tại vì sao lần này cậu lại bất an như thế.

Đồ Du Du buổi sáng có tiết dạy ở lớp của Vu Phóng, cả một quá trình cậu đều không có tâm trạng mà giảng bài, càng không có tâm trạng mà để ý đến Vu Phóng bởi vì cậu còn đang lo lắng cho Tô Thành, thế cho nên Đồ Du Du căn bản là không phát hiện ra Vu Phóng từ đó đến giờ vẫn đang nhìn chăm chăm cậu không hề rời mắt.

Lại nói đến Tô Thành, Tô Thánh lần này muốn đưa hắn về nhà gặp mặt chính là vì chuyện giữa hắn và Đồ Du Du, lý do tại vì sao Tô Thánh biết chuyện này chính là do Vu Phóng cố tình để cho chuyện này đến tai ông, mà chuyện này đối với hắn chính là chuyện vô cùng dễ dàng.

Tô Thành về đến nhà liền nhìn thấy lão ba của mình và ông ngoại Bạch Trần Quân đều đang ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách giống như là đang đợi hắn, Tô Thành cũng có điểm bất ngờ một chút, hắn nhớ gần đây hắn không có làm ra chuyện gì lớn cả, như thế nào hiện tại lại có hai đại nhân vật ở chỗ này.

Tô Thành bước vào nhà không hề mở miệng chào hỏi trước tiên, hắn lười biếng ngồi xuống một chỗ rồi vắt chéo chân hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Tô Thánh biết Bạch Trần Quân vẫn luôn để trong lòng đứa cháu trai này cho nên đã mấy lần ông phải nhẫn nhịn con trai mình, nhưng bởi vì nghịch tử này lần này làm ra chuyện tày trời như vậy thì khẳng định rằng Bạch Trần Quân sẽ thiên vị được nữa, thế cho nên Tô Thánh liền hắng giọng quát lớn:

"Nghịch tử, mày làm ra chuyện tày trời mà không có bộ dạng hỏi cái gì hả?"

Tô Thành nhủ mày lười biếng nhìn sang Tô Thánh, mặc dù không biết lão ba đang nhắc đến chuyện gì nhưng hắn vẫn tự tin đáp một câu thế này:

"Những chuyện mà tôi đã làm tôi chưa từng cảm thấy phải hối hận, ngược lại ông mới chính là người nên xem lại quá khứ đó"

Tô Thánh nghẹn họng:

"Mày..."

Bạch Trần Quân từ trước đến nay cũng chưa hề lớn tiếng tức giận với Tô Thành lần nào, nhưng mà lần này ông cũng phải giận dữ mà hét lớn:

"Im miệng, nếu như cháu không giải thích chuyện này rõ ràng thì ông đây cũng sẽ không đứng về phía cháu nữa"

Tô Thành không sợ Bạch Trần Quân, nhưng đối với ông vẫn còn giữ lại sự tôn trọng:

"Ông muốn hỏi chuyện gì?"

Bạch Trần Quân chính là người làm trong quân đội, từ cung cách cho đến dáng vẻ bên ngoài đều toát lên sự uy nghiêm:

"Cháu hãy giải thích rõ ràng chuyện giữa cháu và người thầy giáo Đồ Du Du kia là sao?"

Tô Thành có chút bất ngờ, nhưng hắn trước nay đã làm chuyện gì thì không hề biết hối hận, dù sao hắn cũng không có ý định giấu giếm chuyện này mãi, nhân đây mọi người cũng đã biết rồi vậy thì hắn cũng thành thật mà tuyên bố luôn:

"Chính là không có gì phải giải thích, cháu và em ấy đang quen nhau"

Bạch Trần Quân nghe vậy liền tức giận:

"Cháu nói cái gì? Đường đường là một người đàn ông bình thường lại đi yêu thích một người đàn ông khác thì còn ra thể thống gì nữa chứ?"

Tô Thành không cảm thấy có cái gì gọi là không ra thể thống cả:

"Cháu cảm thấy rất bình thường"

Nói rồi Tô Thành liền đứng dậy ý muốn rời đi, nhưng mà lúc này ở bên ngoài cửa liền có hai người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng ra chặn hãm lại, Tô Thành ngay lập tức liền vung nắm đấm muốn đánh tới nhưng hai người kia sớm đã được huấn luyện trong quân đội một thời gian, không có lý nào hai người đó lại không chế ngự được hắn. Tô Thành trong nháy mắt liền bị hai người đàn ông nọ khống chế giữ lại. Bạch Trần Quân ngồi ở trong phòng khách nhủ mảy tức giận trầm giọng nói:

"Mau đưa nó vào trong phòng, lấy đi điện thoại của nó, không được phép của ta thì không để nó rời khỏi đây"

Quay trở lại chỗ Đồ Du Du, vừa kết thúc tiết học cậu liền ngay lập tức nhìn tới điện thoại của mình trước tiên, nhưng khi thấy trên màn hình điện thoại không hề hiển thị tin nhắn hay cuộc gọi nào trong lòng cậu tránh không được có điểm trầm xuống. Đồ Du Du xách cặp rời khỏi phòng học, Vu Phóng ngay lập tức đuổi theo cậu:

"Khoan đã, em có thể nói chuyện với thầy một chút được hay không?"

Đồ Du Du nhìn thấy Vu Phóng liền nhớ đến cuộc điện thoại lần đó, thật ra cậu và Vu Phóng tiếp xúc cũng không nhiều, cậu cũng chẳng hiểu được tại vì sao hắn lại nói rằng hắn thích cậu, nhưng nhân đây cậu cũng muốn thẳng thắn chặt đứt suy nghĩ này của hắn, dù sao cậu cũng không thể nào trốn tránh việc này được:

"Được"

Vu Phóng đưa Đồ Du Du đến một tiệm cà phê gần trường, lúc mới đầu Đồ Du Du không thể nào bình thường đối diện với Vu Phóng được, Vu Phóng hẳn cũng biết điều này nên hắn vẫn lựa chọn cách từ từ nói chuyện với cậu:

"Thầy ơi, chuyện lần đó em thật sự xin lỗi thầy, là do lúc ấy em quá xúc động"

Đồ Du Du im lặng một chút rồi gật đầu:

"Không sao, tôi cũng không nhớ đến chuyện đó nữa, chỉ là... chuyện mà cậu nói với tôi qua điện thoại, tôi nghĩ hẳn là có hiểu nhầm gì đó có đúng không?"

Vu Phóng ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm Tô Thành:

"Em là thật sự thích thích thầy, căn bản không có hiểu lầm gì cả"

Đồ Du Du không biết có phải những người mang dòng máu nhà họ Tô đều trực tiếp như vậy hay không, bọn họ căn bản là không hề có một chút ngượng ngùng nào:

"Vu Phóng, tôi đối với cậu chỉ là tình nghĩa thầy trò, tôi không hy vọng cậu tiếp tục như vậy... với tôi" Đồ Du Du nói đến đây liền ngừng lại, cậu nhớ tới lời hứa với Tô Thành lúc trước: "Lần đó tôi có nói với cậu tôi và Tô Thành không phải có mối quan hệ đó, nhưng lần này tôi muốn nói lại rằng hai chúng tôi đúng là đang quen nhau"

Vu Phóng có điểm thất thần khi nghe thấy lời nói kia của Đồ Du Du, nhưng sau đó hắn đột nhiên liền bật cười:

"Thầy cảm thấy Tô Thành thật thích thầy sao? Thầy hẳn là vẫn chưa hiểu rõ con người của hắn rồi, hắn chính là kiểu yêu thích sự mới lạ, cả thèm chóng chán. Còn có một chuyện em muốn nói cho thầy biết, Tô Thành và Đông Phương Tranh chuẩn bị đính hôn rồi, hai nhà sớm đã muốn định hôn ước từ lâu"

Đồ Du Du nghe thấy Vu Phóng nói vậy trong lòng liền trầm xuống, thật ra cậu cho dù không thể xác định được lời của Vu Phóng nói là thật hay giả nhưng đúng là sẽ có thể có khả năng này xảy ra. Đồ Du Du im lặng lâu thật lâu, hai tay để ở dưới bàn liền tục nắm chặt lấy nhau căng thẳng, cũng chẳng biết cậu đã im lặng trong bao lâu, chẳng biết được trong đầu cậu đã suy nghĩ những cái gì, kết quả cậu vẫn là muốn đợi Tô Thành đến xác nhận chuyện này với cậu chứ cậu không muốn thông qua người thứ ba nào khác:

"Tôi sẽ đợi Tô Thành nói chuyện này với tôi"

Vu Phóng tức giận không thôi, hắn tức giận bởi vì Đồ Du Du đối với Tô Thành lại có một sự tín nhiệm như vậy, từ bé đến lớn Tô Thành vốn là một kẻ ngỗ nghịch ngang ngược nhưng lại luôn dành được sự tín nhiệm của tất cả mọi người, hắn đến tận cùng vẫn không hiểu hắn rốt cuộc thua kém Tô Thành ở điểm nào, tại sao những người mà hắn yêu thích đều lựa chọn đứng về phía Tô Thành:

"Tô Thành sẽ không gặp lại thầy nữa, nói đúng hơn chính là không có khả năng, từ giờ cho đến khi tổ chức lễ đính hôn chỉ còn nửa tháng, hắn sẽ không

có cơ hội rời khỏi Tô gia"

Đồ Du Du giật mình:

"Cậu nói vậy ý là sao?"

Vu Phóng nhếch môi:

"Ý là thầy và hần vĩnh viễn không có kết quả"

Đồ Du Du chỉ vừa mới có một chút dũng cảm để đối mặt với tình yêu này, nhưng hiện tại khi cậu bắt đầu quyết tâm liền nhận được tin xấu, cái gì mà đính hôn, cái gì mà cậu và hần vĩnh viễn không có kết quả. Đồ Du Du gấp gấp đến độ nói năng không rành mạch, cậu nhanh chóng bỏ điện thoại vào trong cặp da của mình muốn rời đi:

"Tôi không muốn ở chỗ này cũng cậu nói chuyện nữa, tôi có chuyện phải đi trước"

Vu Phóng nhanh chóng giữ lấy cổ tay của Đồ Du Du:

"Thầy trước sau gì vẫn phải đối mặt, Tô Thành hần là ai, hần chính là đại thiếu gia của Tô gia, cũng là cháu ngoại của Bạch gia, hần như thế nào có thể cùng một người đàn ông xác lập mối quan hệ gì đó chứ, cho nên chuyện hần và thầy căn bản là không thành được"

Đồ Du Du ngay lập tức gạt tay Vu Phóng ra, bởi vì dùng quá nhiều sức lực mà ly nước trên bàn cũng rơi xuống sàn vỡ tan tành, có một vài nhân viên thấy vậy liền chạy ra xem thử, sau đó liền có một nữ phục vụ bước đến:

"Xin hỏi, hai người có gặp vấn đề gì không?"

Đồ Du Du nhân cơ hội này ngay lập tức bước nhanh rời khỏi đây:

"Thật xin lỗi, phiền cô giúp tôi dọn dẹp mảnh vỡ"

Đồ Du Du bước đi rất nhanh, giống như là đang muốn chạy thật xa khỏi những lời mà Vu Phóng vừa mới rồi nói vậy, nếu như Vu Phóng nói ra chuyện này sớm một chút, ở thời điểm mà cậu vẫn còn do dự không biết có nên quen Tô Thành hay không thì cậu nhất định sẽ kiên quyết lựa chọn cách tránh xa hần, nhưng Vu Phóng đến thời điểm hiện tại, thời điểm mà cậu chỉ vừa mới bắt đầu xác nhận, chỉ vừa mới bắt đầu toàn tâm toàn ý muốn ở bên hần, đến lúc này cậu lại nhận được một lời phán xét từ người khác rằng hai người cậu vĩnh viễn không có kết quả. Hai từ vĩnh viễn kia quả thật rất nặng nề, nhưng nếu về sau của nó kèm theo một từ ngữ tốt đẹp thì không sao, nhưng hiện tại chính là một cụm từ vô cùng tiêu cực, Đồ Du Du tránh không được trong lòng vô cùng mất mát.

Đồ Du Du cũng chẳng biết suy nghĩ cái gì thêm nữa, cậu nhanh chóng lục tìm điện thoại gọi cho Tô Thành, kết quả chính là điện thoại của hần không liên lạc được. Ngày hôm ấy trời đổ cơn mưa, càng khiến cho tâm trạng của Đồ Du Du thật sự tồi tệ...

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Mất Việc

Buổi tối hôm ấy Đồ Du Du vẫn ghi nhớ lời nói lúc sáng Tô Thành nói, hần nói buổi tối sẽ quay trở lại, muốn cậu nấu cơm cả phần của hần. Đồ Du Du nấu rất nhiều món ngon, mang một bàn đồ ăn được bày biện tinh tế đặt lên bàn, lại sắp sẵn hai chiếc bát cùng hai đôi đũa, chỉ có điều giờ ăn cơm thường ngày vốn dĩ là sáu giờ ba mươi phút nhưng hôm nay cậu đợi đến chín giờ rồi, đồ ăn cũng đã nguội lạnh Tô Thành cũng không tới.

Đồ Du Du khế thờ dài, cậu cũng không còn có tâm trạng dùng bữa nữa, ngoài trời cứ đổ mưa mãi từ buổi sáng đến bây giờ thật sự khiến cho tâm trạng cậu cũng rơi vào sự bí bách bức bối hơn. Nhìn tới màn hình điện thoại vẫn không hề hiển thị bất cứ cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn nào, Đồ Du Du bất giác cảm thấy bản thân rất mệt mỏi.

Ngày hôm sau Đồ Du Du không có giờ phải lên lớp nhưng buổi sáng lại có một cuộc điện thoại nói trong trường có một cuộc họp nội bộ muốn cậu tham gia, Đồ Du Du vẫn không hề cảm thấy có chuyện gì kỳ quái, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề rồi đến trường họp. Nói là cuộc họp nội bộ nhưng khi đến văn phòng hiệu trưởng rồi cậu mới phát hiện ra rằng người họp căn bản chỉ có cậu và hiệu trưởng mà thôi. Hiệu trưởng Vương Phủ rất ít khi xuất hiện ở trường, chỉ có việc gì quan trọng thì ông ta mới xuất hiện, thế cho nên lúc này khi một mình đối diện với ông ta Đồ Du Du trong lòng tránh không được có điểm chột dạ.

Hiệu trưởng trường Vương Phủ gọi là Giản Thế Nam, là một người đàn ông trung niên lùn béo, không rõ ông ta có năng lực như thế nào nhưng với dáng vẻ kia của ông ta, Đồ Du Du liền nghĩ người này rất giống kiểu quan lại tham nhũng gì gì đó thỉnh thoảng vẫn thường lên bia báo hay TV trong nước:

"Đồ Du Du, lần này tôi mời cậu đến đây chính là muốn kết thúc hợp đồng với cậu"

Đồ Du Du quả thật bất ngờ một chút, trong lúc đó cũng quên mất việc nên phải nói cái gì tiếp theo. Giản Thế Nam nói tiếp lời:

"Trong trường của chúng tôi không chấp nhận một thầy giáo bại hoại dụ dỗ nam sinh như cậu"

Đồ Du Du ngẩn người, không cần nhắc đến tên của Tô Thành thì cậu cũng biết lý do mà Giản Thế Nam muốn đuổi việc cậu là gì, chỉ là cậu không biết Tô Thành hiện tại rốt cuộc đang như thế nào mà thôi. Đồ Du Du im lặng không nói, cho dù chuyện đó không đúng như vậy nhưng căn bản người ngoài nhìn vào sẽ là như thế, cậu trăm miệng vạn ý vẫn không có điều gì giải thích cả. Giản Thế Nam nhàn nhạt nói tiếp câu:

"Buổi sáng hôm nay cậu dọn ra khỏi phòng ở giáo viên đi, còn có Tô gia căn dặn ngoài những đồ dùng cá nhân của cậu thì cậu không được mang theo bất cứ một thứ gì"

Đồ Du Du cảm giác giống như bản thân mình thật sự rất hèn mọn, ngữ điệu trong lời nói kia của Giản Thế Nam chính là coi cậu chẳng khác gì một kẻ không biết liêm sỉ:

"Như vậy tôi trở về thu dọn đồ đạc"

Giản Thế Nam gọi cậu lại:

"Còn có tiền lương ba ngày mà cậu đã làm ở tháng này..."

Đồ Du Du có cảm giác thật sự rất tồi tệ, bản thân cậu đã cảm nhận được sự tồi tệ từ ngày hôm qua, sau đó đến ngày hôm nay nữa cậu cũng không có tâm trí đâu mà đối diện với một loạt chuyện linh tinh gì đó, chính vì thế Đồ Du Du liền trực tiếp đáp không cần rồi rồi đi.

Đồ Du Du trở về nhà liền nhìn thấy Vu Phóng mặc bộ đồng phục Vương Phủ đang đứng trước cửa nhà mình đợi, hắn ta nhìn qua thật sự rất giống một học sinh chăm ngoan, tính cách tốt, không hề mang một bộ dáng lưu manh cá biệt giống như Tô Thành, cậu từ đó đến giờ luôn thích những học sinh biết nghe lời như vậy nhưng đến thời điểm này cậu đột nhiên rất nhớ nam sinh cá biệt không bao giờ chịu đóng cúc áo đồng phục, mái tóc cắt thời trang không hợp với quy tắc học sinh trung học đến vậy. Đồ Du Du giật mình chợt nhận ra một điều, tại sao sự việc đột nhiên lại đến quá nhanh như vậy, nếu như không phải có người nói ra thì khẳng định sẽ không diễn biến nhanh tới thế.

Đồ Du Du hít một hơi thật sâu nâng bước tiến về phía trước, Vu Phóng nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại nhìn Đồ Du Du, mắt thấy đối phương một bộ dạng mệt mỏi liền có chút đau lòng. Chuyện Đồ Du Du bị đuổi khỏi trường sớm đã nằm trong dự định của hắn, không có lý nào Tô gia và Bạch gia chịu buông tha cho Đồ Du Du cả, việc làm này hắn chỉ mới là tác động đầu tiên mà thôi.

"Cậu tới có việc gì?" Đồ Du Du không muốn nói chuyện với ai cả, việc phải cùng một người khác nói chuyện làm cho cậu rất mệt mỏi

Vu Phóng nhẹ giọng, thật ra lần này hắn tới cũng là muốn giúp đỡ Đồ Du Du:

"Có phải hôm nay thầy đi gặp hiệu trưởng hay không?"

Đồ Du Du không tức giận cậu chỉ là cảm thấy mệt mỏi mà thôi, việc đến nước này cũng là do cậu tự làm tự chịu, nhưng cậu vẫn muốn xác định lại một lần nữa có phải chuyện này là do Vu Phóng làm hay không, nếu như là thật sự do hắn làm vậy thì những hiểu biết của cậu về con người hắn trước đây hắn là sai lầm rồi. Đồ Du Du vừa đưa chìa khóa mở cửa vừa nói:

"Tôi muốn hỏi cậu một chuyện, có phải cậu nói cho ba cậu biết hay không?"

Vu Phóng im lặng không nói, hắn không nói thì Đồ Du Du cũng đã có câu trả lời, cậu đẩy cửa phòng bước vào trong, đi tới phòng ngủ chậm rãi gấp quần áo để vào trong và li, Vu Phóng bước theo phía sau nhìn cậu:

"Thầy dự định sẽ ở đâu tiếp theo?"

Đồ Du Du không có dự định gì tiếp theo, bởi vì chuyện này đến quá mức đột ngột, giống như là cậu từ trên đỉnh núi bị người ta bắt ngờ đẩy xuống vực vậy, tình trạng đó làm gì còn có tâm trạng mà suy nghĩ nữa đây:

"Cũng là đang trong giờ học, cậu nên trở về lớp đi"

Đồ Du Du rất lạnh nhạt, Vu Phóng cứ tưởng rằng cậu sẽ tức giận nhưng hiện tại cậu lại duy trì một vẻ bình tĩnh như thế, dáng vẻ này của cậu không hề có trong dự định của hắn thế cho nên khiến cho hắn vô cùng khó chịu:

"Thầy có phải rất thích Tô Thành hay không?"

Đồ Du Du hơi ngừng lại động tác vài giây nhưng sau đó vẫn tiếp tục gấp quần áo bỏ vào vali, cả một quá trình đều không hề có ý định xoay người lại nhìn Vu Phóng:

"Tôi chẳng phải đã nói rồi hay sao, nếu như tôi không thích cậu ta thì tôi sẽ cùng cậu ta có mối quan hệ đó à?"

Vu Phóng đứng ở phía sau Đồ Du Du, bàn tay không tự động được mà nắm chặt lại thành nắm đấm tức giận trầm giọng nói:

"Lúc thầy đang gặp khó khăn Tô Thành cũng không hề có mặt"

Đồ Du Du khẽ thờ dài, cậu thật sự không muốn cùng Vu Phóng đôi co ở chỗ này, chuyện giữa cậu và Tô Thành là chuyện của cậu và hắn, Vu Phóng vốn dĩ chỉ là người ngoài không có tư cách can dự vào:

"Cậu về lớp đi"

Vu Phóng trong lòng khắc chế sự giận dữ, cố gắng không phát tác ra ngoài:

"Thầy sao lại thích Tô Thành, giữa hắn và thầy thật sự chẳng có một điểm tương đồng nào"

Trong số những người Đồ Du Du quen đúng thật là không có người nào có tính cách giống Tô Thành cả, trong nhóm bạn của Tô Thành cũng không có bất cứ người nào có tính cách giống cậu, nhưng chẳng phải tìm một nửa của mình chính là đi tìm phần mà mình thiếu sót hay sao, nếu như tất cả đều tương đồng chỉ sợ chỉ có thể là bạn bè không thể làm người yêu.

"Việc này không liên quan đến cậu, tôi và Tô Thành như thế nào trong lòng tôi đã tự biết rồi"

Thật sự trong lòng Đồ Du Du lúc này rất là hoang mang, cậu không thể nào biết được điều gì cả, cậu không muốn nghe Vu Phóng tiếp tục nói chuyện chính là bởi vì cậu sợ trong lòng mình sẽ bị lung lay. Đúng lúc này Vu Phóng liền mạnh tay nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du, ép buộc cậu phải đối diện với hắn:

"Thầy thích Tô Thành như vậy có phải là vì hắn là đại thiếu gia của Tô gia, hắn sẽ là người thừa kế Tô thị?"

Đồ Du Du có điểm hốt hoảng, kể đến là bức bối, cậu mạnh tay rút tay lại

"Vu Phóng nếu như cậu còn không biết tự điều chỉnh cảm xúc như vậy thì tôi cũng không muốn cùng cậu nói chuyện nữa, cậu nhanh rời khỏi đây giúp tôi"

Vu Phóng đột nhiên vươn tay nắm lấy eo của Đồ Du Du kéo vào trong lòng, giấy tiếp theo hắn liền cúi đầu mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi cậu. Thật ra Vu Phóng không hề suy nghĩ gì cả, cả một quá trình hắn hôn cậu hắn đều không dự định trước được, lúc hôn môi cậu bản thân hắn cũng vô cùng lúng túng, lúng túng vì đây là lần đầu tiên hắn hôn một người đàn ông, lúng túng vì người ở trong lòng liên tục dùng sức muốn đẩy hắn ra.

Đồ Du Du hai ngày nay đều luôn vì tâm trạng tồi tệ mà dồn nén bấy lâu, hiện tại lại bị người khác trêu đùa như vậy, trong lòng tránh không được có điểm tức giận phẫn nộ. Không rõ là cậu đã quen với hơi thở cùng xúc cảm quen thuộc của Tô Thành, hay là vì cậu cảm thấy không thích Vu Phóng mà hiện tại khi có một người xa lạ khác hôn cậu, cậu liền cảm thấy không sao có thể chấp nhận được, còn cảm thấy bản thân có lỗi với Tô Thành. Đồ Du Du hung hăng dùng sức cắn vào môi của Vu Phóng, khi hắn vì đau mà buông cậu ra cậu liền ngay lập tức cho hắn một cái bạt tai rồi quát lớn:

"Vu Phóng, coi như tôi đã nhìn nhầm cậu, hành động của cậu ngày hôm nay đã làm chấm dứt toàn bộ phần giao tình giữa tôi và cậu, từ sau trở đi tôi không muốn gặp lại cậu nữa"

Đồ Du Du nói rồi liền kéo khóa vali rời đi, có phải rằng lựa chọn bước chân vào trường Vương Phủ đã là một sự sai lầm của cậu, bởi vì nếu như cậu không có tới đây thì cậu hẳn là vẫn có cuộc sống bình thường, giống như cuộc đời cậu đang đi ở trên một con đường thẳng, đi đến nửa đường liền nhìn thấy một lối rẽ, mà cậu có thể vẫn lựa chọn đi đường thẳng nhưng cuối cùng lại đặt chân vào lối rẽ đó, đã sớm đi được một đoạn đường dài rồi hiện tại quay đầu lại muốn đi đường thẳng còn có thể hay không đây.

Đồ Du Du tâm trạng rối bời, cảm thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên xa lạ, giống như bản thân dường như đang ở trong vỏ bọc mà Tô Thành bảo vệ, hiện tại hắn đột nhiên không có ở đây mọi thứ đối với cậu đều quá mức khó thích nghi. Chẳng biết được cậu từ khi nào mà quen dựa dẫm vào hắn như vậy, cũng chẳng biết bản thân vốn dĩ là người tự lập tại vì sao đột nhiên lại muốn không tự lập nữa, Tô Thành, Tô Thành, cái con người này rốt cuộc đang ở chỗ nào.

Đồ Du Du đủ lạnh lùng với những người mà cậu không có tình cảm, nhưng lại vô cùng yếu đuối trước người mà bản thân thương yêu, giống như với Vu Phóng cậu ngay cả một chút nể mặt cũng không hề cho hắn, nhưng đối với Tô Thành thì lại khác, hết lần này đến lần khác tự tìm kiếm cho mình mình một lý do để quen hắn.

Mấy ngày hôm nay thời tiết vô cùng xấu, Đồ Du Du nhìn tới trời bầu trời có những đám mây đen sầm sì, trên mặt đường có những vũng nước điển hình cho di chứng sau một cơn mưa dài. Đồ Du Du lấy điện thoại gọi cho Hàn Kỳ, hiện tại cậu cũng chỉ biết nhờ Hàn Kỳ giúp đỡ, Hàn Kỳ ở một mình cho nên hẳn cũng không quá khó khăn gì:

"Hàn Kỳ, tôi muốn ở nhờ nhà cậu vài ngày được hay không?"

Hàn Kỳ ở bên này cũng có điểm ngạc nhiên:

"Sao thế, chỗ cậu xảy ra vấn đề gì hả?"

Đồ Du Du nhìn dưới lòng đường xe cộ qua lại tấp nập, từng vũng nước cũng vì thế mà bắn lên tung tóe, bầu trời nhìn không ra được ánh mặt trời, tầng mây đen lớp lớp che phủ chậm rãi trôi qua:

"Chuyện dài lắm, tôi sẽ kể với cậu sau"

Hàn Kỳ nghe ra được giọng nói của Đồ Du Du có điểm kỳ quái, biết được là cậu hiện tại không muốn nói nhiều thế cho nên liền nhanh chóng đáp:

"Được cậu cứ qua đây đi, một lát nữa tối nhắn địa chỉ nhà cho cậu"

Đồ Du Du đón một chiếc taxi đi đến địa chỉ mà Hàn Kỳ vừa nhắn, đồ đạc của cậu không có nhiều, chỉ vồn vồn có một chiếc vali đựng quần áo, Đồ Du Du quay đầu nhìn lại phía xa, nhìn mãi nhìn mãi đến khi không còn thấy được ngôi trường Vương Phủ kia nữa.

Buổi tối hôm ấy Vu Tú Uyên mang cơm vào phòng cho Tô Thành, Tô Thành mấy ngày nay vẫn được người giúp việc trong Tô gia com bung nước rớt, hiện tại vừa nhìn thấy người tới là Vu Tú Uyên liền có điểm bất ngờ cùng khinh ghét. Vu Tú Uyên vốn cũng không ưa gì Tô Thành, bởi vì khi hắn còn tồn tại ở Tô gia bao nhiêu ngày thì ngày đó con trai bà Vu Phóng chưa được thừa nhận bấy nhiêu.

"Ai cho phép bà bước vào phòng tôi?" Tô Thành không yêu mẹ của Tô Thành, nhưng hắn cũng biết được lão ba hắn cũng không hề yêu Vu Tú Uyên, cuộc đời của ông ta có lẽ chỉ tồn tại hai điều là tiền bạc và danh vọng, người đàn ông vốn dĩ đến cuối cuộc đời chỉ sợ cũng không tìm được một người để yêu.

Vu Tú Uyên đặt đồ ăn xuống bàn chậm rãi nói:

"Tôi tới mang cơm cho cậu, nhân tiện muốn nói cho cậu biết tin về cái người tên là Đồ Du Du phải không nhỉ"

Tô Thành vừa nghe thấy Đồ Du Du trong lòng liền kích động, nhưng mà ngoài mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh mà im lặng. Vu Tú Uyên tuy đã đến từng tuổi này rồi nhưng sự kiên nhẫn vẫn còn thua xa một nam sinh cao trung như Tô Thành, thế cho nên khi Tô Thành không nói chuyện Vu Tú Uyên liền có điểm không bình tĩnh mà nói tiếp:

"Vị thầy giáo kia chỉ sợ sau này cũng không được làm thầy giáo nữa, tôi nghe nói ba của cậu cũng đã đánh tiếng rồi"

Tô Thành cố gắng kìm chế sự tức giận trong lòng. Vu Tú Uyên cảm thấy bản thân không thể làm cho Tô Thành kích động được liền vô cùng không vui, bà vốn là muốn nhân chuyện này khiến cho Tô Thành biến khỏi Tô gia luôn, Tô Thành rất thích thể diện nếu như chuyện con trai của ông ta yêu thích đàn ông bị lộ ra ngoài khẳng định là Tô Thành sẽ không còn là đại thiếu gia nữa, đến lúc đó Vu Phóng con trai bà sẽ là người thừa kế Tô gia.

Vu Tú Uyên từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại để lên bàn:

"Tôi cũng chỉ có thể giúp cậu được đến bước này thôi"

Vu Tú Uyên nói xong liền rời đi đóng lại cửa phòng. Tô Thành làm sao mà không biết điều mà Vu Tú Uyên muốn là cái gì, chỉ là hắn cũng không muốn ở lại Tô gia nữa, mấy ngày nay không liên lạc được với Đồ Du Du hẳn là cậu sẽ đang lo lắng cũng không biết có giận đối hắn hay không.

Tô Thành đứng dậy đi về phía trước lấy điện thoại nhắn ra một dãy số quen thuộc, đầu dây bên kia sau một hồi mới có người tiếp nhận cuộc gọi, giọng nói của đối phương có vẻ mệt mỏi mất tinh thần:

"A lô"

Tô Thành nghe thấy giọng nói đó của Đồ Du Du liền đoán ra được mấy ngày nay đối với cậu trôi qua cũng không mấy dễ dàng:

"Là anh".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Không Hối Hận

Đồ Du Du giật mình, tay đang cầm điện thoại cũng hơi run rẩy một chút, thời gian này cậu đều nghĩ ra rất nhiều câu hỏi để hỏi Tô Thành, nhưng hiện tại khi nghe thấy giọng của hắn liền xúc động đến mức không thể nào lên tiếng nói được nữa câu. Tô Thành ở phía bên này ngưng lại một chút đợi Đồ Du Du nói chuyện, chỉ có điều đối phương vẫn bảo trì im lặng, hắn lại phải lên tiếng hỏi tiếp:

"Em đã ăn cơm chưa?"

Đồ Du Du có điểm ghen ngào, nhưng chỉ là một chút mà thôi, cậu cố gắng che giấu không để cho Tô Thành phát hiện ra được điểm gì bất thường:

"Tôi ăn rồi, cậu đã ăn chưa?"

Tô Thành nghe thấy giọng nói khác thường kia của Đồ Du Du liền khẽ hỏi:

"Em không vui sao?"

Đồ Du Du mím chặt môi, khóe mắt nóng bừng ẩm ướt:

"Tôi không sao, cậu thế nào rồi?"

Tô Thành lần đầu tiên cảm giác được cảm giác bất lực là như thế nào, hần chỉ hận không thể ở bên cạnh Đồ Du Du lúc này rồi ôm lấy cậu vào trong lòng:

"Một lát nữa anh đến chỗ em nhé"

Đồ Du Du có bất ngờ, cậu cũng thật là rất nhớ Tô Thành nhưng mà Vu Phóng nói Tô Thành không thể ra ngoài được:

"Vu Phóng có nói với tôi rằng cậu chưa thể ra ngoài?"

Tô Thành nghe thấy Đồ Du Du nhắc đến Vu Phóng liền giận dữ không thôi, giọng nói trầm xuống hỏi:

"Em gặp hần ta?"

Đồ Du Du biết Tô Thành rất hay ghen tuông, nhưng mà hiện tại đây cậu cũng không hề giận dữ giống như lúc trước nữa, cậu nhanh chóng giải thích cho hần rằng:

"Tôi không gặp, hôm chuyển nhà cậu ta đến tìm tôi có nói như vậy... còn nói cậu sắp đính hôn rồi"

Tô Thành biết Tô Thánh đang có ý định tổ chức lễ đính hôn giữa cậu và Đông Phương Tranh, hần đương nhiên là không thể chấp nhận được cuộc hôn nhân dựa trên lợi ích gia tộc như vậy, mẹ hần chính là nạn nhân của sự việc này, hần khẳng định sẽ không sai lầm nối tiếp sai lầm:

"Em tin hần sao?"

Đồ Du Du im lặng vài giây rồi đáp:

"Tôi vẫn đợi cậu cho tôi câu trả lời"

Tô Thành khẽ mỉm cười:

"Như vậy em hiện tại đang ở đâu, đợi một lát nữa anh đến cho em câu trả lời"

Đồ Du Du có chút khản trương, cũng chẳng biết được Tô Thành lát nữa có đến thật hay không:

"Tôi mấy ngày nay đang ở nhà của Hàn Kỳ"

Tô Thành dịu dàng trả lời:

"Như vậy một lát nữa anh qua"

Đồ Du Du chờ mong nhưng trong lòng lại lo lắng:

"Ba cậu... để cho cậu ra ngoài rồi sao?"

Tô Thành nhàn nhạt đáp:

"Chuyện này không quan trọng, được rồi anh có chút việc phải làm, anh cúp máy trước đây"

Nói rồi Tô Thành liền tắt máy, Đồ Du Du ở đầu dây bên này còn chưa kịp hỏi cái gì trong lòng chỉ thấy ngập tràn bất an. Bên ngoài có người canh giữ, một mình Tô Thành cứ thế xông ra đương nhiên không thể, nhưng có người giúp hần thì hần là có thể. Tô Thành nhanh chóng nhấn một tin nhắn, rất nhanh sau đó chiếc điện thoại của hần liền khẽ rung lên biểu hiện cho việc có tin nhắn gửi tới. Khoảng mười phút sau đó Tô Thành liền mở cửa phòng bước ra ngoài, thời gian này Tô Thánh đang ở trên phòng làm việc, Vu Tú Uyên ngồi dưới phòng khách xem ti vi, bà ta vừa nhìn thấy hần xuống dưới liền giống như hiểu ra được điều gì đó nhanh chóng đứng dậy bước lên lầu giống như là không hề phát giác ra chuyện gì kỳ quái.

Bên ngoài cửa có vài người canh giữ, Tô Thành đi tới một góc khuất vào nút mở cổng tự động, giây tiếp theo liền có tiếng động cơ rồ rồ của xe mô tô truyền đến, sáu chiếc xe mô tô phân khối lớn tiến vào trong sân nhà Tô gia, trên mỗi chiếc xe là hai thanh niên cao lớn mang theo gậy bóng chày cùng tủy sắt nhìn vô cùng hùng hổ.

Tô gia có người canh giữ nhưng chỉ là có bốn người, tuy rằng bọn họ sớm đã trải qua khóa huấn luyện bài bản nhưng với số người mà Tô Thành gọi tới kia lại đông hơn gấp đôi, hơn nữa mỗi người con mang theo vũ khí, bốn người đàn ông bảo vệ kia cũng không có cách nào có thể khống chế được.

Tô Thánh ở trên phòng nghe thấy bên dưới có tiếng ồn ào liền bước xuống xem thử, Vu Tú Uyên cũng làm ra vẻ bất ngờ đi theo phía sau ông, lúc hai người bọn họ xuống dưới thì bốn người đàn ông cao lớn kia đã sớm bị nhóm bạn của Tô Thành đánh cho đến bất tỉnh, Tô Thánh nhìn một màn hỗn loạn

phía trước lại thấy con trai chuẩn bị rời đi liền tức giận hét lớn:

"Nghịch tử, mày nếu như bước ra khỏi đây tao liền không có đứa con là mày nữa"

Tô Thành luôn cảm thấy Tô gia giống như là một cái gì đó luôn cảm cản kìm hãm mọi thứ hấn muốn, hấn sớm đã muốn thoát khỏi nơi này chỉ là vẫn chưa tìm được một lý do nào thích đáng mà thôi, nhân tiện đây Tô Thánh đã nói vậy thì hấn cũng sẽ cho ông ta câu trả lời:

"Ông từ đó đến giờ vẫn coi tôi là con trai của mình sao, nếu như coi tôi là con trai thì đã không đón mẹ con bà ta vào nhà ở khi mẹ tôi vừa mới qua đời"

Tô Thánh bị lời nói kia của Tô Thành làm cho tức giận lùi lại hai bước, hô hấp không thông, một tay đưa lên ngực mình hỗn hển nói:

"Nghịch tử..."

Vu Tú Uyên đứng ở bên cạnh mừng thầm, Tô Thành càng chộc tức Tô Thánh bao nhiêu thì lại càng hợp ý bà bấy nhiêu. Nếu như Tô Thành bị đuổi khỏi Tô gia, vậy thì con trai bà Vu Phóng nhất định sẽ chính thức trở thành người nhà họ Tô, còn là người được thừa kế cả Tô thị.

Vu Phóng đứng ở trên lầu nhìn xuống một màn hỗn loạn phía dưới, ít ra hấn cũng cảm thấy Tô Thành đã làm được điều mà từ trước đến nay hấn không dám làm, có lẽ đây chính là lý do mà người khác vẫn luôn đặt toàn bộ sự quan tâm lên người Tô Thành. Chỉ có điều Vu Phóng hiện giờ rất không vui, nếu như Tô Thành hôm nay rời được khỏi chỗ này vậy thì hấn nhất định sẽ đi gặp Đồ Du Du, mà điều khiến cho Vu Phóng không thể nào vui vẻ được chính là chuyện Đồ Du Du và Tô Thành ở bên cạnh nhau.

Đồ Du Du ở tại nhà của Hàn Kỳ đến ngày hôm nay là ngày thứ ba rồi, không phải cậu không muốn đi tìm nhà mới mà hiện tại cậu không có đủ tiền để thuê một căn phòng, phòng trọ nhỏ ở trên Bắc Kinh chật chội này cũng vô cùng đắt đỏ, lại nói mấy ngày hôm nay mấy chỗ mà cậu nộp hồ sơ xin việc luôn nhất loạt trả lại hồ sơ từ chối không phỏng vấn cậu, Đồ Du Du cũng lơ mơ hiểu ra được chuyện này là do đâu.

Hàn Kỳ mất thấy Đồ Du Du cứ thấp thòm giống như có việc gì đó liền khó hiểu hỏi:

"Cậu đang đợi ai hả?"

Đồ Du Du cúi đầu nhìn điện thoại, cậu đúng là đang đợi người đến chỉ là không biết hấn có đến hay không mà thôi:

"Tô Thành nói sẽ đến đây"

Hàn Kỳ buồn cười:

"Xem cậu kia, đến thì đến thôi sao cậu cứ cuống hết cả lên vậy?"

Đồ Du Du mím mím môi, đúng là mới chỉ có ba ngày không gặp thôi nhưng cậu lại rất chờ mong được nhìn thấy Tô Thành, Hàn Kỳ ở bên cạnh nói đùa một câu:

"Hay là không muốn ở chỗ tôi nữa, muốn nhanh nhanh đợi cậu ta đến để đón cậu đi?"

Đồ Du Du ngồi tựa lưng vào ghế sofa:

"Hàn Kỳ, mấy ngày hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu đã cho tôi ở nhờ những lúc khó khăn như vậy, sau này cậu có việc gì muốn nhờ tôi nhất định sẽ không ngại khó mà làm cho cậu"

Hàn Kỳ không thích nghe những lời khách sáo, tính cách của Hàn Kỳ vốn thẳng thắn thoải mái, nếu như người nào cậu ta không thích cậu ta nhất định sẽ từ chối không giúp đỡ, không cần phải nể mặt ai cả, đồng ý giúp đỡ Đồ Du Du chính là do bản thân Hàn Kỳ cảm thấy có hảo cảm muốn giúp cậu:

"Được rồi, ngày nào cậu cũng nói mấy lời đó với tôi, cậu không phiền nhưng bản thân tôi cảm thấy rất phiền đó"

Đúng lúc này chuông cửa ở bên ngoài liền kêu lên, Đồ Du Du ngay lập tức ngồi thẳng người dậy, sau đó cậu chợt nhận ra rằng hành động của mình rất hấp tấp, Hàn Kỳ còn ngồi bên cạnh cậu như thế khẳng định sẽ khiến cậu ta chê cười. Hàn Kỳ cố gắng nhịn cười khẽ hất mặt nói với Đồ Du Du:

"Chắc là cậu ta đến đó, cậu ra mở cửa đi"

Đồ Du Du gạt đầu nhanh chóng đứng dậy ra mở cửa, nhưng mà khi mở cửa liền phát hiện ra được người tới hóa ra lại là một nhân viên bảo hiểm phát thư mời đến dự hội thảo. Đồ Du Du mang thư mời vào cho Hàn Kỳ, sau đó liền nhỏ giọng nói thế này:

"Là người đến đưa thư mời hội thảo cho cậu, tôi đi tắm đây"

Đồ Du Du tâm trạng rất thấp thòm, Tô Thành nói sẽ đến nhưng mà cậu cũng không dám quá hy vọng, cậu muốn gọi điện hỏi hấn có đến không chỉ có điều cậu lại lo lắng hấn sẽ có áp lực thế cho nên cậu liền lựa chọn không hỏi hấn.

Lúc Đồ Du Du thất thần ở trong phòng tắm thì Tô Thành quả thật đã đến, làm này người ra mở cửa là Hàn Kỳ, Tô Thành có chút nôn nóng đưa mắt nhìn vào trong nhà nhưng không thấy bóng dáng cừu nâu gốc nhà mình đâu liền hỏi Hàn Kỳ:

"Du Du đâu rồi?"

Hàn Kỳ cảm thấy hai người này đúng là không gặp nhau có vài ngày thôi lại giống như là xa nhau đến nửa năm rồi vậy:

"Đi rồi"

Tô Thành có điểm bất ngờ:

"Đi rồi? Em ấy đi đâu?"

Hàn Kỳ buồn cười:

"Cậu ta đi tắm, cậu vào đi"

Tô Thành đen mặt, hần lần đầu tiên bị người khác trêu chọc như vậy:

"Mấy ngày nay đã làm phiền anh rồi"

Hàn Kỳ trong lòng thầm nghĩ, giọng điệu này là sao chứ giống như là Đồ Du Du đã là người của Tô Thành rồi vậy:

"Không có gì, nghe nói cậu thời gian này cậu có chút chuyện hả, đã giải quyết xong hay chưa?"

Không phải Tô Thành không ưa Hàn Kỳ mà là hần vốn dĩ không thích bất cứ một ai nhiều chuyện, thế cho nên khi Hàn Kỳ bởi vì không có lời nào để nói mới lơ đãng hỏi đến câu này hần liền lạnh giọng đáp:

"Không liên qua đến anh"

Hàn Kỳ quả thật có điểm bức bối, lúc người của hần bị đuổi ra đường là cậu thu nhận người của hần, bây giờ thế nhưng còn có thái độ đó với ân nhân là sao:

"Như vậy cậu cứ ngồi đây đợi, tôi vào trong đi ngủ"

Tô Thành trầm giọng:

"Được"

Hàn Kỳ chính thức cảm thấy Tô Thành là một tên kho ư, cũng không thể hiểu nổi giữa Tô Thành và Đồ Du Du rốt cuộc có điểm gì có thể trở thành một cặp được, Đồ Du Du vốn là người có điểm cổ hủ nếu như không muốn nói là suy nghĩ già trước tuổi, còn Tô Thành thì tích cách rất khó nắm bắt, lúc thì cảm thấy hần thâm sâu khó lường lúc lại cảm thấy hần tính tình xúc động nhất thời.

Phòng tắm nối liền với phòng ngủ, Đồ Du Du tắm xong đi ra ngoài liền thấy Hàn Kỳ nằm ở trong phòng liền hỏi:

"Sao cậu hôm nay ngủ sớm vậy?"

Hàn Kỳ cố tình không nói là Tô Thành đến cho nên cậu liền đáp thế này:

"Tôi có chút mệt"

Đồ Du Du khẽ thở dài một hơi, nhìn tới đồng hồ cũng đã là tám giờ rưỡi rồi thì cậu cũng chẳng có tâm trạng muốn làm gì mà trèo lên giường nằm xuống cạnh Hàn Kỳ. Hàn Kỳ thấy Đồ Du Du có ý định đi ngủ thì lại hỏi:

"Cậu cũng ngủ sớm vậy sao?"

Đồ Du Du khẽ ừ một tiếng, cũng chẳng có việc gì làm không ngủ thì làm cái gì. Hàn Kỳ vốn là định nói Tô Thành đang ở bên ngoài nhưng ngấm lại thái độ vừa rồi của Tô Thành đối với mình như vậy liền im lặng không nói, dám đối với cậu không lễ phép vậy thì cậu liền để cho hần ngồi đợi lâu một chút.

Năm phút sau bên ngoài liền truyền tới một tiếng gõ cửa, Đồ Du Du ở trong phòng liền giật mình, lúc đầu cậu không hề nghĩ tới là Tô Thành vì đây là ở trong phòng ngủ, nếu như không có người ra mở cửa thì Tô Thành không có lý nào vào nhà được:

"Hàn Kỳ, bên ngoài có người?"

Trái ngược với bộ dạng hoảng hốt của Đồ Du Du, Hàn Kỳ vẫn thản nhiên nằm ở trên giường nhàn nhạt ừ một tiếng. Đồ Du Du khó hiểu, trong lòng cũng có điểm khẩn trương, có phải là trộm hay không:

"Là ai vậy?"

Hàn Kỳ im lặng một lúc mới đáp vắn vện một câu:

"Tô Thành"

Đồ Du Du giật mình vội vã ngồi dậy bước xuống giường, cậu nhanh chóng bước ra mở cửa phòng ngủ, quả nhiên người đứng bên ngoài chính là người mà cậu mấy ngày nay vẫn nhớ tới. Đồ Du Du trong phút chốc quên mất nên phải làm cái gì tiếp theo, mọi động tác của cậu đều đình chỉ từ giây phút cậu gặp Tô Thành. Tô Thành quan sát Đồ Du Du một lượt từ đầu đến chân, tuy rằng có chút hơi ồm ồm, hai mắt thâm quầng giống như mất ngủ nhưng hoàn hảo vẫn không làm cho Tô Thành hẳn cảm thấy ghét bỏ cậu, hơn thế nữa ngược lại chính là yêu thương muốn bao bọc cậu nhiều hơn:

"Du Du, anh tới rồi"

Đồ Du Du đóng cửa phòng ngủ lại, dù sao trong phòng vẫn còn có Hàn Kỳ nữa, cậu cũng không thể không biết xấu hổ được:

"Tô Thành, cậu đã ăn cơm chưa?"

Tô Thành ngay lập tức vươn tay bao lấy gương mặt của Đồ Du Du, hẳn cúi đầu hôn lấy đôi môi mềm mại mà mấy ngày nay hẳn vẫn thường mong nhớ kia, Đồ Du Du vô cùng phối hợp lại sự cuồng nhiệt này của hắn. Tô Thành dùng đầu lưỡi vươn tới tách mở khoang miệng của cậu, cảm nhận được mùi vị ngọt ngào quen thuộc, không rõ thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết đến khi hô hấp của Đồ Du Du dần yếu đi, cả người mềm nhũn Tô Thành mới luyến tiếc buông cậu ra khàn giọng nói:

"Thời gian này vất vả cho em rồi"

Đồ Du Du hai mắt mơ màng mê mải chăm chú nhìn Tô Thành hỏi:

"Cậu mấy ngày nay có sao không?"

Tô Thành cũng cảm thấy đau lòng, hẳn đau lòng không phải vì hắn cảm thấy yêu Đồ Du Du cực khổ quá, mà hẳn đau lòng chính là vì bộ dạng lo lắng quan tâm kia của cậu hiện tại. Tô Thành khẽ ôm đầu Đồ Du Du vào lòng ngực mình, hẳn không muốn nhìn thấy đôi mắt chất chứa nhiều tâm sự kia của cậu, vừa nhìn thấy đôi mắt đó hắn liền không biết phải làm sao:

"Anh không sao, nhưng mà anh bị đuổi ra khỏi nhà rồi"

Đồ Du Du giật mình đẩy Tô Thành ra nhú mày hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Tô Thành khẽ nhếch môi mỉm cười trêu chọc Đồ Du Du:

"Cho nên anh không còn là đại thiếu gia nữa rồi, em nghĩ thế nào đây?"

Đồ Du Du đưa hai tay lên bao lấy má của Tô Thành, người này đang cười nhưng mà trong lòng cậu lại cảm thấy vô cùng áy náy, nếu như là vì cậu mà Tô Thành bị đuổi khỏi Tô gia, như vậy chẳng phải là tương lai của hắn sau này cũng bị ảnh hưởng hay sao:

"Tô Thành, tôi..."

Đồ Du Du nói đến đây liền dừng lại, Tô Thành đưa tay của mình nắm lấy tay của Đồ Du Du:

"Cho nên sau này em không thể bỏ anh được có biết chưa?"

Đồ Du Du khẽ nhỏ giọng:

"Đợi ba cậu hết giận thì về nhà xin lỗi ông ấy đi, ba cậu nhất định chỉ là nóng giận nhất thời mà thôi"

Tô Thành ôm lấy eo của Đồ Du Du siết vào lòng mình:

"Sau đó thì sao?"

Đồ Du Du nghẹn giọng, vốn định nói là sau đó cậu và hắn kết thúc nhưng mà cậu lại không thể nào nói ra được, có một người đàn ông vì mình mà từ bỏ mọi thứ, Đồ Du Du có thể thừa nhận mình ích kỷ cũng được, nhưng mà người đàn ông vì cậu mà từ bỏ mọi thứ như vậy cậu không nỡ để hắn rời đi:

"Cậu có hối hận không?"

Tô Thành cúi đầu hỏi Đồ Du Du:

"Em hối hận sao?"

Đồ Du Du khẽ lắc đầu:

"Tôi không còn gì để hối hận cả, nhưng còn cậu... nếu như cậu rời khỏi Tô gia, vậy thì..."

Tô Thành không đợi Đồ Du Du nói hết cậu đã cắt ngang lời nói của cậu, dù sao hắn cũng không ngại việc từ bỏ đi quyền thừa kế, chỉ là hắn từ đó đến giờ vẫn đang chờ một lý do để làm chuyện này mà thôi:

"Nếu như để mất em mới là hối hận lớn nhất trong đời anh"

Nếu so với Đồ Du Du, Tô Thành còn kém cậu những bốn tuổi, lời nói của một nam sinh trung học liệu có mấy phần tin tưởng, Đồ Du Du quả thật cũng nghĩ đến chuyện đó nhưng mà cậu vẫn lựa chọn tin tưởng Tô Thành, bởi vì cậu cảm thấy khi người này nghiêm túc thì sớm đã không phải là nam sinh trung học nữa rồi mà chính là một người đàn ông trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sức Ép

Tô Thành đột nhiên vòng tay luồn vào bên trong áo của Đồ Du Du, Đồ Du Du cảm nhận được bàn tay nóng bỏng kia chạm vào phần eo của mình liền giật mình hơi đẩy hắn ra một chút, khi tầm nhìn của cậu chạm vào đôi mắt không một chút che giấu ham muốn kia của hắn thì cậu liền vừa xấu hổ vừa lo lắng:

"Cậu đừng nghĩ bậy, đây là nhà của Hàn Kỳ, cậu ấy vẫn còn chưa ngủ đâu"

Tô Thành chính là muốn Đồ Du Du ngay tại thời điểm này cho nên hắn liền cố tình luồn tay xuống phía dưới muốn cởi quần của cậu ra, Đồ Du Du hoảng hốt nắm lấy cổ tay hắn khẽ quát:

"Tô Thành, cậu đừng như vậy"

Tô Thành cúi đầu hôn vào cổ của Đồ Du Du, hơi thở nóng rực chứa đầy dục vọng giống như là dã thú vậy:

"Du Du, anh muốn em ngay bây giờ"

Tô Thành chẳng khác gì người say, hành động trắng trợn, cả người đều ghé sát vào người Đồ Du Du, Đồ Du Du vừa phải chống đỡ hắn vừa phải ngăn cản đôi tay kia không được phép làm loạn trên người cậu:

"Không được Tô Thành, cậu còn như vậy nữa là tôi mặc kệ cậu đấy"

Đồ Du Du nhanh chóng đẩy mạnh Tô Thành ra, cậu sửa soạn lại quần áo xộc xệch trên người, nếu như cậu còn ở chỗ này nữa khẳng định sẽ lớn chuyện, thế cho nên Đồ Du Du giống như một con cừu nhỏ bị dọa cho hấp tấp bỏ chạy vào bên trong phòng ngủ của Hàn Kỳ:

"Cậu hôm nay cứ ngủ ở phòng khách này đi, tôi vào trong đây"

Nói rồi Đồ Du Du liền ngay lập tức rời đi, Tô Thành ở bên ngoài quả thật là muốn kéo con cừu nâu gốc kia lại ngẫu nhiên ăn sạch xương cậu, chỉ có điều hắn cũng ý thức được đây là nhà của người khác cho nên mới tạm thời tha cho cậu lần này.

Hàn Kỳ vẫn còn chưa ngủ, cậu ta đang nằm ở trên giường xem điện thoại, vừa thấy Đồ Du Du đi vào chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thuận miệng hỏi:

"Sao lại vào đây vậy?"

Đồ Du Du hai má vẫn còn ửng hồng vì xấu hổ, cậu có điểm né tránh Hàn Kỳ không cho cậu ta phát hiện ra:

"Phải rồi, có thể cho Tô Thành ngủ lại chỗ này được hay không, cậu ấy ngủ ở bên ngoài phòng khách"

Hàn Kỳ nhún vai:

"Cứ tự nhiên"

Đồ Du Du đi tới nâng chân nằm xuống bên cạnh Hàn Kỳ:

"Phiền cậu quá, tôi cũng không biết cảm ơn cậu như thế nào nữa"

Hàn Kỳ cảm thấy kỳ quái:

"Cậu sao lại vào đây, không ra đó với cậu ta sao?"

Đồ Du Du mà ra đó khẳng định là sẽ lớn chuyện, cậu xoay người lại với Hàn Kỳ khẽ đáp:

"Bên ngoài cũng chỉ có 1 cái ghế sofa thôi, tôi ở trong này ngủ vẫn tốt hơn"

Hàn Kỳ nhìn đồng hồ cũng đã đến chín giờ rồi, cậu ta là người vô cùng coi trọng sức khỏe cũng sắc đẹp, nếu như không có chuyện gì thì khẳng định sẽ đúng chín giờ ba mươi lăm phút là đi ngủ, thế cho nên hiện tại liền vươn tay tắt đèn ngủ bên cạnh, mang điện thoại chuyển sang chế độ máy bay rồi nằm xuống để ngủ.

Đồ Du Du ở bên này ngủ cũng cảm thấy không yên ổn, cậu một phần là nhớ Tô Thành, sợ ngày mai tỉnh dậy liền phát hiện ra không thấy hân nữa, một phần là lo lắng cho hân vì vừa mới rồi hân có nổi hứng không biết đã giải quyết được hay chưa. Đồ Du Du xoay tới xoay lui nhưng lại cố gắng nhẹ nhàng không làm cho Hàn Kỳ tỉnh giấc, mở điện thoại lên nhìn liền thấy cũng đã mười một giờ rồi, cậu chậm rãi nhấc chân rời khỏi giường đi ra ngoài phòng khách.

Phòng khách rất tối, cơ hồ không có một chút ánh sáng nào, Đồ Du Du phải mất khoảng vài giây mới có thể thích nghi được với bóng tối, bước chân chậm rãi chuẩn xác hướng về chiếc ghế sofa kia. Trong bóng tối cậu vẫn có thể nhìn thấy được trên ghế sofa có một người đang nằm, dáng người của người này rất cao lớn cho nên ghế sofa này hiển nhiên sẽ không thể nào mà nằm vừa được. Đồ Du Du nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên cạnh hân, trong lòng lại nghĩ tới đại thiếu gia lần đầu cậu gặp cao ngạo là như vậy nhưng hôm nay lại vì cậu mà từ bỏ mọi thứ ngủ nhờ ở trên ghế sofa nhà người ta. Đồ Du Du cẩn thận luồn tay vào mái tóc của Tô Thành, động tác của cậu vô cùng nhẹ nhàng giống như là không muốn để hân phát giác ra.

Có lẽ Tô Thành mấy ngày hôm nay cũng cảm thấy mệt mỏi cho nên hân không hề nhận ra được ở bên cạnh còn có người đang trộm nhìn hân, chỉ đến khi trên môi bắt đầu có một thứ gì đó mềm mại dán vào hân mới nhũn mảy chậm chậm mở mắt. Đồ Du Du luồn tay vào bên trong áo của Tô Thành, thật ra cậu cũng rất nhớ hân, cũng muốn cùng hân thân thiết, đây là lần thứ hai cậu chủ động như vậy, chỉ có điều đã mạnh dạn hơn lần trước rất nhiều, cuồng nhiệt hơn rất nhiều, chuyện này khiến cho Tô Thành trong giây phút nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Đồ Du Du hấp tấp đưa tay xuống phía dưới bụng của Tô Thành, bàn tay mang theo độ ấm tiến vào trong quần của hân, chuẩn xác nắm được vật nam tính vẫn còn chưa thật sự bộc lộ hết bản chất kia. Tô Thành cảm nhận được sự gấp gáp ham muốn của Đồ Du Du, hân muốn ngồi dậy nhưng lại bị cậu dùng lực đẩy nằm xuống, trong bóng tối có một giọng trầm khàn khẽ vang lên:

"Tô Thành, cậu sẽ không kết hôn với ai khác đúng không?"

Mấy ngày nay Đồ Du Du vẫn luôn trầm trồ suy nghĩ đến chuyện Tô Thành có thể sẽ đính hôn với người con gái khác, tuy rằng không phải là kết hôn nhưng nếu như tổ chức đính hôn thì tương lai gần khẳng định sẽ đi tới hôn nhân, giống như là hân đã bị cô gái khác đánh dấu không thể xâm phạm được, việc này làm cho bản thân cậu vô cùng cảm thấy khó chịu.

Tô Thành nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du kéo cậu từ dưới đất ngồi lên đùi của mình:

"Anh đương nhiên sẽ kết hôn..."

Đồ Du Du nghe tới đây liền căng thẳng, trong lòng giống như có một tảng đá nặng nề rơi xuống vậy, Tô Thành nhanh chóng muốn cời đi áo thun trên người của Đồ Du Du, bờ môi nóng bỏng liên tục chạm tới từng tấc da thịt trên cổ cậu:

"Vớ em" Đồ Du Du ngẩn người, sau đó khóe miệng cũng khẽ mỉm cười miễn cưỡng, chỉ là một lời nói có thể bị gió thổi bay nhưng cũng có thể làm cho cậu tỉnh ngộ tin tưởng hân. Trong bóng tối rất nhanh truyền tới tiếng hô hấp dồn dập của người nào đó, thỉnh thoảng còn có thể không nhìn được mà khẽ rên rỉ ngâm nga, Tô Thành liên tục xoa nắn khắp mọi nơi trên da thịt của Đồ Du Du, vừa làm còn không quên vừa trêu chọc dọa nạt cậu:

"Nhỏ tíng một chút, em không phải nói đây là nhà của người ta hay sao?"

Mỗi lần Đồ Du Du nghe thấy lời nói này cậu liền cúi đầu khẽ cắn vào vai Tô Thành, Tô Thành cố tính nhéo lấy cặp mông cong vênh kia của cậu, tùy sức dẩy vô thỏa thích:

"Ngày mai anh đưa em đến biệt thự ngoại ô, chúng ta sau này ở đó có được không?"

Tô Thành rời khỏi Tô gia không có nghĩa là phần gia sản mà hân được thừa hưởng từ mẹ hân cũng thuộc về Tô gia hay là Bạch gia, nếu như tính tất cả những bất động sản cùng tiền mặt mà hân đứng tên thì đó cũng không phải là con số nhỏ, hai người bọn họ nếu như ăn tiêu ít lại một chút vẫn có thể duy trì được vài năm. Đồ Du Du không hề biết đến số tiền này của Tô Thành, nhưng khi nghe hân nói hai người các cậu sẽ tới căn biệt thự ngoại ô kia liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, nơi đó cách biệt với cuộc sống ồn ào tấp nập nơi đây, rất thích hợp cho hai người các cậu, cũng không cần phải lo sợ hay là suy nghĩ gì nhiều:

"Được... tôi cũng có một chút tiền tiết kiệm, ngày mai chúng ta đi rút"

Tô Thành buồn cười, hân đưa tay khẽ vuốt ve sống lưng trơn láng của Đồ Du Du:

"Số tiền đó có phải là của hồi môn em tự mình tiết kiệm hay không?"

Nếu như là trước đây, Đồ Du Du khi nghe thấy lời đó khẳng định sẽ tức giận, nhưng hiện tại cậu liền không để tâm nữa. Đồ Du Du ghé sát đầu vào lòng ngực Tô Thành, im lặng nghe tiếng tim đập bình ổn của hân, thấp giọng hỏi hân lại một lần nữa rằng:

"Tô Thành cậu có hối hận không? Nếu như hối hận thì bây giờ rời khỏi tôi vẫn còn kịp"

Tô Thành cúi đầu hôn vào mái tóc Đồ Du Du:

"Anh không hối hận, anh cũng sẽ không để cho em phải hối hận"

Đồ Du Du chủ động dâng lên đôi môi của mình, Tô Thành cúi đầu đáp trả lại sự nhiệt tình kia. Hai cơ thể dán sát vào nhau, trong không gian yên tĩnh lại một lần nữa phát ra tiếng da thịt va chạm ái muội. Đồ Du Du có một suy nghĩ mình đúng thật là bị điên rồi, từ đó đến giờ hơn hai mươi năm sống trên cuộc đời này chưa bao giờ từng điên đến như vậy, lần đầu tiên không màng tới mọi thứ tin tưởng mang mọi niềm tin đặt vào trong tay một nam sinh nhỏ hơn cậu những bốn tuổi, không biết trong lòng Tô Thành đang nghĩ cái gì nhưng bản thân cậu cảm thấy chuyện này chính là chuyện điên rồ nhất mà cậu từng làm, điên rồ hơn cả chính là việc cậu biết nó điên rồ nhưng vẫn không chịu dừng lại, có lẽ đây chính là đại biểu cho việc một khi yêu người ta liền trở nên mù quáng.

Buổi sáng ngày hôm sau trời vẫn mưa tầm tã, Đồ Du Du đợi Hàn Kỳ tỉnh dậy liền nói lời cảm ơn với cậu ta, sau đó liền cùng Tô Thành rời đi. Tô Thành nói Đồ Du Du đứng ở dưới sảnh đợi hắn đi lấy xe ô tô, Đồ Du Du gật đầu khẽ mỉm cười nhưng trong lòng chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng bấp bênh, có phải là cậu đang hối hận hay là sắp có chuyện gì xảy ra hay không. Đồ Du Du nhìn theo bóng dáng Tô Thành biến mất dưới tầng hầm để xe rồi lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời u ám phía trên, mưa cứ rơi đến nỗi nê lòng người, ngay cả dưới đường cũng ít người qua lại hơn thường ngày, phía xa có một chiếc xe ô tô bầy chỗ đang tiến đến chỗ cậu, Đồ Du Du lúc đầu vẫn không có để ý lắm nhưng sau đó cửa xe mở ra, bên trong có hai người đàn ông cao lớn không nói không rằng bước xuống kéo cậu lên xe. Đồ Du Du ngay cả một lời cũng không kịp thốt lên, chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã bị một tấm khăn đưa tới bịt chặt mũi cậu, một mùi hương kỳ quái nhanh chóng lan tràn trong khoang mũi cứ như vậy hô hấp của cậu yếu dần rồi rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Đồ Du Du lần thứ hai gặp Bạch Trần Quân, lần này so với lần trước còn áp lực hơn vạn phần. Bạch Trần Quân có vài phần giống với Tô Thành, đặc biệt là nét nghiêm túc cương nghị trên gương mặt khiến cho người ta không rét mà run. Đầu óc Đồ Du Du vẫn còn có điểm choáng váng vì tác dụng của thuốc mê cộng với áp lực khi đối diện với ông ngoại của Tô Thành càng khiến cho cậu trong lòng vô cùng căng thẳng, kết quả cũng không biết nên mở miệng nói cái gì.

Bạch Trần Quân có đôi mắt hẹp dài tương tự với Tô Thành, nhưng đôi mắt của ông ta có nhiều hơn Tô Thành vài phần âm trầm cùng từng trải. Bạch Trần Quân mất vài giây để đánh giá Đồ Du Du, có lẽ chỉ là trong vài giây cho nên ông không thể nào biết được chính xác con người của Đồ Du Du là như thế nào cho nên hiện tại mới trực tiếp đưa ra một tấm chỉ phiếu để lên trước bàn:

"Tôi đi thẳng vào vấn đề, hôm nay gặp cậu chính là muốn cậu sau này đừng xuất hiện trước mặt của Tô Thành, số tiền này đối với cậu nhất định cũng không nhỏ đâu"

Đồ Du Du không phải là người không giỏi nói chuyện, hơn nữa cậu cũng là một giáo viên đã từng được học qua lớp đào tạo sư phạm nhưng vào thời điểm này tất cả mọi lời nói đều không thể thốt ra được khỏi cổ họng cậu. Bạch Trần Quân đương nhiên sẽ không để cho cháu trai mà mình yêu thích nhất vì một người đàn ông mà ảnh hưởng đến tương lai, huống chi Tô Thành tuy rằng ngang ngược chơi bời nhưng lại rất có tố chất, khi mà hắn quyết định làm chuyện gì là sẽ nhất định làm được. Tô gia sau này phải do Tô Thành thừa kế, một phần là vì bản thân hắn, một phần cũng là vì sự duy trì của Bạch gia sau này. Bạch Trần Quân không thể để Tô gia rơi vào tay của Vu Phóng, đứa nhỏ kia vĩnh viễn không thể nào được bước chân vào Tô gia, càng không có tư cách được tranh quyền thừa kế với Tô Thành.

"Đây là cơ hội tốt cho cậu, nếu như hôm nay cậu rời đi còn được nhận số tiền này, đợi đến một ngày Tô Thành chán ghét cậu rồi đến lúc đó cậu rời đi sẽ chẳng có cái gì" Bạch Trần Quân ngồi ở trên ghế đối diện với Đồ Du Du, giọng nói trầm ổn giống như là chuyện mà ông nói nhất định sẽ xảy ra.

Đồ Du Du ngăn người, cậu không biết trong tấm chỉ phiếu kia có bao nhiêu số 0, cũng chẳng nghe hết được toàn bộ lời mà Bạch Trần Quân nói, cậu chỉ biết lại có thêm một người nữa muốn cậu rời khỏi Tô Thành, chuyện cậu và Tô Thành ở cùng một chỗ có phải là chuyện không thể nào hay không, tại sao hết người này đến người khác lại ngăn cản cậu:

"Cháu... sẽ không nhận số tiền này"

Bạch Trần Quân nhíu mày hỏi:"

"Cậu thích nó sao?"

Đồ Du Du im lặng vài giây rồi mới gật đầu, Bạch Trần Quân lạnh giọng nói tiếp:

"Cậu không thích nó, nếu như cậu thích nó thì cậu sẽ làm những việc có lợi cho nó, cậu nghĩ nếu như chuyện Tô Thành thích một người đàn ông bị người ngoài biết được, cậu nghĩ sau này nó có thể bình thường ngẩng cao đầu hay sao?"

Đồ Du Du ấp úng:

"Chuyện này..."

Bạch Trần Quân sống đến từng tuổi này rồi, lại cũng coi như là một lão hồ li, Đồ Du Du chẳng qua chỉ là một thanh niên mới tốt nghiệp bước ra trường đời, thế cho nên Bạch Trần Quân chỉ cần lướt nhìn qua một cái là có thể nắm bắt được suy nghĩ ẩn ẩn trong đầu cậu, chính vì vậy ông không hề để cho cậu có cơ hội suy nghĩ nào đã nói luôn:

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, cậu bây giờ rời khỏi Tô Thành còn có số tiền này, coi như rời đi trong êm đẹp, đợi đến lúc đó nó cảm thấy chán cậu rồi vậy thì cái gì cũng sẽ không có đâu"

Đồ Du Du giật mình, Tô Thành rồi sẽ có ngày sẽ cảm thấy chán ghét cậu hay sao, bản thân cậu chưa từng dám nghĩ đến chuyện này, nhưng nói gì thì nói

Tô Thành cũng chỉ là một nam sinh trung học mà thôi, cá tính của hắn có phần ngông cuồng tùy ý, chính vì cái tùy ý này khiến cho cậu bắt đầu rơi vào do dự, có lẽ Tô Thành cũng là nhất thời tùy ý mà thích cậu, đợi đến một khoảng thời gian nữa hắn liền có thể giống như Bạch Trần Quân nói. Nhưng mà Tô Thành chẳng phải nói không cần làm đại thiếu gia nữa vì cậu hay sao, cho dù hắn lúc đó chỉ là tùy ý nhất thời đi chăng nữa thì người đàn ông này cậu cũng không nỡ buông tay, quả thật không nỡ từ bỏ hắn:

"Tô Thành sẽ như vậy sao..."

Bạch Trần Quân lạnh giọng cắt đứt một tia do dự cuối cùng trong lòng Đồ Du Du:

"Tôi nhìn Tô Thành từ nhỏ đến lớn, cậu chị quen biết nó trong vài tháng, cậu nghĩ cậu sẽ hiểu nó hơn tôi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Biến Cố

Đồ Du Du chẳng nhớ rõ Bạch Trần Quân đã nói những gì với mình, dù cho mọi lời nói của ông ấy đều rất ngắn gọn không dài dòng. Cậu cũng chẳng biết có phải là do Bạch Trần Quân đặt vào trong tay cậu tấm chi phiếu kia hay là cậu trong phút thất thần mà cầm lấy, đến hiện tại đi xuống dưới sảnh đứng ở bên ngoài nhìn thấy trời vẫn đang mưa mới cúi đầu nhìn xuống tay mình chợt nhận ra có tấm chi phiếu kia.

Đám mây đen xuất hiện dày đặc, bầu trời mấy ngày hôm nay đều không hề nhìn thấy bóng dáng của ánh mặt trời đâu, chẳng biết tại sao trời đất lại có thể mưa liên tục không ngớt như vậy, tưởng chừng như mấy ngày hôm nay không khi nào tạnh ráo cả. Cửa lớn Bạch gia đã đóng lại, Đồ Du Du không áo mưa, không ô dù, không có bất cứ thứ gì để che mưa, lấy điện thoại trong túi quần ra nhìn thử cũng liền phát hiện ra được thẻ sim căn bản đã bị lấy đi, cậu khẽ thở dài một hơi chậm rãi bước xuống dưới hòa vào trong màn mưa trắng xóa.

Trên đường ngoài Đồ Du Du ra thì chỉ có xe ô tô đang điên cuồng chạy, thỉnh thoảng có chiếc ô tô nọ đi quá nhanh mà lao vào vũng nước cũng sẽ làm nước bắn bắn lên người cậu. Đồ Du Du thất thần không có cảm giác, bước chân vẫn vô lực không có điểm dừng, nước mưa từ trên mái tóc nhỏ giọt xuống liên tục làm khóe mắt cậu cay xè, cậu hy vọng đó là nước mưa chứ không phải là nước mắt của chính bản thân mình.

Đồ Du Du đi qua một tiệm cơm nhỏ ngoài đường, bên trong quán có một bà cô tốt bụng chạy ra đưa cho cậu một cái ô cũ rồi quan tâm hỏi:

"Cậu có sao không vậy?"

Đồ Du Du quay sang nhìn bà cô kia, cậu nhìn không rõ được bộ dạng của bà cô đó như thế nào hoặc là cậu hiện tại không có tâm trí đâu mà lưu tâm nữa. Đồ Du Du vô thức đón nhận lấy chiếc ô kia khẽ gật đầu nói một tiếng cảm ơn. Người che ô quần áo ướt nhẹp, bước chân lại không có nhịp độ gấp gáp giống như người thường chạy trốn cơn mưa mà ngược lại lại vô cùng chậm rãi, đối phương phía trước sẽ không thể nhìn thấy được gương mặt của cậu hiện tại bởi vì chiếc ô kia được che rất thấp làm che đi cả gương mặt của chính bản thân, chỉ sợ rằng cậu cũng sẽ không nhìn thấy cảnh vật trên đường phía trước mà chỉ nhìn thấy chiếc ô trên tay của mình.

Đồ Du Du vẫn nắm chặt tờ chi phiếu trong tay, chỉ có điều cậu không hề nhận ra được đó là tờ chi phiếu, cậu hiện tại cảm thấy muốn cảm nắm một thứ gì đó bởi vì chỉ có như vậy mới khiến cho cậu có cảm giác an toàn hơn một chút, cảm thấy đỡ cô đơn hơn một chút. Nếu như để ý kỹ có thể nhìn thấy được trong khoảnh khắc này đây Đồ Du Du rất là hoảng loạn bởi vì tấm chi phiếu cậu nắm chặt trong tay kia cũng đã nhau nát như muốn đứt làm đôi, mang ra ngoài đối tiền đảm bảo cũng không được chấp nhận nữa.

Đèn tín hiệu giao thông chuyển sang màu đỏ dành cho người đi bộ, hàng xe ô tô vội vã ở phía sau còn chưa kịp đợi đến khi đèn xanh hoàn toàn đã nhấn chân ga lao đi vun vút, giữa đường quốc lộ lớn có một chiếc ô bay lên không trung, một chiếc xe ô tô khác lao tới nghiêng lên chiếc ô đó làm cho nó vón đi đã không nguyên vẹn nay lại càng thê thảm hơn.

Ngã tư đường vẫn thường tắc đường kia lúc này liền rơi vào cảnh tượng tiếp tục tắc đường, thật là kỳ lạ vì bây giờ không phải giờ đáng lý ra phải tắc đường thế nhưng hiện tại lại vì một cậu thanh niên nhỏ bé đang nằm dưới đường kia mà tắc nghẽn nghiêm trọng. Chẳng biết ai là người đã báo tin, cảnh sát giao thông, công an trật tự, đội ngũ cứu thương, ngay cả nhà báo thể nhưng cũng lại xuất hiện để ghi lại toàn cảnh vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng này.

Truyền thông đưa tin, một nam thanh niên băng qua đường bị ô tô đâm phải, phía sau cũng vì vụ va chạm bất ngờ kia mà kéo theo hệ lụy của ba chiếc ô tô khác, chỉ có điều số người bên trong ô tô vẫn còn tỉnh táo coi như không có gì nghiêm trọng cả, còn cậu thanh niên kia thì rơi vào trạng thái nguy kịch, trên đường đưa tới bệnh viện đã hai lần ngừng thở.

Người ta tìm thấy trong tay nạn nhân có một tấm chi phiếu mang chữ ký của Bạch Trần Quân, mà Bạch Trần Quân là ai, chính là người trong giới quân đội nhà nước, con trai ông ta còn giữ chức vị quan trọng trong thành phố, sắp tới đây còn được là người trong vị trí ứng cử thủ trưởng. Bạch gia hiển hách như vậy, đương nhiên hiện tại không thể nào bình ổn được, Bạch Trần Quân dính phải một phen phiền phức vốn dĩ chỉ là hên gặp mặt một chút mà thôi không nghĩ tới lại thành ra như thế này.

Chuyện tai nạn giao thông dù cho liên quan đến tính mạng của con người nhưng nói gì thì nói vốn cũng không phải là chuyện to tát gì, người ta cùng lắm

chỉ nhắc đến chuyện đó trong năm mươi phút ngồi tám chuyện với nhau vì dù sao đi chăng nữa người xảy ra tai nạn cũng chẳng phải là người thân của họ. Nhưng đối với vụ tai nạn lần này lại phi thường lớn chuyện, báo chí cùng các nhà chức trách, những người trong cuộc bầu cử thủ trưởng lần này cũng không bỏ qua cơ hội mà công kích Bạch gia, tấm chi phiếu ở trong tay nam thanh niên bị tai nạn kia có con dấu của Bạch Trần Quân, một loạt những tin tức đoán già đoán non bắt đầu tràn ngập trên mạng xã hội.

Cũng trong khoảng thời gian đó Bạch gia rơi vào tình thế trao đảo, cậu út nhà họ Bạch ứng cử vị trí thủ trưởng cũng vì thế mà thất thủ bị loại khỏi danh sách ứng cử viên, Bạch Trần Quân còn vài năm nữa mới đến tuổi về hưu nhưng cũng tự động nộp đơn xin nghỉ hưu trước thời hạn vì lý do trong người không khỏe sợ là không thể phục vụ cho nhân dân tiếp được. Đương nhiên Bạch gia trong một phút sứt giảm như vậy không phải vì chuyện của người thanh niên bị tai nạn kia mà chính là vì nhà thông gia nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng. Tô Thánh mấy chục năm nay vẫn luôn bị kìm kẹp bởi Bạch gia, lần này có cơ hội chuyển mình đương nhiên sẽ kiên quyết chống chọi đến cùng.

Một tuần sau đó báo chí lại dành một góc rất nhỏ ở trang bìa thông báo danh tính của người thanh niên bị tai nạn giao thông kia, người nọ tên Đồ Du Du quê ở Thiên Tân vì bị tai nạn quá mức nghiêm trọng nên đã qua đời ở tuổi 22. Bởi vì Đồ Du Du băng qua đường lúc đèn đỏ cho nên người đâm vào cậu cần bản không có lỗi, chỉ bồi thường cho Đồ gia một khoản tiền nhỏ coi như là chia buồn. Sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó, tuy rằng không tiếp tục lên mặt báo để cho người dân trong thành phố biết nhưng giới kinh doanh thượng lưu đều biết được một điều rằng, đại thiếu gia của Tô gia là Tô Thành chính thức bị từ mặt, nhị thiếu gia là con riêng vốn không được thừa nhận là mang họ Tô lúc này cũng chính thức được bước vào Tô gia, trở thành người thừa kế tương lai của Tô thị, giấc mơ của Vu Tú Uyên cuối cùng cũng thành sự thật, Vu Phóng không còn là Vu Phóng nữa mà chính là Tô Phóng.

Có người nói Tô Thánh quá mức tàn nhẫn, người vợ đời trước là con gái của Bạch gia vừa qua đời chưa lâu thì Tô Thánh đã đón mẹ con Vu Tú Uyên vào cửa, hiện tại tại còn nhân vụ việc tấm chi phiếu kia mà bỏ đá xuống giếng không những không giúp đỡ Bạch gia mà còn cố tình gây khó dễ, vốn nói hồ dữ không ăn thịt con nhưng Tô Thành mang nửa dòng máu của Bạch gia cũng bị ông ta không chút do dự từ mặt. Có người nói người làm kinh doanh anh em không cần, vợ con không màng đến thì chính là đã đạt đến trình độ uyên thâm, Tô Thánh tàn nhẫn như vậy cũng có một số người trong giới kinh doanh hiểu được. Nhưng duy chỉ có một điều tất cả mọi người không biết ngày đó Tô Thành ở trước mặt Tô Thánh cùng Bạch Trần Quân chính thức đoạn tuyệt tất cả mối quan hệ ruột thịt, hai nữ y tá trong bệnh viện lần đó còn nhớ rõ hôm ấy là một ngày trời mưa rất lớn, bệnh viện đông nghịt ký giả, có một nam thanh niên thân hình cao lớn mang gương mặt đáng sợ, ngay cả ánh mắt cũng hằn rõ to máu nhìn trông rất dữ tợn, hắn đứng im lặng rất lâu ở trước cửa phòng cấp cứu, cả người đều ướt đầm cơ hồ vẫn còn có từng giọt nước nhỏ giọt xuống sàn, vừa nhìn thấy Tô Thánh và Bạch Trần Quân liền đưa bàn tay phải lên trước mặt, nắm đầu ngón tay chỉ thẳng lên trời nói một câu:

"Nếu như ngày hôm nay em ấy không tỉnh lại thì các người nhất định phải chịu trách nhiệm, Tô Thành tôi từ nay về sau chính thức không còn liên quan gì đến Bạch gia và Tô gia các người nữa".

Đồ Du Du vốn chỉ là một con người bình thường, từ thân phận bồi cảnh cho đến địa vị trong xã hội đều hết sức mờ nhạt, nhưng chỉ vì một vụ tai nạn lần này liền có thể khiến cho Bạch gia và Tô gia rơi vào một màn điều đứng hỗn loạn, khiến cho Tô Thành chính thức từ bỏ thân phận đại thiếu gia của mình. Có lẽ kết cục này đối với Đồ Du Du chính là kết cục vui vẻ nhất, bởi vì cậu cuối cùng vẫn không cần phải đối mặt với việc sẽ rời xa Tô Thành, không cần đối mặt với việc liệu Tô Thành có phải là nhất thời với cậu sau đó sẽ chán ghét cậu hay không. Chỉ có điều kết cục thành ra thế này lại quá mức tàn nhẫn với Tô Thành, con người khi gặp phải một biến cố nào đó sẽ thay đổi tính cách, Tô Thành năm 7 tuổi mất đi mẹ của mình chính là biến cố đầu tiên trong cuộc đời của hắn, tính cách của hắn bắt đầu trở nên ngổ ngạo bước vào thời kỳ phản nghịch không coi ai ra gì. Đến năm Tô Thành 18 tuổi lại mất đi Đồ Du Du, biến cố này đối với hắn có lẽ để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc, sâu sắc hơn rất nhiều so với năm 7 tuổi kia, có lẽ năm đó 7 tuổi vẫn còn chưa ý thức được hết tất cả mọi chuyện, nhưng đến năm 18 tuổi không thể nào cái gì cũng không biết được nữa, Tô Thành chính thức biến thành một con người âm hiểm trầm tĩnh, hắn bắt đầu nói rất ít nhưng lại làm rất nhiều, bắt đầu không còn chơi bời lêu lổng nữa mà có một khoảng lặng của riêng mình.

...

Đã 5 năm kể từ khi một góc báo của trang bìa thông báo tin tức vụ tai nạn giao thông đó, Bạch gia không còn thịnh vượng có tiếng trong thành phố nữa, Tô gia làm ăn cũng không còn thuận lợi như xưa, chuyện này khiến cho hai lão hồ ly lớn tuổi của hai gia tộc âm thầm hiểu một điều rằng, tuy là hai bên luôn muốn không chế kìm kẹp nhau nhưng nếu như một gia tộc thất thủ bị đẩy xuống chiếc thuyền này thì gia tộc còn lại cũng phải điều đứng không mấy tốt đẹp.

Tô Thành năm 23 tuổi đã phụ sự kỳ vọng trước đây của Đồ Du Du, Đồ Du Du có nói muốn Tô Thành trở thành một tinh anh tri thức trong giới kinh doanh, muốn hắn tiếp tục sự nghiệp của Tô gia. Nhưng hiện tại hắn lại trở thành một đại nhân vật trong giới hắc đạo, cũng không thể trách Tô Thành, hắn không thể nào kiên nhẫn tiếp tục học tiếp được những con số đầu đầu trong sách vở, hắn giỏi nhất chính là đánh đấm, mà một khi đánh nhau liền quên mất đi chính con người mình, không thể nào khống chế được cảm xúc lúc đó, có lẽ Đồ Du Du hiện tại không còn nữa thì không có bất cứ một ai có thể quản hắn cả.

Tô Thành tuổi nhỏ nhưng được lão đại có tiếng trong giới hắc đạo coi trọng, chuyện này khiến cho một số người không phục ra mặt, cũng có một số người ngoại mặt quy phục nhưng trong lòng luôn ngầm ngầm gây khó dễ, Tô Thành đối với sự việc này luôn sáng tỏ nhưng không hề có điểm bận tâm, nếu như không phục có thể cùng hắn nói chuyện, kẻ không dám nói chuyện với hắn thì chính là kẻ yếu hơn hắn, mà kẻ yếu hơn căn bản không có đủ tư cách được hắn chú ý đến.

"Tô thiếu, cậu sao lại về sớm vậy?" lão quản gia trong nhà đã ngoài năm mươi tuổi, vừa nhìn thấy Tô Thành trở về nhà sớm hơn dự tính một ngày liền có điểm giật mình bất ngờ.

Tô Thành không nói một lời, gương mặt hắn từ trước đến nay vẫn luôn lãnh đạm như vậy, cơ hồ chỉ có duy nhất một người mới có thể khiến cho hắn đổi diện mỉm cười được. Bước chân vững trải một đường tiến lên lầu hai, lão quản gia cũng hấp tấp chạy theo, Tô Thành mở cửa phòng ngủ nhìn vào bên trong phòng chỉ thấy ngoài một người đang nằm trên giường ra thì không có ai khác cả, Tô Thành tiến vào trong ngồi xuống bên cạnh giường ngủ, đúng lúc này trong phòng liền có một cô gái bước ra từ trong phòng tắm, mái tóc vẫn còn ướt giống như là vừa mới gội đầu xong, cô gái nọ vừa thấy Tô Thành xuất hiện ở chỗ này liền giật mình đến đánh rơi khăn lông xuống sàn ập úng nói:

"Tô... Tô thiếu..."

Trên giường có người đàn ông đang nằm ngủ, Tô Thành nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay gầy gò của người nọ, nhìn nước da có điểm trắng xanh giống như người bệnh, nhẹ nhàng nhìn tới một hồi liền đặt lại tầm mắt ở vết xước nhỏ trên mu bàn tay của đôi phương, vết xước này thật sự rất nhỏ nếu như không để ý sẽ không nhìn ra được. Tô Thành chậm rãi cẩn thận đặt bàn tay của người nọ xuống giường, ánh mắt của hắn trầm xuống, giọng nói không có một chút nhiệt độ nào, cảm giác giống như là không gian xung quanh đang ở trong một hầm băng không có lối ra:

"Chỗ này vì sao có vết xước?"

Lão quản gia cùng cô gái nọ giật mình, Tô Thành im lặng trong ba giây liền trầm giọng rét lạnh, cổ găng kiên nhẫn không quá lớn giống như sợ làm kinh động đến người đang nằm trên giường kia:

"Nói"

Cô gái nọ chính là nữ hộ lý chăm sóc nam thanh niên nằm trên giường kia mà Tô Thành đưa về, chỉ là dạo gần đây Tô Thành có việc rời khỏi thành phố cô ta liền không nhiệt tình như lúc trước nữa. Vài ngày trước nữ hộ lý này có mang một chiếc nhẫn, nếu như đúng với quy tắc thì khi làm việc không được mang trang sức bên người tránh gây bị thương cho bệnh nhân, nhưng bởi vì không có ai ở đây giám sát cho nên cô ta mới không cẩn thận mang nhẫn của mình làm xước tay của nam thanh niên kia, chỉ là một vết xước rất nhỏ thôi không nghĩ tới Tô Thành cũng có thể nhìn ra được.

Nữ hộ lý run rẩy sợ hãi nói:

"Tô thiếu, xin lỗi cậu là do tôi không cẩn thận..."

Nữ hộ lý nọ còn chưa kịp nói xong thì Tô Thành đã lạnh giọng cắt ngang lời của cô ta rồi, ngữ điệu trong giọng nói có phần kiềm chế sự tức giận giống như chỉ cần một động tác nhỏ liền có thể làm cho hắn nổi điên bất cứ lúc nào:

"Cút"

Tô thiếu trong giới hắc đạo chính là người khó nắm bắt, tính cách lúc nóng như núi lửa lúc lại lạnh như hầm băng, khiến cho người ta không biết làm cách nào để ứng biến, giống như hiện tại vậy Tô Thành chỉ cần mở miệng nói một câu như vậy liền làm cho nữ hộ lý kia sợ đến nhuễn cả hai chân suýt chút nữa ngã xuống dưới sàn. Nữ hộ lý nọ vừa bắt gặp ánh mắt đáng sợ như muốn giết người kia Tô Thành liền hoảng hốt siêu vẹo chạy ra khỏi phòng ngủ.

Đã năm năm rồi, đây là hộ lý thứ một trăm lẻ chín bị Tô Thành dọa cho hoảng sợ phải bỏ chạy, lão quản gia đứng ở một bên khẽ thờ dài một hơi, vốn định mở miệng nói cái gì đó nhưng lại thôi. Tô Thành ngồi ở bên giường, ánh mắt chăm chú nhìn tới trên gương mặt đang nhắm mắt ngủ say của thanh niên kia, trong đôi mắt của hắn có tia dịu dàng trái ngược hoàn toàn với lúc vừa rồi:

"Tiếp tục tìm hộ lý khác, lần này tôi sẽ đích thân chọn lựa"

Lần nào cũng là Tô Thành đích thân lựa chọn, nhưng chưa đầy một tháng hắn lại chính miệng đuổi người đó đi, lão quản gia trong lòng thầm nghĩ chỉ sợ rằng tất cả mọi hộ lý cũng không làm hài lòng được Tô Thành:

"Dạ"

Tô Thành im lặng, lão quản gia hiểu ý lặng lẽ xoay người rồi đi rồi đóng cửa phòng lại, trong phòng lại trở về sự im lặng vốn có của nó, chỉ một lát sau trong không gian liền truyền tới tiếng nói nỉ non giống như là đang nhận lỗi vậy:

"Du Du, xin lỗi anh lại về trễ, sẽ không có lần sau nữa".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Quá Khứ

Trở lại với 5 năm về trước, lúc Tô Thành lấy xe xong đi ra ngoài liền không nhìn thấy Đồ Du Du đâu, hắn đưa tay vào trong túi quần tìm kiếm điện thoại muốn gọi cho cậu, nhưng mà đầu dây bên kia lại có một giọng nữ không mấy cảm xúc đáp lại, máy điện thoại của cậu không liên lạc được. Tô Thành xuống xe bước lên lầu đi tới nhà của Hàn Kỳ, hắn vừa vận nhìn thấy Hàn Kỳ đang khóa cửa chuẩn bị đi làm, bước chân có điểm gấp gấp bước nhanh hơn một chút:

"Anh có nhìn thấy Du Du ở đâu hay không?"

Hàn Kỳ quay lại phía sau nhìn Tô Thành có điểm khó hiểu:

"Chẳng phải cậu ta đi cùng với cậu rồi hay sao?"

Tô Thành trong lòng có dự cảm không lành, cũng không khó để đoán ra được Đồ Du Du nhất định là bị người khác đưa đi, chỉ là hắn không biết được Tô Thánh hay là Bạch Trần Quân là người đã đưa cậu đi mà thôi.

Tô Thành lái xe trở về Tô gia, Vu Tú Uyên đang ngồi ở dưới sảnh vừa nhìn thấy Tô Thành tiến vào liền có điểm giật mình hoảng hốt, trong lòng bà lo lắng chuyện có phải Tô Thành trở về để xin lỗi Tô Thánh hay không. Nếu như Tô Thành chịu xin lỗi Tô Thánh vậy thì ông ta khẳng định sẽ tha thứ cho hắn, đến lúc đó Vu Phóng con trai bà chẳng phải lại gặp bất lợi rồi hay sao:

"Cậu trở về làm gì nữa thế?"

Tô Thành vừa liếc nhìn qua một cái liền biết được Vu Tú Uyên đang suy nghĩ cái gì trong lòng, chỉ là hắn cũng không có thừa thời gian để đòi co với bà ta:

"Ông ta có ở nhà hay không?"

Vu Tú Uyên có điểm gấp gáp mất tự nhiên:

"Giờ này ông ấy đang ở công ty, nhưng mà cậu muốn tìm ông ấy để làm gì thế?"

Tô Thành không nói một lời liền xoay lưng muốn rời đi, Vu Tú Uyên nhanh chóng bước đi theo phía sau hắn cố gắng hỏi mục đích Tô Thành muốn gặp mặt Tô Thánh để làm gì:

"Cậu tính muốn nhận lỗi với ông ấy à?"

Tô Thành từ trước đến nay vẫn không hề thích Vu Tú Uyên, lúc này hắn đang vội đi tìm người mà người đàn bà này cứ hết lần này đến lần khác cản đường hắn, Tô Thành bực bội vung tay ra khiến cho Vu Tú Uyên theo đó cũng bị hất người lùi trở lại suýt chút nữa ngã xuống bên cạnh ghế sofa. Vu Phóng từ trên lầu bước xuống vừa nhìn thấy đúng cảnh tượng kia liền không thể nhẫn nhịn được nữa, nói gì thì nói Vu Phóng cũng rất luôn yêu thương Vu Tú Uyên, Tô Thành từ nhỏ đến lớn luôn khinh thường hắn hắn đều không để bụng, nhưng lần này chính mắt hắn nhìn thấy Tô Thành đẩy mẹ của mình cho nên hắn liền bước nhanh tới túm lấy áo của Tô Thành kéo lại rồi hét lớn:

"Tô Thành, mày làm cái gì thế?"

Thật ra Tô Thành cũng chẳng hiểu tại sao bản thân hắn lại căm ghét Vu Phóng đến như thế, từ nhỏ đến lớn đã như vậy chưa từng có một lần ngoại lệ nào, giống như là nước với lửa vậy. Thế cho nên khi Vu Phóng vừa vuron tay túm lấy áo của Tô Thành kéo lại, Tô Thành ngay lập tức cũng vung tay lên muốn đánh hắn. Phía dưới phòng khách Tô gia lại lâm vào một mảnh hỗn loạn, người giúp việc trong nhà nếu như không phải là nữ giới thì cũng là người đàn ông trung niên đã già cả, nhìn tới hai thanh niên khỏe mạnh đánh nhau liên tục như vậy cũng không dám tiến đến can ngăn, chỉ có thể đứng ở một góc hét lớn.

Vu Phóng 18 năm nay vẫn luôn nhìn nhện Tô Thành, thời gian trở lại đây bắt đầu có ý định vùng dậy muốn chống lại hắn, không biết có phải lý do là Đồ Du Du khiến cho hắn ta thay đổi như vậy hay không, nhưng nếu như không phải là thế vậy thì cũng không thể tìm ra được lý do nào khác cả.

Tô Thành không phải không đoán ra được nguyên nhân tại vì sao Tô Thánh lại biết chuyện giữa hắn và Đồ Du Du, Tô Thánh trước nay vẫn luôn không hề quan tâm đến hắn, nếu như không phải có người cố tình ở bên cạnh nói ra tin tức kia chỉ sợ Tô Thánh cũng chưa thể phát giác ra sớm đến như vậy, mà người nói ra chuyện này không phải Vu Phóng thì cũng chẳng thể là ai khác được. Tô Thành không tức giận chuyện Vu Phóng nói ra chuyện này cho mọi người biết, hắn tức giận vì Đồ Du Du đột nhiên mất tích, nếu như lần này cậu mà xảy ra chuyện gì thì Vu Phóng nhất định cũng không tránh khỏi liên quan.

Tô Thành và Vu Phóng cứ dùng hết sức lực mà đánh vào người đối phương, trong lòng mỗi người đều biết bản thân tại vì sao lại điên cuồng như thế, cũng tự ngầm hiểu được một chuyện người nào bị đánh bại vào lúc này nhất định sẽ thua cuộc. Bàn ghế trong phòng khách vì cuộc hỗn loạn này mà xộc xệch xô đẩy, người đứng xung quanh đều sợ hãi lớn tiếng khuyên ngăn, cũng chẳng biết hai người đã đánh nhau trong bao lâu, chỉ biết trên mặt, trên cánh tay, ngay cả trên áo của mỗi người cũng đều dính vết máu.

Tô Thánh nhận được thông báo từ người ở nhà biết được chuyện xảy ra hiện tại liền nhanh chóng trở về, lúc ông trở về trong phòng khách vẫn là một mảnh hỗn loạn như thế, chỉ có điều hai đứa con trai của ông đã ngồi ở dưới đất thở dốc:

"Xảy ra chuyện gì?"

Tô Thành vừa nghe thấy tiếng của Tô Thánh liền quay lại phía sau nhìn ông ta rồi đứng dậy khàn giọng hỏi:

"Ông đưa em ấy đi đâu rồi?"

Tô Thánh không hiểu Tô Thành đang nói cái gì nhưng nhìn thấy thái độ kia của hắn liền khiến cho ông tức giận đến muốn đầu tim:

"Thằng nghịch tử này, mày cút ngay, cút ngay..."

Tô Thành nhú mày nhìn chăm chăm Tô Thánh một lượt, xem thái độ kia của ông ta khẳng định là không hề biết hắn đang nói chuyện gì, có lẽ là Đồ Du Du quả thật không phải là do Tô Thánh đưa đi, như vậy chỉ còn có một khả năng chính là Bạch Trần Quân. Tô Thành này giờ đã mất quá nhiều thời gian ở lại chỗ này, hiện tại đã xác nhận được người cần tìm không có ở đây liền không một chút do dự nào rời đi. Tô Thành ngồi vào trong xe ô tô rồi liền tìm

điện thoại gọi cho Bạch Trần Quân nhưng Bạch Trần Quân không nghe máy, Tô Thành chẳng hiểu sao lại cảm thấy trong lòng rất bất an giống như là sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Trời mưa tầm tã, thời điểm này vốn dĩ rất ít xe qua lại nhưng chẳng hiểu sao phía trước lại có một hàng xe rất dài chưa thể di chuyển được, bây giờ mới là gần mười giờ thôi, nhóm người đi làm khăng định đã đến nơi làm việc rồi, chẳng biết vì sao lúc này lại có tình trạng tắc đường như thế, hần đồ xe ở chỗ này đã gần mười phút rồi mà chưa thể di chuyển đến nổi vài mét. Tô Thành càng ngày càng cảm thấy sốt ruột nếu như cứ ở mãi trong xe như vậy khăng định sẽ càng khiến cho hần đứng ngồi không yên hơn. Tô Thành mặc kệ bên ngoài trời có đang mưa như thế nào, cũng không quản bản thân mình không có bất cứ thứ gì để che mưa, hần nhanh chóng mở cửa xe bước xuống dưới. Tô Thành bước đi được khoảng vài mét liền nhìn thấy được phía trước có một nhóm người nhìn giống như là cảnh sát giao thông đang mặc áo mưa đứng ở giữa đường, hần lúc đầu không có để ý nhiều cho lắm nhưng đến khi có một ngũ cứu thương đi tới nhanh chóng đặt người gặp tai nạn lên trên cang cứu thương thì hần mới giật mình nhìn ra được bộ quần áo của người nạn rất quen mắt.

Tô Thành đứng thất thần một chỗ vài giây, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy vô cùng sợ hãi, đến cuối cùng hần lấy hết dũng khí của mình bước lên phía trước mong muốn nhìn kỹ gương mặt của người nạn. Cảnh sát giao thông nhanh chóng chặn Tô Thành lại, đám đông xung quanh dần trở nên hỗn loạn, tâm trạng của hần lúc này cũng vô cùng xấu, hần chỉ muốn xác nhận người kia có phải là Đồ Du Du hay không mà thôi:

"Tránh ra, tôi muốn xem người kia là ai?" Một cảnh sát giao thông cầm trên tay một chiếc ví da màu đen, đó là ví da của Đồ Du Du, bên trong còn có giấy tờ tùy thân của cậu:

"Cậu quen với người tên Đồ Du Du phải không?"

Tô Thành giật mình lùi lại phía sau một bước, rất nhanh sau đó liền vươn tay cầm lấy chiếc ví da kia mở ra xác nhận thử, quả nhiên thông tin bên trong chính là người mà buổi sáng hôm nay hần đang chạy khắp nơi tìm kiếm. Tô Thành đưa mắt nhìn qua chiếc xe cứu thương kia vốn định chạy qua đó nhưng chiếc xe ấy đã rời đi, hần vội vã đuổi theo phía sau chiếc xe kia, nhưng xe cứu thương vốn đi với vận tốc khá nhanh cho nên chỉ chốc lát sau Tô Thành đã bị bỏ lại khá xa.

Trời mưa tầm tã, mưa đến đau lòng người, Tô Thành mệt mỏi ngồi xuống dưới đường, hần thật sự đã chạy không nổi nữa, cũng không còn sức để ngồi nữa, bên vệ đường có một nam sinh đang nằm dưới mưa trên mặt bầm tím, quần áo cũng dính vết máu loang lổ, người xung quanh nhanh chóng nhận ra được liền vội vàng chạy đến xem thử đưa hần vào bệnh viện. Thật ra Tô Thành vẫn còn rất là tỉnh táo, chỉ là hần không còn sức để cử động nữa, hoặc là có thể do thông tin vừa rồi hần tiếp nhận được chẳng khác gì một cú sốc lớn đối với hần cho nên hần liền như thế.

Vừa vào đến bệnh viện, Tô Thành ngay lập tức ngồi dậy chạy đi tìm phòng cấp cứu, có một nữ y tá đi ngang qua hần liền bị hần mạnh tay kéo lại hỏi:

"Phòng cấp cứu ở chỗ nào?"

Nữ y tá nạn đột nhiên bị quất lên như vậy cũng hoảng hốt, bình thường nhất định sẽ là tức giận nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người kia của Tô Thành liền vội vã đưa tay chỉ về phía trước. Tô Thành chạy nhanh đến phòng cấp cứu, dù cho hần không biết Đồ Du Du có nằm trong phòng đó hay không nhưng hần vẫn nhanh chóng đẩy cửa phòng ra xem thử, cánh cửa vừa mở ra toàn bộ đội ngũ y tá cùng bác sĩ cũng đình chỉ lại toàn bộ hoạt động.

Tuy rằng xung quanh người đang nằm trên giường bệnh kia có rất nhiều người nhưng Tô Thành vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng được gương mặt của người đó, có một nữ y tá nhanh chóng đẩy hần ra ngoài, hần cũng loáng thoáng nghe được lời của cô ta nói rằng:

"Xin lỗi, phiền người nhà bệnh nhân ra ngoài để cho bác sĩ phẫu thuật"

Tô Thành cảm giác cả người giống như mất đi sức lực hoàn toàn vậy ngay cả tâm trí của hần hiện tại cũng không hề muốn hoạt động nữa. Khó khăn lắm hần mới tìm được một người mà hần yêu thích đến như vậy, cũng khó khăn lắm trong hàng tỷ người mới gặp được cậu, nếu như lần này Đồ Du Du xảy ra chuyện gì thì hần nhất định sẽ không tha thứ cho bất cứ người nào có liên quan.

Chẳng biết hành lang bệnh viện vốn dĩ là nơi yên tĩnh không rõ từ lúc nào lại trở nên nhốn nháo đến như vậy, Tô Thành hần cần một nơi yên tĩnh, Đồ Du Du cũng cần phải yên tĩnh, nhà báo liên tục cố muốn theo vào bên trong, Tô Thành quay đầu nhìn ra liền phát hiện ra được Bạch Trần Quân và Tô Thánh đang đi tới chỗ này.

Vừa mới rời lúc Tô Thành rời đi, Tô Thánh liền bị hần làm cho tức ngực khó thở phải vào bệnh viện khám tổng quát, vừa hay trong bệnh viện lại nhận được tin tức vụ tai nạn nào đó có liên quan đến Bạch gia, mà người gặp tai nạn lại trùng hợp đến mức chính là người thầy giáo có quan hệ mờ ám với Tô Thành. Bạch Trần Quân vì tấm chi phiếu có chữ ký kia của mình cũng không tránh khỏi liên quan cho nên hiện tại mới xuất hiện ở chỗ này, đám nhà báo đã đi theo Bạch Trần Quân từ lúc ở Bạch gia, hiện tại theo đến tận đây để náo loạn bệnh viện.

Có nhân viên bảo vệ cùng đội ngũ bác sĩ nhanh chóng đến đuổi đám nhà báo ra ngoài, không gian trong hành lang bệnh viện lại trở về sự im lặng vốn có của nó. Sự im lặng lạnh lẽo bao trùm khắp dãy hành lang này, cộng thêm người đang ngồi trên ghế kia một bộ dạng vô cùng đáng sợ càng khiến cho hai người đàn ông trung niên nào đó có điểm e ngại.

Phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, bên trong có một nữ y tá gấp gấp chạy ra ngoài giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, Tô Thành ánh mắt cũng có điểm gấp gấp nhìn theo nữ y tá nạn, mãi đến khi cô ấy biến mất sau góc hành lang rồi liền quay đầu sang nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt kia. Chưa đầy hai phút sau, nữ y tá nạn cùng một nam bác sĩ nữa lại từ bên ngoài chạy vào trong phòng bệnh càng khiến cho Tô Thành sốt ruột hơn, chưa bao giờ hần có cảm giác hoảng sợ bất lực đến như thế này, Tô Thành nắm chặt hai tay thành nắm đấm rồi đứng bật dậy quay sang nhìn về phía Bạch Trần Quân cùng Tô Thánh giận dữ nói lớn:

"Nếu như ngày hôm nay em ấy không tỉnh lại thì các người phải chịu trách nhiệm, Tô Thành tôi từ nay về sau chính thức không còn liên quan gì đến Bạch

gia và Tô gia các người nữa""

Hai nữ y tá tình cờ đi ngang qua liền vừa vặn nghe thấy được tiếng quát lớn kia, phía dưới bệnh viện bị ký giả vây kín khiến cho bọn họ đều ít nhiều bàn tán biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà không rõ tại vì sao nam sinh kia lại đột nhiên lớn tiếng không tôn trọng hai vị trưởng bối như vậy, chỉ có điều hai người đàn ông lớn tuổi kia cũng không hề lên tiếng nói bất cứ một lời nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bảy tiếng làm phẫu thuật đối với Tô Thành thật sự chẳng khác nào một sự tra tấn cả, quần áo mặc trên người Tô Thành lúc mới đến đây còn ướt nhẹp hiện tại đã khô rồi, hành lang bệnh viện lúc đầu còn có Bạch Trần Quân, Tô Thánh, Vu Phóng, Hàn Kỳ, ba của Đồ Du Du tới hiện tại cũng chỉ còn lại mình Tô Thành hần. Sáu giờ hai mươi phút chiều, đèn báo trên cửa phòng bệnh cấp cứu cuối cùng cũng tắt, cánh cửa phòng bệnh chậm rãi mở ra, bác sĩ chính cũng từ đó bước ra ngoài, Tô Thành theo đó đứng bật dậy gấp gấp hỏi:

"Em ấy sao rồi?"

Bác sĩ nọ trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, gương mặt có chút mệt mỏi trầm giọng đáp:

"Cậu là người nhà của bệnh nhân sao? Có một số vấn đề muốn cậu vào trong phòng làm việc của tôi trao đổi"

Tô Thành đưa mắt nhìn vào trong phòng cấp cứu một chút, sau đó liền đi theo bác sĩ vào bên trong một phòng làm việc khác. Bác sĩ nọ cũng không để mất thời gian của đôi bên nữa trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính:

"Não bộ của bệnh nhân bị tổn thương hết sức nghiêm trọng, chuyện tỉnh lại chỉ là chuyện hi hữu"

Tô Thành tức giận nâng giọng:

"Ông nói cái gì?"

Vị bác sĩ nọ có lẽ cũng đã quá quen với thái độ này của người nhà bệnh nhân cho nên cũng không có một chút gì gọi là bất ngờ cả:

"Nói cách khác chính là trong đại não của cậu ta hiện tại có khối máu tụ rất lớn, việc này ảnh hưởng tới việc khôi phục của cậu ta, cũng có thể nói giống như một trái bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Để tan khối máu tụ kia cần phải một thời gian rất dài hoặc là có thể không tan được, nhưng cho dù khối máu tụ kia biến mất thì khả năng cậu ta tỉnh lại chỉ là năm phần trăm mà thôi, cho nên tôi muốn hỏi tại thời điểm này cậu vẫn muốn tiếp tục để bệnh nhân sống cuộc sống người thực vật hay là để bệnh nhân ra đi thanh thản?"

Tô Thành đứng bật dậy túm lấy cổ áo của vị bác sĩ kia giận dữ quát:

"Ông nói cái gì, ông nếu như dám lơ là em ấy tôi liền để cho ông chết không yên ổn đâu".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hộ Lý

"Tô thiếu, hôm nay có ba người đến xin làm hộ lý"

Lão quản gia cầm trên tay ba bộ hồ sơ của ba người, lúc mới đầu hồ sơ chất đầy như núi nhưng càng về sau lại càng ít dần, số tiền mà Tô Thành trả cho hộ lý vô cùng lớn cho nên ai cũng mong muốn nhận được công việc này, chỉ có điều sau này nhiều người bị đuổi quá cho nên liền có một tin lan truyền ra rằng Tô Thành là một người vô cùng biến thái, dần dần dù có nhiều tiền đến mấy đi chăng nữa thì người ta cũng không hề ham hố nữa.

Lần này người đến xin làm hộ lý chất lượng rất kém, có người thì không có chuyên môn, có người lại là sinh viên chỉ muốn đi làm thêm theo khung giờ không cố định, nhưng mà dù sao Tô Thành cũng không quá đòi hỏi cao việc hộ lý có chuyên môn hay là không, từ đó đến giờ hẳn tuyển rất nhiều hộ lý có chuyên môn nhưng ở trước mặt hắn thì giả bộ vô cùng quan tâm Đồ Du Du, đến cuối cùng khi hẳn không có ở đó bọn họ liền lơ là, có người làm cho Đồ Du Du bị thương, có người làm cho cậu bị muỗi chích, người lại quên mất cho cậu truyền dịch đúng giờ.

Người đầu tiên đến xin việc trong ngày hôm nay là người không có chuyên môn, một người phụ nữ ngoài năm mươi tuổi, trước đây có từng nhận trông trẻ tại nhà, Tô Thành vừa nhìn thấy đôi mắt không thành thật lại có phần nịnh bợ kia của bà ta liền không hài lòng, người này nếu như hẳn không có ở đây khẳng định sẽ không chịu chăm sóc tốt cho Du Du của hẳn.

Người thứ hai là một chàng trai cũng cỡ tuổi hẳn, cậu ta giới thiệu rằng cậu ta học bác sĩ mới ra trường, thành tích học tập trong trường vô cùng tốt, trong hồ sơ còn có bảng điểm xuất sắc mang theo. Tô Thành vốn không muốn nhìn vào mấy giấy tờ kia, hẳn chính là chỉ muốn nhìn con người, tuy rằng tướng mạo đáng hoàng nhưng chân tay không được nhanh nhẹn cho lắm, người như vậy khẳng định là rất am hiểu lý thuyết trong sách vở nhưng lại không hề có một chút kinh nghiệm thực hành nào, nếu như để cậu ta chăm sóc Đồ Du Du khẳng định sẽ không được.

Người cuối cùng đợi ở bên ngoài này giờ là một cô sinh viên đại học năm thứ ba, tuy rằng chuyên ngành học có điểm không liên quan gì đến công việc hộ

lý này nhưng cô ấy là người theo học ngành thư viện, mà thư viện lại đòi hỏi sự tỉ mỉ cẩn cù, đối với chuyện này Tô Thành cảm thấy cũng tạm được.

Tô Thành ngẩng đầu nhìn người phía trước, thái độ không quá mức nhiệt tình nhàn nhạt nói một câu:

"Cô giới thiệu qua đi"

Tô Thành lớn lên thật sự rất đẹp trai, hơn nữa có lẽ do hấn ở trong hắc đạo đã năm năm rồi cho nên càng có thêm phần đàn ông cuồng dã, cô gái nọ chỉ mới hai mươi tuổi lần đầu tiên gặp được một người đàn ông có sức cuốn hút như thế tránh không được có điểm trái tim loạn nhịp mà lúng túng một phen:

"Em là Đồ Đóa Đóa, em hai mươi tuổi đang là sinh viên năm ba của đại học sư phạm Hoa Đông..."

Đồ Đóa Đóa nói đến đây liền dừng lại, Tô Thành cũng im lặng không hề có động tĩnh gì tiếp theo. Đồ Đóa Đóa trái tim đập loạn, người đàn ông ngồi phía trước quá mức đẹp trai, từ đó đến giờ cô vẫn luôn rất tự tin nhưng chẳng hiểu sao hiện tại lại rơi vào tình thế quên mất không biết phải nói cái gì mới được:

"Em trước đây đã từng đi làm thêm... chỉ là em chưa từng làm qua công việc hộ lý, nhưng em tin mình nhất định sẽ làm được"

Tô Thành gương mặt không một chút biến động, đối mặt với người khác cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì hấn cũng đều không bộc lộ cảm xúc của mình, ngay cả năm đó một mình đến Thượng Hải này bị người trong hắc đạo đánh đến hai mắt cũng mờ đi hấn cũng đều không hề kêu rên nửa lời:

"Cô đang đi học làm sao có thể sắp xếp thời gian để chăm sóc em ấy?"

Đồ Đóa Đóa nghe thấy vậy liền lúng túng đáp:

"Hiện tại em cũng không bận học quá nhiều thời gian ở trường, một tuần em chỉ ở trường học ba buổi mà thôi, hơn nữa cũng chỉ là nửa ngày, thời gian còn lại em nhất định sẽ chăm sóc tốt được..." Đồ Đóa Đóa nói đến đây liền ngừng lại, cô không biết được đối tượng mình sẽ chăm sóc là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi rồi, cũng không biết được mối quan hệ của người đó với Tô Thành là ra sao cho nên không biết phải xưng hô như thế nào.

Tô Thành chậm rãi nói, nhưng mỗi lời nói đều chứa đựng sự nhấn mạnh rõ ràng:

"Tôi không thích những người giả dối, trước mặt tôi thì tỏ vẻ rất quan tâm em ấy nhưng khi tôi không có ở chỗ này liền quên mất đi nghĩa vụ của mình"

Đồ Đóa Đóa có điểm cá kình, trong lòng cũng không biết người kia rốt cuộc là ai lại có thể khiến cho Tô Thành quan tâm đến như thế, hấn là một cô gái nào đó rất quan trọng đối với hấn đi:

"Anh yên tâm, em sẽ làm tròn trọng trách của mình"

Lần này tìm rất lâu cũng chỉ có ba người đến xin việc, hai người trước Tô Thành đều không hài lòng, ngay cả cô gái này hấn cũng không hề hoàn toàn hài lòng, nhưng đó là người xem như được nhất trong ba người còn lại, Tô Thành cuối cùng vẫn là miễn cưỡng để cô ta thử một lần, nếu như làm không được liền sẽ đuổi:

"Nếu như cô để cho em ấy gặp bất trắc gì thì tôi sẽ không tha cho cô"

Đồ Đóa Đóa kinh hách há một tiếng, Tô Thành vẫn như vậy nhàn nhạt nói:

"Cho nên suy nghĩ kỹ, một khi đã nhận làm thì phải làm tốt, không cho phép được xảy ra sai sót gì"

Gia đình Đồ Đóa Đóa ở dưới quê điều kiện kinh tế cũng không được tốt, ba mẹ đã già cả lại không có lương hưu, Đồ Đóa Đóa mỗi tháng đều phải gửi tiền về phụng dưỡng cha mẹ cho nên khi đọc được tin đăng tìm việc làm này cô liền nhìn thấy được mức lương quá mức quyến rũ liền quyết định phải làm cho bằng được:

"Anh yên tâm, em sẽ làm tốt, chỉ là có một chuyện em vẫn còn phải học ở trường... chuyện tiền lương sẽ tính thế nào?"

Tô Thành lạnh giọng:

"Làm tốt có thưởng, lương vẫn như trong thỏa thuận không trừ tiền nghỉ mất buổi đó của cô"

Đồ Đóa Đóa tuy rằng có điểm sợ Tô Thành nhưng mà vẫn vui mừng nó cảm ơn hấn:

"Cảm ơn anh, em khi nào thì bắt đầu làm việc?"

Tô Thành đáp:

"Nếu hôm nay không có việc gì thì cô có thể bắt đầu luôn, còn có để thuận tiện chăm sóc cho em ấy cô chuyển đến đây ở luôn đi, việc nhà cô sẽ không phải làm gì cả, toàn bộ thời gian chỉ cần phải chăm sóc em ấy thật cẩn thận là được"

Đồ Đóa Đóa nghe thấy thế liền có chút phân vân:

"Như vậy tiền nhà ở cùng tiền ăn..."

Tô Thành chậm rãi trả lời:

"Đều không trừ vào tiền lương của cô"

Đồ Đóa Đóa kinh ngạc, điều kiện như vậy quá là tốt rồi tại sao nơi này lại liên tục đăng tuyển nhiều lần như thế suốt một thời gian dài:

"Cảm ơn anh, như vậy em trở về thu dọn đồ đạc"

Tô Thành đứng dậy ý muốn rời đi:

"Cô đưa địa chỉ nhà của cô đây tôi nói người đến thu dọn cho cô, hiện tại theo tôi đi gặp em ấy"

Đồ Đóa Đóa cảm thấy mọi chuyện tiến triển quá mức nhanh chóng, lúc theo Tô Thành đi vào trong phòng còn kinh ngạc hơn. Thì ra người mà Tô Thành muốn cô chăm sóc lại là một người đàn ông, hơn nữa gương mặt này lại làm cho cô kinh hãi không kém, lúc Đồ Đóa Đóa đứng ở bên cạnh giường bệnh đôi mắt còn mở lớn giống như là phát hiện ra chuyện gì đó bất ngờ lắm, Đồ Đóa Đóa mất nửa ngày mới có thể thốt lên một câu:

"Anh..."

Tô Thành vẫn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn đến người đang nhắm mắt ngủ trên giường, ngay cả giọng nói cũng ôn nhu hơn rất nhiều:

"Em ấy tên là Du Du, sau này cô không được nhận cơ hội ức hiếp em ấy, nếu như để tôi phát hiện ra được thì tôi sẽ không để cho cô yên đâu"

Đồ Đóa Đóa kinh ngạc đến mức miệng mở lớn vẫn chưa ngậm được lại, lúc nghe thấy Tô Thành nói người này tên Du Du thì cô càng hoảng sợ hơn. Năm năm trước anh trai cùng cha khác mẹ của cô gặp tai nạn giao thông, vụ việc này còn lùm xùm một thời gian vì trong tay anh trai cô có tấm chỉ phiếu mang chữ ký Bạch Trán Quân, lúc ba cô lên đến Bắc Kinh trở về liền ôm theo một hũ tro cốt nói là của anh trai cô, còn nói Bạch gia lần này đứng ra lo hậu sự rồi cho gia đình cô một số tiền coi như là an ủi. Đồ Du Du và cô từ nhỏ cũng không có nhiều thời gian ở bên nhau cho lắm, anh trai cô từ khi lên Bắc Kinh học đại học đều rất ít khi về nhà, mà có về nhà cũng chỉ là một hai ngày cho nên anh em cũng không nói chuyện nhiều. Hiện tại Đồ Đóa Đóa nhìn thấy Đồ Du Du ở chỗ này cho nên tránh không khỏi kinh ngạc cùng hoảng sợ, phải đến nửa ngày cô mới thốt ra được một câu:

"Đây là xảy ra chuyện gì?"

Tô Thành ngồi xuống bên cạnh giường đưa tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Đồ Du Du, ánh mắt cũng trầm xuống lạnh giọng:

"Không liên quan đến cô, làm tốt việc của cô là được rồi"

Tô Thành năm năm rồi vẫn không thể chấp nhận được chuyện Đồ Du Du trở thành người thực vật, hần mấy năm nay đều chỉ coi rằng cậu đang ngủ mà thôi, cậu ngủ nhiều hơn so với người bình thường một chút, nói ít hơn so với người bình thường một chút, cũng lười không muốn cử động, nhưng mà không sao nếu như cậu không muốn làm thì hần có thể giúp cậu, chuyện này căn bản không có ảnh hưởng gì lớn cả, chỉ cần cậu vẫn còn thở không rời xa hần là được rồi.

Đồ Đóa Đóa nhìn Tô Thành rồi lại nhìn Đồ Du Du:

"Đây là anh của em, nhưng mà anh ấy không phải là chết trong vụ tai nạn năm năm trước rồi sao?"

Tô Thành nghe đến đây liền khựng lại động tác, mọi chuyện xảy ra xung quanh hần trong suốt năm năm nay đều không làm cho hần bất ngờ được mà chỉ có thể làm cho hần tức giận được mà thôi, cũng giống như chuyện Đồ Đóa Đóa nói cô là em gái của Đồ Du Du việc này không làm cho hần kinh ngạc nhưng cô lại nói Đồ Du Du đã chết rồi, chính câu nói đó liền làm cho lửa giận trong lòng hần bùng phát:

"Nói lại"

Đồ Đóa Đóa nghe thấy ngữ khí trong giọng nói của Tô Thành đáng sợ như vậy liền cũng không biết mình nói sai ở đâu:

"Em nói là anh ấy là anh trai của em"

Tô Thành giọng nói lạnh lẽo:

"Câu sau"

Đồ Đóa Đóa không dám nói tiếp nữa, dù cho trong lòng vẫn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi. Tô Thành cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng:

"Cút ra ngoài"

Có lần Tô Thành nghe thấy được nam hộ lý cũ nói chuyện điện thoại với bạn rằng hần ta đang chăm sóc một người đã chết, Tô Thành đương nhiên không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp được những lời lẽ tiếp theo cho nên hần liền ngay lập tức đánh cho người nọ đến nhập viện, nghe nói còn gãy mấy cái xương sườn. Tô Thành vẫn luôn tin rằng Đồ Du Du nghe thấy được hết những lời người khác nói xung quanh, cho nên hần liền không thể chấp nhận được ai đó nói xấu cậu, ai đó nói cậu chết rồi.

Buổi tối hôm ấy Tô Thành nói chuyện với Đồ Đóa Đóa rằng không được mang chuyện này nói cho ba mẹ cô ta biết, cho dù có nói ra thì cũng không có gì to tát cả nhưng mà Tô Thành không muốn quá nhiều người biết chuyện Đồ Du Du còn sống, năm đó chính hắn là người thông báo với đám ký giả kia rằng Đồ Du Du đã không còn, chỉ có đến khi đó bọn họ mới không làm ồn nữa, cừu nầu ngốc nhà hắn mới có thể nghỉ ngơi.

Đồ Đóa Đóa luôn cảm thấy Tô Thành đối với anh trai mình rất kỳ quái, trong lòng luôn nghĩ đến chuyện hai người có mối quan hệ ám muội kia nhưng lại không dám mở miệng hỏi. Đồ Đóa Đóa không có ác cảm gì với Đồ Du Du cả, tuy rằng tình cảm hai anh em không mấy thân thiết nhưng nói gì thì nói cũng là chăm sóc cho người nhà, cũng vì chăm sóc cho người nhà nên sẽ cẩn thận hơn rất nhiều. Tô Thành thường ngày vẫn luôn quan sát rất kỹ nhìn xem Đồ Du Du có gì không ổn hay không, nhưng xem ra Đồ Đóa Đóa cũng thật tình chăm sóc cho cậu, đối với việc này Tô Thành cũng hài lòng hơn một chút.

Thời gian lại trôi qua thêm một năm nữa, Đồ Du Du vẫn như vậy không có biến chuyển gì, Đồ Đóa Đóa vẫn hàng ngày thật tình chăm sóc cậu, chỉ có điều khoảng thời gian này Tô Thành bận rộn rất nhiều chuyện. Lão đại hắc bang vừa mới bị bắn chết, đám đường chủ phía dưới bắt đầu tranh giành nhau vị trí bá chủ kia, khi còn sống người kia xem như cũng đối xử rất có tình nghĩa với hắn, trước khi chết ông ta có giao phó con gái của ông ta cho hắn, Tô Thành khi ấy cũng ở trước mặt mọi người đồng ý sẽ chiếu cố con gái của ông ta, chỉ có điều cô gái kia liên hiều nhằm rằng Tô Thành sẽ cưới mình, dù sao cô ấy cũng đã thích Tô Thành từ lâu.

Tô Thành theo năm tháng liền có nét phong vị đàn ông hơn rất nhiều, đường nét trên gương mặt góc cạnh cùng ngũ quan tương xứng càng làm cho người ta vừa nhìn đã đến độ tim đập mạnh, phụ nữ đàn ông đều ái mộ hắn, cũng có không ít người mang mỹ nhân lên dâng tặng cho hắn nhưng cuối cùng đều bị hắn lạnh lùng từ chối. Một tháng nay Tô Thành có việc phải rời khỏi Thượng Hải, chuyện tranh chấp vị trí lão đại hắc bang kia vẫn chưa giải quyết xong, Tô Thành có lần suýt chút nữa bị bắn chết vì có người phục kích đợi sẵn, nhưng cuối cùng lại bị hắn quay lại cản ngược xử lý nhanh chóng, hết người này đến người khác đều bị hắn giải quyết nhanh gọn, hắc đạo nhanh chóng được hắn thu vào trong tay quá nửa, vị trí lão đại kia không sớm cũng muộn sẽ là do hắn ngồi lên.

Cùng lúc đó từ trong biệt thự lớn ở Thượng Hải liền truyền đến một tiếng hét thất thanh của một nữ người làm, hôm nay Đồ Đóa Đóa có tiết học ở trường cho nên công việc chăm sóc Đồ Du Du đành phải nhờ một nữ người giúp việc khác làm giúp, lúc cô ấy vào trong phòng của Đồ Du Du chưa được bao lâu liền hét lớn hét mọi người ở dưới nhà cũng phải bắt an vội chạy lên xem thử. Ai cũng biết người không thể đắc tội nhất trong nhà không phải là Tô Thành mà chính là người nằm trên giường không cử động suốt mấy năm kia, tiếng hét lại phát ra từ trong phòng đó liền khiến cho tất cả mọi người phải ngay lập tức chạy lên xem, nếu như Đồ Du Du mà xảy ra chuyện gì thì Tô Thành nhất định sẽ không tha cho tất cả mọi người.

Người trong nhà đều nhất loạt chạy lên xem thử liền cũng bị sự việc trước mắt làm cho kinh hãi không kém, nếu như một mình lên đây giống như cô gái giúp việc kia khẳng định cũng sẽ bị dọa cho hét lớn như vậy, may mắn lúc này trong phòng có nhiều người cho nên mọi người cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh.

"Các người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tỉnh Lại

Người trên giường vốn dĩ không bao giờ cử động lúc này liền có thể ngồi dậy mở miệng nói chuyện, hàng tháng vẫn luôn có bác sĩ đến kiểm tra định kỳ cũng nói rằng người sống thực vật sẽ chỉ có năm phần trăm cơ hội bình phục trở lại, tuy rằng Tô Thành vẫn luôn ôm hy vọng nhưng người trong nhà đã sớm mặc định rằng không có khả năng, hiện tại Đồ Du Du đột nhiên tỉnh lại liền khiến cho mọi người cũng cảm thấy quá mức thần kỳ. Lão quản gia nhanh chóng bước tới hỏi Đồ Du Du:

"Cậu cảm thấy trong người thế nào rồi, Tiểu Hoa cô đi gọi bác sĩ đến đây đi, Tiểu Linh mau báo tin này cho Tô thiếu"

Đồ Du Du nhìn căn phòng xa lạ một hồi, lại nhìn thấy những người xa lạ kia liền có chút mờ mịt lung:

"Đây là chỗ nào?"

Lão quản gia nhẹ giọng đáp:

"Nơi này là biệt thự của Tô thiếu"

Đồ Du Du khẽ nhủ mày, cậu cảm thấy bản thân có chút vô lực mệt mỏi:

"Tô Thành?"

Lão quản gia khẽ khom người:

"Đúng thế"

Đồ Du Du có điểm gấp gấp một chút:

"Tô Thành ở đâu?"

Lão quản gia chậm rãi trả lời:

"Tô thiếu mấy ngày nay có việc bận nên đã đi Thẩm Quyến được vài ngày rồi, cậu trước nằm xuống nghỉ ngơi đã, lát nữa bác sĩ sẽ tới khám tổng thể cho cậu"

Đồ Du Du đưa tay lên chống đỡ đầu của mình, cậu có cảm giác đầu mình đau như búa bổ vậy:

"Tô Thành đi Thẩm Quyến rồi? Cậu ta không đi học lại đi Thẩm Quyến làm gì thế?"

Lão quản gia cũng có chút khó hiểu nhưng lại không dám hỏi gì cả chỉ chậm rãi giải thích rằng:

"Tô thiếu đã không còn đi học nữa"

Đồ Du Du nghe thấy vậy liền giật mình ngồi dậy, cậu tưởng rằng hiện tại vẫn là sáu năm về trước cho nên khi nghe thấy việc Tô Thành không còn đi học nữa liền gấp gấp quay sang nhìn lão quản gia nói:

"Bác có thấy điện thoại của cháu đâu hay không? Tại sao Tô Thành lại không chịu đi học nữa? Cháu phải gọi điện cho Tô Thành"

Đúng lúc này bên ngoài cửa liền có một người đàn ông trung niên bước vào, dáng vẻ ông ta nhìn giống như là rất gấp gấp, vừa nhìn thấy Đồ Du Du quả thật đã bình phục liền không tránh được khỏi sự cả kinh. Lão quản gia cũng còn muốn gấp gấp hơn nữa, nếu như Đồ Du Du mà xảy ra chuyện gì không hay chỉ sợ Tô Thành sẽ không để ông được yên ổn:

"Mau mau tới, phiền bác sĩ xem xem cậu ấy đã bình phục hoàn toàn hay chưa?"

Đồ Du Du lúc này mới chợt nhớ ra chuyện trước đây, cậu nhớ rằng ngày hôm đó cậu đến gặp Bạch Trần Quân sau đó dường như đã xảy ra tai nạn xe cộ, chỉ nhớ lúc đó cả người đều rất là đau, đầu óc cũng rất nhanh không còn ý thức, lúc này nhìn không gian xung quanh liền phát hiện ra có một số máy móc thường được dùng trong bệnh viện, ngay cả hiện tại cũng có bác sĩ đang làm một vài kiểm tra đơn giản cho mình. Bác sĩ nọ sau một hồi kiểm tra liền nhìn Đồ Du Du một chút rồi lại quay sang nói với lão quản gia:

"Về cơ bản không có gì đáng lo ngại, nhưng cậu ấy vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra chiếu chụp kỹ lưỡng"

Lão quản gia cũng nghĩ nên phải như vậy:

"Được rồi, hiện tại liền đưa cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra tổng thể luôn đi"

Vị bác sĩ kia liền gật đầu đồng ý, Đồ Du Du vẫn chưa hề phát hiện ra thời gian đã trôi qua sáu năm rồi, hiện tại cậu vẫn nghĩ chỉ vừa mới như hôm qua cho nên vẫn còn đang lo lắng chuyện Tô Thành không chịu đến lớp học mà lại đi Thẩm Quyến:

"Cháu muốn gọi điện cho Tô Thành"

Một nữ giúp việc từ bên ngoài cửa mang theo điện thoại đi vào nói với lão quản gia:

"Chú Triệu, cháu đã gọi nhiều lần rồi nhưng đều không thể liên lạc được với Tô thiếu"

Đồ Du Du nằm ở trên giường cũng có điểm lo lắng:

"Sao lại thế, Tô Thành có việc gì lại phải đến Thẩm Quyến?"

Lão quản gia cũng không biết nên phải nói sao với Đồ Du Du cả, Tô Thành vốn dĩ vẫn thường xuyên rời khỏi thành phố, mà mỗi lần hắn đi chính là để mở rộng địa bàn, phô trương thanh thế. Nghĩ đến chuyện Đồ Du Du đã mất đi ý thức sáu năm rồi, hiện tại vừa tỉnh dậy khẳng định sẽ không nhận thức được rõ ràng tình hình đang xảy ra, nếu như nói ra sự thật với cậu không biết chừng còn ảnh hưởng đến sức khỏe, chỉ cần giữ cho Đồ Du Du duy trì trạng thái tinh tảo như hiện tại đến lúc Tô Thành trở về thì mọi người đều bình an vô sự:

"Tô thiếu có chút việc bận thôi cậu đừng quá lo lắng, hiện tại vẫn là nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe tổng thể cho cậu"

Đồ Du Du luôn cảm thấy mọi người trong ngôi nhà này đều rất kỳ quái, hơn nữa hiện tại cậu còn chưa biết chính xác được mình rốt cuộc đang ở nơi nào nữa. Đồ Du Du cảm giác cả người vô lực, hai chân cũng không thể chống đỡ nổi thân mình, lúc cậu vừa bước xuống giường đã đứng không vững suýt chút nữa là té ngã, lão quản gia cùng vị bác sĩ nọ vừa nhìn thấy liền bị dọa cho hết hồn vội vã đỡ lấy cậu. Đồ Du Du có điểm hốt hoảng không biết tại sao cậu lại thành ra như thế này:

"Tôi... bị làm sao vậy?"

Bác sĩ bên cạnh lên tiếng nói:

"Cậu yên tâm triệu chứng này hết sức bình thường, là do cậu thời gian dài nằm trên giường không có cử động cho nên cơ thể cần có thời gian thích nghi thêm thôi"

Đồ Du Du nhú mồm khó hiểu:

"Thời gian dài?"

Lão quản gia đưa mắt nhìn qua phía bác sĩ, bác sĩ do dự một chút liền nói thế này:

"Cậu đã như vậy suốt 6 năm rồi".

...

Đến khi ngồi ở trong bệnh viện rồi Đồ Du Du mới hoàn toàn ý thức được việc cậu đã như vậy suốt 6 năm rồi trong lời của vị bác sĩ nói kia là gì, hơn nữa hiện tại cậu cũng không còn ở Bắc Kinh nữa mà đang ở Thượng Hải, hơn nữa người chăm sóc cậu một năm nay còn là em gái cùng cha khác mẹ kia của cậu, mọi việc đều khiến cho Đồ Du Du vẫn chưa hoàn toàn có thể thích nghi được, đến thời điểm hiện tại vẫn còn chưa thể liên lạc được với Tô Thành khiến cho cậu càng thêm lâm vào hoang mang.

Từ khi Đồ Du Du tỉnh lại, mọi người trong nhà đều hết sức cẩn trọng đối với cậu, coi cậu giống như là vị tổ tông chỉ sợ cậu lại xảy ra chuyện gì nữa thì Tô Thành sẽ không để cho mọi người yên, ngấm lại nếu như Đồ Du Du cứ nằm như vậy còn bớt lo lắng hơn một chút, nhưng khi cậu vừa tỉnh lại rồi thì càng khiến cho người trong biệt thự trên dưới hỗn loạn đến gà bay chó sủa.

Đồ Đóa Đóa tan học trở về vừa nhìn thấy Đồ Du Du ngồi dưới phòng khách liền kinh ngạc đến độ không thể nói lên lời, túi sách trên tay cũng rơi xuống sàn giống như là không thể tin nổi vào mắt của mình. Đồ Du Du nghe thấy có tiếng động liền ngẩng đầu lên, mắt thấy Đồ Đóa Đóa đang một bộ dạng hóa đá đứng trước cửa nhìn chăm chăm mình cũng có chút mất tự nhiên, từ lúc cậu tỉnh lại đến giờ thì người trong căn biệt thự này đều coi cậu giống như là người ngoài hành tinh vậy không phải lên lút nhìn cậu thì cũng là một bộ dạng hóa đá giống như kia:

"Đóa Đóa à"

Đồ Đóa Đóa nghe thấy Đồ Du Du nói chuyện liền lấy lại tinh thần vội vã bước về phía cậu:

"Anh tỉnh từ lúc nào vậy?"

Đồ Du Du đối với người em gái này cũng không phải thân thiết lắm nhưng dù sao cậu cũng không hề ghét bỏ cô ấy, nói chung quan hệ của hai người tuy không phải là quá mức thân cận nhưng cũng coi như là tốt đẹp:

"Vừa sáng nay, nghe nói thời gian này em là người chăm sóc cho anh, cảm ơn em nhé"

Đồ Đóa Đóa ngẩn người, không phải cô không mong Đồ Du Du tỉnh lại nhưng mà chuyện cậu tỉnh lại hiện giờ đúng là quá mức thần kỳ rồi:

"Anh tỉnh lại là tốt rồi, Tô Thành anh ấy đã biết chuyện này hay chưa, nếu như anh ấy biết được khẳng định sẽ vui mừng lắm"

Lại nói đến Tô Thành, này giờ cậu vẫn không thể liên lạc được với hắn, cậu cũng có dò hỏi người trong nhà rằng hắn đang làm công việc gì nhưng ai cũng đều cố ý muốn lảng tránh, việc này khiến cho Đồ Du Du càng thêm phân vân bất an hơn:

"Đóa Đóa, Tô Thành đi Thẩm Quyến có chuyện gì sao?"

Đồ Đóa Đóa nói gì thì nói cũng ở đây được một năm rồi, chuyện Tô Thành làm công việc gì cô đương nhiên là hiểu rõ, hơn nữa lần này Tô Thành đi Thẩm Quyến chính là để tranh giành địa bàn, chuyện này nếu như thẳng thắn mà nói thì chính là một chuyện không tốt, hơn nữa Tô Thành là người trong giới hắc đạo nếu như làm một số chuyện xấu cũng là điều có thể hiểu được. Nhưng mà nếu như hiện tại nói cho Đồ Du Du biết việc này có hay không sẽ khiến cho cậu bị sốc, dù sao thì hiện tại Đồ Du Du cũng chỉ mới tỉnh lại thôi cho nên vẫn là phải tránh không làm cho cậu quá mức bất ngờ:

"Chuyện này em cũng không rõ, đợi đến lúc anh ấy về thì anh hỏi anh ấy là được rồi"

Đồ Du Du biết Đồ Đóa Đóa có ý muốn che giấu chuyện gì đó giống như mọi người ở đây, việc này càng khiến cho cậu lo lắng càng nhiều hơn:

"Nhưng mà chẳng biết tại sao điện thoại của Tô Thành lại không gọi được"

Thật ra điện thoại của Tô Thành không liên lạc được là chuyện thường xuyên sẽ xảy ra, Đồ Đóa Đóa ở bên cạnh Đồ Du Du cười cười:

"Như vậy có thể anh ấy đang ở trên máy bay cũng không biết chừng"

Đồ Du Du nghe thấy thế liền cao hứng hơn một chút, sau đó đến giờ ăn cơm trưa, thời gian Đồ Du Du nằm ở trên giường mất đi ý thức đều phải truyền dịch qua ngày, hiện tại cả người cũng đã sớm gầy đi một vòng, dạ dày nhỏ lại cho nên ăn cũng rất ít, nhóm người làm thấy Đồ Du Du ăn ít như vậy liền quan tâm ở bên cạnh nói cậu nên ăn nhiều một chút. Đồ Du Du đối với sự nhiệt tình kia của mọi người liền không thể nào từ chối được, đến cuối cùng liền ăn thêm vài miếng, kết quả ăn xong liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt, khó thở lại ngất đi. Nhóm người trong biệt thự liền lâm vào một trận hoảng hốt náo loạn, ngay lập tức mang Đồ Du Du đến bệnh viện kiểm tra tổng thể, viện trưởng trong bệnh viện đích thân đến khám qua một lượt liền kết luận là do

ăn quá no, khuyên mọi người sau này không nên ép cậu ăn thêm nữa.

Lão quản gia gọi điện về nhà thông báo chuyện này, đám người làm xác nhận Đồ Du Du không sao rồi mới thở phào một hơi, nhưng rất nhanh sau đó mọi người liền nom nớp lo sợ, nếu như Tô Thành phát hiện ra chuyện Đồ Du Du vì bị mọi người khuyên ăn nhiều hơn một chút mà ngất xỉu không biết chừng sẽ nổi nóng muốn giết người.

Tô Thành mỗi lần rời khỏi thành phố đi mở rộng địa bàn là một lần mang theo vết thương trở về, không nhiều thì ít, không nặng thì nhẹ, lần này vết thương không nhiều nhưng lại có chút nặng, bị bắn vào bụng cho nên mới trì hoãn việc trở về Thượng Hải muộn hơn vài ngày. Lúc Tô Thành về nhà, Phó Ngạn Thiên có theo hần về cùng, Phó Ngạn Thiên này chính là con gái của cựu lão đại hắc bang, lần đó trước khi chết có nhờ hần chiếu cố con gái mình, Tô Thành lúc đó cũng đã đồng ý rồi nhưng kết quả lại khiến cho Phó Ngạn Thiên hiểu nhầm, hoặc có thể là cô ta cố tình lấy lý do kia để hiểu nhầm, dù sao cô cũng thích Tô Thành từ lâu.

Phó Ngạn Thiên từ nhỏ chính là con gái bảo bối của Phó Thắng, tính cách ương bướng không coi ai ra gì từ đó cũng dần hình thành, cho đến thời điểm hiện tại cũng không thể sửa đổi, vừa kênh kiệu lại vừa quá đáng, mỗi lần cô ta đến chỗ này thì nhóm người giúp việc trong nhà sẽ cực lực tránh né không muốn đối mặt để tránh gây phiền phức.

Người trong nhà chỉ đợi báo tin tức Đồ Du Du tỉnh lại cho Tô Thành biết, nhưng mọi người vẫn là lo sợ chuyện Đồ Du Du vì bị thúc ép ăn quá no mà ngất xỉu cho nên vẫn chưa ai dám hé miệng nói lời nào. Tô Thành vừa về đến nhà liền đi thẳng lên trên lầu, Phó Ngạn Thiên ở bên cạnh đỡ lấy hần, Tô Thành dừng bước thu tay lại rồi lạnh giọng:

"Tránh ra"

Hắc đạo ai cũng biết Tô thiếu thâm sâu khó lường có một ái nhân không bao giờ để xuất đầu lộ diện, không có bất cứ một ai có thể nhìn thấy được người đó, cũng không có bất cứ một ai biết được tin tức gì, Phó Ngạn Thiên tuy rằng có thể ra vào biệt thự này nhưng phạm vi chỉ có thể ở dưới phòng khách, chưa bao giờ được đặt chân lên tới bậc thang chứ đừng nói là lầu hai:

"Anh mới bị thương hay là để em đỡ anh lên phòng đi"

Phạm vi căn phòng kia ngay cả người làm trong nhà cũng hạn chế không thể tùy tiện bước vào, Tô Thành không muốn người khác nhân lúc hần không có mặt liền sẽ ức hiếp Đồ Du Du nữa, sau sự kiện sáu năm về trước kia cũng là do hần rời đi có vài phút thôi liền dẫn đến kết cục đáng tiếc như hiện tại, cho dù bây giờ cậu có thành ra như vậy rồi thì hần vẫn muốn bảo hộ cậu tốt nhất:

"Tôi không muốn nói lại lần hai"

Phó Ngạn Thiên quả nhiên lùi lại một bước đứng ở phía sau, có một nữ người làm thấy Tô Thành có ý định bước lên lầu liền bước tới gọi hần lại:

"Khoan đã Tô thiếu, chúng tôi có chuyện này muốn nói với cậu"

Tô Thành xoay người nhìn nhóm người làm đang lăm lăm lết một bộ dạng sợ sệt đến run rẩy kia trong lòng liền có dự cảm không lành, hần không nói một lời liền bước nhanh lên trên lầu hai, bộ dạng kia của bọn họ có phải là Đồ Du Du lại xảy ra chuyện gì rồi hay không. Tô Thành bước rất nhanh, lại đi lên nhiều bậc thang, vết thương ở vùng bụng vốn dĩ không nên cử động mạnh lúc này cũng vì động tác kia của hần mà rách ra chảy máu, khi hần vừa mở cánh cửa phòng ngủ ra liền thấy trên giường trống không, hần có điểm hoảng loạn nhìn quanh căn phòng một hồi rồi bước ra ngoài hét lớn:

"Người đâu rồi?"

Tuy rằng Tô Thành luôn làm mặt lạnh, cũng luôn là người nguy hiểm nhưng hần chưa bao giờ lớn tiếng quát mọi người trong nhà, hiện tại hần đột nhiên quát lớn như vậy liền khiến cho người phía dưới ngay lập tức rụng rời cả chân tay. Tô Thành một đường bước xuống lầu, vết thương dưới bụng đã được băng bó cẩn thận lúc này có thấm máu đỏ in ra ngoài áo một chút, có một cô gái giúp việc trong phòng bếp thấy Tô Thành mang gương mặt đáng sợ như thế vội nói:

"Tô thiếu, Đồ Du Du cậu ấy không có vấn đề gì, cậu ấy tỉnh lại rồi"

Tô Thành ngay lập tức nắm lấy hai vai của nữ giúp việc kia bóp mạnh, mạnh đến mức bản thân cô gái nọ cũng nghe được tiếng xương của mình kêu lên:

"Á... là thật... cậu ấy đến bệnh viện làm một vài kiểm tra thôi... quản gia nói bọn họ đang trên đường trở về"

Tô Thành lần đầu tiên xúc động đến độ quên mất che giấu mọi cảm xúc trên gương mặt:

"Tĩnh lại rồi, cô nói có thật hay không?"

Cô gái kia vội gật đầu liên tục, ngay cả nhóm người bên cạnh cũng vội vàng đáp:

"Là thật, là thật"

Tô Thành lúc này liền buông cô gái kia ra, sau đó liền ngay lập tức lấy điện thoại trong túi quần của mình, chỉ có điều điện thoại của hần đã hết pin, hần tức giận ném điện thoại thật mạnh xuống sàn rồi nói:

"Mau đi lấy điện thoại đến đây"

Một người làm nhanh chóng chạy đi lấy điện thoại đến đưa cho Tô Thành, Tô Thành nhấn số của lão quản gia, tuy rằng quản gia nhấn máy rất nhanh nhưng chỉ hai tiếng tút thôi hẳn đã suốt chút nữa không thể kiên nhẫn được mà bóp hồng điện thoại.

"A lô..."

Tô Thành hiện tại thật sự chỉ muốn xác nhận chính xác rằng có phải Đồ Du Du tỉnh rồi hay không mà thôi, những người khác hẳn căn bản không muốn tốn thời gian nói chuyện:

"Em ấy đâu?"

Lão quản gia đang làm thủ tục đóng tiền viện phí, Đồ Du Du sớm đã ra xe ngồi trước rồi, cho nên hiện tại ở bên cạnh quản gia không có cậu:

"Tô thiếu, cậu Đồ đang ở ngoài xe, chúng tôi hiện tại sẽ trở về luôn"

Tô Thành khàn giọng, trong lòng hẳn vừa vui sướng vừa sợ hãi, nếu như hẳn không nghe được giọng nói của Đồ Du Du ngay lúc này khẳng định hẳn sẽ phát điên mất, hẳn chỉ muốn xác nhận xem cậu có thật sự tỉnh lại rồi hay chưa:

"Mau đưa điện thoại đến chỗ em ấy cho tôi muốn nói chuyện"

Lão quản gia vội vàng đóng tiền viện phí xong rồi chạy ra ngoài xe:

"Vậy cậu đợi một chút, tôi bây giờ liền đi ra ngoài đưa điện thoại cho cậu Đồ".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bạn Gái

Đồ Du Du ngồi ở bên ngoài xe vẫn luôn cảm thấy bất an đứng ngồi không yên, không phải cậu lo lắng về thân thể của mình yếu hơn lúc trước mà là cậu luôn có dự cảm nào đó. Đồ Đóa Đóa ngồi ở bên cạnh Đồ Du Du thấy biểu hiện của cậu có điểm khác thường liền hỏi:

"Anh cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe hay sao?"

Đồ Du Du quay sang nhìn Đồ Đóa Đóa khẽ lắc đầu:

"Anh không sao"

Đúng lúc này cửa xe bên cạnh Đồ Du Du liền mở ra, Triệu quản gia hơi cúi người xuống một chút đưa điện thoại cho cậu:

"Cậu Đồ, là Tô thiếu gọi tới"

Đồ Du Du nghe thấy thế hai mắt liền sáng rực lên vội đưa tay tiếp nhận lấy điện thoại từ trong tay Triệu quản gia. Thật ra thì Đồ Du Du đã mất đi ý thức trong khoảng thời gian sáu năm rồi, nhưng đối với bản thân cậu mọi chuyện mới chỉ như ngày hôm qua mà thôi, có điều cho dù là ngày hôm qua hay là sáu năm dài đằng đằng thì đối với cậu lúc nào cũng mong muốn được nghe thấy giọng nói của Tô Thành:

"Tô Thành..."

Tô Thành thì khỏi phải nói, sáu năm nay hẳn đã mong nhớ giọng nói này của Đồ Du Du từ lâu, vừa mới rồi khi đám người làm trong nhà nói rằng cậu tỉnh rồi hẳn vẫn chưa thể thật sự tin tưởng nhưng đến hiện tại nghe thấy được giọng nói của cậu thì hẳn mới xác nhận được cậu đúng là đã tỉnh, nhưng mà bây giờ chỉ nghe thấy giọng nói của cậu thôi vẫn chưa đủ hẳn còn muốn nhìn thấy cậu ngay lúc này thế cho nên liền gấp gấp bước ra ngoài cửa muốn đi lấy xe:

"Em đang ở chỗ nào, anh đến đón em"

Đồ Du Du ở bên này có thể nghe thấy được giọng điệu gấp gấp đến độ có chút run rẩy kia của Tô Thành, cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng của hẳn lúc này ra sao, chính vì thế cậu liền nhanh chóng khuyên ngăn hẳn:

"Không cần đâu, xe cũng đang trên đường về, anh vừa đến thì em cũng về rồi"

Tô Thành dừng bước, nếu như hẳn bây giờ đi tới đón cậu không biết chừng còn bỏ lỡ nhau ở trên đường, nhưng mà kể từ lần tai nạn xe cộ đó hẳn không thể nào yên tâm để cho cậu ở một mình nữa, lại nói cậu hiện tại mới vừa tỉnh lại mà thôi nếu lỡ như trên đường về lại xảy ra bất trắc gì thì sẽ khiến hẳn hối hận cả đời mất:

"Em đang ở chỗ nào, đợi một chút anh sẽ đến đón em"

Đồ Du Du cũng muốn nhanh chóng gặp Tô Thành, chỉ có điều nếu như còn đợi hẳn đến đón nữa thì rất mất công, huống hồ xe cũng đã di chuyển rồi:

"Không cần đâu, xe cũng đã rời khỏi bệnh viện rồi... anh đợi một chút em rất nhanh sẽ trở về"

Tô Thành tuy rằng vẫn không thể buông xuống được sự lo lắng trong lòng nhưng cũng chẳng thể làm gì khác hơn:

"Được rồi, anh nghe theo em"

Kể đó hai bên liền rơi vào trầm mặc, nhiều năm xa cách như vậy vốn dĩ phải có rất nhiều lời muốn nói nhưng hiện tại chẳng hiểu sao không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng mà đối phương hai bên lại không nở cúp máy, không biết qua bao lâu Đồ Du Du mới là người lên tiếng trước tiên:

"Em sắp về tới nơi rồi... như vậy em cúp máy đây"

Tô Thành ở bên này dịu giọng khẽ ừ một tiếng, người ở trong biệt thự lần đầu tiên chứng kiến dáng vẻ gấp gáp đến muốn xiêu vẹo của Tô Thành, cũng thật không ngờ Tô thiếu trong giới hắc đạo luôn bình tĩnh trước mọi tình thế lại có thể biến thành bộ dạng như thế. Tô Thành vừa cúp điện thoại xong liền xoay người đi vào trong phòng khách, Phó Ngạn Thiên này giờ vẫn luôn khó hiểu không biết người nói chuyện điện thoại với Tô Thành là ai, nhưng mất thấy vết thương trên bụng của hắn đang chảy máu đến thấm đẫm ra áo ngoài liền hoảng hốt đi tới:

"Tô Thành, vết thương của anh lại đang chảy máu"

Tô Thành cúi đầu nhìn xuống bụng mình, mấy vết thương này vốn dĩ sẽ không làm khó được hắn, nhưng nếu như lát nữa Đồ Du Du trở về rồi mà nhìn thấy thư vậy khẳng định sẽ bị dọa cho hoảng sợ, Tô Thành im lặng một lúc rồi bước lên trên lầu muốn đổi quần áo, trước khi đi vẫn còn không quên dặn dò mọi người phía dưới:

"Ngạn Thiên cô về trước đi, còn có lát nữa em ấy trở về rồi không ai được nhắc đến chuyện tôi bị thương cho em ấy biết"

Nhóm người làm đồng loạt đáp lại đã rõ, trong lòng ai cũng âm thầm hiểu rõ được cậu thanh niên sáu năm vẫn luôn nằm trên giường kia nhất định là có mối quan hệ không tầm thường với Tô Thành, duy chỉ có một mình Phó Ngạn Thiên không thể nào biết được chuyện gì đang xảy ra cả:

"Người kia là ai thế, là nam hay nữ?"

Thật ra người làm trong biệt thự ai cũng có một chút tật xấu, mà tật xấu mà ai cũng mắc phải chính là rất thích hay buôn chuyện, hơn nữa Phó Ngạn Thiên lại là người mà tất cả mọi người đều không ưa, dù sao chỗ này cũng là biệt thự của Tô Thành, Phó Ngạn Thiên căn bản sẽ không dám gây chuyện ở đây, chính vì vậy một nữ người làm liền đáp thế này:

"Cậu Đồ là người Tô thiếu rất coi trọng, lát nữa cậu ấy sẽ về đây"

Phó Ngạn Thiên trước nay chưa từng nghe qua được Tô Thành có quen người nào họ Đồ, hơn nữa xem thái độ kia của hắn thì có vẻ như mối quan hệ giữa hắn và người kia cũng khá tốt. Trước nay Tô thiếu trong giới hắc đạo vốn nổi tiếng đa nghi, không hề tin tưởng bất cứ người nào, cũng không ai có thể chiếm được lòng tin từ hắn, Phó Ngạn Thiên đối với chuyện này càng thêm phần tò mò về Đồ Du Du.

Bệnh viện cách biệt thự cũng không xa, hơn nữa vào thời điểm này cũng không xảy ra tắc đường gì cả, một đường thông thoáng cho nên xe của Đồ Du Du rất nhanh liền về tới nơi. Đồ Du Du tâm trạng khá tốt, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn một chút, Đồ Đóa Đóa cùng Triệu quân gia ở phía sau cứ thấp thỏm không thôi, chỉ sợ Đồ Du Du không cẩn thận bị vấp té ở đâu. Triệu quân gia đi ở phía sau nhìn không được phải lên tiếng nhắc nhở:

"Cậu Đồ, cẩn thận vấp ngã bước chậm một chút thôi"

Nói gì thì nói Đồ Du Du năm nay cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, đi đường cũng sẽ không dễ bị té ngã đến như vậy, chỉ có điều sức khỏe hiện tại của cậu vẫn chưa hoàn toàn bình phục cho nên người xung quanh mới lo lắng cậu như vậy, dù sao thì người này cũng là người Tô Thành hết sức coi trọng, cẩn thận một chút cũng không thừa.

Đồ Du Du vừa bước vào nhà liền đưa mắt nhìn xung quanh phòng khách một hồi, Tô Thành không xuất hiện ở chỗ này nhưng dường như hắn có khách đến thăm, là một cô gái rất xinh đẹp, rất có cá tính, nhìn cô ta mang bột da cao đến bấp bệ cùng một chiếc áo khoác lông trắng là có thể biết được có lẽ cũng là đại tiểu thư nhà giàu nào đó. Đồ Du Du trước vẫn là không thể quá lỗ mãng hỏi người xung quanh xem Tô Thành ở chỗ nào mà tới khẽ gật đầu với cô gái kia trước. Phó Ngạn Thiên đánh giá Đồ Du Du từ đầu đến chân một lượt, nhìn sao cũng giống như một người bệnh ốm yếu quanh năm, rất gầy, làn da cũng có điểm trắng xanh, hiện tại còn mặc trên người một chiếc áo phao vừa rộng vừa dài giống như thật sự là sợ bị trúng gió vậy, chưa hết trên cổ của đối phương còn quấn một chiếc khăn to xụ vừa vặn làm cho gương mặt nhỏ nhắn kia càng thêm phần nhỏ hơn. Phó Ngạn Thiên trong lòng thầm đoán định có lẽ đây là người vừa nói chuyện điện thoại với Tô Thành, quan hệ giữa Tô Thành và người này tốt như vậy cho nên cô cũng thân thiện một chút mà đưa tay ra:

"Xin chào tôi là Phó Ngạn Thiên, cứ gọi tôi là Thiên Thiên được rồi"

Đồ Du Du bỏ khăn tay lên ra rồi vươn tay bắt lấy tay của Phó Ngạn Thiên:

"Tôi là Đồ Du Du"

Phó Ngạn Thiên mỉm cười:

"Tôi là bạn gái của Tô Thành nhưng trước nay vẫn chưa từng nghe qua anh ấy nhắc đến anh"

Đồ Du Du nghe thấy vậy liền giật mình ngay lập tức rút tay lại giống như là hoảng sợ cái gì đó:

"Cô là bạn gái của Tô Thành sao?"

Phó Ngạn Thiên khó hiểu quan sát Đồ Du Du một lượt rồi nhún mày:

"Câu có chuyện gì sao?"

Đồ Du Du trong lòng vô cùng hoảng loạn, Tô Thành có bạn gái rồi hay sao, nhưng ngẫm lại sáu năm rồi hẳn có bạn gái cũng không phải là điều gì quá khó hiểu. Gương mặt Đồ Du Du ban đầu chính là hoảng hốt lúc sau liền biến chuyển buồn rầu, trái tim cũng chẳng hiểu sao lại thất đau trong lồng ngực:

"Tôi... không sao..."

Đúng lúc này từ trên lầu có tiếng nói quen thuộc truyền tới, giây tiếp theo liền có tiếng bước chân gấp gáp đi xuống bậc thang:

"Du Du..."

Đồ Du Du ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Tô Thành chẳng hiểu sao khóe mắt lại nóng bừng cay cay, không rõ là do nhiều năm xa cách hay là do biết tin hẳn có bạn gái rồi, hoặc có thể là do cả hai mà lúc này Đồ Du Du tận sâu trong đáy lòng tràn đầy cảm giác tủi thân. Đồ Du Du vội vã đưa tay lau đi nước mắt rồi quay đầu sang một bên muốn né tránh, nhưng trước khi Tô Thành bước xuống đã nhìn thấy hai khóe mắt ửng hồng của người ta liền tránh không được hoảng hốt bước nhanh hơn một chút kéo Đồ Du Du đến đối diện mình xem thử:

"Em sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao? Trong người có chỗ nào không tốt mau nói cho anh biết"

Đối với sự quan tâm nhiệt tình này của Tô Thành có lẽ đã không quá xa lạ với Đồ Du Du, nhưng đối với người khác lại chính là như được mở mang tầm mắt, Tô Thành trước giờ chưa từng nhiệt tình với ai đến vậy. Đồ Du Du cố gắng né tránh Tô Thành, cậu không muốn để cho hẳn nhìn thấy bộ dạng này của mình càng không muốn gây rắc rối cho Tô Thành, dù sao bạn gái của hẳn hiện tại vẫn còn đang đứng ở kia. Đồ Du Du hơi gạt tay Tô Thành xuống, giọng nói mang theo một chút oán trách, một chút đau lòng lại có phần níu non:

"Không sao cả... chỉ là vừa mới rồi ở bên ngoài gió thổi lớn quá mà thôi"

Tô Thành đưa hai tay lên bao lấy gương mặt nhỏ nhắn của Đồ Du Du, không rõ là do bàn tay Tô Thành lớn hay là do gương mặt Đồ Du Du quá nhỏ mà lúc này đôi tay của hẳn cơ hồ có thể che hết đi được một nửa gương mặt cậu, hẳn hơi cúi người xuống một chút đau lòng nhìn người trước mặt, rõ ràng bộ dạng hiện tại chính là đang khóc còn nói dối hẳn rằng do gió thổi lớn quá:

"Du Du em sao thế? Ai ức hiếp em sao?"

Đồ Du Du trong lòng có điểm bức bối, có thể là bức bối vì Tô Thành có bạn gái mới rồi, cũng có thể bức bối vì hẳn tại sao đã có bạn gái mà cứ đối với cậu quan tâm như thế, bạn gái hẳn này giờ vẫn còn đứng ở đây:

"Cậu tránh ra đi, bạn gái cậu còn đang đứng ở đây đó, tôi không muốn vì tôi mà hai người các cậu cãi nhau đâu"

Tô Thành bị Đồ Du Du đẩy ra nữa nhưng không có tức giận với cậu, ngược lại chính là có điểm gấp gáp mau chóng giải thích:

"Anh nào có bạn gái, em là đang nhắc đến ai?"

Người trong phòng khách hiện tại vẫn còn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc, Tô thiếu trước nay vẫn luôn một bộ mặt liệt không hề biểu hiện cảm xúc bây giờ lại có thể biến hóa nhanh đến như vậy, hơn nữa xem thái độ kia còn vô cùng lấy lòng Đồ Du Du, đủ để biết Tô Thành đối với người trước mặt này có bao nhiêu coi trọng. Đồ Du Du nghe thấy Tô Thành nói không có bạn gái liền tức giận:

"Cậu còn chối nữa, cô ấy nói cô ấy là bạn gái của cậu"

Tô Thành theo hướng nhìn của Đồ Du Du liền phát hiện ra người cậu nói là Phó Ngạn Thiên, hẳn từ nãy tới giờ trong mắt chỉ có Đồ Du Du mà thôi cho nên không hề phát giác ra xung quanh còn có người, hoặc nói đúng hơn là ngoài cậu thì hẳn không muốn để ý đến ai khác cả. Tô Thành ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng trầm giọng hướng Phó Ngạn Thiên nói:

"Cô nói cái gì với em ấy, mau nói lại"

Phó Ngạn Thiên bước lên một bước:

"Tô Thành..."

Nhưng mà lời của Phó Ngạn Thiên còn chưa nói xong thì Tô Thành đã mất hết kiên nhẫn quát lên:

"Mau nói lại!"

Người trong nhà ngay lập tức hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Đồ Du Du cũng phải giật mình, Tô Thành trước đây cũng sẽ nóng nảy như thế, nhưng mà lần này gặp lại có vẻ như tính cách này còn muốn biến chuyển xấu hơn rồi, cậu có cảm giác hần giống như một con sư tử nguy hiểm đang muốn lao vào con mồi vậy.

Phó Ngạn Thiên thất thần một chút sau liền lên tiếng nói thế này:

"Em không có nói sai, anh không phải đã hứa với ba của em rằng sẽ chăm sóc cho em hay sao?"

Tô Thành không nghe được lời hần muốn nghe liền lớn tiếng nói lại lần thứ hai:

"Nói lại!"

Phó Ngạn Thiên vừa nhìn thấy ánh mắt kia của Tô Thành liền hoảng sợ, nhưng mà cô từ nhỏ vốn được nuông chiều hiện tại làm sao có thể chịu được sự uất ức này, khóe mắt cô cũng bắt đầu ẩm nóng ẩm ướt, giọng nói nghẹn ngào:

"Tô Thành..."

Đồ Du Du thấy Tô Thành lại ở chỗ đông người như vậy quát nạt một cô gái còn để cho cô gái đó khóc đến như vậy cũng không thể nào đứng ở một bên không quản được, tuy rằng bộ dáng hiện tại của Tô Thành hết sức đáng sợ nhưng mà cậu cũng vẫn khẽ gọi hần:

"Tô Thành... như vậy cô ấy có phải bạn gái của anh hay không?"

Tô Thành nghe thấy Đồ Du Du gọi mình ánh mắt liền dịu dàng trở lại, giống như một liều thuốc an thần khắc chế được lửa giận trong lòng hần vậy:

"Không phải, ngoài em ra anh đều không có ai hết"

Đồ Du Du nghe đến đây trái tim trong lồng ngực lại nhảy nhót trở lại, nhưng mà cậu phát hiện ở đây có nhiều người như thế tại sao Tô Thành lại nói ra những lời này, gương mặt nhỏ nhắn không tự chủ được mà ửng hồng khẽ quát:

"Đừng nói nữa"

Thật ra thì người trong căn biệt thự này sớm đã đoán ra được quan hệ giữa Tô Thành và Đồ Du Du không hề tầm thường, nếu không hần cũng chẳng có kiên nhẫn đợi cậu sáu năm như vậy, mỗi lần tuyển chọn hộ lý đều rất gắt gao, chỉ sợ hần không có ở đây người khác sẽ nhân cơ hội lơ là hoặc ức hiếp cậu.

Phó Ngạn Thiên giống như hiểu ra điều gì đó liền đưa tay chỉ về phía Đồ Du Du và Tô Thành:

"Tô Thành... anh và anh ta... hai người..."

Đồ Đóa Đóa vốn đã không ưa nổi tính tình của Phó Ngạn Thiên từ lâu, trước nay vẫn luôn nhìn cô ta vì thân phận cô ta có chút đặc biệt, nhưng lần này anh trai cô xem ra chính là người đặc biệt nhất với Tô Thành cho nên cũng không hề khách khí nữa, mọi sự nhường nhịn từ đó đến giờ liền bùng phát:

"Cô đừng có ở đó mà ảo tưởng nữa, Tô Thành anh ấy trước nay cũng chưa từng nói là thích cô đâu, là do cô tự mình nghĩ như vậy mà thôi".

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Một Chút Ngọt

Tô Thành lo lắng Đồ Du Du sẽ mệt mỏi cho nên liền mặc kệ Phó Ngạn Thiên còn ở phía dưới làm loạn liền dắt tay cậu lên trên lầu, Đồ Du Du sau khi biết được chuyện Tô Thành căn bản không có người khác thì vô cùng vui mừng, sáu năm không được tính là khoảng thời gian dài trong sáu mươi năm cuộc đời, nhưng nó lại là thời gian dài trong tình yêu, chính là quãng thời gian để trải nghiệm sự kiên nhẫn, người đàn ông sáu năm kiên trì đợi cậu như vậy Đồ Du Du căn bản chẳng có thể nghi ngờ tình cảm của hần được.

Tô Thành cả một quá trình đều nắm tay Đồ Du Du đỡ cậu đi, hần vẫn lo lắng sức khỏe của cậu không tốt, hoặc có thể là hần lại sợ cậu sẽ đột nhiên biến mất khỏi hần thêm một lần nữa cho nên Tô Thành mới nắm chặt tay của cậu đến như vậy. Khi Đồ Du Du ngồi xuống giường rồi, Tô Thành liền lo lắng nhìn cậu hỏi:

"Em cảm thấy trong người thế nào?"

Không rõ là do khoảng cách quá mức gần hay là do Đồ Du Du mặc nhiều áo hơn bình thường một chút mà lúc này cậu cảm thấy cả người có chút nóng, cậu ngưng ngưng hơi hơi quay mặt sang một bên né tránh ánh nhìn của Tô Thành:

"Không sao cả, không cần phải lo lắng..."

Tô Thành ngồi xuống bên cạnh Đồ Du Du, ánh mắt dịu dàng, giọng nói ôn nhu:

"Xin lỗi Du Du, nếu như lần đó anh không rời khỏi thì em cũng không phải chịu cực khổ, cũng cảm ơn em đã tỉnh lại, đã cho anh thêm một cơ hội nữa"

Đồ Du Du không trách Tô Thành, đối với chuyện bản thân cậu bị gặp phải tai nạn giao thông, sau đó bị trôi qua mắt sau năm vô nghĩa, bản thân cậu không hề có suy nghĩ trách cứ bất kỳ một ai cả:

"Anh nói gì vậy, việc này không phải lỗi của anh... em cũng không có ý định sẽ đổ lỗi cho ai cả"

Tô Thành đột nhiên kéo Đồ Du Du vào trong lòng rồi ôm lấy cậu, có trời mới biết Tô Thành có biết bao nhiêu kích động, nếu như Đồ Du Du không tỉnh lại Tô Thành quả thật còn có suy nghĩ không cần đến mạng sống nữa, cho nên mấy năm nay hắn mới điên cuồng liều mạng như vậy, chỉ có điều bao nhiêu vết thương, bao nhiêu kẻ thù như thế cũng không thể lấy được mạng của hắn, thật là khiến cho hắn cũng cảm thấy tức giận:

"Du Du, sau này anh sẽ không để cho em gặp chuyện gì nữa"

Đồ Du Du nhận ra Tô Thành càng ngày càng cho cậu cảm nhận được rõ ràng sự an toàn, nếu như là trước đây trong người hắn vẫn còn một phần nào đó sự ngông cuồng hấp tấp thì lúc này cậu lại cảm nhận được Tô Thành chính là người đàn ông thực thụ, có một chút gì đó tồn tại đối lập nhau, ấm áp nhưng lại bá đạo, ôn nhu nhưng không hề ủy mị.

Đồ Du Du đột nhiên nhớ đến lời nói của Phó Ngạn Thiên vừa mới rồi, cô ta nói Tô Thành đã đồng ý với ba cô ta sẽ chiều cổ cô ta, cậu cho dù không biết mối quan hệ giữa Tô Thành và bọn họ như thế nào, nhưng mà cậu lại không hy vọng hắn sẽ để ý người con gái khác, chỉ nghĩ đến chuyện Tô Thành quan tâm cô gái khác thôi cậu liền không cảm thấy vui vẻ:

"Tô Thành, vừa mới rồi cô gái dưới lầu có nói anh đồng ý chiều cổ cô ấy..."

Tô Thành khẽ ừ nhẹ một tiếng:

"Ừ, em không cần phải bận tâm đến chuyện này"

Ý của Tô Thành chính là không muốn Đồ Du Du suy nghĩ đến chuyện khác mà chỉ cần chú ý đến sức khỏe của bản thân là được rồi, nhưng lời lẽ này truyền vào tai Đồ Du Du lại thành một ý hiểu khác, giống như là giữa Tô Thành và cô gái kia thật sự có điều gì đó mờ ám. Đồ Du Du mím mím môi mông hơi hơi đẩy Tô Thành ra một chút rồi im lặng, Tô Thành cũng không hiểu tại vì sao Đồ Du Du đột nhiên lại như thế, sau đó hắn giống như hiểu ra điều gì đó liền đưa tay nâng cằm cậu lên một chút, mang gương mặt của mình tiến sát về phía cậu, nói một câu rồi hé miệng ngậm lấy đôi môi người ta:

"Em nếu như cảm thấy không thoải mái thì anh sau này sẽ không gặp cô ta nữa"

Đồ Du Du nghiêng đầu né tránh:

"Không phải là vấn đề em thoải mái hay không, chỉ là em muốn biết giữa anh và cô ấy có thật sự có cái gì hay không?"

Tô Thành buồn cười kéo Đồ Du Du lại vào trong lòng mình:

"Không có, anh chỉ có cái gì đó với mình em"

Đồ Du Du lại một lần nữa đẩy Tô Thành ra, bàn tay cậu không cẩn thận chạm trúng vết thương trên bụng của hắn, Tô Thành bị đau cũng suất xoa một tiếng, Đồ Du Du thấy vậy liền có chút lo lắng:

"Anh sao thế?"

Tô Thành không muốn để cho Đồ Du Du biết mình đang bị thương cho nên liền nhìn cậu cười xấu xa không nói, Đồ Du Du lại cứ tưởng rằng Tô Thành đang giả bộ liền bực bội đánh hắn một cái, lại không cẩn thận đánh trúng vào vết thương trên bụng kia. Vừa mới rồi là Đồ Du Du không cẩn thận chạm phải, lúc này là cố tình đánh đến, tuy rằng cậu đánh rất nhẹ thôi nhưng vết thương của Tô Thành vẫn luôn phải hạn chế cử động mạnh, chính vì thế khi Đồ Du Du vừa vung tay đánh xuống miệng vết thương lại một lần nữa muốn rách ra.

Tô Thành mặc dù không kêu đau nhưng gương mặt cũng biến chuyển, Đồ Du Du ngay lập tức vươn tay tới kéo áo Tô Thành lên xem thử, vừa nhìn thấy trên bụng hắn có quần băng gạc, chỗ mà cậu vừa đánh xuống còn có cả vết máu đỏ thấm ra ngoài miếng băng trắng kia, Đồ Du Du hoảng hốt luống cuống không biết phải làm gì:

"Anh sao thế?"

Tô Thành nhanh chóng nắm lấy tay của Đồ Du Du, cậu lo lắng luống cuống như vậy thật sự khiến cho hắn rất đau lòng:

"Anh có chuyện này muốn nói cho em biết"

Đồ Du Du bây giờ chỉ quan tâm đến vết thương trên bụng kia của Tô Thành mà thôi:

"Có chuyện gì để sau rồi nói, trước xử lý vết thương của anh đã"

Tô Thành nghĩ đây chính là thời điểm tốt nhất để nói ra chuyện này với Đồ Du Du, nói ra muộn một chút không biết chừng cậu còn nghĩ hấn giấu cậu:

"Xin lỗi Du Du, lúc trước em có nói muốn anh trở thành một tình anh trong giới tri thức nhưng đến cuối cùng anh lại thành một lưu manh rồi, là kẻ xấu em cảm thấy thế nào?"

Thật ra Đồ Du Du hiện tại vẫn chưa thể nào tưởng tượng ra được Tô Thành ở trong hắc đạo nguy hiểm như thế nào, cũng luôn nghĩ hấn trước nay vẫn đều là lưu manh, cậu chẳng phải vẫn như vậy mà ở bên hấn hay sao:

"Anh đừng ở đó nhiều lời nữa, vết thương nghiêm trọng như thế còn không chịu băng bó cẩn thận lại"

Tô Thành vẫn chưa chịu buông tay Đồ Du Du ra:

"Em nói em có chấp nhận anh không trước đã"

Đồ Du Du có chút tức giận, đến giờ phút này rồi mà Tô Thành còn cứ như thế:

"Anh trước đây không phải vẫn là lưu manh hay sao, em có nói không chấp nhận anh hả"

Tô Thành ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm Đồ Du Du:

"Cho nên sau này em có hối hận cũng không có cơ hội chạy thoát đâu"

Đồ Du Du nhíu mày:

"Là lúc nào rồi mà anh còn đùa được hả, mau thả tay ra để em xem"

Tô Thành lúc này mới chịu buông tay Đồ Du Du ra để cho cậu xem vết thương trên bụng của hấn, Đồ Du Du vừa nhìn thấy trên băng có máu thấm ra bên ngoài liền đau lòng đến đỏ con mắt, cũng là do cậu vừa rồi đánh hấn nên mới thành ra như vậy. Tô Thành thấy Đồ Du Du khóc mắt ừng hòng thì đau lòng, vết thương trên bụng kia hấn không hề cảm thấy đau, nhưng chỉ cần cậu chuẩn bị khóc là hấn liền không chịu được rồi:

"Đừng khóc, anh không sao cả"

Đồ Du Du đứng dậy tính đi xuống lầu:

"Chúng ta đến bệnh viện thôi"

Tô Thành kéo Đồ Du Du lại dịu giọng nói:

"Không cần gấp, anh không sao"

Đồ Du Du hiện tại cảm thấy vô cùng có lỗi với Tô Thành, nếu như không phải do cậu đánh hấn thì hấn cũng sẽ không thành ra như vậy:

"Em xin lỗi"

Tô Thành càng nhìn Đồ Du Du càng cảm thấy người ta vô cùng đáng yêu, hơn nữa bộ dạng hiện tại của cậu thật sự khiến cho hấn chỉ muốn ôm vào lòng bao bọc ngay lúc này:

"Anh đã nói không sao mà"

Đồ Du Du hơi đẩy Tô Thành ra một chút:

"Để em xuống dưới nói người chuẩn bị xe đưa anh đến bệnh viện xem thử"

Nói rồi Đồ Du Du liền ngay lập tức rời khỏi phòng bước xuống dưới lầu, thật ra Tô Thành trước nay bị thương đều không hề đến bệnh viện, nói gì thì nói hấn ở trong hắc đạo nguy hiểm như thế này cũng vẫn luôn có rất nhiều người chờ đợi cơ hội để hãm hại, thế cho nên từ đó đến giờ mỗi khi hấn bị thương sẽ có bác sĩ trực tiếp đến tận nơi để kiểm tra.

Đồ Du Du ở trên phòng lo lắng đợi người tới kiểm tra vết thương cho Tô Thành, mười phút trôi qua càng khiến cho cậu cảm thấy sốt ruột hơn. Người phụ trách sức khỏe cho Tô Thành tên là Tề Chân Úy, hai mươi tư tuổi tốt nghiệp ở Anh quốc, trình độ chuyên môn vô cùng cao, chỉ có điều tính cách có chút quái dị. Tề Chân Úy về nước được rất nhiều bệnh viện có tiếng mời gọi, Tề gia cũng là chủ của một bệnh viện có tiếng tại Thượng Hải, nhưng không rõ có phải là Tề Chân Úy đang trong thời kỳ phản nghịch hay không mà lại từ bỏ tất cả giao du với nhóm người trong giới hắc đạo, mà hắc đạo chính là địa phương vào thì dễ nhưng ra lại khó.

Tề Châu Úy mười lăm phút sau liền đổi nơi, lúc cậu ta mở cửa phòng nhìn thấy Đồ Du Du còn hoảng hốt một phen. Tề Chân Úy là một trong số ít những người biết được sự tồn tại của Đồ Du Du, có đôi lúc đích thân cậu ta sẽ kiểm tra cho Đồ Du Du một chút, hiện tại vừa nhìn thấy người thực vật tưởng chừng không có khả năng tỉnh lại lúc này liền đứng như người bình thường ở chỗ này thật sự tránh không được có điểm kinh ngạc, trong lòng cũng thật sự muốn mượn người này nghiên cứu thử.

Tô Thành thấy Tề Chân Úy cứ nhìn chăm chăm Đồ Du Du như thế liền không vui, người của hắn người khác nhìn nhiều hơn nửa phút đã khiến cho hắn muốn đánh người rồi. Nhưng mà Đồ Du Du căn bản không hề phát hiện ra được Tề Chân Úy này giờ nhìn mình, bởi vì cậu căn bản còn đang bận lo lắng cho vết thương trên bụng Tô Thành:

"Bác sĩ, phiền cậu tới nhìn xem vết thương của anh ấy"

Tề Chân Úy nghe thấy Đồ Du Du lên tiếng nói liền mới chính thức xác nhận được chuyện này là thật, không kim lòng được mà chửi thề một câu:

"Anh con mẹ nó đúng là thật sự sống lại!"

Đồ Du Du hả một tiếng, người phía trước giống như là quen biết cậu vậy, Đồ Du Du vốn định lên tiếng nói cái gì đó Tô Thành liền ngay lập tức đứng dậy che ở phía trước cậu. Đồ Du Du lúc này không thể nhìn thấy được gương mặt của Tô Thành có biểu cảm ra sao, nếu như cậu nhìn thấy được ánh mắt cảnh cáo kia của hắn khi nhìn Tề Chân Úy khẳng định sẽ cũng phải ít nhiều hoảng hốt. Tề Chân Úy ai oán một phen, cậu ta chỉ là muốn nghiên cứu một chút về Đồ Du Du mà thôi, chuyện người thực vật làm sao tỉnh lại được chính là chuyện vẫn chưa có lời lý giải chính xác trong giới ý học.

Tề Chân Úy ngồi xuống nhìn xem vết thương của Tô Thành, vừa mới mang băng gạc mở ra liền chửi thề:

"Fuck, vết thương như vậy cũng gọi tôi đến?"

Đồ Du Du ở bên cạnh vừa nhìn thấy rõ ràng vết thương kia nhìn không được hoảng hốt, vết thương này rốt cuộc là do thứ gì gây ra lại nghiêm trọng như vậy. Đối với Tô Thành và Tề Chân Úy vết thương này căn bản không là gì, nhưng đối với Đồ Du Du lại chính là một vết thương lớn. Nhìn Tề Chân Úy ở bên cạnh có điểm mạnh tay băng bó vết thương cho Tô Thành, Đồ Du Du ngay lập tức liền gấp gấp đến độ muốn đau tim:

"Bác sĩ, cậu nhẹ tay một chút được không?"

Giọng nói của Đồ Du Du vừa nỉ non lại mang theo tia nhỏ nhẹ đau lòng, Tề Chân Úy ngẩng đầu nhìn cậu cười xấu xa:

"Anh yên tâm, tên này không biết đau đâu"

Đồ Du Du xoắn xuýt ngồi xuống bên cạnh Tô Thành, lại ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng gấp gấp:

"Phiền bác sĩ nhẹ tay một chút"

Tề Chân Úy cười cười nhưng quả thật cũng nhẹ tay hơn một chút, vừa băng bó giúp cho Tô Thành vừa ở một bên nói thế này:

"Tôi đang làm một dự án nghiên cứu về một số vấn đề mà y học vẫn chưa có lời giải thích, trong đó có vấn đề mà cậu có thể giúp tôi đó, cậu có hứng thú..."

Nhưng mà lời của Tề Chân Úy còn chưa nói xong thì Tô Thành đã lên tiếng đánh gãy lời của cậu ta rồi:

"Làm xong rồi thì rút về đi"

Tề Chân Úy là một trong số ít những người có thể nói chuyện thoải mái với Tô Thành:

"Tên khốn nạn này"

Đồ Du Du thấy Tô Thành cũng có điểm không đúng liền kéo lấy tay hắn:

"Tô Thành, anh sao lại có thái độ như vậy chứ, bác sĩ cảm ơn cậu, xuống nhà ngồi xuống chén trà nhé"

Tề Chân Úy gật đầu luôn:

"Được đấy, nhân tiện chúng ta nói đến chuyện nghiên cứu"

Tô Thành trầm giọng cố gắng khắc chế sự tức giận trong lòng:

"Cút"

Đồ Du Du cũng cảm thấy có lỗi thay cho Tô Thành:

"Bác sĩ, để tôi đưa cậu xuống lầu"

Tô Thành ngay lập tức nắm lấy cổ tay của Đồ Du Du, sáu năm về trước hắn đã có máu ghen tuông, sáu năm hiện tại bản tính ghen tuông này không

những không được loại bỏ mà còn tăng lên cao, chỉ cần người khác nhìn Đồ Du Du lâu một chút hoặc là nói chuyện với cậu thêm vài câu là hẳn thật sự muốn đem cậu giấu vào trong túi áo ngực rồi:

"Nếu cậu còn không mau dứt, ngày mai tôi liền nói người đến phá cái trụ sở nát kia của cậu"

Tề Chân Úy gật đầu nói được được rồi nhanh chóng đứng dậy rời khỏi đây, đến khi Tề Chân Úy đi rồi Đồ Du Du liền quay qua nhủ mảy nhỏ giọng trách Tô Thành:

"Sao anh lại đối với cậu ấy như vậy, như vậy là không nên"

Tô Thành lâu lắm rồi mới được nghe thấy mấy lời lẽ nhai vô nghĩa này của Đồ Du Du, tuy rằng trước đây nghe có điểm phiền nhưng hiện tại liền muốn nghe nhiều hơn một chút, có lẽ nghe đến cả đời cũng sẽ không cảm thấy chán:

"Được rồi, cũng đã trưa rồi, sức khỏe của em vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên đi ngủ một chút"

Đồ Du Du hiện tại vẫn còn mặc áo phao lớn cùng quần khăn trên cổ, nãy giờ xảy ra nhiều việc như thế còn chưa kịp cởi đồ ra. Tô Thành kéo cậu ngồi xuống giường, cẩn thận giúp cậu tháo khăn tay, khăn quàng cổ, lại giúp cậu kéo áo phao lớn để sang một bên, đến khi Đồ Du Du chỉ còn mặc trên người một chiếc áo len mỏng liền ôm cậu ngã xuống giường, mang chăn đắp thật cẩn thận cho cậu, hẳn nằm xuống bên cạnh ôm cậu vào trong lòng mãi nguyện nói:

"Anh thật sự đợi ngày này lâu lắm rồi, sau này anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì nữa"

Có rất nhiều sự việc xảy ra trong sáu năm nay làm thay đổi đi một số chuyện liên quan đến Tô Thành, việc đầu tiên chính là hẳn không còn là đại thiếu gia ngang ngược của Tô gia nữa, cũng không còn được Bạch gia dung túng. Việc thứ hai chính là Tô Thành đã trở thành một đại nhân vật trong giới hắc đạo, vất vả lắm mới leo lên tới được vị trí này nhưng đến khi hối hận muốn rút lui cũng là chuyện rất khó khăn. Việc thứ ba chính là tính cách của hẳn đã thay đổi rất nhiều, có lẽ ở Thượng Hải này chỉ có một mình Đồ Du Du chưa hề phát giác ra hẳn là một người rất nguy hiểm, rất thâm trầm máu lạnh, đã tuyệt không biết bao nhiêu đường sống của nhiều người. Tô Thành đương nhiên cũng lo lắng quá khứ này của hẳn sẽ làm cho Đồ Du Du cảm thấy kinh hãi, nhưng cho dù thời gian có trôi qua bao nhiêu, thay đổi có nhiều đến như thế nào thì trái tim này của hẳn cũng đều đặt vào trong tay cậu, không hề có bất cứ sự thay đổi nào.

Bạn đang đọc truyện *Mơ Tưởng Em Ấy Cũng Vô Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.